

PRINTED AT THE LAWRENCE ASYLUM STEAM PRESS, MADRAS.

1903.

ஸ்ரீ ராமஜயம்.

வால்மீகிராமாயணவசனம்.

அயோத்தியாகாண்டம்.

இது

பண்டித - நடேச சாஸ்திரியாரால்

தமிழில் மொழிபெயரக்கப்பட்டு,

செனனை சாச ஆபஸ்காட்லனட் மிஷன காலேஜ்

தமிழ்ப் பிரதமபண்டிதர்

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியரால்

பார்வையிடப்பட்டது.

செனனை

வெ. கல்யாணராம ஐயர்.

1903

[ரிஜிஸ்டர்ட் காபி ரைட்.]

PRINTED AT THE LAWRENCE ASYLUM STEAM PRESS, MADRAS.

1903.

ஸ்ரீரஸ்து.

அயோத்தியாகாண்டம்.

வி ஷ ய கு சி கை.

சருக்கம	வி ஷ ய ம	பகம.
1. இராமருக்குப்பட்டங்கட்டத தசரதாவிருமபுதல.	1	
2. பட்டாபிஷேகத்திறகு எல்லாரும சமமதிததல.	9	
3. பட்டாபிஷேக ஏறபாடுகள	...	16
4. தசரதருடைய கனவு	...	22
5. வசிஷ்டா இராமருடைய மனைக்குச சென்று உபவாஸமிருக்கச சொல்லுதல	...	27
6. அயோத்தியையை யலங்கரித்தல	.	30
7 கைகேயி இராமபட்டாபிஷேகத்தைக கேட டுக களித்தல	...	33
8. இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் கூடாதெ ன்று மந்தரை கைகேயியினிடங் கூறுதல.		38
9 கைகேயி இராமரைக காட்டுக்குடாட நிசச யித்தல	..	43
10. தசரதா கைகேயியைக காணுதல	.	51
11 கைகேயி தசரதரிடத்தில இரண்டு வரங் களையும் வேண்டுதல	...	55
12. கைகேயியைநோக்கித் தசரதா சோகத்ததா லும் கோபத்தாலுஞ் சொன்ன சொற்கள.		59
13. மன்னவா கைகேயியை வேண்டுதல		73

சருக்கம்.

விஷயம்

பக்கம்

14. தருமத்திற்காகத் தசரதா இராமரைக் காட
கெகு அனுப்ப ஒருவாறு நிச்சயித்தல் 76
15. சுமந்திரா இராமரை நாடிச் செல்லுதல் 83
16. சுமந்திரா, இராமரைத் தசரதா அழைப்ப
தாக அழைத்தல் .. 88
17. இராமா தசரதாரிருந்த இடத்தைச் சோதல். 93
18. வனத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று கை
கேயி இராமரிடஞ் சொல்லுதல் .. 96
19. கைகேயியின் சொற்படி காட்டிற் குச்செல்ல
இராமா சமமதித்தல் . 101
20. கௌசலயாதேவியின் விலாபம் .. 105
21. லக்ஷ்மணருடைய கோபம் . 111
22. தெய்வசெயல் நமமால் தடுக்கமுடியாதெ
ன்று இராமா லக்ஷ்மணருக்கு உபதே
சம் பண்ணுதல் .. 119
- 23 அபிஷேகம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென
று லக்ஷ்மணாசொல்ல இராமா அதை
மறுத்தல் 122
24. வனவாசஞ்செய்ய இராமருக்குக் கௌசலயை
விடைகொடுத்தல் .. 128
25. கௌசலயை இராமரை வாழத்தியனுப்புதல். 132
26. இராமா தாமகாட்டிற்குப் போவதைச் சீதை
க்கு அறிவித்தல் . 137
27. சீதை, காட்டுக்கு உடனவருவேனென்றல் .. 141
28. வனவாசதுக்கத்தைச் சீதைக்கு இராமா
எடுத்ததுச் சொல்லல் .. 144
29. சீதை காட்டிற்குத் தன்னை அழைத்துப்
போம்படி இராமரை வேண்டல் .. 147
30. இராமா சீதையைக் காட்டுக்கு அழைத்துப்
போகச் சமமதித்தல் 149

31. லக்ஷ்மணரும் காட்டுக்கு வர வேண்டிக
கொள்ளல 155
32. இராமா செய்த யாத திராதானம் ... 159
33. இராமா தமது மனைவியுடனும தம்பியுட
னும விடைபெறாத தசரதாமாளிகைக்
குச செலலுதல .. 164
34. இராமா காட்டுக்குசசெல்ல விடைபெறுதல. 168
35. சுமந்திரா கைகேயியின் மனத்தைத் திருப்ப
முயலுதல 175
36. சித்தாராததா கைகேயியை நிரந்திததல 178
37. இராமாமுதலியோரா மரவுரி தரிததல 182
- 38 தசரதா கைகேயியை நிரந்திததல 186
39. இராமரும் சீதாதேவியும்சௌசலயை முத
லியவாகளிதது விடைசேட்டல . 188
- 40 இராமாமுதலிய மூவரும் வனத்துக்குப்
புறப்படுதல .. 193
41. இராமா வனத்துக்குப் போனபின் அயோ
ததிமாநகரின் நிலைமை 199
42. தசரதருடைய வருத்தம் . . . 201
- 43 கௌசலே புலம்பல 205
44. கௌசலையின் துயரைச சுமித திரை ஆற்றுதல 208
45. ஜனங்கள் இராமரைக் கெஞ்சுதல .. 211
46. இராமா நகரத்தவர்களைவஞ்சிததுப் போதல. 215
- 47 நகரத்தவா இராமரைக்காணுது புலம்பல 219
- 48 அயோததிமாநகரின் புலம்பல 221
- 49 இராமா கோசலநாட்டைக் கடத்தல . 225
- 50 இராமா கங்கைக்கரைசோநது குகரைச சந
திததல 227
51. குகாமுன்னிலையில் லக்ஷ்மணா துயரப்படுதல 234

சருக்கம்.

வி ஷ ய ம.

பக்கம்.

52. இராமா ஜடைதரித்துக்கொண்டு கங்கை
யைக் கடத்தல் 236
53. முதலநாளிரவில் அசுசமினறிச சயனித்தல். 248
54. இராமா பரதவாஜாச்சிரமஞ் சோதல் ... 252
55. இராமா யமுனையென்னுமநதியைக் கடந்து
அவ்வாறறுக்கடுத்த வனததையடைதல். 257
- 56 இராமாமுதலியோரா சித்திரகூடமடைந்து
பாணசாலையிற் புகுதல் . .. 261
- 57 சுமந்திரா அயோததிகுத் திரும்பிவந்தது. 266
58. சுமந்திரா தசரதரிடம் இராமரது விருத்தா
நதததைத் தெரிவித்தல் . .. 269
59. இராமரைக் காட்டுக்கு அனுப்பினது அநி
யாயந்தான என்று சுமந்திராசொல்லுதல். 274
60. சுமந்திரா கோசலையைத் தேற்றுதல் 278
61. கௌசலையின புலம்பல் ... 281
- 62 அரசின வேண்டுகோள் .. 285
63. தசரதா, தாம இளமையில் ரிஷிகுமார
னைக் கொன்றதைக் கௌசலையிடங்கூறுதல். 288
64. தசரதா இறத்தல் . . 294
65. அநதப்புரத்தின் பெருநதுக்கம் 302
- 66 அயோததிமாநகரின் கலக்கம் .. 306
67. மந்திரிகள் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தவனைப் பட
டாபிஷேகமபண்ண வசிஷ்டரைவேண்டிதல். 309
68. வசிஷ்டா பரதரையழைக்கத் தூதரை
விடுத்தல் . . 313
69. பரதா கண்ட கனவு . . 316
70. பரதா அயோததிகுப் புறப்படுதல் . 319
- 71 பரதா அயோததிமாநகரிற புகுதல் 322
72. கைகேயி, பரதரைப் படடாபிஷேகஞ் செ
யதுகொள்ளச் சொல்லுதல் 328

சருககம்.	வி ஷ ய ம	பககம்.
73. பரதா கைகேயியை மெதுவாகப் பழித்தல்		334
74. பரதா கைகேயிசெய்த அநியாயத்தை நினை தது அவ்ளே அதிகமாகப் பழித்தல் ...		337
75. பரதருடைய சபதம்		341
76. தசரதருடைய ஸமஸ்காரம் .		348
77. தசரதருடைய ஸபிணடிகாரணம் ..		351
78. சததுருக்கனா மந்தரையைச் சிக்குத்தல் ..		354
79. பரதா இராமரை அழைத்துவரச் செல்லும் படி வழியைச் சீர்திருத்தக் கட்டளையிடல்.		357
80. அயோத்திமுதல் கங்கைக்கரைவரையில் வழிதிருத்தியது ...		359
81. வசிஷ்டா சபைகூட்டல் .		362
82. பரதா இராமரை யழைத்துவரக் காட்டுக் குப் புறப்பட்ச சித்தமாதல்		364
83. பரதா பரிவாரத்தோடு புறப்பட்டுக் கங்கை க்கரை சோதல் . . .		368
84. குகா பரதரை யெதிர்கொள்ளல் .		371
85. குகா பரதரைத் தேற்றுதல் .		373
86. குகா லக்ஷ்மணருடைய நற்குணத்தைக் கூ றுதல் ...		376
87. குகா பரதரிடம் இராமா அன்றிரவு தீர்த் தத்தைமட்டும அருந்தி நித்திரை செய்த தைக் கூறுதல் .		378
88. இராமரது படுக்கையைப் பார்த்துப் பரதா துயரப்படுதல் ...		381
89. பரதா பரதவாஜமகாரிஷியின ஆசிரம மடைதல் ...		384
90. பரதவாஜமகாரிஷியைப் பரதா காணுதல் ...		387
91. பரதவாஜமாமுனிவா பரதரது சைனியத் துக்கு விருந்தளித்தல் .		390

சுருக்கம்	விஷயம்	பக்கம்
92	பரதா சித்திரகூடத்திற்குப் புறப்படுதல் ..	399
93.	பரதா இராமரது ஆச்சிரமத்தை ஒருவாறு அறிதல் .	404
94	இராமா சித்திரகூடத்தைச் சீதைக்குக் கா ட்டுதல் .	407
95	இராமா சீதையினிடம் மந்தாகினிநதியை வருணித்தல்	410
96	லக்ஷ்மணா பரதாமேல சந்தேகப்படுதல்	412
97	இராமா லக்ஷ்மணரைச் சாந்தப்படுத்தல் .	415
98.	பரதாமுதலியோரா காலாலநடந்து இராம ருடைய ஆச்சிரமத்தைத் தேடுதல்	418
99	பரதா இராமரைச் சோதல் .	420
100.	இராமா க்ஷேமமவிசாரிக்குமவியாஜத்தால ராஜயரக்ஷணநீதியைப் பரதருக்கு உப தேசித்தல்	425
101.	பரதா இராமருக்குத் தசரதா மரணத் தைத் தெரிவித்தல் .	436
102.	இராமா தசரதருடைய உத்தரகிரியையை நடத்துதல் . ..	437
103.	இராமா வசிஷ்டாமுதலிய எல்லாரையுங் காணுதல்	442
104.	பரதா இராமரை அயோத்திக்கு வந்து அரசுபுரிய வேண்டுதல் .	446
105.	இராமா அரசுபுரியவேண்டுமென்று பரத ரைத் தத்துவார்த்தத்தால் தேற்றுதல்.	449
106.	பரதா பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ள இராமரை மறுபடி வேண்டுதல் ..	454
107.	இராமா பிதாவின்மீது பழியிலலையென்றல்.	458

சருககம்

வி ஷ ய ம

பககம்

108. ஜாபாலிமுனிவா இராமரை இராச்சியத்
தை யாளுமபடி ஒப்புகொள்ள நாஸ
திகயமாயக கூறல 460
- 109 இராமா ஜாபாலிகஞ்ச சமாதானஞ் சொல
லல . . . 462
110. வசிஷ்டா இராமரைப பட்டாபிஷேகம்
பண்ணிகொள்ள வேண்டல. 467
111. இராமா பரதருக்கு நலவாராததை கூறுதல 471
112. பரதா பாதுகை பெற்றது ... 475
113. பாதுகைகளுடன் பரதா அயோத்தியிற்
புகுதல . 478
- 114 பரதா அரணமனையிற் புகுதல . . 481
115. பரதா நந்திகிராமத்தில் அரசாட்சி செய
தல . 484
- 116 ரிஷிகள் சித்திரகூடத்தைவிட்டுப் புறப்
படுதல 487
- 117 இராமாமுதலியோரா அததிரிமுனிவரின
ஆச்சிரமத்தை யடைதல . 490
- 118 சீதை, அந்நாயை இவர்களுடைய ஸமவாதம் 493
119. இராமாமுதலியோரா அத்திரியாச்சிரமத்
தினினறு புறப்படுதல .. 499

வால்மீகி ராமாயண வசனம்.

இரண்டாவது

அயோத்தியாகாண்டம்.

முதற்சங்கம் :

இராமருக்குப் பட்டங்கடடத் தசரதா விருமபுதல.

பரதா, நித்திய சததுருக்களான இந்திரியங்களை அடக்கியாளும் பராக்கிரமமுள்ள தந் தம்பியாகிய குறறமற்ற சததுருக்கனனை அனபோமி அழைத்துக்கொண்டு கேகய தேசத்திற்குச் சென்று, அநதச செலவததம்பியுடன் அங்குத் தம மாம னாகிய யுதாஜிததினிடம் ஒரு குறையுமின்றி வெகு சந்தோ ஷமாக வசித்துவந்தார யுதாஜித்தும அவர்களைத் தம புதலவரைப்போலப் பாவித்து அவர்களுக்குப் பிரியமான வைகளை யெல்லாம் கொடுத்தது வெகு திருபதிகரமாக நடத்தி அன்புபாராட்டினார். வேண்டியவைகளில் யா தொரு குறைவு மின்றி மகிழ்ச்சியோடு அவ்விருவரும் அங்கிருந்தபோதிலும், வயது முதிர்ந்த தங்கள் தந்தை யாரைப்பற்றி அவர்கள் நினையாத நாளே இல்லை தசரத ரும், ஏதோ இவர்கள் மாதாமகர் அவசியமாக இவா களைப்பாக்க விருமபுகின்றாரே என்று அனுபபினாரே யன்றி வேறில்லை அவர்களை அயலநாட்டுக்கு அனுப்பின பிறகு, இந்திரனுக்கும் வருணனுக்கும் ஒப்பான தம

முடைய அருமைப் புதலவர்கள் மறுபடி எப்பொழுது தம்மிடம் வந்து சேருவார்கள் என்று அவர்களைப் பற்றித் தசரதா நினைந்த நாளிலலை ஏனெனில், அவர், தமதுதேகத்தில் தோன்றிய நான்கு கைகள்போல விளங்கிய தம குழந்தைகள் நாலவரிடத்திலும் ஒரேவிதமான அன்பும் ஆதரவும் வைத்திருந்தார். ஆனால், இராமா கொஞ்சம் அதிகமான அன்புக்கு இடமானார், ஏனெனில், பிராணிகளுக்குள் பிரமதேவா எவ்வாறு சகல உத்தம

இராமருடைய
உத்தமகுணங்
கள்

குணங்களுக்கும் இருப்பிடமானவரோ

அவ்வாறே இராமரும் இந்நாலவர்களுள்
எனும் வெகு விசேஷ குணங்கள் பொருந்
தியவராக இருந்தார் இராமா, தேவர்கள்

வேண்டுகோளின்படி பூமியில் கொடிய இராவணனைக் கொல்லும்பொருட்டு அவதரித்த அநாதியான விஷ்ணுவன்றோ? தேவர்களில் சிறந்த வச்சிரபாணியாகிய இந்திரனைப் பெற்று அதிதிதேவி எவ்வளவு விளங்கினாளோ அவ்வளவு, மதுஷயலோகத்தில் இராமரைப் பெற்றுகக் கௌசலையையும் விளங்கினாள். இராமருடைய குணங்கள் சாதாரணமான குணங்கள் அல்ல அவர் வெகு சௌந்தரியமுள்ளவர், வெகு வீரியமுடையவர், பொறுமையில்லாதவர், அவருக்கு நிகராக உலகத்தில் ஒருவரையும் சொல்லவொண்ணாது; தந்தையாருக்குச் சமானமான குணங்கள் வாய்ந்த குமாரர், எப்பொழுதும் உள்ளங்குளிராதவர்; "வெகு மிருதுவாகப் பேசுபவர், பிறா கோபித்துப் பேசினாலும் கடினமாக உத்தரம் சொல்லார்; ஒருவன் தமக்கு ஒரு சிறிய உபகாரம் செய்திருந்தபோதிலும் அதனை அவர் ஒருபொழுதும் மறக்கவே மாட்டார்; ஒருவன் தமக்கு ஆயிரம் அபகாரம் செய்திருந்தபோதிலும் அவைகளை அவர் ஒருபொழுதும் மனத்தில் வைத்திடார்; இப்படி மனத்தை வசப்படுத்திய ஞானமுடையவர்; ஆயுதப் பயிற்சி செய்யுங்காலத்தில் நோகிற இடை

வேளைகளிலுங் கூட, நன்னடைகளிலும் ஞானத்திலும் வயதிலும் முதிர்ந்த சிலாக்கியமான ஜனங்களுடன் பழகிக்கொண்டும் அவர்களுடன் அநேகவிஷயங்களைப் பற்றிச் சம்பாஷித்துக்கொண்டும் இருப்பாரா. இராமர் வெகு புத்திமான; மதுரமாகப் பேசுகிறவா; எவ்வளவு தாழ்ந்தவர்களைக் கண்டபோதிலும் முதலில் தாமாகவே அவர்களிடம் வார்த்தை யாடுகின்றவா, யாவாகும் பிரியத்தையே சொல்லுகிறவா; வெகு பராகிரமமுள்ளவரா யிருந்தபோதிலும் அதனால் கொஞ்சமேனும் கருவப்படுகிறவரல்லா, பொய் எனப்பதை ஒரு பொழுதும் பேசமாட்டாரா, சிறந்த வித்துவான, பெரியவர்களை எப்பொழுதும் வணங்கி நடப்பவா; தமது குடிகள் ஒவ்வொருவரிடமும் அந்தரங்கமான அபிமானமுள்ளவா, அதற்கேற்பவே அவர்களும் அவரிடம் வெகு விசுவாசமாக இருந்தாராக இராமா ஏழைகளிடம் வெகு ஆதரவுள்ளவா; தமது கோபத்தை முற்றிலுங் காததுக் கொள்ளுந் தன்மையுடையவா, வேதியாகளை ஆராதிப்பவா; கஷ்டப்படுகிறவர்களைக் கண்டால் மனமிரங்கி அவர்களுக்கு உபகாரமபண்ணி வருபவா; தருமத்தை அறிந்தா நடத்துபவா, எப்பொழுதும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அபயங்கொடுக்கும் நோன்பைக் கைப்பற்றினவா, பிறாபொருளை விரும்பாத பரிசுத்தமூர்த்தி, தமது குலத்துக்கு ஒருவகைக் குறைவும் வரக்கூடாதென்ற அபிமானத்தோடு கூத்திரிய தருமத்தைச் சரியாக நடத்தக்கருதிய உத்தமா, இப்படி நமது இராஜதருமத்தைச் சரியாய் நடத்தினால்தான் நமக்குப் புகழும் புண்ணியமு முண்டாகும் என்று நிச்சயமாக எண்ணினவா; செய்யத் தகுதியில்லாத தொழில்களில் ஒருபொழுதும் இறங்காரா; அறியவேண்டுமெனயாவும் அறிந்தவா, சொல்லக்கூடாத வசனங்களை ஒரு பொழுதும் சொல்லாரா; ஏதாவது ஒரு விஷயத்தை எடுத்தது வாதிக்கத்தொடங்கினால், முன்பின் பொருத்தமா

கவும சாஸ்திரப்பிரகாரமாகவும் ஆதாரங்களை விடாமல் பிருகஸபதிபோல வாதிப்பாரா, நோயற்ற சரீரமுள்ளவா ; யௌவனபருவமுடையவா, சபைக்கூச்சமில்லாமல் பேசுபவா ; தேகடலம்பொருந்தியவா, இடம காலம் இவைகளை யறிந்து நடப்பவா, ஒவ்வொருவனையும் தராசிலவைத்து நிறுப்பதுபோல நிறுத்தறியும் சகதியுள்ளவா, உலகத்தில ஒப்புயாவற்ற பரமசாது

தசரத சக்கரவாததியினுடைய புத்திரரான இவ்வித உத்தமகுணங்களுடைய இராமா, தமது சிலாகிய குணங்களால், குடிகளுள் ஒவ்வொருவராலும், வெளியில ஸஞ்சரிக்கும் பிராணன்போல மிகவும் பிரியரர்க்க கருதப்பட்டாரா. மற்றும், இராமா, ஒவ்வொரு விததையையும் நன்றாகக் கற்றறிந்து கரைகண்டு அதற்கேற்ப நடப்பவா, மிகுந்த வேதவொழுக்கமுள்ளவா, வேதங்கள் எல்லாவற்றையும் சாங்கோபாங்கமாக ஓதினவா, அஸ்திர சஸ்திர விததைகளை அவ்வவைகளின் மந்திரங்களுடன் தமது தகப்பனாரினும் மேலாகக் கற்றற்றந்தவா, நற்குணங்களால், பரதனுக்குத் தமையனாராயிருக்கத் தகுதியுடையவா, ஒரு தோஷமும் இல்லாத மாதாபிதாக்களின் வம்சத்தை டுடையவா, மிகுந்த காமபிரியமும் சத்தியமும்

நேரானவழியில் நடக்குங் குணமும் பொ
இராமருடைய ராஜகுணங்கள் ருந்தியவா, தாமராததங்களை எடுத்துக்
காட்டும பெரியவாகளிடத்தில பழகின

வா ; தருமராததகாமங்களின் தீயலபை நன்றாக உணர்ந்தவா ; ஆச்சரியப்படத்தக்க ஞாபகசக்தி யுள்ளவா, புதிது புதிதாகத் தோன்றுகிற யுகதிகளோடுங் கூடியவா, உலகநடைகளில செவ்வையாகப் பழகி அதற்கேற்ப நடக்க வல்லவா ; எதிலும் வணங்கிப்போகின்றவா, தமது இரகசியங்களை வெளிவிடாமல் தமக்குள்ளேயே அடக்கிவைத்துக்கொள்ளுபவா, முக்ககுறிகளாலும் அவைகளை வெளிக

காட்டமாட்டாரா; போபெற்ற மந்திரிகளால் சூழப்பட்ட வா, வீணகோபமாவது வீணசந்தோஷமாவது அவருக்கு ஒருபொழுதும் வந்ததேயில்லை, பொருளைச் செலவிட வேண்டிய சமயத்தையும் சோக்கவேண்டிய சமயத்தையும் செவ்வையாக அறிந்தவா, அவா தெய்வத்தினிடத்திலும் குருக்களிடத்திலும் ஒருவித பகதி வைத்தால் அது ஒரு பொழுதும் சலியாது; அங்ஙனமே அவா ஞானமும் ஒரு பொழுதும் அசையாது, கெட்டவர்களுக்கு ஒருபொழுதும் தமமிடம் அணுக இடங்கொடா, கெட்டவராததை களை ஒருபொழுதும் பேசா, சோமபல எனபது அவரிட மில்லை, மிக்க ஜாக்கிரதையுள்ளவா, தமமிடத்திலுள்ள குற்றங்களையும், பிறரிடத்திலுள்ள குற்றங்களையும் அறிப வா; சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றையுங் கற்றுணர்ந்தவா; நன்றி மறவாதவா, மனிதர்களுக்குள்ள வித்தியாசங்களை நன்றாயறிந்தவா; முறைப்படி ஆராய்ந்து ஒருவனைத் தமமைச்சோந்தவெனன்று எடுப்பதிலும் அப்படி எடுத்த குகொள்ளப்பட்டவனை ஆதரிப்பதிலும் வெகுநிபுணா, நல்லவர்களைச் சோப்பதிலும் அவர்களைத் தக்கபடி ரக்ஷிப்ப திலும் மிகச் சமாததா, அதேவிதமாகத் துஷ்டர்களை அவர்களுக்குத் தக்கவாறு சிக்ஷிப்பதிலும் மிகவல்லவா; நியாயமாகத் தனந்தேடுவதில் பலவித உபாயங்களை நன்றா யறிந்தவா, அதுபோலவே சரியாகச் செலவிடும் வழிகளை யும் ஆராய்ந்தவா, சாஸ்திர சமூகங்களிலும் ஸமஸ்கிருதம் பிராகிருதம் முதலிய பாஷைகளிற் செய்யப்பட்டிருக் கும காவியம், நாடகம், அலங்காரம் முதலிய கிரந்தங்க ளிலும் உண்மையான தாற்பரியங்களை நன்றாக உணர்ந தவா அவா பொருளையும் தருமத்தையும் நித்தியந தேடி அவைகளைக்கொண்டு இனபத்தையும் அனுபவித்து வருபவா, இப்படி அவைகளை அடைந்துவிட்டோம் என்று அவா ஒருபொழுதும் சோமபலாய இருந்ததில்லை. அவா, விநோதாததமான சிலபங்களின் துட்பங்களை அறிந்த

வா, பொருளைப் பகுத்துக்கொடுக்க வேண்டிய முறை
மைப்படி பங்கிட்டுச் செலவு செய்வா, யானை, குதிரை
களினமேல ஏறுவதிலும், ஏறினபின் அவைகளைத் தமக்
குள் அடக்கிக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கச்செய்வதிலும் மிகுந்த
சாமாததியமுள்ளவா, தனாவேதத்தில் உத்தமமான புகழ்
பெற்றவா, அதிரத வீராக ளெல்லாராலும் தமமைவிட
மேனமை பொருந்தியவராக ஒப்புக்கொள்ளப்படுபவா;
சத்துரு வந்தபின் பார்த்துக்கொள்ளுவோம் என்றிருப
பவரல்லா, தாமாகவே தைரியமாகச் சத்துருவை நாடிச்
சென்று போர்செய்யும் பெருமை தங்கியவா; அவ்விதம்
செல்லும்போதெல்லாம் தமது சேனைகளை அணிவகுத்து
ஒருவித அபாயத்துக்கும் உள்ளாகாமல் நடத்திச் சத்
துரு சமூகத்திற் புகுவதில் வெகு திறமையுடையவா;
யுத்தத்தில் கோபத்தைக் கொண்டவர்களான தேவர்கள்
அசுரர்கள் இவர்களாலுங்கூட அணுகக்கூடாத பராக
கிரமம் பொருந்தியவா, அஞ்ஞைய யிலலாதவா, கோபத்தை
வென்றவா; செருக்கு அற்றவா, துவேஷபுத்தி யிலலாத
வா, ஒருபிராணியையும் அவமானப்படுத்துபவரல்லா, சம
யத்துக்குத் தக்கபடி ஒருபொழுதும் அறப்பராக நடக்க
மாட்டாரா தசரத குமாரராகிய இராமா இவ்வாறு
சிலாக்கியமான சகல குணங்களும் பொருந்தியவராய்
விளங்கினான். அவா பொறுமையிற் பூமிதேவிகுச்
சமமாகவும், புத்தியில் பிருகஸ்பதி போலவும், வீரத்
தில் இந்திரனுக்கு ஒப்பாகவும் பிரகாசித்து வந்தாரா இம்
மூவுலகத்திலும் உள்ள ஒவ்வொருவரும் அவரிடம் அன்பு
வைத்துவந்தார்கள். பகலில் பதினைந்து நாழிகையளவில
சூரியபகவான தனது சகலகிரணங்களாலும் எவ்வாறு
ஜ்வலிக்கிறுனோ அவ்வாறு முற்றிலும் சிலாக்கியமான
குணங்களால் இராமர் விளங்கினான் அவரைப்பார்த்து,
“இவ்வளவு குணங்களும், பலபராக்கிரமமும், போரில்
ஒருவராலும் வெல்லப்படாத தன்மையும், உலகத்தைக்

காப்பாற்றும் வலலமையும் பொருந்திய லோகபாலர்கள் போன்ற இவா நமக்கு நாயகராக ஏன் ஆக்ககூடாது” என்று பூதலமடநதை கருதியவண்ணம் இருந்தாள்.

தமமுடைய புதலவன் இவ்வளவு அதிகமான ஒப பற்ற நற்குணங்களோடு கூடியிருப்பதைத் தசரதமன்னர் அறிந்தது, தமக்குள் தாமே “நாம உயிருடனிருக்கும் பொழுதே நமது இராமன் ஏன் இராஜாவாகக் கூடாது, ஏன் நாம இந்தப் பாக்கியத்தை நடத்தி நமது கண்ணுல பாக்கலாகாது” என்று அடிக்கடி ஆலோசிக்கலாது. இந்தச் சிந்தை அவா மனத்தில் எப்பொழுதும் சுழன்றுகொண்டே யிருக்க, அவா, “எப்பொழுது நமது மகனை இராச்சியத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்துக் கண்ணுல காண்போம். அவனே இவ்வுலகத்தினுடைய சேஷமத்தை எப்பொழுதுங்

இராமருக்குப் கருதினவனாக இருக்கிறான்; எல்லாப் பிராபட்டாபிஷேகஞ் ணிகளிடத்தும் மிகுந்த அன்பும் ஆதரவுச் செய்தவைக்கத் தசரதா கருது மாக நடக்கிறான், மழைசொரியுங் சாரதல மேகமானது யாவா மனதையுங் குளிரப்

பண்ணுவதுபோல நமது குடிகளெல்லாருடைய உள்ளமுங் குளிர நடந்து வருகிறான்; ஒவ்வொரு விதத்திலும் என்னை விட மேலாகவே விளங்குகிறான், ஆகையால் இவனை இந்த இராச்சியத்தில் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைத்து அதன்பின் நான் சுவாக்கலோகஞ் சேருவேன் இவன், பராக்ரமத்தில் யமனையும் இந்திரனையும் போன்றவன்; புத்தியில் பிருகஸ்பதியோ டொத்தவன், ஒருநிலை நிறறலில் மலைபோன்றவன்; என்னைக்காட்டிலும் அதிக குணசாலி” என்று நினைத்தாரா.

உடனே அவா தமது மந்திரிமார்களைச் சபையிற் சேர்த்து, இராமருக்கு இளவரசு முடி சூட்ட நிச்சயித்து விட்டார். அன்றியும், அக்காலத்தில் ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் நடந்த அநேக உறபாதங்களையும், நாளுக்கு நாள்

தமமைக கிழத்தனம் வநது கிடவெதையும் தமது மந்திரி
களிடம் தசரதா எடுத்துக் காட்டினா, இவைகளாலுண்டா
கும் பயங்கலெலாம், இராமா சிங்காசனத்தில வீற்றிருக்கச்
சந்திரன்போற பிரகாசகும் அவருடைய முகத்தைக் கண
டால நீங்கும் என்றும், அவ்வாறே எல்லாக்குடிகளும்
உடன்படுவார்கள் என்றும் கருதினா. இராமருக்கு இள
வரசுப்பதவி பெறுங்காலம் அணுகிவிட்டபடியால் தமது
சந்தோஷத்துக்குங் குடிகளுடைய சேஷமத்துக்குங் குறைவு

வராம வீருக்குமபடி காலதாமத மின்றிப்
தசரதர் சபை
கூட்டலு
பட்டாபிஷேகத்தை நடத்திவிட வேண
டும என்று தசரதா அனபோடு விரைந்து,

அநேக நகர ஜனங்களுக்கும், கிராமத்தில் வசிக்கும் குடிக
ளுக்கும், அநேக தேசத்தில் உள்ள பெரிய மன்னவாக்குக
கும் பத்திரிகை யனுப்பினா இராம பட்டாபிஷேகத்தை
வெகு விரைவாய் நடத்த எண்ணங் கொண்டபடியால், அநேக
ருக்கும் கேசய நாட்டரசருக்கும் தசரதா இந்தச் சமாசா
ரத்தைச் சொல்லி யனுப்பவில்லை; அன்றியும், தாமகொ
ண்ட கருத்தைச் சரியாக நிறைவேற்றிப் பின்னாச் சந்தோ
ஷசமாசாரமனுப்பி அவர்களைக் களிக்கச் செய்யவேண்டும
என்றும் ஆலோசித்தாரா. பிரமதேவரிடுங் கட்டளையைச்
சிரசால் வகித்து எல்லாத்தேவர்களும் ஓடிவருவதுபோல,
எல்லாமன்னவாக்களும் தசரதருடைய பத்திரிகைக்குக் கீழ்ப்
படிந்து விரைவில் அயோத்தியாநகரம் வந்துசேர்ந்தார்கள்.
தசரதரும் அவரவாக்குக்குத் தகுந்த விடுதி முதலான
வைகளை முன்னமே ஏற்படுத்தி அவர்கள் வந்தவுடன்
அவர்களை வெகு மரியாதையாக உபசரித்து அவைகளி
லிருக்கச்செய்து, பலவகை ஆபரணங்களை அவர்களுக்கு
வெகுமதி பண்ணினா.

இவ்வாறு எல்லாரும் சுகமாக வந்தவுடன் தசரதா
அவர்களைச் சபைசோத்துத் தக்க ஆசனங்களில் உட்காரச்
சொல்லித் தாமும் அவர்கள் மத்தியில் உட்காந்தாரா.

இவ்விதமாகத் தமமால் உபசரிக்கப்பட்ட வணக்கமுள்ள தமது நாடகிக் குடிகள், பறபலதேசத்து அரசர்கள், அயோத்திமா நகரத்து ஜனங்கள் ஆகிய இவர்கள் மத்தியில் வீற்றிருந்த தசரதமன்னா, தேவர்களாற் சூழப்பட்ட தேவேந்திரனபோல விளங்கினான்

இரண்டாஞ் சருக்கம் :

பட்டாபிஷேகத்துக்கு எல்லாருமும் சம்மதித்தல்.

இவ்வண்ணஞ் சபைகூட்டி, அங்கு எல்லாருமும் வந்து உட்கார்ந்தவுடன், எல்லாருடையக் க்ஷேமத்தையும் நிலைநிறுத்துகின்றதும், எல்லாருடைய மனத்தையும் களிக்கச் செய்கின்றதுமான சமாசாரத்தைத் தசரதா சபைமத்தியில் நின்றனுகொண்டு நான்குபக்கங்களிலேயும் இடி முழக்கம் போலவும் துந்துபி வாததிய கோஷம் போலவும் கேட்கும் வண்ணம், உரத்த சத்தத்தோடு வெகு கம்பீரமாகவும், பிரதிதவனியுண்டாகும்படியாகவும் பின் வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான். அவர் அக்காலத்திற் சொன்ன சொல்லவெவ்வாறும் அவருடைய இராஜ லக்ஷணங்களுக்கு அமைந்ததாயும், மனோகரமாயும், இனியதாயும், ரஸத்துடன் பொருந்தியதாயும், நிகரற்றதாயும் இருந்தது “நா

னம் எனது முன்னோர்களான அரசர்கள் விசாலமான இந்த இராச்சியத்தைக் குழந்தையை ரக்ஷிப்பதுபோல் பரிபாலனம் பண்ணினது உங்களுக்கெல்லாந் தெரிந்த விஷயமே. இப்பொழுது இந்த உத்தமமான நாட்டை இதுவரையில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்து இராஜாக்களால் அளிக்கப்பட்ட செளக்கியத்துக்கு மேலான செளக்கியத்தில் நிலைநாட்டக் கருத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நான் எனது சிரமத்தைக் கொஞ்சமேனும் லக்ஷ

யம் பண்ணாமல், என்னுற கூடிய மடமும் எனது முன்னோர்கள் ஏற்படுத்திய நெறியில் நின்றுகொண்டு எப்பொழுதும் குடிகளை ரக்ஷித்துவந்திருக்கின்றேன். வெண்குடைக்கீழிருந்து உலகத்தைக் காப்பதிலேயே என ஆயுள் முழுவதையும் கழித்து இப்பொழுது நான் நரை (முதுமைப்பருவம்) அடைந்திருக்கின்றேன் எனக்கு இப்பொழுது அநேகமாயிரம் பிராயங்களாயின. இனிமேல் கொஞ்சம் இளைப்பாறவேண்டுமென்ற எண்ணம் வந்திருக்கிறது. இராஜதருமபிரகாரமடப்பவர்களாலன்றி மற்றவர்களால் வகித்தற்கு முடியாத வெகு கனமான இராச்சியபாரத்தை இததனைநாள் வகித்து வெகு சிரமப்பட்டுப்போயிருக்கின்றேன். ஆகையால் இனிமேல் இவ்வதிகாரத்தில் உலகத்தை இன்னும் நன்றாய் ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு எனது முதற்குமாரனுக்கு இளவரசுப்பட்டஞ் சூட்டி நானும் செளக்கியமாய்க் கொஞ்சகாலம் சவலையற்றிருக்க எண்ணுகின்றேன். இவ்வாறு செய்ய இங்குக்கூடியிருக்கும் பிராமணோத்தமர்கள் எல்லாரும் எனக்கு விடைகொடுக்கவேண்டும். எனது மூத்த்குமாரன் இராமன் இந்திரனுக்கு ஒப்பான பலபராகிரமத்துடன் என்னுடைய ஒவ்வொரு குணமும் பொருந்தி விளங்கிவருகிறான் எனபது எல்லாரும் அறிந்த விஷயம். புஷ்ய நக்ஷத்திரத்துடன் கூடி விளங்கும் சந்திரபகவான் போல், தருமசிறதையுடன் இடைவிடாது சோந்திருக்கும் ஆண்சிங்கமான எனது இராமனுக்கு இளவரசுப்பட்டஞ் சூட்டிவைக்க நினைத்திருக்கின்றேன். அவன் வெகு பாககிய சாலியாகையால் உங்களுக்கெல்லாம் சரியான அரசனாகப் பெயரெடுப்பான் எனபதில் ஆகேற்பயிலலை. உங்களுக்கு மடமென்று, இம்மூவுலகங்களுக்கும் அவன் சரியான அரசன் எனபதும், அவைகளும் அவனை மன்னனாகப்பெற்றுக் கேட்கமடையு மெனபதும், வெகு நிச்சயம். இவ்விதச் செளக்கியத்தை உலகத்துக்குச் செய்து நான் இளைப்பாறப்போகின்றேன். நான் சொல்லுவது உங்களுடைய உள்ளத்

துக்கு ஒத்திருந்தால், நீங்கள் எல்லாருமே சோந்நு எனக்கு இவ்வாறு செய்ய விடைகொடுக்கவேண்டும் இன்னும் எவ்வாறு இந்நகர காரியத்தை நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டுமோ அவ்வாறு ஆலோசித்துச் சொல்லவேண்டும் நான் ஒருகால எனது சந்தோஷத்தையும் செளக்கியத்தையும் உத்தேசித்து உங்கள் முன்பாக இப்படிப் பேசியிருக்கலாம். நீங்கள் இந்நகர விஷயத்தில் பொதுவாக நின்று ஸ்வகாரியம் என்ற கருத்து இல்லாமல், தீரக்காலோசனை பண்ணுங்கள். ஏனெனில் ஸ்வகாரியத்தை ஒருவன் தனது மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு பேசுவது ஒரு மாதிரிதான். மத்தியஸ்தாகளாக இருந்து ஒரு விஷயத்தை ஆலோசித்து முடிப்பதிறான், பாதகமில்லாத சிலாக்கியமான உண்மையும் நீதியும் நிலைநிற்கும்” என்றார்.

மழை பெய்கிற மேகத்தை மயில்கள் கண்டு கேகாத்வணி செய்வதுபோல, இவ்விதமாய்ப்பிரசங்கிக்கும் தசமனனரை எல்லா அரசர்களும் மெச்சினார்கள். அரசர்களமட்டுமன்று, எல்லா ஜனங்களும் ஒரே முகமாக இந்நகர சந்தோஷ சமாசாரத்தைக் கேட்டு மெச்சின்படியால் அப்பொழுது அவர்களுடைய சத்ததகிலிருந்து உண்டான எதிரொலியானது அமமணடப் விமானத்தையே அசைத்தாற்போற காணப்பட்டது. தருமத்தையும் அத்தத்தையும் நன்றாய் உணர்ந்த தசரத மனனருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, அவருடைய அபிப்பிராயத்தை நன்றாய்நினைக்கொண்ட அங்கிருந்த எல்லா வேதியர்களும், மன்னவர்களும், நாட்டாரங்களும், ஊராரங்களும், எல்லாருரு

சோந்நு ஆலோசித்துத் தங்களுக்குள்ளும்

பட்டாபிஷேகத்
துக்குச் சபையார்
உடனபுகல்

தனித்தனியாக ஆராய்ந்து எல்லாருமாக
ஒரேவிதமான அபிப்பிராயம் அடைந்து,

முதியவரான தசரதரைப்பார்த்து, “அரசரே, அநேகமாயிர வருஷங்கள் இராச்சிய பரிபாலனம் பண்ணித் தாங்கள் முதிர்ந்தவயதை அடைந்திருக்கிறீர்

கள் எனபது நிச்சயம் ஆகையால் தாங்கள் இந்தக் கூணமே இராமரை இளவரசராகப் பண்ணி அவருக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்துவைக்கவேண்டும். ஆஜாநுபாகுவாயும், மிகுந்த பலசாலியாய் மிருக்கும் ரகுவீரரான ராமா, யானையினமீதேறிக் குடைநிழலினகீழ் உட்காந்துகொண்டு நமது நகரமாக்கத்திற போவதைப் பாரக்க நாங்கள் வெகு ஆவல கொண்டிருக்கிறோம்” என்றார்கள்

இப்படி இவர்கள் சந்தோஷமாகச் சொன்னதை அரசா கேட்டு, இவர்களுடைய கருத்தை நன்றாகத் தாம் அறிந்திருந்தபோதிலும், அறியாதவாபோல மறுபடியும் சபையைப்பார்த்து, “நான் சொல்லி வாய்முடிமுன, நீங்கள் எல்லாரும், இராமன் இந்தக்கூணமே அரசனாக வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறீர்கள், இதுதான் எனக்கு வெகு சந்தேகமாகத் தோன்றுகிறது. நீங்கள் நன்றாக ஆலோசித்து உங்களுடைய கருத்தை வெளியிட்டதாக எனக்குப் புலப்படவில்லை. உண்மையை வெளியிடுங்கள் தருமந

தசரதா சபையாரை ஆலோசித்துக்கொள்ளவேண்டல்.

தவறாது நான் இராசசிய பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் எனது பிள்ளையான இராமனை இளவரசனாக ஏன் இவ்வளவு விருப்ப முள்ளவராயிருக்கின்றீர்கள்?” என்றார்.

இப்படித் தசரதா சொன்னதைக் கேட்ட சபையார்கள் அவரைப்பார்த்து “வேந்தே, தங்களுடைய புத்திரராகுஞ் சிறந்த கலியாணகுணங்கள் பல இருக்கின்றன. மகா குணசாலியும் தெய்வம் போன்றவரும் புத்திமானுமாயுள்ள இராமருடைய சந்தோஷகரமான இனிய குணங்கள் பலவற்றையும் சொல்லுகிறோம், கேளுங்கள். இராமா சிறந்த குணங்களில் இந்திரனுக்குச் சமானமானவா; சத்தியமான பராக்கிரமத்தை யுடையவா, இக்ஷ

வாகு குலத்து மன்னவாக ளெல்லாரினும் மேம்பட்டவா. இராமரொருவரே உலகத்தில் சிறந்த சதபுருஷா, சத்தியத்தையும் தருமத்தையும் முக்கியமாகக் கொண்டவா. தருமம் அாததம் எனற இரண்டும் இராமரிடமே ஒருங்கு அமைந்ததுள்ளன. ஜனங்களைக் களிக்கச் செய்வதில் சந்திரனையும், பொறுமைக் குணத்தில் பூமியையும், புத்தியில் பிருகஸ்பதியையும், பராக்ரீரமத்தில் இந்திரனையும் போன்றவா இராமா; எல்லாத் தருமங்களையும் அறிந்தவா; பழுதுபடாத பிரதிஜைஞ யுடையவா, ஸல சீலமுள்ளவா; அகுயை யில்லாதவா, பொறுமை யுடையவா, யாவரையும் சமாதானப் படுத்திவா, இனிமையாகவே பேசுபவா; நன்றியறிவுள்ளவா, ஜிதேந்திரியா, மெனமையான தன்மையுடையவா, மனவுறுதி பூண்டவா, எப்பொழுதும் வணக்கமுள்ளவா, பொருமைக்கு இடங் கொடாதவா, எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இனியவையும் உண்மையுமான வாராதைகளையே உரைப்பவா, மிசக் கலவி கேள்விகளை யுடைய பிராயம் முதிர்ந்த பிராமணர்களை வழிபடுபவா, இக்காரணத்தால, இவருடைய புகழும் பெருமையும் பிரதாபமும் மேனமேல் வளாகினறன, தேவர்கள் அசுரர்கள் மனுஷ்யர்கள் எல்லோரிலும் சிறந்தவா, அஸ்திரங்களை யெல்லாம் அறிந்தவா, கலவியும் அதற்கேற்ற ஒழுக்கமு முடையவர், வேதங்களைச் சாங்கோபாங்கமாக உணர்ந்தவா, சங்கீத சாஸ்திரத்திலும் தோந்தவா, பரதருக்குத் தமையனா ரெனனத் தக்கவா, குல பரிசுத்தி யுடையவா; சாது; எதற்குங் கலங்காதவா, மகாபுத்திமான, தருமாராதைகளை யறிந்த சிறந்த அந்தணாவாரால் அநேக விஷயங்கள் அறிவிக்கப் பெற்றவா, எப்பொழுதும் லக்ஷ்மணருடனே கூடியிருப்பவா, எந்தப் போரிலும் தோலவி யடையாது வெற்றியையே பெறுபவா, போரில் பகைவரை வெல்லாது மீளரா; நாளதோறும் யானைமேலும் தோமேலும் ஏறிச் சென்று நகரத்து ஜனங்களை யெல்லாம் தமது ஜனங்களைப்

போல மிக்க அனபுடனே பலவாறு கேஷமம் விசாரித்து வருவாரா. “உங்கள் பிள்ளைகளும் மனைவியரும் பரிஜநங்களும் சிஷ்யர்களும் முதலிய எல்லோரும் செளக்கியமாக இருக்கிறார்களா? உங்கள் சிஷ்யர்கள் உங்களை முறைப்படி வழிபட்டு வருகின்றனரா? அனைவரும் தங்கள் தங்கள் காரியங்களைச் செய்யச் சித்தரா யிருக்கின்றனரா?” என்று இப்படி யெல்லாம், தகப்பனா பிள்ளைகளை மிக்க அனபுடன் கேட்பது போல, நமது புருஷசிங்கமாகிய இராமாயாவரையும் கேட்பது வழக்கம். புத்திரருடைய சுகதுக்கங்களைப் பிதா தனது சுகதுக்கங்களாகப் பாவிப்பதுபோலவே, இராமா, ஜனங்கள் விசனப்படுமபோது தாழும் விசனப்படுதலும், அவர்கள் சந்தோஷப்படுமபோது தாழும் சந்தோஷப்படுதலும் ஆகிய இயல்புள்ளவா, சத்தியவாதி; சிறந்த விலலாளி, பெரியோரிடத்துப் பணிவுடையவா; மனத்தை யடக்கியவா; புன் சிரிப்போடு பேசுந் தன்மை புள்ளவா, எவ்வாற்றாலுந் தருமத்தைக் கைவிடா, பலவகைச் செல்வங்களையும் நன்றாக ஈட்டுபவா, வெறுக்கத் தக்க சம்பாஷணைகளிற் பிரியப்படாதவா; பிருகஸபதி போல மேனமேல யுகதியோடு கூடிய வார்த்தைகளையே சொல்லுபவா; அழகிய புருவத்தையும் செவ்வரியோடி நீண்ட கண்களையு முடையவா, ஸாக்ஷாத் மகாவிஷ்ணுவே போன்றவா, செளரிய வீரிய பராகிரமங்களால் உலகத்தைக் களிக்கச் செய்கிறவா, பிரஜைகளைப் பாதுகாக்கும் வகையை உள்ளபடி யறிந்தவா, ஆசையை வென்றவா, இந்தப் பூமி ஒன்றை மட்டுமோ, மூன்று லோகங்களையும் தாம் தனியே ஆளவல்லவா. இராமருடைய கோபமும் அதுக்கிரகமும் ஒருபொழுதும் பழுதுபடா, கொல்லத்தக்க கொடியவாகளையே கொல்லுவாரா; தண்டிக்கத் தகாதவரிடத்துக் கோபங்கொள்ளாரா; தமது சந்தோஷத்துக்கு இடமானவர்களுக்கு வேண்டின பொருள்களை யெல்லாம் அளித்தருளுவா. சாந்தமாயும் சகல ஜனங்களுக்கும் பிரிய

மாய மகிழ்ச்சியைச் செய்கிறவையாய் முள்ள நற்குணங்களால், இராமா, கோடைக் காலத்துச் சூரியன் கிரணங்களாற் பிரகாசிப்பதுபோல மிசவும் விளங்குவாரா. இப்படி எல்லாக்குணங்களும் நிறைந்து லோகபாலர்க்குச் சமானராயுள்ள இராமரைப் பூமி தானே தனக்குக் கொழுநராக விருமபுகிறான். மரீசிமுனிவாக்குக் காசியபா தோன்றிறா போலத் தங்கள் பாககிய விசேஷத்தால் குணசாலியான இராமா தங்களுக்குப் புத்திரராக உலக நன்மைக்காகவே உதித்துள்ளாரா. இராமா எங்கள் அதிருஷ்டத்தாலேயே இராச்சியத்தை வகிக்கும் பருவத்தை அடைந்ததாக நாங்கள் எல்லாரும் எண்ணியிருக்கிறோம் இவ்வளவு நற்குணங்களோடும் நற்செய்கைகளோடும் இராமா விளங்குவதும்

சபை ஓரே நிச
சயமாய்க் கார
ணத்தடன பட
டாபிஷேகத்
திறகுச் சமம்தித்
தல

எங்கள் பாககியத்தின் பெருமை யென்றே நாங்கள் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். தங்கள் நாடு நகரங்களிலுள்ள மனுஷ்யர்களான நாங்கள் மட்டுமல்ல, தேவர்கள், அசுரர்கள், கந்தருவர்கள், நாகர்கள்

முதலாகிய எல்லாரும் “லோகப் பிரசித்தரான இராமருடைய பலம் நாளுக்கு நாள் இன்னும் அதிகமாகவேண்டும். அவருடைய தேகம் நோயற்றதாக இருக்கவேண்டும். அவருடைய ஆயுள் நீடித்து வளரவேண்டும்” என்று எப்பொழுதும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உள்ளூரைப் போலவே அயலூராராகவும், நகரத்தாரைப் போலவே கிராமத்தாராகவும், சிறியவாகவும், பெரியவாகவும், புருஷாகவும், பெண்பாலாரும், இராமருக்கு நன்மை வளரக் காலையும் மாலையும் தெய்வங்களைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அரசரே, தாங்கள் எல்லாருடைய அபிப்பிராயத்தையும் தங்களுடைய மூத்த குமாரருக்கு முடிசூட்டுவதால் நிறைவேற்றிவையுங்கள். அவரை இளவரசராக்கிப் பாரக்கவேண்டுமென்ற ஆசை, எங்களெல்லாருக்கும் ஏகரூபமாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகை

யால தேவாகளுக்கெல்லாந் தேவாபோல தமது உத்தம குணங்களால் விளங்குகிறவரும் எப்பொழுதும் உலகத்தின் கேஷமம ஒன்றையே மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறவருமான தங்களுடைய குமாரரைத் தாங்கள் வெகு சந்தோஷமாக எங்களுடைய நன்மையின்பொருட்டு இநதக்ஷணமே பட்டாபிஷேகஞ் செயது வையுங்கள்” என்றார்கள்.

மூன்றஞ்சருக்கம் :

பட்டாபிஷேக ஏற்பாடுகள்.

அவ்வாறு சொல்லி அச்சபையாகளெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் தலைமேற சைகூப்பியதை அங்கீகரித்து, தசரதா அவர்களுடைய கேஷமத்தை மேனமே லும் கருதியவராய் அவர்களைநோக்கி “ஆச சரியம்! நான் வெகு ஆனந்தத்தை யடைந்துவிட்டேன். எனது பாக்கியத்துக்கு ஒப்பான பாக்கியமும் உண்டோ? நீங்கள் எல்லாரும் எனது மூத்தகுமாரனான இராமனை எப்பொழுது புவராஜாவாகச் செய்யச் சம்மதித்தீர்களோ அப்பொழுதே எனது விருப்பங்கள் எல்லாம் நிறைவேறின” என்று அன்போடு சொன்னா

இவ்வண்ணம் அங்கு வந்திருந்தவார்களிடம் மரியாதையாகச் சொல்லிவிட்டு, அவ்விடத்திலிருந்த அநதணாகளெல்லாருங் கேட்டுக்கொண்டிருக்க, வசிஷ்டா வாமதேவர் என்ற இரண்டு குருக்களையும் பார்த்து அரசர் “இநத மாதமோ ரமணியமான வெகு நல்ல சித்திரை மாதமாயிருக்கிறது; சோலைகள் புஷ்பங்களால் நிறைந்திருக்கின்றன. நீங்கள் வெகு சீக்கிரமாக இராமனுக்கு முடிசூட்டி உத்ஸவத்துக்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும்

உடனே சோததிடலாம்” என்றா. இவா சொல்லிய
 பட்டாபிஷேகத் துக்கு வேண்டிய வைகளைச் சோக குமபடி மன்னவா ஏவுதல்
 வுடனே, அரசா சொன்னசொல்லே அங்கீ கரித்துக்கொண்டதற்கு அடையாளமாக ஜினங்களுக்குள் பெரிய ஒரு கலகஸததம் உண்டாயிற்று. அது நின்றதும் இராஜ சிங்கமான அநதத் தசரதா வசிஷ்டராகிய முனிசிங் கத்தைநோக்கி “இராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்துக்காக என்ன என்ன வேண்டுமோ அவைகள் எல்லாவற்றையும் கொண்டுவந்தது சோக்க உடனே கட்டளை யிடுங்கள்” என்றா

இவ்வாறு சக்கரவாத்தி சொன்னதும், அநத முனி சிரேஷ்டரும், அரசா முன்னாக கைகூப்பிக்கொண்டு நின்ற மந்திரிமார முதலிய தக்க அதிகாரிகளைப் பார்த்து “நீங் கள் எல்லாரும் நாளைப் பொழுதுவிடியுமுன் நமது அரசரு டைய அக்கினிஹோத்திர சாலையில் பொன் முதலான பொருள்கள், இரத்தினங்கள், பூசனைக்குரிய பண்டங்கள், அநேகவிதமான மூலிகைகள், வெள்ளைப் புஷ்பங்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலைகள், பொரி, தேன, நெய் இவை களைத் தனித்தனியாகக் கொண்டுவந்தது சோக்கவேணம. மிகப் பரிசுத்தமான வஸ்திரங்கள், இரதம், ஆயுதங் கள், நால்வகைச்சேனைகள், எல்லாச் சுபலக்ஷணங்களுட் னும் பொருந்திய பட்டத்துயானை, இரட் டை வெண்சாமரம், துவஜம், வெண்கொற் றக்குடை, நெருப்புப்போலப் பிரகாசிக்கிற நூறு பொற்குடங்கள், பொற்பூண்பூண்ட கொம்புகளையுடைய ருஷ்பம், ஊனமில்லாத புலித்தோல இவைகளையும் இன்னும் என்ன என்ன வேண்டுமோ அவை களையும் கொண்டுவந்தது சோக்கவேணம. அநதப்பரத திலுள்ள வாயில்களும், மற்றும் எல்லா நகரத்து வாயில களும், சந்தனத்தாலும் மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்

பட்டு நல்ல வாசனை பொருந்திய தூபங்களாற் பூசிக்கப்
 படவேண்டும். நாளைக் காலை யில் தயிரா பால ஆகிய
 இவைகள் மிகுதியாகக் கலந்தவையும் மேனமை முதலிய
 குணம் படைத்தவையுமான திவ்வியான்னங்களைக் கொ
 ண்டி நூறுயிரக்கணக்கான அநதணாகளைத் திருபதியுண
 டாக உண்பிக்கவேண்டும் அவர்கள் உள்ளங்களுரீர, அவா
 கள் இஷ்டப்படி அதிகமாக நெய், தயிரா, பொரி, பூண
 மான தக்ஷிண ஆகிய இவற்றைச் சற்காரஞ்செய்து கொ
 மிக்கவேண்டும். நாளைச் சூரியோதய மாசும்பொழுது ஸவ
 ஸதிவாசனம் சொல்லவேண்டும் ஆகையால் எல்லா வேதி
 யாகளையும் அழைத்துவாருங்கள். எல்லாரும் வந்து உட
 கார ஆசனங்கள் ஏற்படுத்திவைக்க. நகரம் முழுதும் கொடி
 கள் கட்டுங்கள். வீதிகளிலெல்லாம் ஜலந தெளியுங்கள்.
 வாத்தியக்காரராக எல்லாரும், நன்றாக அலங்கரித்துள்ள
 கணிகையார்களும் இராஜ கிருகத்தின் இரண்டாங்குடில
 சித்தமாக இருக்கவேண்டும். கோவில்களிலும் நாற்சந்தி
 களிலும் தனித்தனியாக அபிஷேகமும் அலங்காரமும்
 நடக்கவேண்டும். அவ்விடங்களில் தக்ஷிண சகிதமாகப்
 போசனம் நடக்கவேண்டும். நமது சைனியங்களுள் ஒவ
 வொரு போவீரனும் நன்றாக ஆடையாபரண மணிநது,
 ஆயுதமேந்தி, அரணமனை முற்றத்தில் வரிசை வரிசை
 யாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்” என்றார்.

பிரீதியுடனகூடிய வசிஷ்டா வாமதேவா என்ற இர
 ண்டி குருக்களும் அதனமேல் செய்யவேண்டிய காரியங
 களைத் தசரதமன்னவரிடம் வந்து தெரிவித்து, செய்து
 முடித்த பின்னா அவ்வாறு முடித்ததையும் தெரிவித்
 தார்கள். தசரதர் சுமந்திரரை நோக்கி “ஐயா, நமது
 இராமனைச் சீக்கிரம் இங்கு அழைத்து
 வரவழை வாரும” என்றார். சுமந்திரரும் “அப்ப
 தை டியே” என்று சொல்லிச் சென்று அரசு

ருடைய கட்டளையின்படி இராமரை ஒரு இரதத்தினமேல் ஏற்றி அழைத்துக்கொண்டு வந்தாரா இராமருடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது கீழைத் தேசம், மேலைத்தேசம், வடதேசம், தென்தேசம் முதலிய தேசங்களிலிருந்து ஆரிய வம்சத்து அரசர்களும், மிலேச வம்சத்து அரசர்களும், காடுகள் மலைகள் இவ்விடங்களில் அரசாளும் அரசர்களும் அநேகாசன வந்து, தசரதரைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிடத்திலே அயோத்தி வேந்தரும் தேவாகளமத்திலே இந்திரனப்போல விளங்கினான். அப்படி அவர் மேன்மாடத்திலிருக்கும்போது தூரத்தில் இரதம் வருவதையும், உலகத்தில் பராக்ரமத்தாற் பெயர்பெற்ற தமது புத்திரன் கந்தாவராஜனப்போல வெகு செளந்தரியத்தோடு அதில் உட்கார்ந்திருப்பதையும் பார்த்தாரா இராமருடைய நீண்ட கைகளும், சிலாகியமான வலிமையும், மதயானைநடைபோன்ற நடையும், சந்திரன போன்ற இனிய முகமும், மேலான அழகும், பாப்பவர்கள் கண்களையும் மனத்தையும் கவரத்தக்க உருவமும், உதாரத் தன்மையும், அந்நாட்டுக்குடிகள் மனத்தை, வறண்டகோடையில் காரமேகம் வருஷித்ததால் எவ்வாறு உலகத்தைக் குளிரச் செய்யுமோ அவ்வாறு குளிரச் செய்தன. அத்தன்மையான தமது புதல்வனைப் பார்த்துப்பார்த்து, தசரதமன்னவா போதுமென்ற திருப்தியைச் சிறிதும் அடையவேயில்லை.

இரதம் ராஜமானிகையைச் சேர்ந்தவுடனே சுமந்திரர் இராமரை இரதத்திலிருந்து இறக்கினான். தமது தகப்பனரைப் பார்த்தற்கு அவர் உட்கொண்டபொழுதும் தாமும் தமது கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அவரின் தொடர்ந்தார். தமது தகப்பனரைப் பார்த்தற்காக இராமர் சுமந்திரருடன், கைலைமலைப்போல விளங்கும் மேலமாடத்தின் படிக்களில் வெகு வேகமாக ஏறினான். அங்குச்சென்று மரியா

தையாகத் தமது கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு தமது பெயரைச் சொல்லித் தந்தையாகிய தசரதருடைய பாத தாமரைகளில் நமஸ்காரம் பண்ணினான். அவ்வாறு தமது சமீபத்தில் வணக்கத்துடன் வந்த போ சொல்லி நமஸ்கரித்து அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு நிற்கும் தமது குமாரரைத் தசரதமன்னா பார்த்து அவரது கைகளைத் தமது கைகளாற் பற்றி எடுத்தது அனைத்துக்கொண்டு, ஆனந்தப் பரவசரானான். அதன் பிறகு தசரதர் அங்கு அவருக்கென்று இடப்பட்டிருந்ததும் பொன்மயமானதும் சித்திரவேலை செய்து இரத்தினங்க ளிழைக்கப்பட்டதுமான உயர்ந்த ஓர் ஆசனத்தில் இராமரை உட்காரச் சொன்னான் அதில் இராமர் உட்கார்ந்தார். சூரியபகவான் தான் உதயமாகும்போது தனது ஜவலிக்கும் கிரணங்களால் மேருமலைக்கு எவ்வாறு அதிக பளபளப்பை அளிக்கிறானோ அவ்வாறு அந்த ஆசனத்துக்கு அதிககாந்தியை இராமர் அளித்தார் அவர் அங்குவந்து உட்கார்ந்தவுடன், அச்சபையும், பல கிரகநக்சத்திரங்கள் முன்னதாகவே பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சரத்காலத்து ஆகாசத்தில் சந்திரனும் வந்து தோன்றினாற்போலப் பிரகாசிக்கலாயிற்று. தமது பிரிய குமாரர் தமது அருகில் வந்து உட்கார்ந்ததைப் பார்த்த தசரதர், தமது அலங்கரித்த உருவத்தையே கண்ணாடிக்குள் பார்த்தவாபோல களித்தார். தசரதர் புன்னகையுடன் இராமரோடு சிலநிமிஷம் பேசிப் பின்னும் அவரைப்பார்த்து, சபையாரும் கேடக, காசியப் மாமுனி தேவேந்திரனைப் பார்த்துச் சொல்லுவது போல,

இராமருக்குச் சபைநடுவில்தசரதர் சொன்ன புத்தி
 “எனது தகுதியான மூத்த பட்டஸ்திரீ வயிற்றில் எனது மூத்தகுமாரனாகச் சகல வித உததம்குணங்களோடும் தகுதியாகப் பிறந்திருக்கும் நீ என்னுடைய கண்ணுக்குக்கண் எனபது சொல்லவும் வேண்டுமோ? உனது நற்குணங்களால் நீ இந்தக் குடிக்குடைய மனங்கள் முழுவதையும்

யும் கவாநதுவிட்டபடியால், புஷ்யநக்ஷத்திரத்தோடு சந்திரன கூடியிருக்கிற நாளாகிய நாளைத் தினம் உன்னை நான் இளவரசனாகி முடிசூட்டப்போகின்றேன் இயலபாகவே நீ மிகக் வணக்கமுள்ளவனும், உத்தம குணங்களெல்லாம் பொருந்தியவனுமாக இருக்கின்றாய். அவ்வித குணங்கள் உன்னிடம் இருப்பதை நான் நன்றாக அறிந்தவனாயிருந்தும், உன்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் அன்பால் ஏதோ சில புத்திகளை உனதுகூடமத்தைக் கருதிச் சொல்லுகின்றேன் நீ இன்னும் அதிகமான வணக்கத்தை நாடி, உனது ஐம்புலங்களையும் அடக்கி ஆளவேண்டும் ஆசை, கோபம் இவைகளிலிருந்து சம்பவிக்ருத தீங்குகளுக்கு உள்ளாகாமலிருக்கும்படி நீ உன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். நீயே நேராக அதிகாரம் நடத்தவேண்டிய விஷயங்களில் அவ்வாறு நடத்தியும், அமைச்சர் முதலான மற்ற அதிகாரிகள் மூலமாக நடத்தவேண்டியவைகளை அவர்கள் மூலமாக நடத்தியும், எல்லாவகை உபாயங்களினாலும் உனது குடிகளைச் சந்தோஷப்படுத்தும் வழியை எப்பொழுதும் தேடிக்கொண்டே யிருக்கவேண்டும். அவ்வாறு செய்து உனது கருவூலத்தையும் ஆயுத சாலையையும் வற்றாமல் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் தனது குடிகள் சந்தோஷமடைந்து தன்னிடத்தில் அபிமானம் வைக்கும்படி ஒரு வன் அரசாட்சி செய்தால் அப்பொழுதுதான் அதைக் கேட்டு அவனது அன்பர்கள், தேவர்கள் அமிருதபானம் பண்ணிக் களித்தாற்போற களிப்பார்கள் ஆகையால் மனத்தை அடக்கிக்கொண்டு இவ்வுலகத்தையாளுந் தொழிலை நீ கைப்பற்றுவாய்” என்றார்.

இங்கு இவ்வண்ணம் நடந்ததை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இராமருடைய சினேகிதர்கள் தாங்கள் அவரிடம் வைத்திருந்த அபிமானத்தால், விரைந்தோடி இந்தச் சந்தோஷ சமாசாரத்தைக் கௌசலையுடையதொரு

கௌசலையின்
ஆனந்தம்

விததாரகாள். இந்த ஆனந்தத்தைக் கேட
டவுடனே அந்த உத்தமியும் இவ்வண்ணம்
நல்லசங்கதி தெரிவித்தவாக்குக்குப் பொன
னையும் பசுக்களையும் அநேகவித இரத்தினங்களையும் மிகு
தியாகக் கொடுத்தாள்.

இராமா மறுபடியும் தந்தையை வணங்கி அவரிடம்
விடைபெற்று இரதமேறி, ஜனங்கள் கொண்டாடத்
தமது மாளிகைக்குச் சென்றா அங்கிருந்த அரசார்களும்
சபைகலைதல நகரத்துக் குடிகளும் அன்று தசரதா
சொன்ன சங்கதிகளைக் கேட்டுக் களித்து
அவர் சொன்ன விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் ஆலோ
சித்து, தங்களுக்குப் பெரிய இலாபம் கிடைத்ததாக எண்
ணித் தசரதரிடத்தில் விடைபெற்றுத் தங்கள் மனை
களுக்குச் சென்று சீக்கிரமாகத் தங்கள் மனோரதம் கைக்
டுமபடி இஷ்டதேவதைகளுக்குப் பூசைசெய்தார்கள்

நான்காஞ் சருக்கம் :

த ச ர த ரு டை ய க ன வு.

இவ்வாறு சபை கலைந்தபின்பு, தசரதமன்னா மந
திரிகளைத் தமது சமீபத்தில் வைத்துக்கொண்டு, மறுபடி
யும் அவர்களோடு கலந்து ஆலோசித்து, நாளைத்தினம்
புஷ்ய நக்ஷத்திரமாகையால் தமது அருமைத் திருமக
னுக்குப் பட்டாபிஷேகத்தைச் செய்து முடிக்கிறதென்று
நிச்சயஞ் செய்துகொண்டார் பின்னா, அவர், சபையை
விட்டெழுந்து தமது அரண்மனைக்குட் சென்று சுமந்தி
ரரைநோக்கி “நீங்கள் சென்று மறுபடியும் இராமனை
அழைத்து வாருங்கள்” என்றார். அவர் கட்டளைப்படி

இராமரைத் தசரதா மறுபடி வரவழைத்தல் சுமந்திரரும் இராமருடைய மாளிகைக்கு விரைவாகச் சென்று, தாம வந்திருப்பதாக அங்கு வாயிலிலிருந்த ஆட்களைக்கொண்டு தெரிவித்தாரா. இதைக்கேட்டு மறுபடி சுமந்திரா இவ வளவு விரைவில் வந்தகாரண மென்னவென்று கொஞ்சம் சங்கிதது, இராமா உடனே அவரை உட்புகுவித்தது அவ ரைப்பார்த்து, “மறுபடி வந்தகாரணம் என்ன? எல்லா வற்றையும் விடாது சொல்லவேண்டும்” என்று கேட் டாரா. அதற்குச் சுமந்திரா “உங்களை அழைத்து வரும் படி சக்கரவாததி கட்டளையிட்டாரா, அதுதான் எனக்குத் தெரியும்” என்றுசொல்ல, அதைக் கேட்டவுடன், இரா மா மறுபடி தமது தந்தையைக்காண வெகுவேகமாக வந தாரா. அவா வந்ததை அறிந்து, தசரதா வெகு அன் போடு சில சமாசாரங்கள் சொல்லுதற்காக அவரைத் தமது கிருகத்திற்குள் அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டாரா.

இராமா தமது தகப்பனாரிருந்த வீட்டில் புகுந்ததும் அவரைக்கண்டு நமஸ்காரஞ் செய்யலானா. அவவாறு வணங்கும் தமது அருமை மகனைத் தசரதா எடுத்ததுக் கட்டி யணைத்துக்கொண்டு அழகான ஆசனமொன்றில் அவரை இருத்தி, மறுபடி அவரை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானா “ராம, நான் வெகு காலம் என இஷ்டப் பிரகாரம் அநேகவித போக்கங்களை அனுபவித்து இப்பொ ழுது முதுமைப் பருவம் அடைந்தவிட்டேன். உன்னை நான் புத்திரனாக அடையும் மகாபாக்கியத்திற்காக, எவ் வளவோ அன்னதானம் சுவாணதானம் விரைவாயப்பட டஞ்சுட்டுங் கா ணவ கூறல இவைகளோடு கூடிய யாகங்களைச் செய் தேன். வேண்டிவோரது கருத்தை யெல் லாம் முற்றுவித்தேன். வேதங்களை அத்தியயனம் பண ணினைன. வேண்டுமென்கிற சுகம் முழுவதும் நானனு பவித்தாயவிட்டது. தேவதைகள், ரிஷிகள், பிதிருக்

கள, அநதணாகள, ஆதமா இவாகளுக்கெல்லாம் நான நிறைவேற்றவேண்டிய கடனகளை நிறைவேற்றிவிட்டேன். இனி, நான செய்து முடிக்கவேண்டிய காரியங்களில் ஒன்றே ஒன்றுதான் மிச்சமிருக்கிறது, அதாவது உனக்குப் பட்டஞ் சூட்டிவைக்க வேண்டியது எனப்பதே அது விஷயமாக நான் உனக்குச் சொல்லப் போகின்றவைகளை நீ கேட்டு அவ்விதமாகவே நடக்கவேண்டும். இன்றைத் தினம் நமது குடிகளெல்லாரும் உன்னை அரசனாக அடைய வேண்டு மென்பதில் தங்களுக்கிருக்கிற ஆவலைத் தெரிவித்துவிட்டார்கள் ஆகையால் உன்னை இளவரசனாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்போகிறேன் அன்றியும், இன்றிரவு நான் வெகு பயங்கரமான சில கனவுகள் கண்டேன். மேலும், ஆகாசத்திலிருந்து இடியுடன் கொள்ளிக்கட்டைகள் வெகு சத்தமிட்டுக்கொண்டு பூமியில் விழுகின்றன. எனது ஜனம் நக்சத்திரத்தில் சூரியன், அங்காரகன், இராகு என்ற இம்மூன்று கிரகங்களும் பிரவேசித்து விட்டனவாக ஜ்யோதிஷர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விதமான நிமித்தங்கள் தோன்றின பெரும்பான்மையாய் அரசனுக்கு மரணமுண்டாகும், அல்லது பெரிய ஆபத்து ஏதாவது சம்பவிற்கும் எனப்பது நூறகொள்கை ஆகையால் என மனம் உறுதியாக இருக்கும்போதே உன்னை வெகு சீக்கிரமாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து வைக்கவேண்டும். இன்றைக்கு இருக்கிற எண்ணம் நாளைக்கும் இப்படியேயிருக்கும் என்று சொல்லமுடியாது இன்றைக்குப் புனாவசு நக்சத்திரம். நாளைப் பூசம் இப்பூச நக்சத்திரத்தைத் தான் ஜ்யோதிஷர் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து வைக்கச் சிறந்ததாகக் கூறுகின்றனர். என்மனம் விரைகின்றது. நாளைக்கு உனக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யவிருக்கிறேன்

ஆகையால், நீ இன்றிரவு உனது பத்தினியுடன் தருப்பைப் படுக்கையில், ஒன்றும் புசிக்காமல் உபவாச

மாக இருக்கவேண்டும். உன்னைச் சற்றி உனது அன்பா களும் பரதுக்களும் உன்னைப் பாதுகாக்கவேண்டும் ஏனெ னில், நல்ல காரியத்துக்கு எப்பொழுதும் விககினம் எங் கென்று காத்ததுகொண்டிருக்கும். எனறைக்குப் பரதன்

அவன் மாமன் வீட்டுக்குப் போனாலே
விரதம்செய்ய அன்று முதல் உன் பட்டாபிஷேகத்திற்
ஏவுதல் குத் தக்க காலம் எனபது என்கருத்து

பரதன் மிக நல்லவன் எனபதில் ஒருவித சந்தேகமு மில்லை, அவன் தமையனுக்கு அடங்கி நடக்கின்றவன், தருமசிந்தை யுள்ளவன், தயை தாக்கூணியமுடையவன், ஐம்புலன்களையும் அடக்கி யாருபவன் எப்படி யிருந்தா லுமமனிதர்களுடைய மனம் ஒரே தன்மை யுடையதன்று பெரியவர்களுடைய மனமும் ஒரு சமயத்தில் பிறருடைய போதனையால மாறும், ஆசையாலதான் நாளைத்தினமே உனது பட்டாபிஷேகத்தை நடத்தவேண்டும் என்று நிச சயம் பண்ணியிருக்கிறேன் நல்லது, நீ சீக்கிரமாகச் சென்று நான் சொன்னபடி செய்வாய்” என்றார்.

இராமரும், அப்படியே நடந்துகொள்ளச் சித்தராயத் தந்தையை வணங்கி விடைபெற்றுத் தமது மாளிகைக்குச் சென்றார் அங்ஙனம் தமது மாளிகைக்குச் சென்றவுடன் அவர் தமது தகப்பனார் கட்டளையைத் தெரிவித்தற்குத் தமது தாயாருடைய அநுதபுரத்திற்குச் சென்றார் இராமர்,

அங்குப் புகுந்து பாராக்குமபோது, தமது
தாயாகிய கௌசலையை வெகு ஆசார
தமது தாயைக் காண இராமர் மாக வெண்பட்டு உடுத்திக்கொண்டு பூஜை
அவள மாளிகைக் குப் போதல் மனைக்குள் தெய்வத்தின் முன்பு மௌ

னத்துடன் இருந்து தனது மகனுக்குக் கீழ்மமுண்டாக வேண்டுமென்று வணங்கி வேண்டிக்கொண்டிருக்கக் கண்டார். இம்மங்களுக்குச் செய்தியைக் கேட்டு, இவருக்கு முன்ன மே லக்ஷ்மணரும் அங்குத் தமது தாயான சுமித்தி ரையுடன் வந்திருந்தார். சீதாதேவிக் கு அவளுடைய

புருஷனுக்கு நாளை வரப்போகிற பட்டாபிஷேக சமாரததைத் தெரிவிக்கக் கௌசலையை சொல்லியனுப்பியிருந்தபடியால், அவளும் அங்குச் சகிகளால் அழைத்து வரப்பட்டாள்.

இராமா அங்கு வந்த சமயமானது சுமிததிரை, லக்ஷ்மணா, சீதாதேவி இம்மூவரும் வணக்கத்துடன் பின்னே நிற்கக் கௌசலையானவள் தனது கண்களை மூடிக்கொண்டு வாய்திறவாது மனத்துக்குள்ளேயே ஜநாததனக் கடவுளைப் புகழ்ந்து, நாளைத் தனது மகன் இராமனது பட்டாபிஷேகம் இடையூறில்லாமல் நிறைவேற வேண்டுமென்று தியானிக்குஞ் சமயமாக இருந்தது. கௌசலையின் பூஜை இவ்வாறு தியானஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் கௌசலையை, இராமா நாடி வந்து, அவள் பாதங்களை வணங்கி, அவள் மனங்களிசை, மதுரமான மொழியால், அவளை நோக்கி “அம்மா, எனது பிதா, குழிகளை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று எனக்குக் கட்டளை செய்திருக்கிறா. நாளை எனக்குப் பட்டாபிஷேகமாம். இன்றிரவு நானுஞ் சீதையும் உபவாச மிருக்கவேண்டுமென்று, நமது குருக்கள், ரித்துவிக்குகள் இவர்கள் முன்னிலையில் எனது பிதா சொன்னார். எனக்குஞ் சீதைக்கும் நாளைச் சுபத்துக்காக நீங்கள் எனன் எனன் மங்களங்களைச் செய்யவேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்யுங்கள்” என்றார்.

இதைக் கௌசலையை கேட்டவுடன், இதுதான் தானும் வெகு நாளாக மனத்தில் வைத்திருந்த வேண்டுகோளாகையால் ஆனந்தக்கடலில் முழுகி, கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் ததுமப, தனது மகனைப்பார்த்து “குழந்தாய், நீ நீழிகாலம் வாழ்வாயாக. ஏதாவது இடையூறு இருப்பினும் அது நசித்துப்போகட்டும். நீ எப்பொழுதும் என் பந்துக்களையும், சுமிததிரையின் சுற்றத்தாராகளை

யும் சந்தோஷப்படுத்திவைப்பாயாக. நல்ல
கௌசலையின் நாளில நல்ல நக்சத்திரத்தில உன்னைப்
வாழ்த்து பெற்றேன். நீயும் உன் தந்தை மனங்களிக்
க நடந்து வருகின்றாய். புண்டரீகாக்ஷருக்கு நான் செய்த
பூஜை, எனது நோன்பு இவைகளெல்லாம் வீண்போக
விலலை, ஏனெனில், இக்ஷ்வாகு வம்சத்தின் லக்ஷ்மி உன்னை
அடையப் போகின்றாளன்றோ” என்றாள்.

இவ்வண்ணம் தமது தாய் சொல்லி நின்றவுடன்,
இராமா தமது அருகில கைகூப்பிக்கொண்டு வெகு வணக்கத்
துடனுஞ் சந்தோஷத்துடனும் நிற்கும் தமது தம்பியா
கிய லக்ஷ்மணரைப் பார்த்துப் புன்னகையுடன் “லக்ஷ்
மணா, என்னுடன் நீயும் இந்தப் பூமியைப் பரிபாலனம் பண்
னுவாய் நீ யார்? எனது இரண்டாவது ஆதமா. ஆகை
யால் இந்தப் பட்டமும் உன்னை அடைந்து விட்டது.
இந்த இராச்சியத்தை நீ அடைந்து உனது இஷ்டப்படி
சகல போகங்களையும் அனுபவிக் கலாம் எனது பிராண
னின்மேலும் இராச்சியத்தின்மேலும் நான் ஆசை வைத்தி
ருப்பதெல்லாம் உனபொருட்டு என்று நிச்சயமாக எண்
னுவாய்” என்றுசொல்லி, பின்பு தமது தாயாரையும்
சுமித்திரையையும் வணங்கி அவர்களிடம் விடைபெற்று,
சீதைக்கு விடைகொடுப்பிதது அவளுடன் தமது மாளிகைக்குத்
திருப்பிவந்தாள்

ஐந்தாஞ்சருக்கம்:

வசிஷ்டர் இராமருடைய மனைக்குச் சென்று
உபவாஸமிருக்கச் சொல்லுதல்.

தசரதமன்னா ‘நாளைப் பட்டாபிஷேகத்துக்கு நீ
சித்தமாக இரு’ என்று இராமருக்குச் சொல்லி விடை
கொடுத்து அனுப்பிவிட்ட பிறகு, வசிஷ்டமாமுனிவரை

வரவழைத்து, அவரைப் பார்த்து “ தவத்தின் களஞ்சியமே, தாங்கள் சென்று காத்ததனை, நாளை இந்த இராசசியத்தை இரக்ஷிக்கும் பாக்கியத்தை அடையும்பொருடும், புகழ்பெறும்பொருடும் இன்றிரவு உபவாஸம் இருக்கச் செய்யுங்கள் ” என்றா வேதவிததான அந்த வசிஷ்டரும் ‘ அபபடியே ’ என்று சொல்லி, அரசரிடம்

விடை பெற்று, சாஸ்திரப்பிரகாரம் உபவாஸம் முதலிய சடங்குகளை இராமருக்கு நடத்திவைக்கும்பொருட்டு, தாமே அவருடைய மாளிகைக்குச் சென்றா. மந்திரங்

விரதத்தை நடத்திவைக்க இராமாவீட்டுக்கு வசிஷ்டாபோதல

களை யுணர்ந்தவரும் விரதத்தை உறுதியுடன் செய்பவருமான வசிஷ்டர், அந்தணாக்ருரிய தோமீது ஏறி, இராமருடைய வெண்மேகத்தையொத்த மனையைச் சோந்து, மூன்றுகட்டுக்களிலும் இரத்தத்துடனேயே சென்றா அவாவரை அறிந்துகொண்ட இராமர், மரியாதைசெய்யும்பொருட்டு விரைந்து வெளிவந்து இரதசமீபத்தையடைந்து கைக்கொடுத்து அவரை இரத்தத்திலிருந்து இறங்கச் செய்தார். இராமரிடம் இவ்வளவு வணக்கம் விளங்கக் கண்ட அம்முனிவர் அவரைப்பார்த்துக் குசலபரச் செய்து தோத்திரத்தால் அவரை அகமகிழ்வித்து உள்ளங்களிக் “ உமது நற்குணத்தால் உமது தகப்பனா வெகு ஆனந்தத்தை அடைந்திருக்கிறார். உமக்கு இளவரசுப்பட்டங்கட்டிவைக்கப்போகின்றார் இன்றிரவு நீர் சீதையுடன் உபவாஸம் இருக்கவேண்டும். நாளைக்காலையில் உமக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கப்போகின்றது யயாதி மகாராஜனுக்கு நகுஷா எவ்வாறு முடிசூட்டினாரோ அவ்வாறு தசரதர் உமக்கு முடிசூட்டப் போகின்றார் ” என்றார்

பின்னு வசிஷ்டமாமுனிவர், விரதத்தை யுடைய இராமரைத் தமது பத்தினியாகிய சீதையுடன் உபவாஸமிருக்கச் செய்தார் அதனமேல வசிஷ்டமாமுனிவர்,

இராமா செய்த மரியாதைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு அவருக்கு 'நில' என்று விடைதந்து அம்மாளிகையினின் றுமபோயினா. இராமா அவருத் தமது சிநேகிதர்களோடு பட்டாபிஷேக விரதம் சிறிதுநேரம் மதுரமாகப் பேசிக்கொண்ட டிருந்தது அவர்களிடம் மரியாதைபெற்று, அவர்களுக்கு அநுமதி கொடுத்துத் தமது மாளிகைக்குட் சென்றா. ஆடவர்களாலும் மகளிராலும் நிரம்பியிருந்த அந்தக் கிருகமானது, களித்த பறவைக்கூட்டங்களையும் பூத்த செந்தாமரை மலர்களையுமுடைய தடாகம்போல விளங்கியது.

வசிஷ்டமாமுனிவா, இராமாமாளிகையை விட்டுப் புறப்பட்டு, அயோத்திமாநகரத்தின் தெருக்களில் லெல்லாம் கூட்டங் கூட்டமாகச் சனங்கள் களித்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டார அநகரத்தின் நான்குபக்கங்களிலும் வெகு ஆனந்தத்துடன் கூடிய அலைகளையொத்த ஜனகூட்டங்களின் உராய்தலாலும் மகிழ்ச்சியாலும் இராஜமார்க்கத்திலுண்டா குஞ்சுத்தம் சமுத்திரத்தின் முழக்கத்தை ஒத்திருந்தது. அத்தினைத்தில அநகரத்து வீதிகளெல்லாம் நீர்தெளிக்கப் பட்டிம, நன்றாக விளக்கப்பட்டிம, வாழை கமுகுமுதலியன நகரத்தின் அங்க நாட்டப்பட்டிம விளங்கின. வீடுதோ காரம் றும் துவசம் கட்டப்பட்டிருந்தது. அந்நகரத்திலுள்ள புருஷர்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் எல்லா ரும் இராமருடைய பட்டாபிஷேகத்தை விரும்பினவாக ளாகி, சூரியோதயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள், ஏனென்றால், அவர்களெல்லாரும் ஜனங்கள் அலங்கரித்துக்கொள்வதற்குக் காரணமான அந்தப் பட்டாபிஷேகத்தை ஒரு பெரிய உத்ஸவமாகக் கருதினார்கள்.

இவ்வாறு நின்ற ஜனகூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு வசிஷ்டமாமுனிவா, தசரதமன்னருடைய மாளிகையை மெதுவாகச் சோந்தார இமயகிரிபோல் விளங்கும் அந்தத்

திருமாளிகையில் ஏறி, அங்கு இரதிரனபோல வீற்றிருந்த தசரதமன்னரை வசிஷ்டா மறறொரு பிருகஸபதிபோலக் கண்டா. இவரைப் பார்த்தவுடன் தசரதா 'எல்லாம் சரி வர முடிந்ததா' என்றுகேட்க, வசிஷ்டா தாம் எல்லாவற்றையும் ஒன்றும் விடாமல் நிறைவேற்றி வந்ததாகச் சொன்னா அப்பொழுது அச்சபையிலிருந்தவர்கள் எல்லாரும் தசரதருடன் எழுந்து அந்தமகாமுனியை வணங்கித் தசரதா அந்தப் கிளாகள் அரசரும் தமது குருவினிடம் புரம் புகுதல் விடைபெற்று அங்கு வந்திருந்தவர்களுக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, சிங்கம் குகையுட புருவதுபோலத் தமது அந்தப்புரத்தினுள் சென்றா அழகிய பல மகளிரால் நிறைந்த இரதிரனுடைய அந்தப்புரத்தை யொத்த அந்தப்புரத்துக்கு அவர் வந்தது, நகூத்திரங்களால் நிறைந்த ஆகாயத்தில் சந்திரபகவான் வந்து தோன்றினதுபோல இருந்தது

ஆரூரூருக்கம்:

அயோத்தியையை அலங்கரித்தல்.

வசிஷ்டபகவான் சென்றபின் இராமா ஸநானம் பண்ணி, பரிசுத்தமான மனதையுடையவராய், தமது பத்தினியாகிய சீதாதேவியுடன் ஸ்ரீமநாராயணனை ஆராதிக்கப் போய், தேவர்களை ஆராதிக்கும்பொழுது தலையால் பாத்திரத்தை வகிக்கவேண்டுமென்று வேதத்திற்கூறியிருப்பதால் அவிஸ் வைத்திருக்கும் பாத்திரத்தைத் தலையால் வகித்து, அதனெய்வத்தை உததேசித்து, கொழுந்துவிட்டெரியும் ஹோமத்தீயில், சாஸ்திரப்பிரகாரம் நெய்யை எடுத்தது ஹோமம் பண்ணினா. அவ அபிஷேகவிரதம் வாறுசெய்து மிச்சமாய் நின்ற அவிஸை, தமது நன்மையை வேண்டிப் புசித்து, ஸ்ரீமநாராயணனைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டு, தாமும் தமது மனை

வியுமாகத் தருபபசயனத்தில மௌனவிரதத்துடன் ஐம் புலங்கனையும் அடக்கி ஸ்ரீமநாராயணனுடைய கோயிலின் முன்பாகப் படுததுக்கொண்டார்.

பொழுதுவிடிய ஒருயாமம் மிச்சமாய நின்ற வேளை யில இராமா, எழுந்திருந்து, தமது மானிக்கைக்குச் செய்ய வேண்டிய சகல அலங்காரங்களையும் செயவிததுக் காலையில், பௌராணிகாகளும், ஸ்ரீதர்களும், மகத்தேசத்து வைதாளிகாகளும், பாடகாகளும் பாடின இனிய பாட்டுக்

களைக் கேட்டபின்பு, ஸநானம் பண்ணி, ஜபம்

பூவ ஸந்தயா தேவதையைத் தியானித்து வேறொன்றையும் மனத்தில் நினைவாது காயத்திரி ஜபத்தை முடித்து, சூரியமண்டலத்தில் வசிக் கும ஸ்ரீமநாராயண மூர்த்தியைத் துதித்துத் தலையால நமஸ்கரித்து, வெகு பரிசுத்தமான வெண்பட்டு உடுத்து அங்கிருந்த பிராமணர்களை ஸ்வஸ்திவாசனம் சொல்லக் கேட்குகொண்டார் அவர்களால் வெகு கம்பீரமாகவும் கேட்பதற்கு இனிமையாகவும் உச்சரிக்கப்பட்ட அம்மந்திரம் வாத்தியத்தின தொனியோடு சத்தித்துக்கொண்டு அயோத்திமாநகரம் முழுவதும் பரவியது. பட்டாபிஷேகத்துக்கு முன்பு நடத்தவேண்டிய நோன்பை இராமா தமது மனைவியாகிய சீதாபிராட்டியுடன் நடத்தி முடித்தார் என்று கேள்விப்பட் டு அபபட்டணத்து ஜனங்கள் எல்லாரும் ஆனந்தமடைந்தார்கள்.

அநநகரத்தவரனைவரும் பொழுதுவிடிந்தவுடன் பட்டாபிஷேகத்தின் பொருட்டுப் பட்டணத்தை அலங்கரிக்கத் தொடங்கினார்கள் வெளுத்த மேகத்தையுடைய மலைச்சிகரத்தை யொத்த ஆலயங்களிலும், நாற்சந்திகளிலும், வீதிகளிலும், யாகசாலைகளிலும், கோட்டை மதில்களின்மேலே போரபுரி தற்காக்க கட்டப்பட இருக்கும் நாற்கால

நகரத்தை
அலங்கரித்தல்.

மண்டபங்களிலும், பலவகைப் பண்டங்கள் நிறைந்து விளங்குகின்ற கடைத்தெருக்களிலும், செலவ வீடுகளிலும், சபைகளிலும், உயரநது நிறதும் விருக்ஷங்களிலும் அநநகரத்து ஜனங்கள் விசித்திரமான கொடிகளையும் பதாகைகளையும் கட்டினார்கள். நடார்களும் நாததகர்களும் பாடதர்களும் ஆங்காங்கு ஆடிககொண்டு மனோகரமாகப் பாடிககொண்டு இருநதார்கள். நாதசந்திகளிலும், வீடுகளிலும் ஜனங்கள் ஒருததருக்கொருததா இராமருடைய பட்டாபிஷேகததைப்பற்றி எப்பொழுதும் பேசிககொண்டிருநதார்கள் வீட்டு வாயிலதோறும் கூட்டங் கூட்டமாகச் சோநது விளையாடிககொண்டிருநதது சிறுவர்களும் இராமபட்டாபிஷேகம் வநதுவிட்டது என்று சொல்லிககொண்டிருநதார்கள் அசமயததில் அயோத்தியா நகரதது ஜனங்கள் இராஜவீதிகளைப் புஷ்பங்களால் சிங்காரிததுத் தூபங்களால் எங்கு நின்றாலும் கமகம் என்று வாஸிகுமபடி செயதார்கள், பட்டாபிஷேகச சடங்குகள் முடிநது இராமா யானையினமேலேறி ஊர்கோலம் வரும் போது இருட்டாயவிடும், அப்பொழுது அவருடைய திருமேனியை நன்றாகத் தரிசிககவேண்டுமே என்ற ஆவலினால் வீதிகளதோறும் கிளைவிளககுககளை அமைதது வைத்தார்கள்.

இவவாறு நகரத்தை அலங்காரஞ்செய்த பின்பு, அநநகரததார்கள், இராமருடைய பட்டாபிஷேகததை எப்பொழுதும் எதிர்பாரததவர்களா யிருநதுகொண்டு நாதசந்திகளிலும் சபைகளிலும் கூட்டங் கூட்டமாகக் கூடி, தங்களுக்கு இனி அரசராக வரப்போகின்ற இராமருடைய குணங்களைப்பற்றிப் புகழ்நதுபேச ஆரம்பிததா

கள். “தசரதா மிகப்பெரியவா, இராஜ ஜனங்களின் ஆநந்தம் தாமததை நன்றாயுணர்நதவா ; இக்ஷவாகு வம்சததுக்குச் சிறப்பைததா நினைததா : எப்படியெனில், தமக்கு வயதாயவிட்ட தெனபதைத் தெரிநதுகொண்டு,

தமது மூத்தகுமாரரை நமக்கு அரசராகச் செய்யப் போகின்றார்களே! உலகத்தவர்களின் ஏற்றததாழ்வையறிந்த இராமா இனி நமக்கு அரசராகையால் நாம் எல்லாரும வெகு பாக்கியசாலிகள். இராமா கொஞ்சமேனும் கருவமென்பதே இல்லாதவா; நன்றாகக் கற்றறிந்தவா; தருமசிறதையுள்ளவா; சகோதரர்களிடம் அன்பு பொருந்தியவா; நமமையும் தமமுடைய சகோதரர்களைப்போல எண்ணுபவா; இராம பட்டாபிஷேக பாக்கியத்தை நமமைக காணச்செய்த குற்றமற்ற தசரதமன்னா வெகுநீலம் வாழவேண்டும்” என்றிவவாறான பேச்சுகளை எப்பிறத்தும் நிகழ்ந்தன. பட்டாபிஷேக சமாசாரம் எங்கும் பரவி விடவே, பல கிராமங்களிலிருந்து ஜனங்கள் அந்த உத்ஸவத்தைப் பாராத்துக் களிக் வந்துசோந்தார்கள் இராமரைப்பற்றிக் கிராமங்களிலிருந்து வந்த ஜனங்களால் அயோத்திமாநகரம் நிரம்பியது. அச்சனங்களால் உண்டாகுஞ் சததம், பருவகாலத்தில் மிக அதிகமாக ஒலிக்கிற சமுத்திரத்தின் அலைச்சததமோ என்று சந்தேகிக்கத் தக்க தாய் அப்பட்டணத்தில் முழங்கிற்று இந்நகரனுடைய நகரத்துக்குச் சமானமான அப்பட்டணம், இவ்வண்ணம் கிராமத்தார்கள், நகரத்தார்கள், மற்றுமுள்ளவர்கள் எல்லோராலும் நிறைந்து, அவர்களுடைய கலகல சதத்ததால் ஒலித்துக்கொண்டு, திமிங்கிலம் முதலிய ஜலஜந்ருக்களாற் கலக்கப்பட்ட சமுத்திரம்போற் காணப்பட்டது.

ஏழாஞ்சருக்கம்: கைகேயி

இராமபட்டாபிஷேகத்தைக் கேட்டுக் களித்தல்.

கைகேயிக்கும் அவள சுற்றத்தார்க்கும் வேலைக்காரியாயும், தாய்தகப்பன்மார் இனனரெனத் தெரியாதவளாயும், சிறுபிராயம் முதல் கைகேயியுடன் இருப்பவளாயும்

மிருகமும் மந்தரையென்பவள், வெணமதியையொத்தமாள்
 கையின் உபரிகையின்மேல தற்செயலாக
 மந்தரை. ஏறினாள். அயோத்திமாநகரத்திலுள்ள
 இராசவீதிகளெல்லாம் நன்றாக ஜலநதெளிககப்பட்டுப் புஷ்
 பங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்று விளங்குவதை அவள் அங்
 கிருந்தபடி கண்டாள் என்கேபாரத்தாலும் தெருக்களெல்
 லாம் பதாகைகளாலும் விலையுயர்ந்த கொடிகளாலும் விளங்
 கிக்கொண்டு நின்றன நகரத்துச் சன்முகள ஸநானம் பண்
 ணிமாலையையும் மோதகங்களையும் தட்டிலவைத்துக் கையி
 லேந்திக்கொண்டும், வேதியர்கள் துதிகளை ஓதிகொண்டும்
 தெருவூதோறும் நிற்க, மந்தரை பார்த்தாள். அன்று
 அவ்வூரிலுள்ள கோயில்களெல்லாம் நன்றாய்ச் சண்ணம்
 படிக்கப் பெற்றிருந்தன என்கும் சகலவித வாததியங்களும்
 கோஷித்துக்கொண்டு விளங்கின. என்கே பாரத்தாலும்
 எல்லா ஜனங்களும் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருந்தா
 ர்கள். எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் வேதகோஷம் எழுந்த
 கொண்டே இருந்தது யானைகளும் குதிரைகளுங்கூட
 வெகு குதூகலத்தை அடைந்தவைகளாகவும் பசுமாடு
 களும் எருதுகளும் அங்கங்குப் பெரிய சத்தங்கள் போடுகி
 னனவாகவும் அன்று அயோத்திமாநகரில் ஆனந்தித்து
 நிற்கக் காணப்பட்டன. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அன்றுண்
 டான சந்தோஷத்தை அங்கு மேலெடுக்கப்பட்ட கொடி
 யானது நன்றாகக் காட்டிற்று

இவ்வாறு விளங்கும் அயோத்திமாநகரைப்பார்த்து,
 மந்தரை வெகுவியப்படைந்தாள். அதன்மேல் அவள்
 தனது சமீபத்தில் வெண்பட்டு உடுத்திக்கொண்டும் தன்
 னைப்போல வெகுஆச்சரியத்துடன் கண்களைவிழித்தபடியே
 பார்த்துக்கொண்டும் நின்ற மறறொருநாதி
 யைப்பார்த்து, “அடி, அதோபா! இராம
 ருடைய தாயாகிய கோசலையானவள் வெகு

மந்தரையின்
 சந்தேகம்

ஆனந்தத்துடன் எல்லா ஜனங்களுக்கும் பணத்தை வாரிக கொடுத்ததுகொண்டிருக்கின்றோள் ! அவள பணத்தை எப்பொழுதும் இறுகப் பிடிப்பவளாயிற்றே ! இன்று அவள் இப்படிச் செய்வதற்குக் காரணம் என்ன ? இன்று ஜனங்கள் எல்லாரும் இவ்வளவு சந்தோஷப்படிகொண்டிருக்கக் காரணம் என்னவோ ? இன்று வெகு சந்தோஷம் டைந்த மகாராஜா என்னகாரியஞ் செய்யப்போகின்றா ? சொல்லு” என்று கேட்டாள்

அந்தத் தாதி இதைக்கேட்டு வெகுசந்தோஷத்துடன் இராமருக்கு நடக்கப்போகிற பட்டா இராம பட்டா பிஷேகத்தைப் பற்றி அக்கூனியிடம் பிஷேகத்தை மந்திர கேட்டல் பின்வருமாறு சொல்லலானாள்:—“புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில நமது அரசராகிய தசரதா, கோபத்தை வென்றிருக்கும் இராமருக்கு இளவரசுப் பட்டஞ் சூட்டப்போகின்றா” என்றாள்

இவ்வாறு அவள் சொன்னதைக் கேட்கக் கூனி, பொறுமையடைந்து, கைலாசம்போல உயர்ந்து கிறக்கும் அமமேன்மாடத்திலிருந்து வெகுவிரைவாய்க் கீழே இறங்கிளுள் அதன்பின்பு, கொடிய எண்ணமுடைய அவள், தன்னைக் கோபத்தீ முற்றிலுஞ் சூழ்ந்தபடியால், படுத்ததுக் கொண்டிருந்த கைகேயியினது முன்பாக நின்று, அவளைப் பார்த்து “புத்தியற்றவரே, எழுந்திரும், உமக்கு வரப்போகிற அபாயம் இன்னதென்று தெரியாமல ஏன இப்படிப் படுத்திருக்கிறீர். பெரிய தான துககம் உமமைச் சூழ்ந்ததாக அறிகின்றீர். இது தெரியாமல், ஏதோ அதிருஷ்டம் வந்ததென்று நீர் களித்ததுக்கொண் டிருக்கிறீர். உம்முடைய அதிருஷ்டம், கோடைக்காலத்து வெள்ளம் போல நிலையில்லாதது” என்றாள் மகாபாஷியான கூனியானவள் கடுஞ் சினத்துடன் இப்படிச் சொன்னதைக் கைகேயி கேட

டுத துயரமடைந்து அவளை நோக்கி “மந்தரே, என்ன வந்துவிட்டது? இப்பொழுது உனமுகம் வெகுவாயவாடித் துக்கமடைந்திருப்பதாகக் காணப்படுகின்றதே” என்றுள்.

இதை மந்தரை கேட்டதும், பேசுவதில் வெகு சமாதானம் யாகையால், கைகேயியினுடைய க்ஷேமத்தை உத்தேசித்தும் அவளமனத்தை இராமரிடம் வெறுப்படையச் செய்யும்பொருட்டும் வெகு விசனத்துடனும் கோபத்துடனும் கைகேயிக்குத் துயருண்டாகுமாறு அவளைப் பார்த்து “அம்மா, தீராததற்கரிய பெரிய நாசம் உங்களுக்கு வந்துவிட்டது. தசரதா தமது புதலவராகிய இராமருக்கு இளவரசுப் பட்டஞ் சூட்டப்போகின்றார். இதைக்கேட்டவுடன், நான், மிகத் துக்கத்தை அடைந்தவளாய் பாய்க்கட விலமுழுகி, நான்கு பக்கங்களிலுந் தீப்பட்டு எரிகிறவள போல் துயரடைந்து, உங்கள் க்ஷேமத்தை நாடி, உங்களிடம் வந்திருக்கின்றேன். உங்களுக்கு நேரிடும் துக்கம் உண்டாகின்றது. நீங்கள் மேன்மேலும் க்ஷேமமாக விளங்கினால் எனக்கும் மேன்மேலும் க்ஷேமம் எனப்பது திண்ணம் நீங்களோ இராஜகுலத்திற்பிறந்து அரசாக்குப் பட்டம்கிவழியாசவும் இருக்கின்றீர்கள்; இப்படியிருந்தும் இராஜதருமத்தின் கொடுமையை நீங்கள் உணரவில்லை? உங்கள் நாயகர் பேசுவதெல்லாம் வெளிக் குவெகு தாமமாகத்தான் காணப்படும்; உள்ளே தீமையைக் கொண்டிருக்கும். அவருடைய பேச்சின் இனிமை கழுத்துக்கு மேலேதான். அவர்செய்யுநதொழிலோ கொடியது இவ்வளவு தூரம் அவர் உங்களை மோசம் பண்ணியும், உங்களது நல்ல எண்ணத்தால் நீங்களமட்டும் அவரைக் குற்றமற்ற தொழிலினரென்றே எண்ணுகிறீர்கள். அவர் வீண்பேச்சுக்களை உங்களிடம் வெகு மதுரமாகச் சொல்லி விட்டு, இப்பொழுது கௌசலையைக்குச் செலவத்தாக

மந்தரையின்
தூபபோதனை.

மந்தரையின்
தூபபோதனை.

கொடுக்கப் போகின்றா துஷ்டரான தசரதா, 'பரதா இருந்தால் பட்டாபிஷேகத்திற்கு ஏதாவது இடையூறு உண்டாகும்' என்று அஞ்சி, அவரை மெதுவாக மாமன் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு அந்தப் பயததை விலக்கிக்கொண்டு, இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைக்கப்போகின்றார். நீங்கள் ஒன்றுந் தெரியாமல், நன்மையைச் செய்ய வேண்டும் என்று சுருதி, விஷததை மறைத்து வைத்திருக்கும் பாம்பை மடியில் வைத்து வளர்ப்பதுபோல, கணவன் என்று போழ்ண்ட பகையை மடியில் வைத்து இரட்சித்து வந்தீர்கள். சர்ப்பததையேனும், அல்லது ஒரு பகையை யேனும் உபேக்ஷித்தால் அஃது எவ்வாறு செய்யுமோ, அவ்வாறு தசரதா உமமையும் உமது குமாரரையும் செய்திட்டா அவா பெரும பாவி; பொய்யா, இராமரை எப்பொழுது சுகத்தைப் பெறுமபடி இந்த நாட்டுக்கு அரசராகப் பண்ணுகிறாரோ, அப்பொழுதே நீங்கள் புத்திராமித்திரர் முதலியவர்களோடுங் கேடடைந்தீர்கள். ஆகையால், இதுதான் சமயம், காலத்திற்குத் தக்க மதியுடையவரே, இப்பொழுதே நீங்கள் உங்களுக்கு வேண்டிய நன்மையைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டும் உங்களுடும், உங்கள் குமாரரையும், உங்களை அடுத்திருக்கும் என்னையும் காப்பாற்றவேண்டும்" என்றாள்

மந்தரை இவ்வாறு சொன்னதைக் கைகேயி கேட்டு, சரதகால சந்திரனபோல ஆனந்தக்குறிப்போடு தனது முகம் விளங்க, தானபடுத்திருந்த படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருந்து, வெகுசந்தோஷத்தைத் தான் அடைந்தபடியால் விலையுயர்ந்த அழகியதோர் ஆபரணத்தை எடுத்து, வெகு ஆனந்தத்தோடு அவளுக்குக் கொடுத்தாள். அதன்பின்னா, அம்மாதுகிரோமணி வெகு களிப்புடன் மந்தரையைப் பார்த்து "மந்தரே, நீ இன்று சொன்ன சமாசாரம் கேட்க வெகு ஆனந்தமாக இருக்கிறது. இந்தச் சந்தோஷசமா

இராம பட்டா பிஷேகத்தைக் கேட்டுக் கைகேயி சந தோஷ மடைதல் சாரததைச் சொன்ன உனக்கு நான் எனன வெகுமதி செயவேன? எனக்கு இராமன என்றும் பரதன் என்றும் வித தியாசம் ஒருபொழுதுங் கிடையாது.

ஆகையால், இராமனுக்குப் பட்டாபி ஷேகம் ஆகப்போகிறது என்று வெகு சநதோஷப்படு கிறேன். இராமனுடைய பட்டாபிஷேகம் என்னும் சமா சாரததைவிட உன்னால் சொல்லத் தக்க அதிக சிலாக கியமான சமாசாரம் வேறொன்றும் இல்லை இவ்வாறு எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த ஆனந்தமான செய்தியை நீ முதலமுதல என்கிடம் சொன்னாயாகையால் நீ எனன கேட்டாலும் நான் கொடுக்கச் சித்தமாக இருக்கிறேன். எனன வேண்டுமோ அதைக் கேட்பாய்” என்றான்.

எட்டாளு சருக்கம்:

இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் கூடாதென்று

மந்தரை கைகேயியினிடங் கூறுதல்.

மந்தரை, இவ்வாறு கைகேயி சொன்னதைக் கேட்டு, அதிக வெறுப்புக்கொண்டு, அவள் தனக்கு வெகுமதி யாக்கக்கொடுத்த அணியை வீசி எறிந்தது, வெகு துக்கத்துட் னும் கோபத்துடனும் அவளை நோக்கி, “நீங்கள் மடமை யால் சமய மல்லாத சமயத்திற் சநதோஷங் கொண்டிருக்கின்றீர்கள். உங்களைத் துக்கக்கூடலின் நடு

மந்தரை
மூட்டிய நீ

வில இருப்பவர்களாக நீங்கள் அறிந்தது கொள்ளவில்லை துக்கம் என்னை வறட்டிக் கொண்டிருந்தபோதிலும் உங்கள் பேதைமையைக் கண்டு மனத்தினால் நகைக்கவேண்டியிருக்கிறது பெரிய விசனம்

வந்திருக்கையில், நீங்கள் துக்கப்படவேண்டியிருக்கச் சந்தோஷப்படுகின்றீர்களே ! உங்களைக் கண்டு நான் இப்பொழுது துக்கப்படவேண்டியிருக்கிறது புத்தியை யுடைய எவளதான் யமனையொத்த சக்களத்திருமார னுடைய கேசுமத்தை மெச்சுவள் ? இராசசியத்தில் உரிமையுள்ள பரதரைக் கண்டு ' நமக்கு இராசசியம் கிடைக்குமோ மாட்டாதோ ' என்று அஞ்சும் இராமருடைய அச்சத்திற்கு நான் அஞ்சுகின்றேன் ஏனெனில், பயப்படுபவரிடத்தினின்றும் பயம் உண்டாகு மன்றோ ? லக்ஷ்மண சததுருக்கனாகளுக்கும் இராசசியத்திற்கு சம்பந்தமிருப்பினும், அவர்களிடத்தில் இராமருக்கு அச்சம் இல்லை ஏனெனில், லக்ஷ்மணா எப்பொழுதும் இராமரிடம் அதிக அன்பும் ஆதரமும் வைத்திருக்கின்றார். இராமரிடம் லக்ஷ்மணா அன்புவைத்திருப்பதுபோல், சததுருக்கனா பரதரிடம் அன்பு வைத்திருக்கின்றார். லக்ஷ்மணா சத்துருக்கனா இவ்விருவரும் இராமரையும் பரதரையுஞ் சோநதவாகனாகையால் அவர்கள் இராசசியத்தை விருமபமாட்டார்கள். அன்றியும், பிறப்பினாலும் மறறை இருவரைவிடப் பரதரேபெரியவா, ஆகையால் அரசமுறை இவரையே மறறை இருவரினுங் கிடையிருக்கின்றது. மறறை இருவாக்கும் இவரினும் அவ்வரசமுறை தூரமாயிருக்கின்றது. கலவிப்பயிற்சியுள்ளவராயும் அரசநீதியில் மிகப் பழகியவராயும் காலத்திற்குத் தக்கபடி நடப்பவராயு மிருக்கும் இராமருடைய பயத்தால், உங்களுடைய புத்திரரான பரதரைச் சிந்தித்து நான் நடுங்குகின்றேன். கௌசலையைக்குப் பாககியம் பிறநதுவிட்டது, நாளைத்தினம் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் அவளுடைய குமாரரான இராமருக்கு, அநதணாகள சோநது பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைக்கப்போகின்றார்கள். கௌசலையை வெகுசந்தோஷமடைந்து ' அரசருடைய தாயா ' என்ற பட்டம் பெற்று, தனது சத்துருக்களை யெல்லாம் தனக்கீழ் அடக்கிக

கொண்டு விளங்கப்போகின்றாள். நீங்கள் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அவளமுன்னா அடிமைபோல நிற்கப்போகின்றீர்கள் நீங்கள் எங்களுடன் வேலைக்காரியைப்போற்கெளசலையைமுன் நிற்க, உங்கள் குமாரரான பரதரும் இராமரிடம் கைகட்டி வேலைக்காரனபோல நிற்கப்போகின்றார். இராமருடைய மனைவியும் அவள் தாதிமாகளும் களித்துக்கொண்டு அதிகாரம் பண்ணுவார்கள். பரதர் வேலைக்காரனபோல நிற்க அதைப்பார்த்து உங்கள் மருமகளும் அவள் தாதிமாகளும் கண்ணீர் ததுமப் நிற்பார்கள் ” என்றாள்.

இவ்வாறு மிகவும் அன்பற்றவண்ணமாக மந்தரை சொல்லுவதைக் கேட்டுக் கைகேயி, இராமருடைய சிலாக்கியமான குணங்களை எடுத்தது அவளமுன்னா வருணித்துச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். “ இராமன் வெகு தருமசிறந்தையுள்ளவன். பெரியவார்களிடம் பழகி அவர்களால் நல்ல

கைகேயி
மந்தரையைச்
கண்டித்தல்

வழிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டவன், செயற்கனறி அறிபவன், சத்தியசந்தன், நன்னடக்கையுள்ளவன், இராமன் மூத்த குமாரனாகையால் அரசநீதிப்படி பட்டத்துக்குத் தக்கவன். அவன் தனது தம்பியாராகியும் வேலைக்காரர்களையும் வெகுதூரம் தகப்பனாரைப்போல ரக்ஷிப்பான். இப்படியிருக்கக் கூனியாகிய நீ, அவனுடைய பட்டாபிஷேகத்துக்காக ஏன் துக்கப்படவேண்டும்? இராமன் இராச்சியம் ஆண்ட நூறு வருஷங்களுக்கு அப்பால அவனிடமிருந்து எனது உத்தமகுமாரனான பரதன், தலைமுறை தலைமுறையாக வந்த இந்தப் பட்டத்தைப் பெறுவான். இந்தச் சமயம் நாமெல்லாருஞ் சந்தோஷப்பட வேண்டியிருக்க, மந்தரே, நீமட்டுமே ஏன் இவ்வண்ணம் தவிகின்றாய்? எனக்கு இராமன் பரதனைவிடப் பிரியமானவன். இராமன்,கௌசலையையிடம் எவ்வளவு அன்பும்

ஆதரமுமாக இருக்கின்றனவே, அதனினும் மேலாகவே என்னிடத்தில் இருக்கின்றன இராமனுக்கு இராசசியம் கிடைத்ததென்றால், அது பரதனுக்கு கிடைத்தாற் போலத்தான்; ஏனெனில், இராமன், தனது தம்பிகளைத் தன்னையேபோலப் பாவித்திருக்கின்றனவே யல்லது வேறில்லை” என்றான்.

இவ்வாறு கைகேயிசொல்ல, அதைக்கேட்ட மந்தரை, வெகு துக்கமடைந்து, உஷ்ணமாகப் பெருமூச்செறிந்து, அவளைப் பார்த்து, “பயன்றிந்து தொழில் மந்தரை மூட்டிய செயலாததனால், சோகததாலும் விசனத் பெருந்த தாலும் நிறைந்த துக்கக்கடலில் நீங்கள் இப்பொழுது முழுகிவிட்டீர்கள் ஆனால், அது உங்களுக்குத் தெரியவில்லை இப்பொழுது இராமா பட்டத்துக்கு வரப் போகின்றாள். அவருக்குப்பின் அவாமகன். இராமா பட்டத்துக்கு வந்துவிட்டாரானால் உங்கள் புத்திரா பட்டத்துக்கு வருவதிலிருந்து விலக்கப்பட்டவராவா கோபம் மடமீட உங்களுக்கு அதிகமே ஒழிய, ‘ஓர் அரசனுடைய ஒவ்வொரு குமாரரும் பட்டத்துக்கு வரவேண்டியவா’ என்று நீங்கள் கொள்ளும் அபிப்பிராயம் சரியானதன்று என்று உங்களுக்குப் புலப்பட வில்லையே! எல்லாக் குமாரர்களும் பட்டத்துக்கு வருவார்களானால் பின்னர் அவர்களுக்குச் சண்டையுண்டாகி நியாயம் மிக்க கெட்டு விடுமன்றோ? அரசர்கள் தங்கள் இராசசியத்தைத் தங்கள் மூத்தகுமாரனிடம் கொடுப்பதும், அல்லது அவளை விட நல்லவராயிருக்கும் ஏனையோரிடத்துக் கொடுப்பதும் அதனாலேதான். புத்திரவாத்ஸலய முடையீர், உங்கள் புதலவா, பட்டத்தை அடையாவிடில் அநாதராயச் சுகமற்றுப் போய்விடுவார். இந்த விஷயத்தைக் குறித்து முன்னதாக உங்களிடம் தெரிவிக்க நான் இவ்வளவு சிரமப் பட்டி வந்தேன். எனனுடைய உட்கருத்தை நீங்கள் அறியவே இல்லை. உங்களுடைய சக்களத்திக்கு வரப்போகிற

கேஷமத்தை உத்தேசித்து நீங்கள் எனக்கு வெகுமதி அளிக்
கின்றீர்கள்! இராமா, இராசசியத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட
பிறகு பயமிலலாமல தாம் அரசாநும பொருட்பி பர
தரை வேறு தேசத்துக்காவது, அல்லது வேறு லோகத்துக்
காவது நிச்சயமாக ஓட்டிவிடப்போகின்றா பரதரோ
இளமபருவமுடையவா நீங்களே இப்பொழுது அவரை
மாமன் வீட்டுக்கு அனுப்பி யிருக்கிறீர்கள் அசையாப்
பொருள் கூட நமக்குச் சமீபத்தில் எப்பொழுதும் இருக்கு
மானால் அதனிடத்தில் நமக்கு அன்பு உண்டாகின்
றது பரதா இப்பொழுது அரசாசமீபத்திலு மில்லை. சத்
துருக்கனரும் பரதருடன் போய்விட்டார். இலக்ஷ்மணா
இராமரிடத்து இருப்பதுபோற் சத்துருக்கனா பரதரிடத்
திருக்கின்றார். ‘ஒரு காட்டாள, வெட்டத்தக்க ஒரு மரத்
தைப் பழக்கத்தாலுண்டாகிய நடபால வெட்டுதலாகிற
அந்த ஆபத்தினின்று விடுவிக் விருமபி, அதைச்சுற்றி
முட்புதாபோட்டு அதைக் காப்பாற்றினான்’ என்று ஒரு
கதையுஞ் சொல்லுகிறார்களன்றோ? இராமரை லக்ஷ்மணா
பாதுகாத்து வருகிறா லக்ஷ்மணரும் இராமரைப் பாது
காத்து வருகிறார். இவ்விருவருடைய நேசமும் அசுவினி
தேவதைகளுடைய நேசம் போன்றது என்பது உலகம்
முழுதும் தெரிந்த விஷயம். ஆகையால், இராமா லக்ஷ்மண
ருக்கு ஒரு நாளுந் தீங்கு செய்யப் போகிறதே இல்லை.
இராமா பரதருக்குத் தீங்கு செய்வா என்பதில் சந்தே
கமேயில்லை. ஆகையால், கேகயராஜனவீட்டிலிருந்தபடியே
உங்களுடைய குமாரராகிய பரதா காட்டுக்கு ஓடி
விடுதல் நல்லவழி; இதுதான் எனக்கு நல்லதாகத்
தோன்றுகிறது; உங்களுக்கும் கேஷம். அப்படி இல்லா
மல், பரதா நல்லவழியில் தமது முன்னோகளுடைய
அரசை அடைவதாக இருந்தால் அது உங்களுடைய
பந்துக்களுக்கும் நன்மையைத் தரும். இராமருக்குச் சபாவ
சத்துருவாயும், இன்பத்தையே அடையத்தக்கவராயு

மிருகமும் பரதா, பொருளை இழந்தபிறகு, பொருளையுடைய இராமரிடம் எவ்வாறு வாழப்போகின்றான்? காட்டில் ஒரு சிங்கத்தால் பின்தொடாந்தோடி அவமானப்பட்டுத் தப்பிப் பிழைப்போல இராமரால் அவமானப்படுத்தப்பட்டுப் பரதரை நீங்கள்தாம் இரட்சிக்கவேண்டும். நீங்கள் உங்களுடைய அழகினாலுண்டான கருவத்தாற் கௌசலையை இதற்குமுன் அவமானஞ் செய்திருக்கிறீர்கள் அவள மட்டும் நல்ல பதவிகளுக்கு வந்துவிட்டால் உங்களை ஏன் அவமானஞ் செய்யமாட்டாள்? இராமா அநேக சமுத்திரங்கள் ளாலும் மலைகளாலும் நகரங்களாலும் நிறைந்த இந்த இராச்சியத்தை அடைந்ததுவிட்டால், நீங்களும் உங்கள் குமாரராகிய பரதரும் மிகவும் இழிவான வெகுவித அவமானங்களை அடையப்போகின்றீர்கள் என்பது நிச்சயம். இராமா இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றினால் பரதா அழிந்து போனான் என்பது திண்ணம் ஆகையால், நீங்கள் இப்பொழுது தீரக்காலோசனை பண்ணிப் பாருங்கள். உங்கள் குமாரரை உடனே முடிசூட்டிவைக்க வழி தேடுங்கள். உங்கள் சத்துருவைக் காட்டுக்கனுப்பும் உபாயத்தை ஆலோசிப்புகள்” என்று வற்புறுத்திக் கூறினான்.

ஒன்பதாஞ் சருக்கம் :

கைகேயி இராமரைக் காட்டுக்கு ஓட்ட

நிச்சயித்தல.

இவ்வாறு மந்தரைசொல்லக்கேட்டவுடன், கைகேயி, தனக்கு வந்த கோபத்தால் முகம் துடிதுடிக்க வெகு உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சுவிட்டு, மந்தரை கைகேயி மந்தரை யைப் பார்த்து, “இன்றைத்தினமே இராமனை இவ்விடத்திலிருந்து சீக்கிரமாகக் காட்டுக்கு நான் அனுப்பிவிடுகிறேன். எனது புத்திரனான

பரதனுக்கே இளவரசுப்பட்டம் இதோ சூட்டி வைக்கின் றேன, எவ்வித உபாயத்தால இவ்விரணடையும் எளிதிற செயது முடிக்கலாம்? இராமன ஒருபொழுதும் இராச்சியத்தை அடையக்கூடாது; பரதனே அடையவேண்டும், ஆலோசித்துப்பாரா” என்றாள்.

இப்படி கைகேயி சொல்ல மந்தரையானவள், எப்பொழுதும் இராமருக்கு வரும் க்ஷேமத்தைப் பொறுதவளாகையாலும், கொடிய பாவியாகையாலும், கைகேயியைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள்:—“கைகேயி, நான் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள். எவ்வாறு செய்தால் உங்கள் குமாரரான பரதா பட்டத்துக்கு வருவாரோ, அந்தவழி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் அது உங்களுக்குத் தெரியத்தான இல்லையா? அல்லது, தெரிந்தும் மறைக்கின்றீர்களா? அல்லது, நமது க்ஷேமத்தைக் கருதும் இவள் வாயிலிருந்து கேட்போம் என்று வாயை மூடிக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? ஏனெனில், இந்தச் சமாசாரத்தை நீங்களே என்கின்றீடு சொல்லி யிருக்கின்றீர்கள். நல்லது, நான் இப்பொழுது அந்த வழியைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். கேட்டதன்மேல் நன்றாக ஆலோசித்துப்பாருங்கள்” என்றாள். இப்படி மந்தரை சொன்னதைக் கேட்டவுடன் கைகேயி, தான் படுத்திருந்த படுக்கையிலிருந்து கொஞ்சம் எழுந்திருந்து மந்தரையைப் பார்த்து, “உபாயத்தைச் சொல்லு. எவ்வண்ணாறு செய்தால் இராச்சியத்தைப் பரதனே அடைந்து இராமன அடையாமலிருப்பானே அதைச் சொல்லக்கடவை” என்று கேட்க, அதற்கு அந்தத் துஷ்ட மந்தரையும் இராமருடைய பாக்கியத்தைச் சகியாத வளாய்ப் பின் வருமாறு சொல்லலானாள்:—“முற்காலத்தில் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் ஒரு யுத்தம் நடந்த போது அதில் தேவேந்திரனுக்குச் சகாயம் பண்ண உங்க

ளுடைய நாயகராகிய தசரதா, ராஜரிஷிகளுடன் உங்க ளையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றா. தென்திசையி லுள்ளதாகிய தண்டகாரணியத்தில் வைஜயந்தம் என்று ஒரு பட்டணம் இருக்கின்றது அங்குத திமித்துவசன் என்று பெயாபெற்ற ஓர் அசுரன் இருந்தான். அவனைச் சம்பரன் என்றும் சொல்லுவார்கள். நூறுவித மாயை களைக் கற்றறிந்த அசுரனாகிய அவன் அங்கு அரசாண்டு வந்தான். அவன், எந்தத் தேவா முன்னும் தோலவி அடையாமல், வெகு உக்கிரமாகத் தேவேந்திரன் முன் நின்று போர்புரிந்து வந்தான் அந்த யுத்தம் நடக்கும் போது, இராத்நிரிகாலத்தோறும் அரக்கர்கள், தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் புண்பட்டபகைவர்களை வலியுடன் வந்து வெட்டி வதைசெய்வது வழக்கமாக இருந்தது. அந்தத் திமித்துவசனுடன் தசரதா பெரும்போர் புரிந்தார். அதில் அவர் விரணப்பட்டு மூாசை அடைந்திருக்கும்பொழுது அவரை நீங்கள் போர்க்களத்திலிருந்து எடுத்தபபோய் ரக்ஷித்தீர்கள் அவர், மூாசைத் தெளிந்ததும் கண் விழித் துப்பாராத்து, தம்மைக் காப்பாற்றினதற்காகச் சந்தோஷ மடைந்து, உங்களுக்கு இரண்டு வரங்கள் வேண்டிக் கொள்ள விடை கொடுத்தார். “அவைகளை எனக்கு வேண்டிய பொழுது நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்” என்றும் “அப்பொழுது நிச்சயமாகக் கொடுக்கவேண் டும்” என்றும் நீங்கள் வேண்டிக்கொண்டீர்கள் “அப் படியே ஆகக்கடவது” என்று உங்கள் நாயகர் உங் களுக்கு வாக்களித்தார். இந்தச் சங்கதியை எனக்கு நீங்களே முன்னர்ச் சொல்லியிருக்கின்றீர்கள். நீங்கள் சொல்லித்தான் இந்த விஷயம் எனக்குத் தெரிந்தது. நான், உங்களிடம் வைத்திருக்கிற அபிமானத்தால இதை மறவாமலிருந்தேன் இதுதான் சமயம். இப்பொழுது நீங்கள் அந்த இரண்டு வரங்களையும் உங்கள் கணவரிட மிருந்து பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். இராமருடைய பட்டர்

பிஷேகத்துக்காக வந்துகொண்டிருக்கின்ற எல்லாப் பொருள்களையும் நிறுத்தி, 'இராமா பதினான்குவருஷம் காட்டிற்குப்போய வசிக்கவேண்டும்' என்று ஒருவரங் கேளுங்கள். 'பரதருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து வைக்கவேண்டும்' என்று மற்றொருவரம் கேளுங்கள் இராமா, பதினான்கு வருஷகாலம் ஊரில் இல்லாமல் அரண்ணியம் போயவிடுவாரேயானால், ஜனங்கள் பரதரிடம் பற்றுள்ளவர்களாய்விடுவார்கள். அதை பின்னாப் பரதரை இந்த இராச்சியத்திலிருந்து ஒருவராலும் அசைக்க முடியாது. நீங்கள் அசுவபதியின் மகளல்லீரோ? உங்களுக்கு உபாயம் தெரியாதா? இப்பொழுதே நீங்கள் தரித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆடையாபரணங்களைக் களைந்தெறிந்து அழுக்குத்துணியைக் கட்டிக்கொண்டு 'கோபகிருகம்' என்ற இடத்திற் சென்று வெறுந்தரையிற் படுத்துக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் நாயகர் உங்களை நாடிவந்தால் அவரை முகமெடுத்ததுப் பாரக்கவேண்டாம் அவருடன் பேசவும் வேண்டாம். அவரைக் கண்டால் துக்கத்தை அதிகமாக்கக்கொண்டு அழுங்கள் அவர் உங்களிடம் அதிக அபிமானம் வைத்திருக்கின்ற ரென்பது நிச்சயம்; சந்தேகமில்லை. உங்கள் நிமித்தம் அரசர் அக்கினிப்பிரவேசஞ் செய்யவேண்டுமென்றாலும், அப்படியே செய்வார். உங்களுக்கு அவர் ஒருபொழுதும் கோபம் வர நடந்து கொள்ளார். நீங்கள் கோபித்துக்கொண்டால் அவர் சகிக்கவும் மாட்டார். உங்கள்மேல் அவர் அதிக நேசம் வைத்திருக்கின்றபடியால் உங்களுக்காகப் பிராணனையும் விட்டுவிடுவார். அங்ஙனமாக அவர் உங்களுடைய சொல்லையோ தட்டப்போகின்றாரா? ஆகையால் இதுவரையில் இருந்ததுபோல மடப்பததன்மை யுடையீர்களாக இராமல் உங்களுடைய சௌபாக்கியத்தைப்பற்றி ஆலோசித்துப்பாருங்கள் உங்களுடைய கோபத்தை மாற்ற அரசர் ஒருகால அநேகவித இரத்தினங்களையும் முத்

துக்களையும் சுவாணங்களையும் வாரிவாரிக் கொடுக்கலாம். அவைகளமேல ஆசையென்பதை நீங்கள் வைக்கக்கூடாது. தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் யுத்தம் உண்டான காலத்தில் அரசா உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் அந்த இரண்டு வரங்களைமட்டும் நினைவு மூட்டுங்கள். அதனால் உங்களது எண்ணம் முடிந்ததுவிடும். அவா உங்களைத் தரையிலிருந்து தூக்கி, நல்வாராததை சொல்லித் தேற்றி 'நீகேட்கும் வரங்களைக் கொடுக்கிறேன்' என்று சொல்லுவராயின் அப்பொழுது, 'இராமா பதினான்கு வருஷம் காட்டிற் குசு செல்லவேண்டும்,' 'பரதர் அசுரராக இருந்து இந்தப் பூமியை ஆளவேண்டும்' என்று உங்களுடைய இரண்டு வரங்களையும் கேட்கக்கொள்ளுங்கள். இவ்வண்ணம் நீங்கள் கேட்கக்கொண்டால் உங்களுடைய குமாரருக்கு எல்லாவித நன்மைகளும் உண்டாய்விடும். இராமா பதினான்கு வருஷகாலம் வனத்தில் வசித்தால், பரதா, சினேகிதாக்களுடன் வேருன்றியவராய், பகைஒழிந்து மூலபலத்தையும் தமது அதீனமாகி, இராமா காட்டிலிருந்து வந்த பின்னரும் ஆட்சியை வகிப்பா அன்றியும், மக்கட்கு ராமா அராமராய்விடுவா. இதுதான் சமயம். ஆகையால் நீங்கள், இந்த நிமிஷமே அச்சமின்றி, இராமருடைய பட்டாபிஷேகத்தை நிறுத்தும ஏற்பாடுகளைப் பண்ணுங்கள்" என்று

இவ்விதமாகத் தீமையை நன்மையென்று போதித்த மந்தரையின் சொல்லைக் கேட்டு, கைகேயி, வெகு சந்தோஷமும் ஆச்சரியமு மடைந்து, தப்பானவழி கைகேயி புத்தி முற்றிலுங் கெடுதலுடன் யிற செல்லும் ஒரு பெண்குதிரையைப் போன்று தப்பான வழியிற செல்பவளாய், மந்தரையைப் பார்த்து, "கூனி, நீ இவ்வளவு சாமர்த்தியமுள்ளவள என்பது இதுவரையில் எனக்குத் தெரியாது. இவ்வளவு தூரம் என் க்ஷேமத்தை நீ

எண்ணியிருப்பதும் எனக்குத் தெரியாது. இவ்வுலகத்திலுள்ள கூனிகளில் புத்தியால நிச்சயித்தறியவல்ல உத்தமமான கூனி நீதான். எனது காரியத்தில் நீ ஒருத்திதான் எப்பொழுதும் நனமையையே தேடிக்கொண்டு

இடைவிடாது கவலைகொண்டவளாக இருக்கின்றாய். நீ சொல்லாவிடின இவ்விஷயம் எனனால் அறியமுடியாது உலகத்தில்

வெகு கெட்டகுணமுள்ளவர்களாகவும் அவ்வுலகநிலைகள் பொருந்தியவர்களாகவும் பல கொடிய கூனிகள் இருக்கின்றார்கள். நீயோ, வெகு அழகுள்ள ஒரு தாமரை காற்றால் ஒரு பக்கம் வளைந்து நிற்பதுபோல, உனது கூனல் அழகியவளாக விளங்குகின்றாய் உனது மார்பு, தோளுடன் பகைகொண்டு உயர்ந்திருக்கின்றது. கொப்பழையுடைய வயிறு, உனது மார்பின் உயர்ச்சியைப் பார்த்து வெட்கம் கொண்டதுபோல, இளைத்திருக்கின்றது. உனது முகம், பூண சந்திரனபோல எவ்வளவு பிரகாசமாக இருக்கின்றது! முழநதாளோ மிகவும் அழகுடன் விளங்குகின்றது. இரண்டு கால்களும் நீண்டிருக்கின்றன. நீ, வெண்பட்டாடையை அணிந்து, அழகாக என்முன்னே நடக்க நான் பரக்கம்போதெல்லாம் ஒரு சிலாகியமான இராஜ ஹமஸப பேடி போன்று தோன்றுகின்றாய். நீ, அசுரர்குத் தலைவனான சம்பராக ரனைவிட அதிகமாய் வல்லாய் தேரினது கோணம்போல உயர்ந்து தோன்றும் இக்கூன, புத்திகளையும் அரசுவித்தைகளையும் மாயைகளையும் அடக்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. இராமன் கர்ட்டிற்குப்போகப் பரதன் பட்டமடைந்தவுடன், நான், ஆணிப்பொன்றொசையத் தாலையை உன் கூனிற சூடிகின்றேன். எனனுடைய காரியம் கைகூடினதும், களிப்போடு உனது கூனுகு நான் சந்தனம் பூசுகின்றேன். உனது முகத்துக்கு அழகிய குற்றமற்ற பொற்றிலகத்தையும் கழுத்துக்கு மிகநல்ல அணிகளையுஞ்

செய்து இடுகின்றேன். நீ, இவைகளை யெல்லாம் அணிந்து கொண்டு நல்லபட்டாடைகளை உடுத்தி ஒரு தேவதை போல என கண்முன்பாக உலாவிக்கொண்டிருப்பாய் சந்திரபிம்பநதானே என்று எல்லாருஞ் சந்தேகிக்கும்படியான முகத்துடன் விளங்கிக்கொண்டு நீ சததுருக்களைப் பார்த்துச் செருக்குற்று நடக்கப் போகின்றாய். என்னிடத்தில் நீ ஊழியம் செய்வதுபோல, அநேக கூனிகள், பட்டாடைகளையும் ஆபரணங்களையும் தரித்துக்கொண்டு உனக்குப் பணிவிடை செய்வார்கள்” என்று புகழ்நதான்.

இவ்வண்ணமாக மந்தரையைப் புகழ்ந்துகொண்டு வேதியி ஷிருக்கின்ற கொழுந்துவிடடெரியுந் தீப்போலப் படுகையில் கிடக்கும் கைகேயியைப் பார்த்து மீட்டும மந்தரை, “தண்ணீரெல்லாம் ஒடிவிட்ட பிறகு அண்ணைப் பொறிவதில் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை ஆகையால் எழுந்திருங்கள், உங்கள் க்ஷேமத்தைச் சீக்கிரம் நாடிக் கொள்ளுங்கள், அரசனைச் சந்திக்கும் வழியைப் பாருங்கள்” என்றாள். இவ்வண்ணம் உறசாகப்படுத்தப்பட்டவளாயும், செளபாக்கியத்தாலுண்டான மத்ததாற செருக்குக்கொண்டவளாயு மிருக்கும் பெண்மணியான கைகேயி மந்தரையுடன் தனது கோபகிருகத்தைச் சேர்ந்தவுடன், தான் அணிந்துகொண்டிருந்த ஷ்லையுயர்ந்த முத்துமாலை

முதலான எல்லா அணிகளையும் களைந
கைகேயி தெறிந்து, பொறபதுமைபோல தனது சரீ
கோபகிருகத்தில ரத்தின் அழகொன்றாலேயே விளங்குப
புகழை. பவளாய, வெறுந்தரையிற படுத்துக்கொ
ண்டு, மந்தரையைப்பார்த்து “அடி கூனி, ‘இராமனைக்
காட்டிற் கு அனுப்பிப் பரதனுக்கு முடிசூட்டிவைத்தால்
நான் பிழைப்பேன் இல்லாவிடின் நான் இங்கு எனது
பிராணனை விட்டிடுவேன். இரத்தினங்களாலும், சுவாணங்
களாலும், ஆபரணங்களாலும் நான் மோசம்போகத்தக்கவ

ளலலேன் இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் ஆயவிட்ட தென்றால என பிராணனும் அப்பொழுதே முடியவேண்டியதுதான்' என்று நீ அரசனிடம் சொல்லுவாய்" என்றான். அதைக்கேட்டு மறுபடியும் கூனி, பரதருடைய தாயாகிய கைகேயியைப் பார்த்து, இராமருக்குத் தீமையையும் பரதருக்கு நன்மையையும் விளைவிக்கும்படி அவளுடைய எண்ணம் உறுதிப்படுமபொருட்டு "இராமா முடிபெற்று அரசராயவிட்டால், நீங்களும் உங்கள்குமாரரும் வெகுவாக வருந்துவீர்கள், ஆகையால், உங்கள் க்ஷேமத்தை நீங்கள் கருதியிருந்தால், உடனே பரதருக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கும் வழியைப் பாருங்கள்" என்று சொன்னான்.

இவ்விதமாக இடித்திடித்துப் பலவாறு மந்தரையாற போதிகப்பட்டு மிக்க கோபம் மூண்ட கைகேயி, அவளுடைய சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் பாணங்கள் போலத் தனது நெஞ்சில தைக்கவே, மாபிற கைவைத்துக்கொண்டு, அவளைப்பார்த்து "நீ நான் யம கைகேயியின் துணிவு லோகம் சோந்ததை அரசருக்கு அறிவிக்க வாவது நேரிடும். இல்லையாயின் இராமன் காட்டுக்குப்போகப் பரதன் பட்டத்துக்காவது வருவான். இராமன் காட்டிற்குச் செல்லுமவரைபில் நான் படுக்கையிற படுக்கமாட்டேன், மாலை அணியமாட்டேன்; சந்தனம் பூசுவதில்லை; மைதீட்டுவதில்லை, உணவு கொள்ள மாட்டேன்; தண்ணீருங் குடிக்கமாட்டேன், எல்லா வித இசைகளையும் விட்டவளாக இருப்பேன்; எனது உயிராமேலும் எனக்கு ஆசையில்லை" என்றான். கைகேயி, இவ்வாறு சொல்லித் தனது ஆபரணங்களை ஒன்றில்லாமற் களைந்தெறிந்துவிட்டு, வெறுந்தரையிற கின்னாரியென்னும் பறவைபோலச் சுருண்டு கிடந்தாள் இவ்வண்ணம் தனது மாலைகளையும் அணிகளையும் கழற்றி எறிந்து கோபவிருளால் முற்றிலும் மூடப்பட்ட முகத்துடன் வாடிக்கிடந்த

கைகேயி, நகூத்திரங்களெல்லாம இருளால மறைய ஒன்று ந தெரியாமல இருண்டிருக்கும் ஆகாசம்போற காணப்பட்டாள்.

பத்தாஞ்சருக்கம்:

தசரதா கைகேயியைக் காணுதல்.

வெகு பாவிபான மந்தரையால இவவண்ணந தூண்டி விடப்பட்டவனும் அவள் சொல்லால மோகிதவனும் சமர்ததையுமான கைகேயியானவள், நஞ்சூசிய பாணத் தால அடியுண்ட கின்னரியைப்போற பூமியிற படுத்தி, மந்தரை மொழிந்த காரியத்தைத் தன மனத்திறகுள்ளேயே ஆலோசித்து, 'நாம எண்ணியது நன்றாய் இருக்கின்றது. என்று மந்தரையினிடஞ் சொல்லி, காரியத்தின முடிவைப்பற்றித் தடுமாறுந் தனது மனத்தை ஒருவாறு உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு, நாககன்னிகை கைகேயி போல உஷ்ணமாகப் பெருமூச்செறிந்து, கோபகிருகத்தில் தனக்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கும் வழியைச் சிறிது நேரம் ஆலோசித்தாள். இவ்வாறு அவள் கொண்ட நிச்சயத்தை அவளது தோழியும் அவளுடைய நலத்தைக் கருதுபவருமான மந்தரை பார்த்து, காரியப்பயனைக் கண்டவளபோல உள்ளங் களித்தாள். கைகேயி, தனது மனத்தை நன்றாக உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, நெறித்த புருவங்களை யுடையவளாய் அழகு வஸ்திரத்தைத்தரித்து, தலையிறை ஒரேமுடியாய்முடிந்து, உயிர்போன கின்னரிபோலக் கோபகிருகத்துத் தரையிற படுத்தாள். அவளாற களைந்தெறியப்பட்ட மாலைக்

ளாலும் ஆபரணங்களாலும் நிறைந்திருந்த அந்தத்தரை, நக்சத்திரங்களால் விளங்குகிறதும் ஆகாசம்போற பிரகாசித்தது

இங்கு இவ்வண்ணமாக, தசரதமன்னவா, ஸ்ரீராமர் பட்டாபிஷேகத்துக்கு வேண்டுவனவற்றை விரைவிறசித்தரு செய்யும்படி கட்டளையிட்டு, அதற்காகச் செய்யவேண்டிய ஏற்பாடுகளை ளைலாவற்றையுஞ் செய்து முடித்துத் தமமுடைய மந்திரி முதலிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கெல்லாம் விடைகொடுத்தது அனுபபி, தமது அரண்மனையைச் சேர்ந்து, 'இனிதான் இராமருடைய பட்டாபி

ஷேகத்தைத் தமது நட்பிற்குப் பாததிர தசரதா கைகேயி மான கைகேயி அறிவாள' என்று யைக் காண அவனமாளிகை புருஷ எண்ணியவராய், அந்தப்புரத்திற்குள்ளே நுழைந்து, அவருடைய மாளிகைக்குள் முதலீற புகுந்தார்.

மிகக் புகழ்படைத்த அவர் அம்மாளிகைக்குட்புகுந்தது, வெண்மேகத்தையும் இராகுவையுங் கொண்ட ஆகாயத்திற் சந்திரன் நுழைவதுபோல இருந்தது அம்மாளிகை, எவ்விடத்திலும் சிளிகள்கொஞ்ச, மயில்கள ஆ-, கிரௌஞ்சம் ஹம்ஸம் இவைகள் கூவ, அநேகவித வாததியங்கள் முழங்க விளங்கிற்று. அதன் எல்லாப் பக்கங்களிலும் கூனாசனம், சூறளாகளும் இருந்தார்கள் அங்கங்குச் சம்பகம் அசோகம் முதலிய புஷ்ப விருகங்களாலும் சித்திரங்களாலும் விளங்கும் அறைகளும், லதாகிருக்கங்களும் காணப்பட்டன. தந்தங்களினாலும் வெள்ளியினாலும் பொன்னினாலும் இயற்றப்பட்ட மேடைகள் அவ்விடத்தில் விளங்கின. எக்காலத்தும் பூக்கின்றனவும் பலத்தைக் கொடுக்கின்றனவுமாகிய மரங்கள் அங்கிருந்த அநேக வாசிகளுக்குச் சமீபத்தில் வெகு அழகாய் உயர்ந்து விளங்கி நின்றன. அங்குத் தந்தத்தினாலும் பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலும் செய்யப்பட்ட அநேக ஆசனங்கள் இடப்பட்டிருந்தன. அந்தமாளிகையில்

உண்பதற்கும் குடிப்பதற்கும் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் அநேகவித அன்னங்கள், பானங்கள், பக்ஷியங்கள் நிறைந்திருந்தன. அநேகவித ஆபரணங்களும் நிரம்பியிருந்தன இவ்வாறு பொருளமிக்குதியால சுவாககம்போல விளங்கும் அம்மாளிகைக்குளபுகுநது, தசரதா, அங்கு உயர்ந்த படுக்கையில் அவளைக் காணாமல் வருத்தமடைந்தது, 'கைகேயி எங்கே?' என்று விசாரித்ததா, ஏனெனில், அவள் அவ்வேளையில் முன்னா ஒருபொழுதும் அங்கு இராமலிருந்ததேயில்லை. அரசரும் குனியமானகிருகத்திற் புகுந்ததேயில்லை இன்று அவள் புத்திமாற்ச சுவகாரியமாக இறங்கிவிட்டதை அம்மன்னவா அறியரா. பின்னா, வாயிலகாப்பவள தனது கரங்களைக் கூப்பிக்கொண்டு அச்சத்தோடு "சுவாமி, தங்களுடைய தேவியார ஏதோ ஒரு காரணத்தால் வெகு கோபங் கொண்டு கோபவறைசுகுட்புகுந்திருக்கின்றா" என்றாள். அதைக்கேட்டு அரசா, வெகு துன்பமுற்று, தமது புலன்களெல்லாம் தத்தந்தொழில் இழக்கத் துக்கக்கடலில் முழுகினவராகி, அவ்வறைக்குடசென்று தனது வழக்கத்துக்கு விரோதமாய் வெகு துக்கப்பட்டவளாசப படுததுக்கொண்டிருக்குங் கைகேயியைக் கண்டு, துக்கத்தால் மிகத்தபித்தரா ; ஒருபாவமுமறியாத அநதக்கிழவா, பாவத்துக்கென்றே தோன்றி யிருக்குஞ் சிறுபெண்ணாகிய கைகேயியைத் தமது உயிரினும் அதிகமாக எண்ணியிருந்ததா.

வோ களைநது எறியப்பட்ட கொடிபோலவும், சுவாக்கத்திலிருந்து புண்ணியத்தினமுடிவில் தள்ளப்பட்ட தேவதைபோலவும், துடித்துக்கொண்டிருக்குங் கின்னரி போலவும், கீழேவிழுந்ததுவிட்ட தேவகன்னிகைபோலவும், ஏவிவிடப்பட்ட மாயைபோலவும், வலையிலகப்பட்ட பெண்மான்போலவும், ஒரு வேடன விடுத்த அம்பால தைக்கப

பட்டு வெருண்டோடின பெணயானேபோலவும் கைகேயி யானவள் அவவிடத்திற் பரிதபிததுக்கொண்டிருப்பதைத் தசரதமன்னா அன்போடு கண்டார். காட்டினிடத்து மதயானையானது தனது பிடியானையைக் கண்டால் எவ்வாறு தடவிக் கொடுக்குமோ, அதுபோலத் தசரதரும் கலங்கின உளளத் துடன் அவனைத் தமது கைகளால் தடவிக் கொடுத்தது, அவளைப்பார்த்தது, அவள் விசனப்படுங்கா ரணத் தை விசாரிக்கலாயினா “தேவி, நீ எனப்பேரில் யாது காரணத்தாற் கோபம் அடைந்திருக்கின்றாயோ, அது எனக்குத் தெரியவில்லை. உன்னை யாவா நிகழித்ததாகள் ? அல்லது அவமானம் பண்ணினார்களா ? நீ ஏன் இவ்வண்ணம் பூமியிற் புரணிகொண்டிருக்கின்றாய் ? உன்னை இந்த நிலைமையிற் பாரக்க எனது மனம் வேகின்றதே ! உன்னிடத்திலே அன்பு வைத்த என முன்பு எனது மனந் துடிக்கப் பிசாசு பிடித்தவளபோற் புழுதிபடிந்த பூமியிற் புரளுவது உனக்குத் தக்கதா ? சமாததங்களாயும் மனமுவந்தவர்களாயு மிருக்கும் அநேக வைத்தியர்கள் எனனிடத்தில இருக்கின்றார்கள் உனக்கு ஏதாவது நோய் என்றால் உடனே சொல்லு, அவர்களைக்கொண்டு நான் அதை ஒரு நொடியில் தீர்த்துவைக்கின்றேன். உனக்கு நன்மை செய்தவர் யாவா ? தீமைசெய்தவா யாவா ? உன்னிடத்திலிருந்து யாரான்மையைப் பெறவேண்டுமா ? யார்தீமையைப் பெறவேண்டுமா ? நீ அழவேண்டாம். உனது தேகத்தை வருத்தாதே யாருடைய தலையையாவது வாங்கிவிட வேண்டுமா ? அல்லது தலை வாங்கக் கட்டளையிடப்பட்ட எவனையாவது அந்தத் தண்டனையிலிருந்து நீக்கிவிடவேண்டுமா ? எந்த ஏழையையாவது செலவவானாக வேண்டுமா ? அல்லது எந்தத் தனிகனையாவது வறியவனாக வேண்டுமா ? நானும் என்னைச் சோந்தவர்க ளெல்லாரும் உன் இஷ்டப்படி நடப்பவர்களே. நீ சொல்லுவதற்குப்

பிரதிகூலமாய ஒருநாளும் நடக்க நான் பொறேன. என பிராணனைக் கொடுத்தாவது உனது வேண்டுகோளை நான் முடித்துவைக்கின்றேன் உனக்கு என்னிடமிருக்குரு செலவாகு உனக்கே தெரியும்; ஆகையாற் சந்தேகமே வேண்டாம் உனது மனத்தை எப்படியாவது நான் சந்தோஷப்படுத்திவைக்கின்றேன் இதைப்பற்றி எனது புண்ணியத்தினமேலும் சத்தியம் பண்ணுகின்றேன் சூரியனுடைய தோசக்கரம் எதுவரையிற் சுழலுகின்றதோ அதுவரையில் என்னுடையது இவ்வுலகம் கீழ்த்தேசங்கள், சிந்த தேசம், ஸௌவீரம், ஸௌராஷ்டிரம், தென்தேசம், வங்கம், அங்கம், மகதம், மதஸ்யம், செழுமையாகிய காசி, கோசலம் இத்தேசங்களில் தனதானியாதி அநேகம் பொருள்கள் உண்டாகின்றன இவைகளுள் உனக்கு எது வேண்டுமோ அதைக்கேட்பாய நீ கவலையுறாதே எழுந்திரு, எழுந்திரு, கட்டழகி, அசசப்படுபவளே, உனக்கு என்ன பயம் வந்தது? சொல்லுவாய், சூரியன் பனித்துளிகளை அகற்றுவதுபோல அதை ஒருநொடியில் அகற்றி வைக்கின்றேன்” என்றனா இவ்வாறு தசரதர் சொன்னவுடனே கைகேயி, சற்றுத் தைரியமடைந்து, வருத்தமடைந்திருக்கூற தனது கணவரை மேலும் வருத்தப்படுத்த ஆரம்பித்தாள்.

பதினோராஞ் சருக்கம் :

கைகேயி தசரதரிடத்தில்

இரண்டு வரங்களையும் வேண்டுதல்.

மோகவலையிற் சிக்கி இவ்வாறு தன்னை விசாரித்து நின்ற அந்த உலகபாலகரைப் பார்த்துக் கைகேயி “சுவாமி,

எனக்கு ஒரு வியாதியும் இல்லை; எனனை ஒருவரும் அவ
மதிக்கவும் இல்லை; ஆனால், என உள்ளததில் ஒரு எண்
கைகேயி வரங் ணம் இருக்கின்றது அதனை முடித்துக்
களைக கேட்கத் கொடுக்கத் தங்களுக்குக் கருத்திருந்தால்,
தொடங்குதல் தாங்கள் சத்தியம் பண்ணிக் கொடுங்கள்.
அதன்மேல் எனது அபிப்பிராயத்தை நான் வெளியிடு
கின்றேன்” என்று, கேட்பதற்கே அச்சமுண்டாகும்படி
கூறினான்.

தசரதா, புன்னகைகொண்ட கைகேயியின் தலை
யைத் தமது கைகளால் தூக்கி மடியில் வைத்துக்கொண்டு,
புன்னகையுடன் அவளைப்பார்த்து, “கருவமடைந்தவளே,
உன்னையன்றி மடந்தையிற சிறந்தவா எனக்கு இவ்வுல
கத்தில ஒருவருமில்லை. ‘புருஷசிங்கமாகிய அந்த இரா
மன் ஒருவனைத் தவிர, மனிதரில் உயர்ந்தவரொருவரு
மில்லை’ எனபது உனக்குத் தெரியாதா? பகைவரால்
வெல்ல முடியாதவனாயும் முக்கியனாயும் மகாதமாவாயும்
உனக்கு உயிரவாழவினுஞ் சிறந்தவனாய் மிருக்கும் இரா
மன்மேற சத்தியம் பண்ணி உன் இஷ்டத்தை முடித்து
வைக்கின்றேன். உனது வேண்டுகோளைமட்டும் வெளியிடு
எவனை ஒரு நிமிஷமேனும் காணாவிடில் நான் எனது
பிராணனை வைத்துக்கொண்டிருக்க மாட்டேனோ, அந்த
இராமன்மீது சத்தியம் பண்ணி நீ வேண்
மன்னவா சப்தம் டிக்கொளவதை நடத்திவைக்கின்றேன்.
எனது உரிமையாகிய பிராணனினும் எனது மறறைக் குழந
தைகளினும் சுற்றத்தார்களினும் மேலாக எந்த இரா
மனை விரும்புகின்றேனோ அந்த இராமன் பெயரைக்கொ
ண்டு, நீ சொல்லுவதை நான் நடத்தி வைக்கின்றேன்
என்று சத்தியம் பண்ணுகின்றேன். எனது மன நிச்ச
யத்தை எண்ணி என்னைப் பிழைப்பிப்பாய். இதில்
நீ சந்தேகம் கொள்ளவேண்டாம். உனது உள்ளத்தை

வெளியிடு; அதை நிறைவேற்றிவைப்பதாக நான் இது வரையிலுஞ் செய்திருக்கும் புண்ணியங்களை யெல்லாங் கொண்டு சபதம் பண்ணுகின்றேன்” என்றார்.

இவ்வாறு தசரதர் சொன்ன சொல்லைக் கேடிக் களித்து, தனது காரியத்திலேயே கருத்துவைத்த கைகேயி, சந்தோஷமடைந்தவளாய், “தாங்கள் இப்பொழுது சாஸ்திரப்பிரகாரம் சபதம் கூறிவிட்டீர்கள். எனக்கு வரததையும் கொடுத்திவிட்டீர்கள் இதற்கு முப்பத்துமூன்று தேவர்கள், அக்ஷினி, சந்திரன், சூரியன், ஆகாயம், கிரகங்கள், இரவு, பகல், திக்குகள், உலகம், கந்தருவர்கள் இராகத்தாக்கள் ஆகிய இவர்களுடன்கூடிய இப்பூமி, இரவிற சஞ்சரிகளுக்கு கணங்கள், வீட்டிலி கைகேயி சாக்ஷி கூடல ருக்குத் தெய்வங்கள், மற்றுமுள்ள பூதங் கள் ஆகிய இவர்களுடைய சாட்சிகள் ஒ தேவதைகளே, மிக்க உண்மையும் உறுதியும் தருமமு முடைய அரசா எனக்கு வரங்கொடுக்கிறார் நீங்களெல்லாரும கேட்கக் கடவீர்கள்” என்று பக்ஷபாதத்தால் கொடிய வார்த்தைகளைக் கூறினாள்.

அதன்பின்னா, கைகேயி, தான் கேட்ட வரததைத் தனக்குக் கொடுக்கக் காத்திருக்கொண்டிருக்கும் அவவேர தரைப்பார்த்து “முன்னொருகாலத்தில் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் ஒரு யுத்தம் நடந்ததன்றோ! அது தங்கள் ஞாபகத்தில் இருக்கின்றதா? அந்தப்போரில்தங்களுடைய உயிர் ஒன்றைத்தவிரத் தங்களுடைய பலம் முழுவதையும் அசுரர்கள் வாங்கிவிட்டார்கள். அக்காலத்தில், இரவும் பகலும் கண்ணிமையாமல் நான் தங்களைப் பாதுகாத்தேன். அந்த உபகாரத் திற்கு ஈடாக நான் வேண்டும் இரண்டிவரங் களைக் கொடுக்கின்றேன் என்று தாங்கள் எனக்கு அப்பொழுது வரக்குத்தத்தம்பண்ணினீர்கள்.

கைகேயி தனக்கு
மன்னவா கொடு
த்த வரத்தை ஞா
பகப்படுத்தல்

பகலும் கண்ணிமையாமல் நான் தங்களைப் பாதுகாத்தேன். அந்த உபகாரத் திற்கு ஈடாக நான் வேண்டும் இரண்டிவரங் களைக் கொடுக்கின்றேன் என்று தாங்கள்

உணமை தவறாத அரசரே, நான் இதுவரையில் அவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளாமல் தங்களுடதேவைத்திருந்தேன். இப்பொழுது அவைகளை நான் அடைய விரும்புகின்றேன் அவைகளைத் தாங்கள் எனக்குக் கொடாவிடில், நான் மனவெறுப்பை அடைந்து எனது பிராணனை விட்டிடுவேன்” என்றான்.

மிருகநாதத்தை யொத்ததான வேடனகுரலினால் வலைக்குள் மான சிக்கிக்கொள்வதுபோல, தசரதா, இவ்வாறு மொழிந்த கைகேயியினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டமாததிரத்தால், தம்முடைய அழிவினப்பொருட்புத்தருமவலையிற் சிக்கிக்கொண்டா பின்பு, தன் மோகவலையிற் சிக்கித் தான்கேட்டதைக்கொடுப்பவரான அவரைப் பார்த்துக் கைகேயி, “பூமிபாலரே, அக்காலத்தில் தாங்கள் எனக்கு இரண்டு வரங்களை வேண்டிக்கொள்ள அனுமதி கொடுத்திருந்தீர்கள். அவைகளை நான் இப்பொழுது வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன், கேட்பீர்களாக. முதலாவது, இராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்காக கைகேயி கேட்ட வரங்கள் எவ்வெப் பொருள்கள் சித்தப்பபட்டிருக்கின்றனவோ, அவைகளைக் கொண்டு பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைக்கவேண்டும். தேவாசுரயுத்தத்தில் மனமுவந்து கொடுத்த இரண்டாவது வரத்திற்கும் இதுதான் சமயம் அது என்னவென்றால், இராமன் பதினான்கு வருஷம் தண்டகாரணியத்தில் மரவுரிமானரோல உடுத்திச் சடையணிந்துகொண்டு முனிவன்போல வாழவேண்டும். பகையறயிருக்கும் இராசசியத்தில் இப்பொழுதே பரதன் இளவரசுப்படம் அடையவேண்டும். இவைகளே எனது வேண்டுகோள்கள். முன்கொடுத்த வரத்தைத்தான் நான் வேண்டுகிறேன் இன்றைத்தினமே இராமன் காட்டிறகுப் போவதை நான் என்னுடைய கண்களாற் பாரக்கவேண்டும். இவ்வரங்களை எனக்கு நிறைவேற்ற

றிககொடுத்துத் தாங்கள் ‘அரசாக்கரசர்’ என்ற பெயரையும் ‘சத்தியத்திலிருந்து வழுவாதவா’ என்ற புகழையும் அடையுங்கள். தங்களுடைய குலத்தையும் ஆசாரத்தையும் பிறப்பையும் பாதுகாத்துக்கொள்ளுங்கள். சொன்னசொல் தவறாது நடப்பதுதான் பரலோகத்துக்குப் பெரியசாதனம் என்று முனிவர்களுங் கூறுகின்றார்கள்” என்றான்.

பன்னிரண்டாஞ் சருக்கம் :

கைகேயியை நோக்கித் தசரதர் சோகத்தாலுங் கோபத்தாலுஞ் சொன்ன சொற்கள்.

அமமகாராஜா, இவ்வண்ணம் வெகு கொடுமையாகக் கைகேயி சொன்னதைக் கேட்டு, ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றாமல் சிந்தாசாகரத்தில் முழுகி முகூர்த்தகாலம்பரித்தபித்தாரா; அப்பொழுது அவா மனத்தில் ‘இது கனவா? அல்லது சித்தப்பிரமமா? அல்லது முறபிறப்பில் அதுபவித்த பொருள்களின் பாவனையா? அல்லது இப்பொழுது என் மனத்திற்கு வந்திருக்கும் உபத்திரவமா?’ என்று பலவாறு ஆலோசித்து அறபக்கமும் அடையாமல் வெகுநேரங் கழிந்த பின்னாச சற்று மயக்கநதெளிந்தது, மனத்தைக் கிளறிக் கொண்டிருக்குங் கைகேயி சொல்லால் நெஞ்சு புண்பட்டு, துக்கத்தால் நடுநடுங்கி, புலியைக் கண்ட மான் போலப் பிரமித்து வெறுநதரையிலிருந்து பெருமூச்சு விட்டார் அவா, அநதச்சமயத்தில், மந்திரத்தாற் கட்டப் பட்டு ஒன்றுஞ்செய்ய முடியாமற் சீறிக்கொண்டிருக்கும் மிகக் விஷத்தையுடைய சருப்பம்போற் காணப்பட்டாரா. அவா, பொறுக்கமுடியாத கோபத்தால் “சீ” என்று சொல்லி, துயர்மிகுந்த மனத்தை யுடையவராய் மறுபடியும் மூாசசை அடைந்தார்

மன்னவா, வெகுநேரம் சோகந தெளியாமலிருந்து, பின்னா நல்லறிவை அடைந்து, வெகு துக்கப்பட்டவராகிக் கைகேயியைத் தமது கண்ணூல எரித்துவிட எண்ணங் கொண்டவா போன்று ஒரு பாவை பார்த்து, வெகு கோபத்துடன் அவளை நோக்கிச் சொல்லலாயினா :—

“கொடுந்தன்மை யுடையவளே, கூடா வொழுக்கமுடைய வளே, இந்தக் குலத்தை நாசமபண்ண வந்தவளே, மகா பாவி, உனக்கு இராமன் என்ன தீங்குசெய்தான்? அல லது நான்தான் என்னசெய்தேன்? இரா

அரசா கைகேயியை நிர்தித்தல் மன உனனைத் தனது பெற்ற தாயைப்

போல எண்ணி நடந்து வருகின்றானே!

அவனையே கெடுக்குமவண்ணம் நீ இவ்வாறு யததனிகின் றாயே! இதற்கு என்ன காரணம்? நான், தெரியாமல் என் னுடைய கேட்டிற்காகக் காலகூட விஷதையுடைய பாம புகழுடையை வீட்டில் வைத்துக்கொள்வதுபோல இராஜ குமாரியாகிய உனனை எனது வீட்டில் வைத்துக்கொண் டேன்; நிச்சயம் எனது விருப்பிற்கெல்லாம் பாததிர மான இராமனை அவனுடைய உததமகுணங் ஁ருக்காக உலகத்தில் உயிருடன் இருக்கும் ஒவ்வொரு பிராணியும் புகழும்போது எந்தக் குற்றத்திற்காக நான் அவனை அநியாயமாக காட்டிற்கு அனுப்புவேன்? ஒருகால கௌசலயையை நீக்கிவிட்டாலும் விட்டிடுவேன், அவ் வண்ணமே எனது சம்பததையும் சுமித்திரையையும் பிரா ணனையும் விடு என்றாலும் விட்டிடுவேன், என்னிடத் தில் எப்பொழுதும் அன்பும் ஆதரமுங் காட்டிக்கொண்டு என்னையே அடைக்கலமாக அடைந்திருக்கும் இரா மனை நான் உயிருடன் இருக்கும்போது எப்படி விடு வேன்? என மூத்தகுமாரனான இராமன் விஷயமாக எனக்கு அன்பு மிகுகின்றது அவனை ஒரு நிமிஷம் காணா விடினும் எனக்குப் புத்தி போய்விடுகின்றது. ஒருகால, சூரியனிலலாமல் உலகம் வாழும்; தண்ணீரிலலாமற் பயிர்

கள வளரும் இராமன இலலாமல எனது தேகத்தில் உயிரா ஒருபொழுதும் தங்கமாட்டாது. ஆகையால், அடி பாவி, இந்தக் கெட்ட எண்ணத்தை விட்டிடு. உனது காலில் விழட்டுமா? எனமீது கருணைவை. அடி பாவி, இவ்வாறு நீ ஏன் வெகு கொடுமையாக நினைத்தாய்? ஒருகால, பரதனமேல எனது அனபு எவ்வாறிருக்கின்றது என்று பரீட்சித்தறியவேண்டுமென்ற கருத்துக் கொண்டு நீ சொல்லியிருக்கலாம். ஆயினும், நீயே அநேகம் தடவைகளில் ‘தருமநெறியிற் பிறழாது நடக்கும் செல்வவானான இராமனதான் எனக்கு மூத்தகுமாரன்’ என்று சொன்ன சொல்லோடு ‘இராமன பதினான்கு வருஷம் காட்டில் வசிக்கவேண்டுமென’ என்கிற சொலமாறுபடுகின்றதே! இராமனிடத்து அனபுள்ள நீ இராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்தைக் கேட்டு வருத்தப்பட்டு எனக்குத் துன்பத்தை வளரக்கின்றதனாலும், பரவசமாய்ச் சூனியமான கோபவறையிற் புகுந்திருப்பதனாலும், ‘என்னைச் சோதித்தற்கு இவ்வாறு சொன்னாய்’ என்று எண்ணவு மிடமில்லையே! தேவி, நியாயவழியிலேயே நிற்கும் இக்ஷ வாகு வம்சத்தில், உனது புத்தி கெட்டுவிட்டபடியால் மிகக் அநியாயம் வந்துவிட்டது. நீண்ட கண்களை யுடையாய், இதுவரையிலும் ஒருபொழுதும் நீ தீமையை விளைக்குந தொழிலையேனும், எனக்கு விருப்பமில்லாத தொழிலையே னும் செய்ததில்லை, ஆதலால், உண்மையாகத்தான் சொல்லுகிறாய் என்று எண்ணவு மிடமில்லையே! நனமடந்தாய், ‘எனக்கு இராமனுஞ் சரிதான், பரதனுஞ் சரிதான்; ஒரு வித்தியாசமும் இல்லை’ என்று பலமுறை சொல்லி யிருக்கின்றாயே. அதருமத்திற்கு அஞ்சுபவளே, அவ்வாறு சொல்லி விட்டு நீ ‘தருமசிறதையுள்ளவனாயும் புகழ்பெற்றவனாயும் மிருக்கும் இராமன் காட்டில் பதினான்கு வருஷம் வசிக்க வேண்டுமென’ என்று எவ்விதமாக எண்ணங் கொண்டாய்? மிகக் கொடுமையுடையாய், வெகு தருமசாலியா யிருந்து

கொண்டு பெயரும் புகழு மிதற்குள்ளேயே பெற்றிருக்கும் மிகக் சகுமாரனான எனது இராமன கொடுங்காட்டினிடத் துப்போய வசிக்கவேண்டும் என்று எவ்வாறு விருமபினாய? ஒவ்வொரு பிராணியினுடைய மனத்தையுஞ் சந்தோஷிப்பிப்பவனும் உனக்கு எப்போழுதும் பணிவிடை செய்வனுமான இராமன காட்டிற்குப் போகவேண்டும் என்று எதற்காக விருமபினாய? பரதனைப் பாக்கிலும் இராமன உனக்கு அதிகமாகப் பணிவிடைகளைப் புரிகின்றான இராமன செய்யும் மரியாதையைவிடப் பரதன் உனக்கு அதிக மரியாதை செய்ய நான் பார்த்ததே யில்லை. பணிவிடை, பெருமை பாராட்டுதல், மரியாதை, சொன்ன சொற்கேட்டல் ஆகிய இவைகளை உனக்குச் செய்பவன இராமனைத் தவிர வேறு யார்? இங்கிருக்கும் ஆயிரம் பெண்களை நீயே விசாரி; ஆயிரம் வேலைக்காரர்களையும் விசாரி; அபகீர்த்தி அல்லது அபவாதம் ஏதேனும் இராமனுக்குண்டா? புருஷசிரேஷ்டனான இராமன தனது பரிசுத்தமான மனத்தினால் எல்லாப் பிராணிகளையும் ஆதரித்துக்கொண்டு, அவர்களுக்கு இஷ்டமானவற்றைக் கொடுப்பதனால் இதேசைத்து எல்லா மக்களுடைய மனத்தையுங் கவாந்திருக்கின்றான். உண்மையால் உலகத்தை வெல்லுகின்றான்; ஏழைகளைக் கொடையால் இரட்சிக்கின்றான்; பெரியவர்களைப் பணிவிடைசெய்து தனவசம் ஆக்கிக்கொள்ளுகின்றான்; முனை முகத்தில் விலைப்பிடித்து வீரனாய் நின்று வெற்றி கொண்டு பகைவர்களை அடக்குகின்றான், உண்மை, தானம், தவம், வரையாது கொடுத்தல், நேசம், ஆசாரம், ஒழுங்காக நடத்தல், கலவி, பெரியோரிடத்து வணக்கம் இவைகளெல்லாம் எனது இராமனிடந்தான் அசையாமல் இருக்கின்றன. இவ்விதமான நற்குணங்களைப் பொருந்தித் தேவனபோலவும் மகாவிபோலவும் விளங்கும் என்னுடைய இராமனைக் காட்டிற்கு ஓட்டி வண்ணம் எவ்வாறு கருதுகின்றாய்! இது உனக்கு வெகு பாவமன்றோ? எனது

இராமன் ஒரு பிராணியையாவது கடிந்து சொன்னதை கான் பார்த்ததே இல்லை. அவன், எப்பொழுதும் எல்லா ஜனங்களிடத்திலும் அன்பாகப் பேசுகின்றவனாயிற்றே. அங்ஙனம் இருக்க, என் விருப்பிற்கிடனான அவனிடம் உனக்காக நான் எவ்வண்ணம் கடிந்து பேசுவேன்? மனத்தினால் நினைக்கவும் முடியவில்லையே! எவ்வெருவனிடத்தில பொறுமை, ஐம்பொறியடக்கல், தியாகம், உண்மை, தருமம், செயநன்றியறிதல், கொல்லாமை ஆகிய இத்தனை தருமமும் பொருந்தி இருக்கின்றனவோ, அவனையன்றி எனக்கு வேறு கதி யாவா? ஆகையால், என்னைப்பார்த்துச் சற்றுக் கருணைசெய. எனக்கோ வயதாய்விட்டது. இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என்று நான் மரணத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன் துக்கத்தால் நொந்திருக்கின்றேன்; வெகுபரிதாபத்துடன் உன்னை வேண்டிக்கொள்குகின்றேன், கடலுக்குந்த இங்கிலவுலகத்தில் எவ்வளவு பொருள்கிடைக்கின்றதோ, அஃதெல்லாவற்றையும் நான் உனக்கு இதோ கொடுக்கின்றேன், இராமன் விஷயமான கோபத்தைவிடிக் கொண்டு உன்னைக்குறித்து என்னுடைய கைகளைக் கூப்புகின்றேன். உன்னுடைய பாதங்களில் விழுகின்றேன். நீதான் இராமனுக்குப் புகலிடம். என்னை வீளுகப் பாவத்திற்கு உள்ளாகுகாதே” என்று பலவாறு வேண்டினான்.

இவ்வாறு துக்கத்தால் மிகவும் பரிதவித்துக்கொண்டும், கதறிக்கொண்டும், அறிவே இல்லாமற் புரண்டுகொண்டும், துயரக்கடலில் முழுகிய தமமை அதிநின்று எவ்விதமாவது கரையேற்றி விடுமென உன்னை வேண்டிக் கொண்டு மிருக்குந் தசரதரைப் பார்த்துக் கைகேயி

யானவன், அதிக கோபமடைந்தவளாய், கைகேயியின்
விடாப்பிடி “அரசரே, முதலில் ஒரு வரத்தைக் கொ

டுத்துவிட்டு அதன்பின் ‘ஐயோ! கொடுத்துவிட்டேனே!’ என்று நீர் மனம் வருந்தினால் இனி

உமமை 'உண்மையுள்ளவா' என்று உலகத்தில் எவ்வு
 னம் சொல்லிக்கொள்ளுவீர்? தருமத்தை அறிந்த அரசு
 சரே, உமமைப்போன்ற மகாராஜர்கள் உமமைசூழ்ந்து
 நின்று இந்த விஷயத்தைப் பற்றி உமமை விசாரிக்கத்
 தொடங்கினால் அவர்கள்முன்பாக நீர் எவ்வாறு விடை
 சொல்லுவீர்? 'எவ்வுடைய அனுகிரகத்தாலானான்
 பிழைத்திருக்கிறேனோ, எவள எனனை முற்காலத்தில்
 உபசாரங்களினால் காப்பாற்றினாளோ, அவளுக்கு நான்
 வாக்குத்ததம் பண்ணி அவ்வாறு செய்யாமல் அவளை
 மோசம் பண்ணிவிட்டேன்' என்று நீர் துணிந்து சொல்
 லுவீர்? நீர் ஒரு வரத்தை எனக்குக் கொடுத்து இப்
 பொழுது அதை இல்லையென்று சொல்லி மன்னவர்களுக்
 கெல்லாம் அபகீர்த்தியை விளைத்துவைக்கின்றீர்! உமது
 குலத்தில் உதித்த சிபி சக்கரவர்த்தியானவா தமது
 தேகத்தை அறுத்துப் பருந்திற்குப் போட்டு ஒரு புற
 வைக் காப்பாற்றவில்லையா? அளக்கா என்பவா தமது
 கண்களைக் கொடுத்து உத்தமமான கதியை அடையவில்
 லையா? சமுத்திரமும் தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி
 சபதஞ்செய்து கரைகடவாமல் தன் நிலையில் நிற்க
 வில்லையா? ஆகையால், நீர் உமது வாகைப் பொய்யா
 கப் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டாம் முன் நடந்திருப்ப
 வைகளை யெல்லாம் ஆலோசித்துப் பாரும. கெடுமதி
 யுடையீர், நீர், சொன்ன சொல்லைத் தவறி இராமனுக்கு
 முடிசூட்டி வைத்து, கௌசலையுடன் கூடிவாழ்தற்கு
 விரும்புகின்றீர். நான் கேட்கக்கொண்டது நியாயமோ,
 அநியாயமோ, நன்றாக இருக்கின்றதோ, இல்லையோ, நீர்
 சொன்ன சொல்லைமட்டும் தவறக்கூடாது. நீர் மாத்திரம்
 இராமனுக்குப் பட்டங் கட்டிவைத்தால் உமது கணமுன்
 பாகவே விஷத்தைக் குடித்து உமது காலில் விழுந்து
 எனது உயிரை மாய்த்துவிடுவேன் இராமன் அதிகாரத்
 திற்கு வந்தபின்னா, அவனது தாயாராகிய கௌசலைக்கு

நடக்கும் மரியாதைகளை ஒருநாள் பார்ப்பதைக் காட்டிலும் சாவது உததம் மன்றோ? பரதனமீதும் என் மீதும் ஆணையிட்டு நான் சொல்லுகிற தென்னவெனில், இராமன் காட்டிறகுப் போவதா லன்றி வேறொன்றால் நான் ஒருபொழுதுஞ் சந்தோஷம் அடையமாட்டேன் என்பது தான்” என்று இவ்வளவுஞ் சொல்லி ஓய்ந்தான். அரசர் எவ்வளவு புலம்பினபோதிலும் அவரை அவள தேற்றவே இல்லை அவர், ‘இராமன் காட்டில் வசிக்கவேண்டும்; பரதனுக்குப் பட்டங் கட்டவேண்டும்’ தசரதா துயரம்

என்ற இவ்வளவு கொடிய கைகேயியினுடைய வரத்தையும் ‘இவ்வாறு செய்யாவிடற சாவேன்’ என்ற சபதத்தையும் செவிசாயததுக் கேட்டு, ஐம்புலனுங் கலங்கப்பெற்று, கைகேயியிடம் ஒருவாரத்தையுஞ் சொல்லாமல் சற்றநேரம் இருந்தாள்; இவ்வளவு கடினமாகப் பேசிய தமது மனைவியைக் கோபத்தால் விழித்துப்பாராததால், இடிவிழுந்தாற்போல அவளுடைய வாயினின்றாக் தமது உயிர்த் விழுந்தவையும், வெறுக்கத்தக்கவையும், துக்கமே நிறைந்தவையுமான கொடுஞ்சொற்களைக் கேட்டு அவர் சுகத்தை அடையவேயில்லை; கைகேயியினுடைய மனவுறுதியையும் அவள்செய்த சபதத்தையும் நினைத்து “ராம” என்று வாயவிட்டு அலறிப் பெருமூச்சுச் செறிந்த, வெட்டுண்ட விருக்டம்போலக் கீழே விழுந்தார்; கலங்கின மனத்தையுடையவன் போலவும், பைத்தியம் பிடித்தவன்போலவும், களாளுண்டவன் போலவும், வியாதியால் பிதற்றுபவன் போலவும், மந்திரததால் வீரியமற்ற அரவம் போலவும் அவர் அப்பொழுது தோற்றினார்.

அதிகமாகப் பேசுதற்குச் சகதியற்றவராய் மெதுவாகக் கைகேயியைப் பார்த்து, அவர், “யார் உனக்கு இந்தக் கெட்டவழியை நல்லவழி என்று உபதேசித்ததார்? பேய் பிடித்தவனாப்போல நீபேசுகின்றாயே! உனக்கு இவ்வாறு

கைகேயியின்
கொடுமையைத்
தசரதா எதித்
துக் காட்டல்.

என்னிடஞ் சொல்ல வெட்கம் இல்லையா ?
நீ சிறுபெண்ணாக இருக்கும்போது உனது
நடக்கை இவ்வண்ணமாயிருக்க நான் ஒரு
பொழுதும் பார்த்ததே இல்லை இப்பொ
ழுது, நோ விரோதமாக வன்றோ நீ காணப்படுகிறாய்.
இப்பொழுது பரதன் அரசாள வேண்டுமென்றும் இரா
மன் காட்டிற்குப் போகவேண்டு மென்றும் வரங்கேட்
கும்படியாக உனக்கு என்ன பயம் வந்தது ? உனது
நாயகனுடைய நன்மையையும், உலகத்தினது கேஷமத்
தையும், பரதனுடைய நலவாழ்வையும் நீ விருமபி யிருப
பாயாயின் இந்தக் கெட்ட எண்ணத்தை விட்டுவிடு.
கருணையற்றவளே, பாவத்தொழிலை விருமபுமவளே, அறப
புத்தி யுடையவளே, முறபிறப்பிறசெய்த கொடுமபாவ
முடையாய், நானாவது எனது இராமனாவது துன்பத்திற்கு
ஏதுவான என்ன கெடுதியை உனக்குச் செய்தோம் ?
பரதன் இராமனை நீக்கித் தான் அரசுததற்கு ஒரு
பொழுதும் விருமபான், ஏனெனில், பரதன், இராம
னிலும் அதிக தருமசிறதை யுள்ளவன் 'காட்டிற்குப்
போய் வா' என்று சொல்லும்போது எனது இராமன்
முகம் இராகுவாற் பறப்பபட்ட சந்திரபிம்பம்போல வாடி
நிற்க நான் எவ்வண்ணம் பார்த்துச் சகிப்பேன்? நான்
எனது மந்திரிகளுடனும் சினைகிதாக்களுடனும் இராம
னுக்கு முடிசூட்ட நிச்சயித்துவிட்டதன் பின்னா அது
இல்லை என்று முடிந்தால் அது எனக்கு ஒரு பகைவனால்
நோந்த தோலவியை விட அதிக அவமானகர மன்றோ ?
அநேக திக்குக்களினின்று வந்திருக்கும் அரசாக்கள இந்த
விஷயத்தைக் கேட்பின் யாது சொல்லுவார்கள் ? 'இவ்வ
ளவு மூடன, இத்தனை நாளவரையில் எவ்வாறு அரசாண்
டான்' என்று நகைப்பார்களே ! நற்குணங்களால் விளங்
குபவர்களாயும் மிக்க கேளவியை யுடையவர்களாய் மிருக
கும் முதியோர் 'இராமன் எங்கே? ஏன் அவனுக்குப் பட்

டாபிலேஷகம பண்ணவிலலை? என்று கேட்டால், 'கைகேயியினுடைய கட்டளையின்படி நான் அவனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினேன்' என்று சொல்லவேண்டி வருமே! இவ்வாறு செய்வது உண்மைக்காக என்றாலும் "இராமனுக்குப் பட்டாபிலேஷகஞ் செயப்போகினறேன்" என்று முன்னஞ் சொல்லிப் சொல் பொய்ததுவிடுமே! இராமனை நான் காட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டால் என்னைப் பார்த்துக் கெள்சலை என்ன சொல்லுவாள்? அவளுக்கு நான் இவ்வளவு அநியாயஞ்செய்து, யாது பதில் சொல்லவேண்டும்? அவளோ, எனக்கு வேலைக்காரிபோற பணிவிடை செய்தும், தோழி போல மிக்க இரக்கியமானவற்றைச் சொல்லியும், பத தினிபோல தருமாதுஷ்டான காலங்களில் துணையாக இருந்தும், உடன் பிறந்தாளபோல விசுவாசம் வைத்தும், தாயபோல துன்பமுறும்போதெல்லாம் என்னைக் காப்பாற்றியும் வந்திருக்கின்றாள். எனனிடத்தில் பகதியும், தனது குமாரனிடம் அன்பும், எல்லாரிடத்தும் ஆதரமும் உடையவளாயிருக்கும் அந்தப் பதிவிரதா சிரோமணிகு நான் உன்னிமிததமாகச் சமகாரஞ் செய்விலலை! இடந்தெரியாமல் உன்னிடத்தில் அதிக அபிமானம் வைத்ததற்காக இப்பொழுது வருந்துகின்றேன். நோயாளி தனது உடம்பிற்கு ஒவ்வாத உணவை அருந்தி எவ்வாறு தவிப்பானோ, அவ்வாறு நான் இப்பொழுது தவிக்கின்றேன். 'இராமனுக்கு இராசசியமில்லை; அவன் காட்டிற்குப் போய்விடுவான்' என்று கேட்டவளவில நடுங்கிவிடுஞ் சுமித்திரை, பின்னா எப்பொழுதாவது என்னை நம்புவளா? அந்தோ! சிதை இரண்டு துக்கங்களைக் கேட்கப் போகின்றாள். அவை யாவை என்றால், இராமன் காட்டிற்கு ஏகலும், எனது பிராணன் போகலுமாம். இவைகளைக் கேட்டுச் சீதையும், இமயமலையின் சாரலில் ஒரு கின்னரப்பேடை தனது ஆணியைவிட்டு நீங்கிய துக்கத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் எவ்வண்ணம் இறந்துவிடுமோ, அவ்வண்ணம்

ணமே இறநதுவிடுவாள். எனது இராமனும் காட்டிற் குசு சென்று சீதையும் நீரொழுகுங் கண்ணோடு நிற்க எனது பிராணன் ஒரு கணமும் நிலலாது நான் யமலோகஞ் சோந்த பின்னா நீ விதவையாகத் தங்கியிருந்து உன்னுடைய குமாரனுடன் இந்த இராச்சியத்தை ஆண்டு வரலாம்.

இராமனைக் காட்டிற் கு அனுப்பிவிட்டு நான் பிழைத் திருக்க விருமபேன். விஷங் கலந்த பானத்தை நல்லபானம் என்று எண்ணிக் குடித்தவன்போல, அழகுள்ள உன்னை நல்லவள என்று நம்பி நான் மணஞ்செய்து, இப்பொழுது
 தசரதா கெட்டவள என்று தெளிகின்றேன். காதுக
 வெறுத்ததுச கிளிமையான புள்ளாங்குழலாதி வேடன்
 சொல்லுதல் மானைக்கொலவதுபோல நீ அநேகமபொய்
 களால என்னைச் சாந்தப்படுத்திக் கொன்றாய். சாதுக்கள, கள
 ளுண்டு தெருவுதோறும் திரியும் அநதணனை எவ்வாறு நிற
 திப்பார்களோ, அவ்வாறு, ஒரு பெண்ணினது நன்மையின்
 பொருட்டு இராமனைக் காட்டிற் கு ஓட்டிவிட்டதற்காக
 என்னை நிறதிப்பார்களே ! என்ன துக்கம் ! என்ன கஷ்டம் !
 உன்னுடைய கொடுஞ்சொற்களைக்கேட்டுப் பொறுத்தல்,
 நான் முற்பவத்திறசெய்த வினையினது பயனேயாம் அறிய
 யாமையால் உன்னை நான்காப்பாற்றிவந்தது, என்னுடைய
 கழுத்தில முடி போட்டுக்கொள்வதற்கு ஒருகயிறை ஏற
 படுத்தி வைத்துக்கொண்டதற்குச் சமமானமாயிருக்கிறது.
 உன்னை 'மருதயு' என்று அறியாது உன்னிடத்தில் நான்
 அன்போடு பழகி, கிருஷ்ணசாப்பத்தைக் குழந்தை
 தொட்டதுபோலாய்விட்டேன். மகாதமாவாகிய எனது
 குமாரன், துராதமாவாகிய என்னால், தந்தை செய்யவேண்
 டிய பாதுகாப்பைச் சிறிதும் அடைய வில்லை. மிகக்
 கொடியனான என்னை எல்லாச்சனங்களும் “அரசனாகிய
 தசரதன் கிழவனாயிருந்தும் இன்பநுகாச்சியிலேயே கருத்
 துள்ளவன், பெரியமூடன்; தனது மனைவியின் மனத்தைச்

சந்தோஷப்படுத்திவைக்கும்பொருட்டுத் தன் அருமைக
 குமாரனைக் காட்டிற்கு அனுப்பப்போகின்றான் ” என்று
 நிரதிகப்போகின்றார்கள்! இராமன், விரதத்தாலும்,
 பிரம்சாயத்தாலும், குருஸேவையாலும் இதனைநாளாக
 எவ்வளவோ சிரமப்படிக் கடைசியிற் சுகப்படுங்காலத்
 தில் மீண்டும் கஷ்டப்படப்போகின்றான்! ஐயோ!! என்
 அருமை மைந்தன் ‘நீ காட்டிற்குப்போ’ என்று நான்
 சொன்னமாதிரிதில் எதிர்வாததைசொல்லாமல் ‘நல்
 லது, கட்டளைப்படி செய்வேன்’ என்று உடனே புறப்பட்டு
 விடுவானே! ‘நீ காட்டிற்குப்போ’ என்று நான் சொல்ல,
 ‘நான் காட்டிற்குப் போகமாட்டேன்’ என்று எனது
 இராமன் மறுத்துச் சொல்வனாயின, அது, எனது சந்தோ
 ஷத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும். அவன் அப்படிச்
 செய்யானே! நேரான எண்ணத்தையுடைய இராமன்
 என்னுடைய எண்ணத்தை அறியாமல் ‘அப்படியே’
 எனறே சொல்லுவானே! அவன் காட்டிற்குச் சென்ற
 வுடனே எல்லாருடைய நிரதையும் என்னை யமலோகத்திற்
 சேர்க்கும் நானும் இறந்து இராமனுங் காட்டிற்குப் போ
 யிருக்க நீ எனக்கு இஷ்டங்களான மறையோரிடத்து எக்
 கொடுமையைச் செய்யப்போகின்றாய்? என்னையும் எனது
 இராமனையும் கௌசலையையும் தனது இரண்டு குழந்தை
 களையும் இழந்ததால் சுமித்திரையும் துக்கம் பொறுக்கமாட்
 டாமல் என்னுடன்கூட இறந்துவிடுவாள். கைகேயி, இத்
 தனைபேரையும் அழித்துவிட்டு, நீ சுகமாய வாழ்ந்துவா. இவ்
 வளவு காலமாய ஒருவகைக் குறைவுமின்றி எல்லாக் குணங்
 களுடனும் பொருந்தி விளங்கிவந்து இப்பொழுது என்னை
 யும் இராமனையும் இழக்கிற இந்த இஷ்டவாகு வம்சத்தை
 நீ மாசு பொருந்தியதாசச் செய்து காப்பாற்று இராமன்
 காட்டிற்குச் சென்றதற்குப் பரதன் உடன்படுவானாயின்,
 நான் இறந்த பின்பு அவன் எனக்கு உததரகிரியை செய்ய
 வேண்டாம். தீயொழுக்கமுடையாய், எனக்குப் பகையே

நீ விருப்பத்தை யடைந்தவனாக இரு. நானும் இறந்து இராமனுங் காட்டிறகுச்சென்றுவிட்டபின்பு, நீ விதவையாக இருந்துகொண்டு, உனது குமாரனுக்குப் பட்டா பிஷேகஞ் செய்துவைத்து இந்த நாட்டை அவனுடன் ஆண்டு வருவாய். எனக்கு அபகீர்த்தியும், பரிபவமும், எல்லாப் பூதங்களுக்கும் என்னிடத்தில் அவமதிப்பும் வைக்கவென்றன்றோ நீ 'இராஜபுத்திரி' என்று பேரிட நிகொண்டு அரண்மனையுள் வசித்தது ! இதுகாறும் தேரினமீதும் பாணையினமீதும் குதிரையினமீதும் ஊரந்து பவனிவந்த பிரபுவாயிருக்கத்தக்க எனது குழந்தை காலி னுல காட்டில எவ்வாறு நடப்பான் ? எவன் உண்ணவேண் மிம என்று அநேக பரிசாரகர்கள், ஆடையாபரணங்கள்

அணிந்து, பாப்பதற்கு நல்ல உருவத் தை யுடையவர்களாய், அபிமானத்துடன் அநேகவிதமாகிய உணவுகளைச் சமைத்துப் பரிமாறுகிறார்களோ, அதனையென்கிய

எனது இராமன், காட்டினகண்காரப்பும் துவாப்பும் கைப் புழுடையனவான்காட்டுக்கனிகளையும் கிழங்குகளையும் எவ் வண்ணம் புகிப்பான் ? விலையுயர்ந்த ஆடைகளைத் தரித்துச் சுகமான கீழ்விரியில் வாழ்ந்த எனது குழந்தை எவ்வண்ணம் காவித்துணி உடுத்தி வெறுந்தரையில் வசிப்பான் ? "இராமனைக் காட்டிறகு ஓட்டவேண்டும். பரதனுக்கு முடி சூட்டவேண்டும்" என்று இவ்வாறு எதிர்பாராத கொடிய தான இது யாருக்குத்தான் பொறுக்கத் தக்கது ? பெண்கள் கெட்டார்கள் ! வெகு துஷ்டகுணம் உள்ளவர்கள் ; தமது காரியத்தையே விருமபுகின்றவர்கள் ; ஐயோ ! எல்லாப் பெண்களையும் நான் ஏன் வீணாக நிகதிக்கவேண்டும் ? பரதனுடைய தாயாகிய உனது குணமே இவ்வண்ணம் இருக்கின்றது எல்லார்க்குந் தீங்கு விளைக்கவேண்டுமென்றே ஜன்ம மெடுத்தவளே, சுவகாரியம் ஒன்றினையே விருமபிய கொடிய நெஞ்சுள்ளவளே, அன்பற்றவளே,

எனது பரிதாபத்துக்கென்றே தோன்றி யிருப்பவளே, நானும் இதத்தையேசெய்யும் இராமனும் உனக்கு என்ன தீங்கு செய்தோம்? துன்பக்கடலுள் ஆழந்த இராமனைப் பார்த்து, எல்லாருடைய தந்தையரும் தங்கள் மைந்தர்களைத் தள்ளிவிடுவார்களே! மிகக் காதலுள்ள மனைவியாகளும் தங்களுடைய கணவர்களை விட்டுவிடுவார்களே! உலகமே கோபித்துக்கொண்டுவிடுமே! நான், இயற்கையழகால தேவகுமாரன்போல விளங்குபவனாயும், அலங்காரத்தால மிகக் அழகுடன் பிரகாசிப்பவனாயும், கம்பீரமான நடையை யுடையவனாயு மிருக்கும் புதலவனை மனத்தால நனைக்கும்போதே களிக்கின்றேன். கண்ணாற்பார்த்த போதோ எனது கிழத்தனமையும் நீங்கி உறசாகத்தால இளையவனபோல ஆய்விடுகின்றேன்! சூரியன் இன்றி ஜனங்கள் நடையாடலாம்; மழையின்றி உயிருடன் இருக்கலாம், இராமன இவ்விடம் விட்டுச் சென்ற பின்போ இவ்வுலகத்தில் ஒருவரும் பிழையா, இவ்வாறு பிறாக்கே இருப்பின எனனைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?

எனக்குத் தீமைசெய்யுஞ் சததுருவாகி எனனைக் கொல்லும்பொருட்டே யமனபோல நீ எனனுடன் வீட்டில் இருந்துகொண்டிருந்தாய். கொடிய விஷ

தனைக் கொல் லவே கைகேயி நானும் இத்தனைநாள் உன்னை வளர்த்து வந்தேன். அதனால், மிக்கமோக மடைந்து, அநதோ! கெட்டேன். நானும் இராமனும்

இலக்குமணனும் இல்லாமற்போன பின்னா, நீயும் புரதனும் இங்கு நகரத்தையும் தேசத்தையும் சுற்றத்தாரையும் அழித்தது நன்றாக அரசாளுங்கள். நீ எனது சததுருக்களை மகிழ்ச்செய். 'நான் உன்னுடைய நாயகன்; நீ எனக்கு அடங்கவேண்டிய மனைவி' என்ற மரியாதை சற்றேனுமின்றி வெகுக்கடினமான கருத்துடன் எனது நாசத்தை

எண்ணி இததனை வாராததைகளைப் பேசினாயே ! அனபறற
வளே, துயரில் துன்பம் மூட்டுபவளே, ஏன் உனது பறகள்

கைகேயியைத்
தசரதா வைதல்

ஆயிரந்துணடுகளாகி உனது வாயினின்று
உதிரவில்லையோ தெரியவில்லை. இராமன

ஒரு கணத்திலாவது உனக்கு வெறுப்புண
டாக உன்னைக் கடிநது பேசினது உண்டா ? கடிநது பேசு
தல இன்னதன்மைதது என்றாவது அவனுக்குத் தெரி
யுமா ? ஆ ! ஆ !! குணத்தில பக்சுமுள்ளவனாயும், எப்பொ
ழுதும பிரியமாகவே பேசுகின்றவனாயுமுள்ள இராமனிடத்
தில ஏன் இவ்வண்ணமாகக் கெட்ட எண்ணங்கொண்டு நீ
பேசுகின்றாய் ? கேகயகுலத்தைக் கெடுக்கவந்தவளே, நீ
கெட்டுத்தான போ ! அக்கியினிறருனவிழு ! செத்துத்
தான்போ ! ஆயிரந் துண்டங்களாகப் பூமியில் வெடித்துத்
தானவிழு ! உன்னுடையகெட்ட எண்ணத்திற்குநானுடன்
படமாட்டேன் எப்பொழுதும பொய் சொல்லுபவனும்
துஷ்டையும் பிறந்தகுலத்தை நாசம் பண்ணுபவனும்
பிராணனுகிற மூலத்தையுடைய மனத்தை எரிக்க விரும்
புபவனும் கூரிய வாளை யொத்தவளுமான உன்னுடைய
வாழ்க்கையால யாது பிரயோசனம் ? எனது குமாரன
காட்டிறகுச்சென்றபின்னா எனது உயிரினிலலாது. இப்படி
யிருக்க எனக்குச் சுகம் ஏது ? பிள்ளை காட்டிறகுப்போன
பிறகு பிழைத்திருப்பவாக்குச் சந்தோஷ முண்டோ ?
ஆகையால் எனக்கு விருப்பம் அல்லாததைச் செய்யாதே ;

மீண்டுமகைகேயி
க்கு நலவாராததை
கூறல்

எனமீது மனமிரங்கு, உனது பாதத்தில

விழுநது குமபிடுகின்றேன் ” என்று கூறி,

அநாத உலோகபாலரான தசரதா, அநாத

னைப்போல பரிதபித்துக்கொண்டு, கைகேயியினிடத்தில
வைத்த மோகத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்டவராகி, மரியாதை
யை முற்றிலும் விட்டு, செய்யும் வழி தெரியாமல், அவளு
டைய நீட்டின காலினகீழ், நோயாளிபோல், விழுந்தாா.

பதினமூன்றாஞ் சருக்கம் :

மன்னவர் கைகேயியை வேண்டிதல்.

ஒருபொழுதும் பாரததிராத அவ்வித துக்கத்திற்கு ஆளாய வருததமுற்று மிகவும் எளிமையாகத் தமது மனைவியின் காலில் விழுநதுகிடக்கும் தசரதா, புண்ணியங்களை யெல்லாம் இழந்ததனால் பூமியின்கண் தள்ளப்பட்ட யயாதிதானோ என்று ஐயப்படும்வண்ணந் தோன்றினா. வடிவெடுத்ததுவந்தபாவதையொத்தவளாயும், அசசுமற்ற வளாயும், அரசாக்கு அசசத்தினைச் செய்பவளாயுமிருக்கும் கைகேயி, “நீர் உண்மையையே உரைப்பவா என்றும் உறுதியான விரதத்தை யுடையவா என்றுஞ் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றீர். அங்ஙனமிருக்க நான் கேட்கும் வரத்

கைகேயியின்
பிடிவாதம்

தைக் கொடுக்க ஏன் விருமபுகிலீர்?”

என்று இவ்விதமாக மீட்டுந் தனது வரத்

தைக் கேட்க, தசரதா நடுநடுங்கிச் சற்றூ

கேரம் ஒன்றுஞ் சொல்லத் தெரியாமலிருந்து, அதன்பின் வெகுக்கோபத்துடன் பதில் சொல்லலுற்றா.

“நானும் இறந்து எனது கண்மணியான இராமனுங் காட்டிறகுச் சென்றபின்பு, பாவி, நீ உனது எண்ணத்தை நிறைவேற்றிச் சுகமாக வாழ், சுவாக்கலோகஞ்சென்றாலும் எனக்குச்சுகம் இல்லையே! அங்கிருக்குந் தேவர்கள் எனனைப் பார்த்து இராமனைக் காட்டிறகு அனுப்பினதற்காக அவமதிப்பான சொற்களைச் சொல்லுவார்களன்றோ! கைகேயியி

தசரதா தமக்கு
வினையும் அப
கீர்த்தியை எடுத்
துக்காட்டல்.

னது சொற்படி அவளதுமனத்தைச்சுந்தோ

ஷப்படுத்தும் வண்ணம் சத்தியம் தவறாது

நான் இராமனைக் காட்டிறகு அனுப்பி

னேன் என்றால் மறறொரு பொய் வருகின்

றதே! வெகுகாலம் புத்திரன் இல்லாமலிருந்து புத்திரகா

மேஷ்டிமுதலிய யாகங்கள் செய்து பெற்ற மகாபாகுவாகிய புதலவனை நான் எவ்வாறு காட்டிற்கு அனுப்புவேன்? சூரனாயும், கலவிமானாயும், கோபமற்றவனாயும், பொறுமையுள்ளவனாயும், தாமரையிதழ் போன்ற கண்களையுடையவனாயுமிருக்கும் இராமனை நான் எவ்வளவு பிரிவேன்? நீண்டகைகளையும், கருங்குவளை மலா போன்ற மேனியையும், மிக்க பலத்தையுமுடைய மனோகரனான எனது இராமனை நான் எவ்வாறு தண்டகாரணியத்திற்கு அனுப்புவேன்? ஒரு நாளும் துக்கம் எனபதையே அறியாது எப்பொழுதுஞ் சுகத்திலேயே இருக்கின்ற புத்திமானான எனது புத்திரன வருத்தமுற நான் எவ்வாறு பொறுப்பேன்? “நான் இறந்துவிட்டால் இராமனுக்குச் சுகமுண்டு” எனபது ஒன்றிருந்தால் வெகு சந்தோஷமாக எனது உயிரையும் விட்டிடுவேன் அடிபாவி, சத்திய சந்தனான எனது இராமனுக்கு ஏன் இவ்வாறு தீங்குசெய்கின்றாய்? இராமனை நான் காட்டிற்கு அனுப்பினால், அடையக்கூடாத அபகீர்த்தியும் பரிபவமும் எனக்கு வருவது நிச்சயம்” என்றா

இவ்வாறு தசரதா மனம் திகைத்துத் துக்கித்துக் கொண்டிருக்கச் சூரியபகவான அஸ்தமயமஆனான். இரவும் வந்தது. பலயாமங்குளையுடையதாய்ச் சந்திரமண்டலத்தால் விளக்கப்பட்டிருக்கும் இரவு, சோக சாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கும் மன்னவாக்கு விடியவேயில்லை. முதுமைப் பருவமுடைய தசரதா, உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சுவிட்டு, எளிய வாபோல ஆகாயத்திற் கண்ணைவைத்துக்கொண்டு, கேட்போருக்குத் துக்கமுண்டாகும்படி, “நகூத்திரங்களை அணி

மன்னவருடைய
பெருந் துக்கம்

நது விளங்குகின்ற இரவே, வெகு நற்குணமுள்ளவளே, நீ பொழுதுவிடியாமல் இரு.

என்மீது தயை புரிவாயாக. உன்னைக் கைகூப்பித் தொழுகின்றேன். வேண்டாம், வேண்டாம், நீ விரைவிற கழிந்துவிடு. இந்தப் பரதகுயாகிய கைகேயி

தயைஅற்றவள. இவளால வெகுதுயர எனக்கு உண்டாயி
ருக்கின்றது நான் இவளை இனிப் பராகக்வேகூடாது” என
றா. இவ்வாறு இரவைப்பார்த்துச்சொல்லிப் பின்னரும்
தசரதமகாராஜா, தமது இருகரங்களையுங் கூப்பிக்கொண்டு
கைகேயியை நோக்கி, அவளது மனத்தைத் திருப்புதற்கு
எண்ணங் கொண்டு மீட்டுஞ் சொல்லத்தொடங்கினா

“நானோ நன்னடக்கையுள்ளவன் ; மிகவும் ஃளியவன்
உன்னை யடைநதுளேன் ; ஆயுளையெல்லாம் அநேகமாகக்
கழித்ததுவிட்டவன் , இவ்வளவுடன் அரசனாகவும் இருக்கின்
றேன்; இந்தக்காரணங்களைக்கொண்டாவது நீ இரங்குவாய்.

அறிவுமயங்கி எனனென்னவோ சொல்லி
மன்னவரின் வேண்டுகோள் விட்டேன்; என்மீது கோபியாதே. நெஞ்

சில் இரக்க முளளவளாதலால், நீ எனனி
டம் கருணை வைக்கவேண்டும இராமனுக்கு இராசசியங்
கொடுப்பதாக இராசசபையிற் சொல்லிவிட்டேன் ; ஆகை
யால், தேவி, எனது இராமனுக்கு இராசசியத்தைக் கொ
டுத்தது நீயேகீர்த்தியைக்கட்டிக்கொளவாய் கறுத்தக்கடைக்
கண்ணையுடையாய், எனக்கும் இராமனுக்கும் ஜனங்களுக்
கும் பெரியவார்களுக்கும் பரதனுக்கும் விருப்பமான இதை
நீ செயதுவைப்பாய்” என்றனா.

வஞ்சனை யற்றவராயும், கண்ணீர் ஆரூயப் பெருகச்
சிவந்தகண்களையுடையவராயும், தனதுகணவராயுமிருக்கும்
மன்னவருடைய வெகுபரிதாபமான அழுகையைக்கேட்கும்,
கடினசித்தமுள்ள துஷ்டையாகிய கைகேயியானவள், அவா
சொல்லிய வார்த்தைகளுக்கு ஒருமறுமொழியும் உரைக்க
வில்லை. அதன்மேல் தசரதா, இவ்வளவுகாலமாகத் தாம்
அதிக அபிமானம் வைத்த தமது மனைவி தமக்குவிரோத
மாய்ச்சொல்வதையும், தமது குமாரனுக்கு வரப்போகின்ற
வனவாசததையும் ஆலோசித்ததுத துக்கித்தவராய் மூாச
சித்துப் பூமியில் விழுந்தாா. இவ்வண்ணம் நல்ல மனத்தை

யுடைய தசரதர் மயக்கமடைந்து துக்கத்தாற புரண்டு பெருமூச்சு எறிந்துகொண்டிருக்க, இரவுங் கழிந்தது. அவரை சித்திரையினின்று எழுப்புவண்ணம் வைதாளி காகள வந்து வழக்கம்போலப் புகழ்த் தொடங்க, அரசரும், ஒன்றும் வேண்டாம் என்று தடுத்ததுவிட்டா.

பதினான்காஞ் சருக்கம்:

தருமத்திற்காகத் தசரதர் இராமரைக்
காட்டிற்கு அனுப்ப ஒருவாறு நிச்சயித்தல்.

இக்ஷ்வாகு வம்சத்து மன்னரான தசரதா, இவ வண்ணம் சோகததால் தவித்துக்கொண்டு, மயக்க மடைந்து பூமியிற் புரண்டுகொண்டிருக்கும்பொழுது, அந் தப் பாவியாகிய கைகேயி, பின்னரும் அவரை நோக்கிச் சொன்னதாவது: “வரத்தை எனக்குக் கொடுப்பதாகச்

சொல்லி, பிறகு, பாவம் பண்ணினவா
கைகேயியின் நியாயம் போல இவ்வாறு பூமியிற் புரளுவது
என்ன நியாயம்? நீர் உண்மையை நடத்த

வேண்டுமன்றோ! பெரியவர்கள் சத்தியம் எனப்பதை உததமமான தருமம் என்று சொல்லுகின்றார்கள் நானும் அநதச் சததியத்திற்கு உடன்பட்டித்தான உங்களைத் தருமத்தில் நிறக் வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன், சிபி சக்கர் வாததியானவா பருநதுக்கு வாக்களித்ததுத தமது தேகத் தையே கொடுத்த நற்கதியை அடைந்தாரா. அதேவண்ணம் அளக்கரும், ஒரு பிராமணோத்தமர் வேண்டிக்கொண்ட படி தமது கண்களை அவருக்கு நன்மனத்தோடு கொடுத்தாரா. சத்தியத்திற்கு அஞ்சியன்றோ சமுத்திரமும் அறப் பான கரையைக் கடவாது நிற்கின்றது! இருவேளைகளும்

சததியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டே தங்களுள் எல்லையைக் கடவாது நிற்கின்றன. சததியம் என்பது எல்லோராலும் அடையத்தக்க பரம்பொருளன்றோ! சததியத்தில்தான் தரும் தங்கி நிற்கின்றது. சத்தியநதான் ஒருநாளும் அழியாத வேதம். சத்தியத்தாலேதான் நற்பயன் கைகூடுவதும். ஆகையால் உமக்குத் தருமவழியில் ஒழுக மனமிருந்தால் சத்தியத்திற்குக் கட்டுணை நடைக்கவேண்டும் நான் கேட்டவரத்தை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டா; இனி அதை நிறைவேற்றிவைப்பீர். என்னுடைய ஏவுதலால், அந்தத் தருமத்தைச் சரியாய் நடத்துவதனிமித்தம் உமது புத்திரனான இராமனைக் காட்டி அனுப்பும்! அனுப்பும்!! அனுப்பும்!!! மூன்றுதரஞ் சொல்லிவிட்டேன். பெரியோர், நீர் சொன்னவண்ணம் இராமனை இன்று காட்டிற்கு அனுப்பாவிடில், உபேக்ஷித்த உமது காலினகீழ் எனது உயிரை விடுகின்றேன்” என்பதாம்

இவ்வாறு, அசசமினறிக கைகேயி சொல்ல, மூன்றடிமண கொடுப்பதாய் வாக்களித்து மகாபலிசக்கரவாத்தியானவா அவ்வரத்தினின்று தமமை விலக்கிவைத்துக் கொள்ள முடியாதவரானுற்போல, தசரதா, தமமைத் தருமபாசத்தினின்று விலக்கிவைத்துக்கொள்ள மாட்டாதவராய்க் கட்டுணை மயங்கினா அவர், குழம்பிய மனத்துடன் முக்காரதியுங் குன்றி, துக்கத்திற்குஞ் சக்கரங்களுக்கும் இடையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு கலங்குகின்ற எருதுபோல ஆனார். தசரதா, தமது துக்கத்தால் முடிய கண்களால் குருடன்போல ஆகி வெகு வருத்தப்பட்டுத் தமது மனத்தை அடக்கிக்கொண்டு கைகேயியைப் பார்த்து, “அடிபாவி, அநேகமநதிரங்களுடன் அக்கினி சாட்சியாக நான் பற்றிய உனது கரத்தை இன்று முதலாக விட்டேன். உன்னுடன் உனது மகனையும் இன்று முதல் விட்டிட்

சததியத்தால்
கட்டுணை மன
னவா குழப்பம்

டேன இரவோகழிநது பொழுதும் விடிநது விட்டது. பெரி
 கைகேயியைக் கைவிட்டேன விரைவுபடுததுவார்கள. பட்டாபிஷேகப்
 என்று மன்னவா பொருள்களைக்கொண்டு இராமன எனது
 சொல்லுதல். உத்தரகிரியையை நடத்தடடும் கூடா

வொழுக்கமுடையாய், இராமனது பட்டாபிஷேகத்தைத்
 தடுத்தனையாகில் நீயும் உனது குமாரனும் எனக்கு உத்தர
 கிரியை செய்யவேண்டாம் நான், சந்தோஷக்களையுடன்
 கூடியிருந்த மக்களின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, அந்த
 முகமே ஆனந்தத்திற்குக் காரணம் அழிந்தது துக்கத்தால்
 வாடியிருக்கப் பார்த்துப் பொறுக்கமாட்டேன் ” என்ற
 னா. இவர் இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழு
 தே, சந்திரனையும் நக்ஷத்திரங்களையும் அணிநது விளங்கிய
 இரவும் கழிந்தது பொழுதும் விடிந்தது

அதன்மேல் வெகு சாமாததியமாய்ப் பேசவல்ல
 அந்தப் பாவியாகிய கைகேயி, அரசரைப்பார்த்து, மீண்டும்
 “அரசரே, விடம்போலவும் நோய்போல
 கைகேயியின் கொடுமை வும் நீர் சொல்லுவது என்ன வாத
 தை? விரைவாக இராமனை இங்கு அழைப்
 பிக்கக்கடவீர். எனது குமாரனை இராச்சியத்தில் நிலை
 நிறுத்தி, இராமனைக் காட்டிற்கு ஓட்டி, எனக்கு நிகரா
 னவர் ஒருவரும் இல்லாவண்ணஞ் செய்து, ‘தருமவழியில்
 நடக்கின்றவர்’ என்ற உமமுடைய பெயரைக் காததுக்
 கொள்ளும்” என்று மிக்க கோபமுடையவளாய்க் கொடு
 மையாகச் சொன்னாள். அரசர், இங்ஙனம் கைகேயி சொல்
 லச்சொல்ல, கசையால் தூண்டப்பட்ட உயர்ந்த குதிரை
 போல வருந்தி, அவளை நோக்கி, “தருமமாகிய கயிறுற
 கட்டுண்டேன்; எனது அறிவும் போய்விட்டது வெகு
 தருமசீலனாயும் எனது அன்பிற்குப் பாததிரடியுமிருக்கும்
 இராமனைப் பாரக்க விரும்புகின்றேன்” என்றார்.

இங்கு இவ்வண்ணமிருக்க; இரவுங் கழிந்தது சூரிய
 னும உதயமானவுடன் புண்ணிய நக்சத்திரத்தோடு சுப
 லக்கினஞ் சமீபிக்க, எல்லாத் தருமகுணங்களும் பொருந
 திய வசிஷ்டமாமுனிவா, தமது சிஷ்யாகளாற் சூழப்பட
 டவராய, நல்ல முகூர்த்தங் கிடடிவிட்டதென்று பட
 டாபிலேக்கத்திற்கு வேண்டிய எல்லா உபகரணங்களை
 யும் விரைவாகச் சோதனாக்கொண்டு, ஜலந்தெளிததுச்
 சோதிக்கப்பட்ட வீதிகளையுடையதும், சிறந்த பதாகைக்
 ளால அலங்கரிக்கப்பட்டதும், விசித்திரமான புஷ்பங்கள்
 பரப்பப்பெற்றதும், அநேகவித மாலைகளால் விளக்கப்பட்ட
 தும், மகிழ்ந்துகொண்டிருக்கும் ஜனங்களுடன் கூடியதும்,
 நிறைந்த பண்டங்களையுடைய கடைகளுடன் சேர்ந்ததும்,
 திருவிழாக்கள் மலிந்ததுளளதும், இராமா விஷயத்தில் கனிக
 கும ஜனங்களையுடையதும், சந்தனம் அகில இவைகளால்
 தூபம் இடப்பெற்றதும், அமராவதியை ஒத்ததுமான பட
 டணத்திற புகுந்து, நாட்டா நகரத்தார்களால் நிறை
 யப்பெற்றதும், யார்களுசெய்யும் பிராமணர்களாலும் சபிகா
 களான பிராமணர்களாலும் இதர பிராமணர்களாலும்
 நிறைந்து சிறந்ததுமான அநதப்புரத்தை யடைந்து அங்கி
 ருந்த ஜனங்களைக் கடந்து அதிற்புகுந்து அதன வாயிலில
 வந்த சமாததரான அழகிய சுமந்திராளன்ற தசரதருடைய
 மந்திரியைக் கண்டு, “அரசரிடத்திற சென
 று, நான் வந்திருக்கிறேன் என்று சொல
 சித்தமாயிருத்த லும் கங்கையினின்றுஞ் சமுத்திரத்தி
 லே வசிஷ்டா னின றுங்கொண்டுவந்து பொற்குடங்களில்
 கூடாதல் வைத்துள்ள தீர்த்தங்கள், இன்னும் அபிலேக்கத்திற்கு
 வேண்டிய அததிககடடையாற் செய்யப்பட்ட பீடம்
 அநேகவித விதைகள், சகல வாசனைத் திரவியங்கள்,
 பலவகை இரத்தினங்கள், தேன், தயிர், நெய், பொரி,
 தருபை, புஷ்பம், பால், எட்டுக் கன்னிப் பெண்கள்,
 எல்லா இலக்கணமும் பொருந்திய யானை, நான்கு குதிரை

கள பூட்டிய தோ, வாள், வில, சிவிகை, சந்திரனை யொத்த வெண்குடை, இரண்டு வெண சாமரங்கள், பொற் படி கம், பொற்கயிற்றூற் கட்டப்பட்ட முசுப்பையுடைய வெள்ளிய ரிஷபம், நான்கு பற்கள் வெளியில் விளங்குகின்றதும் பிடரிமயிரகளுடன் கூடியதுமான உத்தமமாகிய குதிரை, சிங்காசனம், புலித்தோல, சமிதது, ஹோமத்தி, எல்லா விதமான மங்கள் வாத்தியங்கள், அலங்கரிக்கப்பட்ட வேசிகள், ஆசிரியர்கள், அந்தணர்கள், பசுக்கள், புண்ணிய மிருகங்கள், புண்ணியப் பறவைகள் ஆகிய இவைகளெல்லாஞ் சித்தமாயிருக்கின்றன. அன்றியும், நாட்டார்கள் நகரத்தார்கள் வியாபாரிகள் முதலான எல்லாச்சனங்களும் தங்கள் பரிவாரங்களுடனும் மன்னவாக்களுடனும் வெகு ஆனந்தமாகப் புகழ்நதுகொண்மும், பேசிக்கொண்மும், 'எப்பொழுது இராமபட்டாபிஷேகம் நடக்கும்? அதைப் பார்த்துக் களிக்கவேண்மும்' என்று எதிர்பார்த்திருக்கின்றார்கள். ஆகையால், சுமந்திரரே, நீர் விரைவாகச் சென்று தசரதரை விரைவு படுத்தி நல்ல முகூர்த்தத் தவறாமல் இராமனுக்கு முடிசூட்டி வைக்கவேண்மும் என்று அழைத்துவாரும" என்றார்.

இவ்வாறு மகானாகிய அந்தவசிஷ்டமுனிவா சொன்னவுடன் சுமந்திரா, அதைக்கேட்டுத் தசரதமன்னரைப் புகழ்நதுகொண்டே அவரிருப்பிடத்தை நாடிவந்தார். சுமந்திரா, வெகு முதுமைப்பருவமும் அரசருடைய அன்புமடைத்தவராகையால் அந்தப்புரத்து வாயிற் காவலாளர்கள் அவரை ஒரு தடையுஞ் செய்யவில்லை. சுமந்திர

ரும், அரசரை நாடிச்சென்று அவரிருப் பிடஞ்சோந்து, அவருக்கு வந்த துகைத் துயிலெழுப்பிடப் பட்டாபிஷேகம் தமக்குத் தெரியாதாகையால் அவருகிற கிடமி அஞ்சலிபந்தஞ்செய்துகொண்டி தோத்திரம் பண்ண ஆரம்பித்தார்.

“பாஸ்கரன் உதிக்கும்பொழுது எவ்வாறு சமுத்திரஞ்

சந்தோஷமடைந்து களிக்கின்றதோ அவ்வாறு தாங்க
 ளும் சந்தோஷியுங்கள். மாதலி என்பவன் இந்திரபக்வா
 னைக் காலைப்பொழுதில் துதித்தான்; அதனால், இந்திர
 பக்வான் அசுரர்களை வெற்றிகொண்டார்; அவ்வாறு நா
 னுந் தங்களைத் துதிக்கின்றேன். வேதங்களும் அதன்
 அங்கங்களும் மற்ற வித்தைகளும் பரம்பொருளுக்கும்
 போதிப்பது போன்று நான் இப்பொழுது தங்களுக்குப்
 போதிக்கின்றேன். சந்திரனுடன்கூடிய சூரியனுனவன்,
 அநேகம் பிராணிகள் நிறைந்து நிற்கும் இப்பூமியை
 உணராததுவதுபோல, நானும் இங்குவந்து தங்களை நித
 திரை ஒழிந்து எழுந்திருக்கும் வண்ணம் உணர்த்துகின்
 றேன். எழுந்திரும்; விரைவாக நல்ல ஆடையாபரணங்கள்
 அணிந்து, மேருகிரியின் சிகரத்தை விட்டுச் சூரியபக்வான்
 எழுவதுபோல இவ்விடத்தைவிட்டுத் தாங்கள் வரவேண்
 டும் சூரியன், சந்திரன், சிவன், குபேரன், வருணன், அக்
 கினி, இந்திரன் ஆகிய இவர்களெல்லாரும் தங்களுக்கு
 வெற்றியைக் கொடுக்கக் கடவார்கள். இரவோ கழிந்து;
 இனி எழுந்திருந்து செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய
 யுங்கள். இராமாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய எல்லாப்
 பொருள்களும் வந்துவிட்டன. நாட்டார், நகரத்தார், வணி
 கர் ஆகிய எல்லாராலும் அஞ்சலி செய்யப்பட்டவராய்
 மகாமுனிவராகிய வசிஷ்டரும் அநேக அநாதைகளுடன்
 தங்களுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார்.
 சீக்கிரமாக இராமருடைய பட்டாபிஷேகத்தை நடத்த
 விடைகொடுங்கள். அரசன் காணப்படாத நாடு, இடைய
 நிலலாத பசுக்குழாம் போலவும் நாய்களிலலாத சேனை
 போலவும் சந்திரனிலலாத இரவுபோலவும் ஆய்விடும”
 என்று உரைத்தனா.

சுமந்திரா இவ்விதமாகச் சொன்ன பொருள்பொருந்
 திய நயச்சொல்லைக் கேட்டவுடன், தசரதருடைய துக்கம்
 மீட்டும் புதிதாகப் பொங்கிற்று. பின்னா, தாமிசுரான

அவ்வரசா, புத்திரா விஷயமான மகிழ்ச்சி அறவராய, அநத மந்திரியைத் தமது சோகத்தாற சிவந்தகண்களினுற பாராதது, “சுமந்திரரே, நீர் செய்த தோத்திரம், பிளந்தி ருக்கும் மனத்தை மீண்டும பிளக்கின்றதே!” என்றா. இவ்வளவு தீனமாகிய ஸவரத்தோடு அரசா சொன்ன தைக் கேட்டு, சுமந்திரா, அவரிருந்த பரிதாபநிலைமையை யுங்கண்டு, தாம் சமயம் அறிந்துகொள்ளாது நடந்ததாகத் தெரிந்துகொண்டு அஞ்சி, கூப்பிய கைய சுமந்திரருடைய ராய, அவவிடத்தை நீங்கிச் சற்று ஒதுங்கி அசம் ரா. அரசா, சோகத்தால ஒரு வாரத்தை சொல்லுதற்கும சகதியே இல்லாமலிருந்தா.

மன்னவா அவவாறிருக்கையில், ஆலோசனையில் சமாததையான கைகேயி, சுமந்திரரைப்பாராதது, “சுமந்திரரே, இராமனுக்கு நாளைத்தினம் பட்டாபிஷேகம் என்ற சந்தோஷத்தால இரவு முழுவதும் அரசா விழித்துக் கொண்டே இருந்தா. அதனால் அவருக்கு இன்னும் தூக்கம் தெளியவில்லை. ஆகையால், நீர் சென்று புகழ்பெற்ற அநத இராமனை இங்கு அழைத்துவாரும்.

இராமரை அழைத் துவரக் கை உமக்கு மன்களம் உண்டாகுக, ஒன்றும் கேயி ஏவுதல் ஆலோசிக்கவேண்டாம்” என்றாள். அவ

ரும், இராமருக்கு நன்மை வந்துவிட்டது என்றே எண்ணிக்கொண்டு அகமகிழ்ந்து, அரசா ஆணை என்றெண்ணி அவவிடம் விட்டு நீங்கினா. “போம், போம்” என்று வேகமாக அவளால் அனுப்பப்பட்ட சுமந்திரர், இராமரைப் பட்டாபிஷேகத்திற்குத்தான் அரசர் வரவழைக்கின்றா என்று எண்ணி, இராமரைக் காண வெகு ஆநந்தத்தோடு சென்றா. சுமந்திரா, சமுத்திரத்தினுள் அடங்கிநிற்கும் மடுவைப் போன்ற அநதப் புரத்தினுடைய ஜனங்களுக்குநதவாயிவினின்றும் வெளியிலவந்து, இராமருடைய பட்டாபிஷேகத்தை ஆவலுடன்

எதிர்பாராதுகொண்டு அக்காலத்தில் மரியாதை செய்ய வேண்டியதற்காகத் தங்கள் கையில் மிக்கபொருள்களை ஏர்திக்கொண்டிருக்கும் அநேகதேசத்து அரசர்களையும் பட்டணத்தார்களையும் நாட்டார்களையும் மறுமுள்ள ஜனங்களுமும் பாராததா.

பதினேந்தாஞ் சருக்கம்:

சுமந்திரர் இராமரை நாடிச் செல்லுதல்.

இரவு கழிந்தவுடன், வேதங்களின் கரையைக் கண்ட பிராமணர்களும், ராஜகுலத்துப் புரோகிதர்களும், மந்திரிகளும், சேனைத் தலைவர்களும், பட்டணத்திற பிரதானமானவர்களுஞ் சோந்து இராமருடைய பட்டாபிஷேகத்தைப் பற்றி மகிழ்ந்தவர்களாய்ச் சபையை அடைந்தார்கள். சூரியன் உதயமாக, பூசநக்ஷத்திரத்துடன் கூடிய இராமருடைய ஜநமலக்கினமாகிய கடகலக்கினம் வந்தது. அந்தணத் தலைவர்கள் பட்டாபிஷேகத்திற்காக வேண்டியபொருள்களைச் சித்தப்படுத்தினார்கள்.

பட்டாபிஷேகப் பொருள்களெல்லாம் சித்தமாதல் பொன்மயமான தீர்த்த கும்பங்கள், அலங்கரித்திருக்கும் மங்கள் பீடங்கள், புலித்

தோலப் பரப்பிய இரதம், கங்கையும் யமுனையும் கூடுமிடத்தினின்று கொண்டுவரப்பட்ட புண்ணிய தீர்த்தம், இன்னும் வேறு புண்ணிய நதிகளிலிருந்தும் மடுக்களிலிருந்தும் கிணறுகளிலிருந்தும் பொய்கைகளிலிருந்தும் கிழக்குமுகமாக ஓடும் கோதாவரி காவேரி முதலியவைகளிலிருந்தும் மேற்குநோக்கி எழும் பிரவாகங்களுடைய பிரமாவர்த்தம் முதலியவைகளினின்றும் தெற்காகவும் வடக்காகவும் ஓடும் கண்டகி சோணபத்திரை முதலியவைகளினின்றும் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்த்தங்கள், பொருள்களை உடையனவாயும் விளாமுதலியவற்றால் மூடப் பெற்றனவாயும் பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலும் செய்ய

யப்படடனவாயும் தாமரை நீலோறபலம் இவைகளுடன் கூடிய தோததங்களை யுடையனவாயு மிருக்கும் பூண்கும பங்கள், தேன, தயிர, நெய, பொரி, தருப்பை, மலர், பால், தமது ஒழுகுத்தினின்றும் தவிராதவராயும் எல்லா ஆபரணங்களையும் பூண்டு விளங்குகின்றவராயு மிருக்கும் வேசியா, இரத்தினங்கள் இழைத்த பொன்மயமான காமபுகளை யுடையதும் சந்திர கிரணங்களபோல பரவிய கார்திகளையுடையதும் இரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றதுமான பொற்சாமரை, சந்திரமண்டலத்தை யொத்தவெண்கொற்றங்குடை, வெள்ளிய ருஷ்பம், வெள்ளிய குதிரை, பட்டத்துயானை, எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்த எட்டு மங்களகனனிமார், அநேகவிதமான வர்த்தியங்கள், வந்திகள் முதலிய பட்டாபிஷேகப்பொருள்கள் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு எவ்வாறுசோக்கப் படுமோ, அவ்வாறான சிறந்த பொருள்களை இராமருடைய பட்டாபிஷேகத்தின் பொருட்டுத் தசரதருடைய கட்டளையின்படி கொணடுவதது ஒன்றாக்சோந்த அரசர்கள், தசரதரைக் காணாமல் தங்களுக்குள் “நாம சித்தமாக இருப்பதை அரசரிடம் இப்பொழுது யார் தெரிவிப்பாரா? சூரியனே உதயமாயவிட்டான்; அரசரை இன்னுங் காணோம். எல்லா உபகரணங்களுஞ் சித்தமாயிருக்கின்றன” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, அரசருடைய மதிப்பைப் பெற்ற சுமந்திரா, அங்கு வந்து அவர்களைப் பார்த்து, “அரசருடைய கட்டளையின்படி இராமரை விரைவாக அழைத்துவர நான் போகின்றேன்; ஆயினும், அரசருக்கும் இராமருக்கும் நீங்கள் மிகவும் பூஜிக்கத் தக்கவர்களாகையால், சிரஞ்சீவிகளான நீங்கள் கேட்டதாகத் தசரதருடைய க்ஷேமத்தையும், விழித்திருந்தும் அவர் இங்கு வருவதற்குத் தாமதிப்பதன் காரணத்தையும் விசாரித்துவருகின்றேன்” என்றுசொல்லி மீட்டும் தசரதா இருந்த கைகேயியின் மாளிகைக்கு வந்

தாரா; அதனுட புகுநது, இக்ஷுவாகுவமசத்தைப புகழ்நது
கொண்டே, மன்னர் படுததிருககும அறைககுட சென்று,
அங்கு இடப்படடிருநத திரைககு வெளியில் நின்று மறு
படியும் தசரதரைநோக்கி “கருஸத வமசத்
சுமநதிரா மீண தில் பிறநதவரே, சூரியன், சநதிரன, சிவன்,
மீம தசரதரை குபேரன, வருணன, அக்கினி, இநதிரன்
உணாததல ஆகிய இவர்கள் தங்களுக்கு மங்களத்தைக்
கொடுக்கடமும். நல்ல இராததிரி கழிநதது. அபிஷேகத்
திறகு வேணடியவை சித்தமாக இருக்கின்றன. கண
விழித்துச் செய்யவேணடிய காரியத்தைச் செய்யுங்கள்.
பிராமனோத்தமாகளும், சேனாதிபதிகளும், ராஜ சிரேஷ்
டாகளும், பட்டணததுப பிரதானிகளும் காத்திருக்கின்
றாகள ” என்று கூறினா.

அவரது சத்தத்தினால், அவ்வாறு கூறியவா பேசு
வதில் வல்ல சுமநதிரா என்று தசரதா அறிநதுகொண்டு,
“ சுமநதிரரே, ‘ இராமனே அழைத்துவாரும ’ என்று
கைகேயிசொல்லியிருக்க, யாதுகாரணத்தால எனது வாரத்
தையை மீறி நடநதீரா? நான் தூங்கவில்லை.
தசரதா கட்டளை சீக்கிரமாக எனது இராமனே அழைத்து
வாரும ” என்று கட்டளை யிட்டா. மன்
னவா இவ்வாறு சொன்னவுடனே, சுமநதிரா, தலையால்
வணங்கி, பெரிய நனமை வநதுவிட்டதென்று நினைத்த
வராகி அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு, ராஜவீதியை அடை
நது அங்கங்குப்பதாகைகள் தவஜங்களை கட்டியிருப்பதைக்
கண்டு உடலபுளகிததுக் களித்தவராய்த தாம சென்ற
வழிகளி லெல்லாம் ஜனங்கள் இராமபட்டாபிஷேகத்
தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டு மகிழ்ந்
தாரா. பின்பு சுமநதிரா, இநதிரனது மாளிகை போலவும்
கைலாயமலையின் சிகரம் போலவும் ஆகாயத்தை அளாவி
நிற்கும் இராமருடைய மாளிகையைக் கண்டா. அம்மா
ளிகை பெரியகதவு அமையப்பெற்றதும், நூறு திண்ணைகள்

பொருந்தப்பெற்றதும், பொறபதுமைகள் அங்கங்குவைக்கப்
 பட்டதும், இரத்தினங்களாலும் பவழங்களாலுஞ் செய்த
 வாயிலையுடையதும், சரற்காலத்து மேகம்
 இராமா திருமா ளிகை போல வெள்ளியதும், வெகு பிரகாசமாய்
 விளங்குவதும், மேருமலையின் குகைபோ
 லத் தோன்றுவதுமாக இருந்தது அது, இடையில
 இரத்தினம் இழைத்த விலையுடையத சுவாண மாலைகளால்
 அலங்கரிக்கப்பட்டமிருந்தது அவ்விடம், முதது மாலைக
 ளால் அலங்கரிக்கப்பெற்று, சந்தனம் அகில இவைகளின்
 தூபங்களை அடைந்ததாய், சந்தனம் பிறக்கும் இடமான
 தாத்தர பருவத்ததின் சிகரம்போல வாசனை வீசிக்கொண்
 டிருந்தது அதில் அன்னப் பறவைகளும், மயில்களும்,
 களித்துக்கொண்மி, கூத்தாடிகொண்மி இருந்தன.
 அது, கண்ணைப் பறிக்கத்தக்க அழகிய தொழில் அமைந்த
 செந்நாயால் விளங்கிற்று. அதில் எங்குப்பாராததாலும்
 கோலங்கள் இடப்பட்டிருந்தன. அம்மாளிகையின் காரதி,
 பாபப்பவர்கள் மனத்தையும் கண்களையும் தன்னிடம்
 இழுப்பதாக இருந்தது. குபேரனது மாளிகையோ,
 மகேந்திரனது அரண்மனையோ என்று கண்டார சந்தே
 கிக்குமபடி இருந்த சந்திர சூரியர்களையொத்த அந்தக்கிரு
 கம், அநேகவித பட்சிகளுடைய சத்தங்களை யுடையதாய்
 விளங்கிற்று அவ்விதமாய் விளங்குகின்றதும் மேருவினசிக
 ரத்தைப் போலவதுமான இராமருடைய மாளிகையில்
 இராமாபிஷேகத்திற்காகக் கனிகும் அநேக ஜனங்கள்
 அஞ்சலிபந்தமபண்ணிக்கொண்மி, அநேககிராமஜனங்கள்
 காணிக்கைப்பொருள்களைச் சித்தமாய் வைத்துக்கொண்
 டும், இராமரைக் காணும்பொருட்டு மிக்க ஆவலுடன்
 நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். குள்ளா, வேடா இவர்களால்
 சூழப்பெற்ற அவ்வரண்மனை, அநேகவித ரத்தினங்களால்
 நிறைந்து உயர்ந்து நன்றாக அலங்கரிக்கப்பெற்று மேக
 மண்டலம்போல விளங்கிற்று. குதிரைகட்டியதாயும், மறை

யிடத்தைப் பெற்றதாயுமுள்ள இரத்ததோடு, ஜனங்கள் நிறைந்த இராமரது மாளிகையைக் குறித்து வருகிற சுமந்திரா, நகரத்துச் சனங்களெல்லாருடைய மனதையெஞ்சுநதோஷப்படுத்தினா, அவ்விடத்தைச் சோநதவுடன், மிகச்சம்பத்தை யுடையதும் சிறந்த பொருள்களெல்லாந்தங்குதற்குரியதுமான இராமகிருகத்தைப் பார்த்து மனம் உவந்து, தேவேந்திரன் மாளிகையை நிகாதத்தான அதனுட புருந்தார அவா, கைலாசபருவத்தையும் தேவதைகளின் மாளிகையையுமொத்ததாயும் அலங்கரிக்கப்பட்டதாய் மிருகமும் அம்மாளிகையின் கூடிகுகளிறு புருந்து, இஷ்டராயும் இராமமீது அன்புள்ளவராய் மிருகமும் அனேக ஜனங்களைக் கடந்து, இராமருடைய அநதப்புரத்தினருகிற சோநது, அங்கு ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாக நினறுகொண்டு இராம பட்டாபிஷேகத்தைப்பற்றிச் சந்தோஷமாக மங்களவாராதைகள் பேசிக்கொண்டிருக்கக்கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்தாரா, இராமருடைய மாளிகையோ, இந்திரன் அரண்மனைபோல அநேக பட்சிகளாலும் மிருகங்களாலும் நிறைந்து, மேருவின் சிகரம்போல வெகு காரதியுடன் மனோகரமாக விளங்கிற்று. அதனவாயிலில் கோடிக்கணக்காகச் சனங்கள் காணிக்கைகளுடன் அஞ்சலி பந்தம் பண்ணிக்கொண்டு தங்கள் தங்களுடைய வண்டிகளையும் குதிரைகளையும் வெகு தூரத்தில் நிறுத்தி இராமருடைய தரிசனத்தை எதிர்பாராதவர்களாய் நின்று கொண்டிருந்தாராகன, சுமந்திரா, அம்மாளிகையின் முன்னா இராமா ஏறுவதற்காக நிறுத்தப்பட்டிருந்ததும் மேகம்போலவும் மலைபோலவும் தோன்றும் தோற்றத்தையும் உயர்ந்தமுன்வடிவத்தையும் உடையதும் அங்குசத்துக்கும் அஞ்சாததுமான மதித்த 'சத்துருஞ்சயன்' என்ற இராமரது வாகனமாகிய அழகிய யானையையும் கண்டாரா.

சுமந்திரா, நல்ல ஆடையாபரணங்களை அணிந்து குதிரைபூட்டிய வண்டிகளின்மேலும் யானைகளின்மேலும் ஏறி

வந்த இராமருடைய பிரதான மந்திரிகளையும் நூற்றுக்
 கணக்காய் வந்த அனபாகளையும் கடந்து,
 சமந்திரா இராம விலையுயர்ந்த அநேக ரத்தினங்களைத் தனக்
 கிருகத்தினுட செல்லை குள அடக்கிக்கொண்டிருக்குஞ் சமுத்திரத்
 தில் தடையிலலாமல் முதலையானது முழு
 குவதுபோல, மலையினது சிகரங்களையும் அசையாத மேகங்
 களையு மொத்ததாயும், உயர்ந்த விமானங்களைக்காட்டிலுஞ்
 சிறந்த மாடங்களையுடையதாயும், சம்பதங்களை அடைந்த
 தாயுமிருக்கும் அந்தப்புரத்தில் தடையிலலாமற்புகுந்தாரா.

பதினாறஞ் சருக்கம் :

சுமந்திரர் இராமரைத் தசரதர் அழைப்பதாக
 அழைத்தல்

சுமந்திரா, ஜனங்கள் நிறைந்து நிற்கும் அந்தப்புரத்து
 வாயிலே கடந்து, யௌவனமுடையவாகளும், அழகிய
 குண்டலங்களைத் தரித்தவாகளும், அரசரிடத்தில் அன
 புள்ளவாகளும், கையில் வாளும் விலலும் பிடித்தவாக்
 ளும், வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தங்கள் காவற்றொழிலில்
 முழுமனத்தையும் வைத்தவாகளும் யிருப்பவர்கள் நிறை
 ந்துக் கட்டை அடைந்தாரா ; அதில், காவித்துணி உடுத்துக்
 கொண்டு, கையிற பிரம்பு பிடித்து, நல்ல ஆடையாபர
 ணங்கள் அணிந்து வாயிலில் இருந்துகொண்டு மாதாளைக்
 காக்கும் முதியவர்களைக் கண்டாரா. இராமருடைய விருப்
 பத்தைச் செய்யவிரும்புகின்ற அவர்களெல்லோரும், சுமந்
 திரரைக் கண்டவுடன் பரபரப்புடன் தாங்கள் இருந்த
 இடத்தை விட்டு எழுந்துநின்று மரியாதை பண்ணினா
 ர்கள். மிகவும் வலலமை பொருந்தியவரும் வணக்கமுடைய
 வருமான சுமந்திரா, அவர்களைப் பார்த்து “நான் வாயி
 லில் வந்து காததிருக்கின்றேனென்று இராமரிடம் விரை

வாக்சசொல்லுங்கள் ” என்றா. அவர்கள், தங்கள் தலைவருக்கு விருப்பமானதைச் செய்வதில் கருத்துள்ளவாகளாகையால், உடனே உடசென்று சீதாதேவியுடன் இருக்கும் இராமரிடம் அவவாறே விரைவாகச் சொன்னார்கள். இராமா, தமது தந்தைக்கு அந்தரங்கமான சுமந்திரா வந்திருப்பதாகக் கேட்டவுடன், ‘தசரதருக்கு விருப்பத்தைச் செய்யவேண்டும்’ என்ற எண்ணத்தால் அவரைத் தாமிருந்த அவ்விடத்திற்கே அழைப்பித்தாரா. சுமந்திரா, உட்புகுந்தவுடன், நல்ல விரிப்புப் பரப்பப்பட்டிருந்த பொற்கடடிலில் இராமா நல்ல ஆடையாபரணங்கள் அணிந்துகொண்டு குபேரன்போலவீற்றிருக்கக் கண்டா. வராகத்தின் இரத்தத்தை ஒத்ததாயும், சுத்தமானதாயும், இயற்கை மணம் பொருந்தியதாய் மிருக்கும் சிறந்த சந்தனத்தை அணிந்தவரும், கையிற சாமரம் ஏந்திப் பக்கத்தில் நிற்குஞ் சீதாபிராட்டியுடன் கூடியவரும், சததுருக்களைக் கொல்லுந் தன்மை வாய்ந்தவருமான இராமா, சித்திராதேவியுடன் கூடியிருக்குஞ் சந்திரன்போல விளங்கினார். வணக்கத்தையுடைய சுமந்திரா, சூரியன்போல தமது காந்தியால் விளங்கிக்கொண்டிருப்பவரும் கேட்பவரது இஷ்டத்தைக் கொடுப்பவருமான இராமரைக் கண்டு வணங்கினா. பின்பு, தசரதருடைய ஏகாந்த சமயத்திலும் அருகிலிருக்கும்வரான சுமந்திரா, அஞ்சலிபந்தஞ் செய்துகொண்டு இராமரைப் பார்த்துக்ஷேமத்தை வினவி, “ராம, கௌசலை உமமைப் பெற்றதால் வெகு பாக்கியசாலி உமமை உம்

இராமா சுமந்திரா
ரை வரவழைத்தல்

ருக்கு விருப்பத்தைச் செய்யவேண்டும்’
என்ற எண்ணத்தால் அவரைத் தாமிருந்த
அவ்விடத்திற்கே அழைப்பித்தாரா. சுமந்திரா, உட்புகுந்தவுடன், நல்ல விரிப்புப் பரப்பப்பட்டிருந்த பொற்கடடிலில் இராமா நல்ல ஆடையாபரணங்கள் அணிந்துகொண்டு குபேரன்போலவீற்றிருக்கக் கண்டா. வராகத்தின் இரத்தத்தை ஒத்ததாயும், சுத்தமானதாயும், இயற்கை மணம் பொருந்தியதாய் மிருக்கும் சிறந்த சந்தனத்தை அணிந்தவரும், கையிற சாமரம் ஏந்திப் பக்கத்தில் நிற்குஞ் சீதாபிராட்டியுடன் கூடியவரும், சததுருக்களைக் கொல்லுந் தன்மை வாய்ந்தவருமான இராமா, சித்திராதேவியுடன் கூடியிருக்குஞ் சந்திரன்போல விளங்கினார். வணக்கத்தையுடைய சுமந்திரா, சூரியன்போல தமது காந்தியால் விளங்கிக்கொண்டிருப்பவரும் கேட்பவரது இஷ்டத்தைக் கொடுப்பவருமான இராமரைக் கண்டு வணங்கினா. பின்பு, தசரதருடைய ஏகாந்த சமயத்திலும் அருகிலிருக்கும்வரான சுமந்திரா, அஞ்சலிபந்தஞ் செய்துகொண்டு இராமரைப் பார்த்துக்ஷேமத்தை வினவி, “ராம, கௌசலை உமமைப் பெற்றதால் வெகு பாக்கியசாலி உமமை உம்

சுமந்திரா இராமரை
அழைத்தல்

முடைய தம்பபனா கைகேயியுடன் பார்த்து
குக விரும்புகின்றா. விரைவாக அவ்விடம் வரவேண்டும்” என்றா. இதைக் கேட்டவுடன், புருஷ்சிரேஷ்டராயும் மிக்க காந்தியை யுடையவராய் மிருக்கும் இராமர், சுமந்திரரைக் கொண்டாடி, தமது தந்தை

யாரின கட்டளைப்படி நடப்பதற்கு விரைந்து, தமது மனைவியைப் பார்த்து, “சீதே, சந்தேகமில்லை, என்னுடைய பிதாவும் மாதாவும் எனது பட்டாபிஷேக விஷயமாக ஏதோ ஆலோசனை பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். கண்ணழகுடையவளே, எனக்கு நன்மை செய்ய விரும்பினவராயும், மிகச் சமாததையாயும், நான் பொருளைப் பெறுவதில் விருப்புடையவராயும், எனது மாதாவாயுமிருக்கும் கைகேயி, தமது கணவருடைய அபிப்பிராயத்தை நன்றாக அறிந்துகொண்டு சந்தோஷமடைந்து, எனது அபிஷேகத்தைச் சீக்கிரமாக நடத்திவைக்க அரசரைத் தூண்டிக்கொண்டிருக்கின்றா அரசரும் கைகேயி

யும், அநதப்புரத்திலிருந்து என்னை அழைத்து வருதற்கு, அாததகாமங்களை விருத்தி செய்பவரான சுமந்திரரைத் தூதுஅனுப்பினார்கள் தூதரும் அநதப்புரத்தி விருப்பவாகளபோல நமது க்ஷேமத்தை நாடி இங்கு வந்திருக்கின்றா. நிச்சயம், இன்றைத்தினமே மகாராஜா எனக்கு இளவரசுப்பட்டங் கட்டப்போகின்றா. ஆகையால், நான் சீக்கிரத்தில் அவரைக் கண்டு வருகின்றேன். நீயும் இவ்விடத்திலேயே உனது பரிவாரங்களுடன் சுகமாக மகிழ்ச்சியுடன் இரு” என்றா.

கணவனால் கொண்டாடப்பட்டவரும் கறுத்த கண்களை யுடையவளுமான சீதை, இவ்விதமாகச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்படுகின்ற இராமரைப் பார்த்து, “பிரமதேவா இந்திரனுக்குப் பட்டங் கட்டுவதுபோல, தசரதமன்னாதங்களுக்கு இன்று அநதணாகளநிரம்பியஇநதஇராச்சியத்தில, ராஜகுய யாகத்தில் செய்யும் அபிஷேகத்திற்குத் தகுதியை உண்டாக்கும் அபிஷேகத்தைப் பண்ணி வைக்கவேண்டும். அந்த ராஜகுய யாகத்திற்காகத் தீக்ஷை செய்து

கொணடும் மான்தோல தரித்தும மான கொம்பைக் கையில் வைத்துகொணடும் சுசியேரடு விரதத்தை நன்கு செய்பவரான தங்களை அடியேன்பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைய வேணடும் தங்களைக் கீழ்த்திசையில் இநதிரனும், தென் றிசையில் யமனும், மேற்றிசையில் வருணனும், வட திசையிற் குபேரனும் காக்கக் கடவாகள்” என்று மங்க ளங்களை மனத்தினுற் கருதியவளாய வாயில் வரையும் பின் சென்றாள். அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய மங்களங் களைச் செய்து முடித்தவரான இராமா, பின்பு சீதைக் குச் செல்ல விடைகொடுத்து விட்டு, ஒரு மலையினது குகையில் வசிக் குஞ் சிங்கம் அம்மலையை விட்டுப் புறப்

இராமா
தேரேறிச்
செல்லுதல்

படுவதுபோல, சுமந்திரருடன் அம்மா ளிகையை விட்டுப் புறப்பட்டாள். ராஜ குமாரரான இராமா, வாயிலில் லக்ஷ்ம ணா அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு நிற

பதைப் பார்த்தவராய், அன்பாக்குடன் நடுக்கடறி சோநது, அங்கே தமது சேவைக்குக் காததிருக்குமவா களைப் பார்த்துக் கிடட்ச சந்தோஷித்து, அக்கினிபோற் காந்தியால விளங்குகின்றதும் வெள்ளியாற் செய்யப் பட்டுப் புலித்தோலாற் போக்கப்பட்டதுமாகிய சிறந்த தேரினமீது ஏறினாள். மேகம்போற் சத்திப்பதாயும், மிக்க பரப்பை யுடையதாயும், இரத்தினம் பொன் இவைகளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றதாயும், சூரியகாந்திகொப்பாகிய தனது பிரகாசத்தினால் பாரப்பவருடைய கண்களைக் கவா வதாயும், யானைக்குடிகளைப் போன்ற சிறந்த குதிரைகள் கட்டப் பெற்றதாயும் விரைவாகச் செல்வதாய் மிருக்கும் இரத்ததினமீது ஏறி இராமா இநதிரனபோல வெகு அழ் குடன் விளங்கியவராய்ப் புறப்பட்டாள். அந் இரத்த தின்மீது ஏறித் தேக்காந்தியினால் விளங்கும் இராமா, ஆகாயத்திலுள்ள மேகம்போலத் தமது இரத்ததால் திக குக்களைச் சத்தமுண்டாக்குமபடி செய்துகொண்டு, உதய

பருவத்தினின்று சந்திரன் வெளிப்படுவதுபோல வீட்டினின்று வெளிப்பட்டார லக்ஷ்மணர் இரத்ததின பின்புறத்தில் ஏறிக் கைகளில் வெண்குடை சாமரம் இவைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு தமது தமையனாரை வெயிலமுதலியவற்றினின்று காப்பாற்றினார் அவர் வெளியில் எழுந்தவுடன் அங்கிருந்த சனக கூட்டத்தினின்று ஒரு பெரிய ஆனந்த முழக்கம் உண்டாயிற்று. நூற்றுக்கணக்காகவும், ஆயிரக்கணக்காகவும் குன்றுகள் போன்ற யானைகளும் குதிரைகளும் இராமருடைய பின்னே சென்றன. அவருக்கு முன்பாக, ஆயுதபாணிகளாயும், தங்களுடைய சரீரங்களிற் சந்தனத்தையும் அகிலையும் பூசியவர்களாயும், கைகளில் வாள் வில் இவைகளைப் பிடித்தவர்களாயும் இராமருக்கு மங்களத்தைப் பிரார்த்திப்பவர்களாயும் முள்ள சூரர்களான ஜினங்கள் நடந்தார்கள் செல்லும் வழிகளில், மங்களவாததியங்கள் கோஷிக்க, வந்திகள் புகழ்ப்பாட்டுகளைப் பாட, வீரர்கள் சிங்கநாதங்களைச் செய்துகொண்டு நின்றார்கள். நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டு பட்டாடைகளை அணிந்துள்ள மகளிர், உபரிகையில் நின்றனவாண்டு, அவர் செல்லும்போது, சத்தருக்களை அடக்கும் அவமீது, பலகணி வழியாகப் புஷ்பங்களை வாரித்தாவினார்கள் மேனமாடங்களில் உள்ளவர்களும், கீழ்த்தலத்தில் இருப்பவாளுமாகிய குற்றமற்ற அங்கத்தையுடைய மாதரெல்லோரும், அவர் மனத்தைக் களிப்பிக்க விரும்பினவர்களாய், குற்றமற்ற சொற்களால், அவரைப்பார்த்து “மாதாவைக் களிப்பிக்கும்வரே, உமது தந்தையிடமிருந்து பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்கு நீர் போவதைப் பார்த்து உமது தாயாராகிய கௌசல்யானவள் ஆனந்தக்கடலில் முழுகுவாள்” என்று துதித்தார்கள். இம்மங்கையர்கள், ‘இராமருடைய மனத்தைக் கவருஞ் சீதை, எல்லா மாதருளரும் சிறந்தவள்’ என்று எண்ணிப்படியால் மேனமாடத்திலிருந்து கூறிய “சீதாதேவி எவ்வளவோ தவம் புரிந்திருக்கவேண்டும், இல்லா

விடில அவள, ரோகிணி சந்திரனைக் கணவனாக அடைந்தது போல இராமனைக் கணவனாக எவ்வாறு அடைந்திருக்கக் கூடும்?" என்றறபோன்ற பற்பல இஷ்டமான வார்த்தைகளை ராஜமாக்கத்திற செல்லுமஇராமா கேட்டா. அன்றியும், இராமா, நான்கு பக்கங்களினின்றும் தமமைப் பார்க்க வந்த ஜனங்கள் சொல்லும், லோகத்தில் நிகழுங் கதைகளையும், வெகு ஆனந்த மடைந்துள்ள பட்டணத்து ஜனங்கள்தமமைப்பற்றி “இதோ போகின்றாரே இராமா; இவர் தமது பிதாவின்மிருந்து இன்றைக்கு மிக்க செல்வத்தை அடையப் போகின்றார் நமமை ஆளபவராக இவரை நாம் பெறப்போகின்றதால், நமது எண்ணமெல்லாங்கைகூடின். இவ்விராமா தேசங்களையெல்லாம் அடைவது, மக்கட்கே இலாபம். இவா அரசரா யிருக்கும்பொழுது, ஒரு வனும எப்பொழுதும் தனக்கு விருப்பமல்லாதவற்றையும் துக்கத்தையும் பாரா” எனறிவ்வண்ணம் புகழ்ந்து சொல்வதையும் கேட்டா இராமா, மங்கள் வார்த்தையைக் கூறும் வந்திகள் அநேக இராகங்களால் தமமைப் புகழ்ந்துபாட அவாளுடைய பாட்டுக்களைக் கேட்டுக் கொண்டு, தமது முன்பு அழகான சததமிட்டுக்கொண்டியானைகளுங் குதிரைகளுஞ் செல்ல, வாததியங்கள் முழங்க, குபேரனபோற போனா குதிரைகளும், பெண யானைகளும், ஆண யானைகளும், இரதங்களும் நிறைந்திருக்கப் பெற்றதும், மஹா ஜனகூட்டங்கள் நிறைந்த சதுக்கங்களை யுடையதும், மிக்க இரத்தினங்களை யுடையதும், அனேக கடைப்பொருள்கள விளங்கப்பெற்றதுமான பெரியவழியை இராமா கண்டா.

பதினேழாஞ் சருக்கம் :

இராமா தசரதரிருந்த இடத்தைச் சேர்தல்.

செல்வவானுன இராமா, தமது நேசாகளெல்லாருடைய மனமும் களிக்கும் வண்ணம் இரதம் ஏறி, பதாகை

கனம் கொடிகளும் அசையப் பெறும், மிகச்சிறந்த தூபங்களால் பரிமளித்துக்கொண்டும், ஜனங்களால் நிறைந்தும், வெண் மேகத்தை நிகர்த்த மாளிகைகள் இருபக்கங்களில் விளக்கமடைந்திருக்கப் பெற்று முள்ள நகரத்தின் மத்தியில், வாசனை தூபம் எழும்பிக்கொண்டிருக்கும் இராஜ வீதிவழியாகச் சென்றா. உத்தமமான அந்த இராஜவீதி வெகு விசாலமாயும், வாசனை வீசிக்கொண்டும், பட்டு வஸ்திரங்கள் விரிக்கப்படும், துளையிடப்படாத நல்ல முத்துக்களினாலும் உயர்ந்த படிக்களங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்படும், விதம் விதமான பொருள்களையும் பண்ணியாரங்களையுமுடைய கடைகளாற் சூழப்பெறும், ஆகாசத்திலுள்ள தேவேந்திர வீதி போல இருந்தது; அன்றியும், அங்கங்கே தயிர், அக்ஷதை, நெய், பொரி, அகில சந்தனம் இவைகளினின்றும் உண்டான தூபம், நாநாவித மாலைகளினின்றும் உண்டான வாசனை இவைகளால் பூஜிக்கப்பெற்ற நாற்சந்திகளை உடையதுமாக இருந்தது. இராமர், ஆங்காங்குத் தமமைக குறித்து நண்பர்கள் கூறுகின்ற ஆசிகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, தாம் எவ்வெவர்களுக்கு எவ்வெவவிதமாகிய மரியாதை செய்யவேண்டுமோ அவ்வித மரியாதையைச் செய்பவராபச் சென்றா. மக்களெல்லாரும், இராமர் இரதம் ஏறிச் சென்றபோது “இராகவரே, இன்றைத்தினம் நீர் அபிஷேகம் பெற்று, உமமுடைய பாட்டனார் முதலியோர் எவ்வாறு எங்களைக் காப்பாற்றினார்களோ அவ்வாறு காப்பாற்றக் கடவீர். உமமுடைய பிதாவினாலும் பாட்டனார் முதலிய முனரோர்களாலும் களிப்பிக்கப்பட்டு நாங்கள் எவ்வாறு சுகமாக வசித்தோமோ, அதனினும் மிக்க சுகத்துடன் நீர் அரசராக இருக்கும்பொழுது வசிப்போம். எங்களுக்கு இப்பொழுது ஒருவிதமான சுகத்திலும் விருப்பமில்லை. தந்தையாரிடமிருந்து இராச்சியத்தை அடைந்த இரா

மா வெளியில் வரும்பொழுது பார்ப்பதினும் விருப்பத் திறகு இடமானது வேறென்றுமில்லை” என்றும் இன்னும் வேறுவிதமாகவும் தமமைக கௌரவிகும வாரத்தை களை எவ்விடத்திலும் நண்பாகள சொல்லிக்கொண்டிருக்கக் கேட்டு விருப்பு வெறுப்பிலலாதவராய்ப் பேரயக்கொண்டிருந்தாரா அவரைப் பார்த்த ஒவ்வொருவரும், அவர் வெகு தூரம்கடந்தபொழுதும் அவரைவிட்டுத் தமது கண்களையும் மனத்தையும் பெயர்த்து இழுத்துக்கொள்ள முடியாமல் நின்றனர். எவன் இராமரைப் பாரக்கவில்லையோ, எவனை இராமாபாரக்கவில்லையோ, அவன் உலகத்திலுள்ள எல்லாராலும் நிந்திக்கப்பட்டவனாய் வசிப்பான்: அவனைத் தன்னுடைய ஆதமாவும் நிந்திக்கும் தருமாதமாவான இராமா வித்தியாசம் எனபது சற்றேனு மினறி எல்லாச் சாதியாரிடத்திலும் நான்குபருவங்களையுடையவர்களிடத்திலும் தபைசெய்பவா; ஆகையால் அவரை எல்லாரும் அது சரித்திருந்தார்கள் இராமா தாம் செல்லும் வழியிலிருந்த நாற்சந்திகள், தேவாலயங்கள், யாகசாலைகள், சபைகள் முதலியவைகளை வலஞ்செய்துகொண்டு வழியைக்கடந்து, மேக மண்டலம்போல ஆகாயத்தை அளாவிக் கைலை மலையின் உச்சிபோலவும் விமானம்போலவும் விளங்கும் அனேகவித உபரிகைகளின் சிகரங்களாலும் இரத்தினங்கள் இழைத்துக் கட்டப்பட்டுவரும் மாடங்களாலும் விளங்குவதும் இந்நிரனுடைய மாளிகைபோல பிரகாசிப்பது மாகிய தமது தந்தையாருடைய அரண்மனையை, மிக்க காந்தியுடன் விளங்கிக்கொண்டு சோந்தாரா. இராமா தேரினின்று இறங்கி, அந்த மாளிகைக்குள், கையிலவிலேநதிய் காவற காராகளாற காக்கப்பட்டிருக்கும் மூன்று கட்டுக்களைக் குதிரையினமேலேறிக் கடந்தது, மற்றிரண்டு கட்டுக்களையும் காலினால் நடந்தது கடந்தது, பின்பு எல்லா ஜனங்களையும் அனுப்பிவிட்டு, தந்தையா ரிருக்கும் அந்தப்

புரத்திற்குள் போனா. பின்பு, இராமா தமப்பனா சமீபத்தைச் சேர, சமுத்திரராசன் சந்திரபகவான வரவை எதிர்பார்ப்பதுபோல வெளியிலிருந்த ஜனங்கள் அவ்விராமா திருமபி வரப்போகின்றதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

பதினெட்டாஞ் சருக்கம் :

கைகேயி 'வனத்துக்குப் போகவேண்டும்' என்று இராமரிடஞ் சொல்லுதல்.

விலையுயர்ந்த ஒருஆசனத்தில் கைகேயியுடன் இருந்த தமது தந்தையாரது முகம் வெகுபரிதாபமான நிலைமையில் இருப்பதை இராமா கண்டா. அவா, தமது தந்தையாரது சரணாவிந்தங்களில் வெகு வணக்கத்துடன் முதலில் நமஸ்காரம் பண்ணி அதன் பிறகு வெகு மரியாதையுடன் கைகேயியின் பாதங்களில் வந்தனஞ்செய்தா. இவரைக் கண்டவுடன் எளிய தசரதா, "ஏ ராம!" என்று சொல்லி, நீர் நிரம்பிய கண்களையுடையவராய் இவரைப் பாராததற்கும் பேசாததற்கும் வலவராகவிலலை. ஒரு நாளிலும் அவ்வாறு இராத தமது தந்தையார் அன்று அவ்வாறு இருந்ததையும், மனத்தில் பயத்தை உண்டாக்கும் அவருடைய உருவத்தையும் கண்டு இராமா, காலினால் ஒரு சாப்பத்தை மிதித்தவாபோல நடுங்கிவிட்டா. மிக்க துன்பமடைந்த இரத்திரியங்களினால் அதிகமாய்ப் பொங்குந் துக்கத்தீயால் வாடியும், அடக்கடி பெருமூச்சு எறிந்து கொண்டும், நொந்து குழம்பிய மனத்துடன் கூடியிருந்த தந்தையாரான தசரதமகாராஜா, கலங்குந்தன்மை யற்றிருந்தும் கலக்கமடைந்த கடலபோலவும், இராகுவாற பிழைக்கப்பட்ட சூரியன்போலவும், பொய்யைச் சொல்லிவிட்டு

மனங் கலங்கிநிறகும மாமுனிவாபோலவும் இராமருக்குத்
 தோன்றினா. இராமா, காரணந தோன
 தசரதாநிலை மையைக்கண்டு
 இராமா வருந தல
 ருத தசரதருடைய சோகத்தை நினைத்து,
 பருவகாலத்திற் கடல பொங்குவதுபோல
 துக்கத்தால் மிகப்பொங்கினா. அன்றியும்,
 இராமர், எப்பொழுதும் தமது தந்தையாருடைய கேஷமத்
 தையே விருமபியவராகையால, தமக்குள்ளேயே 'என் தந
 தை இன்றைக்கு என்னைப்பார்த்தது ஏன் ஆனந்திக்க விலலை?
 என்னைக்காணாதபொழுது கோபிததுக்கொண்டிருந்தபோ
 திலும் என்னைக்கண்டவுடன் தமது கோபத்தை மறந்து
 புன்னகையோடு அன்பாக இருப்பேர்! அப்படிப்பட்ட
 இவருக்கு இன்றைக்கு என்னைக் கண்டவுடன் வருத்தம்
 வரவேண்டிய காரணம் என்ன?' என்று எண்ணினா.
 இராமா, பின்பு ஏழைபோற சோகத்தால் வருந்தி முகத்
 தின ஒளி குறையப்பெற்று, கைகேயியை நமஸ்காரம்
 பண்ணி, அவளைப்பார்த்து, "அறியாமையாலேனும் நான்
 எனது தந்தைக்குக் குற்றமபண்ணினதிலலையே! ஏன் என
 தந்தை கோபிததுக்கொண்டிருக்கிறா? அதைச் சொல்
 லும் அவரைச் சமாதானப்படுத்தும். எப்பொழுதும் என்
 னைக் கண்டால் ஆசையுடன் இருப்பவா, இப்போது ஏன்
 இவ்வாறு மனக்கலக்கமுடையவராய் இருக்கின்றா?
 இராமா கைகேயியை விசாரித்தல
 கின்றா? இவா, என்னைக் கண்டும முகம்
 - வாடிப் பரிதபிததுக்கொண்டு ஏன் பேசா
 மல இருக்கிறா? இவா தேகத்தை நோய்
 வருத்துகின்றதா? இவாக்கு மனவருத்தமண்டாக ஏதே
 னுங் காரணம் உண்டா? சுகமென்பது எப்பொழுதும் ஒரு
 வனுக்கு ஒரேவண்ணமே இருந்துகொண்டிருக்கு மென்
 பது வெகு அருமை. அழகிய தோற்றத்தையுடைய பர
 தன், மிக்க வலியுள்ள சத்துருக்கனன், என்னுடைய தாய்
 மார்க்கள ஆகிய இவாகள குறைவின்றி இருக்கின்றனரா?
 என் தந்தையாரின் மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கார்ம

லும், அவருடைய சொற்படி நடவாமலும், அவர் எனமேற் கோபிக்கவும் நான் ஒரு இமைப்பொழுதும் பிழைத்திருக்க மாட்டேன். தன் கண்ணுக்குப்புலனாகுந் தனது தோற்றத்திற்குக் காரணமாயிருக்குந் தந்தைக்கு விரோதமாக எவனாயினும் நடப்பானோ? அல்லது, அம்மா, நீர்கோபத்தினாலாவது செல்வாக்கினாலாவது பிதாவைப்பார்த்துக் கடிந்து பேசினபடியால் அவாமனம் இவ்வாறு குழப்பம் அடைந்திருக்கின்றதா? யாது காரணம்? தெரியவில்லையே! இந் தப்பூபாலருடையமனமானது இவ்வாறு இதுவரையுமின்றி இன்றைத்தினம் ஏன் குழம்பிநிற்கின்றது? இதை உண்மையாகச் சொல்லும்” என்று வினாவினார். மகாத்மாவாகிய இராமர் இவ்வண்ணங் கேட்க, கைகேயி, சற்றேனும் வெட்கமில்லாமல் தனக்கு நன்மையைத் தரும் மொழியைக் கம்பீரமாகச் சொல்லத் தொடங்கினான். “ராம, அரசருக்கு ஒருவிதகோபமும் இல்லை அவருக்குத் துக்கமும் இல்லை. ஆனால் அவருடைய மனத்திலுள்ள ஒன்றிருக்கின்றது. அதை உனக்குப் பயந்து வெளியிடாதிருக்கின்றார். எப்பொழுதும் உன்னிடத்திலுள்ள அதிக கைகேயிவாந்தை அன்பாயிருந்து இப்பொழுது அன்பற்ற சொல்லீசு சொல்லுவதற்கு அவருடைய நா எழவில்லை. எனக்குத் தசரதர் வாக்களித்திருக்கின்றார். அதை நீ அவசியம் முடித்துக் கொடுக்கவேண்டும். உன தந்தை முன்னொருகால என்னைக் கௌரவித்து எனக்கு “வரத்தைக்கொடுத்தேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, இப்பொழுது சாதாரணமான மனிதனபோல பச்சாத்தாப்பப்படுகிறார். இவ்வெட்டுத் திசைகளையும் தமக்குள் அடக்கி ஆளுகின்ற மன்னவர், நான் வரம் கேட்க “கொடுத்தேன்” என்று முதலிற சொல்லிவிட்டு, இப்பொழுது, வெள்ளம் கடந்துபோன பின்னர் அனை கோலுகின்றார். ராம, ‘சத்தியம் தருமத்திற்கு மூலம்’ என்பது எல்லாரும அறிந்த விஷயமே. ஆகையால், ‘உனக்குக் கேடாக முடிகின்றது’

என்று எனமேற கோபங் கொண்ட மன்னவா சத்தியத்
தைத தவிராதவாறு செய. அரசா உன்னைப்பார்த்துச்
சொல்லப் போகின்றது, உனக்கு நனமையைத் தருவதோ
தீமையைத் தருவதோ, எப்படி யிருந்தாலும், அரசர்
சொல்லை வீணாகாமல் அவசியம் செயவேனென்று நீ ஒப்
புக்கொள்ளு, வாயாகில, நானே அதைச் சொல்லுகின்றேன்.
அவா ஒருபொழுதும் உன்னிடத்திற் சொல்லமாட்டாரா”
என்றான். இவ்வாறு இவளசொன்னதைக்கேட்டு, இராமா,
மிகவும் மனம் நொநது, தமது தந்தையாருடைய எதிரில
அவனைப்பார்த்து, “ஓ! ஓ! என்னைப் பார்த்து இவ்வாறு
நீ சொல்லக்கூடாது. எனனை ‘நெருப்பில குதி’ என்
றாலும் உடனே குதிப்பேன். ‘விஷத்தைக் குடி’ என்றா

இராமா உன்
பாடு.

லும் குடிப்பேன். ‘சமுத்திரத்தில் முழுகு’
என்றாலும் முழுகிவிடுவேன். என பிதா
வின் கட்டளை என்றால் எனக்குப்போதும்.

அவா எப்பொழுதும் எனக்குக் குரு; தந்தை; அரசா;
எனது கேடும்த்தையே விரும்புவவா; ஆகையால், அம்மா,
தந்தையாருடைய கருத்தைச் சொல்லும் : அவசியம் நான்
செய்து முடிக்கிறேன். பிரதிஜ্ঞை, செய்கின்றேன். இது
வரையிலும் இராமன் இருவகையாகச்சொன்னதேயிலலை”
என்றான். நோமை யுடையவரும் சத்தியத்தைக் கூறுகின்
றவருமான இராமரைப் பார்த்து, மகாபாவியாகிய அந்தக்
கைக்கேயி, தனது எண்ணத்தை வெளியிடுபவளாய், “முன
னொரு காலத்தில் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் உண
டான சண்டையில் பாணத்தாற் புண்பட்ட உனதுதந்தை

இராமரைக் கை
கேயி காட்டிற்
புண்பட்ட சொ
னது

யாரை நான் காப்பாற்றினபடியால், அவா
எனக்கு இரண்டு வரங்கொடுத்தாரா. அவை
களில் ஒன்றால் ‘பரதனுக்குப் பட்டாபி
ஷேகஞ் செய்துவைக்கவேண்டும்’ என்
றும், இரண்டாவதால் ‘இன்றைத்தினமே

இராமன் தண்டகாரணியத்திற்குப் போகவேண்டும்’ என

றும் கேட்குகொண்டேன். நீ, உன்னையும் உனது தந்தையையும் உண்மையில் நடப்பவர்களாகச் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணினாயாகிலும், நான் சொல்லுகின்ற வண்ணஞ் செய்ககடவாய் உனது தந்தையாரின் சொற்படி நீ பதினான்கு வருஷம் தண்டகாரணியத்திற்குச் சென்று அங்கிருக்கக்கடவாய். உனது அபிஷேகத்திற்காக வந்திருக்கும் பொருள்களினால் பரதனுக்கு அபிஷேகத்தை நடத்த இசைவாய் அபிஷேகத்தை விட்டுப் பதினான்கு வருஷகாலம் நீ தண்டகாரணியத்தில் உனது தலைமயிரைச் சடைகளாகத் திரித்துக்கொண்டும், மானதோல உடுத்திக்கொண்டும் வாழ்ந்து வரக்கடவாய். சகலவித ரத்தினங்களும் நிறைந்து, குதிரைகள், இரதங்கள், யானைகள் இவைகளுடன் கூடிய இப்பூமியைப் பரதனே இந்தக் கோசலநாட்டில் அரசாளட்டும். இவ்விரண்டு வரங்களைக் கொடுத்த காரணத்தினாலேதான் மன்னா, பரிதபித்துக் கொண்டு துக்கத்தால் முக்காந்தி குன்றி, உன்னைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதற்கும் மனம் பொறுதவராக இருக்கின்றா. தசரதருக்குப் பிள்ளைய, நீயும் உனது தந்தையாரின் சொற்படி நடந்து, அவரையும் சத்தியத்தின் கரையை அடைந்தவராகச் செய்துவைப்பாயாக” என்றனள்.

இவள இவ்வண்ணம் வெகு கடினமாகச் சொன்னதைக் கேட்டு இராமா சற்றேனுந் துக்கப்படவே யில்லை.

ஆனால், மகானுபாவரான அவருடைய தசரதா வருத்தம். பிதாவாகிய தசரதா, ‘இவள சொன்ன

தைக் கேட்டுத் தமது புத்திரன் தமமை

விட்டுப் பிரிந்து போகின்ற சமயம் வந்துவிடுமபோல இருக்கின்றதே!’ என்று நினைத்து முன்னையினும் அதிகமாக வருந்தினா.

பத்தொன்பதாஞ் சருக்கம் :
கைகேயியின் சொற்படி காட்டிற்குச் செல்ல
இராமர் சம்மதித்தல்

இவ்விதமாக மரணத்துக்கொப்பான கடுஞ்சொற்
களைக் கைகேயி சொல்லக் கேட்டு, பகைவெல்லும் வலி
படைத்த இராமா, சற்றும் வருத்தமடையாது, அவளைப்
பார்த்து, “பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கட்டும்.
நான் எனது தந்தையார் உமக்கு வாகுக்கு கொடுத்தபடி
தலைமுடியை ஜடையாகத் திரித்துக்கொண்டும் மானதோல்
உடுத்திக்கொண்டும்வசிக்க, இவ்விடத்தைவிடிக் காட்டிற்
குப் போகின்றேன். ஆனால், இது மாததிரம் எனக்குத்
தெரியவேண்டும், பிறரால் வெல்ல அரிய
இராமா காட்டி ராயும் பகைவரை வேருடன் களைபவராயு
றகுச்செல்லச் சம் மதித்தல் மிருக்கும் அரசா எப்பொழுதும் போல
ஏன் எனனிடம் மகிழ்ந்திருக்கவில்லை? நீர்
எளிமையடைய வேண்டாம் உமது முன்பாக நான் அவ
சியம் காட்டிற்குச்சென்று ஜடைதரித்து மரவுரி யுடுத்து
வசிக்கின்றேன் நீர் மகிழ்ச்சியடையும். எனக்கு நனமை
செய்பவராயும், பிதாவாயும், நன்றியறிந்தவராயும், குரு
வாயும், அரசராயுமிருக்கும் இவரால் விருப்பத்தோடு ஏவப்
படின, நான் எதைத்தான் அச்சமின்றிச் செய்யமாட்
டேன்? இது ஒன்றுதான் என மனத்தை மிகவும் வருத்து
கின்றது, எனனிடத்தில் நேராக என தந்தையார் ‘பரத
னுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செயதுவைக்கவேண்டும்’ என்று
ஏன் சொல்லக்கூடாது? நானே சீதையையும் இராச்சி
யத்தையும் விருப்பத்திற்கிடனான உயிரையும் பொருளையும்
ஒருவருடைய ஏவலுமில்லாமல் மனமுடவந்து எனது சகோ
தரர்களுக்குக் கொடுத்தாவிடுவேன் உமது வாகைக்காக
கும்படி உமமுடையவேண்டுகோளை நிறைவேற்றிவைக்கும்

பொருட்டு அரசா என்னை ஏவினால பரதனுக்குநான்கொடுப பதைப்பற்றிக கேட்கவேண்டுமோ? ஆகையால், நீ இனி அரசரைத் தேற்றிவைப்பீராக எதற்காக அவர் தலை குனிந்து தரையில் தாரையாக்கக்கண்ணீர்வழக்கவேண்டும? தூதர்கள் அரசருடைய கட்டளையால் இப்பொழுதே அதிவேகமாகச்செல்லுங் குதிரைகளி லேறி மாமனவீட்டி லிருந்து பரதனை அழைத்துவரச் செல்லட்டிம் இக்கணமே நானும் ஆலோசியாமல் இங்கிருந்து தண்டகாரணியத்தில் எனது தந்தையார் ஆஜைப்படி பதினான்கு வருஷகாலம் வசிக்கச் செல்கின்றேன்” என்றார்.

இதைக்கேட்டுக் கைகேயி, இராமா காட்டிற்குப் போய் விடுவாரா என்ற நம்பிக்கையால் களிப்படைந்து, அவரை விரைவிற போகும்படி சொல்லுமாறு. “ராம, ஆகட் டிம்; பரதனை மாமனவீட்டிலிருந்து விரைவில் அழைத்து

வர, வெகுவேகமுள்ள குதிரைகளினமேல்

கைகேயி விரைவு இக்கணமே தூதர்கள் போகின்றார்கள்,
படித்ததன் நீயும் இவ்வளவு ஆவலுடன் இருப்பதால்

தாமதக்காமற் சீக்கிரங் காட்டிற்குப் போ.

அரசர் வெட்கத்தினால் உன்னிடத்திற் பேசுதற்கு மனம் எழாமல் இருக்கின்றார். இதற்கு வேறுகாரணஞ் சிறிது மில்லை. ஆகையால் இதைப்பற்றி நீ கவலைப்படவேண்டாம். நீ இந்த நகரை விட்டுக் காட்டிற்குப் போகின்ற வரையில் உனது தந்தையார் ஸநானஞ் செய்யமாட்டார்; போசனமுஞ் செய்யார்” என்று இவ்வாறு சொன்ன கைகேயியின் அசத்தியமான வார்த்தையைக் கேட்டுத் தசரதர், ‘எனக்கு என்ன கஷ்டம்!’ என்று சொல்லிப்பெரு மூச்செறிந்து பரிதபித்து மூச்சை அடைந்து, பொன் னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கட்டிலில் விழுந்தார்.

இராமா, அவரை உடனே எடுத்தது இருத்தி, உயர்ந்த குதிரையைச் சமமடடியால் அடித்தால் அது ஓடிதற்கு

எவ்வளவு விரையுமோ அதுபோல கைகேயியினது சொல்லென்றசமமடடியால காட்டிறகுச்செல்ல விரைந்து, அவள் சொல்லிய கடினமாயும் அப்பிரியமாயுமுள்ள சொற்களாற் சற்றேனும் மனவருத்த மடையாது, அவ்வேப பார்த்து, “அம்மா, எனனைப் பொருளாசை கொண்டு உலகத்தில் வாழத்தகு எண்ணங் கொண்டவனாக நீர் நினைக்கவேண்டாம் தருமம் என்பதையே எப்பொழுதுங் கைப்பற்றியிருக்கின்ற எனனை ஈஷிகொப்பானவன் என்று எண்ணுவீர். எனது தந்தைக்கு மகிழ்ச்சியை விளைவிக்கப் பிராணனைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றாலும் அவ்வண்ணமே செயவேன இவ்வுலகத்தில் ஒருவனுக்குத் தந்தையாரிடத்துப் பணிநது பணிவிடைசெய்து அவரது சொற்படி நடப்பதினும் உயர்ந்த தருமம் வேறென்றும் இல்லை நான் அவர் சொல்லாமலிருந்தாலும் உமது சொற்படி ஜனங்களற்ற காட்டில் பதினான்கு வருஷம் வசிப்பேன். அம்மா, கைகேயி, எனனை அடிமைபோல ஏவ உமக்கு அதிகாரமிருந்தும் ‘பரதனுக்கு அபிஷேகஞ் செயயவேண்டும’ என்று அரசரிடத்திற் கூறினீர். ஆதலால், என்னிடத்தில் நீர் பண்பு உள்ளதாகக் கருதவில்லைபோலும். நான், எனது தாயாராகிய கௌசலையிடம் விடை பெற்று, சீதைக்கு நலவாரத்தை சொல்லிவிட்டு, இப்பொழுதே தண்டகாவனத்திற்குப் போகிறேன்; விரைவிற பரதன் இராச்சியத்தை யடைந்து பிதாவுக்குப் பணிவிடைகளைச் சரியாய் நடத்திவரும்படி நீர் செய்வீர். இதுதான் என்றும் அழியாத தருமம்” என்றா.

இவ்வாறு இராமர் சொன்னதைக் கேட்டுத் தசரதா, சிறிதும் பொறுக்கக்கூடாத துக்கத்தினால் வாயவிட்டுப் பேச நா எழாமல் உரத்த சத்தத்துடன் அழுதா. மிகக் ஒளியையுடைய இராமா, மனமயங்கிய தசரதரையும் நீதி

இராமா
தந்தையை
விட்டுப்
புறப்படுதல்.

யற்ற கைகேயியையும் வலமவநது நமஸ
காரஞ்செய்து அவவநதப்புரத்தைவிட்டு
வாயிலில் வந்தவுடன் தமது சினேகிதாக
னைக்கண்டாரா, சுமித்திரைக்கு ஆனந்தத்

தை வளர்ப்பவரான லக்ஷ்மணா வெகு சினங்கொண்ட
வராய நீர் ஒழுகுங் கண்களுடன் அவவிராமாபின்னே
நடந்துபோனா இராமா, அபிஷேகத்திற்குரிய பொருள்க
ளெல்லாம் நிறைந்திருந்த மண்டபத்தை வலமவநது அதிற்
கண்வைக்காமல் பரதனுடைய பட்டாபிஷேகத்தைப்
பிராத்தித்தவராய் மெல்ல நடந்தாரா. உலகத்திலுள்ள
ஜனங்களெல்லாருக்குங் குளிர்ந்தவரா யிருக்கும் இராம
ருக்கு உண்டான இராச்சியநஷ்டமானது, சந்திரனுடைய
ஒளியை இரவு குறைக்காததுபோல், அவர் முகத்தில
விளங்கிய ராஜலக்ஷ்மியின் அழகைக் குறைக்கவில்லை.
இராச்சியத்தை விட்டுக் காட்டிற்குப் போய்விடுவதால்,
அவருடைய மனத்தில், யாதொருவிகாரமும் துறவிகு
எவ்வாறு தோன்றாதோ அதுபோல தோன்றவில்லை. தம்
மனத்திலிருக்கும் வருத்தத்தை ஒருவாற்றினும் வெளியிற்
காட்டாத இராமா, சுபமான குடை, அலங்கரிக்கப்பெற்ற
சாமரை இவைகளை அகற்றி, தோ, தம்முடன்வந்த அன
பர்கள், நகரத்தாரா, மற்றுமுள்ள சாதாரண ஜனங்கள்

இவாக்கெல்லாரையும் அனுப்பிவிட்டு,

இராமா
கௌசலையின்
மனையிற் புஞ்சல்

கேட்பதற்கு வருத்தத்தை யுண்டாக்குஞ்
சங்கதியைத் தமது தாயாருக்குத் தெரி
யப்படுத்த அவளமாளிகைக்குப் போனா.

நான்கு பக்கத்திலுமிருந்த செல்வவான்களான ஜனங்
களுள் ஒருவராவது, சத்தியவாதியாயும்காந்தியுடையவராய்
மிருக்கும் இராமரது முகத்தில் ஒருவிதமான விகாரத்தை
யும் அறியவில்லை சரத்கால சந்திரன் இயற்கையான காந்
தியை விடாதவாறுபோல தமது இயற்கையான மகிழ்ச்
சியை இராமா ஒரு சமயத்திலும் இழக்கவே இல்லை. இயல்

பாகவே தைரியமுள்ள இராமா, தமது மதுரமாகியவாக்கி னுல ஒவ்வொருவரிடமும் மரியாதையாகப் பேசிக்கொண்டே தமது தாயாரின் சமீபத்திற புகுந்தாரா. ஒவ்வொரு குணத்திலும் அவருக்கு ஒப்பானவரும் மகாவீரருமான லக்ஷ்மணரும், தமது துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு அவா பின்னே சென்றார். இராமர், புகுநது, அங்கிருந்த ஆனந்தத்துடன் கூடிய ஜனங்களையும், தமக்குவந்திருக்குந் துன்பத்தையும் ஆலோசித்தது, ‘தமது நண்பர்கள் துக்கப்பட்டுப் பிராணனை விட்டிடுவார்களோ!’ என்ற அச்சத்தால் ஒரு விதமான விகாரத்தையும் அடையாதிருந்தாரா.

இருபதாஞ் சருக்கம் : கௌசல்யாதேவியின் விலாபம்.

ஆண்சிங்கம்போன்ற அந்த இராமா தமது கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு கைக்கேயியினுடைய அநதபபுரத்தை விட்டு வெளிப்பில வந்தவுடன், அந்த அநதபபுரம் புலம்புதல் தபபுரத்தில தீனமான ஒரு பெரிய சத்தம் எழும்பிறறு:—“ஐயோ! இவ்வந்தபபுரம் முழுவதுக்கும் கதியாயும், சரணமாயு மிருக்கும் இராமா தமது பிதா சொல்லவேண்டும் என்பதே யின்றி இன்றைத் தினம் நகரைவிட்டு வெளியேபோகின்றார். ஐயோ! பிறந்ததுமுதல் இராமா, தாயாகிய கௌசல்யையிடம் எவ்வாறு வணக்கமாக இருக்கின்றாரோ, அதே விதமாய் எங்களிடத்தும் இருக்கின்றாரே! கொடுமையாகச் சொன்னாலும் சிறிதும் கோபங் கொள்ளாமல், கோபத்திற்குக் காரணங்களைக் கைவிடும், கோபித்திருப்பவர்களைச் சமாதானப்படுத்தியும் வரும் இராமா, இன்றைத் தினம் காட்டிறகுப் போகின்றாரே! நிச்சயமாக நமது அரசருக்கு அறிவே அழிந்ததுவிட்டது. அரசா, எல்லாப் பிராணி

களுக்கும் ஒரே பற்றுக்கோடாயிருக்கின்ற இராகவரைக
கைவிடுகின்றா என்னுல இனி உலகங்களை யெல்லாம
நாசஞ்செய்வா.”

இவ்வாறு அங்கிருந்த தசரதருடையமனைவிமா ரெல
லாரும், கன்றை இழந்த பசுக்கள் கதறுமாறுபோலக்
கதறி, அரசரை நிர்தித்தார்கள். தசரதா, அந்தப்புரத்
தில் இவ்வாறு வெகு பரிதாபமாய்க் கதறுகின்றதைக்
கேட்டு, முன்னரே புத்திர சோகத்தில் ஆழ்ந்திருக்கை
யால தமது படுக்கையோடு படுக்கையாகக் கிடந்தா.

இங்கிவவாறிருக்க இராமா, இவ்வந்தப்புரத்துத் துக்
கத்தால துன்பமுற்றவராய் அதை வெளிக்காட்டாமல்,
ஒரு யானைக்குட்டி போல பெரு மூச்செறிந்துகொண்டு,
தம்பியாகிய லக்ஷ்மணருடன் தமது தாயாருடைய அந்தப்
புரத்தை அடைந்தா, அதன் வாயிலில் முதுமைப்பருவ
முள்ளவனும் மரியாதை பெற்றவனுமான ஒரு வாயில்
காப்பானும் இன்னும் அனேகரும் இருக்கக் கண்டா.
அவர்களெல்லாரும் இராமரைக் கண்டவுடன் எழுந்து
“உமக்கு எந்நாளும் வெற்றியுண்டாகக்கடவது” என்று
வாழ்த்தினார்கள். முதற் கட்டிடத்தைக் கட்டத் திராமா,
இரண்டாங்குட்டில், அரசரால் மரியாதை செய்யப்பட்ட
வாகளும் வேதத்தின்கரையைக் கண்டவாகளும் முதிய
வர்களுமான அந்தணர்கள் இருக்கக் கண்டு, அவர்களை
வணங்கி, மூன்றாங்குட்டிற் புகுந்தா அந்தப்புரத்தைக்
காத்துக்கொண்டு நின்ற சிறுமியரும், கிழவிகளும், இராமா
அங்குவரக்கண்டு களிப்படைந்து வாழ்த்தி, விரைந்தோடி,

கௌசலை
கோமுகம்
கோனபு.

அதை இராமருடைய தாயாராகிய கௌச
லைக்குத் தெரிவித்தார்கள். எப்பொழுதும்
விரதத்தைக் கைக்கொண்டவளும் மங்க
ளத்தைச் செய்பவளுமான கௌசலை,

தனது புத்திரனுடைய நன்மையை நாடி, இரவு முழுதும்

நியமத்தோடிருந்து, காலையில் ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்திக் குப் பூஜைசெய்து, மனமுவந்து, வெண்பட்டு உடுத்தது, அக்கினியில் மந்திரத்தோடு பிராமணரைக்கொண்டு ஹோமம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். இராமா, அங்கு ஓமஞ் செய்துகொண்டிருக்குந் தாயாரைப் பார்த்தாள். தெய்வங்களை ஆராதிக்கும் பொருடடிக் தயிர், அக்ஷதை, நெய், மோதகங்கள், அவிசு, பொரி, வெணமையாகிய மாலைகள், பாயஸம், எள்ளுடன் சோந்த சோறு, சமித்து, பூண்கும்பங்கள் ஆகிய இவைகள் அவளது சமீபத்தில் சித்தமாக இருக்கவும், வெண்பட்டு உடுத்ததுக்கொண்டும், விரதாதுஷ்டானத்தால தேகம் வாடியும், தேவதாசரீரம் போன்ற மேனியைப் பெற்றும் இருக்கும் அக்கௌசலையை தனது இஷ்டதேவதையை நீரால் திருபதி செய்வித்துக் கொண்டிருக்கவுங் கண்டாள். அவள், தனக்கு எப்பொழுதும் ஆனந்தத்தையே கொடுக்கின்ற தனது அருமைக் குமாரன் வருவதைக் கண்டு, ஒரு பெண்குதிரை தனது இளங்குட்டியைக் கண்டாறபோல, வெகு சந்தோஷத்துடன் இராமருக்கு எதிராகச் சென்றாள்.

தமது தாயைக் கண்டவுடன் இராமா, அவளுடைய பாத கமலங்களில் அபிவாதனம் பண்ணினாள். கௌசலை
கௌசலையையும் அவரை அணைத்து உச்சிமோந்து
இராமரைப் பகைவரால் அணுக ஒண்ணாத் பலத்தை
பாராட்டல் யுடைய தன் புத்திரரான அவரைப் பார்த்து, வெகு பிரியமாயும் இதமாயுந் சொல்லவற்றாள்.
“என குழந்தாய், நீ வெகு தருமவான்களும், முதியவர்களும் மகான்களுமான இக்குலத்ததித்த இராஜ ரிஷிகளுடைய ஆயுளையும், கீர்த்தியையும், அறத்தையும் அடைவாயாக! உனது தந்தையாரைச் சொலதவறுதவராக அறி. அந்தத் தருமபரபுவானவா, இன்றைத்தினமே உன்னை இராச்சியத்தில் இளவரசனாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து

வைககப்போகின்றா” என்று சொல்லி இராமா இருந்தறகு ஒரு ஆசனம் இடம் அவரைப் போஜனத்திற்கு அழைக்க, இராமா வெட்கித் தமது கைகளைக் குவித்துக் கொண்டு ஆசனத்தைத் தொடர்ச்சி சொல்லலானா.

இயற்கையாகவே வெகு வணக்கமுள்ளவ ராகையாலும், தமது அன்னையிடத்தில தாம் வைத்திருந்தகௌரவத்தினாலும், இராமா, மிக்க வணக்கத்துடன், தண்டகாரணியத்திற்குப் பிரயாணப்பட்டவராய விடைபெற்றுக்கொள்ள ஆரம்பித்ததா. “அம்மா, இப்பொழுது வந்திருக்கும் பயம் இன்னும் நிச்சயமாகத் தெரியாது. இப்பயம் உமக்கும் சீதைக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் அதிகமாகத் துக்கத்தைத் தரும். நான் தண்டகாரணியத்திற்குச் செல்லப் போகின்றேன். எனக்கு இந்த ஆசனம் எதற்கு? இனி நான் இருக்கவேண்டியது, துனியோடிருக்கும் இருபத்தைந்து தருப்பைகளாற் செய்த முனிவனுக்குரிய ஆசனத்திலன்றோ! நான், ரிஷிபோல மாமஸத்தை நீக்கிக் காய, கிழங்கு, தேன இவைகளை உணவாகப் புசித்துக்கொண்டு, மதுஷய சஞ்சாரமற்ற காட்டில் பதினான்கு வருஷம் வசிக்கப்போகின்றேன். மகாராஜா, பரதனுக்கு இளவரசுப்பட்டத்தைக் கொடுத்து என்னைத் தண்டகாரணியத்தில் ரிஷிபோல வசித்திருக்கக் கட்டளையிட்டா. ஆகையால், நான், ஜனங்களிலலாத காட்டில் ஆறெட்டு வருஷம் வாநப்பிரஸ்தாகளுடைய அநுஷ்டானத்தைக் கைக்கொண்டு, காய கனிகளைப் புசித்துக்கொண்டு, வசிக்கப்போகின்றேன்” என்றா.

அவள, அதைக்கேட்டவுடன், காட்டில் கோடரியால் வெட்டப்பட்ட ஆச்சாமரத்துக் கிளைபோலவும், ஆகாயத்தினின்று தவறி வீழ்ந்த தேவதைபோலவும் பூமியில் திடீர் என்று

கோசலையின்
துக்கம்

விழுந்தாள். இராமா, ஒருநாளும் துக்கம் என்பதையே அறியாதவளான தமது தாயார வாழைமரம் போல விழுந்து அறிவு போயிருக்கப் பார்த்து அவளைத் தூக்கி, பாரஞ்சுமக்குறுகுதிரை பூமியிற புரண்டால அதன தேகம் எவ்வண்ணம் இருக்குமோ, அவ்வண்ணம் அவளது தேகம் புழுதி படிந்திருக்கக் கண்டு அதனைக் கைகளால் துடைத்தாள். பின்பு, சௌக்கியத்தையே அநுபவிககத் தக்கவளாயும் துக்கத்தால் மெலிபவளாயு மிருக்கும் கௌசலை, லீற்றிருக்கும் இராமரைப் பார்த்து, லக்ஷ்மணரும் கேட்கும் வண்ணம் சொல்லலுற்றாள் “என் மைந்த, ராகவ, நீ எனக்குத் துக்கம் விளையும்படி பிறவாமலே இருந்தால், பிள்ளைபெறாத நான், பிள்ளையின்மையால் உண்டாகுந் துக்கத்தைவிட வேறு துக்கத்தைக் காணாமல் இருக்கலாம் பிள்ளாய், புத்திரப் பேறு அறறவருக்கு ஒரே துக்கம். அதென்னவென்றால், ‘புத்திரனில்லை’ எனப்பதுதான். அதைப்பாராக்கிலும் வேறு ஒரு துக்கமும் அவருக்கு இல்லை. கணவருடைய அநுகூலத்தினால் உண்டாகுஞ் சிறப்பையும் சௌக்கியத்தையும் முன்னா ஒருபொழுதும் நான் கண்டதேயில்லை ராமனாலாவது சுகத்தைக் காணலாமென்று நினைத்திருந்தேன் எல்லாரினும் பெரியவளாக இருந்தும் ஒருநாளுஞ் சுகத்தையே கண்டிராத நான், கணவரின் கருத்தைக் கெடுக்கின்றவர்களும் என்னிலும் இளையவாளுமான சககளத்திகளுடைய மிக்ககொடிய வாராதைகளைக் கேட்க வேண்டியவளாகப் போகின்றேனே! இதைவிட ஸ்திரீகளுக்கு மிக்க துயரை விளைப்பது என்ன இருக்கிறது? எனது சோகமும் அழுகையும் என்றும் அளவிட அரியனவாய்க் கரையில்லாமல் இருக்கின்றன. நீ இங்கு இருக்கும்போதும் இததுயரம் இருப்பினும், அது உன்னால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. குழந்தாய், நீ புறப்படடுப்போன பின்பு உண்டாகுபவற்றைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? ஆகையால் எனக்கு

மரணம் என்பது நிச்சயம். பாததாவினால அவமதிக்கப்
 பட்ட யான் தலைமையை இழந்தேன், கைகேயியின்
 வேலைக்காரிகளோடு ஒத்தவளாகச் செய்யப்பட்டேன்;
 அன்றி, அவர்களுக்குந் தாழ்வான நிலைமையில் கருதப்
 பட்டேன். இது வரையிலும் எனக்கு அடங்கிப் பணி
 விடை செய்தவர்களும், பரதன் பட்டததிற்கு வந்தபின்
 னா என்னைப்பராததுப் பேசவும் மாட்டார்களே! புதல
 வனே, கதியற்ற நான், எப்பொழுதும் மிகக் கினத்தோடு
 கடிந்து பேசுவ குணமுள்ள கைகேயியினது முகத்தை
 எவ்வாறு பார்ப்பேன்? உனக்கு உபநயநஞ் செய்தபின்னர்
 இநதப் பதினேழு வருஷங்களாக “எப்பொழுது என்
 னுடைய துக்கம் போகப்போகின்றது? எப்பொழுது உன்
 னுடைய பட்டாபிஷேகத்தை நான் காணப் போகின்
 றேன்” என்று காத்திருந்தேன். இவ்வளவு முதுமைப்
 பருவத்தை அடைந்த எனால, இநதத் தீராத் துக்கத்தை
 யும் சககததிகளின் அவமதிப்பையும் இனி ஒரு கண
 மேனும் பொறுக்கமுடியாது. பூரணசந்திரனுக்கு ஒப்பான
 உனது முகத்தைக் காணாது பேதைபோல நான் எவ்வாறு
 வாழுவேன்? பாக்கியமற்ற நான், பயனற்ற உபவாசம் தவம்
 விரதம் இவைகளை அதுஷ்டித்து உன்னைப்பெற வெகு
 கஷ்டப்பட்டேன். என்மனம், கராகாலத்துப் புதுவெள்ளத்
 தால தாக்கப்பட்ட நதியின்கரை உடைவதுபோல, துக்கத்
 தாற்பிளவாததால, வெகுக்ஷணமானது! எனக்கு மரணமே
 இல்லை; யமலோகத்தில் எனக்கு ஒருசாண இடமுமில்லை;
 ஏனெனில், பயத்தால அலறிகொண்டிருக்கும் ஒருமா
 னைச் சிங்கம் வலிய இழுத்துப்போவதுபோல, இன்றைத்
 தினமே யமன் என்னை இழுத்துப் போகவில்லை யன்றோ!
 இநதத் துக்கத்தைக் கேட்டுப் பிளவுபடாததால, எனது
 நெஞ்சு வெகு உறுதியானது; நாசமற்றது. எனது தேக
 மும், கீழேவிழுநது சிறிய தூளாகாததால, இருமபினால்
 ஆனது. ‘போகின்றவேளை வந்தாலன்றிப் பிராணன் போ

காது' என்பது திண்ணம். புத்திரனை அடைய நான் செய்த விரதங்களும், தானங்களும், தியானங்களும், தவமும், உவர் நிலத்தில் விதைத்த விதைபோல பயனற்றவையாயின என்ற இந்தத் துக்கநதான் எல்லாத் துக்கங்களினும் இப்பொழுது எனக்கு வெகு அதிகமான துக்கம். மிகக் குக்கம் அடைந்த ஒருவா தாமவிருமபியகாலத்தில் மரணத்தை அடையக் கூடுமானால், கன்றை விடநிப பிரிந்து பசு வருந் துவதுபோல வருந்தாமல் நான் இக்கணமே யமலோகஞ் சென்றுவிடுவேன். சந்திரனை ஒத்த முகத்தையுடையவனே, நீ இன்றி இனி நான் பிழைத்திருப்பது வீண். வலியற்ற பசு தனது இளங்கன்றைத் தொடாவதுபோல அன்பிலை உன்னுடன் நானும் காட்டிற்கு வருகிறேன்'' என இவ்வண்ணம் பலவாறுகக் கௌசலை, ஒரு கின்னரிபோல, இராமாபிரிந்துபோவதால் உண்டாகிய பெரிய துக்கத்தை நினைத்துப் புலம்பினான்.

இருபத்தோராஞ் சருக்கம்:

லக்ஷ்மணருடைய கோபம்,

இவ்வண்ணம் வருந்துகின்ற இராமருடைய தாயாகிய கௌசலையைப் பார்த்து, லக்ஷ்மணர், பரிதபிக்கும் அக்காலத்திற்குத் தக்கபடி பின்வருமாறு சொல்லுமாறு:—
“அம்மா, இராமா பெண்சொற்கேட்டு இராச்சிய லக்ஷ்மியை விட்டுக் காட்டிற்குப் போகின்றது எனக்குஞ் சமமதம் அன்று. மனந்'தடுமாறியும், முதுமைப் பருவ மடைந்தும் உலகவிற்பங்களில் முழுகியு மிருக்கும் அரசா, மன்மதனுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கிறபடியால் எதைத்தான் சொல்ல

மாட்டாரா? நாட்டை விட்டுக் காட்டிற்கு அனுப்பிவிடும
 படியான தோஷமாவது குற்றமாவது இரா
 மரிடம் எனன இருக்கின்றது? இராமரு
 டைய கொடிய பகைவா அல்லது இராம
 ரால் ஊரைவிட்டு நீக்கப்பட்டவா ஆகிய
 இவர்களை விசாரித்துப் பாராததால் அவா
 களும், 'இராமரிடத்திற் குற்றம் உண்டு' என்று இரக்கிய
 மாகவும் சொல்லமாட்டார்களே! எந்தத் தகப்பன்
 தான், தேவனுக்கு ஒப்பானவனும் நலவழியில் நடப்பவனும் பொறியை அடக்கினவனும் சத்துருக்களுக்கும்
 அன்பனுமான தனது புத்திரனைக் காரணமின்றிக் கைவிடு
 வான்? அரசரே மன்மதனுக்கு அடிமைப்பட்டு இவ்வாறு
 சொல்லி விட்டால் இராஜ நீதியை யறிந்த எவன்தான்
 அதை ஒரு பொருளாக மனத்தில் எண்ணி அவ்வாறு
 நடப்பன்? இராம, இந்தவிஷயம் எல்லாருக்குந் தெரியு
 முன்னரே நீர் இந்த இராசசியத்தை எனது துணையால்
 உமது கைவசப்படுத்திக்கொள்ளுவீர். நான் கையில் விற
 பிடித்து உமது பக்கத்தில் இருக்க, பிறாக்கு யமனபோல
 அசசத்தை விளைக்கும்வரான உமக்கு எவன் இடையூறு
 செய்வான்? மனிதரிற் சிறந்தவரே, இந்நகரம் நமக்குப்
 பகையாக இருப்பின், நான், என பாணங்களினால் மனி
 தப்பூண்டே இல்லாமல் செய்துவிடுகின்றேன். பரதரு
 டைய பகைததைச் சோந்தவனாவது அவருக்கு நனமை
 யைத் தேடுகின்றவனாவது இருப்பின், அவன் இருந்த
 இடமே தெரியாமற் செய்துவிடுகின்றேன் நாம் அடக்க
 முடையவராக இருப்பதனாலேதான் பிறா நமமை அலுட
 சியஞ் செய்கின்றோர்கள். கைகேயியின் சொற்கேட்டு நமது
 தந்தை நமக்கே பகையாய் இருப்பாராயின், அவரையும்
 'சத்துரு' எனறே எண்ணி, விசாரியாமலே கொல்ல
 வாவது கொல்லுவோம், சிறையிலாவது இடுவோம்.
 செருக்குக்கொண்டு 'இது நற்செய்கை இது தீசெய்கை'

என்று பகுத்தறியுந் திறமையின்றிக் கெட்டவழியில் இறங்குபவா குரவராயிருப்பினும் அவரையுந் தண்டிக்கவேண்டியதுதான். புருஷசிங்கமே, நியாயமாக உம் முடையதான இராச்சியத்தை இப்பொழுது என்னபலத்தால் என்ன ஏதுவைக்கொண்டு அரசா கைகேயிக்குக் கொடுக்க விரும்புகின்றா? இவ்விராச்சியமோ உமமுடையது. பகைவரை வெல்லுந் திறல் உடையீர், உமமையும் என்னையும் விரோதித்துக்கொண்டு பரதருக்கு இராச்சியத்தைக்கொடுக்க இத்தசரதருக்கு என்ன சக்தி இருக்கிறது? அம்மா, நான் எனது தமையனாரிடம் உண்மையாக அன்பு வைத்திருக்கின்றேன் அதற்குச் சத்தியத்தைக்கொண்டும், விலகுகொண்டும், தானத்தைக்கொண்டும், உமக்கிஷ்டமானவற்றைக்கொண்டும் ஆணையிடுகின்றேன். கொழுநது விட்டெறியுந் தீயிலேனுங் காட்டிலேனும் இராமா செல்வாரானால் அவ்விடத்தில் அவருக்கு முன்னா நான் போவேன் என்று நீர் எண்ணும். அம்மா, சூரியன் இருளைப்போக்குவது போல, நான் எனது வீரத்தினால் உமது துக்கங்களை நீக்கி வைக்கின்றேன். இராமரும் நீரும் எனது வலிமையைப் பாரக்கக்கூடவீரர்கள்” என இவ்வாறு அம்மகானாகிய லக்ஷ்மணர் சொன்னதைக் கேட்டுக் கோசலை, வெகு துக்கத்துடன் அழுதுகொண்டு இராமரைப் பார்த்துச் சொல்ல வாயினாள்.

“உன தம்பி லக்ஷ்மணன் சொன்னதைக் கேட்டாயா? அது உனக்கு நியாயமாக இருந்தால் அவ்வண்ணமே செய். என் சகலத்தி அநியாயமாகத் தூண்ட அவளுடைய

வாராததையைக் கேட்டுக்கொண்டு, என் னைப் பரிதபிக்கவிட்டு நீ காட்டிற்குப் போ வது நியாயமன்று. நீ தருமத்தை அறிந் தவனாய் அதன் வழியிலேயே நடப்பவனு

மாக இருந்தால், இங்கேயே யிருந்து எனக் குப் பணிவிடைகளைப் புரிந்துகொண்டு, மிகச் சிறந்த தரு

மததை நடத்திவா. ‘காசியபா, தமது கிருகத்திலேயே இருந்துகொண்டு தமது தாயாருக்குத் தவறாது பணி விடைசெய்து நல்லுலகம் அடைந்தாரா’ என்று தெரி கிறது உனக்கு அரசா எவ்வளவு கொண்டாடத் தக்க வரோ, அவ்வளவு நானும் கொண்டாடத் தக்கவளன்றோ! இவ்விடத்தை விட்டு நீ காடழற்குப்போக நான் விடை கொடுக்கமாட்டேன். நீ காடழற்குப் போன பின்னா எனக்கு உயிரினாலும் இன்பத்தினாலும் யாதொரு பயனு மில்லை. உன்னுடன் நான் புல்கை தினனுகொண்டிருந்தா லும் எனக்கு அதுதான் நல்லது பரிதபிக்கும் என்னை விட்டு நீ காடழற்குச் சென்றால் நான் இங்கேயே படடினி யாகக் கிடந்து என பிராணனை விட்டிடுவேன். அதருமத் தால சமுத்திரராஜனுக்குப் பிரமகத்தி வந்ததுபோல, அதனால் உலகத்தில் மிகப் போபெற்ற நரகம் உனக்கு வந்துவிடும்” என்று கௌசலே சொல்லிப் பரிதபித்தான்.

தருமசிறதைபுள்ள அந்த இராமா இதைக் கேட்டு, தருமத்தை யொட்டிப் பின்வருமாறு மறுமொழி உரைக்க லுற்றாள். — “அம்மா, நான் எனது தந
இராமருடைய
கீத்சொற்கள்
தையார் சொல்லைத் தவறி நடக்கக்கூடாது.
ஆகையால், உம்மைத் தலையால் வணங்கி வேண்டுகுகொளனுகின்றேன். நான் காடழற்குப் போக விரும்புகின்றேன் ‘தந்தையினது கட்டளை’ என்ற ஒரே கௌரவத்தினால், தருமத்தை யறிந்தவரும் மிகக் விரதத் தை மேற்கொண்டவருமான கணமிகாஷியும் ‘கோகத்தி யானது மிகப்பாவம்’ என்று தெரிந்தும் அதைச் செய தார், நமது வம்சத்திலும், பிதாவான சகரமகாராஜ ருடைய கட்டளைப்படி அவருடைய அறுபதினாயிரம் புத் திரர்கள் பூமியைத் தோண்டி வதத்தையும் அடைந்தாரா கள். ஜமதககினிமகாஷியின் புத்திரரான பரகராமா, காட்டில் தந்தையின் சொல்லைத் தவறாதவராய்த் தம்மைப்

பெற்ற தாயான ரேணுகையைக் கோடரியால் வெட்டினா. தேவாகடகு ஒப்பான இவாகளும் வேறுபலரும் ‘தந்தையின் சொல்லை நீக்கக்கூடாது’ என்று அதைச் செய்து முடித்திருக்கின்றார்கள். ஆகையால், அவ்வண்ணமே நானும் தந்தையின் சொல்லைக் காப்பாற்றுகிறேன். இவ்வண்ணஞ் செயப்போகின்றவன் நான் ஒருவன் என்று நீர் எண்ணவேண்டாம். நான் சொல்லிய அந்தப் பெரியவர்களுக்கு செய்திருக்கின்றார்கள். உம்முடைய மனத்திற்கு விரோதமாக நான்மட்டும் அபூர்வமாக இப்பொழுது இவ்வாறு செய்யவில்லை. பூர்வங்களின் கருத்தே இவ்வாறு செய்வது செல்லத்தக்கது, பலாசெல்லும் மரக்கமன்றோ! ஆகையால், நான் இவ்வாறுதான் செய்யவேண்டும் உலகத்தில் வேறுவகையாகச் செய்யப்படுகின்றதில்லை. ஒரு காலத்திலும் தந்தைசொற கேட்டுக் குறைவடைந்தவா இல்லை” என்று இவ்வாறு தமது தாயாரிடஞ் சொல்லி, அதன்பின்னா லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து, வராததை சொல்வதில் வல்லவரும் வில்லாளிக ளெல்லாரினுஞ் சிறந்தவருமான இராமா பின்வருமாறு சொல்லலானா.

“லக்ஷ்மண, உனக்கு என்னிடமிருக்குஞ் சிறகம், உனது பராக்ரமம், பலம், பிறரால் கிட்டுவதற்கு அரிய வீரம், உனது துயரம், மாதாவின் மிக்கதுயர் இவைகளை யெல்லாம் நான் நன்றாக அறிந்திருந்தும், சத்தியம் அடக்கம் இவற்றின் உண்மையைத் தெரிந்திருப்பதால் சத்தியத்திலேயே நடக்கின்றேன் தருமந்தான் இவ்வுலகத்தில் எல்லாப் புருஷராத் தங்களினுஞ் சிறந்தது. அந்தத் தருமத்

திலேதான் சத்தியமும் விளங்குகின்றது.

தருமமே
உத்தமம்

மாதாவின் வாக்மியத்தினும் உத்தமமான

பிதிருவாக்மியத்தின்படி நடப்பதும் தரு

மத்தைச் சோந்ததே. தருமத்தைத் தஞ்சமாக அடைந்

திருப்பவன், தந்தை தாய் அந்தணர் இவர்கள் சொன்ன சொற்களுக்கு வாக்களித்து அவ்வாறு நடவாமல் இருத்தல்கூடாது. ஆகையால், நான், என்தந்தையின் சொல்லைத் தள்ளச் சகதியுடையவன் அல்லேன். எனது தந்தையார் கட்டளைப்படியே கைகேயி என்னைக் காட்டிற்குப் போக ஏவினா, ஆதலால் நீ, பெருமைக்குணமற்ற க்ஷத்திரிய தருமங்களைக் கைக்கொள்ளும் புத்தியை விட்டிடு. தருமப் படி நட; கொடுமையென்பது வேண்டாம். நீ என புத்தியைப் பின்சென்று நடக்கக் கடவாய்” என்று இராமா தாம வைத்திருந்த அனபால தமது தம்பியைப் பார்த்து இவ்விதமாகச் சொல்லி அதன் பின் மறுபடியும் கௌசல்யையைப் பார்த்துத் தமதுகைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்து, “அம்மா, காட்டிற்குப் போக எனக்கு விடைகொடுத்தது அனுபபுவீர். எனபிராணன்மேல் ஆணையிட்டு வேண்டிக்கொள்கிறேன். எனக்கு ஸ்வஸ்தயயன்ம் பண்ணும். யயாதி என்னும் ராஜரிஷி எவ்வாறு தேவலோகத்தை விட்டு வந்து மீண்டும் அவ்வுலகைச் சேர்ந்தாரோ, அதுபோல, நான் காட்டுக்குச்சென்று அங்கு என்தந்தை சொற்படி வாசமபண்ணி, அவாவாகை உண்மையாகச் செய்து விட்டு, இந்நகரத்திற்குத் திருமபிவருவேன் உமது துக்கத்தை அடக்கிக்கொள்ளும்; விசனப்படவேண்டாம்; நான் என் தந்தையின் வாக்கைக் காப்பாற்றிவைத்து மறுபடி இந்நகரம் வந்தடைவேன் நீர், நான், சீதை, லக்ஷ்மணன், சுமித்திரை ஆகிய ஐவரும் எனது தகப்பனாசொற்படி நடக்கவேண்டியவர்கள் இதுதான் தொன்றுதொட்டு வருந் தருமம். அம்மா, என் பட்டாபிஷேகத்துக்காக நீர் செய்துகொண்டிருக்குங் காரியங்களை நிறுத்தும். துக்கமென்பதை உமது மனத்தை விட்டு அகற்றும் நான் காட்டில் வசிப்பதற்காகக் கொண்டிருக்கும் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிவையும்” என்றார்.

இராமருடைய தருமமும், தைரியமும், பயமின்மையும்தோற்றும் பேசச்சைக கேட்டு, கௌசலையை, மூாச்சித் தவளபோல பிரஜைஞயை யடைநது, தனது குமாரனை அன்புடன் பார்த்து, “உனக்கு உன் தந்தை எப்படி குருவோ, அப்படியே அன்றோ நானும் அவா எவ்வளவு கிரமப்பட்டு உன்னை வளர்த்தாரோ, அதுபோலவன்றோ

கோசலை இராம
ரைக்காடிகுப
போகவேண்டாம்
என்று
தறித்தல்

நானும் வளராதேன். அவரவ்வளவு சம்பந்தம் எனக்கும் இருக்கின்றது. ஆகையால், நீ காட்டிற்குப் போக நான் இசைய மாட்டேன். மிகவுந துககித்துக்கொண்டிருக்கும் என்னை விட்டு நீ போவதும்

நியாயமன்று நீ போனபின்பு எனக்கு என் பிராணனாலே தான் என்ன பிரயோசனம்? பரலோகத்தினாலே தான் என்ன பலன? பிதிருலோகத்தில் பெறும் ஸ்வதையால தான் பயன் என்ன? அமிருதத்தால்தான் பலன என்ன? இவ்வுலகத்திலுள்ள எல்லாப் பிராணிகளையும் பார்ப்பதை விட ஒரு முகூாததகாலம் உன் முகத்தை நான் பார்த்திருந்தால் அது போதுமே என ஆனந்தத்திற்கு” என மீண்டுங் கூறினாள். இவ்வாறு கௌசலையை சொல்ல, இராமா, மனிதர்களால் கொள்ளிக்கடடையைக் கொண்டு வெருட்டப்பட்டபோதிலும் பெரிய யானை தான செல்லும் மராககத்திலேயே செலவதுபோல, தமது தாயின் எளிய அழகையைக் கேட்டுத் தமது எண்ணத்திலேயே இருந்தாள்.

வெகு தருமவழியில் நடப்பவரான இராமா, அப்போது குறையிராயிருக்குந் தாயையும், மிகவும் எளிமையை

இராமா தம்பிக
குச்செய்த தா
மோபதேசம்

யடைநது துககத்தால பரிதபித்ததுக்கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மணரையும் பார்த்து, “லக்ஷ்மணா, இடைவிடாத உனது பகதியையும்

பராககிரமத்தையும் நான் நன்றாக அறிந்திருக்கிறேன். எனது உணமையான எண்ணத்தை அறியாமல், மிகவும்

வருந்தும் எனது தாயாரைப்போல என்னை நீயும் வருதது கின்றாய். தருமத்தின் பயன்களாகிய சௌக்கியங்களை அடைவதற்குக் காரணமாக நிச்சயிக்கப்பட்டவைகள், தருமராததகாமங்கள் என்ற மூன்றே சுவாதீனையாயும் விருப்பிற்கிடமானவளாயும் நற்புதலவனைப் பெற்றவளாயு மிருக்கும் மனைவி யொருத்தியே தருமராததகாமங்களை யுண்டாக்குவதுபோல, தருமம் ஒன்றே இம் மூன்றையும் உண்டாக்குகின்றது. இவ்விஷயத்தில் எனக்கு ஐயமில்லை. ஒரு தொழிலில் தருமராததகாமங்களை மூன்றுஞ் சித்தியாது தருமம் ஒன்றே சித்தித்தபோதிலும் அததொழிலே செய்வதற்கு. பொருளை மாததிரம் உத்தேசித்து முயற்சி செய்கின்றவன், உலகத்தில் பகைவனாகின்றான். காமத்தையே மேற்கொண்டொழுகுவதும் நல்லதன்று குருவாயும் அரசராயும் பெரியவராயுமிருக்கும் தந்தை, கோபத்தினாலோ ஸந்தோஷத்தினாலோ காமத்தினாலோ ஒரு தருமகாரியஞ் செய்யும்படி கட்டளையிட்டால், மெய்யான வழியில் நடக்கும் எவனதான் அதை மறுப்பன்? எனது தந்தையின் பிரதிஜைஞயை அவ்வாறே முடித்துவைக்கமாட்டேன் என்று சொல்ல ஒருபொழுதும் எனக்கு முடியாது. அவரோ, பரதனுக்கும் எனக்கும் கட்டளையிட்டதற்கு பிரபு; நமது தாய்க்கும் பாததா; அவாசொற்படிதான் நாம் செய்யவேண்டும். அவாசொற்படி நடப்பதுதான் தருமம் தரும நெறியிற் சிறிதும் வழுவாது நடப்பவராயும் பாததாவாயு மிருக்கும் அரசர் உயிருடன் வாழ்நன்கொண்டிருக்கும்பொழுது, பட்டமகிஷியான எனது தாயார், விதவைபோல, எவ்வாறு எனனுடன் காட்டிற்கு வரலாம்? ஆகையால், அம்மா, எனக்கு வனஞ்செல்ல விடைகொடு. நாங்கள் வனவாசத்தை முடித்துக்கொண்டு, யயாதி மீண்டுஞ் சுவாககத்தை யடைந்ததுபோல சீககிரம் சத்தியத்தால திருமபிவருமபடி ஸ்வஸ்தயயனம் பண்ணும். வெகு

அறபமான மண்ணுசையால், எனக்குக கிடைக்கப் போகின்ற ‘பிதிருவாக்கிய பரிபாலனம் பண்ணினவன்’ என்ற புகழை நான் இழந்ததல் தக்கதன்று நமது வாழ்நாட்கள் வெகு கொஞ்சம், ஆகையால், இப்பொழுது அதாமமாய் இந்தப் பூமியை அடைய எனக்கு மனமேயில்லை” என்று, தருமநெறியிற் பிறழாது, வேறொருவாக்குச் சொல்லவரியவையான மொழிகளைக் கூறினார்.

ஆண்சிங்கமான அந்த இராமா, கைகேயியின் ஏவலால் தண்டகாரணியத்திற்குப்போக விரும்பினவராய், இவ்வாறு தமது தாயாரைத் தேற்றித் தம்பியான லக்ஷ்மணருக்குத் தமது கொள்கையை நன்றாகத் தெரிவித்து, தம் தாயாரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வு எண்ணினார்.

இருபத்திரண்டாஞ் சருக்கம் :

‘தெய்வச்செயல் நம்மால் தடுக்கமுடியாது’

என்று இராமர் லக்ஷ்மணருக்கு

உபதேசம் பண்ணுதல்.

அதன்பிறகு இராமா, தமது மனத்தை அடக்குதல் மையுடையவராகையால், தைரியத்தால் தமது வலியை யடக்கிக்கொண்டு, தமது அன்பான தம்பியும் சுமித்திரையின் புதல்வருமான லக்ஷ்மணர் துக்கத்தால் பரிதபித்துப் பொறுமையை முற்றிலும் இழந்து கோபங்கொண்டு பெருமூச்செறியும் கிரிராஜனபோலாகித் தமது தமையனருக்கு வந்த கஷ்டத்தை யெக கொஞ்சமேனுஞ்சங்கிகாமல்கோபத்தால் கண்களாவிரிய நிற்பதைக்கண்டு, அவரைநோக்கி, “உன் கோபத்தையும் துக்கத்தையும் அடக்கி, கேவலந் தைரியத்தைத் துணையாக்கக்கொண்டு, அவமானத்தைச் சகித்து, இப்

லக்ஷ்மணருக்கு
இராமா விதியின்
பயனை எடுத்துக்
காட்டல

பொழுது நமக்குப் பிதிருவாகிய பரிபால
னமபண்ணும்படியான பாககியம் வந்ததே
என்று சந்தோஷ மடைந்து, இதுவரையில்
என பட்டாபிஷேகத்திற்கென்று சோக
கப்பட்ட எல்லாப் பொருள்களையும் விட்டு, இனிமேல்
காட்டுக்குப் போகவேண்டியதற்கு என்ன செய்யவேண்
டுமோ அவைகளை விரைவிறசெய். சுமித்திரையின் புதல்
வனே, பட்டாபிஷேகப் பொருள்களைச் சோகக் எவ்வ
ளவு விரைந்தாயோ, அவ்வளவு விரையவேண்டும், காட்
டிற்கு வேண்டிய பொருள்களைச் சோப்பதிலும். என்னு
டைய பட்டாபிஷேகத்தைப் பற்றிப் பரிதபிக்கும் எனது
சிறிய தாயாரா சிறிதேனும் ஐயப்படாத வண்ணம் நீ இப்
பொழுது நடக்கவேண்டும். லக்ஷ்மண, அவள் மனம்
இந்த விஷயமாகச் சங்கித்தலாகிற துக்கத்தை நான் ஒரு
நிமிஷமும் பராக்ஷ சகிக்கமாட்டேன். தெரிந்தாவது தெரி
யாமலாவது இதுவரையில் என தாயக்காவது தந்தைக்
காவது விருப்பிலலாத தொழிலை நான் செய்தேனென்று
எனக்கு நினைவிலலை உண்மையையே பேசுபவராயும்,
சொன்ன சொல் தவறாது நடப்பவராயும், எங்குந் தடைப்
படாத பராக்ஷிரமத்தை யுடையவராயும், பரலோகத்தின்
பொருட்டு அஞ்சுபவராயு மிருக்கும் எனது தந்தை, அச்ச
மற்றவராகட்டும். பட்டாபிஷேக ஏற்பாடுகளை உடனே
நிறுத்தாவிட்டால், 'தமது சொல் பொய்யாயவிடுமோ!'
என்று நமதுதந்தை மனம் தப்பிப்பார். அததாபம் என்
னையும் தபிக்கச்செய்யும் ஆகையால், இந்தக் க்ஷணமே
பட்டாபிஷேக யததனங்க ளெல்லாவற்றையும் நிறுத்தி,
நான் அரணணியத்திற்குப்போக விருமபுகிறேன் நான்
காட்டிற்குப் போயவிட்டேன் என்ற சமாசாரம் கேள்விப்
பட்டால் கைகேயியம்மாவும் 'நமது எண்ணம் முடிந்து
விட்டது' என்று சந்தோஷ மடைந்து மனக்கலக்க மில்
லாமல் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைப்பாரா.
நான், தலை மயிரைச் சடைசெய்துகொண்டு, மானதோல்

மரவுரி இவைகளை அணிநது காட்டுக்குப்போனபிறகுதான், கைகேயியினமனம் சுகத்தை அடையும் காட்டிற்குப்போக வேண்டும் புத்தியைக் கற்பித்து மனத்தையும் உறுதியாகச் செய்த என்னை நான் வருத்தவிருமபுகின்றிலேன். ஆகையால், நான் காட்டிற்குச் செல்லப்போகின்றேன். விளம்பமவேண்டாம். கையிறகிடைத்த இராச்சியம் நழுவி நான் இப்பொழுது காட்டிற்குப் போகிறதற்குக் காரணம் விதியே. காலத்தினால் உண்டான இவ்வபிப்பிராயம் தெய்வத்தால் உண்டாகாமல் இருக்குமாயின், கைகேயியினபுத்தி, உன்னால் கஷ்டமானதாக மதிககப்படும் வன வாசத்தைச் செயவிகக எவ்வாறு உடன்படும்? என மாதாக களித்ததில் எனக்குப் பேதமில்லை என்பது உனக்குத் தெரியாதா? 'இராமன வேறு, பரதன வேறு' என்று கைகேயி ஏதாவது விதநியாசம் பாராட்டியது உண்டா? அப்படி யிருந்தவா இன்றைத்தினம் என் பட்டாபிஷேகம் கூடாதென்று தடுத்தது இவ்வளவு அன்பிலலாமலும் கொடுமையாகவும் பேசினதற்குக் காரணம் தெய்வசெயலன்றி வேறுண்டோ? அப்படி யிலலாவிடில், அவா, ஒரு மகாராஜாவயிறற்ற பிறநது, நன்னடக்கையும் நற்குணமும் எப்பொழுதும் அடைந்திருந்தும், இப்பொழுது தமது புருஷன்முன் நின்று, ஓர் அறப்பெண்பிள்ளைபோல, எனது பீடையைச் சொல்லுவாரா? எண்ணுதற்கரிய மகிமைபொருந்தின விதி, எல்லாப் பூதங்களிடத்திலும் தடையின்றிச் செல்லும் வலியுள்ளது. இவ்விஷயம், என்னிடத்தும் தாயாகிய கைகேயியினிடத்தும் நன்கு விளங்குகின்றது; இருவாக்கும் மாறுதல் உண்டாயிற்றன்றோ!

பயன் விளைதற்குமுன் அறியமுடியாத விதியோடு
விதியுடன் மாறுகொள்ள யாருக்குத்தான் திறன் இரு
போரிட ககின்றது? ஒருவனுடைய சுகமும் துகக
முடியாதெனநல. மும், சாந்தியும் கோபமும், லாபமும் நஷ்
டமும், உத்பத்தியும் விநாசமும், காரணங் கருதமுடியாத
மற்ற எல்லாவித காரியங்களும் அத்தெய்வசெயலால்

தான் நிகழ்கின்றன கடுந்தவம் புரியும் ரிஷிகளும், இவ்விதியாற் பீடிக்கப்பட்டவராய், செயதற்கரிய நியமங்களையுங் கைவிட்டுக் காமகுரோதங்களால் அவமானமடைகின்றனா நாம மேற்கொண்ட தொழில் முடியாமற் போவதும் அதற்குப்பதிலாக மற்றொரு தொழில் நிறைவேறுவதும் தெய்வத்தின் செயலன்றி வேறன்று. இவ்விதமாக எண்ணுந் தத்துவபுத்தியை யடைந்து மனத்தை யடக்கியிருக்கும் எனக்கு, பட்டாபிஷேகம் நின்றதற்காகத் துக்கஞ் சிறிதுமில்லை நீ இதத்தத்துவபுத்தியால் பரிதாபம் அற்று, என்னை அதுசரிதது, சீக்கிரமாக என பட்டாபிஷேக ஏற்பாடுகளைத் தடுப்பாய் லக்ஷ்மண, நான், பட்டாபிஷேகத்தின்பொருட்டு வந்திருக்கும் புண்ணியதீர்த்தங்களைக்கொண்டு தவசிகளுடைய தொழிலில் மூளவதற்கு விரதஸநானஞ் செய்யப்போகின்றேன். இல்லாவிடின், அரசரது பொருளாக மதிக்கப் பெற்ற இதுதான் எதற்கு? ஸவயமாய் எடுத்த ஜலத்தால் விரதஸநானஞ் செய்யலாம் லக்ஷ்மண, நீ 'இராச்சியம் போயிற்றே' என்று துன்பப்படாதே. இராச்சியத்தையடைதல், காட்கெகுப்போதல் இவையிரண்டையுஞ் சீர்தூக்கிப் பாராதால் வனவாசநதான சிறந்தது. லக்ஷ்மண, பட்டாபிஷேகத்திற்கு விககினஞ் செயத்தலை இளையவரான மாதா ஐயுறத்தக்கவரல்லா, ஏனெனில், தெய்வத்தாலன்றோ அவா அந்நனம் உரைத்தாரா தெய்வம் அவ்வளவு வலியுள்ளதென்று நீ அறிவாய்" என்றார்.

இருபத்துமூன்றாஞ் சருக்கம் :

‘அபிஷேகஞ்செய்துகொள்ளவேண்டும்’ என்று லக்ஷ்மணர் சொல்ல, இராமர் அதை மறுத்தல்.

இராமர் இவ்வாறு அடிக்கடிசொல்ல, லக்ஷ்மணர், தமது தலையை வணக்கிக்கொண்டு கேட்டு, தமமனத்திற் ‘தருமத்தில் நிலையாக இருக்கின்றார்’ என்று மகிழ்ச்சி

யையும் 'இராச்சியத்தை விடப்போகின்றாரே!' என்று
 துக்கத்தையும் அடைந்தவாபோல காண்ப
 இலட்சுமணர் கடுஞ்சினம். பட்டார. அப்போதே புருஷசிரேஷ்ட
 ரான லக்ஷ்மணர், புருவங்களை நெற்றியி
 லேற்றி வீளைத்து, பெட்டிகளுள்ளிருக்குஞ் சினங்கொண்ட
 பெரிய சாப்பம்போல பெருமூச்செறிந்தார். அவ்வாறு
 அவர் புருவத்தை நெறித்துக்கொண்டு கோபித்து நின்ற
 பொழுது, பாரப்போர்க்கு அச்சத்தை விளைக்கும் அவ
 ருடைய முகம், கோபித்துநிற்குஞ் சிங்கத்தின் முகம்
 போலக் காணப்பட்டது ஒரு யானை தனது துதிகையை
 ஆட்டிவதுபோல, தமது முன்கைகளை ஆட்டிக்கொண்டு,
 சினத்தின் மிகுதியால் கழுத்தைச் சரீரத்திலே கீழாகவும்
 மேலாகவும் குறுக்காகவும் அசைத்து, கடைக்கண்ணை
 குறுக்காகத் தமது தமையனாரைப் பார்த்து, 'நான் இதத்
 தருமத்தைச் செய்யாதிருப்பின், பிதிருவசன பரிபாலன
 மாகிற தருமத்துக்குக் குறைவு நேரும்' என்றும், 'உலக
 மும் இதைச் செய்யாதுவிடும்' என்றும் எண்ணிக் காட்
 டிற்குப்போக விரைவது சரியன்று. கூத்திரியவீரரே,
 சமாததரே, உமமைப்போன்றவர்கள் புத்திமயக்கம் இல்
 லாமல இருக்கும்பொழுது, வலியற்ற விதியை வலியுள்ள
 தென்று இவ்விதமாக எப்படிச் சொல்வார்கள்? எளிய
 தாயும், முயற்சியை வெல்லும் வலி யற்றதாய் மிருக்குந்
 தெய்வத்தை ஏன் புகழ்ந்து பேசுகின்றார்? மிக்ககொடி
 யவர்களான கைகேயி தசரதர் ஆகிய இருவரும் நம்
 மிடத்து வெகு கெட்ட எண்ணங் கொண்டிருக்கிறார்களென்று ஏன் நீர் எண்ணவில்லை? தருமநெறியில் நடப்பவர்களென்று வேஷம் பூண்டு தமது குற்றத்தை மறைப்பவர்களை நாம் பாராததில்லையா? தருமவழியில் நடப்பவரே, மறைவாகத் தீங்கு புரியுங் குணத்தால், பட்டாபிஷேகத்தை நீக்கக் கருதிய கைகேயி தசரதர்களுடைய நல்லொழுக்கத்தை அறியீரோ? இரக்குலத்திற் பிறந்த

வரே, இவ்வண்ணம் அவர்கள் கெட்டஎண்ணங் கொண் டிராவிடில, முன்னரே தந்த வரம் முன்பே நிறைவேறியி ருக்கும் மூத்தகுமாரராகிய உமமை அகற்றி இளையகுமார ராகிய பரதருக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ண அரசா இப் பொழுது யததனித்திருப்பது, இவ்வுலகத்தாரால ஒப்புக் கொள்ளப்படாத காரியம். இதை நான் பொறுக்கமாட் டேன். இவ்விஷயத்தில் என்னைத் தாங்கள் எக்ஷமிகக் வேண்டும். மகாபுத்தியுள்ளவரே, 'பட்டாபிஷேகஞ் செய துகொள்ளப்போகின்றேன்' என்று எண்ணிய புத்தியைக் கெடுத்ததும், 'இவ்வாறு செய்யாவிடின் குற்றமுண்டா கும்' என்று உமமை மோகிக்கச் செய்கின்றதுமாகிய தரு மம் எனக்கு உடன்பாடானதன்று. நமது தந்தையார், கைகேயியின் வலையிற் சிக்கிக்கொண்டு, எல்லாரும் 'சீசசீ' என்று சொல்லும்படியான தருமமற்ற வாததையைச் சொல்லிவிட்டால், வீரத்தன்மையால் எதிரா செய்யவல்ல நீர், மோகமில்லாவிடின், அதைச் செய்ய எவ்வாறு உடன படுவீர்? உமது பட்டாபிஷேகத்துக்கு உண்டான தடை இவர்களுடைய கபடத்தால் தோன்றியிருந்தும், நீர் அவ் வாறு கொள்ளாததை நினைக்க நினைக்க எனக்குத் துக்கம் மிகுதியாகப் பொங்குகிறது இவ்வாறு தருமத்தை நடத் துவது, உலகத்தாரால் பழிக்கப்படுகிறது தாய்தந்தை யார்களென்று பெயரிட்டுக்கொண்டு, நமக்குச் சத்துருக்க ளாயும், பொல்லாங்கையே புரிபவர்களாயும், தங்கள் விருப் பின்படி செல்பவர்களாயு் மிருக்கும் அவர்களுடைய மனக் கருத்தின்படி நடக்க நீர் மனத்தினுற் கருதுதலுங்கூடாது. 'அவர்கள் அப்படிக் கொண்ட எண்ணம் தெய்வத்தால் நிகழ்ந்தது' என்று நீர் எண்ணவேண்டாம்; அவ்வாறு கருதுவதைச் சிறிதேனும் நான் விருமபேன வீரமற றவனாயும், அஞ்சியவனாயு் மிருப்பவனே தெய்வத்தைத் தொடர்ந்து நடப்பான். வீரத்தையும் மனவுறுதியையு முடையவா, தெய்வத்தை ஒரு பொருளாகக் கொள்

ளா. தெய்வத்தை முயற்சியால வெலபவன், 'தானெ
 ந்தத கருமம் இடையுறடைநதுவிட்டதே' என்று ஒரு
 பொழுதும் துன்பமடையான். தெய்வசெயல மனிதச
 செயல இவ்விரண்டிற்கு முள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை இப்
 பொழுது எல்லாரும் பராக்கப்போகின்றார்கள். உம்மு
 டைய பட்டாபிஷேகத்திற்குத் தடைசெய்த தெய்வம்
 என்னுடைய பராக்கிரமத்தால் தோலவியடைவதை எல்
 லாரும் பராக்கப்போகின்றார்கள் அங்குசத்துக்கு அடங்
 காததும் கட்டுச்சங்கிலியையும் முறித்துக்கொண்டு ஓடு
 வதும் மதததையும் மிக்கபலததையு முடையதுமான யானை
 யைப்போலவருகருந தெய்வத்தைப் பராக்கிரமத்தால்
 திருப்புகின்றேன மிக்க வலியுள்ள அரசர்களாலும், இராம
 றுடைய பட்டாபிஷேகத்தைத் தடுக்கமுடியாது. மூவுல
 கத்திலுள்ளவா ஒருங்குதிரண்டாலும் இவ்விஷயத்தில்
 வலியுடையவரல்லா; பிதாவையும் ஒரு பொருளாக
 எண்ணி எடுத்தது கழிக்கவேண்டுமோ? எவாகள, ஒன்று
 சோநது இரக்கியமாக ஆலோசித்து, 'பதினான்கு வருஷ
 காலம்காட்டில வசிக்கவேண்டும்' என்று உமக்குக் கட்
 டனையிட்டார்களோ, அவர்களதாம் பதினான்குவருஷம்
 காட்டில வசிக்கப் போகின்றார்கள் உமது பட்டாபிஷே
 கத்தைக் கெடுத்ததுப் பரதருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செயது
 வைக்கவேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கருந தந்தை
 தாயாகளுடைய ஆசையைக் கத்தரித்ததுவிடுகிறேன். என்னு
 டையபலம் பகைவர்களுக்கு எவ்வாறு துன்பஞ்செய்யுமோ,
 நண்பர்களுக்கு எவ்வாறு இன்பஞ்செய்யுமோ, அவ்வாறு
 தெய்வபலம், துன்பத்தையேனும் இன்பத்தையேனும் செய்
 யமாட்டாது. பெரியவரே, ஆயிரமவருஷம் நீர் இந்த
 இராச்சியத்தை ஆண்டு, பின்பு உமது புதலவரிடம் கொடு
 ததுவிட்டுக் காட்டிற்குப் போகலாம். ஜனங்களைப் புதல்
 வரிடம் பிள்ளைகளைப்போல போற்றவைத்திட்டு, அநேக
 ராஜரிஷிகள் காட்டிற்குப் போனதுபோல, காட்டிற்குப்

போதலன்றோ தககது நீர் இப்பொழுது 'தகப்பனா' சஞ்சலமான மனதையுடையவரா யிருப்பதால் இராச சியம் நிலையாயிராது' என்று எண்ணி இராசசியத்தை விரும்பாதிருக்கவேண்டாம், சமுத்திரத்தைக் கரை காப்பது போல நான் இராசசியத்தை அப்பால அசையவொட்டா மற காககின்றேன்; 'இவ்வாறு காவாதிருப்பின் வீரலோகம் போகேன்' என்று பிரதிஜைஞ் செய்கின்றேன். நீர் இராசசியத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ள விரும்பினவராய், வசிஷ்டாதி முனிவர்களைக்கொண்டு மங்கள் வஸ்துக்களால் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளச் சித்தராகவிரும். உமக்கு விரோதமாக வரும் அரசாக்களெல்லாரையும் பலததால் தடுக்க நான் ஒருவனே போதும். இவ்விரண்டு கைகளும் எனக்கு அழகுக்காக இருக்கவில்லை; பூஷணமாக இருத்தற்கென்று நான் வில்லை ஏந்தவில்லை; அலங்காரத்திற்கென்று உத்தேசித்துக் கத்தியை நான் வைத்திருக்கவில்லை; சுமமா இருத்தற்கென்று நான் பாணங்களைத் தரிக்கவில்லை; சததுருக்களைக் கொல்லும் பொருட்டே இந்நான்கும் இருக்கின்றன. எனக்குப் பகையாக எவன் இருக்கிறானோ, அவன் உயிரோடிருக்க நான் பொறுக்கமாட்டேன்; சததுரு என்று வந்தவன் வச்சிராயுதத்தைப் பிடித்த இந்நிரை இருந்தபோதிலும், மின்னல்போல மின்னுவதும் கையிலேநதியதுமான இந்நதக் கூரியவாளால், அவனையும் ஒரு பொருளாக மதியாது வெல்லவேன் நான், யானைஞ்ஞடைய துதிகைகளையும் குதிரைஞ்ஞடைய துடைகளையும் போரவீரர்களுடைய தலைகளையும் குன்றுகளபோல என்வாளால் அறுத்துக் குவித்துப் போக்களத்தை நிரம்பியதாகவும் புத்தற்கு அரியதாகவுஞ் செய்துவிடப்போகின்றேன் என் கத்தியின் நுனியால் அறுபட்டு, கிளம்பிய பொறியால் எரிந்துகொண்டு, பூமியில் விழும் மின்னற்கொடியுடனகூடிய மேகம்போலவும் ஜவலித்துக்கொண்டிருக்கும் குன்று

போலவும் யானைகள் இப்பொழுது போக்களத்தில் விழப்போகின்றன நான், கையில் விலலேந்தி, விரல்களில் அடிபடாமற் காக்குங் கவசத்தைத் தரித்துக்கொண்டு, போக்களத்தில் நின்றால், என பராக்கிரமத்துக்கு முன் எந்தமனிதன்தான் வீரனென்று சொல்லிக்கொண்டு எதிரிநிற்பன்? மிகவுஞ் சூரனான ஒருவனைப் பலபாணங்களாலும், அறப்பரான பலரை ஒரு பாணத்தாலும் தோலவியுற்ச செய்யச் சித்தனாய், போக்களத்தில் நிற்கும் வீரர்கள், யானைகள், குதிரைகள் இவைகளை என அம்பால் கொன்று வீழ்த்துவேன். இன்றைத்தினம் நமது தந்தையின் தலைமையைக் குலைத்து உமமை அரசராக் குவதற்காக, அஸ்திரவிதையில் நான் அடைந்திருக்குஞ் சாமர்த்தியம் முழுவதும் வெளியாகப்போகின்றது இதுவரையில் சந்தனங்களையும் தோளவளைகளையும் அணிந்தும் சினேகிதாக்களைப் போற்றியும் கேட்பவர்களுக்குப் பொருளைக் கொடுத்தும் வந்த இவ்விரண்டு கைகளும், இப்பொழுது உமமுடைய பட்டாபிஷேகத்துக்கு விக்किனம் புரிபவர்களைத் தடுக்குந் தொழிலைச் செய்யப்போகின்றன. எந்தச் சத்துருக்கள் இப்பொழுதே தமமுடைய பிராணனை விடும், புகழை விடும், பந்துக்களை விடும் பிரிய வேண்டும்? சீக்கிரஞ் சொல்லும். எவ்விதம் நான் செய்தால் இந்தப் பூமி உமமுடையதாகுமோ, அவ்விதத்தை எனக்குக் கட்டளையிடும். அவ்வாறு செய்ய உமது வேலை காரனாக நான் காத்தது நிறகிறேன்” என்று லக்ஷ்மணர் சொன்னார். இரக்குலத்தை விளங்கவைக்கும் இராமா, இலக்குமணருடைய ஆரூயப்பெருகுங் கண்ணீரைத் துடைத்து, நல்வாரதையால் தேற்றி, அவரைப் பார்த்தது, “நற்குணமுடையாய், தந்தை சொல்லி நிறைவேற்றுவதில்தான் எனது கருத்துச் செலகின்றது; இவ்வழி தான் நலவழி” என்றார்.

இருபத்துநான்காஞ் சருககம் :
வனவாசஞ்செய்ய இராமருக்குக் கௌசலையை
வீடை கொடுத்தல.

கௌசலையை, இராமா தமது தந்தையின் கட்டளையை
நிறைவேற்றுவதற்கு நிச்சயித்திருப்பதைக் கண்டு கண்க
ளில் நீர் ததுமப அவரைப் பார்த்து, “எனக்கும் தசரத
ருக்கும் பிறநது, தருமத்தைத் தவறாது
கௌசலை உடன
வருவேனென
றல,
நடத்திக்கொண்டு, எல்லோருக்கும் விருப்ப
மானதையே விளம்பி, துக்கமென்பதை
அறியாமலிருக்கும் நீ, எவ்வாறு உஞ்ச
விருத்தியால் பிழைப்பாய்? உனது அடிமைகளும் வேலைக்
காரர்களும் இங்கு மிகச்சிறந்த அன்னத்தை உண்டு கொண்
டிருக்க, இவர்களுக்குத் தலைவனான நீ, காட்டுக்குப்போய
எவ்வாறு வோகலையும் பழங்கலையும் உண்பாய்? ‘குணநிதி
யும் எல்லாருடைய அன்புக்கும் இடமுமான நீமன்னவரால்
காட்டுக்கு ஓட்டப்படுகிறாய்’ என்றால் யாரதான் இதை
நம்புவார்? யாரதான் இதைக்கேட்டு நடுங்கார்? ராம,
உலகத்துக்கெல்லாம் பிரியனான நீயே காட்டுக்குப் போவா
யேயானால் ‘தெய்வமே எல்லாவற்றையும் நிகழ்த்துகின்
றது’ என்பதும், ‘அதைக் கடத்தல் முடியாது’ என
பதும் நிச்சயமன்றோ! பணிகாலம் நீங்கினபின்பு காட்
டுத்தீ புதரை எரிப்பதுபோல, உன்னை விட்டுப் பிரிந்த
பிறகு எனக்கு உண்டாகும் பொறுக்கமுடியாத பெரிய
துக்காக்கினியானது, உன்னைக் காணுமையாகிய காற்றை
யும், அழுகையாகிய சமித்தையும், கண்ணீராகிய ஆகுதி
யையும், எண்ணமிடதலா லுண்டாகும் ஆவியாகிய புகை
யையும், பெருமூச்சாகிய முயற்சியையும் பெற்று, என்னை
மெலியச்செய்து கொளுத்தும். ஆகையால், முன் செல்லுந்
தனது கன்றினைத் தொடர்ந்து பசு போவதுபோல, நானும்
உன்னைத் தொடர்ந்து வருவேன்” என்று நியாயமாகக்

கூறினா புருஷ சிரேஷ்டரான இராமர், இவ்வண்ணம் வெகு துக்கத்துடன் சொல்லும் தம தாயாரைப் பார்த்து,

இராமா தசரத
நீடத்திலிருக்க
வேணுமென்று
நியாயங் காட்ட,
கௌசலே உடன்
படுதல
“கைகேயியால் வருசிக்கப்பட்ட நமது மன
வைரை, நான காட்டுக்குப் போய்விட
நீரும் கைவிட்டால் அவா உயிரோடிருக்க
மாட்டாரா. மனைவி தனது கணவனை விட
டிடுவது வெகு கொடிய பாதகமன்றோ !

எல்லாராலும் மிகவும் பழிக்கப்பட்ட இப்பாதகத்தை
நீர் மனத்திலும் எண்ணக்கூடாது எனது தந்தையாகிய
மகாராஜா எதுவரையில் இவ்வுலகத்தில் உயிருட னிருக்
கிறாரோ, அது வரையில் நீர் அவரிடம் பணிவிடை செய
துகொண்டு இருக்கவேண்டும். இதுதான் தருமங்களுள் உத்
தமமான தருமம்” என்றா இராமா இவ்வாறு சொல்ல, நன்
னெறியிற்செல்லுந தன்மை வாய்ந்த கௌசலையை, “அப்ப
டியே ஆக்டிம், என் குழந்தாய்” என்றாள் ; ஒருவா மன
மும நோவாதபடி நடத்தும தன் குமாரனுடைய பெருந்
தன்மையைக் கண்டு மகிழ்ந்தாள்

தருமநெறியில் தப்பாமல் நடக்கும் இராமா, இவ
வாறு ஒப்புக்கொண்டு சோகம் எனப்பதுமட்டும் நீங்காமல்
நிற்கும் தமது தாயைப் பார்த்து, “நீரும் நானும் தந்தை

இராமா தேற
நாவு
சொற்படி நடக்கவேண்டியவர்கள். எனது
தந்தை, எல்லாருக்கும் அரசர் ; உமக்குப்

பாததர் ; எனக்குக் குரு ; வெகு உத்தம
குணங்களுள்ளவா, எல்லாரையும் நலவழியில் நடக்குமாறு
நியமிப்பவா ; பிரபு ; நான் அவா சொற்படி பதினாஞ்
வருஷகாலம் மகாரணியத்தில் வெகு மகிழ்ச்சியோடு விளை
யாடி, உமது வசனத்தைப் பின்பு செய்கிறேன் ” என்றார்.
இவ்வாறு தனது அன்பான புத்திரன் சொல்ல, கௌ
சலையை, கேட்டு கண்ணீர் தனது முகத்தில் விழுந்தோட
வெகு பரிதாபமாகத் தனது குமாரன்மேல் தான் வைத்
திருந்த அன்பினால் மறுபடியும் “இராம, என்சககனத்தி

மீனமிகெள கள மத்தியில என்னுலவசிககமுடியாது
 சலை உடனவர பிதாவின விருப்பினபடி நடக்கவேண்டு
 வேண்டல மென்று எண்ணினையே யானுல எனனை
 யும் ஒரு காட்டுப்பெணமானைப்போலக காட்டுக்கு அழைத்
 துப்போ” என்றாள்.

இவவாறு அழுதுகொண்டு சொன்ன தமதுதாயா
 ரைப்பார்த்து இராமா, தாமும் அழுதுகொண்டு, மீனமிகு
 “உயிருடன் இருக்கிறவரையில் மனைவிகு
 இராமா கௌச அவள கணவனதான தெய்வம், அவன்
 லைக்கு நியாய அலகு நியாய தான பிரபு, நமது அரசா உமக்கும் எனக
 மெடுத்ததுககாட தான பிரபு, நமது அரசா உமக்கும் எனக
 டல கும கட்டளையிடுபவா நாம நாதனறறவா
 கள அல்லோம். லோகநாதராயும் புத்திமானாயும் இருக
 கும அரசா நமக்கு நாதராக இருக்கின்றனா. மேலும்,
 பரதன் வெகு தருமகுணமுள்ளவன், எல்லாருக்கும்
 விருப்பமானவற்றையே விளம்புவன், அவன் எப்பொ
 முதும் உமமிடம் வணங்கி உமக்கு அநுகூலமாக நடந்து
 கொள்வான் எப்பொமுதும் அவன் அறததையே
 விருப்பினவனன்றோ! நான், அரணியததுக்குப் போன
 பிறகு, எனனை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால அரசா மெவி
 நதுவிடாதபடி எவ்வண்ணம் அவரைக் காப்பாற்றவேண்
 டுமோ, அவ்வண்ணம் ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றிவா
 நும். புத்திரசோகம் என்பது மிக்ககொடிய பெரியசோகம்.
 அதலை, ஒருகால உடம்புக்கு அழிவு வந்தாலும் வந்து
 விடும், ஆகையால், கணவாக்குப் பணிவிடை செய்வதி
 லேயே கருததூன்றியவராய் முதுமைப்பருவம் அடைந்
 திருக்கும் அரசாக்கு நன்மையையே புரிந்திடும். தனது
 புருஷனுக்குப் பணிவிடை செய்யாமல் விரதங்களையும்
 உபவாசங்களையும் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் மிகவும் உத்
 தமையான ஸ்திரீயும் நரகத்தைத்தான் சேர்வாள். ஒரு
 ஸ்திரீ கல்லகதியை யடையக்கருதினால் அவள், ஆலயங்
 களுக்குப் போய வழிபாடு செய்யவேண்டாம்; அநதணர்

முதலியோரை வணங்கவேண்டாம்; தனது கணவனுடைய நன்மையையே எப்பொழுதும் நாடி அவனுக்குச் சரியாகப் பணிவிடை செய்தால அதுவே போதும். இது தான் மாதார்களுடைய கடமை யென்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன, உலகமும் இதனையே மதிக்கின்றது. அம்மா, நீ, எனது மன்மையைக் குறித்து அக்கினியில் ஹோமங்கள் செய்துகொண்டு நல்லமலர்களாலும் சந்தனதாமபூலங்களாலும் தெய்வங்களையும் நல்லொழுக்கமுடைய அந்தணர்களையும் பூஜியும். இவ்வண்ணம் நோனபுகளையும் உபவாசங்களையும் நடத்தி, எனது வருகையை விரும்பினவராய், ஆஹாரநியமத்தையும் வைத்துக்கொண்டு, பாத் தாவுக்குப் பணிவிடை செய்வதில் கருத்தான்றியவராயிருப்பின், அவற்றின் பலத்தாலேயே நாணம் திரும்பி வரக் கணவரும் பிழைத்திருப்பின், உமது விருப்பமெல்லாவற்றையும் பின்பு பெறலாகும்” என்றா.

புத்திரனைப் பற்றிய சோகத்தை மிகுதியாகவுடைய கௌசலே, கண்களில் நீர் தாரைதாரையாகப் பெருக, இராம

கௌசலே இரா ரைப்பார்த்தது, ‘காட்டுக்குப் போவதில்
மருக்கு விடை வெகு உறுதியோடிருக்கும் உன் மனத்தை
கொடுத்தல் என்னால் திருப்ப முடியாது இது, காலத்

திற்கொடுமைதான். வீரனே, உறுதியுடன் போய்வா. என் குழந்தாய், உனக்கு மங்களம் உண்டாகக்கூடவது. மறுபடி உன்னைக் கண்டபிறகுதான் எனது யரம் நீங்கும். மிகப் பாககியவராயும் விரதத்தையநுஷ்டிப்பவராயும் கிருதாரத்தனாயு மிருக்கும் நீ, உன் பிதாவின்கடனை அவ்வாககியப்படி காட்டில் வசிப்பதால் நீக்கித் திரும்பி வந்த பிறகுதான் நான் மிகக் சுகத்தை யடைவேன். தெய்வத்தின்செயல் உலகத்தில் ஒருகாலும் அறியமுடியாது; என்னுடைய வாக்கும வேறு தன்மையை யடைந்து உன்னைக் காட்டுக்குப் போகுமபடி ஏவுகின்றதன்றோ! என் வீரசிங்கமே, நீ காட்டுக்குப்போய், க்ஷேமமாகத் திரும்பி

வநது மிக அழகிய நல்ல உன வாகுக்களால் என மனத்தைக் களிக்கச்செய்வாய். உன் குமாரனாகிய நீ சடை முடித்த தலையுடனும் மரவுரி யுடுத்த இடையுடனும் காட்டிலிருந்து திரும்பிவர நான் பார்க்கும் அக்காலமும் இப்பொழுதே வருமா?" எனறான். இவ்வண்ணம் காட்டுக்குப் போக நிச்சயித்திருக்கும் தனதுகுமாரராகிய இராமரைப்பார்த்துக் கௌசலே வெகு அன்போடு நல்ல குணங்கள் பொருந்திய பேச்சைப் பேசி அவருக்கு ஸ்வஸ்தியயனஞ் செய்ய விரும்பினான்.

இருபத்தைந்தாஞ் சருக்கம் :
கௌசலையை இராமரை வாழ்த்தி யனுப்புதல்.

நல்ல மனத்தையுடைய அநதக்கௌசலையை, தனது துக்கங்களை யடக்கிக்கொண்டு, ஆசமனம் பண்ணி, இராமருக்கு மங்களத்தைச் செய்யலானான். “இராம, உன்னைத் தடுக்க முடியாது நீ போய்ச் சீக்கிரம் திரும்பிவருவாய்; நல்லவர்களவழியில் நடப்பாய் என வீரசிங்கமே, உனது மனோதையததாலும் நியமததாலும் எந்தத் தருமத்தை நீ நடத்திவருகிறாயோ, அநதத் தருமம் உன்னைக் காக்கடும். நாற்சந்திகளிலும் ஆலயங்களிலும் எந்தத் தெய்வங்களை நீ வணங்குகிறாயோ, அநதத் தெய்வங்கள், காட்டிலுள்ள மகாவுதிகளோடு உன்னைப் பாதுகாக்கடும். விசுவாமித்திரமகாவுதியால் உனக்குத் தரப்பட்ட அஸ்திரங்களெல்லாம், குணக்குன்றாகிய உன்னை எப்போதும் காப்பாற்றடும். மிகுந்த தோளவலி யுடையவனே, நீ உன் தந்தைக்குச் செய்த பணிவிடையும், உன் தாய்க்குப் பண்ணின் சுசமநுஷ்டையும், நீ கைக்கொண்டிருக்குஞ் சத்தியமும் உனக்கு நீண்ட ஆயுளை யளித்து உன்னை யிரட்சிக் கடும். மனிதரில் உத்தமனே, சமித்துகள், தருபபைகள், பவித்திரங்கள், அக்கினிவைக்கும் வேதிகள், ஆலயங்

கள, விசித்திரமான பூஜாஸ்தானங்கள், மலைகள், மரங்கள், செடிகள், மடுக்கள், பறவைகள், பாம்புகள், சிங்கங்கள் இவைகளெல்லாம் உன்னைப் பாதுகாக்கடும். ஸாததியர்கள், விசுவ தேவர்கள், மருத்துக்கள், மகாஷிகள், தாதா, விதாதா இவர்கள் உனக்குக் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கடும். துவாதசாதித்தியா, இந்திரன் முதலான லோகபாலர்கள் உன்னைப் பாலனம் பண்ணடும். ருதுக்கள், படசங்கள், மாதங்கள், வருஷங்கள், இரவு, பகல், முகூர்த்தங்கள் இவையெல்லாம் உனக்கு எப்பொழுதும் க்ஷேமத்தை யுண்டாக்கடும் தியானமும், சமாதியும், தருமங்களும் உன்னை எப்பொழுதும் போற்றக்கடவன. சந்தகுமாரபகவான், சுப பிரமணியக கடவுள், சந்திரன், பிரஹஸபதி, ஸபதரிஷிகள், நாரதா இவர்களெல்லாரும் உன்னை எப்பொழுதும் காப்பாற்றடும். மிகப் பிரசித்தர்களான திக்பாலகர்களோடு கூடின எட்டுத்திக்குக்களும், உன்னை நித்தியமும் பாதுகாக்கடும் இவர்களெல்லாரையுங்குறித்து நான் ஸதோத்திரஞ்செய்கிறேன். அஷ்ட குலபருவதங்களும், சமுத்திரங்களும், குபேரனும், வருணனும், தமது தேவதைகளோடு சோந்த சுவாக்கம் ஆகாசம் பூமி நதிகள் நட்சத்திரங்கள் கிரகங்கள் இவைகளும் உனக்கு நன்மையைக் கொடுக்கடும். இராப்பகலின் தேவதைகளும், இரண்டுசந்தியா காலங்களும், காட்டில் உறையும் உன்னைக் காக்கடும். புண்ணியமான ஆறுருதுக்களின் தேவதைகள், மாசத்தின் தேவதைகள், வருஷத்தின் தேவதைகள், கலாகாஷ்டாதிக்காலங்களின் தேவதைகள், உனக்குக் க்ஷேமத்தையளிக்கடும் முநிவேஷம் பூண்டு பெரியகாட்டில் வசிக் கும புத்திமானான உனக்குத் தேவ தானவர்கள் சுகத்தைக் கொடுப்பவர்களாக. குருரமான காரியங்களையே பண்ணும் கொடியரான ராக்ஷஸ்களிடத்திலிருந்தும், பிசாசுகளிடத்திலிருந்தும், இன்னும் மாமிசங்களைப் புசிக் கும மறறைப் பிராணிகளிடத்திலிருந்தும் உனக்கு ஒரு

பொழுதும பயமெனபதே உண்டாகாம லிருக்கக்கடவது. காட்டில குரங்குகளும், தேள்களும், காட்டிலக்களும், கொசுகளும், மலைப் பாம்புகளும், புழுக்களும் உனக்குத் தீங்கு செய்வனவாக இருக்கவேண்டாம பெரிய யானைகளும், சிங்கங்களும், புலிகளும், கரடிகளும், பன்றிகளும், எருமைகளும், கொம்புள்ள கொடிய மறற மிருகங்களும் உனக்குத் துன்பஞ் செய்யாமலிருக்கக் கடவன மனிதமாம சததையே புசித்துக்கொண்டு பயங்கரமான தொழிலுடன் காட்டில வசிக்கும் ஜினதுக்கள், நானசெய்யும் பூஜையினால் உனக்கு ஒருவித தீங்கையும் பண்ணாமலிருக்கட்டும். நீ போகும் வழிகளெல்லாம் உனக்கு நல்லவழிகளாக இருக்கட்டும். உனது பராக்ரமம் வீணப்போகாம லிருக்கட்டும். காட்டிலுள்ள வழிகளெல்லாம் பலமூலாதிகள் நிரம்பினவாக இருக்கக்கடவன. ஆகாயத்திலிருக்கும் எல்லாத் தெய்வங்களும் பூமியிலிருக்கும் எல்லாத் தெய்வங்களும் உனக்கு எப்பொழுதும் மங்களத்துடன் நன்மையையே உண்டுபண்ணட்டும். சத்துருக்களும் உனக்கு நன்மையையே செய்யட்டும் ராம, தண்டகையில் வசிக்கும் உனனை, பருஹஸபதி, சூரிய சந்திரர்கள், இந்திரன், சூரன், யமன் முதலாகிய எல்லாத் தேவர்களும் அர்ச்சிக்கப்பட்டவர்களாய்க் காப்பாற்றட்டும் நீ ஸநாநம் பண்ணும் போது அக்கினி, வாயு, தூமம், ரிஷிகள் உனக்குக்கொடுப்பதற்காக உச்சரிக்கும் மந்திரங்கள் இவைகள் உனனைப் பாதுகாக்கட்டும். உலகத்திலுள்ள எல்லாரையும் படைத்துப் பாதுகாக்கும் பிரமதேவனும் காததம்ரொழிறகுத் தலைவனான ஸ்ரீமநாராயணனும் மறறத் தெய்வங்களும் ரிஷிகளும் காட்டில வசிக்கும் உனனைக் காப்பாற்றட்டும்” என்று சொல்லி, மாலைகளினாலும் வாசனைத்திரவியங்களினாலும் அவ்வவைகளுக்குத் தக்க துதிகளாலும் தெய்வங்களை அர்ச்சித்தான். அன்றியும் அவள், பிராமணாமூலமாயத் தீ வளாதது இராமருக்கு மங்களமுண்டாவ

தற்காக ஓமம் பண்ணினாள் அந்த உத்தமி, நெய்யையும் வெணமாலையையும் வெணகிருகையையும் சமிததுக்களையும் ஓமத்திற்காகச் சோததாள ஓமம் பண்ணுகிற உபாத்தியாயா, எல்லாத் தீங்கும் நீங்கவும் ஆரோக்கியம் உண்டாகவும் ஓமஞ்செய்து, மிச்சமான அவிஸினால் வெளியிலலோ கபாலாதிபாக்குப் பலியை ஈந்தாள்.

கௌசலை, இராமருக்கு வனத்தில் மங்களை முண்டா கும்பொருட்டு ஸ்வஸ்திவாசனஞ் செய்வதனிமித்தம் அந்தணர்களைத் தேன், தயிரா, அக்ஷதை, நெய் இவைகளுடன் கூடினவாகளாகச் செய்து, ஸ்வஸ்திவாசனமந்திரத்தை யோத்செய்தாள். பின்பு, மிக்க புகழ்படைத்த கௌசலை, அவுபாத்தியாயாக்கு வேண்டியவளவு தக்ஷிணை கொடுத்தது, இராமரைப் பார்த்து, “எல்லாத் தேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பெற்ற இந்திரபகவானுக்கு விருத்திராசுரனைக் கொல்லுவதற்காக எந்தமங்களம் உண்டாயிற்றோ, அந்த மங்களம் உனக்கும் உண்டாகட்டும் முற்காலத்தில் அமிருதத்தைக் கொண்டு வருதற்குக் கருடபகவான் சென்ற பொழுது அவர் தாயாகிய விறதை அவாக்கு எந்தமங்களத்தைச் செய்தாலோ, அந்த மங்களம் உனக்கும் உண்டாகட்டும். திருப்பாறகடலைக் கடைந்து அமிருதத்தை எடுக்கச் சென்ற காலத்தில் அசுரர்களை வதைப்பவனான இந்திரபகவானுக்கு அதிதிதேவி எந்தமங்களத்தை வேண்டினாளோ, அந்த மங்களம் உனக்கும் உண்டாகட்டும். மூவுலகங்களையும் மூன்றடியில் அளந்த வெற்றிபொருந்திய விஷ்ணுபகவானுக்கு உண்டான மங்களம் உனக்கும் உண்டாவதாக. ருதுக்களும், சமுத்திரங்களும், தீவுகளும், வேதங்களும், உலகங்களும், திசைகளும், மங்களத்திற்கு அதிசயத்தை விளைக்கும் மங்களங்களை உனக்கு அளிக்கட்டும்” என்று இவ்வண்ணம் மங்களங்களைச் சொல்லி, இராமாதலையில் அக்ஷதையை இட்டு அவருடம்பில் கந்தத்தைப் பூசி, கைகண்ட

பலனை யுடைய விசலியகரணி எனனும மூலிகையை மந்திரித்து ரக்ஷைகட்டி, மந்திரங்களால் ஜபித்தாள். அவள், தனது குமாரனைக் கட்டி யணைத்து உச்சிமோநது, மனத்தில் துக்கம் மிக்கிருந்தபோதிலும் வெளியில் சோகந தெரியாதவாறு மிகமகிழ்ந்தவளபோலிருந்து, அவரை நோக்கித் தழுதழுத்த வாக்கால சொல்லலுற்றாள். “இராம, பலன கைகூடப் பெற்றவனாய் நீ காட்டிறகுச் சுக்ரமாகப் போய்வா. தொழிலை நிறைவேற்றிக் காட்டில் நின்று அயோத்திக்குத் திரும்பிவந்து இராஜமாகக்கதில் அழகாக நிற்பவனும் பதினாறுகலைஞர் னுதித்த சந்திரன்போன்றவனுமான உன்னை, மனத்தில் துக்கமற்று மகிழ்ச்சியால் விளங்கும் முகத்தையுடையவளாய் நான் பாரக்கப்போகின்றேன். காட்டினின்று திரும்பி வந்தவனாயும் அழகிய ஆசனத்தில் வீற்றிருப்பவனாயும் பிதிருவாக்கியபரிபாலனம் பண்ணினவனாய் மிருக்கும் உன்னைப் பாரக்கப்போகின்றேன் குழந்தாய், நீ காட்டுக்குச் சென்று கேஷமமாகத் திரும்பிவந்து அரசாக்குரிய ஆடையாபரணங்களை யணிந்து, என்னுடைய இஷ்டத்தையும் எனமருமகளின் இஷ்டத்தையும் எப்பொழுதும் நிறைவேற்றுவாய் எனனால் பூஜிக்கப்பட்ட பரமேசுவரன்முதலானகடவுளாகளும், மகாஷிகளும், பூதங்களும், மகாசுரர்களும், நாகங்களும், நான்கு திக்குகளும், காட்டில் வசிக்கச்செல்லும் உனக்கு நன்மையைத் தேட்டும்” என்று சொல்லி, கௌசலையை தன் கண்களில் நீர்த்துத் துறையடி ஸவஸதியை யனஞ்செய்து, இராகவரைச் சுற்றிவந்து அவரை அடிக்கடி கட்டி யணைத்துக்கொண்டாள். மிகப் புகழையுடைய இராமரும், தமதுதாயை அடிக்கடி தாளில் வணங்கித் தமது கார்த்தியால் விளங்குபவராய்ச் சீதையின் மாளிகையை நோக்கிப் போனா.

இருபத்தாறஞ் சருக்கம் :

இராமர் தாம்காட்டிற்குப் போவதைச்

சீதைக்கு அறிவித்தல்.

தருமநெறியிற் பிறழாது நிற்கும் இராமா, காட்டிற்குப் போவதற்காகக் கௌசலையைவணங்கி அவளால் ஸ்வஸ்திய யனஞ் செய்யப்பட்டவராய், ஜனங்கள் சீதையின் நிலை சூழ்நது நிற்கும் இராஜமாகக்கததைத் தமது ஒளியால் விளக்கிக்கொண்டு, பண்புடைமையால் மக்களின் மனத்தைக் கலக்கிறாபோலும் அபிஷேகத்தின் பொருட்குக் கொண்ட விரதத்துடன் கூடியவனும் இராஜ தருமத்தை யறிந்தவனும் செய்யவேண்டிய மாதிரியை யுணர்ந்தவனும் மகிழ்ந்த மனத்தை யுடையவருமான சீதாதேவிக் குப் பட்டாபிஷேகந் தடைப்பட்ட சமாசாரந் தெரியாதாகையால், அவள், தன்மனத்தில் தனது கணவருக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கப்போகிறதென்ற எண்ணமுடையவளாய், இஷ்டதேவதைகளுக்குப் பூஜைகளைச் செய்து, தனது பாததாவின வரவை எதிர்பாரத்திருந்தாள பின்பு இராமா, வெட்கத்தால் கொஞ்சம் தாழ்ந்தமுகத்தினராய், களித்துக்கொண்டிருக்கும் ஜனங்கள் நிரம் இராமா சீதையை பியதும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்ப யடைதல துமாகிய தமது மாளிகைக்குட்புகுந்தா. பின்பு சீதை, துக்கத்தால் மெலிவடைந்தவரும் சிந்தையாற கலங்கிய இரத்திரியங்களை யுடையவருமான கணவரைப் பார்த்து, தனது ஆசனத்தினின்று எழுந்த நடுநடுங்கி நின்றாள். அவளைக் கண்டவுடன் வெகு தருமாதமாவாகிய இராமா, மனத்திலிருந்த துக்கத்தைப் பொறுக்க முடியாதவரானா; அதனால், அத்துயரம் வெளிப்பட்டது முக்காந்தி குன்றி வோவையுண்டாகப்பெற்றுப் பொறுக்கமுடியாத சோகத்தை யடைந்திருந்த தனதுபாத்தா

இராமருடைய
நிலையைக்கண்ட
சீதையின் வினா

வைக கண்ட சீதை, வெகு துக்கத்தை

யடைநது “மகாபிரபுவே, மகிழ்ச்சியடைய

வேண்டியகாலத்தில துயரப்படுவதென்ன?

அபிஷேகத்திற்காக ஏறப்படுததியதும் பிர

ஹஸபதியைத் தெய்வமாகக் கொண்டதுமான புஷ்ய நட

சத்திரம் இன்றைக்குத்தான் என்று நன்குணர்ந்த வேதி

யாகள் சொல்லுகிறார்களே! தாங்கள் ஏன் துக்கப்படுகி

றீர்கள்? நீர்துரைபோல வெண்மை நிற முள்ளதும், நூறு

சலாகைகளையுடையதுமான குடையின்கீழ் தங்களுடைய

சந்தரமான முகம் ஏன் விளங்கவில்லை? நூற்றிதழ்க்கமலத்

தையொத்த திருக்கண்களையுடைய தங்களுமுகம், சந்திரன்

போலவுமஹமஸம்போலவுமவிளங்கும் வெண்சாமரையால

ஏன்வீசப்படவில்லை? புகழ்வதிலவல்ல ஸதுதிபாடகாகளும்

ஸ-ஓதார்களும் மாகதார்களும் மனமுவந்து மங்களங்களால்

தங்களை ஏன் துதிக்கவில்லை? பட்டாபிஷேகஞ்செய்த தங்

களுடைய சிரசில, வேதத்தை நன்குணர்ந்தவர்களான அந்

தணாகள், தேன தயிராகளை முறைப்படி ஏன் அபிஷேகஞ்

செய்யவில்லை? தங்களுடைய அமைச்சர் முதலிய பிரகிருதி

கள், அவ்வவ் வீதிகளிலுள்ள முக்கியர்கள், நாட்டார்கள்,

நகரத்தார்கள் ஆகியவல்லோரும், ஆடையாபரணங்களினால்

சிங்காரித்துக்கொண்டு, தங்களைப் பின்தொடர்ந்துவர ஏன்

விருமபவில்லை? புஷ்யரதம் என்ற ஒருவகைத் தேர்,

நன்றாகச் சிங்காரிக்கப்பட்டு வேகமுள்ள நான்கு குதிரை

கள் பூட்டப்பெற்றுத் தங்கள் முன ஏன் ஓடவில்லை?

கறுத்தமேகந் தங்கிய குன்றுபோன்றதும் சகலலட்ச

ணங்களும் பொருந்தியதுமான தங்களுடைய பட்டத்து

யானை, ஏன் தங்களுடைய பிரயாணத்தில் முன்னே போ

கவில்லை? அழகிய தோற்றத்தை யுடையீர், வீரர்களால்

ஏந்தப்பட்டதும் பொனவேலை யமைந்ததுமான சிங்காச

னம் முன்னாச செல்லத் தாங்கள் பின் நடக்கக் காணேன்!

அபிஷேகஞ் சித்தமா யிருப்பதா லுண்டாகவேண்டிய அபூர்வமான முகத்தின் நிறமும், மகிழ்ச்சியும் காணப்பட வில்லையே !! இதென்ன ?” என்று வினவிப் புலமப், இரா

இராமா
மறுமொழி,

மர், அவனைப்பாராதது, “ சீதே, பெரியவ

ரான எனது தந்தையாரா என்னைக் காட

டுக்கு அனுப்புகிறா. உத்தமகுலத்திலுதித்

தவளே, தருமத்தை நன்றாய்நிறத்தவளே, தருமந் தவறாது நடப்பவளே, ஜானகீ, எவ்வண்ணம் இப்படி வந்ததென்ப

தைப்பற்றி முறையாகச் சொல்லுகிறேன், கேள். சத்தியசந்

தரும எனது தந்தையுமான தசரதசக்கரவாத்தியாரா, முன்

னொருகாலத்தில, எனது தாயாரான கைகேயிக் கு இரண்டு

வரங்களைக் கொடுத்திருந்தாா. எனக்குப் பட்டாபிஷேகம்

பண்ணிவைக்க அரசா சித்தராகவிருந்த இப்பொழுது,

அவ்வரங்களைக் கைகேயியம்மா கேட்க, அதந்தந்தயார்

தருமத்தால வெல்லப்பட்டாா. அதனால், நான், பதினான்கு

வருஷகாலம் தண்டகவனத்தில் வசிக்கவேண்டும். எனது

தந்தையாரா, பரதனுக்கு இளவரசுபட்டங் கட்டப்போகி

றா. நான், உன்னைப்பாராதது விட்டு, மனிதசஞ்சாரமில்

லாத காட்டுக்குப் போக வந்தேன். நீ, பரதன்முன் என்னை

ஒருபொழுதும் புகழ்நது பேசாதே. புத்தியுடனிருக்கும்

புருஷர்கள் பிறருடைய துதியைப் பொறார்களன்றோ !

ஆகையால், பரதன்முன் என் குணங்களை நீ எடுத்துரைக்கவே

வேண்டாம். நீ, பரதனால் விசேஷமாக எண்ணிப்

போற்றத்தக்கவளன்று. அவனுடைய சமீபத்தில் நீ, அந்

கூலையாகவே யிருக்கவேண்டும். நெடுங்காலமாக வந்திருக்க

கும் இந்த இளவரசுபட்டம் எனது தந்தையாரால் பரத

னுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது; ஆகையால், சீதே, பரதன்

இப்பொழுது அரசனாகையால், நீ அவனுக்கு அநுகூல

யாகவே நடந்துவரவேண்டும். நல்ல மனமுடையவளே,

நீ, உன் மனத்தைத் தெரியம் பண்ணிக்கொண்டு இவ்வ

டததில வசித்திரு நான் புறப்பட்டு எனது தந்தைசொல
 லைக காப்பாற்ற இப்பொழுதே காட்டுக்குப் போகிறேன்.
 குற்றமற்றவனே, நற்குணமுடையாய், மகாவுடிகள் வசிக
 கும வனத்தில் நான் வசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, நீ,
 இங்கு விரதங்களையும் உபவாசங்களையும் அநுஷ்டித்துக்
 கொண்டுவரவேண்டும். தினந்தோறும் காலையில் எழுந்து
 விதிப்படி தெய்வங்களைப் பூசித்துவிட்டு என் பிதாவாகிய
 தசரதசக்கரவாததியை வணங்கிவா. எனதுதாயாரான்
 கௌசலைக்கு வயசாயவிட்டது; அன்றியும் அவா, என்னை
 விட்டுப்பிரிந்த துக்கத்தாலும் மெலிந்துவிடுவா, ஆகையால்
 அவாக்குப் பணிவிடை செய்வதுதான் மேலான தரும
 மென்று நீ கருதுவாய் எனனுடைய மறறைத் தாய்மாராக
 ளையும் நாடோறும் நீ வணங்கிவா அவர்களுள்ளோரும்
 என்னிடத்திலசமமான அன்பும் சினேகமும் வைத்து என
 னைப் போற்றுகிறார்களன்றோ! எனது தம்பியாகிய பர
 தன் சத்துருக்களை இவ்விருவரும் எனக்குப் பிராணனை
 விட அதிகமானவர்கள். அவர்களை நீ புதலவாபோல
 வும் சகோதராபோலவும் எண்ணி விசேஷமாகப் பாரத்
 துக்கொளவாய் பரதனுக்கு விருப்பமல்லாததை நீ, ஒரு
 பொழுதுஞ் செய்யாதே, ஏனெனில், அவன்தான் குலத்
 துக்கும் தேசத்துக்கும் அரசன். நன்னடக்கையால் மகிழ்
 விக்ஷப்பட்டவராயும்முயற்சியோடு உபசரிக்கப்பட்டவராயு
 மிருக்கும் அரசர் மனமுந்நிறுப்பார்: விரோதமாய்
 நடந்தால் கோபிப்பார் அவர், தமவயிற்றிற்பிறந்த குமார்
 ரானாலும் தமக்குத் தீங்கு செய்கிறவரென்று கண்டால்,
 விட்டிடுவார். தமக்கு ஒருவிதமான உறவுமில்லாத வேற
 றுமனிதர்களையுந் தமக்கு அநுகூலராகநடக்கக் கண்டால்,
 சோததுக்கொள்ளுவார் ஆகையால், நீ அரசனுக்கு அநு
 கூலையாக நடந்துகொண்டு, உனது தருமங்களையும் விர
 தங்களையும் சரியாகச் செய்வளாய் இங்குத்தானே வசிப்
 பாய். நான்காட்டுக்குப்போய் வருகிறேன் நீ இங்குத்தான்

இருக்கவேண்டும். நீ ஒருவாக்கும் விருப்பமல்லாததைச் செய்வததுபோல, எனது இந்தச்சொல்லையுந் தவறாது செய்வாய்” என்றா.

இருபத்தேழாஞ் சருக்கம் :

சீதை, காட்டிற்கு உடன்வருவேன் என்றல்.

விருபபத்தையே சொல்லத் தக்கவளாயும் எப் பொழுதும் இனிய வசனங்களையே பேசுகிறவளாயுமிருக்குஞ் சீதை, இவ்வாறு தனது பாததா தன்னைப்பார்த்துச் சொன்னதைக் கேட்டுத் தான அவாமேல வைத்திருந்த அதிக அன்பினால் கோபமடைந்து அவரைப்பார்த்துப் பின் வருமாறு சொல்லலானாள் :— “சககரவாததித் திருமகரே, நீங்கள் இலேசாகவும் உறு சீதையின் நியாயம் தியாகமும் எனன் இப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? நானும் உங்களவாத்தையைக்கேட்டுப் பரிசுசிக்கும்படியாக விருக்கிறது. எனது நாதரே, தந்தை, தாய், சகோதரன், புத்திரன், மருமகள் ஆகிய இவர்களெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் புண்ணியபாவங்களின்பயனைத் தாங்களே தனிமையில் அநுபவிக்கிறார்கள். புருஷசிரேஷ்டரே, மனைவி ஒருத்திதான், தனது கணவன் செய்த புண்ணியபாவங்களின்பயனைப் பகுத்துக்கொண்டு அநுபவிக்கிறாள். ஆகையால், ‘காட்டில் வசிக்கவேண்டும்’ என்று உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கட்டளை எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டதுதான். இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸ்திரீக்கு, அவள் தந்தை, பிள்ளை, தான், தாய், தோழிமார் ஆகிய இவர்கள் கதியாக மாட்டார்கள்; கணவன் ஒருவன் தான் எப்பொழுதும் கதி. ஆகையால் மனிதர்களால் கிடத்தற்கரிய காட்டுக்குத் தாங்கள் இப்பொழுது புறப்பட்ட

டர்ல, நான் புறகளையும் முடகளையும் மிதித்துக்கொண்டு தங்களுக்கு முன் நடநது போவேன 'எனனை அநுசரித்து நடந்தால இவள கிருதாரத்தை யாயவிடுவாளே' என்று உண்டாகும் பொருமையையும் 'சொன்னபழிகேடகமாட டேனெனகிறாள்' என்று உண்டாகும் கோபத்தையும், சாஸ்திரத்தில் இழிவுடையதாகச் சொல்லப்படுங் குடித்து மிகுந்தஜலத்தைப்போல விட்டிட்டு, கொஞ்சமேனும் ஐய ப்படாமல் எனனைத் தங்களுடன் அழைத்துச் செல்லுங் கள் எனனை விட்டுப்போகும்படியாக நான் ஒருவித பாப மும் பண்ணவில்லையே! பாததா, அரசமாளிகையின் உச்சி யிலிருந்தாலும், விமானத்திலுந் சென்றாலும், யோகப லத்தால ஆகாயத்திலேயே சென்றாலும், அனறி வேறு எவ்வித நிலையிலிருந்தாலும் அவனுடைய திருவடிநீழல தான் மனைவிக்ஞ்ச சிறந்தது. என தாய்தந்தையாக்கள கண வனிடம் நடநதுகொள்ளுவதைப்பற்றி எனக்கு நன்றாகக் கற்பித்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது அதைப்பற்றி எனக் குச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டியதில்லை. நான், அநேக மிருகங்களின் கூட்டங்களும் புலிகளும் செநநாயகனருஞ் சஞ்சரிப்பதும் மனிதசஞ்சாரமற்றதுமான அடாந்த காட டிக்குத் தங்களுடன் வருவேன; இம்மூவுலக ஐசுவரியத் தையும் மதியாமல், கணவருக்குப் பணிவிடைசெய்வதி லேயே கருத்துக்கொண்டு, பிறந்த வீட்டில் எவ்வளவு சுக மாக வசிப்பேனோ, அவ்வளவு சுகமாக வனத்தில் வசிப் பேன். மகாகுரே, நான், நியமத்தோடுகூடி ஐம்புலன்களையும் வென்றவளாய், தேன்மணம் வீசிக்கொண்டிருக்குங் காட்டில் தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டு தங்களு டன் கூடிக்கலந்து மகிழப்போகிறேன். பகைவரின்செருக் கையழிப்பவரே, தாங்கள், காட்டில் வேறு ஜனங்களைக்காப் பாற்றுவதிலும் வலலமை பெற்றிருக்கிறீர்கள், என்னைக் காப்பாற்றுவதில் வலலமையைப் பற்றிக் கேட்கவேணு மோ? இப்பொழுதே தங்களுடன் நான் காட்டுக்கு வரப்

போகினறேன இதில சந்தேகம் சிறிதேனுமில்லை. காட்டி
 றகுப்போகச சிதைதயாக இருக்கும் எனனைத் தங்களால்
 தடுக்கமுடியாது. நானும் தங்களைப்போல தினந்தோறும்
 கனிகளையும் கிழங்குகளையும் புசிப்பேன். காட்டில் தங்களு
 டன் நான்வசிப்பதால், தங்களுக்கு ஒருவித சிரமமு மில்
 லாதபடி நடந்துகொள்வேன் நான், புத்திமானாயும் கணவ
 ராயுமுள்ள தங்களுடன் நதிகளையும், மலைகளையும், ஓடைக
 ளையும், காடுகளையும் பயமிலலாமற் பாரக்க விரும்புகிறேன்
 ஹம்சங்களும் நீர்ப்பறவைகளும் விளையாடக்கொண்டிருக்க
 கும நன்றாய்ப்புஷ்பித்த தாமரையோடைகளைத் தங்களு
 டன்கண்டு களிக்க நான் ஆசைப்படுகிறேன். நீண்டகணக
 ளையுடையவரே, அவைகளில் நான், தங்களுடன் தினந்தோ
 றும் ஸநானமபண்ணி, விரதங்களை அதுஷ்டித்தவளாய்,
 தங்களுடன் கூடக்கலந்து விளையாடி, தங்களுக்குச் சந்தோ
 ஷத்தை யுண்டாக்கப்போகிறேன். இவ்வாறு பதினாயிரம்
 வருஷங் கழிந்தாலும் அதைநான் அறியேன் இவ்வாற்றிடுப
 பதைவிட்டுச் சுவாககத்தில் வசிப்பதும் எனக்கு இஷ்டம்
 ன்று எனக்குச் சுவாககங் கிடைத்தாலும் அங்குத் தங்களு
 டைய சேவைகிடையாதாயின அச்சவாக்கத்தையும் விரும்
 பேன். நான், அநேக மிருகங்களும், குரங்குகளும், யானை
 களு மிருக்கும் புகுதற்கரியகாட்டிற் குத் தங்களுடன் வரப்
 போகினறேன். அங்குத் தங்கள் பாதங்களைத் தழுவிக்கொ
 ண்டி, எனதுதகப்பனா வீட்டிலிருப்பதுபோலச் சுகமாக
 விருப்பேன். வேறொன்றையுங் கருதாது தங்களிடத்திலே
 யே ஆசை முழுவதையும் வைத்து, தங்களை விட்டுப்பிரி
 யின் மரணமடைய நிச்சயித்திருக்கும் எனனைத் தாங்கள்
 அழைத்துப்போகவேண்டும் எனது இவ்வேண்டுகோளை
 நிறைவேற்றுகள. இதனால் தங்களுக்குச் சிறிதுபாரமும்
 உண்டாகாது” என்றான். தருமங்களை நன்றாயுணர்ந்து
 அவைகளின்மேல் அன்பு பாராட்டிவரும் இராமா, தமது
 மனைவி இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டும் அவளைக் காட்டுக்கு

அழைத்துப்போக இஷ்டப்படாமல், அவளுடைய எண்ணத்தை மாற்றும்பொருட்டு, காட்டிலவசியப்பதிலிருக்குங் கஷ்டங்களை வெகுவாகச் சொல்லலானா.

இருபத்தெட்டாஞ் சருக்கம் :
வனவாசதுக்கத்தைச் சீதைக்கு இராமர்
எடுத்துச் சொல்லுதல்.

இராமா, காட்டிலிருக்குங்கஷ்டங்களை நினைத்து, சீதையைத் தமமுடன் அழைத்துப்போகத் துணியாமல், கண்ணீருடன் நிற்கும் அவளுக்கு நல்லவாதத்தைச் சொல்லி அவளைக் காட்டுக்குப்போவதிலிருந்து திருப்பும்பொருட்டு, அவளைப்பார்த்து, “சீதே, நீயோநற்குலத்திற்பிறந்தவள; எப்பொழுதும் தருமத்தையே செய்துகொண்டிருப்பவள; இவ்விடத்தில் இருந்துகொண்டு நீ தருமத்தைச் செய்துவா; மனம்போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம். சீதே, நீ வலியற்றவள, நான் சொல்லுவதைக் கேட்கவேண்டியவள; காட்டில் வெகு சங்கடங்க ளிருக்கின்றன. அவைகளை நான் சொல்லுகின்றேன்; கேள் சீதே, காட்டில் வசிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தை விட்டிட்டு ‘காடு’

என்று சொல்லப்படுவது, அநேக கஷ்டவனவாசத்தின் கொடுமை, டங்கள் நிறைந்த மகாரணியமன்றோ !

நான் இப்பொழுது சொல்வதெல்லாம் உன்னுடைய நன்மையைக் கருதியே. காட்டில் சுகலேசமுங் கிடையாது; துக்கந்தான் உள்ளது. குகைகளில் வசிக் குஞ் சிங்கங்களின் காசசீன்கள், மலையருவிகளின் ஒலியால் வளரப்பெற்று, காணகடோரமாயக்கேட்கும்; ஆகையால், காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம். நிரமாதுஷ்மான காடுகளில் அசசமில்லாமல் மதித்து விளையாடிக்

கொண்டு திரியும் அநேக மிருகங்களா, மனிதர்களைக் கண்டால் துரத்திக்கொண்டு வரும் ஆகையால், காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம் காடுகளில் முதலைகளுடன் கூடியனவும் சேற்றினையுடையனவும் மதயானைகளாலுந் தாண்டமுடியாதனவுமான நதிகள் இருக்கின்றன, ஆகையால், காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம். நடக்கிற இடங்களெல்லாம் கொடிகளாலும் முடிகளாலும் அடர்ந்திருக்கும், எங்குப் பார்த்தாலும் காட்டுக்கொழிகள் பயங்கரமாகக் கூவிக் கொண்டிருக்கும், சில இடங்களில் குடிக்கச் சலம் அகப்படாது, சில இடங்களில் வழிபேயிராது, ஆகையால் காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம் பகலெல்லாம் அலைந்து களைத்து, மரங்களிலிருந்து தானாக உதிரும் சருகுகளையுடைய தரையிற்படுதது உறங்கவேண்டும், ஆகையால் காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம் இரவும் பகலும் மரத்திலிருந்து விழுங் கணிகளைப் புசித்து ஐம்புலனை யடக்கி வேறொன்றைநினைக்கும் ஆசையற்று இருக்கவேண்டும், ஆகையால், காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம் சக்திக்கு ஏற்றபடி உபவாசம்பண்ணவேண்டும், தலையிறைச் சடையாக்கிக் கொண்டு மரவூரி தரித்திருக்கவேண்டும், சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியிருக்கும்வண்ணம் தெய்வங்களுக்கும் பிதிருக்களுக்கும் பூசை பண்ணவேண்டும், தினந்தோறும் நாடிவரும் அதிதியை ஆராதிக்கவேண்டும், நாடோறும் மூன்றுவேளை ஸநானஞ் செய்வவேண்டும்; வெகு நியமத்துடன் இருக்கவேண்டும், ஆகையால், காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம் தானாகவே சென்று புஷ்பங்கள் எடுத்ததுவந்து அவைகளால் வேதிகளில் வானபரஸ்தாகளுக்கு உரிய முறைப்படி பூஜை செய்யவேண்டும், ஆகையால், சிறு பெண்ணே, காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம் காட்டில் வசிப்பவா நியமத்துடன் கூடியவர்களாய்க் கிடைத்ததையுண்டு சந்தோஷப்படவேண்டும்; ஆகையால், எப்பொழுதும் காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம். காட்டில், காற்று

அதிகமாக வீசும், இருடமும் அதிகமாக இருக்கும், பசியும் அதிகமாக உண்டாகும், அசசமும் அதிகமாக இருக்கும், ஆகையால், காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம். காட்டில், பருத்த உடலையுடைய பலமலைப்பாம்புகள் செருக்கிச் சஞ்சரிக்கின்றன, ஆகையால், காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம் நதியோரங்களை இருப்பிடமாகக் கொண்டனவும் நதிகளைப்போல வளைந்து ஓடுநதன்மையுள்ளனவுமான ஸாப்பங்கள், போகும் வழிகளில் குறுக்காய்க் கிடக்கும், ஆகையால், காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம். சலபங்களும், தேள்களும், புழுக்களும், காட்டிலுள்ள, கொசுக்களும், வருத்தும், ஆகையால், வனம் முழுமையும் துன்பமே முள்ளுள்ள மரங்கள் அசையுங் கிளைகளுள்ளனவாகவும், தருப்பைப் புறங்களும் நாணற் புறங்களும் அசையும் நுனிகளையுடையனவாகவும் இருக்கும், ஆகையால், வனத்தில் துன்பம் மிகுந்திருக்கும். வனத்தில் வசிப்பவாகு, தேகத்துக்கு உபத்திரவம் வெகு அதிகம்; அன்றிப் பல்விதமான பயங்களும் உண்டாகும். ஆகையால் வனமென்பது துன்பமே. காட்டில் வசிக்கும்போது ஆசை கோபம் இவைகளை முழுதும் விட்டிடவேணும், தவத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தவேணும், எவற்றைக் கண்டால் பயமுண்டாகுமோ, அவற்றைக் கண்டும் அஞ்சாமலிருக்கவேண்டும், ஆகையால், எப்பொழுதும் வனவாசம் வெகு துக்கமானது ஆகையால், நீ வனத்துக்கு வரவேண்டாம் உனக்கு வனவாசம் ஒவ்வாது நான், நன்றாக ஆலோசித்துச் சொல்லுகிறேன், வனத்திலவெழுவித் பயங்கலிருக்கின்றன” என்றா இவ்வண்ணம் மகாத்மாவாகிய இராமா, சீதையைக் காட்டுக்கு அழைத்துப்போகச் சமம் தப் படாமற் பேச, அவள் அதைக் கேட்டு வெகு துயரமடைந்து அவாசொல்லியவைகளை அங்கீகரிப்பாற் பின்னுஞ் சொல்லலானாள்.

இருபத்தொன்பதாஞ் சருக்கம் :
சீதை, காட்டிற்குத் தன்னை அழைத்துப்
போம்படி இராமரை வேண்டல்.

இவ்வாறு இராமா சொல்லியதைக் கேட்டுச் சீதை,
துக்கமடைந்து கண்களில் நீர்பெருகத் தனது கணவரைப்
பார்த்து, “ தாங்கள் எடுத்துக்கூறிய வன
காட்டில் துன வாச துக்கங்களெல்லாம் தங்களிடத்தில்
பந்தோனரது அன்பு வைத்திருக்கும் என்னை பார்க்கப்ப
என்றல் ட்டவைகளாய், இன்பங்களாகவே தோன்
றுமென அறியக்கடவீர்கள். ரகுமசத்திற பிறந்தவரே,
மானகள், சிங்கங்கள், யானைகள், புலிகள், சரபங்கள், பற
வைகள், காட்டுப் பசுக்கள், காட்டில் சஞ்சரிக்கும் ஏனைய
பிராணிகள் இவைகளெல்லாம், இதற்குமுன் பார்த்திராத
படியினால் தங்கள் உருவத்தைக் கண்டமாதிரிததில்
ஓடிவிடும், அச்சத்திற்குக்காரண முண்டாயிருப்பின, எல்
லாநும் அஞ்சுவார்களன்றோ ! பெரியவர்கள் கட்டளைப்
படி நான் தங்களுடன் புறப்படத்தான் வேண்டும் தங்
களை விட்டுப் பிரிந்தால், எனபிராணன் போய்விடும்.
தங்களசம்பதில் நான் இருந்தால், என்னைத் தேவா
களுக்கெல்லாந் தலைவனான இந்திரபகவானாலும் தனது
தேஜஸால் ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாது ‘ கணவனை விட்
டுப் பிரிந்த ஸ்திரீ பிழைத்திருக்கமாட்டாள்’ என்று
அநேகதரம் தாங்கள் எனக்கு உபதேசித்திருக்கிறீர்கள்.

மேலும், நான் எனது பிறந்ததத்தி லிருந்
சீதையின் தபொழுது ‘ காட்டில் வசிக்கும்படி வரும்’
இளமைப்பருவத் து நிகழ்ந்ததை என்று ஜயோதிஷமறிந்தபிராமணர்கள்
உண்மையாகச்சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். மிகுந்த பல
முள்ளவரே, சாமுத்திரிகசாஸ்திரங்களை நன்றாகக் கற்
றறிந்த வேதியர்கள் ‘ கொஞ்சகாலம் வனவாசமபண்ண
வேண்டிவரும்’ என்று என்றுசொன்னார்களோ, அன்றும்

முதல நான் 'காட்டுக்குப் போகவேண்டுமென' என்ற ஆசையுடனிருக்கிறேன் காட்டிற்குப் போகவேண்டுமென்றவிதியை வெல்ல முடியுமோ? பிரியரே, நான் தங்களுடனேசோந்தே போவேன், தனியாய்ப் போகமாட்டேன். பெரியோர்கள் கட்டளைப்படி நான் தங்களுடனே காட்டிற்குவருவேன். இது தான் வனவாசத்திற்குத் தக்ககாலம் சாமுத்திரிகசாஸ்திரமறிந்த அந்தணர்களுடைய சொற்கள் உண்மையாக முடியாட்டும் வனவாசத்தில் கஷ்டங்கள் வெகு அதிகமென்பதை நான் அறிவேன் ஆனால், அவைகளெல்லாம், திருத்தம்பெற்றத மனதையுடையவர்களுக்கன்றோ! சிறு குழந்தையான எனனால், பிதாவின் வீட்டிலிருக்கும்போது, நன்னடக்கையுள்ள பிச்சையெடுப்பவனொருத்தி, எனதாயாரின் முன்பு 'இவள் கொஞ்சநாள்காட்டில் வசிப்பள்' என்று சொல்லக் கேட்கப்பட்டது பரபுவே, முன்னமே வெகுவாக நல்லவாததைசொல்லித் தங்களுடனே காட்டுக்கு வர நான் தங்களை வேண்டியிருக்கிறேன் இராகவரே, நான் முந்தியே தங்களுடனே அரணியத்திற்குப் போகக் காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தேன். சூரராயும் வனத்தில்வசிப்பவராயுமிருக்கும் பாததாவுக்குப் பணிவிடை செய்வதுதான் என மனத்திற்கு ஒத்ததாயிருக்கிறது வெகு பரிசுத்தமானவரே, தங்களிடம் வைத்த அபிமானத்தால நான் தங்களைத் தொடர்ந்து காட்டுக்கு வந்து பாவமற்றவ ளாவேன் எனக்குக் கணவன்தான் தெய்வம் பரலோகத்திலும் தங்களுடனேசோந்துவாழ்வதே எனக்குச் சுபம்.

உடன் அழைத்துப் போக்க காணம்

மிகப்புத்தியுடையீர், 'இவ்வுலகத்தில் எந்தப் புருஷன்கையில் தகப்பனாதியோ தீர்த்தத்தை வார்த்துக கன்னிகாதானம்

பண்ணிக்கொடுத்து விடுகின்றனரோ, தனது ஒழுக்கத்தில் தவறாத அவள், அந்தப்புருஷனுக்கே பரலோகத்திலும் மனைவி' என்று வேதங்கூறுவதாகப் புகழ்பெற்ற அந்தணர்கள் சொல்லுகிறார்கள் என்றோ! இவ்வாறு வேதங் கூறவும்,

நல்லொழுக்கமுடையவளாயும் பதிவிரதையாயும் தங்களுது பத்தினியாயுமிருக்கும் எனனை, இப்பட்டணத்தி லிருந்து உடனழைத்துப்போக இப்பொழுது விருமபாமலிருத்தற் குக்காரணமென்ன? நான், தங்களுடம்பக்தியைவைத்து, தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதையே என்கடமை யாகக் கொண்டு, தங்களுையே தஞ்சமாக எண்ணித் தங்களைத் தவிர வேறு சரணிலலாமல், தங்களுக்கு வருஷ சுகதுக்கங்களை எனக்கு வந்த சுகதுக்கங்களாகக் கருதியிருக்கிறேன் ஆகையால், தாங்கள் எனனை அழைத்துக்கொண்டே போகவேண்டும் இவ்வாறு துயரப்படிகொண்டிருக்கும் எனனைத் தாங்கள் அரணியத்துக்கு அழைத்துப்போகாவிடில், நான், விஷமோ அக்கினியோ, அல்லது ஜலமோ இவைகளிலொன்றினமூலமாக எனபிராணனை நிச்சயமாய் விட்டிடுவேன்” என்று பலவிதமாகச் சொல்லித் தனனை அழைத்துப்போக வேண்டுமென்று யாசித்தாள ஆயினும், அவா, மனிதசஞ்சாரமற்ற காட்டுக்கு அவளை யழைத்துப்போக விருமபாமல் தடுத்தாச்சொன்னா. அவ்வாறு தடுத்தாச்சொன்னபோது சீதை, சிந்தித்து, துக்கத்தால் வெப்பமடைந்திருக்குங் கண்ணீரால் பூமியை முழுகு விப்பவள போல நின்றாள். இவ்வாறு சிந்திக்கும் இவள் மனத்தை எப்படியாவது மாற்றவேண்டுமென்று தம்மாலியன்றவளவு இராமா பற்பலவிதமாக நல்லவாரத்தை சொல்லினா.

முப்பதாஞ் சருக்கம் :

இராமர் சீதையைக் காட்டுக்கு அழைத்துப் போகச் சம்மதித்தல்.

‘காட்டுக்கு வரவேண்டாம்’ என்று இராமர் எவ்வளவு தடுத்தாச் சொல்லியும் அதைக் கேளாமல் ஜநகராஜபுத்

திரியான மைதிலி, தனது பாததாவைப் பார்த்து, காட
டிற்ரு உடனவர அநுமதி கொடுத்தற்காகச் சூரரான அவ
ரிடம் தானவைத்திருந்த அபிமானத்தாலும் காதலினாலும்

பின்வருமாறு பழிக்கலானாள்: —“ இராம
சீதை இராமரைப் பழித்தல் ரே, விதேகவம்சத்திற் பிறந்தவராயும் மிதி
லையின் மன்னவராயுமிருக்கும் எனது தந

தையார, மருமகரான தங்களை எண்ணிப் பெண்ணின தன்
மையும் புருஷவேஷமு முடையவராக நிச்சயிக்கமாட்டாரா?
'தபிக்குஞ் சூரியனிடத்திற் போல, இராமரிடத்தில் தேஜஸ
இருக்கிறது' என்று உலகம், அறியாமையாற் பெயர் சொல
லுகின்றது, அவவாறு கண்கூடாக அறியப்படாமையால்
இராமரிடத்தில் அது இல்லவேயில்லை தாங்கள் செய்க
கூடாத எத்தொழிலைச் செய்துவிட்டுத் துயரப்படுகின்றீர்?
தங்களுக்கு என்னை யழைத்துப் போவதால் எவ்விதத்தில்
அச்சப்படவேண்டிவரும்? இவ்வாறு ஒன்று மிராதிருப்
பின், வேறொரு கதியில்லாத என்னை இங்கேவிட விருமபு
வானேன்? தயுமதஸேநனுடைய குமாரனாகிய சதயவான
என்ற தன்கணவனை அதுசரித்து விரதஞ் செய்பவளான
சாவித்திரியைப்போல, தங்கள் வசத்திலிருக்கும் என்னைத்
தாங்கள் கருதுங்கள். குலத்தைக் களங்கமுற்செய்யும்
ஸ்திரீயைப்போல, நான் குற்றமற்ற தங்களைத்தவிர வேறொ
ருவரையும் மனத்தினால் எண்ணினது மில்லை. ஆகையால்
நான் காட்டுக்குத் தங்களுடன் வருவேன். குமாரியாயும்,
பாரையாயும், வெகு காலமாக உடனுறைபவளாயும், பதி
விரதையாயுமிருக்கும் என்னை, மனைவியைப் பிறருக்குக்
கொடுத்தது ஜீவிப்பவா போல, மற்றவாக்குக் கொடுக்க
விருமபுகின்றீர்களே! குற்றமற்றவரே, தாங்கள் யாருடைய
நன்மையைச் சொல்லுகிறீர்களோ, யாருடைய நிமித்தமாக
அபிஷேகத்திலிருந்து தடுக்கப்படலாகிலோ, அவருடைய
விருப்பின்படி செல்பவர்களாகவும், இட்டவேலை புரிபவா

களாகவுந தாங்க றிருங்கள் எனனைத தாங்கள் உட
 னழைத்துக்கொண்டு போகாமற் காட்டுக்குப்போதல தக்
 கதனறு. தவம்புரிதலும் காட்டிலவசித்தலும் சவாககத்
 திலிருத்தலும் எனக்குத் தங்களுடன் உண்டாகவேண்டும்.
 தங்களை நான் அநுசரித்துநடந்தால, உதயானத்தில நடத்
 தலபோல, அதில எனக்குச் சிறிதேனும் வருத்தமுண்டா
 காது வழியில எந்தமுள பொத்தினாலும் எந்தத் தருப்பை
 அறுத்தாலும் தங்களுடன்நான் இருந்தால, அவைகள் என
 தேகத்தைப் பஞ்சாலும் மான்தோலாலும் துடைப்பதை
 யொத்திருக்கும். கணவனோ, நான், காட்டில் பெருங் காற
 றுக்கிளப்பும் புழுதியைத் தங்களுடன் நடையிருக்கையில்
 சிறந்த சந்தனமென எண்ணுவேன் வனம் புகுகின்றவரே,
 வனமத்தியில் இளம்புலனில் தங்களுடன் படுததால் அதி
 லுண்டாகுஞ் சுகம், குஸுமபாசாயம்போட்ட மேலவிரியை
 யுடைய விசித்திரமான கம்பளத்தில் படுததால் உண்டாகு
 மோ? இலையோ, கனியோ, கிழங்கோ, அதிகமோ, குறை
 வோ எப்படி யிருந்தாலும், தாங்கள் கைகளால் எடுத்தது
 வந்து கொடுப்பதே எனக்கு அமிருதரஸமாகும். நான், அவ்
 விடத்தில் அந்தந்தக்காலத்தி லுண்டாகும் புஷ்பங்களையும்
 பலங்களையும் சந்தோஷமாகப் புஜித்துக்கொண்டு, தாய்,
 தகப்பன், வீடு இவைகளொன்றையும் நினைவேன். தாங்கள்
 காட்டில் ஒருவிதமான தீங்கையும் நினைக்கவேண்டாம் என்
 பொருட்டுத் தங்களுக்குச் சோகமுண்டாகாது நான், கஷ்
 டப்பட்டுப் போற்றத் தக்கவளாக இருக்கமாட்டேன். தங்
 களுடன் சோந்திருப்பதுதான் சுவாககம்; தங்களை விட்டுப்
 பிரிந்திருப்பதுதான் நரகம், இவ்வாறுநான் இருப்பதைமுன்
 னைய அநுபவங்களைவிட அதிகமாக அறிந்து, எனனுடன்
 தாங்கள் காட்டில் வாசஞ்செய்யுங்கள். வனத்திற்கு உடன
 வர அஞ்சாது நிற்கும் எனனைத தாங்கள் அழைத்துக்

உடனழைத்துப்
போகாவிடில்
மரணம் நிச்சய
மெனபது

கொண்டு போகாவிடில், இன்றைத்தினமே
விஷத்தை நான் குடித்துவிடுவேன் பகை
வரினகீழ் நான் ஒருபொழுதும் ஜீவித்தி
ருக்கமாட்டேன் தாங்கள் எனனை விட்டுப்

போனவுடன் உயிர்போயவிடும், ஆகையால், தாங்களிருக்
கும் இநதக்ஷணமே மாண்டுவிடுதல் நலமன்றோ ! இத்துய
ரத்தை ஒருமுகூர்த்தமுஞ்சகிக்கமுடியவில்லை, துக்கித்துக்
கொண்டிருக்கும்எனனால் ஒருபத்துவருஷமும், அதனுடன்
மூன்று வருஷமும், பின்னும் ஒரு வருஷமும்சகித்தல் முடி
யாதெனப்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ” என்றாள்.

சீதை, இவ்வாறு சோசத்தால் பரிதபித்துக்கொ
ண்டு, பலவாறு என்மையாகப் புலம்பி, தனது கணவ
ரைத் தழுவிக்கொண்டு, ஆயாசத்தை யடைந்தவளாய்,
ஸவரத்தோடு கதறத் தொடங்கினாள் அவள், நஞ்சு
பூசிய பாணங்களால் அடிக்ஷப்பட்ட ஒருபெண் யானையைப்
போல, இராமருடைய அநேகவித சொற்களால் அடிக்ஷப்
பட்டு, வெகு காலமாகத் தன்னுள் வைத்திருந்த அக்கினி
யை அரணிககடடைவெளிப்படுத்திவதுபோல, வெகு கால
மாக அடக்கியகண்ணீரை வெளிப்படுத்தினாள் தாமரையி
லிருந்து நீர் வடிவதுபோல, அச்சீதையின் கண்களிலிருந்து
பளிங்கினையொத்த நீர் துக்கத்தாலவடிந்தது களங்கமற்ற
சந்திரனையொத்ததாயும் நீண்ட இருகண்களை யுடையதாயு
மிருக்கும் அவளதுமுகம், கண்ணீரினால், நீரிலிருந்து எழுத்
துவிட்ட தாமரைபோல வாடிவிட்டது. அறிவிழந்தவள்
போல துக்கத்தால் வாடிக்கிடந்த அச்சீதையை இரகுநா
தா கண்டு, தமது கைகளால் அவளைத் தழுவிக்கொண்டு
தேறுத லடையப் பின்வருமாறு மொழியலானா.—
“ உனக்குத் துயரம் விளைவதாயிருப்பின நான் ஸவாக்ஷத்

இராம
ருடனபாடு

தையும் விருமபேன். சுயம்புவான கடவுளு
க்கு எவ்வாறு ஒருவரிடத்திலிருந்தும் அச்
சமில்லையோ, அவ்வாறே எனக்கும் அச்ச

மில்லை. அழகிய முகத்தை யுடையவளே, உன்னைப் பாதுகாப்பதில் எனக்குத் திறமிருந்தாலும், உனது அபிப்பிராயத்தை யறியாமல், காட்டில் நீ வசித்தலை நான் விருமபவிலலை நீ என்னுடன் காட்டில்வசிப்பதற்காகப் பிறந்திருக்கிறபடியால், நற்குலத்துதித்தவனகீதாயை விடாதவாறு போல, இனி நான் உன்னை விட்டுப்போக வல்லனலேன. துதிகையை யொத்த துடையுடையாய், பெரியவர்கள் நடந்த தருமவழியில் நானும் இதோ நடக்கிறேன் ; சுவாசசலாதேவி சூரியபகவானைத் தொடாவதுபோல, நீயும் என்னுடன் காட்டுக்கு வரலாம். ஜநகுலரதநமே, நான் காட்டுக்குப்போகாதிருக்கமாட்டேன், ஏனெனினும், என்றந்தவருத்த தந்தையினுடைய வாககானது, என்னை வந்ததுக்குப் போகச்செய்கின்றது தந்தைதாய்சொற்படி நடத்தல முக்கியமான தருமம், ஆகையால், நான், அதைக் கடந்து பிழைத்திருக்கப் பொறேன் நேராகக் கட்டளையிடும தந்தை தாய் குரு என்பவர்களை ஆராதியாது, நேராகக் கட்டளையிடாத தெய்வத்தை அநேகபிரகாரங்களால் எவ்வாறு ஆராதிக்க முடியும்? அழகிய கடைக்கண்ணுடையாய், அல்லாமலும், இம்மூவரையும் ஆரதித்தலால் மூவுலகங்களிலுள்ள தெய்வங்களை ஆரதித்த பயன் உண்டாகும்; இவர்களோடொத்த பரிசுத்தியுள்ளது வேறொன்று மில்லை, ஆகையால்தான் இம்மூவரும் ஆரதிக்கப்படுகின்றனர். நனமையைத் தரும பிதாவின் ஆராதனம், பரலோகத்துக்குச் செல்லப் பலத்தைத் தருவதுபோல, சத்தியமும், தானமும், மானமும், மிகுந்த தக்ஷிணையையுடைய யாகமும் பலத்தைக் கொடுக்கின்றன வல்ல சுவாககம், தனம், தானியம், வித்தை, புத்திரர், சுகம் ஆகிய இவைகள், தந்தை தாய் குரு இவர்களுடைய மனங்கோணுமல் நடப்பதால் கைகூடும். தேவலோகம், கந்தருவலோகம், பிரமலோகம் முதலிய எல்லா வுலகங்களையும் தாய்தந்தைசொற்படி நடப்பவரே அடைகின்

றனா. நன்னெறியிலொழுமுகும எனது தநதை எனக்கு
 எவவாறு கட்டளை யிடுகின்றாரோ, அவ்வாறே நான் நடக்க
 விருமபுகின்றேன, இது பழமையான தரும் மனறோ !
 எப்பொழுது நீ எனனுடன் காட்டுக்குவநது வசிப்பேனெ
 னறு உறுதியாகச் சொன்னாயோ, அப்பொழுதே நான்
 ‘தண்டகாரணியததுக்கு உனனை அழைத்துப் போவ
 தில்லை’ என்ற எனது அபிப்பிராயத்தை மாற்றிவிட
 டேன. வணடை யொத்த கண்ணையுடையாய், குற்றமற்ற
 அங்கத்தையுடைய நீ, வனத்தில் வசிப்பதற்காகப் படைக்
 கப்படடிருக்கின்றாய். ‘இராமா கைவிடுவரோ’ என அஞ்சு
 பவளே, நீ, என்னைப் பின்தொடர்நது காட்டிற்கு வநது,
 எனனுடன் தருமங்களைச் செய்வாய் நீ எனனுடன் காட்
 டுக்கு வருவதாக நிச்சயஞ் செயதது, எனது குலத்துக்கும்
 உனது குலத்துக்கும் ஒத்ததாயிருக்கிறது நாயகியே, நீ
 கணவனை அநுசரித்தது நடக்குங் கருத்தை மிக்க கொண்
 டிருக்கின்றாய், வனவாசஞ் செயதற்குச் சாதனமான காரி
 யங்களைத் தொடங்குவாய் சீதே, உனனுடன்ன்றிச்
 சுவாககலோகத்திலிருக்கவும் எனக்கு ஆசையிலலை இரத்
 தினங்களை அநதணாக்குக்கும் போஜனத்தைப் பிடசுகா
 களுக்கும் அளிப்பாய், விரைவாய், தாமதம் வேண்டாம்;
 விலையுயர்ந்த அணிகள், சிறந்த வஸ்திரங்கள், உனது விளை
 யாட்டுக்காகவும் சநதோஷத்துக்காகவும் சோதது வைக்
 கப்படடிருக்கும் பொருள்கள், படுக்கைகள், வாகனங்கள்
 முதலானவைகளை யெல்லாம் பிராமணார்களுக்குத் தானம்
 பண்ணி மிகுந்தவற்றை நமது வேலைக்காரர்களுக்குக்
 கொடுப்பாய்” என்றனா.

சீதை, ‘தான் உடன் வருதல் பாததாவுக்கு விருப்பம்’
 என அறிநது, மிகச் சநதோஷமடைநது, விரைநது தானஞ்
 செய்யத் தொடங்கினாள் புகழ் பெற்றவளாயும் நன்மனத்
 தையுடையவளாயு மிருக்குஞ் சீதை, பாததாவின் சொல்
 லை கேட்டுச் சநதோஷமடைநது, மனம் பூரித்துச் சமபாத்

திரத்தில் இரத்தினங்கள் முதலியவைகளைத் தானம் பண்ணலானாள்.

முப்பத்தோராஞ் சருக்கம் :
லக்ஷ்மணனும் காட்டுக்குவர
வேண்டிக்கொள்ளல்.

முன்னமே அவவிடம் வந்து காததிருப்பவரும் மிக்க புகழையுடையவருமான லக்ஷ்மணர், இவ்வண்ணம் இராமருக்குமசீதைக்கும்நடந்த சம்பாஷணையைக் கேட்டுத் தமக்குவந்த துக்கத்தைச் சகிக்க முடியாதவராய், கண்களில் நீர் ததுமப, மிக்கவிரதத்தை யுடைய தமையாராது காலகளை உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, அவரையும் சீதையையும் நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள் :—“மானகளாலும் யானைகளாலும் நிரம்பிய காட்டுக்குப் போகவேண்டுமென்று தாங்கள் நிச்சயித்துவிட்டால், நானும் என்கையில் விற்பிடித்துத் தங்களுக்கு முன்பாகவும் பின்பாகவும் நடந்துகொண்டு காட்டுக்குத் தங்களுடன் வருவேன். படசிகளும் தலைமை பூண்டமிருகங்களும் எப்புறமும் சத்தம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் அநேக அரணியங்களில் தாங்களும் என்னுடன் சஞ்சரிக்கப் போகிறீர்கள். நான், தங்களை விட்டுத் தேவலோகத்தை யடைவதையும் சாவிலலாத வாழ்வையும் விரும்பேன், எல்லா வுலகங்களுக்கும் அரசனாய் ஆளவதிலும் எனக்கு விருப்ப மில்லை” என்று கூறினாள்.

இவ்வண்ணஞ் சொல்லுகின்றவரும் காட்டில் வசிக்க உறுதியான கருத்துக்கொண்டிருப்பவருமான லக்ஷ்மணர், இராமரால் அநேகவித நலவார்த்தைகள் சொல்லித்தமிகப் பபட்டவராய், மறுபடியும் தமதுதமையனாரைப்பார்த்து,

“இதற்கு முன்பே உடனவர எனக்கு அநுமதிகொடுத்தி
ருக்கிறீர்கள். அப்படியிருக்க இப்பொழுது என்னை ஏன்

இராமரை தடுக்கின்றீர்கள்? இப்பொழுது நான்,
இலக்குமணர் ‘வரவேணும்’ என்று வேண்டிக்கொள்
வனதிற்கு உட ளாத தாங்கள் ‘வரவேண்டாம்’ என்று
எனவரவேண்டா சொல்லக் காரணத்தை அறிய விரும்பு
மென்றற்குக் கா கிறேன குற்றமற்றவரே, ‘என்னபிழை
ரணங்கட்டல செயதேனோ?’ என்ற சந்தேகம் எனக்கு இருக்கின்றது”

என்றா இவ்வண்ணம் அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு
முன்னே யிருந்து யாசிப்பவரும் தமக்கு முன்கெல்லச
சித்தராகவிரூபவரும் வீரநுமான் தமது தம்பியைப்
பார்த்து, அதிக காந்தியுடன் விளங்கும் இராமா,

“நீ எனனிடத்தில் அன்பு வைத்தவன், எப்பொழுதும்
நன்னெறியில் ஒழுகுபவன், எனக்கு இஷ்
இராமருடைய டன்; எனையிருக்கு உயிரானவன், எனக்கு
காரணம் அடங்கி நடப்பவன், எனக்கு உடன்

பிறந்தவன், என தோழன். சுமித்திரையின் புதலவா,
நீயும் எனனுடன் இன்று காட்டுக்கு வந்துவிட்டால்,
நமது அன்னையரான கௌசல்யையாவது மிக்க புக
முடைய சுமித்திரையையாவது யா காப்பாற்றுவாரா?
மேகம் உலகத்தை மகிழ்விப்பதுபோல எல்லாருடைய
விரூபபையும் நிறைவேற்றிவைப்பவரும் மிக்க காந்தியை
யுடையவருமான அரசராகிய நமது தந்தை இப்பொ
ழுது மனமதனவலையிற் சிக்கியிருக்கிறார். அசுவபதியின்
குமாரியாகிய அக்கைகேயியும் இதேதேசத்தை யடைந்த
பின்னா, வருத்தமடைந்திருக்குந் தமது சககளத்திகளுக்கு
நன்மையை நடத்தமாட்டார். கைகேயியின் வசத்தில்
நிற்கும் பரதனும் இராச்சியத்தை யடைந்த பிறகு, மிகவும்
துக்கத்தை யடைந்த கௌசல்யையும் சுமித்திரையை
யும் நினைக்கவும் மாட்டான். ஆகையால், நீ இவ்விடத்தி
லிருந்துகொண்டு சுயமாயாவது அரசனுடைய உதவியி

ஹாவது ஆராயையான கௌசலையைப் பாதுகாப்பாய், நான் சொன்ன இதைத் தவறாது செய்வாய். இவ்வாறு செய்தால், நீ என்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் பகதியை வெளிப்படுத்தியதாகும் தருமத்தை யறிந்தவனே, பெரியவர்களைக் காப்பாற்றாதலால் மிக்க தருமமும் உண்டாம். இரகுவம்சத்தைக் களிக்கச் செய்பவனே, சுமித்திரையின் குமாரனே, எனக்காக நீ இப்படிச் செய்யவேண்டும் நா மெல்லாரும் பிரிந்து போயவிட்டால் நமது தாயகஞ்சு சுகம் உண்டாகாது” என்றனா.

இராமா இவ்விதமாகச் சொல்ல, பேசுவதில் தோச்சியுள்ளவரான இலட்சுமணா, வாராதைசொல்லவல்லவரான அந்த இராமரைப்பார்த்து அழகாகப் பின்வருமாறு சொல்லலானா. —“வீரரே, தங்களைப் பராகிரமத்தால், பரதா, நியமம் பூண்டவராய்க் கௌசலேக்குரு

இலக்குமணா
கருத்து

சுமித்திரைக்கும் மரியாதை செய்வா,

இதில் சந்தேகமே வேண்டாம் அன்றியும், தமமை யடுத்தவர்களுக்கு அநேகமாயிரங் கிராமங்களை முன்பு விட்டிருக்கிற கௌசலையை, என்னைப்போன்ற அநேகம் பெயர்களைத் தாமாகவே ஒருவருடைய உதவியின்றிக் காப்பாற்றுவாரா; அந்தத் தகுதியுடையவரான கோசலையாரா தமமையும் சுமித்திரையையும் என்னைப் போன்றவர்களுடிக் காப்பாற்றும் வல்லமையுடையவரே. ஆகையால் என்னை உடனவருபவனாகச் செய்யுங்கள், இதில் ஒருவிதமான தவறுமில்லை நானும் கிருதாரத்தனவேன்; உங்களுடைய தொழிலும் நன்றாகக் கைகூடும் நான், கையில் பாணத்தோடு கூடின விற்பிடித்து, மணவெட்டியையும் சிறுகூடையையும் எடுத்துக்கொண்டு, தங்களுக்கு வழிகாட்டிக்கொண்டு தங்களுமுன்னே நடந்துபோவேன தினந்தோறும் கிழங்குகள், பழங்கள், இன்னுந்தவசிகளபுசிக்கும் காட்டிலுண்டாகும் இனிய உணவுகள் ஆகிய எல்லாவற்றையுங் கொண்டு வந்து தங்களுக்கு

கொடுப்பேன தாங்களும் சீதையும் சந்தோஷமாகத் தாழ்வரைகளில் விளையாடலாம் தாங்கள் விழித்திருக்கும்பொழுதுந் தாங்கும்பொழுதும் தங்களுக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் என பேறுகச் செயவேன” எனறனா.

இராமா, இப்படி லக்ஷ்மணர் சொன்னதைக் கேட்டு வெகு சந்தோஷமடைந்து, தமது தம்பியைப் பார்த்து, “லக்ஷ்மணா, சீக்கிரம் எல்லாநண்பர்களிடமும் விடை

பெற்று எனனுடன் காட்டிற்கு வா. இராமா கட்டளை ஜனகமகாராஜர் யாகமபண்ணின பொழுது

வருணபகவான் எனக்குத் தாமரக்கேவ் கொடுத்த வெகு பயங்கரமானதோற்றமுள்ள திவ்விய விறகளிரணமும், ஒருவராலும் பிளக்கக்கூடாத கவசங்களிரண்டும், வற்றாத அம்புக் கூடுகளிரணமும், சூரியனைப்போல விளங்கும் பொன்னாற்செய்த வாளகளிரணமும் கொடுத்தாரே, அவைகளை நமது குருவீட்டில் பூஜைசெய்து வைத்திருக்கிறேன், விரைவில் அவைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வா” என்றார். பிறகு வனவாசஞ்செய்ய நிச்சயித்துவிட்ட லக்ஷ்மணர், தமது அன்பர்களிடம் விடைபெற்று இக்ஷ்வாகுவம்சத்துக்குருவை வணங்கி, அவர் கட்டளையினை, மரீல முதலியவைகளால் நன்றாக அலங்காரம் பண்ணப் பட்டிருக்கும் அவவாயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டுவந்து இராமருக்குக் காட்டினார். இராமா, இவ்வாறு வந்த லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து வெகு சந்தோஷமடைந்து, “லக்ஷ்மணா, நான் உன்னை இப்பொழுதுதான் நினைத்தேன்.

இராமருடைய
எண்ணம்.

நீயும் வந்துவிட்டாய். சத்துருக்களைத் தப்பிப்பிப்பவனே, நான் உன்னுடன்கூட

இருந்து, என பொருள்களையெல்லாம் தவசிகளான பிராமணர்களுக்குத் தானமபண்ணக் கருதியிருக்கிறேன் தங்களுக்குள்ளிடம் அதிக பகதியுள்ள அநேக அநாதணர்கள் இருக்கின்றார்கள், அவர்களுக்கும் நம்மை

யடுத்திருக்கிறவாசனாகும் நான் இன்றைக்கு நமது பொருள்களைத் தானமபண்ணப்போகிறேன் நீ சீக்கிரமாகச் சென்று வசிஷ்டாகுமாரராயும் அநதண்த தலைவராயுமிருக்கும் ஆயரான ஸ்யஜஞரை அழைத்து வா. நான் அவரையும் மறறைப பெரியோர்களான எல்லாப்பிராமணாகளையும் நன்றாகப் பூஜித்துவிட்டுக் காட்டுக்குச் செல்லப்போகின்றேன்” எனறனா

முப்பத்திரண்டாஞ் சருக்கம்: இராமர் செய்த யாத்திராதானம்.

பின்பு, மங்களமாயும் விருப்பிறகிடனாயுமுள்ள தமையனாகட்டளையை அங்கீகரித்து, லக்ஷ்மணா, ஸ்யஜஞர் வீட்டுக்கு விரைவாகச் சென்றா லக்ஷ்மணா, அக்கினி ஹோததிர சாலையிலிருக்கும் அவவநதணரைக் கண்டு அவரை வணங்கி, “ அன்பரே, ஒருவராலுஞ் செய்யவரிதானதொழிலைச் செய்யும் இராமருடையமாளிகைக்கு வாரும். அவருடைய தொழிலைப்பாரும்” என்றா

பிறகு ஸ்யஜஞரும், தமது சந்தியை முடித்துக்கொண்டு விரைவாக லக்ஷ்மணருடன் சென்று, இராமருடைய செலவமநிரமபிய அழகியமாளிகையிற புகுநதா கொழுநதுவிட்டெரியும் அக்கினிபோலப் பிரகாசிப்பவரும் வேதங்

இராமருடைய
தானம்

களை நன்றாக அறிந்தவருமான அவவநதணா அங்கு வந்தவுடன், அவரைச் சீதையோடுகூட இராமா கைகூப்பிக் கொண்டு எதிர்கொண்டா. இராமா, பொன்றா செயப்பட்ட மிகச்சிறந்த அங்கதங்கள், அழகான குண்டலங்கள் பொன்வடத்திற்கோதத மணிகள், கேயூரங்கள், வள்கள், இன்னும் அநேகவிதமான இரத்தினங்கள் ஆகிய இவைகளால அவரைப் பூஜித்தா அன்றியும், இராமா, சீதை

யின வேணடுகொளால ஸுயஜ்ஞரைப பாரதது, “நணபரே, ஸௌமயரே, இந்த முசுதாக்காரததையும் பொனசரடடையும் மேகலையையும் சீதை கொடுக்க விரும்புகின்றாள். இவைகளைத் தாங்கள மனைவிகு அனுப்புகுங் காட்டுக்குப் போகுஞ் சீதை, தங்களமனைவி அணிந்துகொள்ளும் பொருட்டு விசித்திரமான அங்கதங்களையும் அழகிய கேயூரங்களையும் தங்களுக்குத் தானம் பண்ணுகின்றாள் மிகச்சிறந்த மேலவிரிகளுடன் கூடியதும் உயாந்த இரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான இந்தக் கட்டிலைத் தங்களுக்குச் சீதை தானம்பண்ண விரும்புகின்றாள் பிராமணோத்தமரே, எனக்கு என மாமனா கொடுத்த ‘சததுருஞ்சயன்’ என்ற யானையை இன்னும் ஆபிரம யானைகளுடன் நான் தங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்” என்றாள்.

இராமா இவவாறு வேண்டிக்கொடுக்க, ஸுயஜ்ஞரும் அவைகளை யெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு, இராமா சீதை லக்ஷ்மணா இம்மூவாக்கும் சுபமான வாழ்த்துகளைக் கூறினாள். அதன் பிறகு, நான் முக்ககடவுள் தேவேந்திரனைப் பாரததுக் கூறுவதுபோல, விருப்பமுண்டாகும்படி பேசும் இராமா, தமக்கு இஷ்டமான லக்ஷ்மணரைப் பாரததுச் சொல்லலானாள்.—“சுமித்திரை

இராமா லக்ஷ்மணருக்கு இடக்கடனை, யின குமாரனே நீ, அநதணாகளுள் உததமரான அகஸ்தியரையும் விசுவாமித்திர

ரரையும் அழைத்துவந்து, பயிருக்கு நிரம்ப நீரகட்டுவதுபோல, அம்முனிவர்களை இரத்தினங்களால் பூஜை செய்வாய் தோளவலியால் பகைவரின் மானத்தை யழிப்பவனே, ஆபிரகணக்கான பசுக்களாலும், பொன் வெள்ளி இவைகளினாலும், மிகவிலைபெறும் அநேக ஆபரணங்களினாலும் அவர்களை மனமகிழ்ச்செய். நமதுதாயான கௌசலையயிடம் இருந்துகொண்டு, நித்தியமாக ஆசீர்வாதங்களை அவாக்குச் செய்பவரும் பணடிதரும் வேதவிததும் தைத்திரீயசாகையை யோதுபவாக்கு உபாததியாயருமான அவவந்தணாக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாகிவரை

யில,வாகனங்கள் பணிபெண்கள் வெண்பட்டுக்கள் இவைகளைக் கொடுப்பாய். நமமிடத்தில் வெகுநாளாக வசிப்பவரும் மந்திரியும் இரத்ததை யோட்டுப்பவரும் மிகப்பெரிய வருமான சித்திரரத்ருக்கு, மனத்திற சந்தோஷமுண்டாகுமாறு, நல்ல விலையுடைய ரத்தங்களையும், வஸ்திரங்களையும், பொருள்களையும், அநேகவித மிருகங்களையும், ஆயிரக்கணக்கான பசுக்களையும் தானஞ்செய்வாயாக. லக்ஷ்மண, கட்சாகையையும் கலாபிசாகையையும் அதயயனம்பண்ணுகிறவர்களாய்க்கொண்டு கையிலத்தண்டநதரிதவர்களாயிருக்கும் மறறைய இவ்வந்தணர்கள், தமது காலமெல்லாவற்றையும் வேதமோதுவதிலேயே கழித்துவிடுகிறபடியால், இவர்களுக்கு வேறு வேலைசெய்ய அவகாசமில்லை, அன்றியும் வேறுதொழில் செய்யச் சோம்பலு முடையவர்கள்; ருசியுள்ள பண்டங்களில் விருப்பமுள்ளவர்கள், பெரிவர்களால் நன்குமதிக்கப்பட்டவர்கள், இவர்களுக்கு, சுமக்கு மளவு இரத்தினபாரத்தைச்சுமந்த எண்பது ஓட்டகங்கள், செந்நெல்சு சுமந்துகொண்டிருக்கும் உழவல்ல ஆயிரம் எருதுகள், இருதூறு ரிஷபங்கள், பாலதயிர நெய் முதலியவைகளுக்காக ஆயிரம்பசுக்கள் ஆகிய இவற்றையெல்லாங்கொடுப்பாய். நமது தாயான கௌசலையிடம், மௌஞ்சியைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் பிரமசாரிகளின் பெரிய கூட்டம் வந்திருக்கின்றது, அதிலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் ஆயிரம்பசுக்கள் கொடுப்பாய் நமதுதாயான கௌசலையை மனங்களிக்கும்வண்ணம் அவாகட்குத் தட்சிணைகொடுப்பாய்” என்றா.

தருமசுவரூபியான தமது தமையனா இப்படிக்கட்டளையிட, புருஷசிங்கமான லக்ஷ்மணா, குபேரனைப்போல அவா கட்டளையின்வண்ணம் எல்லாப்பிராமணேத்தமாக னுக்குந் தானங்கொடுத்ததா இராமா, தமக்குச்சமீபத்தில் அழுதுகொண்டுநிற்குந் தமமையடுத்தவர்களுக்கு யதேஷ்டமாகப் பொருள்களைக் கொடுத்து, அவர்களை நோக்கி,

“நானும் லக்ஷ்மணனும் திருமபி வருகிறவரையில் எங்களுக்கெல்லாம் மாலிகைகள் ஒவ்வொன்றையும் சூனியமாகாமலிருக்கும்படி, அதில நீங்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருங்கள்” என்றாரா இராமா துக்கப்பட்டிருக்கும் ஜனங்களிடம் இவ்வாறு சொல்லி, அதன்பிறகு, அவா, தமது பொக்கிஷக்காரனைப் பார்த்து, தமது பொருள்களையெல்லாம் அங்குக்கொண்டு வந்து சேரக்குமபடி கட்டளையிட்டாரா உடனே வேலைக்காரர்கள், இராமருடைய பொருள்களையெல்லாம் அங்குக் கொண்டுவந்து பார்த்ததற்கு வெகு ரமணீயமாக இருக்கும்படி குவியலாகக் குவித்தார்கள் இராமா, லக்ஷ்மணருடன், பிராமணா குழந்தைகள் முதியவா ஏழைகள் ஆகிய இவர்களுக்கு அப்பொருள்களைக் கொடுப்பித்தாரா

அச்சமயத்தில், தினந்தோறும் காட்டில் உலுசுவிருந்திசெய்பவரும் கோடரிமுதலிய பிளத்தறதிரிஜடமுனிவா குரிய கருவிகளையும் மணவெட்டியையும் இராமரிடத்துப் கலப்பையையும் வைத்துக்கொண்டிருப்பவபசுபொருள் கலப்பையையும் வைத்துக்கொண்டிருப்பவபெறுதல் ரும் கறுத்தமேனியையுடையவரும் காராகியவம் சத்திற பிறந்தவரும், திரிஜடா என்றபேரையுடையவருமான ஒரு வறிய அநதனா, அயோத்திநகருக்கு வந்து சேர்ந்தாரா. அவரோ வயசுசென்றவா, அவா மனைவியோ சிறுபெண்; அவர்களுக்குக் குழந்தைகள் பல, தரித்திரத்தின்கொடுமையைப் பொறுக்கமுடியாமல் அவாமனைவி, தன்னைக் கணவரைப் பார்த்து, “நான் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள் தாங்கள், தங்கள் கோடரியையும் மணவெட்டியையும் தூரத்தில் எறிந்துவிட்டு, பாரயா புத்ர சமேதராய, தருமபிரபுவான் இராமரைப் போய்க் காணுங்கள். ஏதாவது கிடைக்கும்” என்றாள். அவள் சொற்படியே அநதத திரிஜடமுனிவரும், பிருகுரிஷியோ அங்கிரஸமுனியோ என்று சொல்லும்படியாகக் காந்தியால் விளங்குந் தமது மேனியைக் கந்தைத்துணியால் வெகுக்ஷ்டப்பட்டு மூடிக்கொண்டு, இரா

மாமாளிகையைநோக்கிப் பரபரப்பாகநடந்து, ஐரக்கூட்டத்தில் ஒருவராலுந் தடுக்கப்படாதவராய், ஐரதுகடடையுங்கடந்து, இராசவாமுன வந்துநின்று, அவரைப் பார்த்து, “மிகக் புகழையுடையவரே, சக்கரவாததி திருமகரே, நான் ஒரு வியவேதியன்; எனக்குக் குழந்தைகள் பல; நான் தினந் தாறுந் காட்டில் உஞ்சவிருத்திசெய்து பிழைக்கிறேன், எனமேல் கருணைபுரியவேண்டும்” என்றான். இராமா, அவரைப்பார்த்துப் புன்னகைசெய்து, “ஐயா, நான் ஆயிரமாயிரமாயிருக்கும் பசுக்களில் ஒன்று கூடக் கொடுக்கவில்லை, தங்களுக்கையில் வைத்திருக்குங்கோலை வீசியெறிய அது எவ்வளவுதூரம்போய்விடுகின்றதோ, அவ்வளவுபரப்புவரையி் விருக்கும் பசுக்களையெல்லாம் தாங்களே எடுத்ததுக்கொள்ளுங்கள்” என்றான். இதைக்கேட்ட அவவந்தனா, பரபரப்புடன் தமதுவேஷ்டியை இடுப்பில் இழுத்துக்கட்டி, வேகத்தோடு கோலைக்கையில் எடுத்ததுத் தமது முழுவலியுடன் பிடித்துத் தமது முழுவன்மையுடன் எறிந்தான். அக்கோலும் சரபூநதிக் கரையை யடைந்து, அநேகமாயிரம் பசுக்களையுடைய எருதுகளின்முன் விழுந்தது. தருமபிரபுவாகிய இராமா, அதைக்கண்டு அவ்வெல்லாவரையில் நின்ற மாடுகளை யெல்லாம் இடையாகளைக்கொண்டு திரிஜடருடைய ஆச்சிரமத்துக்கு ஓட்டியனுப்பிவிட்டு, அவைக்கட்டிக்கொண்டு அவாமனங்குளிரப் பின்வருமாறு சொல்லலானான் — “நான் தண்டத்தை யெறிந்து பசுக்களைக் கொண்டுபோகும்படித் தங்களிடத்தில் விநோதமாகச் சொன்னதைப்பற்றி, எனமீது கோபங் கொள்ளவேண்டாம் தங்களுடைய மிகத் தபோபலத்தைக் கண்டறிந்துகொள்ள நான் இவ்வாறு சொன்னேன் இன்னும் தங்களுக்கு வேண்டியவற்றைக்கேளுங்கள், தங்களுக்குச் சிறிதேனுந் தடையிலலை; நான் உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். எனதுபொருள்கொல்லாம் அந்தணர்களுக்கென்றே யிருக்கின்றன நான்

சம்பாதித்த பொருள்களெல்லாம் தங்களைப் போன்றவர்களுக்காக கொடுத்தால்தான் புகழையும் மனமகிழ்ச்சியையும் உண்டாக்கும்” எனறா இராமர் இவ்வாறு சொன்னதைக் கேட்டு, பாரையுடன் கூடிய அவ்வந்நைத் தலைவா, பசுக்கூட்டங்களுையடைந்து, சந்தோஷித்து, தமக்கு அவ்வளவு தானஞ் செய்த மகாததுமாவுக்குப் புகழிலும் பலத்திலும் அன்பும், இன்பமும் வளருமாறு ஆகிகூறித் தமது இருப்பிடஞ் சென்றா அதன்மேல், இராமா, மனத்திலுப் பிரீதியோடு தமது பலத்தால் நல்ல வழியில்தேடியடைந்தமிகக் பொருள் முழுவதையும், அவரவர்களின் தகுதிகேற்றப்படி சமமானன வாக்கியத்தோடு தமது அன்பாக்களுக்குக் கொடுத்தார். அக்காலத்தில் இராமர்செய்த சமமானத்தோடு கூடின தானத்தால் பிராமணா சினேகிதா சேவகா வறியோர் ஆகிய இவர்களில் திருபதியடையாதவா ஒருவருமில்லை

முப்பத்துமூன்றஞ் சருக்கம் :

இராமர் தமது மனைவியுடனும் தம்பியுடனும் விடைபெறத் தச்சரதா மாளிகைக்குச் செல்லுதல்.

இராமலக்ஷ்மணரிருவரும், இவ்வாறு மிக்கபொருள்களை அந்நனாக்களுக்குத் தானஞ்செய்துவிட்டு, சீதாதேவியால் மாலைகளமுதலியன இட்டு அலங்கரிக்கப்பெற்றனவும் ஒளியால் கண்களைக் கூச்ச செய்வனவுமான ஆயுதங்களை மாததிர்ம கையிலெடுத்ததுக்கொண்டு, சீதாதேவியுடன் தங்கள் தந்தையைப் பாராகச் சென்றார்கள் அப்போது மிக்க செல்வத்தையுடையவர்களான ஜனங்கள், கோயில்களிலும், தனிகார்களின் வீடுகளிலும், விமானசிகரங்களிலும் ஏறி, உதாசீனாகளாய்ப் பாரத்தாரகள். துயரக்கடலில் முழுகிய ஜனங்கள், தெருக்களில் நிறகவு மிடமில்லாமல் கூட்டமா யிருந்தபடியால், எளிமையோடு, உயாச்சியையுடைய இடங்களில் ஏறி இராமரைப் பாரத்தாரகள். இரா

மா. தமதுதம்பி பின்வர, பிடித்துக்கொள்ள ஒருகுடைகூட இல்லாமற் சீதாதேவியுடன் காலநடையாக வீதியில் நடப்பதை, அநநகரத்துச்சனங்கள் கண்டு, சோகத்தாலமனநதமி மாறிப் பலவாறு சொல்லலானார்கள் “எவரொருவா புறப்பட்டால் நாலவகைச் சேனைகளும் பின் தொடர்ந்து செல்

ஜனங்களின்
துயரம்

லுமோ, அநத இராமா, லக்ஷ்மண ரொரு
வரால் தொடரப்பட்டுத் தமமனைவியான
சீதையுடன் தனியாகச் செல்லுகிறா! பல

வகைச் சம்பததுக்கள் பொருந்தியும் எல்லாருடைய மனோரத்ததையும் நிறைவேற்றிவைக்குந திறமையமைநது மிருக்கும் இராமா, தருமத்தின் மேலவைத்திருக்குங் கௌரவத்தால் தமது தந்தையாரைப் பொய்யராகக் விருமபவிலலை. எவள, முன்பு ஆகாசத்திற சஞ்சரிக்கும் பிராணிகளாலும் பாக்க முடியாதவளோ, அச்சீதை, இராஜவீதியில் நிற்கும் ஜனங்களால் இப்பொழுது பாக்கப்படுகின்றாள்! மழையும் வெயிலும் குளிரும், வாசனைத் திரவியங்களைப் பூசிக்கொள்ள உரியவனும் செஞ்சந்தனத்தையணிந்தவனும் தானே சீதாதேவியின் உருவத்தை இனி விரைவில் மாற்றும். இப்பொழுது, தசரதமன்னவரைப் பேய்பிடித்திருக்கின்ற தென்பது நிச்சயம்; இல்லாவிடின், தம் அன்பனான புதலவனை அவர் இப்படிக்காட்டுகிறா? ஒருதந்தைக்கு மில்லாத மகனைக்கூட வீட்டைவிட்டு ஓட்டானே, அப்படியிருக்க, தமது நன்னடக்கையால் எல்லாருடைய மனங்களையுங் கவராத ஒரு சதகுமாரனைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? கொல்லாமை, தயை, கேள்வி, சீலம், ஐம்பொறியின்வெற்றி, மனமடக்கல் என்ற இவ்வாறு குணங்களும் புருஷோத்தமராகிய இராமரை விளக்குகின்றன; ஆகையால், வெயிற்காலத்தில் நீர் வற்றிப்போய்விட்டால் ஜலஜந்துக்கள் வருவதுபோல, இவர்களுக்கு சிறிதுதுன்பம் நேரிடும், ஜனங்கள் மிகவுமவருநதுவார்கள். புஷ்பங்களுடனும் பழங்களுடனும் விளங்கும் விருக்ஷம், வேரை வெட்டுதலால்

வாடிச்சாயநதுவிழுவதுபோல, இநதபபூமிபதிகு நேரிடுந
 துனபததால் உலகமெல்லாம் துனபபபிம். வெகுசுநதி
 யையுடையவரும் தருமத்தையே மேற்கொண்டவருமான
 இராமா, பிராணிகளுக்கெல்லாம் வோபோல ஆதாரமாக
 விருக்கிறா. மறறைப பிராணிகள், இவாககுப புஷ்பங்
 களையும் பழங்களையும் இலைகளையும் கிளை
 ஜனங்களின் களையும் போனறுளா, ஆகையால்,
 கருத்த நாமம், நமது பெணடுகள் பநதுக்கள்
 இவாகளோடு லக்ஷ்மணரைப்போல இராமாபோகிறவழி
 யைத்தொடர்நது விரைவாகப் போவோம். நமக்குத்
 தோட்டங்கள் கழனிகள் வீடுகள் ஒன்றும் வேண்டாம்;
 தருமபிரபுவாகிய இராமருக்கு வருளு சுக்குக்கங்களை உட
 னிருநது அதுபவித்துக்கொண்டு அவாபின நடநது செல்
 வோம். வெடடியெடுக்கப்பட்ட புதையல்களை யுடையன
 வும், அழிநத முற்றங்களை யுடையனவும், எடுக்கப்பட்ட
 தன தானியங்களை யுடையனவும், சிறநத பொருள்களை
 யிழநதனவும், புழு திகளால் படியப் பெற்றனவும், தேவ
 தைகளால் விடப்பட்டனவும், பகலில் இங்குமங்கும
 ஓடிக்கொண்டிருக்கும் எலிகளுடைய வளைகளால் நிறைநத
 னவும், மெழுகுத் துறையனவும், நீர்தெளித்தலும் தூபமண
 மும் இல்லாதனவும், அலகிடுதலை நீங்கினவும், பலியாகம்
 மநதிரம் ஹோமம் ஜபம் இவைகளை யொழிநதனவும்,
 'கெட்டகாலமநேரும்' எனபதை முன்னே அறிவித்தற்குப்
 போல இடிநதுள்ளனவும், உடைநதுள்ள பாத்திரங்களை
 யுடையனவும், நமமால் விடப்பட்டனவுமான வீடுகளைக்
 கைகேயி யுடையடும் இராமாபோவதால், காடுகள் நகரங்
 களாகடும் நாமவிட்டோடின இநநகரம் காடாகடும்.
 சாப்பம் முதலிய கோரப்பறையுடைய பிராணிகள்
 நமமைப்பாராததலா லுண்டாகும் பயததால் தாங்கள்
 தங்கி யிருக்கும் புறறுக்களை விடும், யிருக்கங்களும பட்சி
 களும் தாங்களிருக்கும் தாழ்வரைகளை நீங்கியும், யாளை

கனும் சிங்கங்கனும் தாங்கள் வசிக்ருங் காடுகளை விடமும், நமமால் கைவிடப்படும் இந்நகரத்தில வந்து குடியேறட மும் புலலைத் தின்பனவும் மாமசத்தைப் புஜிப்பனவும் பழங்களை துகாவனவுமான கொடியமிருங்கனும் பக்ஷிக ளும் வசிக்கப்போவதாகிய இததலத்தில், கைகேயி, தனது சுற்றத்தார்களுடனும் மித்திரார்களுடனும் வசிக்கடும். நாமெல்லோரும், இராமாபின் சென்று சுகமாகக் காட்டில் வாசஞ்செய்வோம்” என்றார்கள்.

இவ்வண்ணம் பலா பலவாறாகச் சொல்லிக்கொண் டிருந்தவற்றை யெல்லாங்கேடும், இராமருடைய மனம் கொஞ்சமேனுங் கலங்கவில்லை. மதயானை போன்ற பராக் கிரமத்தை யுடைய தருமாததுமாவான் இராமா, வெகு தூரத்திலிருந்து, கைலாயமலையின் சிகரம்போல விளங்கும் தமது தந்தையின் மாளிகையை நோக்கி நடந்தாரா, இராமா, வணக்கமுள்ள வீராபலா தங்கியிருக்கும் அரச மாளிகையிற் புகுந்து, வாட்டமடைந் திருக்குஞ் சுமந்திர ரைச் சிறிது தூரத்திற் கண்டார். இராமர்,

இராமா அரண்
மனையில சுமந்திர
ரைக் கிடந்தல

தமது தந்தையின் கட்டளையை நிறைவேற்
றுவதில் ஊக்கம் வைத்தவராய், அவ்விடத்
தில் ஜனங்கள் வெகுபரிதாபத்தோடிருக்

கக்கணமும் சிறிதேனும் மனத்தளாச்சி யடையாமல், வெகு சந்தோஷமாகத் தமது தந்தையைப் பார்த்தற்காகப் போனா இக்ஷ்வாகுலத்திலுதித்தவரான இராமா, மிகவுந் துக்கத்திற்கு இடமான காட்டிற்குப் பயணப்பட்டப் போகின்றவராய், பிதாவினிடத்தில் தமது வருகையைத் தெரிவித்தற்குச் சுமந்திரரருகிற சென்றார். தருமத்தை யறுஷ்டிப்பதில் இஷ்டமுள்ளவராயும் பிதாவின்கட்டளை யால் வனம் புகுதற்கு உறுதிகொண்டவராயு மிருக்கும் அவ்விராமா, சுமந்திரரைப் பார்த்து ‘எனது வரவை அரசாக்கு அறிவியும்’ என்று சொன்னார்.

முப்பத்துநான்காஞ் சருக்கம்.

இராமா காட்டுக்குச்செலல

விடைபெறுதல.

தாமரையிதழையொத்த கணகளைப் பெற்றவரும்
 கருநிறம் பொருந்தியவரும் சிறுத்த இடையை யுடைய
 வருமாவ இராமா, தமது தந்தையின்
 இராமா தாம வந்ததைத் தசர தருக்குத் தெரி
 விககச்சொல்லல, திரைப்பார்த்து, “நான் வந்திருப்பதை
 எனது பிதாவினிடந் தெரிவியும்” என்றா.
 இவ்வண்ணம் இராமா சொல்ல, சோகத்தாற கலங்கின
 மனதையுடைய சுமந்திரா, அம்மாளி கயினுள் விரை
 வாகச்சென்று பெருமூச்சுஎறிந்துகொண்டு, தசரதமன்ன
 வாலீற்றிருப்பதைக் கண்டா அசசமயத்தில், தசரதமன
 னவா, அரவினவாயப்பட்ட சூரியன்போலவும், நீறுபூத்த
 நெருப்புப்போலவும், நீரற்ற குளம்போலவும் காணப்பட
 டா. மிக்க அறிவையுடைய சுமந்திரா, இராமரைப்
 பற்றியே தபிததுக்கொண்டு மனங்கலங்கி
 யிருக்கும் அததசரதாசமீபத்தில் தமது
 கைகளைக்கூப்பிக்கொண்டுநின்று, ‘வெற்றி
 பெறுக’ என ஆசிகூறி, பின்பு வெகு
 பயத்துடன் நாக குளற, “வேந்தே, தங்கள் குமாரராயும்
 புருஷசிங்கமாயும் உண்மைதவருதவராயுமிருக்கும் இரா
 மா, வாயிலில வந்து காததிருக்கிறா அவா, அந்தணா
 களுக்கும் தமமை யடுத்தவா்களுக்கும் தம்பொருள்களை
 யெல்லாம் தானம் பண்ணிவிட்டுத் தமது மித்திராகளிடம்
 விடைபெற்றுக்கொண்டு, தங்களைக் கண்டு விடைபெற
 றுப்போக வந்திருக்கின்றா. சூரியபகவான தனது கிர
 ணங்களுடன் கூடியிருப்பதுபோல எல்லாவித ராஜ
 குணங்களுடனுங் கூடி விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் தங்கள்

குமாரரைக காட்டுக்குப்போகும்முன தாங்கள் பாருங்
கள் தங்களுக்கு மங்களமுண்டாக்கு” என்றா

வெகு சத்தியமும் தருமமும் பொருந்தியவரும், ஆழந்
திருப்பதால் கடலுக்கு ஒப்பானவரும், ஆகாசம்போல மா
சுறவருமான அரசா, அவரைப்பார்த்து,
தசரதமன்னவா கட்டளை “சுமந்திரரே, சீக்கிரஞ்சென்று எனது
மனைவிமாரெல்லாரையும் அழைத்துவா
ரும் தருமத்தின் வடிவாகிய என குமாரனை எனது எல்லா
மனைவிமாராகளோடும் கூடிப் பராக் ஆசைப்படுகிறேன்”
என்றா

இதைக் கேட்டுச் சுமந்திரா, அந்தப்புரத்தினுட்
சென்று மாதராகளைநோக்கி, “நற்குண
சுமந்திரா, முடையவர்களே, அரசா உங்களெல்லா
கட்டளையைத் தெரிவித்தல் ரையுங் கூப்பிடுகிறா, சீக்கிரம் வாருங்
கள். விளம்பம் வேண்டாம்” என்றா.
இராமா காட்டுக்குப் போவதா லுண்டான அழகையாற்
சிவந்த கண்களையுடையவாளும விரதங்களை மேற்கொண்
டவாளுமான முநதாறறைமபது பெண்கிள், இதைக்
கேட்டு, அரசாகட்டளைப்படி கௌசலையைச் சூழ்ந்து
கொண்டு அரசாவிடடைநோக்கிச் சென்றார்கள் தசரதா,
இவாள்வந்ததைப்பார்த்து, தமது தோப்பாகரான
சுமந்திரரை நோக்கி, “சுமந்திரரே, எனது
மீண்டும் மன்னவா ரிட்ட கட்டளை சூழ்ந்தையை அழைத்துவாரும” என்றா.
அவரும், அப்படியேசென்று, இராமா
லக்ஷ்மணா சீதை இம்மூவரையும் அங்கு அரசாசமீபத்
தில் விரைவில் அழைத்துவந்தா.

மிகக் துக்கத்தை யுடையவராயும் மனைவியராற சூழப்
பட்டவராயு மிருக்குந தசரதா, தூரத்திலிருந்தே கைகளைக்
கூப்பிக்கொண்டுவரும் தமது குமாரரைக் கண்டு, தமது
ஆசனத்தினின்று விரைவாக எழுந்திருந்து, அவருக்கு

எதிரே துரிதமாய் ஓடினார், தமது அறிவு தப்பி மிக்க
சோகத்தை அடைந்தவராய்ப் பூமியில் மூர்ச்சிதது விழுந்

தசரதா
மூர்ச்சை

தார இராமரும் மகாரதரான லக்ஷ்மண
ரும், துக்கத்தால் அறிவு சிறிதுமில்லா
மல வீழ்நதுகிடக்கும் அவரைத் தூக்கு

தற்கு அதிகவேகமாக ஓடி வந்தார்கள் அக்காலத்தில்,
அந்தப்புரத்தில் 'ஹா! ஹா!! ராம' என்ற சத்தம்
ஸ்திரீகளின் பூஷணத்தவளிகளோடு சோநது மிகுதியாக
உண்டாயிற்று இவர்களிருவரும் சீதையும், மன்னவ
ரைக் கைகளால் மெதுவாகத் தூக்கி ஒரு சுட்டிலின்மேல்
இருக்கவைத்தார்கள் பின் பு இராமர், ஒரு முகூர்த்தத்
தில் பிரஜைஞையடைந்த தசரதரைப் பார்த்து, அஞ்சலி

இராமர் விடை
கேட்டல்

பந்தம் பண்ணிக்கொண்டு, “எல்லாருக்கும்
ராஜாவான எங்களும்காராஜரே, தங்கள்
டம் தண்டகாரணிய ததுக்குப்போக விடை

பெற வந்தேன எங்களை அழகியகண்ணாற் கடாக்ஷிக்க
வேண்டும். லக்ஷ்மணனும் சீதையும் எனனுடன்கூடவே
காட்டுக்குவர விடை யளிக்கவேண்டும். ‘காட்டுக்கு வர
வேண்டாம்’ என்று அநேகவிதமாக அவர்களுக்குச் சொல்
லியும் அவர்கள் அவ்வாறிருக்க விரும்பவில்லை. பகைவா
களின் மானத்தை யழிப்பவரே, பிரமன் மக்களுக்கு அநு
மதி கொடுப்பதுபோல, லக்ஷ்மணன் நான் சீதை ஆகிய
எல்லோருக்கும், சோகப்படாமல் அநுமதி கொடுத்தது
அனுபபும்” என்றா தசரதா, இவ்விதமாகத் தமது
குமாரர் காட்டுக்குச் செல்ல விடைபெறச் காத்திருப்ப
தைப் பார்த்து, “இராகவா, நான், கைகேயிக்கு வரத்

தசரதா மறு
மொழி

தைக் கொடுத்ததால் வஞ்சிக்கப்பட்டே
ன். அதனால், எனனை நீ மறுத்தது அயோத்

திமாநகருக்கு மன்ன னாகுவாய” என்றா

இங்ஙனம் தசரதா சொல்ல, தருமத்தில் நிலைநின்றவ
ரும் பேசவல்லவருமான இராமர், அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்

இராமா மறு கொண்டு, மன்னவரை நோக்கி, “அரசரே,
மொழி தாங்கள் அநேகமாயிரமவருஷமாகப் பூமி

சகு அரசரா ிருக்கின்றீர்கள் இப்ப
டிப்பட்ட தங்களை நான் பொய்யராகச் செய்கக்கூடாது;
ஆகையால், நான் காட்டில் வசிக்கின்றேன். நான், அர
ணியத்தில் பதினான்குவருஷம் விளையாடித் தங்கள்
வாக்கைக் காப்பாற்றி, அதன்பிறகு, தங்கள்பாதங்
களை யடைவேன்” என்றா.

எளிமையாகத் துக்கிக்கும் அரசா, கைகேயியின்
வலையி லகப்பட்டுச் சத்தியத்தாக்குக் கட்டுப்பட்டவராய்,
அருமைக் குழந்தையான இராமரை நோக்கி, ஏகாந்
தத்தில் பின் வருமாறு சொல்லஹ

தசரதா விடை
கொடுத்தல்

றா:—“குழந்தாய், இம்மையிலும் மறு
மையிலும் னன்மையுண்டாவதற்கும் மறு

படி திரும்பிவருவதற்கும், சுபமாயும் அசம்மததாயு
மிருக்கும் வழியில், ஜாக்கிரதையுடையவனாய் போ.
நீ, உண்மையின் வடிவாக இருக்கிறாய். உன்னுடைய சிற
தையோ தருமத்தை நிறைவேற்றுவதை நோன்பாகக்
கொண்டது இப்படிப்பட்ட உன்னுடைய புத்தியைத்
தடுக்க எவ்வாறு முடியும்? ஆனால், இன்றை இராத
திரி நீ ஒருபடியாலும் புறப்படவேண்டாம். ஒரு தினம்
உன்னைப் பார்த்தலினாலேனும் நான் சுகமாகச் சஞ்ச
ரிக்கிறேன் நீ, இன்றிரவு என்னையும் உன் தாயாரையும்
பார்த்துக்கொண்டு இங்குத் தங்கியிரு. நீ, உனது எல்
லா விருப்பங்களாலும் திருப்தி செய்யப்பட்டவனாய்,
நானாக காலையிற புறப்பட்டுப் போவாய். இராம, நீ,
எனக்கு விருப்பைச் செய்வதற்காக உன் நண்பர்களை
யெல்லாங் கைவிட்டு, மனிதசஞ்சாரமற்ற காட்டுக்குப்போ
கின்றாயே! உன்னைப்போல, எல்லாப்படியாலுஞ் செய்ய
வரிய தொழிலை மேற்கொள்கிறவர்களும் உண்டோ?
புதலவ, இவ்வண்ணம் உன்னைக் காட்டுக்கு அனுப்புவ

தில எனக்கு மனமேயிலலை இராகவ, சததியமாகச் சொல்லுகிறேன், நீறுபூதத நெருப்புப் போன்ற கெட்ட எண்ணத்தை யுள்ளேகொண்ட கைகேயியால் மோசம்போனேன, குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கைகேயியின் ஏவலால், அவள் எனக்குச்செய்த வஞ்சனையையுங் கடக்க விருமபுகின்றாயே! புதலவ, அனறி, நீ மூதத குமாரனாகையால் பிதாவை மெய்யஞ்சக இஷ்டப்படுகிறாயென்பதில் ஆச்சரியம் என்ன?" என்று சொன்னா.

இவ்வாறு வெகு துக்கத்தோடு சொல்லுந் தகப்பனா பேச்சைக்கேட்டு இராமா, வெகுவணக்கமாக லக்ஷ்மணருடன்கூடப் பின்வருமாறு சொல்லலானா.—“இன்றைத்தி

னமே நான் இவ்விடமவிடப் பிறப்பட்டுப் போவதன லுண்டாகும் நன்மையைவிட

இராமருடைய
வணக்கச் சொல்

உயர்ந்த நன்மையை எனக்குக் கொடுக்க யாரால் முடியும்? ஆகையால், எனது முழுவிருப்பங்களினாலும் இப்பொழுதே அரணியத்துக்குப் போக எண்ணுகிறேன். தாங்கள், தேசங்களுடனும் ஜனங்களுடனும் தன தானியங்களுடனும் பொருந்தியுள்ளதும் எனனால் விடப்பட்டதுமான இப்பூமியைப் பரதன் அரசாளக் கொடுக்க வேண்டுமென வனவாசஞ்செய்ய உறுதிகொண்ட என புத்தியை இனிமாற்றமுடியாது கேட்போர்களின் மனத்தை நிறைவிக்கும் வேந்தே, தாங்கள், கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரத்தை வெகு சந்தோஷமாக முடித்து, ‘சததியசந்தா’ எனப் பெயர் பெறுங்கள் நான், தங்களுடைய கட்டளைச் சொல்லைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு, வனத்தில் வசிப்பவர்களுடன், பதினான்கு வருஷம் வனத்தில் வாசமபண்ணுகிறேன், தங்களுக்கு விசாரமே வேண்டாம் பரதனுக்குப் பூதலத்தைக் கொடுங்கள். இரகுலம் விளங்குமபடி தோன்றியவரே, நான், ‘தங்களது ஆணை’ என்ற காரணத்தினால்தான் பட்டங்கட்டிக்கொள்ள உடன்பட்டேன்; எனது மனத்தில் விருப்பமுற்றேனும், இன்பத்தை

எண்ணியே னும இராசசியத்தை நான் அங்கீகரிக்கவில்லை. எல்லாசசனங்களுக்குந் தைரியஞ் சொல்லவேண்டிய தாங்கள் எனன இப்படித் துக்கப்படுகிறீர்கள்? சோகத்தை விட்டிடுங்கள்; கண்ணீர் வடிகக்கவேண்டாம். பிறரால் வெல்லமுடியாத பராக் கிரமமுடையவரே, மகாநதிகளுக்கெல்லாம் பதியாக விளங்குஞ் சமுத்திரம் கலக்க மடையுமோ? புருஷ்சிரேஷ்டரே, எனக்கு நாடு வேண்டாம், சுகம் வேண்டாம், சீதையும் வேண்டாம்; ஒருவிதமான சம்பத்தும் வேண்டாம், சுவாக் கம் வேண்டாம்; பிராண னும் வேண்டாம், நான் தங்களைச் சத்தியமுடையவராகவிருக்க வேணுகிறேன்; பொய்யராகவிருக்க வேண்டேன் நான், பரதயக்ஷதெய்வமான தங்களமுன்பு, சத்தியத்தினமீதும் புண்ணியத்தினமீதும் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். பிரபுவே, இனி ஒரு கணப்பொழுது கூட இங்கிருக்க எனால முடியாது தாங்கள் துக்கத்தை விட்டிடவேண்டும் நான் கொண்ட உறுதி நடவாதிராது, எனது தாயாகிய கைகேயி, எப்பொழுது “இராகவ, நீ காட்டிறகுச் செல்லுவாய்” என்று கூறினாரோ, அப்பொழுதே நான், “அமமா, அப்படியே போகின்றேன்” என்றேன்; அச்சத்தியத்தை நான் நிறைவேற்றுகிறேன். தேவ, தாங்கள் வருத்தத்தால் அடிக்கடி எங்களை நினைக்க வேண்டாம் சாதுக்களான மான்கள் நிரம்பியும் நாநாவித படசிகள் ஒலித்துக்கொண்டு மிருக்கும் அரணியத்தில நாங்கள் மனங் களித்து விளையாடப் போகின்றோம். தந்தையே, “தந்தை, தெய்வங்களுக்கெல்லாம் மேலான தெய்வம்” எனறன்றோ சாஸ்திரங்களுங் கூறுகின்றன, புருஷ்சிரேஷ்டரே, ஆகையால், நான், தங்கள் சொல்லை ‘தெய்வத்தின் கட்டளை’ என நினைத்தே நிறைவேற்றுகின்றேன் பதினான்குவருஷம் முடிந்தவுடன், நான் இங்கு வரத் தாங்கள் என்னைப் பாரப்பீர்கள்; இத்துக்கத்தை விட்டிடுங்கள். அழுதுகொண்டிருக்கும்

பூமி முழுவதையும் விடடிட்டேன இவைகளைத் தாங்களாகப் பரதனுக்குக் கொடுங்கள். நான், தங்களைச் சொல்லிக் காப்பாற்றக் காட்டுக்குப் போகிறேன் தங்களை மீண்டுஞ் சேவிக் வெகுகாலஞ் செல்லும். மலைகளின் கூட்டங்களை யுடையதும், அநேக பட்டணங்களுடன் கூடியதும், நாநாவித வனங்கள் வாய்ந்ததும், அழகிய எலலைகள் பொருந்தியதும், எனனால் விடப்பட்டதுமான பூமியைப் பரதன் ஆளாடும் அரசரே, தாங்கள் எவ்வாறு மொழிந்தீர்களோ, அது அவ்வாறே நடக்கட்டும். குற்றமற்ற அரசரே, பெரியோர்களால் மதிகப்பப்டும் உங்கள்து ஆணையை முடித்த வில எனக்கு எவ்வளவு விருப்பமுள்ளதோ, அவ்வளவு விருப்பம், உலகத்தில் மனோகரமாகவிளங்கும்பொருள்களிலும் இஷ்டமானபொருள்களிலும் இல்லை. என பொருட்டுச் சோகப்பட வேண்டாம் தங்களை மெய்யாகச் செய்வதற்காக, என்றும்ழியாத இராச்சியத்தையும், விருமபதத்கும் பொருள்களையும், சுகத்தையும், சீதையையும், பிராணனையும் விருமபேன. தங்களது விரதம் உண்மையை யுடையதாகட்டும். நான், நாநாவித மரங்களை யுடைய அரணியத்திற் புகுநது, பழங்களையும் மூலங்களையும் புசித்தும் மலைகளையும் நதிகளையும் ஓடைகளையும் தரிசித்தும் வெகு செளக்கியமாகச் சஞ்சரிப்பேன்; தாங்கள் சுகமாகவிருங்கள்” என்றார்.

இவ்வண்ணம் தமது குமாரர் சொல்ல அரசர், விசனத்தால் கவரப்பட்டுச் சோகத்தால் அந்நிபுரத்தின் வார்ட்டமடைந்தவராய், இராமரை அணைத்து, அறிவற்றவராய், மோகமடைநது, சிறிதும் அசைவினறி யிருந்தார். கைகேயி ஒருத்தித் தவிர, மற்ற எல்லாத் தேவிமார்களுங்கூடத் தறினார்கள். சுமந்திரரும் அழுதுகொண்டே மூர்ச்சையடைந்தார். அவ்விடமெங்கும் ‘ஹா! ஹா!’ என்ற ஒருசத்தமே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

முப்பததைந்தாஞ் சருக்கம் :
சுமந்திரர் கைகேயியின்மனத்தைத்
திருப்ப முயலுதல.

அதனபிறகு, சுமந்திரர், தமது தலையை யாடிக் கொணமி, அடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டு, தமது ஒரு கையை மறறொரு கையாற் பிசைந்தும், தமது பற்களைக் கடகடவென்று கடித்தும், கண்கள் சிவந்து உருவம் மாறியும் நிற்கும்படி மிக்க கொடிய சந்தாபத்தை யடைந்து, தசரதருடைய கருததைக் கணமி, கைகேயியினுடைய மனத்தை நடுங்கச்செய்கிறவா போலவும், கூரிய சொல்லம் புகளாலும் வாக்கியங்களாகிற இணையற்ற வஜராயுதங்களாலும் கைகேயியின் மருமங்களை விளங்கச்செய்கிறவர் போலவும் பின்வருமாறு பேச ஆரம்பித்தார்:—“இப்பூத

லததுக்கு ரக்ஷகரா யிருந்துகொண்டு இது
 னுள அடங்கியிருக்கும் அசையும்பொருள்
 அசையாப்பொருள் எல்லாவற்றையும் பா
 துகாக்கின்ற உமதுகணவராகிய தசரதமன்னரைக் கை
 விட்ட இததொழிலினும், உமமால் செய்யக்கூடிய கெட்ட
 காரியம் ஒன்று மில்லை நான், உமமை ‘கணவரைக் கொல்
 பவள்’ என்றும், ‘குலத்தையே வேரோடு அழியச்செய்ப
 வள்’ என்றும் எண்ணுகிறேன், ஏனெனில், இந்திரபகவா
 னைப்போல வெல்ல முடியாமலும், மலைபோல அசைக்கக்
 கூடாமலும், சமுத்திரமபோற் கலக்க வொண்ணாமலும்
 யிருக்கும் தசரதமகாராஜரையும் உமது தொழில்களால்
 தபிக்குமபடி செய்தீரன்றோ! வரததைக் கொடுப்பவராயும்,
 எல்லோர்க்குந் தலைவராயும், உமக்குக் கணவராயு
 மிருக்குந் தசரதமகாராஜரை அவமதிக்கவேண்டாம். ஒரு
 பெண்பிள்ளைக்குக் கோடிகுமாராகளைப் பெறுவதைக் காட்
 டிலும், தனதுகணவன இஷ்டப்படி நடப்பதே சிறந்தது,

இராஜகுமாரராகள பிராயத்தின் முறைப்படி பட்டததுக்கு வருவதை, இக்ஷ்வாகுவமசத்தகிற பிறந்த தசரதா இருக குமபொழுதே நீர் மாற்ற விருமபுகினதீர்! உமது குமார ரான பரதா அரசராகடும், இப்பூமியை ஆளடும், நாங்கள் இராமா எங்குப் போகிறாரோ, அங்குப் போகிறோம் உமது இராசசியத்தில் ஒரு அந்தணனும வசித்தல தக்கதன்று, ஏனெனில், நீர் இவ்வளவு வரம்பிகந்த தொழிலைச் செய்ய விருமபுகினதீரன்றோ! நீர் இவ்வாறான காரியத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கும்போது இருநிலம் பிளக்கவில்லை யென்பதை ஆசசரியத்துடன் பாராக்கிறேன். வசிஷ்டா முதலிய பிரமரிஷிகளாற் சொல்லப்படுவனவும் கொடியனவும் பயங்கரமாகத் தோன்றுவனவுமான நிரதைமொழிகள், 'இராமரைக் காட்டுக்கு ஓட்டவேணும்' என்று பிடிவாதங்கொண்ட உமமை ஏன் இம்சிக்கவில்லை? மாமரத்தைக் கோடரியால் வெட்டி, அது இருந்த இடத்தில் வேம்பைப் பாததிகட்டல முதலியவற்றால் உபசரித்துப் பாலூற்றி வளாததாலும் அது தித்திக்குமோ? உமது தாயின் தன்மை எப்படியோ, அப்படித்தான் உமது தன்மையும். "வேம்பிலிருந்து தேன்பெருகாது" என்று பழமொழியும் இருக்கின்றதன்றோ! உமது தாயாருடைய கெட்டகுணத்தைப் பற்றி நாங்கள் நன்றாக விசாரித்து அறிந்திருக்கிறோம். ஒரு கந்தருவன் உமது தந்தைக்கு ஒரு வரங் கொடுத்திருந்தான். அதன்மகிமையால் அவர் எல்லாப்பிராணிகளின் பேசையும் அறிந்துகொள்ளுந திறமையை யடைந்திருந்தாரா, அதனால், விலங்குகளின் பேச்சும் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும்; அதனால் மிக்க காந்திமானான அவர், இரவில தமது பக்கையிற படுத்திருந்தபொழுது ஜிருமபமென்னும் எறும்பின் ஒலியால், அதன் பொருளை யறிந்து மிகச் சிரித்தாரா. அதைக் கண்டு உமது தாயா, கோபமடைந்து, மரணத்தை யடைய விருப்பங்கொண்டவராய்,

“அரசரே, நீங்கள் என்ன காரணத்துக்காகச் சிறித் தீர்கள்? அதைச் சொல்லுங்கள்” என்றா. அதற்கு அரசா, “தேவி, அதை நான் வெளியிட்டால் உடனே மாண்பிவிடுவேன், சந்தேக மில்லை” என்றா. உமது தாயாரோ, தமது கணவரைப் பார்த்து, “எனக்கு இதன் காரணத்தைச் சொல்லவேண்டாம்; தாங்கள் இருந்தாலுஞ் சரி, மாணடாலுஞ் சரி; எனனை அவமதியாததை யான் அறிந்துகொள்வேன்” என்றா. அவள் இப்படிச் சொன்ன தன்மேல உமமுடைய பிதாவும், தமக்கு வரமளித்த பெரியவரிடத்தில், நடந்ததை உண்மையாகச் சொன்னா. அந்தச் சாதுவானவா, அதைக்கேட்டு, அரசரைப் பார்த்து, “வேந்தே, நீங்கள் இதை வெளியிடவேண்டாம். அவள் மாணடாலுஞ் சரி, உங்களை விட்டாலுஞ் சரி” என்றா. அரசா, கலகம்மற்றமனத்தைமுடைய அவரது சொல்லைக் கேட்டு, உமது தாயைத் தள்ளிவிட்டுக் குபேரன போலச் செளக்கியமாக வாழ்ந்துவந்தாரா. தாய்போலக் கெட்ட வழியில் நடக்கும் நீரும், பாவத்துக்குத் துணிந்து, அரசரை மோசம்பண்ணி, அவரைக் கெட்டவழிக்கு உள்ளாகி விட்டா. ‘தகப்பனைப்போற பிள்ளையும், தாயைப்போற பெண்ணும் பிறக்கின்றார்கள்’ என்ற லோகவசனம் வெகு சத்தியம் வீணாகக் கெட்டுப்போகவேண்டாம், அரசா சொன்ன மொழியை நிறைவேற்ற உறுதிகொள்ளும்; அரசருடைய கருத்துக்கு இசைந்து நடவும்; இவ்வுள்ள சனங்களுக்கு இப்பொழுது தஞ்சமாக இரும், உமமுடைய கெட்ட நடக்கையால், இந்திரனையொத்த உலகவேந்தாகிய உம முடையகணவரைக் கெட்டவழியில் நடக்க ஏவ வேண்டாம். தேவி, வெகு தருமிஷ்டராயும் செந்தாமரைக் கண்ணராயும் ஸ்ரீமானாயு மிருக்குந் தசரதா, உமக்குக் கொடுத்த வரத்தைப் பொய்யாகச் செய்யமாட்டாரா. மூத்தகுமாரரும், கொடையாளியும், நல்லொழுககத்தை விடாதவரும், தமது தருமத்தைப் போற்றுவவரும்,

எல்லாரையும் பாதுகாப்பவரும், பலசாலியுமான இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கடமும் இராமா தமது தந்தையான தசரதமன்னவரை விடிக் காட்டுகஞ்சு சென்றுவிட்டால், உமக்கு இவ்வுலகத்தில் பெரிய அபவாதம் வந்துவிடுமே! ஆகையால், இராமா இந்த இராசசியத்தில் அரசு புரியடமும்; நீ சந்தோஷமாக இரும். உமமுடைய இப்பட்டணத்தில் இராமரைவிட்டு இருப்பவன் ஒருவனுமில்லை. இராமா சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்க, பிறகு தசரதா, தம கையில் விற்பிடித்துக் குலமுறையாக வந்த ஒழுக்கத்தை யெண்ணி, வானபிரஸதராகக் காட்டுகஞ்சு செல்வா” என இவ்வண்ணமாகச் சுமந்திரா, தசரதருடைய முன்னிலையில் அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு பலவாறு ஸ்வராததையாலும் நிறதை மொழியாலும் கைகேயியினமனத்தைத் திருப்ப முயன்றா அப்பொழுது அவளோ ஒன்றுக்கும் அசையவேயில்லை, வருத்தப்படவு மில்லை; அவளமுகம் கொஞ்சமேனும் தனதுநிறம் மாறுதலடையவில்லை

முப்பத்தாறஞ் சருக்கம்:

சித்தார்த்தர் கைகேயியை நிந்தித்தல்.

அதன்பிறகு, தாம் கொடுத்த வரத்தினவிஷயமாகச் செயத பிரதிஜனையால் பீடிக்கப்பட்ட இக்ஷ்வாகுவம்சதாமன்னவா, பெருமூச்சுஎறிந்துகொண்டு, சுமந்திரரைப் பார்த்துப்பின்வருமாறு அடிக்கடிசொல்லலானா:—“குதரதமே, இராமனைப் பினதெரடாநது செல்லச் தசரதா கட்டளை சதுரங்கங்களால் நிறைந்துள்ள சைனியங்களைச் சீக்கிரங் கட்டளையிடும். வேசியைகளும், பேசவல்லவர்களும், மிகப்பணக்காரர்களான வியாபாரிகளும், தமது தொழில்களைச் செயதுகொண்டு எனதுபுதலவனசேனை

யைக கூடாரத்தில் விளங்கச்செய்யடம இராமனை யடுத்திருக்கிறவர்களுக்கும் இராமனால கொண்டாடப் படும் பராக்கிரமமுள்ளவர்களுக்கும் வேண்டுமளவு பொருள்கொடுத்து, அவர்களுையுஞ் சேனையுடன் இருக்கச் செய்யும் முகஸ்யமான சகலவித ஆயுதங்கள், நகரத்தாரகன், வண்டிகள், காட்டை நன்குகுஅறிந்த வேடர்கள் ஆகிய எல்லாரும், இராமனாத தொடர்ந்து செல்லடம இப்படியிருந்தால் இராமன், மிருகங்களையும் யானைகளையும் கொன்றும், காட்டுத்தேனைக் குடித்தும், அநேக நதிகளைத் தரிசித்தும், நாட்டைப்பற்றி நினையாமற் சுகமாக இருப்பான நமது தானியக்களஞ்சியமும் தனசாலையும் மது வ்யசஞ்சாரமற்ற காட்டுக்குச் செல்லும் இராமனுடன் போகடம இராமன் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களில் யாகம் பண்ணியும், விதிப்பிரகாரம் தக்ஷிணைகளைப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்தும், அநேக நிஷிகளைச் சந்தித்தும் காட்டிற சுகமாக வசிப்பான். மகாபாகுவான் பரதன், சுகமாக அயோத்தியில் ஆளப்போகின்றான், ஸ்ரீமானுன் இராமன், எல்லா மனோரதங்களையும் அடையுமாறு காட்டிற்குச் செல்லடம” என்று இப்படித் தசரதா சொல்லவே, கைகேயி குப்பயம் வந்துவிட்டது. அதனால் கைகேயி, தனது முகம்குன்றி, குரல மாறி, உள்ளம் நடுங்கி, அரசரைப்பார்த்துத் துக்கத்துடன், “சாதுவே, மனிதரற்ற அரசாகட்டனை யைக கைகேயி மறுத்தல் தும், வேண்டிய சகலபோகங்களும் நீங்கியதும், பராக்கவழங்காத ஸாரமற்ற மதுவைப் போன்றதுமான இராச்சியத்தைப் பரதன் அடையவேமாட்டான்” என்றான்.

இவ்வண்ணம் கைகேயி வெட்கத்தைவிட்டு வெகு கடினமாகப் பேசக் கேட்டுத் தசரதா, அவளை நோக்கி, “அநியாயகாரி, உனக்கு ‘வரத்தைக் கொடுத்தமை’ என்ற சுமையைச் சுமந்துகொண்டிருக்கும் என்னை ஏன் வருத்துகிறாய்? நீ, முதலில் வரங்கேட்குமபோது, ‘ஒருவரும்

இராமனுடன் போக்ககூடாது' என்றுகேட்டுக்கொள்ளவில்லையே!" என்றா கோபத்துடன் கூடின அச்சொல்லைக் கேட்டுக் கைகேயி, அரசரிலும் இருமடங்கு கோபங்கொண்டவளாய், அவரைப்பார்த்து, "இதே தங்கவம்சத்தில சுகரா, தமது மூத்தகுமாரனான அஸமஞ்சனை ஓட்டிவிட்டா. அவ்விதமாக இராமனையும் ஓட்டிவிடுங்கள்" என்றா இப்படி இவள் சொன்னவுடன், அரசா, "சீசீ" என்ற ஒருசொல்லையே சொன்னா அங்கிருந்த எல்லாரும் வெட்கப்பட்டார்கள் கைகேயியோ அதனை அறியவில்லை.

அச்சபையில், முதிர்ந்தவரும் பிரதானியும் அரசரால் நன்கு மதிக்கப்பட்டவரும் வெகு பரிசுத்தருமான சித்தாரத்தா நிறை யையுடைய அஸமஞ்சன, வழியில் விளையாடுகிற குழந்தைகளை யெடுத்தாச் சரபூ ஜலத்திற் போட்டு, அவைகள் தத்தளிப்பதைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டாக்கொண்டிருந்தான். அவன் அப்படிச் செய்கக் கண்டு நகரத்தவரெல்லாரும் கோபங்கொண்டவர்களாய் அரசரிடஞ் சென்று, "இராச்சித்தின் நன்மையை வளர்ப்பவரே, தாங்கள் அஸமஞ்சனையாவது வைத்துக் கொள்ளுங்கள், அல்லது எங்களித்தனைபேரையுமாவது வைத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்றார்கள் அவர்கள் அப்படிச்சொல்லவே, அரசா, அவர்களை நோக்கி, "அவனால் என்னபயம் உங்களுக்கு விளைகின்றது?" என, அதற்கு ஜனங்கள், "அஸமஞ்சன, விளையாடும் எங்களுக்குழந்தைகளைக் கலங்கிவிடத்தியையுடையவனாய் மூக்கத்தன்மையோடு சரபூநதியிற் போட்டு, மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைகிறான்" என்றார்கள். ஜனங்கள் இவ்வாறு சொல்லக் கேட்டு, சுகரா, அவர்களுக்கு நன்மைசெய்யக்கருதி, தமதுஅயோக்கியனான குமாரனை நீக்கிவிட்டா. சீக்கிரமாக ஒருவண்டி கொண்டுவரச்சொல்லி அதில், தமது

மகனையும் அவனமனைவியையும் வேண்டிய சாமக்கிரிக னோடு இருக்கவைத்து, 'இவன் உயிருடனிருக்கிறவரையில நாடகிகுத திருமபிவரக கூடாதவாறு செய்ய வேண்டும்' என்று தமமைச சோநதவாகளுக்குக் கட்டளை யிட்டாரா. அவ்விதமான பாவத்தொழிலைச் செய்த அஸ மஞ்சன், களைவெடடையும் கூடையையும் எடுத்துக்கொண்டு, மலைக்காடுகளிற் சென்று, எல்லாத் திக்குகளையும் தோண்டித்தின்று பிழைத்தான். வெகு தருமிஷ்டரான சகரமன்னா, அவவண்ணம் அவன் இருக்கவே அம்மகனைக் காட்டுக்கு அனுப்பினா. காட்டுக்குப் போம்படி இராமா என்ன பாபம் பண்ணியிருக்கிறா? அவரிடம் ஒருவித தூக்குணமும் இருக்கிறதாக நாம் பராக்கவிலலை. ஏதாவது இருப்பதாகத் தோன்றினால், அது, சந்திரனுக்குக் களங்கம்போல இராமருக்கு அழகையே விளைக்கும் நீர், அவரிடத்துப் பெருங்குற்றத்தை யறிந்திருந்தால் அதை வெளியிடும்; அதனால், இராமரைக் காட்டுக்கு அனுப்பினாலாவது சரியாக விருக்கும். நன்னெறியிலிருக்கும் உத்தமரை அநியாயமாகக் கெடுத்தால், கேடுசெய்கிறவன் இந்திர பதவியி லிருந்தாலும் அவனை அந்த அநியாயம் கெடுத்து விடுமே! ஆகையால், உமக்கு இராமாவிஷயமாக இந்தக் கொடியக்ருததுவேண்டாம். உலகம் உமமேல ஒருவித அபவாதமுஞ் சொல்லாம விருக்கவேண்டும்" என்றார்.

இவ்வாறு சித்தாராததா சொல்லக் கேட்டுத் தசரதா, சோகத்தால் மிகப் பரிதபித்துக் கைகேயியைப்பார்த்து, "பாவத்தின் வடிவமே, உனக்குச் சித்தாராததா சொன்

னது சமமதமாக விலலையே! நீ, உனக்கும், தசரதரின் வெ னனக்கும் நனமையானதை யறியவிலலை றுப்புச் சொல்

யே! இழிவான முறைமையைக் கைப் பற்றி நீ செய்வது நறொழிலன்று, நான், எனது இராச் சியம் சுகம் பொருள என்ற எல்லாவற்றையும் விட்டு, இராமனுடன் புறப்படடுப் போய்விடுகிறேன். நீ, பரத

னுடன இராசசீயத்தை விருப்பத்தினபடி இங்குச் சுகமாக வெகுகாலம் ஆண்டு வாழ்வாய்” என்று வெகு மெதுவான குரலாற கூறினா.

முப்பத்தேழாஞ் சருக்கம் :

இராமாமுதலியோர் மரவுரி தரித்தல்.

இராமா, இவ்விதமாகச் சித்தாராததரும் தமதுதந்தையும் சொன்னவற்றைக் கேட்டுத் தாம் மிக்கவணக்கமுள்ள வராகையால் வெகு மரியாதையாகப் பின்வருமாறு சொல்

லலுற்றா. — “அரசரே, எல்லாவகைச் இராமரின் நியாயம் சுகங்களுமும் விடிக் காட்டில் வனசராக

ளோடு வசிப்பவனும் பற்றற்றவனுமான எனக்குப் பரிவாரங்களினால் என்னபயன்? உத்தமரான அரசரே, சிலாக்கியமான யானையைக் கொடுத்ததுவிட்டு, யானைக் கழுத்திடுகின்ற ஹை விருமபிவைத்திருப்பின், அதனால் அவனுக்குத் தினையளவு பிரயோஜனமேனும் உண்டோ. அதுபோல, எனக்குப் பரிவாரங்களால் பயனில்லையன்றோ! நான், செய்யவேண்டிய காரியங்களெல்லாவற்றையும் அறிவேன் வேலைசாராகள், பதினான்குவருஷ்காலம் காட்டில் வசிக்கப்போகிற எனக்கு மரவுரிகளையும் மணவெட்டியையும் கூடையும் கொண்டு வரப் போகட்டும்” என்றா.

இதைக்கேட்ட கைகேயி, வெட்கமேயில்லாமல் தானாகவே மரவுரியை அச்சனக்கூட்டத்தின் நடுவில் எடுத்து வந்து, இராமாகையிற் கொடுத்து, “உடுத்ததுக்கொள்” என்றாள்

புருஷசிங்ஷமான அந்த இராமா, கைகேயியினிடத்தினின்று இரண்டு மரவுரிகளைச் சந்தோஷத்துடன் வாங்கிக்கொண்டு, தமதுமெல்லிய பட்டாடையைக் களைந்து,

தவசிகளுக்கு உரிய அந்த ஆடைகளைத் தரித்
மரவுரி யுதித்தல் தார. லக்ஷ்மணரும், தப்பபனா முன்னிலையிலேயே தமது விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களைக் களைந்து, தவ

சிகளினஉடையை உடுததுக்கொண்டாரா. மெல்லிய பட
டாடைகளை யுடுப்பவளான சீதை, தனக்கென்று கைகேயி
கொண்டுவந்த மரவுரியைப் பார்த்தவுடன், வலையைக்கண்ட
பெண்மான்போல நடுங்கி, கைகேயியினிடத்திலிருந்து
வெடகப்பட்டவளபோல, தனக்காகக் கொண்டுவந்த தருப
பைமரவுரிகளை வாங்கிக்கொண்டாள். பதிவிரதாதருமத்
தை யறிந்து அதனை அவ்வாறே அதுஷ்டிததுக் காணப்பிப்
பவளாயிருக்கும் உத்தமியாகிய அசுசீதை, கந்தருவராஜன்
போலவிருக்குங் கணவரைநோக்கி, உடையை யுடுக்க அரி
யாதவளாய்க் கண்களில் நீர்த்தும'ப, “ எவ்வாறு தவசிகள்
மரவுரியை உடுததுக்கொள்ளுகிறார்களா ?” என்று சொல்லி
மனங்கலங்கினவளாய் அடிக்கடி மூர்ச்சித்தாளா, ஒரு மரவுரி
யைத் தனதுகழுத்தில் தரித்ததுக்கொண்டு, மற்றொரு மரவு
ரியைத் தனதுகைகளாலெடுத்தது, கட்டிக்கொள்ளும் வகை
தெரியாமல் நாணத்தை மடைந்து நின்றாள் ; தருமநெறியிற்
பிறழ்ந்து நடப்பவரிற் சிறந்தவரான இராமா, விரைந்து
வந்து, சீதையின் பட்டுப்புடைவைமேல் தாமே மரவுரி
யைக் கட்டினா இவ்வாறு இராமா செயததைப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தவர்களான அந்தப்புரத்திலவசிக்கும் பெண்
களெல்லாரும், தமதம் கண்களிலிருந்து நீரைச் சொரிந்தார்
கள். அன்றியும், அவர்கள், காந்தியால விளங்கிக்கொண்
டிருக்கும் இராமரைப்பார்த்து, “ குழந்தாய், நன்மனத்தை

அந்தப்புரத்தமா
தார்களேதையைக்
காட்டுக்கு அழை
ததுப்போகவே
ண்டா மென்றால்

யுடைய சீதையைக் காட்டுக்கு அழைத்துக்
கொண்டுபோக வேண்டும்” என்று தகப்ப
னாரால் கட்டளை கொடுக்கப்பட்டவிலலையே;
நீ தந்தைசொல்லைக் காப்பாற்றுவதற்காக
மனிதசஞ்சாரமற்ற காட்டுக்குப் போய்த்

திருமபிவருமவரையிலும், நாங்கள், இவளமுக்கத்தைப் பா
ததுப் பயன்பெறுகின்றோம். லக்ஷ்மணன் துணையாய் வர
நீ காட்டுக்குப் போ. மிருதுததனமையையுடைய இவள்,
தபஸவிரியைப்போலக் காட்டில் வசிக்கத் தக்கவளல்லள்.

எங்களுவேண்டுகோளின்படி நட, அழகிய சீதை, இவ்விடத்திலேயே யிருக்கடமும். நீ எனது நதருமசிந்தையுள்ளவன், ஆகையால், நீ காட்டிற்குப் போவதை நிறுத்திவிட விருமப மாட்டாய்” என்றார்கள இப்படிப்பட்டவாரத்தைக் களைக கேட்கும், இராமா, தம்மைப்போன்ற சீலமும் பருவமும் ஒழுகுகமுமுள்ள சீதையினுடைய வேண்டுகோளால் மரவுரியைக் கட்டவேகட்டினா.

சீதை இவ்வாறு மரவுரி யுதித்துக்கொண்டவளவில, அதைக்கண்டு, அரசருக்குக் குருவாகிய வசிஷ்டா, கைகேயியைப் பார்த்து, “மரியாதை யற்ற மடந்தையே, கெட்ட புத்தி யுடையாய், குலத்தைக் கெடுக்கவந்தவளே, கைகே

யி, நீ, அரசரை மோசமபண்ணியும் மரியாதையைக் கடந்தே செல்லுகின்றாய். வசிஷ்டா கைகேயியைப்பார்த்துச் சீதைகாட்டிற்குப் போகவேண்டாமென்றுமறுத்தல்.

இருக்கவேண்டிய திலலை அவள், இராமா இருக்கவேண்டிய சிங்காசனத்தில இருக்கப்போகின்றாள் இல்லறவொழுகத்தினாக்கு மனைவி ஆதமா வன்றோ! ஆத்மா வென்ற காரணத்தால், இச்சீதை, இராமருடைய பூமியைக் காப்பாள் சீதை இராமருடன் காட்டுக்குச் சென்றுவிட்டால், நாங்களும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றுவிடுவோம், இந்நகரமழுவதும் காட்டுக்குப் போய்விடும்; இராசசியமுனையில நின்ற காகமும் தண்டநாயகாகளும், ஸ்தாவரஜங்கமரூபமான பொருள்களுடன், மனைவியுடன் வசிக்கும் இராமரை நாடிச் செல்வார்கள, சத்துருக்களும் பரதரும், மரவுரி தரித்துக் காட்டுக்குச் சென்று, தமையனான இராமருடன் வசிக்கப்போகிறார்கள். மக்கட்குத் தீமையையே புரியுங் கெட்ட வொழுக்கமுள்ள நீ, ஜனங்களெல்லாரும் நீங்க மரமமாததிரம மிகுந்திருக்குஞ் சூனியமான இந்தப் பூமியை ஒருத்தியாய் அரசாளவாய். எவ்விடத்தில இராமா அரசாளவில்லையோ, அவ்விடம் நாடாக

மாட்டாது எந்தக் காட்டில இராமா இருக்கிறாரோ, அக் காடுதான் நாடு. பரதா, தமதுதந்தை மனமொத்துக் கொடுக்காத பூமியை ஆளவதற்கு உரியவரல்லா, அவா, அரசருக்குப் பிறந்தவரானால், உன்னிடத்தில் புத்திராபோல வசிக்கவும் உரியவரல்லா. குலாசாரத்தை யறிந்தவரான பரதா, நீ இப்பூதலத்தைவிட்டு ஆகாசத்தை யடையக் கிளம்பினாலும், வேறுவிதமாகச் செய்யவேமாட்டா ஆகையால், புத்ரவாதஸலயமுள்ள நீ, கொடிய தீங்கை அப்பரதருக்குப் பண்ணிவைத்தாய், இராமரிடத்தில் விசுவாசமில்லாதவராக ஒருவரும் இவவுலகத்திலே யில்லை. காட்டுக்குப் போகும் இராமருடன், பசுக்கள், துஷ்ட பிராணிகள், மிருகங்கள், படசிகள் எல்லாம் தொடர்ந்து செல்வதை இன்றைத்தினமே பாரக்கப்போகிறாய், மரங்களும் இராமரிடத்தில் அன்புவைத்திருப்பதைப் பாரக்கப்போகின்றாய் தேவி, நீ, சீதை கடடிக் கொண்டிருக்கும் மரவரியை அவிழ்த்து, மருமகளான அவளுக்கு நல்ல ஆபரணங்களைக் கொடு மரவரி, இவளுக்குத் தகுந்த ஆடையன்று” என்று சீதையுட்கும் அத்துகிலைத் தடுத்தசு சொன்னா. அவா, மீடும் அவளைப் பார்த்து, “கைகேயி, நீ கேட்டுக்கொண்டது இராமா வனவாசம் பண்ணவேண்டுமென்றன்றோ! எப்போதும் அலங்கரித்துக் கொள்ளத் தக்க சீதை, சிங்காரித்துக்கொண்டு இராமருடன் வனத்தில் வசிக்கட்டும். இராஜகுமாரியான இவள், அழகான வாகனங்களையும் பரிசாரகர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, விவிதவஸ்திரங்களோடும் வேண்டிய சாமக்கிரிகளோடும் காட்டுக்குப் போகட்டும். நீ வரங்கேட்கும்பொழுது சீதைக்கு ஒன்றுங் கூடாதென்னு மிதைக் கேட்கவிலையே” என்றா.

நிகரற்ற மேன்மையை யுடைய அரசரதுகுலகுருவாகிய வசிஷ்டா இவ்வாறு சொல்லியும், இஷ்டரான தமது

கணவாபோல நடக்க விருமபிய சீதை, மரவுரியை யுடுக்கும்
எண்ணத்தை மாற்றவில்லை.

முப்பத்தெட்டாஞ் சருக்கம்:
தசரதா கைகேயியை நிந்தித்தல்.

ஜனங்களெல்லாரும், சீதை தனது கணவரிருக்கும்
பொழுதே கணவனிலலாதபெண்ணைப்போல மரவுரியைக்
கட்டிக்கொண்டு நின்றதைப் பார்த்து, “தசரதரே, சீசசீ
என்ன காரியம் பண்ணினீர்?” என்று சொல்ல, அதனால்
அவ்விடத்து உண்டான பெருஞ் சத்தத்தால், தசரதா,
வெகுதுக்கமுடைந்து, தமமுடைய பிராணன தருமமகீர்த்தி
இவைகளினமேலிருந்த ஆதரத்தை யொழித்தாரா. இக்ஷ
வாகு குலசுகொழுந்தாகிய அவவரசா, பெருமூச்சு எறிந்து,
தமது பாரையாகிய கைகேயியை நோக்கி, “கைகேயி,

மன்னவா
கைகேயியைத்
தாழ்த்தல்

சீதை தருப்பைமரவுரியை யுடுத்ததுக்கொ
ண்டு செல்லத்தக்கவ எல்லள். சுருமாரியா
யும், இளம்பருவ முடையவளாயும், எப்
பொழுதுஞ் சுகத்திலேயே யிருப்பவளாயு

மிருக்கும் இவள், காட்டில் வசிக்க வுரியவளல்லென்று
எனது குருவான வசிஷ்டா உண்மையாகச் சொல்லுகிறார்.
பதிவிரதாதருமத்திற்கு உரிய தவத்தை மேற்கொண்டவ
ளும் அரசிவகத்தினகன்னிகையுமான இவள், யாருக்கு
என்ன அபகாரம் பண்ணியிருக்கிறாள்? இவள், மரவுரியை
யுடுத்தி, அறிவிழந்து, தபஸ்விதியைப்போல ஜனங்களின்
கடுவிலிருக்கின்றாளே! ஜானகியானவள், மரவுரியைக் களை
யடும். இதைப்பற்றி நான் முன்பு வரங்கொடுக்க
வில்லையே. இவள், எல்லாவித அலங்காரங்களாலும் நிறைந்
தவளாய்ச் சிறந்த எல்லாவஸ்துக்களோடும் காட்டுக்குச் சுக
மாகப் போகட்டும். பிழைக்கும் வகையறியாது நான், மிகக்

கொடிய பிரதிஜைஞையைச் சபதத்தோடு செய்துவிட்டேன! நீயோ அப்பிரதிஜைஞையை மூக்கத்தனத்தால இவ்வாறு நிச்சயித்தாய் நான் செய்த இந்தப் பிரதிஜைஞை, மூங்கிலை அதன் பூப்போல என்னை எரித்துவிடும். பாபத்தொழிலுடையவளே, உனக்கு இராமன் சிறிது அபகாரஞ் செய்திருக்கட்டும், தாமதவளே, சீதை என்ன அபகாரஞ் செய்தாள்? பெணமானபோன்றவளும், மலாநத கண்களை யுடையவளும், மிருதுத் தனமையைப் பூண்டவளும், பதிவிரதாத்ருமத்தை மேற்கொண்டவருமான சீதை, இங்கு உனக்கு என்ன அபராதம் பண்ணுகிறாள்? பாவி, நீ இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்புவதே உலகமுள்ளவளவும் நரகில் வாழ்வதற்குப் போதுமே; சொல்லுதற்கரிய துயரத்தைக் கொடுக்கும் பாதகத்தொழிலை மேனமேலும் ஏன் புரிகின்றாய்? பட்டாபிஷேகத்தின்பொருட்டு இங்குவந்த இராமனைக் காட்டுக்கு ஓட்டவரத்தைக் கேட்டாய், அவ்வரத்தை நானும் கொடுத்தேன். அப்பிரதிஜைஞையையுங் கடந்து ஏன் நரகத்தையடைய விரும்புகின்றாய்? சீதையையும் மரவுரியைத் தரித்தவளா யிருக்கப் பாசுக் விரும்புகின்றாயே!” என்று இவ்விதமாகப் பலவாறு பரிதபித்துக்கொண்டு, துக்கத்தின் கரையைச் சிறிதேனுங் காணாமற் பீடிகப்பட்டவராய், புத்திரசோகத்தில் மூழ்கிப் பூமியில் விழுந்தாள்.

இராமா, இவ்விதஞ்சொல்லித் தலைவணக்கிக்கொண்டிருக்கும் தமது தந்தையைப்பார்த்து, காட்டுக்குப்போகச்

சுத்தராயப் பின்வருமாறு சொல்லஹ
 இராமருடைய
 வேண்டுகோள்
 றா:—“தருமத்தில் தவறாது நடப்பவரே,
 எனது தாயான கௌசலயை, வெகுநீர்த்

பெற்றவா, முதுமைப்பருவ மடைந்தவா; நன்னடக்கையுள்ள உத்தமி; தங்களை யொருபோதும் பழிக்கின்றவரல்லா; வரத்தை யளிப்பவரே, என்னை விட்டுப்பிரிந்து என்று மறியாத வெகு துயரத்தை யடைந்து பரிதபிக்கும்

அவரை, புத்திரசோகத்தை யடையாதவண்ணம் முன்னி
 னும் மிகுதியாகச் சமமானிகவேணும். அவா, என்னைப்
 பற்றி யெண்ணிக கவலை யுற்றாலும், தங்களுது சமமானத்
 தாற பிழைத்திருப்பா இந்திரபகவானே யொத்தவரே,
 நான காடடிலிருக்கும்பொழுது, என்வரவையே எதிர்
 பார்த்து விருமபியிருக்கும் எனது தாய், சோகத்தால்
 வாடித் தன்னுயிரைவிட்டு யமலோகஞ் சேராதவண்ணம்,
 அவரைத் தாங்கள் வெகுஅன்புடன் ஆதரிக்கவேணும்”
 என்று வேண்டினா.

முப்பத்தொன்பதாஞ் சருக்கம் :

இராமரும் சீதாதேவியும் கௌசலை
 முதலியவர்களிடத்து விடை கேட்டல்.

தசரதா, இராமா சொன்ன சொற்களைக் கேட்டு, தவ
 வேஷம்பூண்ட அவரைப் பார்த்து, தமது மனைவிமா
 களோடு மோகமடைந்தார். அரசருடையமனத்தில
 சோகம் பொங்கிக்கொண்டிருந்தபடியால், அவரால் இராக
 வரைப் பாரக்க முடியவில்லை. அவருடைய
 தசரதா புலம்பல மனங் கலங்கியிருந்தபடியால், அவா பாரத்
 துப் பதிலசொல்லவு மில்லை மகாபாகுவான தசரதர்,
 சிறிதுநேரஞ் சோகத்தால் மயக்கமடைந்து இராமரைக்
 குறித்தே சிந்தித்தவராய்ப் புலம்பலானா. “நான் முன
 ஜனமத்தில் அநேக பசுக்களைக் கன்றுகளினின்று பிரித்
 திருப்பேன்; அல்லது, அநேக பிராணிகளை இமசித்திருப்
 பேன், அதனால்தான் இப்பொழுது நான் இவ்விதமான
 அவஸ்தைக்கு உள்ளானேன் காலம் வந்தா லொழியத்
 தேகத்தைவிட்டுப் பிராணன் போகமாட்டாதென்பது நிச
 சயம், ஏனெனில், கைகேயியால் இவ்வளவு வேதனையை

யதுபவிகும எனக்கு மரணம் வரவில்லையன்றோ! நான், எனமகன மெலவிய ஆடைகளைத் துறந்து அக்கினிபோல ஜவலித்துக்கொண்டு முனிவரின துகிலை யுடுத்து என முன நிற்கப் பராக்கிறேனே! கொடுங்குணத்தை மேற்கொண்டு தன் காரியத்திற்காக இவ்வாறு முயலுகிற இககைகேயி யொருத்தியினிமித்தம் இததனைஜனம் தவிகுமபடி யா யிறமே!” என்று இவ்வாறு சொல்லி, நீரால் மறைந்த கண்களை யுடையவராய, “இராம” என்று ஒருதரங் கூவி, அதன் பிறகு, வாய்திறக்கத் திறன்றறவராரா. தசரதா, ஒரு முகூர்த்தகாலம் அறிவற்றிருந்து, பின்பு மூர்ச்சை தெளிந்து, நீரிற்றைந்த கண்களை யுடையவ ராய, சுமந்திரரைநோக்கி, “சிறந்த குதிரைகள் பூட்டியதும் அரசாக்குக்கு உரியதுமான இரத்தத்தைப் பூட்டிக்கொண்டு வாரும மகாபாக்கியவானை இராமனே, நாட்டை விட்டுக் காட்டிற் கொண்டுபோய விடும அடக்க முடையவனும் வீரனுமான இராமன மாதாபிதாக்களால் கானகத் திற்கு ஓடப்படுவதால், குணத்தையுடையவரது பண பின் பயன விபரீதமாக விளைகின்றதென்று நான் எண்ணுகிறேன்” என்றா

சுமந்திரர், அரசா கட்டளையைப் பெற்று, விரைவா கத்தேரில் குதிரைகள் பூட்டி, அதை நன்றாக அலங்கரித் துக் கொண்டுவந்தாரா அவா, அரசகுமாரரான இராம ரீடம் வந்து அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு தோ சித்த மாக இருப்பதைத் தெரிவித்தாரா. உடனே அரசா, காலம் இடம் இவைகளை நன்றாக அறிந்தும் பொருளிருப்பைத் திரவியசாலைத் தெரிந்தும் எப்பொழுதும் பரிசுத்தனாயும் லைவனுக்குத் தச விளங்குந தமது தனசாலைத் தலைவனை ரதா இட கட டனை விரைவாகக் கூப்பிட்டு, அவனை நோக்கி, “சீதைக்குப் பதினான்கு வருஷத்திற்கு வேண்டிவனவாகிய சிலாக்கியமான ஆடையாபரணங்களைச் சடித்தியிற் கொண்டு வா” என்று சொல்லினா. அரசரால் ஏவப்பட்ட அவனும்

அநதபபடியே ஏககாலத்தில் கொணடுவநது கொடுக்க,
 வெகுபரிசுத்தமானபிறப்பினைபுடைய சீதை, காட்டுக்குப்
 புறப்பட்டவளாய், விசித்திரமான அவவாபரணங்களைக்
 கொணடு, சாமுத்திரிகலக்ஷணப்படி யுள்ள
 சீதையின் அலங்காரம் தன மேனியை அலங்கரித்தாள். உயர்ந்த
 ஆபரணங்களை யணிந்த சீதை, விடியற்
 காலத்தில் தனது கிரணங்களோடு உதிக்குஞ் சூரியபகவா
 னுடைய காந்தி ஆகாயத்தை விளங்கச் செய்வதுபோல
 அவவீட்டை விளங்கச் செய்தாள்.

சீதையின் மாமியாராகிய கௌசலயை, பழிகுந
 தொழிலைச் செய்யாதவளான அவளைக் கைகளால் அணைத்
 துகொணடு உச்சிமோந்த, “தம தம
 கௌசலை சீதைக் குச் செய்த உப தேசம்
 பாத்தாவினால் ஏககாலத்திலும் கொண்
 டாடப்பட்டிருப்பினும் அவன் ஆபத்தை
 யடைந்தகாலத்தில் அவளை மதியாமலிருக்கும் மாதாக்கள்,
 எல்லா வுலகத்திலும் “அபிஸாரிகைகள்” எனப் பழிக்கப்
 படுகின்றனா முதலில் சுகமநுபவிப்பதும், அற்பமான
 கஷ்டம் நேரிடினும் கணவனை நிந்திப்பதும், அவனைக் கை
 விடுவதும் ஸ்திரீகளின் இயற்கை அத்தனமையரான
 பெண்கள், பொய்பேசுபவராயும் மாறும் இயல்பு உள்ளவ
 ராயும் கெட்டநெறியில் ஒழுகுபவராயும் எப்பொழுதும்
 ஒன்றையுங் கவனியாதவராயும் சுறபிலலாதவராயும் கெட்ட
 எண்ணமுடையவராயும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் அன்பு
 நீங்குபவராயும் இருக்கின்றனா நற்குடிப்பிறப்பு, உபகாரம்,
 வித்தை, தகப்பன முதலானோர் கொடுத்த ஆபரணத்
 தி, அக்கினிசாட்சிகமாகச்செய்த பாணிககிரகணம் ஆகிய
 இவற்றில் ஒன்றும், இப்படிப்பட்டவர்களுடைய மனத்
 தைப் பற்றுகின்றதில்லை; ஏனெனில், அவர்களமனம் சஞ்
 சலமன்றோ! குலத்துக்குத் தக்க ஆசாரத்தையுடையவாக
 ளும் உண்மைபேசுபவர்களும் மரியாதையையுடையவர்களு
 மான பதிவிரதைகளுக்கு, பரிசுத்தி செய்பவனான கண

வனொருவனே விசேஷமானவன் ஆகையால், காட்டுக்குப் போகின்ற எனகுமாரனான இராமனை நீ அலட்சியம் பண்ணாதே கணவன் செல்வம் படைத்தவனாக இருந்தாலும் பணமற்றவனாக இருந்தாலும், அவன்தான் உனக்குத் தெய்வம்” என்றான்

இவ்வாறு தனது மாமியாரை சொன்ன அறத்தோடும் அருத்தத்தோடுங் கூடிய சொற்களைக் கேட்டுச் சீதை, கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு தனது எதிரேநிற்கும் மாமியாரை நோக்கி, “தங்களை உத்தரவுப்படியே எல்லாவற்றையுஞ் செய்கிறேன் நான் கணவரிடத்தில நடந்து சீதையின் உடன பாட்டுச் சொல் கொள்ளவேண்டிய வித்ததைத் தெரிந்திருக்கிறேன், இப்பொழுது தங்களிடமிருந்து அதைக்கேட்டு மிருக்கிறேன் எனனைக் கெட்ட பெண்பிள்ளைகளோடு ஒத்தவளாக எண்ணவே வேண்டாம் சந்திரனை விட்டு நிலவு நீங்காததுபோல, நான் நன்னெறியை விட்டு நீங்கேன். நரம்பிலலாத வீணையும் சக்கரமில்லாத தேரும் விளங்காததுபோல, நூறு பிள்ளைகளைப் பெற்றிருந்தபோதிலும் கணவனற்றவள் சுகத்தை யடையமாட்டாளா, ஏனெனில், மனைவிக் கு, அவளுடைய தந்தை கொடுப்பதும் அளவாகத்தான் இருக்கும், அப்படியே தாய் கொடுப்பதும் பிள்ளைகொடுப்பதும் அளவாகத்தான் இருக்கும்; ஆகையால் அளவிலலாமற் கொடுக்கும் பாததாவை எவள்தான் பூஜிக்கமாட்டாள்? ஆயே, இவ்வாறான பதிவிரதாதருமத்தை மேற்கொண்டிருப்பவளும் பெரியவர்களிடமிருந்து கேட்டறிந்த சாமானிய விசேஷரூபமாகவுள்ள பதிவிரதாதருமத்தை யுடையவளுமான நான், என்னவென்று எனதுபாததாவை அவமதிப்பேன்? பெண்பாலாக்குத் தெய்வம் கணவனன்றோ?” என்று இவ்வாறு மொழிந்த மனோகரமான சொற்களைக் கேட்டு அக்கொள்கை, வெகு சுத்தமான குணமுள்ளவளாகையால் உடனே துக்கத்தாலும் சந்தோஷத்தாலும் கண்ணீரை வடித்தாள்.

மிகக தருமாததுமாவாகிய இராமா, அஞ்சலி பந்தம் பண்ணியவராய், மிகவுங் கௌரவிக்ஷப்பட்டுத் தமது தாயமார்களின் மத்தியிலிருக்குங் கௌசலையைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து சொல்லவற்றா. —“ அம்மா, நீங்கள் அதிக துக்கத்தால என தந்தையை அலட்

இராமரின்
வேண்டுகோள்

சியம் பண்ணும் விருக்கவேண்டும். நான் அரணியவாசம் பண்ணவேண்டிய காலம் சீக்கிரமாக முடிந்தவிடும். ஒரு தூக்கம் தூங்கி விழிக்கு மளவிற்குள் நீங்கள் இப்பதினான்கு வருஷகாலமும் ஓடிப் போக, தந்தையுள்ளததை நிறைவேற்றி வந்த எனனை, எனது அன்பார்களின்மத்தியில் காண்பீர்கள் ” என்றா

இராமா, இவ்விதமாகத் தம் மனத்தில் நிச்சயித்த தைத் தம் தாயிடஞ் சொல்லி, கௌசலையைப்போலவே துயரப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் தமதுமுந்நூற்றைம்பது தாயமார்களிடத்திலுஞ் சொல்லவேண்டிய விஷயத்தை யாய்ந்துபார்த்து, அவர்களை நோக்கி, கூப்பிய கையராய், தருமநெறியிற் பிறழாத தமது வாக்கினால், “நீங்கள், மிகக

இராமா எல்லாத்
தாயமார்களிடத்
தம் விடைகேட்
டல்.

பழக்கத்தாலாவது அறியாமையாலாவது நான் கடிந்தபேசியிருப்பதைப் பொறுத் தருளவேண்டும் நான், உங்களிடத்திற் செல்ல விடைகேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்” என்றா. அங்குச் சோகத்தில் முழுகியவார்களாய்க் கிடந்த எல்லாரும், இராமா சொல்லியவும் நற்பொருள்சோந்தனவு மான வெகுதருமச்சொற்களைக் கேட்டு, பெண்கிரௌஞ் சப்பறவைகளை யொத்திருக்குமாறு கத்தரினாகள் எந்தத் தசரதமன்னவருடையமாளிகையில் எப்பொழுதும் மிருதங்கம் குழல் முதலான வாத்தியங்கள் மேகத்தைப்போலக் கோஷித்துக்கொண்டிருந்தனவோ, அம்மாளிகை, இராமருடைய நற்குணத்தையும் கைகேயியின் தீக்குணத்தையும் சொல்லும் பெண்குளின் சொற்களாலும் அழுகையின் சத்தத்தாலும் துக்கம் விளங்கும்படியாக இருந்தது.

நாற்பதாஞ் சருக்கம் :

இராமர் முதலிய மூவரும் வனததுக்குப்
புறப்படுதல்.

அதனபிறகு, இராமா லக்ஷ்மணா சீதை இம்மூவரும், தசரதரடைந்த நிலைமையைக் கண்டு பரிதபிதது, கூப்பிய கையைபுடையவர்களாய், அவருடைய தாள்களில் வணங்கி அவரை வலமவந்தாராகத் தருமப்பிரபுவாகிய இராமா, அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, துக்கக் கடலில் முழுகினவராய், சீதையுடன், தமது தாயான கௌசலையை அபிவாதனஞ்செய்து நின்றா அவர் வணங்கினபின்பு, லக்ஷ்மணா கௌசலையை அபிவாதனஞ்செய்து, பின்பு, தமது தாயான சுமித்திரையின் பாதங்களில் நமஸ்காரஞ் செயதார் சுமித்திரை, வணங்காநின்றவரும் மகாபாகுவுமான அந்த லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து, அழுதுகொண்டே உச்சிமோந்தது, அவருடைய நன்மையின் பொருட்டுப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள் — “புதலவனே, நான்

சுமித்திரை
லக்ஷ்மணருக்கு
உபதேசித்தல்

உனனைக் காட்டில் வசிக்கும்பொருட்டே
பெற்றேன புதலவனே, நண்பர்களிடத்து
மிக்க அன்புள்ள நீ, உனது தமையனான

இராமன் செல்லும்பொழுது அஜாக் கிரதையாக இராதே மாசற்றவனே, மிக்க துன்பத்தை அது பவிததுக்கொண்டிருந்தாலும் மிக்க இன்பத்தை அதுபவித்துக்கொண்டிருந்தாலும், இந்த இராமனே உனக்குக் கதி; மூத்தோர்க்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதே உலகத்திலுள்ள புருஷர்களின் தருமம். மூத்தோர்க்குக் கீழ்ப்படிதல், தானம், யாகதீக்ஷை, போரில் உடலைவிடுதல் ஆகிய இவை, இக்குலத்தில் வெகுநாளாக நடந்துவந்த உசிதமான ஒழுக்கங்களாம்” என்று உரைத்து, இராமரிடத்தில் மிக்க

அன்புள்ளவரும் காட்டுக்குப் போக வுறுதியுடன் இருப்பவருமான லக்ஷ்மணரைநோக்கி, சுமித்திரை, மீனம் மீனம் “போ போ” என்று உரைத்து, மறுபடியும் “இராமனைத் தசரதராகவும், சீதையை நானாகவும், அரணியத்தை அயோத்திமாநகராகவும் கருதுவாய், குழந்தாய், சுகமாகப் போய்வா” என்றாள்

அதன்பிறகு, வெகு வணக்கத்தையுடையவராயும் விநயத்தை யறிந்தவராயு மிருக்குஞ் சுமந்திரா, இராமரைப் பார்த்து, அஞ்சலியுடன் கூடியவராய், இரத்திரனை நோக்கி மாதலி சொல்லுவதுபோல, விளம்பலானார்.

“இராஜகுமாரரே, மிகு புகழ் படைத்த சுமந்திரா வனத் திருகுப் போகத் தேரிலேற அழைத்தல் வரே, இராமரே, இரத்தத்தில் ஏறுங்கள் ; உங்களுக்குக் கேஷம் முண்டாகுக, எங்குப் போகவேண்டுமென்று எனக்குக் கட்டளையிடுகிறீர்களோ, அங்கு ஒரு நொடியில் நான் கொண்டு போய்விடுகின்றேன் நீங்கள் பதினான்கு வருஷகாலம் பண்ணவேண்டிய அரணியவாசத்தை இன்று முதற் கொண்டே ஆரம்பிக்கவேண்டும், கைகேயிதேவியா, “இப்பொழுதே காட்டிற்குச் செல்லவேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டாரன்றோ ?” என்று சொன்னவுடன், தனது மேனியை அலங்கரித்துக் கொண்டவளான சீதை, சூரியன்போற் பிரகாசிக்கும் அந்த இரத்தத்தினமேல் வெகு குதூகலத்துடன் முதலில் ஏறினாள். உடனபிறந்

தேரிலேறத் தல வாகளான ராமலக்ஷ்மணர்கள், பொன் அணிகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்று அக்கினிபோலவிளங்கும் அழகிய அந்த இரத்தத்தில் விரைவாக ஏறினார்கள். இராமாலக்ஷ்மணர் இவ்விருவரும், தனது நாயகனுடன் காட்டுக்குப்போகிற சீதைக்கு வனவாசம்பண்ணவேண்டிய காலத்தைக் கணக்கிட்டு வேண்டியவளவு தசரதா கொடுத்த ஆடையாபரணங்களையும், உடனபிறந்தவர்களான தமமிரு

வாக்குங்கொடுத்த ஆயுதக்கூட்டங்களையும், கவசங்களையும்,
தோலரற் கட்டப்பட்ட கூடை மணவெட்டி இவைகளையும்
புறப்படுதல் இரதத்தினமத்தியில வைத்திட்டுச் சீதை
புடன இரதத்தில் வீற்றிருந்ததைச் சுமந்
திரா பார்த்து, வாயுவேகமாகப் போகுஞ் சிறந்த குதி
ரைகளை வேடமாக ஓட்டினா.

இராமா, நீண்டகாலம் வனத்தில் வாசமபண்ணப்
புறப்பட்ட பொழுது, அயோத்திமாநகரி
ஜனங்களின் துயரம் விருந்த மனிதானும் சதுர்விதசேனைகளும்
உற்சவத்திற்காகவந்த நாட்டுச் சனங்களும்

மூர்ச்சை யடைந்தார்கள். உள்ளும் புறமும் கலங்கிய
தும், துக்கத்தினமிகுதியாற் கோபங்கொண்ட மதயா
னைகளை யுடையதும், பரிதாபாதிசயத்தால இங்குமங்
கும் அலையும் குதிரைகளின் ஆபரணகோஷத்தை யுடைய
துமான அநநகரம், பேரொலி பெற்றிருந்தது. முதுவே
ன்ற பருவத்தால மெலிந்தவா புனை நாடி ஓடுவதுபோல,
இராமவிரஹதுக்கத்தால மிகத்துயரமடைந்த பாலரையும்
முதியவரையு முடைய அநநகரம், இராமரை நாடி ஓடத்
தலைப்பட்டது இராமருடைய முன்பக்கத்திலும் பின்பக்கத்
திலும் இரதத்தினஏகதேசத்தைப் பிடித்துக்கொண்
டிருந்த ஜனங்கள், மிக்க பரிதாபத்துடன் இராமரையே
பார்த்துக்கொண்டு, இரதத்தை யோட்டுஞ் சுமந்திரரை
நோக்கி, கூக்குரலுடன், “சாரதியே, குதிரையின கடிவா
ளக்கயிறை இழுத்துப்பிடியுங்கள்; இரதத்தை மெல்ல
நடத்துங்கள். நாங்கள் இராமாமுகத்தைப் பாரக்கவேண்
டும். இனி நாங்கள் அவருடைய முகத்தை எங்கு காணப்
போகிறோம்?” எனவும், “இராமருடைய தாயின் மனம்
இரும்பே; ஏனெனில், தேவகுமாரனை யொத்தவரான இரா
மர் காட்டுக்குப் போவதைக்கண்டும் அவாமனம் பிளவுபட
வில்லையன்றோ! சூரியபகவானுடைய காததி மேருமலையை

விட்டு நீங்காமல் எப்பொழுதும் விளங்குவதுபோல, தனது நாயகரை எப்பொழுதும் விட்டு நீங்காமல் தருமத்திலே யே ஊன்றி நின்று, அவருடைய நிழலுபோல அவரைத் தொடர்ந்து காட்டுக்குப் போகுஞ் சீதையன்றோ செய்ய வேண்டிய தொழிலைச் செய்தவள அஹோ! லக்ஷ்மணரே, உங்களது பாக்கியமே பாக்கியம், நீங்கள், கடவுளுக்கு ஒப்பானவரும் எப்பொழுதும் பிரியத்தையே சொல்லுபவருமான தமையனருக்குப் பணிவிடை செய்யப் போகின்றீர்களன்றோ! இது ஒன்றே உங்களுக்குப் பெருஞ் சித்தியாம் இதுதான் உங்களுக்கு நல்லக்ஷேமம். இவரைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுகின்றீர்களென்பது யா தொன்றுணர், அந்த இதுவே சுவாககத்துக்குப் போகும் வழியாம்” எனவும் இவ்வாறாகச் சொல்லிக்கொண்டே இக்ஷ்வாகுக்குலகொழுந்தாகிய இராமருடைய பின்னே போகுபவர்களாய், தங்களகண்களிலிருந்து வெளிவரும் நீரை யடக்கச் சமாதாக்காக்கவில்லை.

பின்பு, சோகத்தால் வருந்தும் தசரதா, தமமைப் போலப் பரிதபிக்கும் மனைவிமார்களுடன் கூடியவராய், “இஷ்டமான புதல்வனைப் பார்ப்பேன்” என்று தமமாளிகையை விட்டுப் புறப்பட்டாள். பெரிய ஒரு ஆணையான கட்டுப்படுவதைக் கண்டு பெணையானைகள் வீரிடுவதுபோல புலம்புகின்ற பெண்களுடைய பேரொலி, முன்பாகத்தில் கேட்கப்பட்டது. ஸ்ரீமான்முகதுஸ்தவம் சத்திற்பிறந்தவரும் இராமரதுதந்தையாருமான தசரதமன்னவா, பருவகாலத்தில் கிரகணத்தால் மெலிவடைந்த பூணசந்திரனைப்போலத் தமது ஒளி முற்றிலும் நீங்கப் பெற்றாள்.

ஒருவராலும் அறியவொண்ணாத தன்மையை யுடையவரும் தசரதபுத்திரருமான இராமா, வேகமாகக் குதி

ரைகளை யோட்டச சுமந்திரருக்குக் கட்டளையிட்டாரா. ‘குதிரைகளை யோட்டுங்கள்’ என்று இராமரும், ‘குதிரைகளை நிறுத்தங்கள்’ என்று ஜனங்களும் மரக்கத்திற் கூற, சுமந்திரா, அவ்விரண்டையுங் கேட்டு ஒன்றையுஞ் செய்ய முடியாது திகைத்தாரா மகாபாகு நகரத்தின நில்ல வான இராமா, பட்டணத்தை விட்டு வெளிப்பட்டபொழுது, பூமியில் விழுந்ததான ஜனங்களின் கண்ணீர், பூமியின் தூளியை யடக்கிறது. அப்பட்டணம், இராமர் காட்டுக்குப் பிரயாணப்பட்ட பொழுது, கண்ணீர் மிகப்பெருக வாட்டமடைந்து, எங்குப் பார்த்தாலும் ஹா! ஹா! என்ற சத்தமெழுத்துக்கத்தால தத்தளித்ததாய், அறிவிழந்தாநின்றது. மீன்கள் சலிப்பதால் அசைந்த தாமரைமலரிலிருந்து மகரந்தங்கள் பெருகுவதுபோல, சோகத்தால் அநநகரத்துப் பெண்களுடைய கண்களிலிருந்து ஜலங்கள் வெளிப்பட்டன. இவ்விதமாய் அநநகரதாரெல்லாரும், ஒரே விதமான மனத்தோடு துக்கத்தில் முழுகியிருப்பதைக் கண்ட ஸ்ரீமானான தசரதமன்னா, வேரில் வெட்டுண்ட மரம்போல துயரத்தால் கீழே விழுந்திட்டாரா. இராமர் பின்புறத்தி லிருந்த ஜனங்கள், மன்னவா பெருந்துக்கத்தால் வாடிக் கீழ்விழக் கண்டு, “ஹல! ஹல!” என்று பெருஞ்சத்த மிட்டார்கள். “ஹா! ராம!” என்று சிலரும் “ஹா! ராமனைப்பெற்ற தாயே!” என்று மற்றுச சிலரும் புலம்பினார்கள். அநதப்புரத்தி லுள்ளாரும் அவ்வாறே கதறினார்கள் இராமா, தமது தாய்தந்தையா துக்கத்தாற குழம்பிய மனத்துடன் தமவழியைத் தொடர்ந்து வருவதைக் கண்டாரா. தருமம் என்ற கயிற்றினுற கட்டுண்ட இராமா, கயிற்றினுற கட்டப்பட்ட குதிரைக்குடடி தனதுதாயைப் பாப்பதுபோல, தாயைக் கடைக்கண்ணுற பார்த்தாரா. அநத

தசரதா அநதப்
புரத்துடன் வரு
தலை இராமா
பார்த்தல்

இராமா, வாகனங்களிலேயே எப்பொழுதும் போகின்றவா
களும துக்கத்தை யனுபவிககத தகாதவாகளும் வெகு சுகி
களுமான தமது தாயதந்தையாகள காலால் நடநதுவருவ

தைப பாரக்கச சகிக்காமல, இரத்ததை

இராமா தேவா வெருவேகமாக ஓடடுமபடி சுமந்திரருக
விரைவாக குக கட்டளையிட்டார அங்குசத்தாற குத
நடத்தக கட்டளை யிடில் துண்ட மதயாணே அவவங்குசத்தை எப

ஆண்புலியான அம்மகானும், துக்கத்தைத் தருபவாக
ளான தமதுதாயதந்தையாகளைப் பாரக

அக்காலத்தில் கச சகிக்கவேயிலலை தொழுவததிற கட
நிகழ்ந்த நிகழ் டப்படிருக்கும் தனதுகன்றைப் பாரக்க
சகிகள்

வெகு ஆவலகொண்ட பசு வீட்டைக

குறித்து வேகமாக ஓடுவதுபோல, கௌசலை, தேரை
நோக்கி விரைநது ஓடினாள் கூத்தாடுபவளபோன்றுள்ள
கௌசலையை, “ஹா! ராம, ஹா! சீதே, ஹா! லக்ஷ்
மண” என்று கதறுபவளாய், இம்மூவாகடக்காக கண்ணீர்
வடித்துக்கொண்டு இரத்ததை நாடி யோடிவருவதை,
இராமா அடிக்கடி பார்த்தாரா. தசரதா, “நிறுத்தும”
என்று சத்தமிட்டார இராமரோ “ஓடடுங்குள ஓடடுங்
குள” என்றாரா. சுமந்திரா, இவ்விருவரது பேசசையுங்
கேட்டுச சக்கரத்தின்மத்தியில் அகப்படடுக்கொண்டவா
போலானா. இராமரும், அவரை நோக்கி, “ஆலோசியா
மல இரத்ததை ஓடடுங்குள தாங்குள திருமபிவநதபின்பு,
“என் சொற்படி ஏன் செய்யவிலலை?” என்று, தசரதா
பழித்தாலும் “தங்குளபேசசு எனக்குக கேட்கவிலலை”
என்று பதில் சொல்லுவீர்கள். இப்பொழுது அதுப
விக்ருக துக்கத்தை விளம்பித்தல பொறுக்கமுடியாதன்
றோ!” என்று சொன்னா. சுமந்திரா, அநதப்புரஜனங்க
ளுக்கு இராமரால் விடைகொடுப்பித்து, இராமா கட்டளை
யிட்டபடியே இயல்பாகவே விரைந்தோடுங் குதிரைகளை

அதிவேகமாகத்தூரத்தினா. இராமரைத் தொடர்நதுவந்த அரசருடைய ஜனங்களும மற்றுமுள்ள ஜனக்கூட்டங்களும், இராமரைவலஞ்செய்து, உள்ளமும் கண்ணீரும் திருமபாமலிருந்தபோதிலும் தங்களுடையதேகத்தால திரும்பின. அப்பொழுது தசரதருடைய அமைச்சர்கள், தசரத மன்னவரைப் பார்த்து, “ஒருவன் திரும்பி வரவேண்டும்” என்ற விருப்பம் இருந்தால் அவனை வெகுதூரம் தொடர்நது செல்லுதல் கூடாது” என்ற நூற்பொருளை எடுத்தோதினார்கள். தசரதா, அவ்வண்ணம் நியாயத்தை எடுத்துரைக்கும் மந்திரிகளுடைய சொற்களைக் கேட்டுத் தமது மெய்யெல்லாம் வோக்கத் துயரப்பட்டவராய், தமது மனைவியான கௌசல்யுடன் இருந்த இடத்திலேயே எளிமையோடு தமதுகுமாரனைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றா.

நாற்பத்தோராஞ் சருக்கம்:
இராமர் வனத்துக்குப் போனபின்
அயோத்திமாநகரின் நிலைமை.

ஆண்புலியான அந்த இராமா தமது கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு நகர்நீங்கினபொழுது, ஸ்திரீகளின் அந்தப் புரத்தில வெகு பரிதாபமான பெரியசத்த முண்டாயிற்று. “அநாதர்களும் பலமில்லாதபேதைகளுமான எங்களுக்கு கதியாகவும் சரணமாகவும் விளங்குகின்ற எங்கள் தலைவா என்கே போகின்றாரா? நாம் வைத்தபோதிலும் கோபமடையாமலும் மக்கட்குக் கோபமுண்டாகுந் தொழில்களைப் புரியாமலும் மிருநதுகொண்டு கோபிப்பவர்களெல்லாரையும் இனியசொல்லால் தேற்றும் இராமா, இந்நகரத்தினின்று நீங்கிவிட்டாரே! தமது தாயாரான கௌசல்யிடம் எப்படி நடந்துகொள்ளுவரோ, அவ்வண்ணமே

நமமெல்லாரிடத்திலும் நடந்துகொள்பவரும் மிக்க பராக்
 கிரமத்தை யுடையவருமான அந்த மகாத்மா, இன்றைக்கு
 எங்கே போகின்றா? கைகேயியால மிக வருத்தமடைந்த
 அரசா காட்டுக்குப் போகுமபடி கட்டளை யிட்டதால்,
 எங்களுக்கும் இவவுலகத்துக்கும் ரக்ஷகரான இராமா, எங்
 குப் போகின்றா? அநீதோ! அரசருக்குப் புத்தியில்
 லேயே! உலகத்தால் மெச்சப்படுபவரும் தருமம் சத்தி
 யம் இவைகளைக் கைப்பற்றியவருமான இராமரைக் காட்
 டுக்கு ஓட்டுகின்றாரே!” என்று பலவிதமாக, தங்கள்
 கண்களைக் காணாத பசுக்களபோல, அந்தப்புரத்தி
 லுள்ள பெண்களெல்லாரும், புலம்பி, மிக்க துயரோடு
 கூக்குரலீட்டுக் கதறினார்கள். இம்மாதிரியாக அந்தப்பு
 ரத்திலிருந்துண்டாகும் கோரமான எளியபுலம்பல்களைப்
 புத்திரசோகத்தாற் பரிதபித்துக்கொண்டிருக்கும் தசரதா
 கேட்டுப் பின்னும் அதிகமான சோக்ககடலில் முழுகி
 நின்றா. அப்பொழுது அங்கு அக்கினிஹோத்திரஞ் செய
 யப்படவில்லை, கிருகஸ்தாக்கள் சமைபல செய்யவுமில்லை,
 ஜனங்கள் தங்கன்காரியத்தைச் செய்யவுமில்லை, சூரியபக்
 வானும் மறைந்துவிட்டான், யானைகள் கவளங்களைக்
 கொள்ளவில்லை, பசுக்கள் கண்களை ஊட்டவில்லை.
 தலைசசனைப்பெற்ற தாயும் மகிழ்ச்சி யடையவில்லை, திரி
 சங்கு, அங்காரகன், பிரஹஸபதி, புதன் இக்கிரகங்களும்
 மற்றுமுள்ள கிரகங்களும் பயங்கரங்களாய்ச் சந்திரனுடன்
 சோந்திருந்தன; நட்சத்திரங்கள் ஒளியற்றிருந்தன, கிரகங்
 களுக்குக் காந்தி போயவிட்டது, விசாக நட்சத்திரங்களும்
 கையால் மூடப்பட்டனவாய், விளங்கவில்லை; இராமா
 வனம் புகுவதைக்கண்டு, அநங்கரம் மேகக்கூட்டங்களுடன்
 கூடிய காற்றின்வேகத்தால் எழுகின்ற சமுத்திரம்போல,
 அசைந்திட்டது எல்லாத் திசைகளும் குழம்பினவாய்க்
 காரிருளால் மூடப்பட்டனபோல தோன்றின. நட்சத்தி
 ரமாவது கிரகமாவது கொஞ்சமேனும் விளங்கவில்லை.

நகரத்துஜனங்களெல்லாரும் திடீரென்று மிக்க எளிமையை யடைந்தார்கள். ஆஹாரத்திலேனும் வீண்பாடடிவேனும் ஒருவருடைய கருத்தும் போகவில்லை சோகத்தால் வாட்டமடைந்த அநநகரத்துசசனங்கள், பெருமூச்சு எறிந்து கொண்டு, அரசராகிய தசரதரைக்குறித்து வருந்தினார்கள் கண்ணீரற்ற கலங்கிய முகத்தையுடைய இராஜமாக கத்திலிருந்த ஜனங்களில் ஒருவராவது மகிழ்ந்தவராய்க காணப்படவில்லை, எல்லாருஞ் சோக்கக்கடவில் முழுகிக் கிடந்தார்கள் காரணம் குளிரந்ததாக வீசவில்லை, சந்திரனும் மனோகரமான தோற்றமுடையவனாக விளங்கவில்லை; சூரியனும் உலகங்களைக் காயவில்லை, உலகமுழுவதும் கலங்கியே யிருந்தது, குழந்தை ஸ்தநயத்தைவிடும் பவிலலை, கணவரும் மனைவிமாரை இச்சிக்கவில்லை, சோதரரும் ஒருவர்க்கொருவா அன்புகொள்ளவில்லை, எல்லாரும் எல்லா ஆசையையும் நீக்கி, இராமா ஒருவரையே நினைத்தார்கள் இராமருடைய அன்பாக்களைவரும் அறிவிழந்தவர்களாய்ச் சோகத்தினமிகுதியால் படுக்கையிலேயே கிடந்தார்கள் மலைகளையுடைய மேதினி இநதிரனால் நடுங்கினதுபோல, கூட்டமானயானைகளையும் குதிரைகளையும் போவீரர்களையு முடைய இராமனால் விடப்பட்ட அயோத்திமாநகரம், துக்கத்தாலும் பயத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டதாய் நடுநடுங்கிற்று; பேரொலியையுஞ் செயதது

நாற்பத்திரண்டாஞ் சருக்கம் :

தசரதருடைய வருத்தம்.

வெளிப்புறப்படும இராமரா லுண்டான தூளிகள் எவ்வளவு காலம் வரையிற புலப்பட்டனவோ, அவ்வளவு காலம் வரையில், தசரதா தமதுகண்களைத் திருப்பவேயில்லை. தூளிகள், “மிகக் தாமிசரும் விருப்பத்திற்கிட

மானவரும் புத்திரருமான இராமரைத் தசரதா, எனனா
எவவளவுகாலம் பாராப்பாரோ, அவவளவுகாலம் பிழைத்
திருப்பாரா” எனறெண்ணி இராமரைத் தசரதாகாணுமபொ
ருட்டுப் பூமியில் வளநதனபோலும். இராமா போவதா
லுண்டான தூளியுங் காணப்படாதபொழுது, தசரத
மன்னவா, பீடையையடைந்த சரீரத்தோடு மிகவுந் துக்கி
த்தவராயப் பூமியிலவிழுந்தாரா. விழுந்த அவரைத் தூக்
குவதற்காகக் கௌசலை அவருடைய வலகையை அநுச
ரித்தாளா; பரதரிடம் விசுவாசமவைத்த கைகேயி அவ
ருடைய இடக்கையை அநுசரித்தாளா. நியாயத்தையும் தரு
மத்தையும் வணக்கத்தையும் கைவிடாத தசரதமன்னவா,
இராமவிரசத்தால துன்புற்ற பொறியை யுடையவராய,

கைகேயியைப்பார்த்து, “கைகேயி, நீ என
தசரதா கைகேயி னுடைய அங்கங்களைத் தொட்டாதே. நீ கெ
யைக் கைவிட்டே னென்றால் டட பொழுக்கமுடையவள உன்னை நான

பார்க்க விருமபவிலலை. நீ என மனைவியு
மலலை, பந்துவு மன்று, உனக்கு அடிமை செயவாக்கம
நான பிரபு அல்லேனா; அவர்கள் எனக்கு அடிமைகளு மல
லா நான, பொருளொன்றையேவிருமபி அறத்தைவிட்ட
உன்னைக் கைவிடுகிறேன உன்கையைப்பற்றி அக்கினியை
வலமவந்துமணந்ததனாலவந்த உன்சம்பந்தத்தா லுண்டா
கும் இமமைமறுமைப்பயன்களெல்லாவற்றையும் ஒழித்து
விடுகிறேன் பரதன, அழிவிலலாத இவ்விராசியத்தை
யடைந்துமகிழ்ந்தால, எனக்காக அவன் செய்யும் தாப்ப
ணம் முதலிய சடங்குகள் என்னைச் சேரவேண்டா” என
றா.

அதன்பிறகு, துயரத்தால வாட்டமடைந்த கௌ
சலை, அங்கமெல்லாம் புழுதி மணடியிருக்கும் தமதுபாத்
தாவை எழுந்திருக்கச்செய்து அவருடன் சென்றாள்.
தருமாததுமாவாகிய தசரதா, ஓன்றில் விருப்பினால் பிரு
மஹத்திசெய்தவாபோலவும், நெருப்பைக் கையால்

தொட்டவாபோலவும், தவவேஷம் பூண்டு சென்ற தமது அருமைக குமாரனைப்பற்றித் தவித்தாரா தோ சென்ற வழியைத் திரும்பித்திரும்பிப்பாராதது மிகவருந்தும் அரசருடைய உருவம், இராகுவாற பீடிக்கப்பட்ட சூரியனது உருவம்போல விளக்கமின்றி யிருந்தது. அவா, துயரத்தால் மெலிந்தவராய், தமக்கு அன்டரான புதல்வரை நினைத்துப் புலம்பினா. தசரதா, இராமா ஊரைக்

கடந்ததை யறிந்து, தமது புத்திரரைப்
தசரதரின பற்றி, “எனது குழந்தையை யேற்றிக
வருத்தம் கொண்டு செல்லும் வாகனங்களின் சுவடு

கள் காணப்படுகின்றனவே! அம்மகாததுமா மாத்திரங் காணப்படவில்லையே! ஐயோ! வாசனைச்சாந்தது பூசிக் கொண்டு, மிருதுவான தலையணைமேல் தலைவைத்து, சிறந்தஸ்திரீகள் விசிறிகொண்டு வீச்சு சுக்ரமாகச் சயனிகுமரன உத்தமகுமாரன், இப்பொழுது மரத்தினடியை யடைந்து மரக்கடடைமேலோ கல்லினமேலோ தலையைவைத்துக் கண்ணுறங்கப்போகின்றா னென்பது நினைம மதயானை போலபவனும் வந்திகள் முதலியோ ரில்லாமையால் மிக எளியனாய்த் தோன்றுபவனுமான இராமன், புழுதி மண்டிய தேகத்துடன், மலையருவியின் சமீபதேசத்தில் வெறுந்தரையிலிருந்து பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு எழுந்திருப்பானே! இவ்வுலகத்துக்கெல்லாம் நாதனும் மகாபாகுவுமான இராமன், அநாதனபோலக்காட்டிலெழுந்தருள்கையில் வனசராகள் பாரப்பாராக னென்பது நினைம ஜநகருடைய விருப்பத்திற்கு இடனையும் எப்பொழுதுஞ் சுகத்தையே அதுபவிககத்தக்கவளாயுமுள்ள ஜானகி, இன்று முடகளை மிதிப்பதாற் களைத்தவளாய் நடப்பனே! இதுவரையில் காட்டைக்கண்டறியாதவளான அவள், மயிர்ச்சிலிர்ப்பையுண்டாக்குவதும் கம்பீரமுமான காட்டுமிருகங்களுடைய சத்தத்தைக்கேட்டு அஞ்சுவனே! கைகேயி, உனது எண்ணத்தை அடைந்தவளாக இரு; விதவையாய்

இவவுலகத்தை நீயே ஆண்டுவா. அநதப்புருஷ்சிரேஷ்டனை விட்டுநான் ஒருபொழுதும் பிராணனுடன் பிழைத்திருக்க வேமாட்டேன்” என இவவாறு அழுதுகொண்டு, ஜனங்களுடைய கூட்டத்தாற் சூழப்பட்டு, செத்தாராககு மூழ்கினவா போனறவராய, நனமையற்ற தமது நகரத்திற் புகுந்தார.

அததசரதமன்னவா, குடியற்றவீடு நாறசநதி இவை
 களிந் மத்தியாலும், மூடப்பட்ட கோயில
 தசரதானெனசலை களாலும் கடைகளாலும், மிகவாடிப் பல
 யின மாளிகை களாலும் சந்தோஷமு மற்ற குடிகளாலும், கல
 யைச் சோந்து மும் சம்பந்தமு மற்ற குடிகளாலும், கல
 வருந்தல கலப்பற்றபெருந்தெருக்களாலும் சோபை
 யற்றிருந்த அநதப்பட்டணம் முழுவதையும் பார்த்து,
 இராமரொருவாமேலேயே சிந்தைவைத்தவராய, சூரியபக
 வான நீர்கொண்ட மேகத்திற் புகுவதுபோலத் தமது
 மாளிகையிற் புகுந்தார. இராமரும் சீதையும் லக்ஷ்மணரும்
 இல்லாத அநநகரம், கருடன் அபகரித்ததாலசாப்பங்க ளற்ற
 தும் கல்குத்தற்கு அரியதுமான ஒரு பெரிய மடுவிற்கு
 ஒப்பாயிருந்தது பிறகு, கதகத சபத்ததுடன் புலம்பும்
 மன்னவா, அற்பமான பொருளையுடைய வாரத்தையைக்
 குரலில்லாமல் மெல்லப் பின்வருமாறு எளிமையுடன் சொல்
 லலானா :—“இராமனுடைய தாயாகிய கௌசலையினவீட்
 டில் என்னை, விரைவிற கொண்டுபோய்ச் சேருங்கள் என்
 டுள்ளத்திற்கு வேறேரிடத்தில தேறுத லுண்டாகமாட்
 டாது” என்றா. இப்படி அரசாசொல்லவே, அங்கிருந்த
 துவாரபாலகாகள், வணக்கத்துடன் அவரைக் கௌசலை
 யின் வீட்டிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து அங்குத்தானே
 இருந்தார்கள கௌசலையினவீட்டிற் புகுந்து படுக்கை
 யிற் படுத்தபின்பும் அததசரதருடைய மனம் கலங்கின
 தாகவேபிருந்தது மன்னவா, இருபுத்திரரும் ஒருமருமக்
 ளுமற்ற அக்கிருத்ததைச் சந்திரனற்ற ஆகாயத்தைப்போற்

பாரததார வீரத்தனமையுடைய அமமகாராஜா, அக்கிரு கத்தைப் பாரதது, தமதுகையை உயரத தூக்கிக்கொண்டு, பெருநகுரலுடன், “அநதோ, இராகவா! என்னைக் கைவிடு கிறாயே!” என்றுகூவினா, “எவாகள, இராமன் திரும் பிவருகிறவரையில் ஜீவித்திருநது, அவன் வரக காணபார் களோ, அவர்களதாம இவவுலகத்தில் சுகத்தையடைந்தவர் களாய் இராமனைக் கடடியணைப்பாராகள” என்றா. பின்பு, தமக்குக் காளராததிரி போன்ற அவ்விரவின நடுப்பொழு தில் தசரதா, தமது மனைவியான கௌசலையை நோக்கி, “இராமனைத் தொடர்ந்துசென்ற எனதுகண்கள இப் பொழுதும திரும்புகின்றனவிலலை. கௌசலையே, நீ என கண்களுக்குத் தெரியவிலலை, என்னை உன்கையால் நன ருகத்தொடு” என்றா

மன்னவருடைய சமீபத்திலிருந்த கௌசலை, இராம ரொருவரையே நினைத்துக்கொண்டு படுக்கையிலகிடக்குந் தசரதரைக் கண்டு, மிகக் துயரங்கொண்டவளாய், நெட்டு யிராதது வெகுவருத்தததுடன் பரிதபிக்கலானாள்.

நாற்பத்துமூன்றாஞ் சருக்கம் : கௌசலை புலம்பல்.

அதன பின்பு, புத்திரசோகத்தாற் பீடிக்கப்பட்ட கௌசலை, அரசா சோகத்தாற் சுருண்டு படுக்கையிலபரித பிக்கக் கண்டு, அமமன்னவரைநோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள்.—“கைகேயியானவள், மனிதப்புலியான இராமனமீது கௌடிலயமாகிறவிஷத்தைக் கக்கி, தோ லுரித்த பெணசாப்பமபோலச் சஞ்சரிககப்போகிறாள். இராமனைக் காட்டுக்கு ஓட்டிவிட்டுத் தனது மனோரதங்களை யடைநது சிந்தையற்றமனத்தோடு நிற்பவளான அழகிய

கைகேயி, வீட்டினுட சஞ்சரிக்குங் காலசாபமப்போல,
 மீணமெனனைப் பயப்படுத்தப்போகின்றாள் கைகேயி
 யானவள், எனது சிறந்தபுத்திரனான இராமனுக்கு அன்ன
 மிடாது அவனைப் பணிபுரிவோனாக வைத்துக்கொண்டா
 லும எனக்கு இஷ்டமே, வனத்திலவாசஞ்செயவதினும், இவ
 வாறு நாட்டில் வசித்தலே சிரேஷ்டமானது, ஏனெனில்,
 அவன் பணிவிடையைச் செய்தபின்பு பிச்சையெடுத்ததுப்
 பிழைக்கலாமன்றோ! அரசரே, ஆகிதாக்கினியான ஒரு
 வன் பருவகாலத்தில் தேவதைகளுக்கு அளிக்கவேண்டிய
 அவிடப்பாகத்தை ராக்ஷஸர்களுக்குத் தந்ததுபோல, இரா
 மனை அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய இராச்சியத்தினினை
 று சுவேசசையால் நீக்கிக் கைகேயிக்குக் கொடுத்தீர்.
 யானையரசினநடை வாயநது, மிக்க தோளவலிமையோடு
 விற்பிடித்துநிற்கும் என வீரப்புதலவன், தனது மனைவி
 யுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் இப்பொழுது வனத்திற் புகு
 கிறாநென்பது நிச்சயம் அவர்கள் அரணியத்திலவசிப்ப
 தன்கஷ்டத்தை இதுவரையிற் சற்றும் அறியார்களே!
 கைகேயியின் இஷ்டப்படி நடக்குந் தங்களால் ஓட்டிவி
 டப்பட்ட அம்மூவரும், காட்டில் என்ன பாடு படுவார்க
 ளோ? அவர்கள், சிரேஷ்டமான பொருளாக ளற்று, ஊரை
 விட்டு ஓட்டப்பட்டவர்களாய், மிக்க எளிமையோடு காட்
 டில் கந்தமூலங்களைப் புசித்து எவ்வண்ணம் அலைந்து திரி
 வார்கள்? என வீரசிங்கத்தைத் தன் மனைவியுடனும் தம்
 பியுடனும் எப்பொழுது இவ்விடத்திற் காண்பேனோ,
 எனது துயரத்தைப் போக்குவதும் மங்களகரமுமான அக்
 காலம் இன்றே வருமா? கனாப்போல, நகர சமீபத்தில்
 வந்த வீரர்கள், எப்பொழுது அயோத்திக்கு வரப்போகி
 ராக்கள்? மிக்க புகழ்பெற்றதும், மகிழ்ந்த ஜனங்களை யுடைய
 தும், மேலெடுக்கப்பட்ட கொடிவரிசைகளை யுடையது
 மான அயோத்திமாநகரம், வனத்தினின்று மீண்ட என்
 மனிதப்புல்களைப் பார்த்து, சமுத்திரம் பருவகாலத்திற்

பொங்குவதுபோல, மகிழ்ச்சியாற பொங்குவது எப்போது? ரிஷபம் பசுவை முன்னிடுவதுபோல, மகாபாகுவான வீரன், இரத்ததில் சீதையை முன்னிட்டு இந்நகரத்தினுட புருவது எககாலம்? நகரத்துறைவோரனைவரும், சததுருக களைத் துவம்சம்பண்ணுமவாகளும் பட்டணத்திற புருப வாகளுமான புதலவாகளின் பொருட்டு, இராஜமாககத் தில் பொரிகளை இறைப்பது என்று? அழகானகுண்டலங் களை யணிந்தும் விலலையும் கத்தியையும் வைத்துக்கொண்டு மிருக்கும் என அருமைக்குழந்தைகள், சிகரங்களுடன் கூடிய இரணடுகின்றன்களபோல இந்நகரத்திற புக, நான் எத்தி னத்திறகாண்பேன்? பிராமணகன்னிகைகள், புஷ்பங்களை யும் பழங்கலையும் கொடுத்ததுக்கொண்டு சந்தோஷத்துடன் இந்நகரத்தை வலமவருவது என்னுன்று? புத்தியில் முதிர்ந்து காந்தியில் தேவாகு ஒப்பாய விளங்கும் தரும ததை யறிந்தவனான இராமன், முமமாரிபோல எல்லோர்க் கும மகிழ்ச்சியை விளைத்துக்கொண்டு வருவது எச்சமயம்? கெட்டகுணமுடைய நான், முன்னொருகால், கன்றுகள் பாலுண்டதற்கு ஆவலுடனிருந்தசமயத்தில, அவைகளை, அவைகளின் தாய்களினுடையமடிகளைப் பிரியச் செய்தே னென்பது நிச்சயம். பிள்ளைமேலாசையை யுடைய நான், அந்தப்பாவத்தால்தான், இளையகனறையுடைய பசு, சிங்கத் தால தனகனறையிழந்த தாவதுபோல, கைக்கேயியால் மகளை யிழந்தவளானேன். ஒரேபுதலவனையுடைய நான், நற்குணங்கொல்லாமப்பொருந்தியும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களி லும்தோச்சியடைந்துமுள்ள அப்பிள்ளையை விட்டு உயிரு டனிருக்கச்சகிக்கமாட்டேன். மகாபாகுவாயும்மிகப்பலமுள ளவனாயும் இஷ்டனாயுமிருக்கும் புதலவனைப் பாராமல் பிழைத்திருக்க என் உயிராககுச் சிறிதும் சாமாததியில்லை. முதுவேன்றிப் பருவத்துச் சூரியபகவான் தனது பூணகிர ணங்களால் மிக்ககாந்தியை யுடையனாய் இவவுலகத்தை

யெரிபபதுபோல, புத்திரசோகததா லுண்டாகும் இந்தத் தீ என்னை யெரிததுகொண்டிருக்கிறது” என்றாள்.

நாற்பத்துநான்காஞ் சருக்கம் :

கௌசலையின் துயரைச் சுமிததிரை ஆற்றுதல்.

மாதுசிரோமணியான கௌசலையை இவ்வாறுபரிதபிக கையில், நன்னெறியிலேயே நடக்குஞ் சுமிததிரை, வெகு தருமத்துடன் கூடிய சொற்களைப் பின்வருமாறு சொல லலானாள்: — “ஆயே, சற்குணங்களுடன் கூடிய தங்கள் குமாரன அநதப்புருஷோத்தமனே, ஆகையால், அவனைக் குறித்து அரற்றி எளிமையுடன் இவ்வாறு துக்கப்படுவ

தாற பயனென்ன? ஆயே, மிக்கபலமு

சுமிததிரையின் டைய தங்கள்குமாரன, மறுமைச் சுகத்
ஆசுவாசனம் திறகு வதுவாயும் எப்பொழுதும் பெரி

யோரால் அதுஷ்டிக்கப்படுவதாய் மிருக

கும் அறநெறியில் வருவாது நின்று, கையில் கிடைத்த இராசசியத்தையும் விட்டு, உண்மையாகநடக்கும் மகாத்ரு மாவான தந்தையாரின் கருத்தை முற்றுவிக்க வனத்திற குச் சென்றான்; சிரேஷ்டனான அவனைக் குறித்துக் சோ கிததல ஒரு பொழுதுந தக்கதன்று எல்லாப் பிராணிக ளிடத்திலும் அன்புள்ள லக்ஷ்மணன், எப்பொழுதும் ஜாக்கிரதையை யுடையவனாய் அவனுக்குப் பணிவிடை செய்கிறான். இவ்வாறு கைங்கரியஞ்செய்தல லக்ஷ்மண னுக்குப் பெறுபபேற்றே! எப்பொழுதுஞ் சுகத்துக்கே யுரியவளான சீதையும், அரணியத்தில் வசிப்பதனக்ஷ் டங்களை நன்றாய்நிதிருந்தும், பதிவிரதைகளின்தருமத் தைத் தெரிநதிருப்பதால், தருமாத்ருமாவாகிய தனதுநாத னைப் பினதொடாநது செல்லுகிறாள், ஆகையால், அவனைக்

குறிததும் விசனப்படவேண்டியதில்லை உலகமெங்கும்
கீததி யென்ற துவசத்தை விரிப்பவனும், தருமம் சத்தி
யம் விரதம் இவைகளைப் பொருளாகக் கொண்டவனுமான
தங்களுகுமாரன் எந்த நன்மையைத்தான் அடைந்தவனு
கான்? சூரியபகவான், இராமனுடைய பரிசுத்தத்தன்மை
யையும் உத்தமமான மாகாதமியத்தையுங் கண்டு, அவன்
தேகத்தைத் தனது உஷணகிரணங்களால் தாபமடை
யச் செய்யான். எல்லாக் காலங்களிலும், அரணியத்தி
விருந்த மனோகரமாக வுண்டாகும் மங்களகரமான காற்று,
அவனுக்குச் சுகமாகவிருக்கும்படி சீதோஷணமாக வீசி
யுபசரிக்கும் அவன் இரவில் சயனித்திருக்கும்பொழுது,
சந்திரபகவான், தந்தையைப்போன்று தனது கிரணங்கள்
னால் மாசற்றவனான அந்த இராமனைத் தொட்டு அணை
த்து மனத்தில் மகிழ்ச்சிகூரச் செய்வான். ஒரு காலத்
தில் சம்பராசுரனதுபுத்திரனாகிய அசுரேசனைப் போற்றி
கொன்றதனால் மகிழ்ந்து பிரமதேவரளித்த திவ்யமான
அஸ்திரங்களைப் பெற்றவனும், மிக்க வல்லமையையும்
புஜபலத்தையு முடையவனும், ஆண்புலியுமான இராக
வன், காட்டில் வசித்தபோதிலும் தன் தோளவலியை
நம்பிப் பயமற்று, வீட்டில் வசிப்பதுபோலச் சுகமாக
வசிப்பான் யாவனொருவனுடைய பாணத்திற்கு இலக்காக
நின்று சத்திருக்களெல்லாரும் நாசமாய் விடுகிறார்களோ,
அவனுடைய கட்டளையில் இப்பூதலம் ஏன் நிற்கமாட்
டாது? சகல லக்ஷணங்களிலும் குறைவின்றி நிறைந்துள்ள
மேனியின் சோபையையும், செளரியத்தையும், ஒப்பில
லாப் பலத்தையுமுடைய இராமன், காட்டிற கழிக்க
வேண்டிய நாள்களைப் போக்கி விரைவில் இராச்சியத்தை
யடையப்போகிறான். இராமன், சூரியபகவானுக்கு ஒரு
சூரியன், அக்கினிக்கு ஒரு அக்கினி, பிரமதேவனுக்கு ஒரு
பிரமதேவன்; ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மிக்கு ஒரு ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மி;
கீததிகு ஒரு கீததி; பொறுமைக்கு ஒரு பொறுமை;

தெய்வங்களுக்கு ஒரு தெய்வம், பூதங்களுக்கு ஒரு உத்தம
 மானபூதம் தேவி, இவ்வாறுள்ள அந்த இராமனுக்குக்
 காட்டிலும் நாட்டிலும் மாறாக இருப்பவன் யாவன்? புரு
 ஷ்சிரேஷ்டனான இராமன், பூதலமடநதை வைதேகி
 லக்ஷ்மி ஆகிய இம்மூவருடன் விரைவில் அபிஷேகஞ்
 செய்துகொள்ளப்போகிறான் அயோத்திமாநகரிலிருக்கும்
 எல்லாச்சனங்களும, ஒருவராலும் வெல்லப்படாத எந்த
 இராமன் புலமரவுரி யணிந்து காட்டுக்குப் போவதைப்
 பார்த்துத் தங்களுடைய துக்கவேகத்தைச் சகிக்கமுடியா
 மல சோகத்தால் கண்ணீர் சொரிகின்றார்களோ, எவனை
 இலட்சுமிதேவி தொடர்ந்துசெல்வது போலச் சீதாதேவி
 தொடர்ந்து சென்றாளோ, அவனால் எதுதான் பெறு
 தற்கு அரியது? எவன்முன், விலலாளிகளுள் முதன்
 மைபெற்ற லக்ஷ்மணன், பாணம் கத்தி அஸ்திரம் இவைக
 ளைத் தானே எடுத்ததுகொண்டு நடக்கிறானோ, அவனுக்கு
 எதுதான் தூலலபம்? தேவி, தாங்கள், தங்களுடையவன்
 வெகு சீக்கிரமாகத் தனது வனவாசத்தை நிறைவேற்றித்
 திருமபிவரக காண்பீர்கள், ஆகையால், துயரத்தையும்
 மோகத்தையும்விட்டிடுங்குள், நான் சொல்லுவது உண்மை.
 பழிப்பற்றவரே, உதித்த சந்திரனபோன்ற தங்களுடைய
 ரன் தங்களுடைய பாதங்களில் தலையால் வணங்கிநிற்கத்
 தாங்கள் மீண்டும் பாபபீகர்கள்; இராமன் மறுபடி இந்
 நகரத்திற் புகுந்து பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக்கொண்டு
 மிகக் சம்பத்தோடு வாழ்ந்திருக்கையில், அவனைக் கண்
 கண்களிலிருந்து ஆனந்தபாஷ்பங்களை விரைவாகச் சொ
 ரியப்போகிறீர்கள்; ஆகையால், தேவி, புலமபலும் மனச்
 சங்கடப்படுதலும் தங்களுக்கு வேண்டாம், இராமனி
 டத்தில தீங்கென்பது அணுகவே மாட்டாது தாங்கள்,
 அவன் சீக்கிரம் சீதையுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் திரும
 பிவரக காண்பீர்கள். குற்றமற்றவரே, தாங்கள், இச்சமயத்
 தில் எல்லாச்சனங்களுக்கும் தேறுதல் சொல்லவேண்

டியிருக்கத் தபிகுகின்றீர்களே, இதென்ன ? தேவி, தாங்களாகத் துக்கிக்கத் தக்கவரல்லீர் ; தங்கட்கு இராகவன்னரே புதல்வன். இவவுலகத்தில் நன்னெறியிலிருப்பவன் இராமனைத் தவிர வேறொருவனுண்டோ ? அவன் தனது அன்பாக்குடன வந்து தங்களை வணங்குகிறதக, அதைக் கண்டு, காராக் ததுமேகம் மழைப்பொழிவதுபோல, தாங்களாக ஆனந்தபாஷ்பத்தைப் பொழியப்போகின்றீர்கள். வரத்தைக் கொடுக்கும் தங்களுகுமாரன், சீக்கிரமாக அயோத்திக்குத் திருமபிவந்து, தங்களுடைய சரணங்களைத் தனது பருத்த மெல்லிய பூங்கைகளால் தொட்டு வணங்கி நிறகப்போகிறான் தாங்கள், தனது அன்பாக்குடன அபிவாதனத்தோடு நமஸ்காரமபண்ணுஞ் சூரனான தங்களுத்திரனை, மேகசமூகம் மலையை நனைப்பதுபோல, ஆனந்தபாஷ்பத்தால் நனைக்கப்போகின்றீர்கள்” என்றான்

குறமற்றவனும் உத்தமியும் பேசுவதில் வல்லவனான சுமித்திராதேவி, பலவாறானமொழிகளால், இராமருடையதாயாகிய கௌசலையை இவ்வாறு ஆசுவாசனமபண்ணி நின்றாள். இராமருடைய தாயும் ராஜபத்தினியுமான கௌசலை, இலட்சுமணருடைய தாய் இவ்வாறு சொன்னசொல்லைக் கேட்டு, சரதகாலத்தில் தோன்றும் மேகம் தன்னிடமிருக்குஞ் சுவலபநீரை வெளிவிடாமல் தனக்குள்ளேயே அடக்கிக்கொள்ளுவதுபோல, தனது சோகத்தைத் தனது சரீரத்திலேயே அடக்கிக்கொண்டாள்.

நாற்பத்தைந்தாஞ் சருக்கம் :
ஜனங்கள் இராமரைக் கெஞ்சுதல்.

ஜனங்கள், சத்தியவிரதத்தைக் கைக்கொண்டிருந்த மகாத்மாவான இராமரிடம் மிக்க அபிமானம் வைத்தவா

ஜனங்கள்
இராமருடன்
செலுதல்

களாய், அவர் அரணியவாசஞ் செய்யப்
போகும்பொழுது கூடவே சென்றார்கள்.
இராமருடைய இரத்ததுடன் சென்று
கொண்டிருந்தவர்கள், நண்பரது கூட்ட

மும் தசரதரும் வலியத்திருமபின பின்பும், திருமபவிலலை,
ஏனெனில், பெருங்கோத்திபெற்றவரும், சிறந்த குணங்களை
யுடையவருமான இராமா, அயோத்திமாநகரில் வசிக்ரும
புருஷர்களுக்குப் பூண்சந்திரனபோல, இஷ்டரா யிருந்
தார். அப்பொழுது, அந்த இராமா, ஜனங்களாற் பிராரத்
திகப்பட்டபோதிலும், தமதுதந்தையை உணமையுடை
யவராக்கும்பொருடிக் காட்டையே யடைந்தார். அவர்,
ஜனங்களைத் தமது கண்களாற் பானமபண்ணுகிறவா
போல வெகு அன்புடன் பார்த்து, அவர்களைத் தமது மக
களைப்போல எண்ணிப் பின்வருமாறு அன்புடன் சொல்ல

லானார் :—“ அயோத்தியில் வசிக்ரும நீங்

இராமா ஜனங்க
ளுக்குச் செய்த
உபதேசம்

கள், என்னைச் சந்தோஷப்படுத்துவதனி
மிததம் என்னிடத்து வைத்திருக்கும் பிரீ
தியையும் வெகுமதியையும் மிகுதியாகப்

பரதனிடஞ் செலுத்தவேண்டும். கைகேயிக்குச் சந்தோ
ஷத்தைப் பெருகப்பண்ணும் பரதன், குற்றமற்ற நட
கை யுள்ளவனாகையால், உங்களுள்ளோருக்கும் இஷ
டங்களையும் நன்மைகளையும் முறைதவறாது செய்வான்.
அவன், பருவத்திற் சிறுவனாயினும் அறிவால் முதிர்ந்த
வன் ; வெகு சாந்தகுணமுள்ளவனாயினும், வீரகுணங்கள்
பொருந்தியவன் ; அச்சங்களை யகற்றும் அந்தப் பர
தன், உங்களுக்குச் சரியான அரசன். இராஜகுணங்
களெல்லாம் பொருந்திய அவன், என தந்தையாரால் இள
வரசனாகப் பண்ணப்பட்டபடியால், யானும் மறறெல்லோ
ரும் உங்கள் தலைவனான அவன்கட்டளைப்படி நடக்கவேண்
டும். நீங்களெல்லோரும், நான் காட்டிற்குப் போன
பின்பு, எனக்கு மகிழ்ச்சியைச் செய்வேண்டு மென்ற

ஆசையால, மகாராஜர் வருத்தமடையாத வண்ணம் நடநதுகொள்ளவேண்டும்” என்றார்.

இராமா தருமத்தில் எவ்வளவு உறுதியுள்ளவராக இருந்தாரோ, அவ்வளவு உறுதியுள்ளவராக இருந்தார்கள், இராமரைத் தலைவராகவிரும்புவதில் ஜனங்களும்; லக்ஷ்மணருடன்கூடிய இராமா, கண்ணீர் விட்டுப் பரிதபித்துநிற்கும் அப்பட்டணத்து ஜனங்களைத் தமது குணங்களினால் கடடியிழுத்தனாபோலும் பருவத்திலும், அறிவிலும், தவத்திலும் முதிர்ந்த அந்நணர்கள், கிழத்தன்மையால் நடுங்கிய தலையினராய்த் தூரத்திலே நின்று, பின்

வறுமாறு சொல்லலானார்கள் — “ஓ! ஓ!

முதிய பிராமண விரைவுள்ள உத்தமஜாதிக் குதிரைகளே, ராக்கின் அரற் இராமனை வகித்துக்கொண்டு போகாதே நல

யுங்கள் : நிலவங்கள், தலைவனிடத்தில்

நன்மை செய்பவராக இருங்கள் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் காது உண்டு; குதிரைகளுக்கு இன்னும் விசேஷமானது, ஆகையால், நீங்கள், எங்கள் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி, உங்களுடைய ஓட்டத்தை விட்டிடுங்கள். நீங்கள், பரிசுத்தமூர்த்தியாயும் வீரராயும் திடமான நல்ல விரதத்தை யுடையவராயும் விளங்கும் உங்கள் தலைவரைத் தருமத்தால் பட்டணத்தருகிலேயே வகிக்கவேண்டும்; பட்டணத்திலிருந்து காட்டிற்கு வகித்துக்கொண்டு போதல் உங்களுக்குத் தக்கதன்று” என்றார்கள்.

இராமா, இவ்வாறு பருவத்தில் முதிர்ந்த அந்நணர்களெல்லாம் வெகு பரிதாபமாக அரற்றக்கேட்டு, இரத்தத்தை விட்டுக் கீழிறங்கினா அவா, லக்ஷ்மணருடனும் சீதையுடனும் வனவாசஞ் செய்கக்கருதிய எண்ணத்தை நீக்காது, மெல்லக் காலினாலேயே நடந்தார். நல்லொழுகத்தில் அன்புடையவரும் தயாளுவுமான இராமா, பதாதி யாயிருக்கும் அந்நணர்களை, அநதப்புரத்து ஜனங்களு

டன கூடிய தசரதரைத் திருமபச்செய்ததுபோல, தாம்
இரத்ததில் இருந்தபடியே திருமபச்செய்ய மனம் பொ
றுசகவில்லை அந்நணாகள், இவ்வாறு காலநடையாகச்
செல்லும் இராமரைப் பார்த்து, மனம் திகைத்து, மிகக்

துக்கத்துடன், “இந்த அந்நணக்கூட்டங்
கூட்டத்திற்கு வர
இராமரை
வேண்டினால்
கன, அந்நணாக்கு நன்மை செய்வதில்
முயலும் உன்னைப் பின்தொடர்ந்து வரு
கின்றன இந்த அக்கினிகளும், தோளில்

ஏறினவைகளாய் உன்னைப் பின்தொடர்ந்து வருகின்றன.
வாஜபேயத்தி லுயர்வெடுத்தனவும் சரத்காலமேசங்களை
நிகர்த்தனவுமான எங்களுடைய இக்குடைகள், நின் பின்
னாத் தொடர்ந்துவருவதைப் பா, குடையிலலாமல வெ
யில மேலவீச நடக்கும் உனக்கு, வாஜபேய யாக்குசெய்த
தாற் பெறப்பட்ட எங்களுடைகளால் நிழலைச் செய்கி
ரோம். எப்பொழுதும் வேதமந்திரங்களிற் பிரவேசித்திருக்
கும் எங்கள் புத்தி, குழந்தாய், உனபொருட்டு வனவாசத்
தற் பிரவேசித்திருக்கிறது எங்களுக்குச் சிறந்த பொரு
ளான வேதங்கள், எங்கள் மனத்தினுள்ளேயே யிருக்கின்
றன. எங்களமனைவிமாராகளும், அவரவாக்குடைய நல
லொழுகத்தாற் காக்கப்பட்டு வீட்டிலேயே வசிக்கப்போ
கின்றார்களா நாங்கள், உன்னைத் திருப்பிக் கொண்டு போ
வதில் மதியை வைத்திருக்கிறோம் வனவாசஞ்செய்ய நீ
நிச்சயிக்கக்கூடாது. நீ அந்நணா மொழியைக் கேட்டலா
கிய தருமத்தைத் தள்ளிவிட்டால், எந்தத் தருமந்தான்
உன்னை விருமப்பப்பட்டதாகும்? அசைவின்றித் தருமத்
திலேயே நடப்பவனே, அன்னப்பறவைபோல வெளுத்த
மயிரையுடையனவும் மண்ணிற புரளுவதால் அழக்கடைந்
தனவுமான எங்கள் தலைகளால் வேண்டப்பட்டவனாய், நீ
ஊருக்குத் திருமபுவாய். இங்கு வந்திருக்கும் அந்ந
ணாக்கள் ஆரம்பித்திருக்கும் அநேக யாக்கங்கள் முடிதல்,
உன்னுடைய திருமபுகையின் அதீதமா யிருக்கின்றன.

இராம, அசையும்பொருளும் அசையாப்பொருளுமாகிய எல்லாப் பூதங்களும், உன்னிடம் விசுவாசத்தை வைத்திருக்கின்றனவே! உன்னை வேண்டும் இவைகளின் பகதியை நீ திரும்பிவருவதாற பயன்பெற்றதாகச் செய் வோக ளால் பின்தொடரச் சகதியற்றவைகளாய் வேகங் குறைந்த உயர்ந்த மரங்கள், வாயுவேகத்தால் கதறுகின்றன போலும் அசைவற்று இரையெடுப்பதைவிட்டு விருக்ஷங்களின்மேலேயே தங்கியிருக்கும் பறவைகளும், எல்லாப் பிராணிகளிடமும் அன்புவைத்திருக்கும் உன்னைத் திரும்பும்படி வேண்டுகின்றன” என்றாகத் திரும்ப வேண்டுமென்று அநதணாகள் இவ்வாறு யாசித்திடும் பொழுது, தமசை என்ற நதியும், தடுப்பதுபோற் காண்ப்பட்டது அநநதிககரையைச் சோநதவளவில், சுமநதிரா, களைத்திருக்குங் குதிரைகளை இரத்ததைவிட்டுச் சடித்தியிலவிழ்த்துவிட்டு அவற்றின் களைப்பைநீக்கி, அவைகளைத் தண்ணீர் குடிப்பித்தது, நன்றாகக் குளிப்பாட்டி, அநநதிககு அருகில் மேயவிட்டா.

நாற்பத்தாறஞ் சருக்கம்:

இராமர் நகரத்தவர்களை வஞ்சித்துப் போதல்.

இராமா, இராமியமான தமசைநதிககரையைச் சேர்ந்து, சீதையைப் பார்த்து, செளமித் திரியை நோக்கி இவ்வாறு சொல்லலா
 இராமருடைய
 எண்ணம்
 னா:—“சுமித்திரையின் புதலவனே, உனக்கு மங்களம் உண்டாகுக. இப்பொழுது வனவாசத்தில இரவு அநேகமாய் வந்துவிட்டது. ஆகையால், நீ வீட்டுச் சுகத்தில மனத்தைச் சிறிதும்வைக்கக்கூடாது ஒளியற்றும், தம தம இடத்திற்குச் செல்லும் பறவைகளாலும் மிருகங் களாலும் நிறைந்தமுள்ள காடு, அழுவதுபோலத் தோன்று

கின்றது, நீ பாரா, என பிதாவுக்கு இராஜதானியும், ஆண்பெண் இவர்களை யுடையதுமான அயோத்தி, காடழிஞ்சு சென்ற நமமைக்குறித்தது இப்பொழுது துயரப்படப்போகின்றது, சந்தேகமே யிலலை புருஷசிரேஷ்டனே, ஜனங்கள், மிக்க குணங்களினால், மன்னவரையும் உன்னையும் என்னையும் பரதசததுருக்கனாக்ளையும் விரும்புகின்றனர். தகப்பனாரைக் குறித்தும், புகழ்படைத்த தாயைக் குறித்தும், “இடைவிடாம லமும் அவர்கள் குருடிக ளாயவிடுவார்களோ!” என்று துக்கிக்கிறேன் பரதன், தருமாதமா, ஏனெனில், தருமாததகாமங்களுடன் கூடிய வாக்கியங்களினால் எனனுடைய தாய்தந்தையர்களைத் தேற்றுவானன்றோ! லக்ஷ்மண, நான், அடிக்ஷ பரதனுடைய கொடுமையினமையை யெண்ணி, தாய்தந்தையர்களைப்பற்றி விசனப்படாம லிருக்கின்றேன். மனிதப்புஷ்பே, என்னைப் பினதொடாநதுவரும் உன்னால், செய்யவேண்டிய தொழில் செய்யப்பட்டது, ஏனெனில், சீதையைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுத் துணை வேண்டுமன்றோ! நான் இன்றிரவில் தீர்த்தத்தை மாததிரங் குடித்து இருக்கப்போகிறேன். அரணியத்திலுண்டாகும் விவிதமான பொருள்க ளிருந்தபோதிலும் இதுதான் என மனத்திற்கு இனியதாய்த் தோனுகிறது” என்று இலட்சுமணரிடத்திற் சொல்லி இராமா சுமந்திரரைப் பார்த்து, “அடக்கமுள்ளவரே, குதிரைகளிடத்தில் ஜாக்கிரதை யுடையவராக இரும்” என்றா

சூரியன் அஸ்தமித்தவளவில், அச்சுமந்திரா, குதிரைகளைக் கடடி, வேண்டிய புல போட்டுத் தமமுடைய எல்லாக்காரியங்களையும் முடித்துக்கொண்டு, மங்களமான சந்தியையை யுபாசித்து, இரவு வரப் பார்த்து இராமருக்குச் சயனிக் கு மிடத்தை லக்ஷ்மணருடன் மைத்தரா. இராமா, தமசைநதிக்கரையில் லக்ஷ்மணருடன் சுமந்திரரால் மரத்திலைகளைக்கொண்டு

அமைக்கப்பட்ட அப்படுகையைப் பார்த்துத் தமது மனை வியுடன் படுத்தார லக்ஷ்மணா, மனைவியுடன் தூங்கின தமையனாரைப் பார்த்து, அவருடைய அநேகவிதமான குணங்களைச் சுமந்திரருக்குக் கூறலானா. அவ்விடத்தில் இரவில் லக்ஷ்மணா கண விழித்துச் சுமந்திரருக்கு இராம குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே சூரியன் உதிகை வாரம்பித்தான்

பசுக்கூட்டங்கள் அதிகமாகத் தங்கியிருக்குங் கரையையுடைய தமசைநதியின் சமீபதேசத்தில் இராமா நகரத் தில பட்டணத்து ஜனங்களுடன் இராம தவரை வஞ்சிக்க வெண்ணுதல மா அவவிரவு வசித்தார மிக்க ஒளியையுடைய இராமா, எழுந்திருந்து, உறங்கும் பட்டணத்துச்சனங்களைப் பார்த்து, வெகு புண்ணிய லக்ஷணங்களுடன் கூடிய தம்பியான லக்ஷ்மணரை நோக்கி, “லக்ஷ்மணா, நமமிடத்தில் மிக்க அன்புவைத்துந் காதலிகளிடத்திலும் அன்பு நீங்கியவாகளும், மரங்களினடிகளில் தூங்குபவாகளுமான இவர்களை இப்பொழுது பார லக்ஷ்மணா, இவர்களெல்லாரும, என்னைக் காட்டுக்குப் போகாமல் ஊருக்குத் திருப்பி யழைத்துப்போகத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள இவர்கள், பிராணனை விட்டாலும் விடுவார்களே யல்லது தங்களுடைய உறுதியைமட்டும விடமாட்டார்கள் ஆகையால், நாம் இவர்கள் தூங்கும் பொழுதே மெல்ல எழுந்திருந்து இரத்தமேறி, அசசமில்லாத வழியிற் செல்லுவோம் அப்படி நாம் செய்தால், என்னிடத்தி லன்புள்ளவாகளும் இக்ஷவாகுவமசத்துப் பிரதான நகரத்தவாகளுமான ஜனங்கள், இப்பொழுது மரத்தடிகளிற் படுத்துஉறங்குவதுபோல இனிப் படுத்து உறங்கார்கள. நகரத்தவர்கள் ஒருவித கஷ்டத்தை ராஜகுமாரர்களுக்காக ஏற்றுகொண்டால் அவர்களை அதிலிருந்து நீக்குவது அக்குமாரர்களுடைய கடமை

யன்றி அகக்ஷடத்தை அவாகளை யதுபவிக்ஷ செய்வது இராஜகுமாரர்களுக்குத் தக்கதன்று” என்றா. இவ்வாறு இராமா சொல்ல, தருமமே யுருவெடுத்தது வந்தது போலிருக்கும் அவரை நோக்கி லக்ஷ்மணா, “எல்லாவற்றையும் நன்குணர்ந்தவரே, தாங்கள் லக்ஷ்மணருடைய உடன்பாடு சொல்லுவது எனக்கும் சரியாகத் தோன்றுகிறது. சடிதியில் இரத மேலுங்கள்” என்றா

பிறகு, செல்வவானுன் இராமா, சுமந்திரரைப் பார்த்து, “தலைவரே, காட்டுக்கு விரைவிற போகவேண்டும. இங்கிருந்து சென்று இரதத்திற குதிரையைப் பூட்டுங்கள்” என்றா. சுமந்திரா, சடிதியிற சென்று, அந்தச் சிறந்த குதிரைகளை இரதத்திற பூட்டி, அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு இராமரைப் பார்த்து, “இரதம் ஏறிப் போபுரியும் வீராகளிலுத்தமரே, இதோ இரதம் வந்து சித்தமாக விருக்கிறது சீதையுடனும், லக்ஷ்மணருடனும் சடிதியி லேலுங்கள் உங்களுக்கு மங்கள்முண்டாகுக” என

இராமா
புறப்படுதல்

றா. இராமா, விலக்ஷசம் முதலியவைகளுடன் கூடியவராய், இரதத்திலேறி, சுழியையுடையதாய் வேகமாகவோடுந் தமசை

நதியைக் கடந்தாரா. மகாபாகுவான இராமா, அந்த நதியைக் கடந்தவுடன் இரதத்தினின்று இறங்கி, தாள்களாலேயே நடந்து, முடகளிலலாததும் கொடிய மிருகங்களினிடத்தினின்று தோன்றும் அச்சமற்றதுமான பெருவழியை

இராமா
ஜனங்களை
வஞ்சிக்கச்
செய்த அபாயம்

அடைந்தாரா பின்பு, இராமா, பட்டணத்துச் சனங்களை வஞ்சிக்கக் கருதியவராய், சுமந்திரரைப் பார்த்து, “சாரதியே, நீங்கள், இரதமேறி, வடக்கு முகமாக ஒரு முகூடத்தகாலம் வேகமாகச்சென்று, பிறகு

இரதத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு வாருங்கள் பட்டணத்துச்

சனங்கள் நான் போகும் வழியை அறியாவண்ணம் சாகுகி ரதையுடன் செய்யுங்கள் ” என்றா.

சுமந்திரா, இராமாசொன்னவண்ணஞ்செய்து, வேற றுவழியால இராமரிடந திரும்பிவநது, இரதங்கொணாநது வநததை இராமருக்கு அறிவித்தாரா. பிறகு, இராமா லக்ஷ்மணா சீதை இம்மூவரும், பிரயாணத்தின் மங்கள் தின்பொருட்டு வடக்குமுகமாக விறுத்தப்பட்ட இரதத்தி லேற, சுமந்திரா அநதஇரதத்தைத் தவசிகள் வசிகுருங காட்டை நோக்கி யோட்டினா.

நாற்பத்தேழாஞ் சருக்கம் :
நகரத்தவா இராமரைக் காணாது புலம்பல்.

இரவு கழிநது பொழுது விடிநதவளவில், நகரத்துச் சனங்கள், தூங்கி யெழுந்து, இராமரைக் காணாமற் சோகம் மேலீட்டதால செய்தொழிலற்றவர்களாய், மனம் முறியப் பெற்றார்கள. அநநகரத்தார், சோகத்தால தோன்றிய கண்ணீருடன் மிகவும் வாட்டமடைநது துக்கித்தவர்க ளாய், இராமரை அங்கங்குத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கக்கூடிய அடையாளங்களையும் பெறவில்லை. நல்லமனதையுடைய அவர்கள், புத்திமானான இராமரை யிழநத துக்கத்தால முகம் வாட எளிமையை யடைநதவர்களாய், எளிய வாரத தைகளைப் பரஸ்பரஞ் சொல்லலானார்கள்.

நகரஜனங்களின் துயரம் “நமமுடைய தூக்கம் பழிக்கத்தக்கது; ஏனெனில், நாம் அததூக்கத்திற்கு வசப் பட்டபடியாலன்றோ, அகன்றமாரபையும் நீண்டகைகளையு முடைய இராமரை இப்பொழுது பார்க்கமுடியாமற் போ யிற்று. பிறருடைய மனங் கோணுமல் நடப்பவரும் மகா பாகுவுமாயிருக்கும் இராமர், தமமிடத்தில பகதி வைத்தி ருக்கும் நமமை விட்டிட்டு எப்படிக்காடுசென்றார்? வயிறு நிற்பிறநத புதலவனைத் தநதை காப்பதுபோல நமமை

இவ்வளவு காலங் காததுவந்த இரகுசிரேஷ்டர், நமமைக்கைவிட்டு எவ்வாறு காட்டிறகுச் சென்றார்? இவ்விடத்திலேயே நாம் இறந்துபடுவோம், அல்லது, மரணத்துக்குத் திகைச் செய்துகொண்டு வடதிசை நோக்கிச் செல்லுவதாகிய மகாபிரஸ்தானஞ் செய்வோம். இராமரை விட்டுப் பிரிந்த நமக்கு, உயிரினால் யாது பயன்? அன்றி, உலாந்த பெரிய கடடைகள் இங்கு மிகுதியாக இருக்கின்றன; அவைகளை யடுக்கி நெருப்பிட்டு எரித்து, அக்கினியோடு கூடிய அந்த ராமவிற்கில் எல்லாரும் புகுவோம் இவ்வாறு செய்யாது நாம் நகரத்திற்குப் போவோமேயானால், நமமையாரேனும் வினவினால் நாம் என்ன பதில சொல்லுவோம்? நாங்கள், அஞ்ஞையிலலாதவரும் பிரியத்தைப் பேசுகின்றவருமான இராமரைக் காட்டிற கொண்டுபோய்ச் சோத்தோமென்று சொல்லுதல் தகுதியானதோ? இராமா நீங்கியதால் ஏழைமையை யடைந்ததும், பெண்டிர் பாலர் முதியவா ஆகிய இவர்களை யுடையதுமான அயோத்திமாநகரம், இராமரை விட்டு வந்த நமமைப்பாராது மகிழ்ச்சியற்றதாகப் போகின்றதே! ஐம்புலன்களை வென்றவராயும், வீரராயுமுள்ள இராமருடன் புறப்பட்ட நாம், அவரைப் பிரிந்தவாகளாய், மீண்டும் எப்படி அயோத்தியையைப் பார்ப்போம்?" என்று இவ்வண்ணம் பலவகையாக அந்நகரத்துச் சனங்கள் சொல்லிக்கொண்டு, கைகளை உயர்வெடுத்தது, துக்கத்தால் எளிமை யடைந்தவர்களாய், கன்றுகளை யிழந்த பசுக்கள்போலப் புலம்பினார்கள். பிறகு, அவர்கள், இரதம் போன சுவட்டால் வழியைப் பிடித்துச் சென்று, இரதச்சுவடு மறைய, மீண்டும் மிக்க துயரமடைந்தவர்களாய், "இதென்ன? இவ்வண்ணமாயிற்றே! தெய்வத்தாற் கெடுக்கப்பட்ட நாம் என்ன செய்யமாட்டுவோம்?" என்று புலம்பினவர்களாய்த் திரும்பினார்கள். துக்கத்தால் வாடிய ஜனங்களெல்லோரும், நல்லவர்கள் மனமவாடித் துடித்துக்கொண்டிருக்கும் அயோத்திமா

நகருக்குப் போனவழியே திரும்பிவந்து
 நகரஜனங்கள் சோந்தார்கள். அவர்கள், அநநகரத்தைப்
 நகரத்திற் பார்த்து, 'வீட்டிற்குப் போகலாமா ;
 புஞ்சல் கூடாதா' எனற சிந்தையாற கலக்கமடை
 ந்தமனத்தையுடையவாகளாய், கண்களிலிருந்து தாரை
 தாரையாக நீரை வடித்தார்கள் இராமரிலலாத அந
 நகரம், மடுவில கருடன பாம்பைக்கவாந்ததால் அப்பாம்பு
 நீங்கின நதிபோல, விளக்கமற்றதாக இருந்தது. மனம்
 முறிந்த அவர்கள், ஆனந்த மறப்படியால், சந்திரனிலலாத
 ஆகாசம்போலவும் ஜலமில்லாத சமுத்திரம்போலவுமுள்ள
 நகரத்தைக் கண்டார்கள். அவர்கள், ஆன
 ஜனங்களின் நத மறவர்களாய், விலையிலலாத மாளி
 திமாற்றம் கைகளில் கஷ்டப்பட்டுப் புருந்தும் துய
 ரத்தால் விவேக மறவர்களாய், தங்கள் வீடு இதுவென்
 றும் தங்கள் ஜனங்கள் இன்னொரென்றும் அறியவில்லை.

நாற்பத்தெட்டாஞ் சருக்கம் :
 அயோத்திமாநகரின் புலம்பல்.

இவ்விதமாகத் துயரப்படுபவர்களும், அதிகமான
 அக்காலத்தில் மனச்சங்கடத்தை யடைந்தவர்களும், நீர்
 அயோத்திமா ததும்பிய கண்களையுடையவர்களும், உயிர்
 நகரின் நீங்கினும் நனறென்று கருதுபவர்களும்,
 மாறுபாடு இராமருடன் சென்று திரும்பிவந்தவர்
 களும், தைரிய மறவர்களான நகரத்தவர்களின் உயிர்
 கள், உடம்பை விட்டு நீங்கினபோல தோன்றின. அவர்
 கள், தம் தம் வீட்டை யடைந்து, பெண்கள் பிள்ளைகள்
 இவர்களாற சூழப்பட்டு, நீர்நிறைந்த முகங்களை யுடைய
 வர்களாய் அழுதார்கள். ஒருவரும், சினேகிதரைக் கண்ட

போதிலும் மகிழ்விலலை, ஆபூர்வமான வஸ்துகளை யடைந்தபோதிலுங் களிக்கவில்லை வணிகர்கள், கடைகளில் விறகும் பொருள்களைப் பரப்பவில்லை. புண்ணியத்தின் பயனாகிய மனைவி புதலவா முதலியவர்கள் விளக்கத்தை யடைந்திருக்கவில்லை. இல்லறத்தார்கள் வீட்டிற் சமைக்கவே யில்லை. முன்பு கெட்ட பொருளைப் பெற்றபோதிலும் ஒருவரும் அதற்காக மகிழ்ச்சி யடையவில்லை. மிகுதியாகப் பொருள் கிடைத்தபோதிலும் ஒருவரும் ஆனந்திக்கவில்லை முதற்பிள்ளைபெற்ற தாயும், சந்தோஷமடையவில்லை. வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்த தம் தம் கணவர்களை, மனைவியர் அழுதுகொண்டு, மாவெட்டிகளால் யானைகளைக் குத்துவதுபோல கொடுஞ் சொற்களால் பழித்துப் பேசலானார்கள்.—“ எவர்கள் இராகவரைப் பாரக்கவில்லை

அயோத்திமாநகரத்தப் பெண்கள்
சோகத்தாற் கூறிய வாதத்தை

யோ, அவர்களுக்கு, வீடுகளாலாவது மனைவியாலாவது பொருளாலாவது பிள்ளைகளாலாவது வேறுவகைச் சுகங்களாலாவது என்ன பயன்? இவ்வுலகத்தில் உத்தமபுருஷர் ஒருவரே; அவர் யாரெனில், சீதையுடன் இராமருக்குக் காட்டில் பணிவிடைசெய்துகொண்டு அவரைத் தொடர்ந்துசென்ற லக்ஷ்மணரே. இராமா புகுநது ஸநாநஞ் செய்யும் நதிகளும், தாமரையோடைகளும், பொய்கைகளும் புண்ணியஞ் செய்தவைகள் மிக அழகிய மரவரிசைகளையுடைய காடுகளும், நதிகளும், நீர்மிகுந்த நிலங்களும், தாழ்வரைகளுடனகூடிய மலைகளும் இராமரை விளங்கச் செய்யப்போகின்றன. காடுகளையேனும் பருவதங்களையேனும் இராமர் அடைவார். அவைகள், இஷ்டமான விருந்தைப்போல வந்த இராமரை அருச்சிக்க வல்லமையுடையவைகளே. விசித்திரமான பூக்களைத் தலையணியாகப் பெற்றனவாயும் அநேகவிதமான பூங்கொத்துக்களை யுடையனவாயும் வணிகளால் விளங்குவனவாய் முள்ள மரங்கள், இராமரைத் தங்களைக்காணச்செய்யும். மலைகள், கால

மல்லாக காலத்திலும் தமமிடத்து வந்த இராமருக்கு முக்கியமான பூக்களையும் பழங்களையும் அன்போடு காட்டும. பருவதங்கள், ஆசசரியத்தை யுண்டாக்கும் அநேகவிதமான அருவிகளால், பரிசுத்த ஜலங்களை யுண்டாக்கப் போகின்றன மலையுச்சிகளிலுள்ள விருக்ஷங்கள், தங்களுடைய அடிகளில் இறைநதுள்ள துளிராக புஷ்பங்கள் இவைகளாலாகிய படுக்கைகளில், சீதையுடன் இராமரைக் கூடிக் கலந்தவினையாட்செய்யும். எங்கு இராம ரிருக்கின்றாரோ, அங்கு அசசமுண்டாகாது; அவமானமு முண்டாகாது, மகாபாகுவாயும் தசரதருக்குப் புதலவராயும் மகாதுபாவராய் மிருக்கும் அவா, சூரரன்றோ! அவா, நமக்குச் சமீபத்தி விருப்பாராகையால், நாம் அவரைத் தொடர்ந்து செல்லுவோம் எல்லாரையுந் தாங்குந் தன்மை வாய்ந்த அம்மகானுடைய தாளநிழல், நமக்கு வெகுசுகமாக இருக்கும். அவாதாம், இந்த ஜனங்களுக்குத் தலைவா, அவாதாம், சுதி, அவாதாம், நம்மால் அடையத்தக்கவா நாங்கள் சீதைக்குப் பணிவிடை செய்கிறோம்; நீங்கள் இராமருக்குப் பணிவிடை செய்யுங்கள்” என்று இவ்வண்ணம் வெகு துயரத்துடன் அநநகரத்துப் பெணடிகள் தங்களை கணவர்களை நோக்கிப்பேசியுந் துக்கந் தணியப்பெறுதவாக ளானார்கள். அவர்கள், மீண்டும், “காட்டில் இராமா, உங்களுக்கு யோக்கேஷமத்தைச் செய்வா. சீதை, பெணடிராகிய எங்களுக்கு யோக்கேஷமத்தைச் செய்வார் சிறப்பற்றதும், மனத்திற்குச் சங்கடத்தை நினைப்பிப்பதும், மனத்துக்குப் பிடியாததும், இது யத்தை முறியச்செய்வதுமான இநநகரவாசத்தால் யார்தாம் மகிழ்வார்? இந்த இராச்சியம், கைகேயியினுடைய தாக்கிவிட்டால் தருமமற்றதும் தலைவனற்றது மாய்விடும். ஆகையால், நமது உயிராற பீரயோசனமில்லை. இதைப்பற்றியே இவ்வாறிருக்க, புத்திரர்களாலும் பொருள்களாலும்பயனில்லை யென்பதைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டுமோ?

செலவத்தினபொருட்டுத் தனதுமகனையும் கணவனையும் கைவிட்டவனும் குலத்தைக் கெடுக்கவந்தவனும் கைகேயி, வேறு யாரைத்தான துயரத்தினின்று காப்பான்? நாங்கள், பிழைத்திருக்குங் கைகேயியினுடைய இராச்சியத்தில், வேலைசெய்து பிழைப்பவர்களாய், ஒருபொழுதும் வசிக்கமாட்டோம் இவ்விஷயத்தில், எங்குள்ளோர்களின் மேல் ஆணையிடுகின்றோம் எவ்வொருத்தி கருணையிலலாமல மகாராஜாவினுடைய புத்திரரைக் காட்டுக்கு ஓட்டினாளோ, அதரும்வழியிற் செல்லும் அந்தத் துஷ்டையிடம் எவன்தான் சுகமாக வசிப்பான்? கைகேயியால் வருத்தப்பட்டதும் பிடிப்பற்றதும் நாதனிலலாததுமான இந்நாடு முழுவதும், அவளநிமித்தமாக நாசமடையப்போகின்றது. அரசர் இராமரைவிட்டுப் பிழைத்திருக்கமாட்டார், தசரதா மாண்டபிறகு, இராச்சியத்தில் நாசமவருதல் நிச்சயம் புருஷர்களே, புண்ணியமற்றவர்களும் வறுமையை யடைந்தவர்களும் நீங்கள், இவ்விஷயத்தை நன்றாக ஆலோசித்து, எங்களுடன் கூடியவர்களாய், விஷததையாவது குடியுங்கள், இராமரைத் தொடர்ந்து காட்டுக்காவது போங்கள், அல்லது முகமறியாத தேசத்திற்காவது செல்லுங்கள். மன்னவர், பொய்யாக வரமொன்றைக் கற்பித்து, இராமரைச் சீதையுடனும் லக்ஷ்மணருடனும் அரணியத்திற்கு ஓட்டினார். கொலையாளியினிடம் பசுக்களபோல், கைகேயியினுடைய அதீனத்திலிருக்கும் பரதரிடம் நாங்கள் அரசரால் வைக்கப்பட்டோம் லக்ஷ்மணருக்கு முன்னோன்றியவரான இராமா, பூணசந்திரனுகொப்பான முகமும் கரியமேனியும் மறைந்ததோடசந்தியும் சத்துருக்களைவெல்லும் பராக்கிரமமும் முழந்தாளவரையில் நீண்டகைகளும் தாமரைமலர்போன்றகண்களும் உடையவா, ஒருவரைக் கண்டவுடன் தாமே முன்பேசுபவா; மதுரமான தன்மை வாய்ந்தவா, உண்மையே யுரைப்பவா, மிக்க பலமுள்ளவா; எல்லாருடைய மனதையுங் கவாப்பவர்;

சந்திரன்போல அழகாக விளங்குபவா, புருஷாகளிற் சிறந்தவா, மதயானைபோல நடப்பவா, மகாரதா, அவா காட்டில் சஞ்சரியாநினறுகொண்டு காட்டையே விளங்கச் செய்வா” என இவ்வாறு அழுதுகொண்டு, யமனிடத் தினின்று பயத்தை யடைந்தவார்களபோல அலறினவா களாய், துக்கத்தால் பரிதபித்தாக கதறினார்கள்

இவ்விதமாகத் தங்களவீடுகளில் இராமரைக் குறித்து மாதர்கள் அழுதுகொண்டிருக்கையில், சூரியபகவான் அஸ்தமித்தான, இரவும் வர ஆரம்பித்தது. ஹோமஞ் செய்ய அக்கினிகள் வளாக்கப்படவில்லை, வேதாத்திய யனஞ் செய்யப்படவில்லை, புராணமும் படிக்கப்படவில்லை அப்பொழுது அநநகரம் இருளாற் பூசப்பட்டதுபோலி ருந்தது வணிகர்களுடைய கடைப்பொருள்க ளற்றதும் பற்றுக்கோடு நீங்கியதும் சந்தோஷமின்றி யிருப்பது மான அயோத்திமாநகரம், நகரத்திரங்களற்ற ஆகாயம் போல விளக்கமின்றி யிருந்தது நகரத்துப் பெண்கள், இராமரைத் தங்களபுதலவாக்களைவிட விசேஷமாக எண்ணியிருந்தபடியால், அவரைக்குறித்து மிகவுந் துக்கித் தவர்களாய், பிள்ளையாவது சகோதரனாவது காட்டிறஞ்ச சென்றால் எவ்வாறு புலம்புவார்களோ, அவ்வாறு மிக எளிமையாக அறிவுகெட்டவர்களாய்ப் புலம்பினார்கள். ஆட்டம், பாட்டு, வாததியம் இவைகள் ஒழிந்ததும் மகிழ்ச்சியற்றதும் கடை திறக்கப்பெருத்ததுமான அயோத் திமாநகரம், அப்பொழுது, நீரகூனறப்பெற்ற சமுத்திரம் போன்றிருந்தது.

நாற்பத்தொன்பதாஞ் சருக்கம் :
இராமர் கோசலநாட்டைக் கடத்தல்.

புருஷசிரேஷ்டரான இராமரும், தமது தந்தையின் கட்டளையை நினைத்துக்கொண்டு, நகரத்துச்சனங்களைவிட்ட

அவவிராததிரியின மிசுதிபபொழுதிலேயே வெகுதூரஞ்
சென்றா அவ்வாறு அவா செனறுகொண்டிருக்கும்

இராமா கோசல பொழுது, சுபமாக இரவு கழிந்தது. தாம்
நாட்டின் தெற செய்ய வேண்டிய சந்தியாவந்தனத்தை
கெலையைடை முடித்துக் கோசலைநாட்டின் தெற்கெல்
லை யடைந்தாரா அவா, எல்லாவரையி

லும் நன்றாக உழப்பட்ட கிராமங்களையும் புஷ்பித்திருக்குங்
காடுகளையும் பார்த்துக்கொண்டு, கடந்ததை யறியாமல
சிறந்த குதிரைகளால் விரைவாகச் சென்றா கோசலதே
சத்துத தலைவரான இராமா, “காமனுக்கு ஆட்பட்டிருக்

ருந தசரதமன்னரைப் பழிச்சுக்கவேணும். ஆ!
நாட்டா இராம கைகேயி கருணையற்றவள, செட்டவொ
ருக்குப் பரிதல முக்க முடையவள; பாவத்தொழிலையே

செய்பவள, கொடுந்தனமை புள்ளவள, மரியாதையைக்
கடந்தவள, தீததொழில் புரிந்தாள, தாாமிகளும், புத்தி
மானும், தையுள்ளவரும் ஐம்புலங்களை யடக்கினவரு
மான அரசுகுமாரரைக் காட்டுக்கு ஓட்டினாள், மிக்க பாக
கியமுள்ளவரும் எப்பொழுதுஞ் சுகத்தை யதுபவித்தவ
ளும் ஜனகராஜனமகளுமான சீதை, எவ்வாறு துச்சத்தை
அதுபவிக்கப்போகினாள்! ஆச்சரியம், தசரதராஜா, அன்
பற்றவராய், ஜனங்களுக்குப் பிரியராயும் எல்லாருடைய
விருப்பிற்குமிடையுமுள்ள புதலவரான இராமரைஊரை
விட்டுத் துரத்தத் துணிந்தாரா!” என்று இவ்வாறு கூறு
பவர்களான கோசலநாட்டுக் கிராமங்களில் வசிக்ரும ஜனங்
களுடைய வார்த்தைகளைக் கேளாநின்றனுகொண்டு கோசல
நாட்டைக் கடந்தாரா. அதன்பிறகு, இராமா, நல்ல நீரோ
டப்பெற்ற வேதசுருதி யென்ற நதியைக் கடந்து, அகஸ்திய
மாமுனிவா வசித்துக்கொண்டிருக்கூந் தென்திசையை
நோக்கிச் சென்றா பின்பு விரைவாகச் செல்லுங் குதிரை
களால், நல்ல நீர் வாயந்ததும், பசுக்கள் மேயநதுகொண்
டுள்ள ஜலங்குகிடும் பக்கங்களையுடையதும், சமுத்திரத்தை

நோக்கிச் செல்வதுமாகிய கோமதி யென்ற நதியைத் தான டினா. அதன் பிறகு, அவா, அன்னங்களும மயிலக ளும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சியந்திகையென்ற ஆற றைக் கடந்து சென்றா. பிற்பாடு, இராமா, முற்காலத் தில் மனுவென்பவரால் இக்ஷுவாகுவின்பொருட்டுக் கொ டிக்கப்பட்டதும் அநேக தேசங்களாற் சூழப்பட்டதுமா கிய மிகப்பெரிய கோசலநாட்டைச் சீதைக்குக் காட்டினா. மதித்த அன்னத்தின் குரல்போன்ற குரலையுடைய செல் வவானை இராமா, அடிக்கடி தமது சாரதியைப்பார்த்து, “சாரதியே, நான், திருமபி வந்து, தாய் தந்தையார்களு டன் கூடியவனாய், மகிழ்ச்சியை விளைப்பதும் சிராததம்

இராமருடைய
மனோரதம்

முதலிய காலங்களில் நல்லொழுகக் முடை யவர்களா லங்கீகரிக்கப்படுவதும் விலலா ளிகளால் விருமப்படுவதுமான வேட

டையை, சரயூநதிக்கரையிலுள்ள பூத்திருக்குங் காட்டில் எப்பொழுது புரிவேன்? நான், ராஜாஷிகளுக்கு விருப் பமான ஒருகாலவேடடையாடுதலை எப்பொழுதுஞ் செய்ய விருமபேன்” என இவவாறான வார்த்தைகளை அவ்வவ விஷயங்களைப்பற்றி மதுரமாகப் பேசாநின்றகொண்டு அவ்வழியிற் சென்றா.

ஐம்பதாஞ் சருக்கம் :

இராமர் கங்கைக்கரை சேர்ந்து

குகரைச் சந்தித்தல்.

இராமா, விசாலமாயும் அழகியதாயுமுள்ள கோசல நாட்டைக் கடந்தபிறகு, கூப்பியகையராய், அயோத் தியையிருக்குந் திசையைநோக்கி, “ககுஸ்தவமசதது மன் னவர்களால் இரட்சிக்கப்படுமவனே, நகரங்களுட் சிறந்த

வளே, உன்னிடத்தில் நான் செலவு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உன்னுடைய நாலுமருங்கிலும் இராமர் அயோத்யை வசித்துக்கொண்டு உன்னைப் பாதுகாக்குந் திமநகரிடத்து தெய்வங்களிடத்திலும் நான் விடைகேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், நான், என வனவாசத்தை நிறைவேற்றி, தந்தையார் சொல்ல மெய்யாகப் பண்ணுவதால் அவாகடனைத்தீர்த்து, தாய்தந்தையார்களுடன் சோந்தவனாய் மறுபடி உன்னைப் பார்ப்பேன்” என்றார். அதன்பிறகு, இராமா, இரத்தமபோற் சிவந்தனவும் நீரொழுகுகின்றனவுமான கண்களை யுடையவராய், வலதுபுஜத்தைத்தூக்கி, தமமைப் பாராக்க நாட்டார்க்கு வந்த நாட்டுச் சனங்களை நோக்கி, “ உங்க விடையீதல், னால் விருப்பமும் தயையும் தக்கவாறு என்னிடத்துக் காட்டப்பட்டது இனி வெகுநேரம் தூக்கிப் பது அம்மங்களும் ஆகையால் நீங்கள், உங்கள்தொழிலைப் புரிதற்காகப் போகக்கடவீர்கள் ” என்றார்

அவர்களெல்லாரும், இராமரை யபிவாதனம்பண்ணி, வலமவந்து, துயரத்தாற் புலம்பினவர்களாய், இராமரைப் பார்ப்பதில் ஆசையால், விரைவாகச் செல்லவில்லை இராமரைப்பார்ப்பதி லுண்டான அளவிலலாத பிரீதியை யுடைய அவர்கள் அழுதுகொண்டிருக்கையில், இராகவா, சாயங்காலத்திற் சூரியன்போல கண்களுக்குத் தெரியாமல் மறைந்தார். ஆண்புலியான இராமா, மங்களங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமும், தனதானியங்களை யுடையனவும், தானஞ்செய்யுங் குணமுள்ள ஜனங்களால் மலியப்பெற்றனவும், ஒரிடத்தினின்றும் பயமிலலாதனவும், அழகியனவும், கோயில்களாலும் யூபஸ்தம்பங்களாலுஞ் சூழப்பெற்றனவும், பூநதோப்புகளும் மாநதோப்புகளும் நிறைந்துள்ளனவும், புனலநிரம்பியுள்ள தடாகங்களால் விளக்க மடைந்தனவும், செல்வவான்களாய் மகிழ்ச்சியடைந்துள்ள

ஜனங்களால் வாசஞ்செய்யப்பட்டனவும், ஆரிரைகள் நெருங்கப்பெற்றனவும், அரசாக்களால் விருமபிப பாககத்தகக மேன்மையுடையனவும், வேதக்காஷங்களால் எதிரொலி செய்ப்பட்டனவுமான கோசலநாடடுக்கிராமங்களை இரத்ததாற கடந்து சென்றா. தைரியவான்களுடசிறந்தவரான இராமா, மகிழ்ச்சியை விளைவிப்பதும், மிக்க செலவத்தை யுடையதும், அழகிய உத்தியானவனங்களுடன் சோந்ததும், அரசாக்களுக்குப் போக்கியமுமான இராச்சியத்தை விடடுக காட்டுவழியிற் சென்றா.

கோசலதேசத்துக்குத் தென்திசையில், மகாபாகுவான இரகுநாதா, சுவாகக பூமி பாதாகவகையைக் காணுதல ளங்களிற் செல்லுவதும், நிராமலமான நீரையுடையதும், பாசி நீங்கியதும், புண்ணியமானதும், முனிவாக்களாற் சூழப்பெற்றதுமான கவகையைப் பாராததா சம்பத்திலுள்ள அழகிய ஆச்சிரமங்க ளால் விளக்கப்பட்டதும், தகக காலங்க கவகையின் வருணனை ளில் அகமகிழ்ந்த தேவமாதாக்களாற் சேவிககப்படும நீருள்ள மடுக்களை யுடையதும், தேவாக்கள தானவாக்கள கந்தருவாக்கள கினனராகள இவர்களால் விளங்குவதும், அநேக கந்தருவபத்தினிகளாற் சேவிககப்படுவதும், எப்பொழுதும் மங்களமானதும், தேவர்கட்கே யுரிய செய்குணறுகளுடன் சோந்ததும், தேவாக்களுக்கு யோக்கியமான பூநதோட்டங்களுடன் கூடியதும், தேவதைக்கள நிமித்தமாக ஆகாசத்தை யடைந்ததும், மிகவும் பிரசித்தமானதும், தேவாக்கட்குரிய தாமரையுடன் கூடியதும், தண்ணீரின் மோதுதலாகிற் பெருஞ்சிரிப்பாற் கொடுமையாகத் தோன்றுவதும், நுரையாகிற் நிராமலமான சிரிப்புடன் சோந்ததும், சிலவிடத்திற் பின்னலபோல வோடும ஜலத்தை யுடையதும், சிலவிடத்திற் சுழிகளுடன் கூடியதும், சிலவிடத்தி லசையாம லாழந்திரு

பப்தும, சிலவிடத்தில் வேகமாக ஓடும ஜலத்தை யுடையதும, சிலவிடத்திற் கம்பீரமான சததத்துடன் கூடியதும, சிலவிடத்திற் பயங்கரமான வொலியுடன் சோந்ததும, தேவாகூட்டங்களால் ஸநாநமபண்ணப்படும ஜலதையுடையதும, அழகிய வெண்டாமரைகளாற் சோபிப்பதும, சிலவிடத்தில் விசாலமான மணலமேடுகள் நிறையப்பெற்றதும, சிலவிடத்தில் அழகிய வெணமணலையுடையதும, அன்னங்களுஞ் சாரசங்களுஞ் சத்தித்துக்கொண்டிருக்கப்பெற்றதும, சககரவாகங்கள் கூவப்பெற்றதும, எப்பொழுதுங் களித்துள்ள பறவைக ளொலிக்கும் நமித்தலத்தை யுடையதும, சிலவிடத்திற் கரையில் வளநாதிருக்கும் மாலைபோலவிளங்கும் மரங்களாற் சூழப்பட்டதும, சிலவிடத்தில் மலாநத நீலோற்பலமலாகளால் மறைக்கப்பட்டதும, சிலவிடத்தில் தாமரைக்காடுகள் நிரம்பப்பெற்றதும, சிலவிடத்தில் ஆம்பல செங்கழுநீர் முதலியவைகளின் மொடடுக்கள் இவற்றினால் விளங்கிக்கொண்டிருப்பதும, சிலவிடத்திற் பலவகைப் புஷ்பதூளிகளாற் செந்நிறத்தை யடைந்திருப்பதால் மதம்பிடித்த மடநதை போலவதும, அழகுகற்ற ஜலத்தால் வைநீரியமணி போல நிரமலமாகக் காணப்படுவதும, திக்கஜங்களாலும், காட்டியாணைகளாலும், தேவர்களுடைய வாகனமாகிய மதம்பிடித்த அரசயாணைகளாலும் ஒலியடைந்த காடுகளை இடையி லுடையதும, கணிகளாலும் பூக்களாலும் துளிர்களாலும் சூழப்பட்டிருப்பதால் சிறந்த அணிகளால் லங்கரிக்கப்பட்ட மடநதையை யொத்ததும, புதாகளும் பறவைகளும் நீர்க்குரங்குகளும் முதலேகளும் பாம்புகளும் நிறைந்திருக்கப் பெற்றதும, விஷ்ணுபகவானுடைய திருவடியிலிருந்து தோன்றியதும, பாபமற்றதும, தன்னில் மூழ்குபவரது பாவத்தைப் போக்குவதும, பகீரதனுடைய தவத்தின மகிமையாற் சிவபெருமானது சடைமுடியிலிருந்து பெருகுவதும, நீர்ப்பறவைகள் ஒலித்துக்

கொண்டிருக்கப்பெற்றதும், சமுத்திரத்தின் பட்டமகி வழியுமான அகநகையை, சிருங்கபேரபுரத்தை நோக்கிச் செல்லும் இராமா அடைந்தார்.

அந்த இராமா, அலைகளிற் சுழிகளைப்பெற்ற கங்கையை யருகிப் பார்த்தவுடன் சுமந்திரரை நோக்கி, “சாரதியே, நாம இப்பொழுது இங்குத்தானே வசிப்போம். நதியின் சமீபத்தில், மிகக் பூக்களையும் துளிகளையு முடையதும் மிகப் பெரியதுமான தவசிகளுக்குரிய இங்கணமரமொன்று இருக்கிறது; ஆகையால் இவ்விடத்திலேயே வசிப்போம். தேவா, தானவா, கந்தருவா, மனிதா, மிருகம், பறவை ஆகிய எல்லாராலும் நன்குமதிக்கப்பட்ட புன லையுடையதும் பரிசுத்தமானதும் எல்லாநதிகளினுஞ் சிறந்ததுமாகிய கங்கையைத் தரிசிப்போம்” என்றா லக்ஷ்மணரும் சுமந்திரரும், “அப்படியே” என்றுசொல்லிக் குதிரைகளை அம்மரத்தண்டை செலுத்தினார்கள். இராமா, வெகு அழகாய் விளங்கும் இங்கணமரத்தை யடைந்தவுடன், சீதையுடனும் லக்ஷ்மணருடனும் இரத்ததினின்று கீழே யிறங்கினா சுமந்திரரும் இரத்ததினினின்று இறங்கிக் குதிரைகளை அவிழ்த்துவிட்டு, மரத்தினடியையடைந்துள்ள இராமரைக் கூப்பியகையராய்க் கிடடிஞர்.

அவ்விடத்தில், இராமருக்கு உயிரத்தோழராயும், அத்தலத்திற்கு அதிபராயும், குகா என்ற பேரையுடையவராயும், வேடுவஜாதியிற் பிறந்தவராயும், நாலவகைப் படையினையு முடையவராயும், வேடுவாக்களுக்குத் தலைவராயும் ஒருவருண்டு; அவா, புருஷ சிரேஷ்டரான இராமா தம்முடையநாடிகு வந்திருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு, முதியவா்களுடனும் உறவினா்களுடனும் மந்திரிகளுடனும் கூடியவராய் இராமரைக் காண வந்தார்.

இராமா, வேடர்களின் மன்னவரான அவரைத் தூரத்தில வரும்போதே பார்த்து, லக்ஷ்மணருடன் எதிரிசென்று சந்தித்தாரா. குகா, மரவூரியுதித்துச் சடைதரித்துக்கொண்டிருந்த இராமரைக் கண்டு துக்கித்தவராய், அவரைக் கட்டியனைத்து, அவரைநோக்கி, “மகாபாகுவே, தங்களுக்கு

குகருடைய
உபசாரம்

அயோத்தியை எப்படியோ, அப்படியே

இவ்வூர் நான் தங்களுக்குப் பணிவிடை

செயவேன விருப்பத்திற்கு இடமுண்டிப

படிப்பட்ட விருந்தை யா பெறுவாரா?” என்று கூறி, பிறகு, குணத்துடன்கூடிய வெவ்வேறுவிதமான அனனம் முதலானவைகளையும் அரக்கியத்தையுங் கொணர்ந்து வந்து, இராமரைநோக்கி, “மகாபாகுவே, தங்களுக்கு நல்ல ரவா? இக்காட்டுப்பூமிமுழுவதும் தங்களுடையது நாங்கள் தங்களுக்கு வேலைக்காரர்கள், தாங்கள், எங்களுக்குத் தலைவா; தாங்கள் எங்களுடைய இராச்சியத்தை யாண்டு வரவேண்டும் உண்பனவும், தின்பனவும், நகுவனவும், பருகுவனவுமாகிய பொருள்கள் இங்குக் கொணர்ந்துவரப் பட்டுள்ளன; படுக்கைகளும் வந்துள்ளன, தங்களுக்குதிரை களுக்குத் தீனியும் வந்திருக்கிறது” என்றார்.

இவ்வாறு குகா சொல்லிமுடிக்கவே, இராமா, அவரைப் பார்த்து, “நடந்துவந்து எங்களை யெதிரிசென்றத னாலும், நடப்பினைக் காட்டியதாலும், நாங்கள் உங்களால் அருச்சிக்கவும் பட்டோம், மகிழ்ச்சியையு மடைந்தோம்” என்றுகூறிப் பிறகு, குகரைப்பருத்த புஜங்களால் தழுவிக் கொண்டு, “குகரே, சுற்றத்தாராருடன் உங்களை நோயற்

றவார்களாகத் தெய்வாதீனமாய்ப் பாராக்கி

இராமா குகரை
சேஷமம் வினவி,
கொணர்ந்துவந்
ததை யேற்கக்
கூடாதென்றல்.

றேன. நீங்கள் சேஷமமாக இருக்கின்றீர்

களா? உங்களுடைய அன்பார்களும் இராச

சியமும் சேஷமமா? உங்களுக்குப் பொருள்

குறைவின்றி யிருக்கின்றதா? நீங்கள் கொ

ண்டுவந்த எல்லாப்பொருள்களையும் அன்பினுற் கண்டு

அகமகிழுகிறேன், ஆயினும், நான் இவற்றை அங்கீகரிக்கக் கூடாது ஏனெனில், நான் தருப்பத்தாற்செய்த பவித திரமேகலைகளை யணிந்து, மரவுரியுடுத்து, மானதோல் தரித்து, வனத்திற கணிகளையும் கிழங்குகளையும் புசித்து, தருமமொன்றிலேயே கருத்தைச் செலுத்திக் காட்டில் வசிக்ருத தவசியாக இருக்கிறேன். ஆகையால், எனக்கு இப்பொழுது வேண்டுவது குதிரைகளுக்குப் புல் லொன்றுதான். மறவைகளிலொன்றும் எனக்கு வேண்டாம். இஃதொன்றைக் கொடுப்பதனாலேயே நீங்கள் என்னை நன்கு பூஜித்தவாக ளாவீர்கள். இவைகளோ எங்கள் தந்தையாருடைய விருப்பிற்கு இடமான குதிரைகள். இவை நன்றாகப் போஷிக்கப்பட்டனவேயானால், யானும் அருச்சிக்கப்பட்டவனே” என்றா குகா, தமது வேலைக காராகளைப் பார்த்து, “சீக்கிரங் குதிரைகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டித் தீனிபோடுங்கள்” என்று கட்டளைபிட்டார்.

பிறகு, இராமா, மரவுரியை உத்தரீயமாகப் பூண்ட வராய, மாலைச்சந்தியையை யுபாசித்து, லக்ஷ்மணா கொணர்துவந்த ஜலத்தையே உணவாகக் கொண்டார் லக்ஷ் மணா, சீதையுடன் பூமியிற் படுத்திருக்கும் இராமருடைய பாதங்களைக் கழுவிவிட்டு, அவ்விடத்தினின்று குகரிருந்த இடத்தை நோக்கிச் சென்று மரத்தினடியிலிருந்தார். குகரும், சுமந்திரருடன் லக்ஷ்மணரிடத்தில இராமகுணங் களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டு சையில் விற்பிடித்து, இரா மரைப் பாதுகாததற்காகக் கணவிழித்துக்கொண்டிருந் தார். பூமியிற் படுத்தவரும், புத்திமானும், புகழ்பெற்ற வரும், தசரதகுமாரரும், மகாததுமாவும், முன்னா ஒருபொ ழுதுந் துக்கத்தை யனுபவியாதவரும், சுகததுக்கே யுரிய வருமான இராமருக்கு, இரவு மெல்லக் கழியலாயிற்று.

ஐம்பததோராஞ் சருக்கம் :

குகர் முன்னிலையில் லக்ஷ்மணர் துயரப்படுதல்.

குசா, நோமையால, தமது தமையனருக்குப் பணி விடைசெய்தலிற் கருததுன்றியவரான இலட்சுமணரைப் பார்த்துப் பரிதபித்தது பின்வருமாறு சொல்லலுற்றா.—

“ஐயா, தாங்கள படுதது நித்திரை செய்ய
குருடைய
பெரு நட்பு இதோ சுகமான படுகை யேற்படுததப்
பட்டிருக்கிறது, ராஜபுத்திரரே, இதிற்
சுகமாகப்படுதது இளைப்பாறுங்கள். காட்டில் வசிக்ரும
நாங்களெல்லோரும் கஷ்டப்படாத தக்கவர்கள், தாங்கள்
சுகத்துக்கே யுரியவர்கள், ஆகையால், நாங்கள் இராம
ரைப் பாதுகாப்பதற்காகக் கண் விழிப்போம். இவ்வுல
கத்தில் இராமரைவிட அனபரானவா எனக்கு ஒருவரு
மில்லை. நான், இதை உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். தங்
களுடைய முன்னிலையிற் சத்தியத்தினமே லாணையிடுகின்
றேன் இவருடைய அருளிஞாலதான் இவ்வுலகத்தில் நான்
மிகக் புகழையும் தருமத்தையும் பொருளையும் அடைய
வேண்டுகின்றேன். ஆகையால், நான், சீதாதேவியுடன்
படுததிருக்கும் உயிராணைபரான இராமரைக் கையில் விற
பிடித்தவனாய்ச் சுற்றத்தாராகளுடன் எவ்விடத்திலும் பாது
காப்பேன் எப்பொழுதும் இக்காட்டிற் சஞ்சரிக்கு மென
ஞல் அறியப்படாதது ஒன்றுமில்லை பகைவாக்குடைய
பெரிய சதுரங்கசேனை வந்தபோதிலும் அதை நாங்கள்
பொறுது வென்றுவிடுவோம்” என்றா.

குசா இவ்வாறு சொல்லுமளவில், அரசுமாரரும்
மகாத்மாவுமான லக்ஷ்மணர், அவரைப் பார்த்து, “மாச
றறவரே, தருமத்தையே கைப்பற்றி யிருக்க
லக்ஷ்மணருடைய
துக்கம் குந தங்களால் பாதுகாக்கப்படும் நாங்கள்
எல்லோரும், அச்சத்தை யடைந்திலோம்;

சீதையுடன் பூமியில் இராமா படுத்திருக்கையில், நான், நித்திரையையாவது பிராணனையாவது சுகத்தைடாவது அடைதல் எவ்வாறு முடியும்? எவா தேவாசுராக ளெல்லோராலும் யுத்தத்தில் எதிராக முடியாதவரோ, அவா சீதையுடன் புறகளிற் சுகமாகப் படுத்திருக்கிறா! பாருங்கள் எவா மந்திரம், தவம், வேள்வி முதலியவற்றால் தசரதருக்கு மூத்தபிள்ளையாகவும் முக்கியராகவும் தமக்குத் தக்க லக்ஷணனை யுடையவராகவும் பிறந்தாரோ, அந்தஇராமா காட்டுக்குப் போனபிறகு, அந்தத் தசரத மன்னவா வெகுகாலம் பிழைத்திருக்கமாட்டா. விரைவில் பூமி நாதனற்றதாயவிடும்; நிச்சயம். ஸ்திரீகள், மிசக ஒலியுண்டாக அழுது சிரமத்தால் ஓயவார்கள், அதனால் அரணமனை ஒலியடங்கினதாகுமென்று எண்ணுகிறேன். இனி, கௌசலையும் தசரதரும் என் தாயும் பிழைத்திருப்பார்களென்று நான் நினைக்கவில்லை, ஒருகால பிழைத்திருந்தால், இன்றிரவுமட்டுமே பிழைத்திருப்பார்கள். எனதாயா, சத்துருக்களைப் பாரக்கவேண்டுமென்று ஒருவேளை பிழைத்திருப்பா. வீரப்புதலவனைப் பெற்ற கௌசலை நிச்சயமாய் மாண்புவிடவ ரென்பதைப் பற்றி நான் துக்கிக்கிறேன். அன்புள்ள ஜனங்களை யுடையதும் அழகிய காட்சியால் இஷ்டத்தைச் செயவ தும் தசரதமன்னவருடைய மரணத்தால் விசனமடைந்த துமான அந்த அயோத்தியாநகரம் அழிந்துவிடப்போகின்றதே! மகாத்துமாவும் அன்பரும் மூத்தகுமாரருமான இராமரைப் பாராத மகாததுமாவான தசரதருடைய பிராணன் உடலில் எவ்வாறு தங்கும்? தசரதா மாண்டவுடன் அவாபின் கௌசலை மாண்புபோவா. அதன் பிறகு, என் தாயும் நாசமடைவா. இராமரை இராசசியத் தில்முடிசூட்டிவைக்காமல், மேன்மேலவளாநதுவந்த தமது கருத்துக் கைகழிந்துவிட்டதால், எனதுபிதா இறந்தேவிடுவா. அவா இறந்த அக்காலத்தில், பிரேதத்திற்குத் தொ

ழிலசெய்யநேரிடுமபொழுது, இறந்தஅரசரைப் பாக்கியசா
லிகள் ஸமஸ்காரஞ்செய்வார்கள். அழகான நாற்சந்திகளின்
அமைப்பினைப் பெற்றதும், நன்றாக அமைந்த பெரியவீதி
கள் பொருந்தியதும், மாடமாளிகைகள் நிறைந்ததும்,
ரதக்ஜதுரகங்களால் நெருக்க மடைந்ததும், வாததியகோ
ஷங்கள் முழங்கப் பெற்றதும், எல்லாமங்களமும் அமைந்
ததும், மகிழ்ந்த செல்வர்கள் வசிக்கப்பெற்றதும், தோப
புக்களும் தோட்டங்களும் மலீந்துள்ளதும், கூட்டங்கூட்டி
நடத்தும் உதஸவங்களால் விளங்குவதுமான எனதுதந்தை
யாரது இராஜதானியாகிய அயோத்தியில் பரதாமுதலி
யோர சுகமாக வாழப்போகிறார்கள் தசரதா பிழைத்தி
ருப்பாரா? இராமா வனவாசத்தை நிறைவேற்றினபின், பின்பு,
மீண்டும் உண்மையில் நல்ல விரதத்தையுடைய தந்தையாரா
க்ஷேமமாயிருக்க நாங்கள் அயோத்தியிற் புகுவோமா?
இந்த இராமா வனவாசத்தை நிறைவேற்றினபிறகு, தமது
சொலஉண்மையாகப்பெற்ற தசரதா க்ஷேமத்துடனிருக்க
அயோத்தியிற் புகுவோமா? ” என இவ்வாறு துககத்
தாற் பரிதபித்ததுக்கொண்டிருக்கும்போழுதே இரவு கழிந்
தது ஜனங்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவரும் ராஜகுமாரரு
மான லக்ஷ்மணா, இராமரிடத்துள்ள அன்பால் இவ்வாறு
உண்மையாகக் குகரிடம் உரைக்க, அக்குகா, ஜீவரத்தால
வருந்தும் யானைபோல துககத்தால மிகவருந்தினவராய்க்
கண்ணீர்விட்டார்.

ஐம்பத்திரண்டாஞ் சருக்கம்:

இராமர் ஜடைதரித்துக்கொண்டு கங்கையைக்

கடத்தல

விசாலமான மாரபையுடையவரும் மிக்க கீர்த்தியை
யடைந்தவருமான இராமா, பொழுது விடியுஞ் சமயத்தில்,

சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்தியவரும் சுமிததிரையின் புதல்
வருமான லக்ஷ்மணரை நோக்கி, “காமத்தை வினைக்கும்
இரவு பெருமபாலுங் கழிந்தது அருணனுதிகருந தரு
ணமும் கிடழிறறு குழந்தாய், இதோ பரததுவாஜ

பக்ஷியும் குயிலும் கூவுகின்றன வனத்திற்
இராமா கங்கை
மைக கடப்போ
மெனறல சத்திக்கும் மயில்களின் சததமும் கேட
கின்றது. யாகஞ்செய்ய வுரியவனே, சமுத்

திரத்தை நாடி வேகமாகச் செல்லும் இக்கங்கையை நாம்
கடப்போம்” என்றா. நண்பரை மகிழ்விப்பவரான லக்ஷ்
மணா, இராமருடைய வாரததைபின் கருததை யறிந்து,
குகருக்கும் சுமந்திரருக்கும் இராமருடைய வாரததையின்
பொருளை யறிவித்தது தமது தமையரைது முனபே
யிருந்தாரா. அக்குகா, இராமா சொல்லியதைக் கேட்டு,
அவாகருததைச் சிரசால் வகித்துத் தமது மந்திரிகளை

விரைவில் வரவழைத்து அவர்களை
சூகா மரக்கலங்
கொண்டுவரக்
கட்டளையிடுதல் நோக்கி, “துடுப்புடன் கூடியதும் மீகாம
னைப்பெற்றதும் விரைவில் கடக்கவல்ல

தும் உறுதியுள்ளதுமான மரக்கலத்தை இராமருக்காகத்
துறையில் விரைவாகக் கொண்டுவருங்கள்” என்றா.

அக்கட்டளையைக்கேட்டுக் குகருடையமந்திரிமாரா, அழ
கிய மரக்கலத்தைக் கொண்டுவந்து, சூக்
மரசகலம்
செதமானது ருக்குத் தெரிவித்தாராகன பின்பு சூகா,
அஞ்சலியுடன் கூடியவராய், இராமாமுன்
நின்று, அவரைநோக்கி, “தலைவரே, இதோ மரக்கலம்
வந்திருக்கிறது இன்னும் யான் யாதுசெய்யவேண்டும்?
தேவகுமாரருக்கு ஒப்பானவரே, புருஷசிங்கமே, சமுத்
திரத்தை நாடிச் செல்லும் இந்நதியைக் கடக்கத்தக்க
மரக்கலம் வந்திருக்கிறது. அழகியவிரதத்தை யுடையவரே,
தாங்கள் இதில் வீற்றிருக்கலாம்” என்றா.

பின்பு, மிக்க காந்தியால் விளங்கும்வரான இராமா,
குகரை நோக்கி, “உங்களால் நான் என்னுடைய இஷ்டத்

தைப் பெற்றேன மணவெட்டி கூடை முயலிய உப்
கரணங்களைச் சீக்கிரம் மரக்கலத்தி லேற்றுவங்கள்” என்
றா அதன பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள், கவசமணிநது

இராமா தூணிகளையுங் கத்திகளையுந் தரித்துக்கொ
மரக்கலமேறப் ண்டு விலலாளிகளாய், சீதைபுடன், கங்கை
புறப்படுதல் யை யடையும் வழியாகச் சென்றார்கள்.

சுமந்திரா தருமத்தை யுணர்ந்தவரான இராமரை
வணக்கத்துடன் கிடங்கு கூப்பியகையராய், “எனக்கு
என்ன கட்டளை யிடுகிறீர்கள்?” என்று கேட்க, இராமா,

இராமா வலக்கரத்தால அவரைத் தடவாநின்று
சுமந்திரருக்கு கொண்டு, “உத்தமரானசுமந்திரரே, சீக்கி
விடைகொடுத் தல் ரமே அரசருடைய சமீபத்திற் சென்று

முன்போலவே இனிமேலும் அங்கு ஜாகருக்கராகவிருங்கள்
கங்கைக்கரை வரையில் நீங்கள் இரத்தமோட்டி வந்தீர்கள்
என்றோ! இனி, இரத்தத்தை விட்டுக் கால்களினூற பெருங்
காட்டிற் போவேன, ஆகையால் நீங்கள் திருமபிவிடலாம்”
என்று கூறினா.

சாரதியான சுமந்திரா, இராமா தமக்கு விடையளித்
ததைக் கேட்டுத் துயரமடைந்தவராய், ஆண்புலியான
அவரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானா:—

“மனைவியுடனுந் தம்பியுடனுங் கூடிய தாங்
சுமந்திரருடைய கள், எளியவன் போலக் காட்டிலவசித்தல்
புலம்பல் உலகத்தில ஒருவராலும் அங்கீகரிக்கப்பட

வில்லை. பிரமசரியம், அததியயனம், மெனமை, நோமை
ஆகிய இவைகளையுடைய தங்களுக்கும் விசனம் நேரிட்ட
தனால், நான், இனி, பிரமசரியத்திலாவது அததியயனத்தி
லாவது மெனமையிலாவது நோமையிலாவது பிரயோஜந
மிருக்கிறதென்று கருதமாட்டேன். இராகவரே, வீரரே,
தாங்கள், தம்பியோடும ஜாங்கியாரோடுங் காட்டில் வசித்
தவர்களாய், விஷ்ணுவைப்போல ஒப்பிலலாத புகழை
யடையப்போகிறீர்கள் நாங்களோ உமமால் வஞ்சிக்கப்பட

டவர்களாய்க் கெடுக்கப்பட்டோம், துக்கத்தை யடைந்த வாகளாய், பாபத்தையே யெப்பொழுதுங் கருதுமவளான கைகேயி பின்வசத்தி லாகப்போகின்றோம்” என இவ்வாறு கூறாநின்ற சாரதியான சுமந்திரா, உயிருக்கு ஒப்பானவ ரும் வெகுதூரஞ் செல்ல நிற்பவருமான இராமரை நோக்கி, மிகுதுயரமடைந்தவராய் வெகுநேரம் அழுதார்.

இராமா, அழுது ஓய்ந்தபிறகு ஆசமனஞ்செய்து பரி சுத்தராயநின்ற சுமந்திரரை நோக்கி, வெகு மதுரமாக

“இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்த அரசாக
இராமா சுமந்திர
ருக்கு இட
கட்டளை
ருக்கு, உங்களைப்போன்ற நண்பர் ஒருவரு
மில்லை, தசாதமன்னவா என்னைக் குறித்
துத் துயரப்படாதவண்ணம் நீங்கள் செய்யவேண்டும்.
மன்னவா புத்திரசோகத்தால மாழ்கின மன முடையவா ;
முதுமைப்பருவ மடைந்தவா, மனமதனுக்கு அடிமைப்பட
டிருக்கின்றா, ஆகையால்தான் இதை நான் உங்களுக்குச்
சொல்லுகிறேன். மகாதமாவான்மன்னவா, சைகேயியம்மா
வின இஷ்டத்தைச் செய்வதன்நிமித்தம் எவ்வெவற்றைக்
கட்டளையிடுகிறாரோ, அவ்வவற்றை அநாதரியாமற்செய்து
முடிக்கவேண்டும் மன்னவர்கள், எல்லாத் தொழில்களும்
தங்களுக்கருத்தின்படி நிறைவேறுவதால்தான், இராச்
சியத்தைப் பாதுகாக்கின்றார்கள். சுமந்திரரே, அந்த மகா
ராஜா அநிஷ்ட மடையாமலும் துக்கத்தாலவாடாமலும்
மிருக்கும்படி அவருடைய காரியத்தைச் செய்யுங்கள்.
நீங்கள், துக்கத்தையறியாதவரும் பிராயத்திலமுதியவரும்
ஐம்புலங்களை வென்றவருமாகிய மகாராஜாவை என்
பொருட்டு வணங்கி, “நானும் லக்ஷ்மணனும் சீதையும்,
அயோத்தியை விட்டுவந்து துயரப்படாது
காட்டில் வசிக்கிறோம். பதினான்குவருஷங்
கழிந்தவுடனே வரும் லக்ஷ்மணனையும் என்
னையும் சீதையையும் அடிக்கடி பராக்ஷப்
போகிறீர்கள்” என இவ்வாறு அவரிடத்திற் சொல்லி,

இராமா
அயோத்திக்குச்
செய்தி சொல்லி
யனுப்புதல்

மாதாவுக்கும் கைகேயியமமாவுக்கும் தாயின் அருகிலிருக்கும் மறறைத்தேவிமாராக்கும் எனனுடைய கேஷமத்தைச் சொல்லுங்கள் அன்றியும், கௌசலையிடத்தும் மகாராஜரிடத்தும், சீதை நான் வித்துவானுலக்ஷ்மணன் ஆகிய நாங்கள் சொன்னதாக வணக்கத்தையுஞ் சொல்ல வேண்டும் அங்குப் பேராயச சோநதவுடனே நீங்கள், பரதனை வரவழைத்து, அவனுக்கு இளவரசு பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைக்கவேண்டும் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம்பண்ணி அவனைக் கட்டியணைத்துக்கொண்ட பின்பு, எங்களுடைய பிரிவாலுண்டான துக்கம் உங்களை வருத்தாது. பரதனிடத்திலும், “நீ, உன் தகப்பனாரிடத்தில எவ்விதமாக நடந்துகொள்கிறாயோ, அதேவிதமாக உன்னுடைய எல்லாத் தாய்மாராகளிடமும் வித்தியாசமில்லாமல் நடந்துகொள்ள வேண்டும். உனக்குக் கைகேயியும் சுமித்திரையும் எவ்வாறு சிறந்தவர்களோ, அவ்வாறே என் தாயான கௌசலையுஞ் சிறந்தவள் தந்தையின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதால் இளவரசுபட்டத்தை யங்கீகரித்த உன்னால், இம்மை மறுமைச் சுகங்களைப் பெறலாகும்” என்று சொல்லவேண்டும்” என்றா.

இவ்வாறு இராமரால் விடைகொடுக்கப்பட்டவரும் துக்கத்தால் மெலிபவருமான சுமந்திரா, அவவாராதையைக் கேட்டு அன்பினால் பின்வருமாறு சொல்லலானா:—

சுமந்திரா உடனிருக்க வேண்டிக்கொள்கலை
 “நான் தைரியத்துடன் எவ்வாராதையைச் சொல்வதோ, அது உபசாரத்தினாலன்றி அன்பினுற சொல்வதாகும், அவவாராதை முழுவதையும், இவன் பகதிமானென்று எண்ணித் தாங்கள் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நான், தங்களுடைய பிரிவால், புத்திரசோகத்தை யடைந்ததுபோலுள்ள அநந்கரத்தைத் தங்களுடனல்லாமல் எவ்வாறு சென்று சேர்வேன்? முன்பு, இராமருடன் கூடிய இரத்தத்

லதப பாதது, இப்பொழுது இராமரில்லாமற் செல்லும் இரதததைப் பாக்கும் ஜனங்களும் அயோத்திகளும் பிள்ளைகளுமே! போரிற் கொல்லப்பட்ட வீரனை யுடைய சேனையைப்போல, தங்களை யின்றிச் சாரதியோடு மாத்திர மிருக்குஞ் சூனியமானதேரைக் கண்டு, அயோத்திமாநக ரம் எளிமையை யடையுமே! ஜனங்கள், தாங்கள் வெகு தூரத்தில் வசிப்பினும், பாவனையால் கண்ணுக்கு எதிரில் நிற்குந் தங்களைக் கண்டு, உணவிலும் விருப்பமற்றவாகளா யிருப்பதாக ளென்பது திண்ணம். இராகவரே, தங்களு டைய பிரிவில, தங்களாவிஷயமான துக்கத்தால் வாடிய மனத்தையுடைய ஜனங்களின்கலக்கத்தைத் தாங்களபாற் தீரிகளன்றோ! பட்டணத்துச் சனங்கள், இரதத்துடன் கூடிய என்னைக் கண்டமாததிரததில், தங்களுடைய பிரி விறசெய்த அழுகையினும் நூறுமடங்கு அதிகமாகப் புலம் புவார்களே! நான் தங்களதாயாரிடம் எனன் சொல்லு வேன்? “நான் தங்களுடைய குழந்தையை மாமன்விட டில விட்டு வந்தேன்; ஆகையால் வருந்தவேண்டாம்” என்று சொல்லலாமென்றால், நான் இவ்வாறு பொய வாராததைசொல்வதில்லை “காட்டில் விட்டுவந்தேன்” என்ற கேட்கமுடியாத உண்மைச்சொல்லை எவ்வாறு சொல்லு வேன்? தங்களையும் சீதாலக்ஷ்மணர்களையும் சுமப்பனவும் என்னுடைய அதீனத்திலிருப்பனவுமான உயரநத குதி ரைகள், தங்களையின்றி யிருக்கும் இரதததை எவ்வாறு சுமக்கும்? ஆகையால், மாசற்றவரே, தங்களை விட்டிட்டு நான் அயோத்திக்குப்போக வல்லமை யுடையவனல்லன். தங்களுடன் காட்டுக்குவர எனக்கு அநுமதி யளிக்கவேண் டும். இவ்விதமாக இரக்கும் என்னைக் கைவிடுவீர்களே யானால், நான் அநதக்ஷணமே இரதத்துடன் அக்கினியில் விழுந்துவிடுவேன். உடன் வர எனக்கு அநுமதிக்கொடுத் தால், நான், வனத்தில் தங்களுடைய தவத்துக்கு இடை

யூறு செய்யும் பிராணிகளை இரத்ததாற போக்குவேன். பட்டாபிஷேகமான தங்களுக்குத் தேரோட்டுதலா லுண்டாகுஞ் சுகம், பாகியவீனானு என லடையப்பட விலலை, தங்களுடைய உதவியால், வனவாசத்தாலுண்டாகுஞ் சுகத்தையாவது அடைய விரும்புகின்றேன். கருணை புரியுங்கள், அரணியத்தில் தங்களுடைய சமீபத்திலிருக்க விரும்புகிறேன். தாங்கள் என்மேல் அன்பு கூர்ந்து “என் சமீபத்தில் வசிப்பவனாக இரு” என்று சொல்ல வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன். வீரரே, இக்குதிரைகளும், காட்டில் வசிக்ருத தங்களுக்குத் தொண்டு புரிந்துவந்தால், உத்தமமான கதியை யடையும். நான், காட்டில் வசித்துக்கொண்டு தங்களுக்குப் பணிவிடையைத் தலையாற செயவேன், அயோத்தியையும் தேவலோகத்தையும் எல்லாப்படியாலும் கைவிடுகிறேன், தேவேந்திரனுடைய இராஜதானியில், பாவத்தொழிலையுடையவனால் எவ்வண்ணம் புகுதல் முடியாதோ, அவ்வண்ணம் தங்களை யின்றி யிருக்கும் என்னால் அயோத்தியிற் புகுதல் முடியாது வனவாசம் முடிந்தவுடன் மீண்டும இந்த இரத்தத்தினாலேயே பட்டணத்திற்குத் தங்களைச் சுமந்து செல்வே னென்பது எனனுடைய கருத்து. காட்டில் தங்களுடனிருக்கு மெனக்குப் பதினாண்டுவருஷமும் ஒருகூண் மாயக கழிந்துவிடும், அதுவே, தங்கள் பிரிவில் நூறு மடங்கு அதிகமாகும் வேலைக்காரர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தவரே, யஜ்மானனுடைய புதலவரான தாங்கள் செல்லுங் காட்டில் உடன்வர உறுதிகொண்டிருப்பவனும், தங்களிடத்தில் பகதியையுடையவனும், தங்களுடைய வேலைக்காரனும், மரியாதையைக் கடந்து செல்லாதவனுமான என்னைத் தாங்கள் கைவிடுதல் தக்கதன்று” என்றார்.

வேலைக்காரர்களிடம் அன்பு வைத்த இராமா, இவ்வாறு எளிமையுடன் பலவகையாக அடிக்கடி யாசிக் குஞ் சுமந்திர

சுமந திராதிருமப
வேண்டியதற்கு
காரணம்.

ரைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு மொழிய
லானா:— “யஜமானனிடத்தில் அன்பு
ள்ள சுமநதிரரே, நான், உங்களுக்கு எனமீ
துள்ள சிறந்தபக்தியை அறிவேன. இங்

கிருநது பட்டணத்திற்கு உங்களை யனுப்புக காரணத்தைக்
கேளுங்கள். என்னுடைய சிறியதாயாரான கைகேயியம்மா,
பட்டணத்தை யடைந்த உங்களைப் பார்த்து, “இராமன்
காட்டை யடைந்தான்” என்று விசுவாசமடைவா; அத்
தேவியாரா, வனவாசத்தை யான் அடைந்ததால் மகிழ்
நது, தாமிசிரான அரசாமிது உள்ள “பொய்சொல்லுகிற
வா” எனற சந்தேகம் நீங்குவா எனனுடைய சிறிய
தாயாரா, தம புதல்வனுன்பரதலை எம்மருங்கும் பாதுகாக
கப்படும வளமுள்ள இராச்சியத்தாற் சுகமடைவா. இது
தான் முக்கியமான பிரயோஜனம். நீங்கள், என்னுடைய
விருப்பத்திற்காகவும், தந்தையாருடையவிருப்பத்திற்காக
வும், இரத்ததுடன் கூடியவராய், ஊரை யடையுங்கள்.
நான் எவ்வெவாக்கு எவ்வெவற்றைச் சொல்லுமபடி சொன்
னேனோ, அவ்வெவற்றை அவரவர்களிடஞ் சொல்லவேண்
டும” என்றா.

தேனியவானுன இராமா, இவ்வாறு சுமநதிரரிடத்திற்
கூறி அடிக்கடி நல்லவாரத்தை சொல்லி, பின்பு குகரை
இராமர் நோக்கி, காரணங்களுடன் கூடிய வாரத்
ஆலம்பால கொ தையைச்சொல்லலானா:—“குகரே, ஜனங்
ணடுவரக கட களுடன் கூடிய காட்டில் வசித்தல எனக்கு
டனையிடல யோக்கியமன்று. இப்பொழுது ஆச்சிரமத்தில் வசித்தலே
தக்கது. ஆகையால், ஆச்சிரமவாசத்துக்குத் தக்க ஜிடை
தரித்தல முதலியவை செய்யவேண்டும கைகேயியால்
பதினான்குவருஷங்கு காட்டில் வசிக்குமபடி கட்டினையிடப்
பட்ட நான், தந்தை சீதை லக்ஷ்மணன் என்ற இவர்க
ளுக்கு இத்ததைச் செய்ய விருப்பமுடையவனாய், தவசிக்

ளுக்கு உரியனவான காட்டுணவைப்புஜிததல தரையிறபடுததல முதலிய நியமங்களைக் கைக்கொண்டு, ஜடைதரிததுக்கொண்டு போகப்போகின்றேன, அதற்காக ஆலம்பாலைக் கொண்டுவாருங்கள்” என்றா. உடனே குகரும், அந்தப்பாலை இராமாபொருட்டுச் சடித்தியிற கொண்டு வந்தாரா அந்தோ! அதனால் இராமா தமக்கும் லக்ஷ்மண

ருக்கும் ஜடைசெய்தாரா!! நீண்ட கைகளை ஜடைதரித்தல்

யுடைய ஆண்புலியான இராமா, ஜடையுடையவரானா!! மரவுரிகளை யுதித்துக்கொண்டிருப்பவர்களும் ஜடாமண்டலதாரிகளும் ரிஷிகளையொத்தவர்களுமாய், இராமலட்சுமணராகிய அவவிரண்டு உடன்பிறந்தவர்களும் விளங்கினார்கள்.

பின்பு, வானபரஸ்தார்களுக்குரிய தருமத்தை மேற்கொண்டு பிரமசரியம முதலிய விரதத்தை யுடையவரான லக்ஷ்மணருடன்கூடிய இராமா, நண்பரான குகரைப்பார்த்து, “குகரே, சதுரங்கபலத்திலும், பொருளிலும்,

அரணிலும், நாட்டிலும் ஜாக்கிரதை யுடையவராக இருங்கள், இராச்சியம் நான்கு

பக்கத்திலும் மிகவும் வருந்திக் காகத்தகத்தனறே!” என்றா. இக்ஷ்வாகு வம்சத்தை மகிழ்விக்கப் பிறந்தவரான இராமா, இவ்வாறு குகருக்கு விடையளித்து, சிறிதும் மனங்கலங்காமல், சீதையுடனும் இலட்சுமணருடனும் சீக்கிரம் போகலானா.

அந்த இராமா, நதிக்கரையில மரக்கலத்தைக் கண்டு, மரக்கல மேறி வேகமாகச்செல்லுங் கங்காநதியைக் கடக்கனது விரும்பினவராய், லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து, “ஆண்புலியே, இங்கிருக்கும் மரக்கலத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு நன்மனத்தையுடைய சீதையை யேற்றுவாய்; உடனே நீயும் ஏறுவாய்” என்றா இராமருடைய கருத்தையறிந்தவரான இலட்சுமணர், தமது தமையொருடைய

கட்டளையைக் கேட்டு, அதனை நிறைவேற்றுவவராய், சீதையை முதலில் ஏற்றிப் பிறகு தாம் ஏறினா பின்பு, பராக் கிரமமுடையவரும் இலட்சுமணருக்குத் தமையனுருமான இராமா, தாமே மரக்கல மேறினா. அதன பிறகு, வேடததலைவராகிய குகா, தமது சுற்றத்தாரை நோக்கி “கரையிறகொண்டுபோய்விடுங்கள்” என்று ஏறினா. மிகக் தேஜஸவியான இராமா, அந்த மரக்கலத்தில் ஏறினபிறகு, பிராமணாக்களுக்கும் க்ஷத்திரியாக்களுக்குத் தக்கதும் தமக்கு நனமை தருவதுமான மந்திரத்தை ஜபித்தா பின்பு, இராமா, சாஸ்திர முறைப்படி ஆசமனம் பண்ணிச் சீதையுடன் சந்தோஷமாகக் கங்கையை வணங்கினா. மிகக் காந்தியையுடைய இலட்சுமணரும் வணங்கினா. இராமா, சுமந்திரருக்கும் தமதுபரிவாரங்களுடனகூடிய அக்குருக்கும விடைகொடுத்தவிட்டு, மரக்கலத்தில் வீற்றிருந்தவராய், அதனைச் செலுத்தும்படி நாவிகாக்களுக்குக் கட்டளையிட்டா.

பின்பு, அவர்களால் தள்ளப்பட்டதும் ஜாக் கிரதையையுடைய நாவிகாக்கையுடையதும் அழகியதுபிப்புகளால் விரைவாகச் செல்வதுமான அம்மரக்கலம், விரைவில் ஜலத்தைக் கடக்கச் சென்றது. அது கங்கையின் நடுவை யடைந்தவுடன், குற்றமற்ற சீதை, கங்கையை நோக்கி, “கங்கையே, மகாராஜராயும் புத்திமாயுமிருக்குந் தசரதருக்குப் புதலவரான இவா, உன் சீதைக்காகதேவியைப் பிராத தித்தது னால் ரக்ஷிக்கப்பட்டி, பூரணமாகப் பதினான, கீர்த்தியை யுடையவளே, எல்லாவிருப்பங்களுங்கைகூடப் பெற்றவளே, தேவீ, உன்னைச் சந்தோஷமாகப்

பூஜிப்பேன. தேவீ, மூன்று பிரிவாகப் பிரிந்து மூன்று வழியிலோடுகின்ற நீ, பிரமலோகத்தினின்று தோன்றிய, இவ்வுலகத்தில், சமுத்திரராஜனுடைய பாரையாகவுங் காணப்படுகின்றாய் அழகியே, தேவீ, இவ்வாறு புகழ்பெற்ற உன்னை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன்; துதிககிறேன் ஆண்புலியான இராமா, மங்களமாகத் திருமபிவந்து இராசசியத்தை யடைந்தபொழுது, உனக்கு விருப்பத்தைச் செய்யும்பொருட்டு, அந்தணர்களுக்கு, நூறு யிரம் பசுக்களையும் வஸ்திரங்களுக்கும் மனோஜனமான அன்னத்தையுங் கொடுப்பேன. தேவீ, நகரத்தை மீண்டுமடைந்த நான், நியமத்தை யுடையவளாய், ஆயிரங்களாக்குடங்களாலும் மாமசமாகிற் உணவினாலும் உன்னைப் பூஜிப்பேன உன் நதிக்கரையி லிருக்கருந் தேவதைகளெல்லாரையும் புண்ணியதீர்த்தங்களையுங் கோயில்களையும் பூஜிக்கிறேன். குற்றமற்றவளே, மாசற்ற என்கணவா, என்னுடனும் தமதுதம்பியுடனும் கூடியவராய், வநவாசத்தை முடித்து மீண்டும் அயோத்திக்குத் திருமபட்டும” என்றாள்.

இவ்வாறு கங்காதேவியை நோக்கிச் சொல்லிக்கொண்ட
 மரக்கலத்தி டிருப்பவளும் குற்றமற்றவளும் சாமாத
 னின்று தியமுடையவளுமான சீதை, தென்கரை
 இறங்குதல் யைச் சீக்கிரமாக அடைந்தாள ஆணை
 றுயும் பகைவரைத் தபிக்குமபடிசெய்பவராய் மிருக்கும்
 இராமா, தென்கரையை யடைந்து, தமது தம்பியுடனும்
 சீதையுடனும் அதைவிட்டு இறங்கி நடக்கலானா

பின்பு மகாபாகுவான இராமா, லக்ஷ்மணரைப் பா
 இராமா லக்ஷ்ம தது, “ நீ, ஜனங்களிருக்குமிடத்திலும்
 ணருக்கு இட ஜனங்களிலலாத இடத்திலும் பாதுகாப்பவ
 கட்டளை குை இருக்கவேண்டும் இதற்குமுன் பாத
 திராததும் ஜனங்களறந்துமான காட்டிற பாதுகாப்பு அவ

சியஞ் செய்யததககது லக்ஷ்மணா, நீ முனநட, உன பின்னே சீதை வருகிறாள். நான் உன்னையும் சீதையையும் பாதுகாத்துக்கொண்டு உங்களிருவாக்கும் பின்னே வருகிறேன். ஆணேறே, இக்காட்டில் நமமில் ஒருவரையொருவாதாம பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டும் ஒருசெய்கை நடந்தபின்பு மீண்டும் அதனைச்சேர்த்தல் முடியாதன்றோ! சீதை, ஜனசங்கமற்றதும், கழனி தோட்டம் ஆகிய இவையிலலாததும், மேடுபள்ளமான இடங்கள் சேரப்பெற்றதும், பெரும பள்ளங்களை யுடையதுமான வனத்தைப் பாராபபதால், இனித்தான் வநவாச துக்கத்தை யறிவள்” என்றா.

இப்படி இராமா சொல்ல, அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணா முன்னே நடக்கலானா, இரகுசூலம் மகிழ்வந்த இராமரும் சீதைக்குப் பின் நடக்கலானா. சுமந்திரா, சடிதியிற கங்கையின் அக்கரையை யடைந்த இராமரைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்று, அவர்கள் வெகுதூரஞ் சென்றதால் திரும்பின் பாவையை யுடையவராய், துக்கத்தாற் பரிதாபமடைந்து கண்ணீர் வடித்தா.

உலகபாலாபோன்றவரும், காந்தியுள்ள மகாத்துமாவுமான அந்த இராமா, மகாந்தியாகிய கங்கையைக் கடந்த பிறகு, வனமுள்ளதும் பயிர்களின்வரிசை வதஸதேசஞ் சோதல யை யுடையதும் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சி யுட னிருப்பதுமான வதஸம் எனநாட்டையடைந்தா. சாயங்காலமானவுடன் பசியையுடைய அவ்விருவரும், சீதையை ஒரு மரத்தினடியில் இருக்க வைத்து, பன்றி, ரிசியம் பிருஷ்தம் ருந் என்ற மூன்றுவித மான்கள் ஆகிய பரிசுத்தங்களான இந்நான்கு பெரிய மிருகங்களை விரைவிற கொன்றெடுத்ததுக்கொண்டு, வசிப்பதற்காகச் சீதையை விட்ட அம்மரத்தையே நாடியடைந்தனா.

ஐம்பத்துமூன்றஞ் சருக்கம்:

முதல்நாளிரவில் அச்சமின்றிச் சயனித்தல்.

எல்லாருள்ளங்களையும் மகிழ்விப்பவாக விற சிறந்தவ
ரான இராமா, அம்மரத்தை யடைந்து, சாயங்காலசந
தியாவந்தநத்தைச் செய்தபிறகு, லக்ஷ்மணரை நோக்கிப்
பின்வருமாறு சொல்லலானா :—“ இப்பொழுது, காடில்

நமக்குச் சுமந்திரரின்றி யிருக்கும் முதலி
காடில் முதல் ரவு வந்தது. இவ்விரவில நீ வருந்துதல்
விரவு கழித்தல்

தக்கதன்று. லக்ஷ்மணா, இன்றுமுதல்
இரவுகளில் நாயிருவரும் சோம்பலின்றிக் கணவிழித்
திருக்கவேண்டும், ஏனெனில், சீதையின் யோக்கேஷமம
நமமுடைய அதீனத்தி விருக்கின்றதன்றோ ! சுமித்திரை
யின்புதலவனே, இவ்விரவைக் கஷ்டப்படடே கழிப்போம்;
நாமே தேடிக்கொண்டுவந்த புறங்களையும் இலைகளையும்
பூமியிற் பரப்பி அதிற் படுப்போம்” என்று இவ்விதமாகச்
சொல்லி, சிறந்த படுக்கையிற் படுக்கத்தக்க இராமா,
வெறுந்தரையில் படுக்கையைச் சித்தஞ்செய்தபிறகு, வீற
நிருந்து, லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து, அழகிய இவ்வாரத்தைக்
களைச் சொல்லலானா :—“லக்ஷ்மணா, மகாராஜா இப்பொ

இராமா தமது
தந்தையரை
நினைத்த
துக்கப்படுதல்

ழுது துயரத்துடன் துங்குவாரா, கிச்சயம்.

*மனோரதங்கள் கைகூடப்பெற்ற கைகேயி,
சந்தோஷமுடைய வுரியா தேவியான்
அகக்கேயியாரா, ஊரினினு வந்த பரத
னைப் பார்த்து, அவனுக்கு இராச்சியம் நிலைப்படுமென
ருட்டு, மகாராஜருடைய வுயிரை வாங்காமலிருப்பாரா ?

* இராமா தமது இலாபத்தையுத்தேசித்துக்கூறுவதுபோன்ற தசரதா
கைகேயி இவர்களுடையநிந்தை மேல் லக்ஷ்மணரைநோக்கி“ நீ இவ்கிருந்து
காலையில் அயோத்திக்குப்போவாய்” என்று கூறுவதால் அதற்கு இணங்க
லக்ஷ்மணரின்கருத்தை யநுசரித்துச் சொல்லப்பட்டதாம்

அநாதரும், முதியவரும், எனனாலும் பிரியப்பெற்றவரும், காமனுக்கு ஆடப்பட்டவரும், கைகேயியின் அதிநததி லிருப்பவருமான தநதையாரா, என்ன செய்வாரா! நாம் காட்டிற்றபடும இததுகததையும், அரசருடைய புத்திமயக்கததையும் ஆலோசித்துப்பாராதது, “அரத்தம் தருமம் இவைகளைவிட, காமமே அதிக பலமுள்ளது” என்ற புத்தி எனக்கு உண்டாகின்றது லக்ஷ்மணா, என்னை என தநததை கைவிட்டதுபோல, எந்தமூடமனிதன் தன் இஷ்டப்படி நடக்கும் புதலவனை ஒருஸதீரீயினப்பொருட்டுக கைவிடுவான்? கைகேயியின் புதலவனான பரதன், தன் மனைவியோடு கூடியவனாய், சந்தோஷத்தை யடைந்ததுள்ள கோசலநாட்டை மகாராஜாவைப்போல தான் ஒருவனாய்ச் சுகமாக அனுபவிக்கப்போகிறானே! என தநததை பிராயஞ்சென்றவராயிருக்க, நானும் காட்டில் வசித்திருக்கையில், அப்பரதனை எல்லா இராச்சியத்துக்கும் பிரதானனாவான். எவன் தருமராததங்களைக் கைவிட்டுக் காமத்தைப் பற்றுகிறானோ, அவன், தசரதமன்னவரைப்போல விரைவில் ஆபத்தை யடைகிறான். யாக்குசெய்ய வுரியவனே, தசரதருடைய மரணத்திற்கும் என்னைக் காட்டுக்கு ஓடுதற்கும் பரதனுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுப்பதற்குமே கைகேயி வந்தாரென்று எண்ணுகிறேன். செலவச் செருக்கினால் மோகமடைந்த கைகேயி, என்பொருட்டுக் கோசலையையும் சுமித்திரையையும் வருத்தாதிருப்பரா? லக்ஷ்மணா, என பொருட்டுச் சுமித்திராதேவியாரா, துயரப்படவேண்டாம்; நீ இங்கிருந்து அயோத்யைக்குக் காலையிலேயே ஏகுவாய். நான் ஒருத்தனாகவே சீதையுடன் தண்டகாரணியத்துக்குப் போகிறேன்; அநாதையான கௌசலைக்கு நீ தலைவனாவாய். அறபத்தொழிலையுடைய கைகேயியாரா, பகைமையால் அநியாயஞ் செய்வாரன்றோ! ஆகையால், தருமத்தை யுணர்ந்தவனான பரதனிடத்தில்

என்னுடைய தாயை அடைக்கலமாகக் கொடுப்பாய். சுமித்திரையின் குமாரனே, முற்பிறப்பில், எந்தாய், அநேக மாதாக்களைத் தமதம் புதலவரிடமிருந்து பிரித்தா ரென்பது நிச்சயம், அதனால்தான் இவ்வாறு விளைந்தது. வெகுகாலமாகப் போஷிக்கப்பட்டவனும், வருந்தி வளாக் கப்பட்டவனுமான எனனால, பயன விளையும் பருவத் தில் கௌசலே பிரியப்பட்டாரா, இவ்வாறான நான் பழிக் கததக்கவன சுமித்திரையின் பிள்ளாய், தாய்க்கு மிகத் துக்கத்தைத் தரும் என்னைப்போன்ற பிள்ளையை ஒரு ஸ்திரீயும் பெறவேண்டாம் லக்ஷ்மண, தாயால் வளாக்கப் பட்ட பெண்கிளி, எனனிலும் அவருக்கு அதிக மகிழ்ச சியை விளைக்கும், ஏனென்றால், அப்பெண்கிளி, பழக்கத் தால், தனது அருகிலிருக்கும் ஆண்கிளியைப் பார்த்து, “சுகமே, சத்தருவின் காலேக் கடி” என்று சொல்லும் வராத் தையைக் கேட்பாரன்றோ! பகைவரைக் கொல்லும் வலி யுடையோய், அலப் பாக்கியமுடையவராயும் புத்திரனாற் பெருமபயனைப் பெறுதவராயும் எப்பொழுதுந் துக்கிப்ப வராயுமிருக்குந் தாய்க்குச் சிறிதும் உபகாரஞ்செய்யாத புதலவனான எனனால எனன் பயன்? என்னைவிட்டுப் பிரிந்தவராயும் என்னுடைய அன்னையாய் மிருக்கும் கோ சலே அறப்பாக்கியமுடையவா, ஏனெனில், அவா சோக் சாகரத்தில முழுகினவராய், மிகத் துன்பத்தால் மெ லிந்து படுப்பாரன்றோ! லக்ஷ்மண, கோபங்கொண்டிவிட டால், நானொருவனே, பாணங்களால் அயோத்தியை யும் உலகம்முழுவதையும் ஆக்கிரமிப்பேன், ஆயினும், தருமமல்லாத தொழிலில் பராக்ரமத்தைச் சாதன மாகக்கொள்ளக்கூடாதன்றோ! மாசற்றவனே, அதருமத் தாலுண்டாகும் லோகாபவாதத்திற்கு அஞ்சின நான், மறுமைக்கு அஞ்சுவதால், இப்பொழுது என்னைப் பட் டாபிஷேகம் பண்ணிவைத்துக் கொள்ளவில்லை” எனப் பலவாறு ஜினங்களற்ற காட்டில் எளிமையாகப் புலம்பி,

கண்ணீர் நிரம்பிய முகத்தை யுடையவராய், இரவில் மெளனத்தோடு இருந்தாரா ஜவாஸ்பற்ற அக்கினியையொத்தவரும், வேகமற்ற சமுத்திரமபோன்றவரும், புலம்பி ஓய்ந்தவருமான இராமருக்கு, லக்ஷ்மணா, பின்வருமாறு தேறுதல சொல்லலானா.—“சூரே, தாங்கள் வெளிப்பட்ட பின்பு இப்பொழுது அப்போததிமாங்கரம் சந்திரனற்ற லக்ஷ்மணா இரா மரே, தாங்கள் புலம்புவது உசிதமன்று ; தல ஆணைறே, சீதையையும் என்னையும் துன்பமுறச் செய்கின்றீர் இராகவரே, தங்களைவிட்டுப் பிரிந்த சீதை பிழைத்திருக்க மாட்டாரா ; அவவாறே நானும் பிழைத்திருக்க மாட்டேன், ஒருவேளை பிழைத்திருப்பின், நீரிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மீனபோல ஒரு முகூர்த்தகாலந்தான் பிழைத்திருப்போம் சததுருக்களைத் தவிக் கச்செய்பவரே, நான், தங்களைவிட்டு இப்பொழுது தந்தையையாவது சததுருக்கனையாவது சுமித்திரையை யாவது பாரக்க விருமபேன் ; சுவாக்கத்தைப் பாரக்கவும் விருமபேன் ” என்றா.

பிறகு, தாம் உண்ட அவ்விடத்திலுக்கமாக இருப்பவர்களும தருமத்தில் அன்புள்ளவாளுமான சீதா ராமர்கள், சமீபத்திலுள்ள ஆலமரத்தடியில் லக்ஷ்மணரால் நன்கு அமைக்கப்பட்ட அபபடுக்கையைப்பார்த்து அதை அடைந்தார்கள். சத்துருக்களைத் தவிக் கச்செய்பவரான அந்த இராமர், அன்பைத் தெரிவிப்பதும் பொருள் நிறைந்த துமான லக்ஷ்மணருடைய இவ்வாறானவார்த்தையை விருப்பத்துடன் கேட்டு, தரையிற படுததலமுதல்ய வாநபரஸ்த தருமத்தை அங்கீகரித்தது, வனவாசம் பண்ண வேண்டிய வருஷம் முழுவதையும் லக்ஷ்மணரோடு கழிக்க விரும்பினா அதன்பின்பு, ஜனமற்ற காட்டில் அப்பொழுது, மிக்க பலமுள்ளவார்களும் தசரதவம்சத்தை மகிழ்ச்ச

செயபவாகளுமான அவவிருவரும், பருவத குகையில்
வசிக்ஞ சிங்கமபோல அசுததையும் கலக்கததையு
மடையவிலை

ஐம்பத்துநான்காஞ் சருக்கம் ஸ்ரீராமர் பரத்துவாஜாசிரமஞ் சோதல்.

அவாகள நல்ல இரவில் அநதபபெரிய மரத்தடியில்
வசிதது, சூரியன நன்றாக உதித்தபோது அவவிடத்தை
விட்டுப் புறப்பட்டார்கள. அங்கங்கு இதற்குமுன் பாரத
திராத பலவகையான வனப்பிரதேசங்களையும், அழகிய
வதஸதேசத்து உள நாடுகளையும் பார்த்துக்கொண்டு
போகுபவாகளான கீர்த்தியையுடைய அவாகள, கங்கை
யை யமுனைவந்து கூடுமிடத்தை யடைவதற்காகப் பெரிய

பிரயாகையை
நோக்கிச்செல்
ஆதல

காட்டிற் புகுநது நடந்தார்கள. க்ஷேமத
தைக்கொடுப்பதான அவதானத்தை வி
டாது அநேகவித மரங்களைப் பார்த்துக்
கொண்டுசெல்லும் இராமா, பகவதிருமபின்

வனவில லக்ஷ்மணரைநோக்கிச்சொல்லலானா: “சுமித்திரை
யின்குமாரனே, பிரயாகையின் ராலுபக்கத்திலும், அக்கி
னிபகவானுக்குக் கொடியான புகையைப் பார, அதனால்
பரத்துவாஜமுனிவா கிடடியிருக்கின்றாரென்று எண்ணு
கிறேன். கங்கையமுனைகளின்சங்கமத்துறையை அடைந
தோமென்பது நிச்சயம்; ஏனெனில், ஜலத்துடன் ஜலம்
மோதுதலா லுண்டாகும் சததம் நமமால் கேட்கப்படு
கின்றதன்றோ ! அன்றியும், காட்டுப்பொருள்களை விற்புப்
பிழைப்பவாகள வெட்டின கடடைகளும் காணப்படுகின்
றன. பரத்துவாஜருடைய ஆச்சிரமத்தில், இதோ பலவ
கைமரங்களும் காணப்படுகின்றன ” என்றா. அவவிலலா
ளிகளிருவரும் சுகமாகநடந்து, சூரியன அஸதமயமாகும்

வேளையில், கங்கையுமயமுனைபுரு சந்திக்குமிடத்துக்குச்சம் பத்திலிருக்கும் பரத்துவாஜமுனிவருடைய ஆச்சிரமத்தின் அருகையடைந்தார்கள். இராமா, ஆச்சிரமத்தை யடைந்து, அபூர்வமான உருவத்தைப் பாராததால மிருகங்களையும் பறவைகளையும் அச்சமடைந்தனவாகச் செய்துகொண்டு, முகூடததகாலஞ் செல்லத்தக்க வழியைக் கடந்து, பரத்துவாஜரின் சமீபத்தை யடைந்தார்.

பரத்துவாஜரின் தரிசனத்தை விரும்பினவர்களும் சீதையால் தொடரப்பட்டவர்களும் வீரபரத்துவாஜரைச் சேருதல்களுமான இராமலக்ஷ்மணர்கள், ஆச்சிரமத்தை யடைந்து, அக்கினிஹோத்திரம் முடியுஞ்சமயத்தை எதிர்பாராதவர்களாய், பாணசாலைக்குத் தூரத்திலேயே இருந்தார்கள் தைவாதினமாய வெளியில வந்த சீடாமுகமாக அக்கினிஹோத்திரம்முடிந்ததையறிந்து, இராமா, லக்ஷ்மணருடனும் சீதையுடனும் கூடியவராய், மகாதமாவும், சிஷ்யர்களின்கூட்டத்தால் சூழப்பட்டவரும், கொடியவிரதத்தையுடையவரும், தியானத்தில் கருத்தூன்றியவரும், தபோபலத்தால் முக்காலத்து வரலாற்றினையறியும் உணர்ச்சியையுடையவரும், அக்கினிஹோத்திரத்தை முடித்தவரும், மகாபாக்ஷியவானுமான பரத்துவாஜமுனிவரைக்கண்டவுடன், கூப்பியகையராய் அபிவாதனம்

பண்ணினார். இராமா, அம்முனிவரிடத்தில் தங்களைப்பற்றி, “பகவானே! நாங்களிருவரும் தசரதருடைய பிள்ளைகள். இராமன் என்றும் லக்ஷ்மணன் என்றும் எங்களுடைய போ. இவள் என் மனைவி விதேக வம்சத்தில் பிறந்தவள்; பதிவிரதை; ஜனககாராஜா வினுடைய மகள், குற்றமற்ற இவள், ஜனங்களற்ற தபோவனத்தில் என்னேப்பற்றி வந்திருக்கிறாள். சுமித்திரையின் புதலவனும் என்னிடத்து விருப்புள்ளவனும் உறுதியான விரதத்தையுடையவனுமான இவன், என்

தந்தையாரால் காட்டுக்கு அனுப்பப்பட்ட என்னை அநுசரித்துக் காட்டையே யடைந்தான் பகவானே! பிதாவினால்கட்டளைபிடப்பட்ட நாங்கள் தபோவனத்தில் புருவோம, அங்கு, காய்கிழங்குகளை உணவாக்கக்கொண்டு அறததையே புரிவோம்” என்று தெரியப்படுத்தினார்.

மிகத்தவஞ்செய்தவரும் மகாதமாவுமான பரததுவாஜா, இராஜபுத்திரரும் வெகு புத்திமானுமான இராமருடைய அவவாராதையைக்கேட்டு, மதுபாக்கத்துக்கு உறுப்பான பெரியபசுவையும், பூஜைக்கு உறுப்பான கந்தம முத

லியவைகளையும், ஜலத்தையும், பலவகையா

பரததுவாஜா
செய்த
உபசாரம்

யுள்ளவைகளும் காட்டிலுண்டாகும் பழம் கிழங்கு இவைகளிலிருப்பனவுமான உணனத்தக்க ரஸங்களையும் கொணர்ந்து

வந்து அவர்களுக்குக் கொடுத்தார், தங்கியிருக்க ஒரு இடமும ஏற்படுத்தினார் பின்பு, அப்பரத்துவாஜா மிருகங்களுடனும் பட்சிகளுடனும் முனிவர்களுடனும் வீற்றிருந்து, அதிதியாகவந்த இராமரைப்பூஜித்து, அந்த இராமருடைய நலவரவைக் கேட்டார் மற்றும், பரததுவாஜா, அப்பூஜையை யங்கீகரித்து வீற்றிருந்த இராமரை நோக்கி, தருமத்துடன் கூடிய இவவாராதையைச் சொன்னார்: “கருஸதகுலத்தில் உதித்தவரே, ஐம்பொற்களாலும் அறியவொண்ணாத தங்களை எப்பொழுதும் தியானித்துக்கொண்டிருக்கும் யான், வெகுகாலத்திற்குப் பின்பு இங்கு என கண்முன்பே வரக்காண்கிறேன்! தாங்கள் காரணமின்றிக் காட்டுக்கு ஓட்டப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்டேன் மகாநதிகளின் சங்கமத்துறையிலுள்ளதும் புண்ணியமானதும் அழகியதுமான இந்த இடம் ஏகாந்தமாக இருக்கிறது, இங்குத் தாங்கள் சுகமாக வசியுங்கள்” என இவ்வாறு பரததுவாஜர் சொன்னதை, எல்லாருக்கும் நன்மைசெய்வதில் மனமவைத்தவரான இராகவா, கேட்டு, அழகாக மறுமொழியுரைக்கலுற்றார்.

“ பகவானே, இவ்வாச்சிரமததுக்குச் சமீபத்தில் வசிகுமநாட்டுஜனங்கள், நகரஜனங்கள், என்னைச் சுலபமாகக் காணத்தக்கவனாக அறிந்தது, எங்களைப் பார்த்தற்காக இவ்வாச்சிரமததுக்கு வருவார்களென்று நான் எண்ணுகிறேன் ; இக்காரணத்தால், நான், இங்குவசிப்பதை விரும்பவில்லை. சுகத்தையே அதுபவிகத்தக்க வனும் விதேகவமசத்தில பிறந்தவனும்

இராமர், வாசத் துக்குத்தக்க இடத்தைச் சொல்லுமபடி பரத்து வாஜரைக் கேட்டான்
மான ஆச்சிரமஸ்தானத்தை ஆலோசித்துப் பாருங்கள் ” எனறா.

இராமருடைய அழகியவாரத்தையைக் கேட்டு, பரத்துவாஜமா முனிவா, பின்பு, “ரகுலகொழுந்தே, நீங்கள் எங்குவசிக்கப் போகின்றீர்களோ, அம்மலை, இங்கிருந்து பத்துக்குரோசதூரத்திலிருக்கிறது அது முனிவா வசிப்ப தற்குத் தக்க இடம் கூறுதல் மகாரிஷிகளால் நிறைந்தது, எங்கே பார்த்தாலும் அழகான தோற்றத்தை யுடையது, முசுக்கள் நடையாடப்பெற்றது, குரங்குகளாலும் கரடிகளாலும் வாசஞ்செய்யப்பெற்றது, கந்தமானம் என்ற பருவத்தை யொத்தது ; சித்திரகூடம் என்று பிரசித்திபெற்றது, ஒருவன், அதன் சிகரங்களைத் தூரத்திலே காணினும், புண்ணியத்தையே செய்கிறான். அவனுடைய மனம், பாவத்தை எண்ணாது அவ்விடத்தில் அநேக ரிஷிகள், வினையாட்டாக நூறுவருஷகாலம் தவம் புரிந்து, சரீரத்தோடு சுவாக்கஞ் சென்றார்கள். அது தங்களுடைய சுகத்துக்குத் தக்க ஏகாதமான இடமென்று எண்ணுகிறேன். அங்காவது இங்கு என்னுடனாவது வனவாசகாலத்தைக் கழிக்க வசியுங்கள் ” எனறா. பின்பு, தருமத்தை யறிந்தவரும் எல்லாரையும் மகிழ்விப்பவருமான அப்பரத்தவாஜ முனிவா, அதிதியும், பாரையுடனும் சகோதரருடனும் இருப்

பவருமான அந்த இராமரை, அதிதிகளுக்குத் தக்க சத்
காரங்களினால் உபசரித்தாரா. இராமா பிரயாகையில்
அமமகாஷ்டியைக் கிடடி, அநேக விஷயங்களைப்பற்றிப் பே
சிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, நல்ல இரவு வந்தது. சீதை
யை மூன்றாவளாக உடையவரும், கஞ்சதவமசத்தில
தோன்றியவரும், சிரமத்தை யடைந்தவரும், சுகத்தையே
அநுபவிக்கத்தக்கவருமான இராமா, மிக அழகிய அப்ப
ரததுவாஜாச்சிரமத்தில் அவ்விரவில சுகமாக வசித்தார்.
இரவு விடிந்தபொழுது, ஆண்புலியான இராமா, ஜவலிக
கும் ஒளியை யுடைய பரததுவாஜமுனிவரை யடைந்தது,
அவரைநோக்கி, “பகவானே, உண்மையை இயல்பாக
உடையவரே, தங்களுடைய ஆச்சிரமத்தில் நாங்கள், இவ்
விரவைக் கழித்தோம். இனி, சித்திரகூடமலையில் வசிக்க
எங்களுக்கு விடை கொடுங்கள்” என்றா. இரவு நன்
றாக விடிந்தவளவில, பரததுவாஜா, இராமரை நோக்கி,

“தேன், கிழங்கு, பழம் இவைகள் பொ
பரததுவாசா, சித்
திரகூடத்தக்
ருந்திய சித்திரகூடத்திற்குச் செல்லுங்
குச் செல்ல விடை
கொடுத்தல்
கள் இராமரே, மகாபலம் பொருந்திய
வரே, அமமலை, நாநாவிதமான மரக்
கூட்டங்கள் அடர்ப்பெற்றது கின்னரா உரகா இவர்
களால் சேவிக்கப்பட்டது, மயில்களின் சத்தத்ததால் ஒலி
பெற்றது; அரசயானைகளால் நிறைந்திருப்பது; அவ
விடத்தில் வசித்தல் தங்களுக்குத் தக்கது. மிகப்பிரசித்
திபெற்றதும், புண்ணியமானதும், அழகியதும், பலவகை
யான கிழங்குகள் பழங்கள் நிரம்பியதுமான அச்சித்திர
கூட மலைக்குத் தாங்கள் செல்லுங்கள். இராகவரே, அங்
குள்ள வனமத்தியில், நான்கு பக்கத்திலும் சஞ்சரிக்கின்ற
யானைக்கூட்டங்களையும், மான்கூட்டங்களையும், நதிகளையும்,
அருவிகளையும், தாழ்வரைகளையும், கற்கள் கூடுமிடங்களையும்,
குகைகளையும், பிளந்த கற்களின் சந்திகளையும் காண
பீர்கள்; அவைகளெல்லாம் சீதையுடன் சஞ்சரிக்குந் தங்க

ஞடைய மனத்தை மகிழ்விக்கும். மகிழ்ச்சியை யடைந்த
னவான ஊர்க்குருவி, குயில இவைகளின் ஒலிகளால்
ஒலிபெற்றதும் அழகியதுமான அம்மலையை யடைந்து,
மாண்களாலும் மதித்த அநேக யானைகளாலும் நிறைந்த
அழகிய ஆசிரமத்தில் வசிப்புகள்” என்றா.

ஐம்பத்தைந்தாஞ் சருக்கம் :

ஸ்ரீராமர் யமுனையென்னும்நதியைக் கடந்து
அவ்வாற்றுக்கடுத்த வனத்தை யடைதல.

சத்துருக்களின் செருக்கையொழிப்பவர்களான அந்த
இராஜகுமாரர்கள், இரவை அவவாசிரமத்திற் போக்
கிப் பின்பு, பரததுவாஜமகாரிஷியை வணங்கி அம்மலையை
ககுறித்துப்போகச் சித்தரானாகள் போவதற்குச்சித்
தராய லின்ற அவர்களுக்கு அம்மகாரிஷி
சுத்திரகூடத்தாக் ஸவஸதியயனம் பண்ணினா! அவர், தந்
ருச செலவாகல தை புதலவரைத் தொடர்ந்து செல்
வதுபோல, புறப்பட அவர்களைத் தொடர்ந்து சென்
ரா! மிகக் ஒளியையுடைய பரததுவாஜமாமுனிவர்,
உணமையில உறுதியையுடைய இராமரைநோக்கி, “புருஷ
சிரேஷ்டர்களான நீங்கள், கங்கையும் யமுனையும் சந்திக்கு
மிடத்தையடைந்து, பின்பு கங்கையின் ஜலத்தினுடைய
வேகத்தாற் சிறிது மேற்குமுகமாகச் செல்லும் யமுனைநதி
யை யடையுங்கள். சீக்கிரமாகச் செல்லும் பிரவாகத்தை
யுடைய யமுனைநதியை யடைந்து அதனுடைய போக்குவர
வால் பழகிப் துறையைப் பார்த்து, அங்கு நீங்கள் தெப்
பங்கட்டி அதன்மீதேறிச் சூரியபகவானுடைய குமாரி
யாகிய அவ யமுனைநதியைத் தாண்டிங்கள். அதன் பிறகு,
பசுமையான இலைகளையுடையதும், அநேக விருக்டங்களு
டன் வளர்ந்ததும், சித்தர்களால் நாடியடையப்படுவதும்

‘சியாமம்’ என்ற பெயரையுடையதுமான பெரிய ஆலமரத் தையடையுங்கு சீதை, அம்மரத்தைப் பார்த்துக் கைகளைக்கூப்பித் தனது மனோரதங்களைப் பிரார்த்திக்கவேண்டுமெ. அவள், சீரமத்தை யடைந்திருந்தால் சிறிதுநேரம் அங்கு வசிக்கலாம், இல்லாவிடின் அதைக்கடந்து செல்லலாம். அதன்பின்பு, நீங்கள் குரோசதூரஞ் சென்றால், பலாசம் இலந்தை இவைகளுடன் கூடியதும், யமுனைசுகரையிலுண்டான மூங்கில்களால் அழகியதுமான பசியகாட்டைக் காண்பீர்கள். அக்காடுதான் சித்திரகூடத்துக்குப் போகும் வழி. அழகியதும், சிறியமணலை யுடைமையால் மிருதுவானதும், காட்டுதீ யற்றதுமான அவவழியில் அநேகதரம் யான சென்றிருக்கிறேன்” என இவ்விதமாக வழியைப்பற்றிப் பரத்துவாஜமகாவி சொல்ல, இராமா “அப்படியே” என்று மொழிந்தது, “ஆசசீரமத்தை நோக்கிச் செல்லுங்கள்” என்று விடைசொடுக்க, அம்மகாவி யுந்திருப்பினா. அம்முனிவா திருமபினவளவில இராமா, லட்சுமணரை நோக்கி, “சுமித்திராகுமாரனே, நாம புண்ணியஞ் செய்தவர்களை, ஏனெனில், நம்மிடத்துப் பரத்துவாஜமுனிவா அருளபுரிகின்றாரன்றோ!” என்றா. நல்லமனமுடையவர்களும் ஆண்புலிகளுமான அவ்விருவரும், இவ்வாறு பேசிக்கொண்டு, சீதை முன்புறத்திற் செல்ல யமுனாநதியைக் குறித்துச் சென்றார்கள்.

பின்பு யமுனையில் வேகமாக ஓடுமிடம் வந்துசோந்தது

யமுனையைக்
கடக்கப் புனை
கட்டுதல். அவர்களெல்லாரும், ‘எவ்வாறு அதைக்கடக்கிறது?’ என்று சிந்தையடைந்தார்கள்.

பின்பு அவர்கள், உலாந்த மூங்கில்கள் பரப்பியும், வெட்டிவேரால் மூடியும், மரக்கட்டைகளால் இவ்வாறு பெரியபுனை செய்தபின்பு, பரக்கிரமத்தை யுடையவரான இலட்சுமணர், நீவஞ்சிக்கொடிகளையும் நாவலமரத்துக்களைகளையும் பிடுங்கியும் வெட்டியும் கொண்டுவந்து, அவைகளால் சீதை வீற்றிருப்பதற்குச் சுகமான

ஆசனத்தை அப்புணையினமீது அமைத்தார். தசரதரின் புதலவரான இராமா, எண்ணமுடியாத அழகை யுடையவனும், லட்சுமியைப் போலபவனும், கொஞ்சம் வெட்கப்படுபவனும், தமது காதலியுமான சீதாதேவியை அப்புணையில் ஏற்றினார். வீராகளும் தசரதருடைய பிள்ளைகளுமான அவவிறுவரும், அச்சீதையின் பக்கத்தில் அப்புணையில், வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் மணவெட்டியையும் கூடையையும் ஆயுதங்களையும் வைத்தனர். முதல் சீதையை ஏற்றி, பின்பு தாங்களும் ஏறி, முயற்சியுடன் அப்புணையைத் தள்ளலானார்கள்.

அப்புணை யமுனையின்நிலையடைந்தபொழுது, சீதை அந்த யமுனையைத் துதிக்கலானாள்: “தேவி, உனக்கு மங்களமுண்டாகுக; நான் உன்னைக் கடக்கின்ற யமுனையைச்சீதை பிரார்த்தித்தல் நேன என்னுடைய கணவா, பதினாளுக்கு வருஷங்காட்டிலவசித்தலாகிற விரதத்தை முடிக்கவேண்டும், அவா இக்ஷவாகுமன்னவரால் பாதுகாக்கப்பட்ட அயோத்தியாபட்டணத்துக்குத் திருமபிவருவ ரேயானால் பின்பு நான் ஆயிரம் பசுக்களாலும் நூறுகுடங்களினாலும் உன்னைப் பூஜிக்கிறேன்” என இவ்வாறு ஸ்திரீகளுள் உத்தமையான சீதை, யமுனையை நோக்கிக் கூப்பிய கையளாயப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே தெப்பம் தென்கரை சோந்தது. அவர்கள், வரிசைவரிசையாக அலைகள் வாயந்ததும் சூரியபகவானுடைய பெண்ணும் கரைகளில் அநேகமரங்களை யுடையதும் விரைவாகச் செல்வதுமான காளிநதிநதியைப் புணையாலதாண்டி, அப்புணையைவிட்டு, யமுனைநதியோரமாக விருந்த காட்டின்வழியே புறப்பட்டுச் சென்று, குளிரந்த இடத்தை யுடையதும் பசியஇலைகளைப் பெற்றதும் ‘சியாமம்’ என்ற பெயரையுடையதுமான ஆலமரத்தை யடைந்தார்கள்.

சீதை, அந்த ஆலமரத்தை யடைந்து பின்வருமாறு
 சோலலலானாள். —“மகாவிருக்ஷமே, உன்
 சீதை சியாமம
 எனற வளஸபதி கஞ்ச செயத்
 பூஜை.
 கஞ நமஸகாரம், என்பாததா, தமது வன
 வாசத்தை முடிக்கவேண்டும், நான், புகழ்
 பெற்றவாகளான கௌசகியையும் சுமித்தி
 ரையையும் பாரக்கவேண்டும்” என்று சொல்லிக் கைகளைக்
 கூப்பிக்கொண்டு அமமரத்தை வலமவந்தாள். பின்பு,
 இராமா, குற்றமற்றவளும அன்பிற்கு இடமானவளும்
 சுவாதீனையும் இவ்வாறு பிராத்திபபவளுமான சீதை
 யைப்பார்த்து லக்ஷ்மணரை நோக்கி, “பரதரைத் தமைய
 னாக வுடையவனே, மனிதரிற் சிறந்தவனே, நீ, சீதை
 பின்வர அவளுக்கு முன்னே நடப்பாய் நான் ஆயுதபா
 ணியாய்ப் பின்னே நடந்துவருகிறேன், அவள் எந்தெந்தப்
 பழத்தை வேணுகின்றாளோ, எந்தெந்த மலரை விருமபு
 கின்றாளோ, எவ்வெவற்றில அவளுடைய மனஞ் செல்லு
 கின்றதோ, அவ்வப்பொருளைக் கொடுப்பாய்” என்று
 கூறினா இரண்டியானைகளினிடையி லிருக்கும் அழகிய
 ஒருபெணயானேபோல, செல்பவர்களான அவ்விருவா
 களின் நடுவில சீதை யிருந்தாள்

அமமடந்தை தான் இதுவரையில் கண்டிராத மரத்
 தையும் புதரையும் கொடியையுங் கண்டு, இராமரை ஒவ்
 வொன்றின் நாமதேயத்தையுங் கேட்டாள். லக்ஷ்மணர்,
 சீதையின் வசனத்தால் விரைந்தவராய், அழகியனவும்

யமுனைக்கரையி புஷ்பங்களால் நிரமப்பெற்றனவுமான பல
 லுள்ள வனத்தில வகை மரங்களினுடைய பூங்கொத்துகளைக்
 தவகுதல் கொணடுவந்தாள். ஜாநகியானவள், விசித்

திரமான மணலில ஜலத்தையுடையதும், ஹமஸம் ஸார
 ஸம் இவைகளால் ஒலிக்கப்பெற்றதுமான நதியைப் பா
 த்து, அப்பொழுது மனமகிழ்ந்தாள். பின்பு, சகோதராக
 ளான ராமலக்ஷ்மணர்கள், குரோசதூரஞ் சென்று, உண
 ணுதற்குரிய பலமிருகங்களைக் கொண்டு, அவற்றை யமுனைக்

கரையிலுள்ளவனத்தில் உண்டாகாது. கம்பீரமான தோற்றத்தையுடைய அவர்கள், மயில்களினகூட்டங்கள் ஒலிக்கப்பெற்றதும், குரங்கு யானை இவைகளுடன் கூடியதும், அழகியதுமான அவ்வனத்தில் விளையாடி, மேடுபள்ளமற்றதான யமுனைக்கரையை யடைந்தது, சீதைக்கு இஷ்டமான வசிக்ருமிடத்தை நாடி யடைந்தார்கள்.

ஐம்பத்தாறாம் சருக்கம் :

இராமர் முதலியோர் சித்திரகூடமடைந்து
பர்ணசாலையிற் புகுதல்.

பின்பு, இரவு கழிந்தவனவில், இராமா, தாமகண
விழித்தபிறகும சிவிது தூக்கங்கொண்டிருந்த லக்ஷ்மணரை
மெல்லஎழுப்பலானா -“ செளமித்திரியே,
செதிரகூட மடைதல் மனோகரமாகக்கூவுவனவும் காட்டில் வசிப்பனவுமான பறவைகளின் ஒலியைக் கேள்.
சததுருக்களைத் தவிககச்செயபவனே, புறப்படுஞ்சமயம்வந்ததுவிட்டது, ஆகையாலபோவோம்” என
றா. விழிக்கும் வேளையில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த லக்ஷ்மணர், தமையனாரால் எழுப்பப்பட்டு, தமது நித்திரையையும், சோம்பலையும், வழிநடந்ததாலுண்டான சிரமத்தையும் விட்டார். அதன்பின்பு, அவர்களெல்லாரும் எழுந்தது யமுனாநதியினுடைய புண்ணியமான தீர்த்தத்தில் நீராடி, பரததுவாஜமகாவுழியால் சொல்லப்பட்ட சித்திரகூடத்தின் வழியை நோக்கிச் சென்றார்கள். புறப்பட்டு வேண்டிய காலத்தில் லக்ஷ்மணருடன் புறப்பட்ட இராமர், பின்பு, தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய சீதையைப் பார்த்து, பின்வருமாறு சொல்லுறறா -“ விதேக குலத்திற பிறந்தவனே, வசந்தகாலத்தில் எல்லாப் பக்கத்திலும் தமது பூக்கள் பூத்திருக்கப் பெற்றனவும்,

ஐவலிப்பன போலவும் மாலைகளை யணிந்தன போலவும்
 மிருப்பனவுமான பலாசமரங்களைப் பாரா. மலாந்த பூக்க
 ளையுடையனவும், மனிதர்களால் கிடப்பபடாதனவும்,
 பழங்களாலும் இலைகளாலும் வணங்கியனவுமான செரா
 மரங்களைப் பார். இவைகளைப் பாராததால், நான் துக்
 கததை மறந்து பிழைத்திருப்பேன் என்பது நினைம.
 லக்ஷ்மணா, தேனீக்களால் கட்டப்பட்டனவும், பதக்
 களவு தேனுள்ளனவும், மரந்தோறந் தொங்குவனவு
 மான தேனகுகளைப் பாரா. மலாப பரப்பால் நெருக்க
 மடைந்துள்ள வனத்தில் இதோ நச்சுக்குருவி கூவுகின்
 றது, மயில அதற்கு மாறு கூவுகின்றது. யானைகூட்
 டங்களால் வசிக்கப்பெற்றதும், பறவைக் கூட்டங்களால்
 ஒலிபெற்றதும், உயாந்தசிகரத்தை யுடையதுமான இச
 சித்திரகூடப்பருவத்ததைப் பாரா. தம்பி, மேடுபள்ளத்
 தாக்கற்ற பூமிப்பிரதேசத்தை யுடையதும், அழகியதும்,
 பலமரங்களால் சூழப்பட்டதும், புண்ணியத்தைக் கொ
 டிப்பதுமான சித்திரகூட வனத்தில் மனமகிழ்வோம்”
 என்றனா. பின்பு, சீதையுடன் நடந்து செல்லும் அவர்
 கள், அழகியதும், மனத்தைக் கவாவதுமான சித்திரகூட
 மலையைச் சோந்தார்கள் இராமர், லக்ஷ்மணா, சீதை
 ஆகிய இவர்கள் பலவகைப் பறவைக்கூட்டங்களைப் பெற்ற
 தும், அநேகமான பழம், கிழங்கு இவைகளை யுடையதும்,
 பலவளங்களும் பொருந்தியதும், நல்ல சுவையையுடைய
 நீர் நிறைந்ததுமான அம்மலையை யடைந்து, “அழகிய
 நானாவிதமான மரம் கொடி இவைகளால் பொருந்தப்பெற
 றதும், அநேகவிதமான கிழங்கு பழம் இவைகளையுடைய
 தும், மனத்தைக்கவாவதும், அழகியதுமான இம்மலை, சுல
 பமாகப் பிழைப்பைத் தரும்” என்று நிச்சயித்தார்கள்.
 “பின்பு, இராமா, லக்ஷ்மணரைநோக்கி, செளமியனே,
 மகாத்மாக்களான ரிஷிகளும் இம்மலையில வசிக்கிறார்கள்.
 இம்மலை நமக்கு வசிக்கத்தக்க இடமாக. இதில் நாம் மகிழ்

வோம” என்றுசொல்லி, பிறகு, அமழுவரும், கூப்பிய
 கையாகளாய, வால்மீகியின ஆசிரமத்தை
 வாலமீகி யடைந்தது, அமமா முனிவரை அபிவாதனம்
 ஆசிரமம் பண்ணினார்கள். அதை யறிந்தவரான
 அமமகாஷி, மகிழ்ச்சியடைந்தவராய அவர்களைப் பூஜித்து,
 “வீரறிருக்கலாம்” என்று கூறி, நலவரவை வினவினார்.
 மகாபாருவான இராமா, தமமை முறைமைப்படி வால்
 மீகிகு அறிவித்து, லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து, “ஸௌமய,
 லக்ஷ்மண, உறுதியாயும், சிறந்தனவாயு மிருக்கும் மரபப்
 பலகைகளைக் கொண்டு வா ; வசிக்ருமிடத்தைச் செய. இங்கு
 வசிக்கவேண்டுமென்று என்மனம் விருமபுகின்றது”
 என்று கூறினார்.

பகைவரைக் கொல்லுமவரான லக்ஷ்மணா, இராம
 நுடைய அசுசொல்லைக் கேட்டு அனேகவிதமான மரங்களைக்
 கொணடுவதது, பின்பு பாணசாலையை
 லக்ஷ்மணா நிருமித்தாரா. இராமா, காற்று முதலிய
 பாணசாலை வைகளால் அசைக்க முடியாததும் கதவு
 கட்டியது அமைக்கப்பட்டதும் அழகியதுமான பா
 ணசாலையைப் பார்த்து, பின்பு, “இதற்குமேல என்ன
 ஆஜ்ஞாபிப்பரோ?” என்று ஜாககிரதையுட னிருப்ப
 வரும் பணிவிடைசெய்பவருமான தம்பியைப் பார்த்து,
 “சுமித்திரையின் புதலவனே, நாம் மானினுடைய
 மாமிசத்தைக் கொணடுவதது, பாணசாலையின் அத்தேவ
 தைகளைக் குறித்து யாகஞ்செய்யப்போகிறோம், நெடு
 நாளவாழ் விருப்பமுள்ளவர்களால் வாஸ்துசாந்தி செய
 யத்தக்கது. அழகிய கண்களுடையாய, லக்ஷ்மண, அதற
 காக, மிருகத்தைக் கொன்று சீக்கிரந் கொண்டு வா ;
 நூலகளிற்கூறிய தொழில் செய்யத்தக்கதன்றோ! தரு
 மத்தை நினைத்துப் பாரா?” என்றார்.

பகைவீரரைக் கொல்லுமவரான லக்ஷ்மணர், தமைய
 பாணசாலையிற்
 புஞ்சல. னாருடைய சொல்லையெண்ணி, அவர் சொ
 னனவண்ணமே செய்தார். அவரைப்
 பார்த்து இராமா மறுபடியும் சொல்லலா

னா:—“இந்த மானிறைச்சியை நீ சமை. நாம் பாணசாலை
 யின் அதிதேவதைகளைப் பூஜிப்போம். ஸௌமயனே,
 விரைவாய், இந்தத்தினம் நல்ல திதி நட்சத்திரங்களை யு
 டையது, ஸ்திரவாஸரம்” என்றார். சமித்திரையின் குமா
 ரரும் பிரதாபதையுடையவருமான லக்ஷ்மணர், கொன்று
 கொணர்ந்த பரிசுத்தமான கிருஷ்ணமிருகத்தை நன்றாக
 வளரக்கப்பட்ட அக்கினியில் இட்டார். அது பக்குவமும்
 சுட்டதும் இரத்தமற்றது மானதை, அவர் அறிந்து,
 பின்பு ஆண்புலியான இராகவரைப் பார்த்து, “தெய
 வத்துக்கு ஒப்பானவரே, நிறைந்த மேனியையுடையதும்
 நன்றாகச் சமைக்கப்பட்டதுமான இந்தக் கிருஷ்ணமிருகம்,
 சமைப்பதற்குமுன்னிருந்துபோலவே இருக்கின்றது. தே
 வதைகளுக்குப் பூஜைசெய்வதில் சமாதாராயிருக்கின்றீ
 ரன்றோ! பூஜைசெய்யும்” என்றார் ஐம்பொறியடக்கல் முத்
 லிய குணங்களை யுடையவரும், ஜபிக்கத்தக்க மந்திரங்களை
 நன்குஉணர்ந்தவருமான இராமர், ஸநாநஞ்செய்து நியமத்
 துடன் கூடியவராய், வாஸ்துசாரதி முடிவதற்கு எவ்வளவு
 மந்திரங்களை ஜபிக்கவேண்டுமோ, அவ்வளவு மந்திரங்களை
 யும் ஜபித்தார். இராமர், பரிசுத்தராய் வாஸ்து தேவ
 தைகளைப் பூஜித்து, வசிக்கக் கடின் இடத்திற்புகுந்
 தார், மிக்கபராகிரமத்தையுடைய இராமருக்கு மனத்தில்
 மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. அவர் வைசுவதேவபலியைப்
 பண்ணி, உருத்திரமூர்த்தியைத் தேவதையாக்ககொண்ட
 யாகத்தையும் மகாவிஷ்ணுமூர்த்தியைத் தேவதையாக்க
 கொண்ட யாகத்தையும், வீட்டின் பீடையைப் போக்கும
 மங்களங்களை யுஞ் செய்து, முறைப்படி ஜபத்தையும் நதியில்

முறைமைப்படி ஸ்நானத்தையுஞ் செயது, கொடிய பூதங்க ளைப்போககுஞ் சிறந்த பலியையுஞ் செயதார இராகவா, ஆச்சிரமத்துக்குத் தக்கபடி பனியிடும வேதிகளையும், தே வாலயங்களையும், அக்கினியைக்காக்கும் மனைகளையும் இயற் றுவித்தாரா. அப்பொழுது, நல்ல லக்ஷணங்கள் பொருந தியவர்களும் இராகுசூலகுமாரராகளுமான அவ்விருவரும், சீதையுடன், காட்டிலுண்டான மாலைகளாலும், பழங்களா லும், வேர்களாலும், முறைப்படி சமைத்த மாமிசங்களா லும், தோத்தங்களாலும், வேதத்திற் கூறியபடியான ஜபங் களாலும், தாபபை ஸமிதது குசம இவைகளாலும் பூதங் களைத் திருப்திசெய்வித்து, மிக அழகிய பாணசாலையிற் புதுநதாராகள், தேவர்கள் 'சுதாமை' எனஹும சபைபிற புகுவதுபோல், மர இலைகளால் மூடப்பட்டதும், மனத் தைக்கவாவதும், நூலமுறைமைப்படி அவ்வவைகட்குஉரிய இடத்தில் அவ்வவைகள் அமையப்பெற்றதும், வேண டியவளவு காற்றையுடையதுமான அப்பாணசாலையில் எல லோரும் வசிப்பதற்காகப் பிரவேசித்தாராகள் ஐம்புலனை வென்ற அவர்கள், நானாவித படசிகளும் மிருகங்களும் நிறைந்ததும், விசித்திரங்களான பூங்கொத்துக்களையுடைய மரங்களுடன் கூடியதும், கொடிய மிருகங்களால் ஒலிபெற றதுமான சிறந்த வனத்தில், அப்பொழுது சுகமாக விளை யாடினார்கள். இராமா, மிகவும் அழகியதான சித்திர கூடத்தை யடைநது, மிருகங்களாலும் பறவைகளாலும் சூழப்பெற்றதும் நல்ல ஜலம்பொருந்தியதுமான மாலிய வதிநதியையுஞ்சோநது, மனக்கிளாசசி யடைநது மகிழ்ந் தாரா ; நகரத்தைவிட்டுப்பிரிந்ததா லுண்டான துயரத்தை மறந்தார்.

ஐம்பத்தேழாஞ் சருக்கம் :

சுமந்திரர் அயோத்திக்குத் திரும்பிவந்தது.

சூகா, ஸ்ரீராமா கங்கையினதென்கரை சோந்த வள
வில மிக்க துயரமடைந்து, இராமா கண்ணுக்கு எட்டாத
தூரஞ் செல்லுமளவும் நெடுநேரம் அங்கே நின்று சுமந்
திரருடன் இராமருடைய குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்
டிருந்து, அவருடன் தமது வீட்டுக்குச் சென்றா. சுமந்திரா,
இராமா பரத்துவாஜரை யடைந்ததையும், பிரயாகையில்
பரத்துவாஜருடன் இருந்ததையும், சித்திரகூடப்பருவதம்

வரையிற போனதையும், சூகருடைய ஓற
சுமந்திரா
அயோத்திக்குத்
திரும்பல
றாகளால் நன்றாக அறிந்தா. பின்பு
சுமந்திரா, சூகரிடம் விடைபெற்று, சிறந்த
குதிரைகளை இரத்ததிற பூட்டி, மனத்தில

வெகு துயரத்துடன் அயோத்திமாநகருக்கே பிரயாணப்
பட்டா. அவா, நல்லமணமவீசங் காடுகளையும் ஆறுகளையும்
பொயகைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு, கிராமங்களையும்
நகரங்களையும் விரைவிற கடந்தா. பின்பு அவா, சிருங்கி
பேரபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட மூன்றாமநாள மாலைப்
பொழுதில் அயோத்தியை யடைந்து, அது ஆனந்த
மற்றிருப்பதைக் கண்டா. சாரதியான அச்சுமந்திரா,
அப்பட்டணம் சூனியமானதுபோல சத்தமு மில்லாம

விருப்பதைக் கண்டு, மிக்க துயரமடைந்து
அயோத்தியின்
துயரம்
மனத்தை யுடையவராய், சோகாவேகத்

தால் அடியுண்டு, “யானைகளையும் குதிரை
களையும் ஜனங்களையும் அரசரையுமுடைய பட்டணம், சந்
தாபத்தை யுண்டாக்கும் இராமாவிஷயமான துக்கத்
தால் தோன்றிய சோகாக்கினியால் எரிக்கப்படாமலிருக்
குமோ ?” என்று எண்ணி, விரைவாகச் செல்லுங் குதிரை
களால் நகரத்தின்வாயிலை யடைந்து அதிலவிரைந்து நுழை

நதாரா. நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமுள்ள ஜனங்கள், வந்துகொண்டிருக்கும் தோப்பாகரான சுமந்திரரைப்பார்த்து, “இராமா எங்கே?” என்று கேட்டுக்கொண்டு அவருக்கு எதிராகமாக ஓடிவந்தார்கள். அவர்களுக்குச் சுமந்திரர், “கங்கைக்கரையில், இராகவரைச் செல்லுகேட்டுக்கொண்டு, தாமிரும மகாதமாவுமான அந்த இராமரால் அநுமதிபண்ணப்பெற்றவனாய்த் திருப்பினேன்” என்று பதிலளித்தார். அந்த ஜனங்கள், “இராமா லக்ஷ்மணா சீதை ஆகிய அவர்கள், கங்கையைக் கடந்தார்கள்” என்று தெரிந்துகொண்டு, கண்ணீர் நிரம்பிய முகத்தை யுடையவர்களாய், “அந்தோ! நமமைப்பழிக்கவேணும்!” என்று பெருமூச்சு எறிந்து, “ஹா! ராம!” என்று கதறத் தலைப்பட்டார்கள். அன்றியும், கூட்டங் கூட்டமாக இருக்கும் ஜனங்களுடைய சொற்கள், “இந்தத்தேரில் இராமரைக்காணாததால் நாம கெட்டோம் தானத்திலும் யஜனத்திலும் விவாகத்திலும் நடுவில், தரும் நெறியில் தவறுது நடக்கும் இராமரை மீண்டும் காண மாட்டோமோ?” “இந்த ஜனங்களுக்குக் க்ஷேமத்தைக் கொடுப்பது எது? விருப்பமானது எது? சுகத்தைக் கொடுப்பது எது?” என்று விசாரித்து, இந்த நகரத்தை இராமா தந்தையைப்போல காப்பாற்றினார்” என எவ்விடத்திலும் நிகழ்ந்தன கடைகளின் நடுவிற செல்லுஞ் சுமந்திரர், இராமருடைய சோகத்தால் மிக்கதாபமடைந்தவர்களும் பலகணிகளைச் சோந்திருந்தவர்களுமான பெண்களுடைய புலம்பலைக் கேட்டார்.

அச்சுமந்திரர், முகத்தை மூடிக்கொண்டு, ராஜமராக் கத்தின நடுவால், தசரதமன்னவரிருந்த மனையை யடைந்தாரா அச்சுமந்திரர், தேரினின்று விரைவாக இறங்கி, அரண்மனையிற்புகுந்து, மஹாஜனங்கள் நிரம்பிய ஏழுகட்டுக்களையுங் கடந்தார். செல்வாக்குடைய வீடுகளிலும் ஏழ்நிலமாடங்

சுமந்திரர் தசரத
ரிட்டு செல்ல

களிலும் கோயில்களிலும் மிருத மாதாகள், இராமரை விடடுவந்த சுமந்திரரைப் பார்த்து, இராமரைக் காணாதால் மிகமெலிந்தவாகளாய், ஹா ஹா காரஞ் செய்தார்கள். மிகவுந் துயரமடைந்த ஸ்திரீகள், நீர் ததுமப்பெற்றனவும் விசாலமாயும் விமலமாயுமுள்ளனவுமான நீர் பெருகியகண்களால் ஒருவரை யொருவர் நன்றாகப்பார்க்க முடியாதவரானார்கள். பின்பு சுமந்திரா, இராமா விஷயமான துக்கத்தால் தாபமடைந்தவர்களும் உபரிகையில் நின்று தமமைக கண்டதால் இறங்கி வந்தவர்களுமான தசரதருடைய ஸ்திரீகள் “இராமனுடன் சென்று இராமனை விடடு வந்த சுமந்திரா, துயரப்படுங் கௌசலையாருக்கு என்ன பதில் சொல்லுவா? நமமுடைய உயிராவவாறு கஷ்டப்பட்டுப் பிழைத்திருக்க முடியுமோ, அவ்வாறு, புத்திரன் காட்டுக்குச் சென்றபின்பு, கௌசலை பொறுததுப் பிழைத்திருப்பது சுலபமன்றென்பது நிச்சயம்” என இவ்வாறு அங்கங்கு மெல்லச் சொல்லிய உண்மையான வாக்கியத்தைக் கேட்டுக்கொண்டே, சோகத்தால் ஜ்வலிப்பதுபோன்றுள்ள எட்டாவது கட்டில் வெருத்த அந்தஇடத்தில், வருந்துபவரும் எளியவரும் புத்திரசோகத்தால் வாட்டமடைந்தவருமான அரசரைப் பார்த்தா அச்சுமந்திரா, வீற்றிருந்த தசரதமன்னவரையணுகி, அவரை வணங்கி, இராமருடைய சொல்லை அவர் சொன்னவண்ணமே தெரிவித்தார்.

தசரதா, அதை மௌனத்தோடு கேட்டு, குழப்பம்

டைந்த மனமுடையவராய், இராமாவிஷய

தசரதா மூச்சு
சையடைந்து

மான சோகத்தாற் பீடிக்கப்பட்டு, மூச்சு

சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார். அரசர்

மூச்சுசையடைந்து பூமியில்விழுந்த வளவில், அந்தப்புரம், துக்கத்தால் அடியுண்டதாய், கைகளைத் துக்கிக்கொண்டு கூக்குரலிட்டது. அப்பொழுது, சுயத்திரையுடன் கூடியவளாய்க் கௌசலை, பூமியில் விழுந்த தனது கணவரை

எடுத்து, மகாராஜரான அவரைநோக்கி, “மகாபாக்கியமுள்
 ளவரே, வனவாசத்தினின்று திரும்பி
 கௌசலே வந்தவரும், செய்யவரிய தொழிலைச் செய
 துகித்தல யும் அநத இராமனுடைய தூதருமான
 இவருக்குப் பதில ஏன் சொல்லவில்லை? இரகுலத்
 திற பிறந்தவரே, இநத அநியாயத்தைச் செய்து இப்
 பொழுது ஏன வெட்கப்படுகின்றீர்கள்? எழுந்திருங்கள்;
 தங்களுக்கு மங்களம் உண்டாகுக சோகத்தில் மனம்
 வைக்கவேண்டாம் தலைவரே, எவருக்காகப் பயந்து
 இராமனைப்பற்றிப் பேசாமலிருக்கின்றீர்களோ, அக கை
 கேயி, இங்கிலை, சங்கையிலலாமற் சொல்லலாம்” என
 இவ்வாறு கண்ணீரால் பேசுத தழுதழுக்கச் சொல்லி,
 சோகத்தாற் பரிதபித்தவளாய விரைவிற பூமியில்
 விழுந்தாள தசரதரின மனைவிமாராகளான பெண்களெல
 லாரும், இப்படிப் புலம்பிப் பூமியில் விழுந்த கௌ
 சலையையும் தங்களுடைய கணவரையும் பார்த்துப் பெருங்
 குரலாற் கதறினார்கள் பின்பு, அநதப்புரத்திலிருந்து எழு
 நத அநதச் சகதத்தைக் கேட்டு, நான்கு பக்கங்களிலும்
 முதியவர்களும் இளையவர்களும் புருஷர்களும் ஸ்திரீ
 களும் எல்லாரும் புலம்பினார்கள். மறுபடியும் அப்பட்ட
 ணம், இராமா செனற்காலத்தில் வருந்தின துபோல வருந்
 திற்று.

ஐம்பத்தெட்டாஞ் சருக்கம்:

சுமந்திரர், தசரதரிடம்

இராமரது விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்தல்.

அரசா, உபசாரங்களினால் மூாசசைத்தெளிந்தவராயப்
 பின்பு, இராமரிடத்தினின்றுவந்தவரான அசுசுமந்திரரை,

தசரதா இரா
மரைப்பற்றிசும
நதிரரை விசாரித்
தல

இராமவிருததாந்ததைக கேட்பதற்காகக்
கூப்பிட்டார பின்பு சுமந்திரா, கூப்பிய
கையராய, இராமரைப் பற்றியே புலம்பிக்
கொண்மெ, துக்கத்தாலும் சோகத்தாலும்

சேரப்பெற்றும், பிராயஞ்சென்றும், புதிதாகப் பிடிக்கப்பட
டட யானைபோல மிகப் பரிதபிததுக்கொண்மெ, உடம்பு
செளக்கியமில்லாத யானைபோல நினைத்துநினைத்துப் பெரு
மூச்சுவிட்டுக்கொண்மெமிருக்கும் அரசரைக் கிடடினா. அர
சா, தமமைக் கிடின்வரும் புழுதிபடிந்தசரீரமுடைய
வரும் கண்ணீர்நிரம்பிய முகத்தினரும் எளியவருமான சும
ந்திரரைப் பார்த்து மிகஎளியவராய, “எனது தருமாதது
மாவாகிய இராமன் எந்த மரத்தினடியை யடைந்தது
வசிக்கிறான்? ஸ்னேதரே, மிகவுஞ் சுகியான அந்த இரா
கவன், எதை உண்கிறான்? துக்கத்தை அநுபவிக்கத்
தகாதவனும் சிறந்தபடுகையிற் படுக்க உரியவனுமான
அரசுமாரன், அநாதனபோல, துயரத்துடன் பூமி
யில் எவ்வாறு படுப்பான்! எவன் புறப்பட்டால, காலாட
களும தேரும் குதிரையும் கூடப்புறப்பட்டனவோ, அப்
படிப்பட்ட இராமன், மனிதசஞ்சாரமற்ற காட்டில் பெப்படி
வசிக்கிறான்! மலைப்பாம்புமுதலியவைகளும் புலி யானை
முதலிய கொடியமிருகங்களுந் தங்கப்பெற்றதும், கருநாகங்
கள் பொருந்தியதுமானகாட்டை, என்னுடைய குமாரர்கள்
சீதையுடன் எவ்விதமாக அடைந்தார்கள்! சுமந்திரரே, என
இருகுமாரர்களும், சுகுமாரியும் நல்ல ஒழுக்கமுடையவரு
மான சீதையுடன், இரத்தத்தைவிட்டு இறங்கி எவ்வாறு
காலால் நடந்ததுசென்றார்கள்! சுமந்திரரே, நீரன்றோ பாக
கியசரலி, ஏனெனில், அசுவினீதேவதைகள் மந்தரமலை
யிற் புருவதுபோல என இருகுமாரர்களும் அரண்ணியத்
தினுள் புகப் பார்த்துவந்தீரன்றோ! இராமன் எனன் சொ
ன்னான்? லக்ஷ்மணன் எனன் சொன்னான்? வனத்தை
யடைந்த சீதை எனன் சொன்னான்? இராமன் இருந்த

தையும் உறங்கினதையும் உண்டதையும்பற்றிச் சொல்லும், யயாதி, சரீரததுடன் சுவாக்கஞ்சென்றதால் இந்திரபகவா னை தள்ளப்பட்டு விழுபவனாய், “நல்லவர்களிடத்தில தள்ளவேண்டும்” என்று இந்திரபகவானைப் பிராத்தித்து நல்லவர்களிடத்திலவிழுந்ததுபோல, இராசசியத்தி னின்று தள்ளப்பட்டுச் சாதுக்களுடைய ஆச்சிரமத்தை யடைந்த இராமருடைய உணவு முதலியவற்றைப்பற்றி நீர் சொல்லக் கேட்டுப் பிழைத்திருப்பேன்” என்றார்.

இவ்வாறு அரசரால் ஏவப்பட்ட சுமந்திரர், கண்ணீ ரால் தழுதழுத்த தடையை யடையுஞ் சொல்லாற கூறத் தொடங்கினார்: “மகாராஜாவே, இராமர், சுமந்திரா தருமத்தையே பாராதவராய், “சுமந்தி இராமசமாசாரம் ரரே, வணங்கத் தக்கவராயும் மகாதது தெரிவித்தல் மாவாயும் புகழ்பெற்றவராய் மிருக்குந் தந்தையாருடைய திருவடிகள், அஞ்சலி பண்ணி என் னுடையவார்த்தையால் தலையால் வணங்கத்தக்கவை; அநதப்புரத்தி லிருக்கும் எல்லோரும், முறைப்படி என் வணக்கத்தையும் என் க்ஷேமத்தையுஞ் சொல்லவிரியர். எனனுடைய நமஸ்காரத்தையும் க்ஷேமத்தையும் ஜாக்கிர தையையும் எந்தாயாராகிய கௌசலையிடத்திற் சொல்லி அதன்பின்பு, “தாங்கள் எப்பொழுதும் தருமத்தைத் தவ றிலலாமல் நடத்திக்கொண்டு, கருத்தானறியவராய் ஹோ மாக்கினியை வைக்கும் அறையில ஜாக்கிரதையுடையவராக இரும். தேவி, தலைவருடைய திருவடிகளைத் தெய்வத்தின் திருவடிகளாகக் கருதி அவைகளை ஆராதித்தது, எனது மற் றைத்தாயமாகள் விஷயத்தில், குலாபிமானத்தையும் அகங்காரத்தையுங் கைவிட்டு நடந்துவாரும் அரசரையும், கொண்டாடத்தக்கவளானகைகேயியையும் ஒப்ப அநுச ரித்து நடவும். அரசரிடத்தில நடந்துகொள்வதுபோல, புதலவனான பரதனிடத்திலும் நடந்துகொள்ளவேண்டும்; ஏனெனில், அரசர்களபொருளாற பெரியவாகள்ளோர் ராஜ

தருமத்தை நினைததுப்பாரும்” எனற இந்தச சொல்லையுஞ் சொல்லவேணடும். பரதனுக்கு என்சேமததைச சொல்லிப் பின்பு அவனிடத்தில, “எல்லாத தாயமாகளிடத்திலும் முறைப்படியே நடப்பாய” என்று நான சொன்னே நென்று சொல்லவேணடும் அன்றியும், இக்ஷவாகுவம்சத்தை விளங்கவைப்பவனும மகாபாகுவுமான அவனிடம், “நீ இளவரசனாக இருந்துகொண்டு, இராச்சியத்திலிருக்கும்மன்னவரைப் பாதுகாப்பாய அரசா, பிராயசு, சென்றவா, ஆகையால அவரை வருத்தாதே. நீ, அவா கட்டளைப்படி நடந்துகொண்டு இளவரசர்போகத்தை அநுபவிப்பாய” என்று சொல்லுங்கள்” என்று கூறி மீண்டும் எனனைநோக்கிக் கண்ணீர் பெருக, “‘புத்திரனிடத்தில அதிக அன்புவைத்திருக்கும் எனதாயை உனதாயான கைகேயியைப்போல பார்த்துக்கொள்ளவேணடும்’ என்று பரதனிடஞ் சொல்லுங்கள்” என்று சொன்னா மகாராஜரே இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே செந்தாமரைக் கண்ணரான இராமா மிகக் கண்ணீர்வடித்தாரா

லக்ஷ்மணரோ மிகச்சினந்தவராயப் பெருமூச்செறிந்து
 லக்ஷ்மணா கொண்டு, சொல்லலானா:— “அரசுக்கு
 அனுப்பிய மாரரான இந்த இராமா, எந்த அபராதத்
 செய்தி திலை நாட்டிலிருந்து ஓட்டப்பட்டாரா?

அரசர், கைகேயியினுடைய பழிக்கத்தக்க கட்டளையால, நாங்கள் வருந்தும்படியான செய்யக்கூடாத தொழிலையே செய்தாரா. இராமரைக் காட்டிறகுத் துரத்தினது, கைகேயி லோபகுணத்தால அரசரைக்கொண்டு செய்ததாகவாவது இருக்கடும்; அரசா வரத்தைக் கொடுத்ததனாலாவது இருக்கடும்; எப்படி யிருந்தாலும் செய்யத்தகாததைச் செய்ததேயாம். அரசா, இராமரைக் காட்டுக்கு ஓட்டினது, நூலமுறையைப் பாராது, தெய்வத்தின் செயலால்தான் செய்தது, ஏனெனில், இராமரைக் கைவிடுவதில் கர்ரணம் காணவில்லையன்றோ. அரசா புத்தியின்

மையால ஆலோசனையிலலாமல இராமரைக காட்டுக்கனுப
பினுரெனற தகாத செய்கையானது, அவருக்கே பழியை
விளைக்கப் போகிறது நானோ, மகாராஜரிடத்தில் தகப்பன்
முறைமையைக் காணவில்லை, எனக்குச் சகோதரரும், தலை
வரும், தகப்பனாரும், சுற்றமும் இராகவரே. எல்லாருக்கும்
அன்பராயும், எல்லோராக்கும் நன்மைபுரிவதில்விருப்பமுள
ளவராய் மிருக்கும் இராகவரைக் கைவிட்டு, இப்படிச் செய
யத்தகாத தொழிலைச் செய்யுந் தங்கனமீது எல்லா உலக
மும் எவ்வாறு அன்புவைக்கும்? தாங்கள், அனைவர்களு
டைய மனததையுந் கவாநது தருமத்தைத் தவறுது நடத்
திகொணடுவநத இராமரைக் கைவிட்டு, இவ்வாறு எல்
லாரையும் பகைத்து, எவ்வாறு அரசராக இருப்பீர்கள்? ”
என்றார்

மகாராஜரே, ஜாநகியும், துக்கத்தால எளிமையை
யடைநது பெருமூச்சுவிட்டுப் பேயபிடித்தவளபோலத்
திகைத்து அசையாது நின்றாள் ராஜபுத்
தேயின சினைமை, திரியாயும் புகழ்ப்படைத்தவளாய் மிருக்கும்
அவள் இதற்குமுன்னே துக்கத்தைப் பா
ராதவளாகையால, அத்துக்கத்தாற் புலம்பினவளாய் என்
னிடத்தில் ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. வாட்டமடைந்தமுகத்
துடன், அவள், தனது கணவரையும் புறப்படுமென்னையும்
பார்த்துக் கண்ணீர்விட்டாள். லக்ஷ்மணருடையகைகளால்
பாதுகாக்கப்படுபவரும் காட்டில் வசிப்பவருமான இராம
ரும், அப்படியே கண்ணீர் வடித்தவராய்க் கைகளைக் கூப்
பிக்கொண்டிருந்தார். அப்படியே துக்கத்தால எளிமையை
யடைந்த சீதையும் அழுதுகொண்டு கூப்பினகையளாய்
என்னையும் இரதத்தையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் ”
என்றார்.

ஐம்பத்தொன்பதாஞ் சருக்கம்.

‘இராமரைக் காட்டுக்கனுப்பின து அநியாயந்
தான்’ என்று சுமந்திரர் சொல்லுதல்.

அரசா, இவ்வாறு கூறியவரும் மந்திரிகளிற சிறந்தவ
ருமான சுமந்திரரை நோக்கி, “மற்றதையுஞ் சொல்
லும்” என்று கூறினா. அரசருடைய அவவாததையைக்
கேட்டுச் சுமந்திரா கண்ணீர்பெருக மிகத்தளர்ந்தவராய்,
மீண்டும் இராமரைப்பற்றின் சங்கதிகளைப் பின் வருமாறு
சொல்லலானா. — “மகாராஜே, வீரர்களான அவர்கள்,
ஜடை பூண்டு மரவுரியாடைகளைத் தரித்தவர்களாய், கங்
கையைக் கடந்து, பிரயாகையை நோக்கிச் சென்றார்கள்.
செல்லுமளவில், முதலில் இலக்குமணா, இராகவரைப்
பாதுகாத்ததுகொண்டு சென்றா, அவாபின்பு சீதாதேவி
யும், அவளபின்பு இரகுலங்கனிக்கவந்தவரான இரா
மருஞ் சென்றார்கள். நான், அவ்வாறு செல்லுமவர்களைப்
பார்த்து, அப்போது பரவசனாய்த் திருமபினேன். இராமா
காட்டை நோக்கிச் சென்றவளவில், திருமபின் என்னு
டைய குதிரைகள் உஷ்ணமாகக் கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டு

இராச்சியமுழுது வழியில் நடக்கவேயில்லை. அந்த இரண்டு
ம இராமருக்காக அரசுமாராக்களுக்கும் அஞ்சலிசெய்துவிட
த் துக்கத்தால் நெத தேரேறிப் புறப்பட்ட நான், அவாக
ளைப் பிரிந்ததனாலாகிய துக்கத்தைப் பொறுத்ததுகொ
ண்டு, “எனனை மறுபடியும் இராமா ஒருகால அழைக்கக்
கூடும” என்ற ஆசையால் குருடன வெகுநாள அங்கேயே
யிருந்தேன். மகாராஜாவே, தங்களுடைய இராச்சியத்
தில் மரங்களும், இராமருக்கு வந்த வருத்தத்தினால் மெலி
வடைந்து பூக்கள் முளைகள் மொட்டுக்கள் இவைகளுடன்
வாடின. நதிகளும், குளங்களும், பொய்கைகளும் வெப்ப
மடைந்த நீரையுடையனவாயின. பெருவனங்களும் உத்

தியானவனங்களும், உலாந்த இலைகளை யுடையனவாயின. ஜநதுக்கள, அசையவில்லை, துஷ்ட மிருகங்கள் தங்கள் உணவுக்காகவும் வெளிச்செல்லவில்லை. இராமா சென்ற காடு, அவருடைய சோகத்தாற் பீடிக்கப்பட்டதாய்ச் சத்தமேயில்லாததாயிற்று. மனிதர்களுக்குத் தலைவரே, துக்கத்தால் தாமரையிலைகள் மறைந்திருக்கப்பெற்ற தாமரையோடைகள், தெளிவில்லாத நீரையுடையனவும், வெப்பமடைந்த தாமரைப் பூக்களையுடையனவும், மறைந்த மீன்களையும் நீர்ப்பறவைகளையு முடையனவு மாயின நீர்ப்பூக்களும் நிலப்பூக்களும், இப்பொழுது தமதமவாசனையை யிழந்ததால் விளங்கவில்லை, பழங்களும் தங்களுடையமனத்தை யிழந்து, முன்போல விளங்கவில்லை. இந்நாட்டிலும் பூர்தோட்டங்கள், சூனியங்களாகக் காணப்படுகின்றன, மறைந்துள்ள பறவைகளையு முடையனவாயிருக்கின்றன. ஆணேறே, உத்தியானங்கள் பார்ப்பதற்கு அழகாகவெயில்லை. அயோத்தியிற் புகும் எனனை ஒருவருங் கொண்டாடவில்லை ; நகரத்து மனிதர்கள், இராமரைக் காணாதவர்களாய், அடிக்கடி பெருமூச்சு எறிகிறார்கள் அரசரே, ராஜமராகத்தை யடைந்த ஜனங்கள், இராமரை விடிக் வந்திருக்கும் இரத்ததைப் பார்த்து, துக்கத்தால் கண்ணீர் வடிகிற முகத்தை யுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். பெண்கள், மேன்மாளிகையிலிருந்தும் ஏழுநிலைமாடங்களிலிருந்தும் கோயிலங்களிலிருந்தும், திருமயிலந்த இரத்ததைப் பார்த்து, இராமரைக் காணாததால் மெலிவடைந்தவர்களாய், ஹாஹாகாரஞ் செய்கின்றார்கள் ; நீண்டனவாயும் நின்மலங்களாயும் கண்ணீர்த்ததுமப்பெற்றனவாயு மிருக்குங் கண்களால், ஸ்திரீகள், ஒருவரை யொருவா அலபஷ்டமாகப் பாரக்கின்றார்கள். பகைவா நண்பா நொதுமல என முததிறத்தார்க்கும், இராமருடைய பிரிவாலுண்டான துக்கத்தில வேற்றுமையை நான் தெளியவில்லை. மகாராஜரே, மகிழ்ச்சியடையாத மனிதர்களை

யுடையதும், எளிமையை யடைந்த யானை குதிரை இவை களையுடையதும், எளிய சூரலால் வாட்டமடைந்ததும், மூச் சுககாற்றின் ஒலியை யுடையதும், ஆனந்த மறறதுமான அயோத்தி, தனது மகனை யிழந்த கௌசலையைப்போல எனக்குத் தோன்றுகின்றது' என்றா.

இவ்வாறு சுமந்திரா சொன்னதைக் கேட்டுத் தசர தா, கண்ணீரால் தழுதழுத்ததாயும் மிகவும் எளிமையை யுடையதாயும் மிருகமும் வாக்கினால், சுமந்திரரை நோக்கிப்

பின்வருமாறு மொழியலானா.— “குல இராமரிடத்துக் குத்தனனை யழை முறையாக வந்த கொடியஎண்ணத்தைத் துப்போகத்தச் யுடைய கைகேயியால் ஏவப்பட்ட நான், ரதா வேணடுதல் ஆலோசனையில் வல்லவாகளான பெரிய

வாக்ளுடன் சோந்தி எண்ணினேனில்லை. சினேகிதா, மந்திரிமாரா, நகரத்தவா இவாக்ளுடன் சோந்தி ஆலோசியாமல, மோகபரவசனாய, ஸ்திரீக்காக, இததொழிலைச் சாகசமாய்ச் செய்துவிட்டேன் இவ்வாறன்றி, இவ்விசனம், இக்குலத்தை யழிப்பதற்காகக் காரணங்கூறமுடியாத விதியால் விளைந்ததே சுமந்திரரே, நான் முன்பு உமக்கு உபகாரஞ் செய்திருந்தால் நீர் எனனை இப்பொழுதே இராமனிடத்திற் கொண்டுபோய் விடும, பிராணன் எனனைவிட்டுப் போக விருமபுகின்றது. அப்படியில்லாவிடில், இந்த ஆபத்திலும் என்னுடைய கட்டளை செல்லுகின்றதேயானால், இராமனைத் திருப்பிக்கொண்டு வாரும், இராமனையின்றி ஒரு முகூர்த்தமும் என்னால் பிழைத்திருக்க முடியாது இல்லாவிடின், இராமன் வெகுதூரம் போயிருப்பானென்றால், என்னைச் சீக்கிரமாக இரத்தத்தினமே லேற்றிக்கொண்டுபோய் இராமனுக்குக் காட்டும. குருக்கத்தியருமபு போன்ற அழகான பற்களையுடையவனும் விற்பிடித்தவனும் லக்ஷ்மணனாக குத் தமையனுமான இராமன் எங்கே? அந்த இராமன் சீதையுடனிருக்க, அவனை நான் நன்றாக்கக் காண்பேனானால்

பிழைத்திருப்பேன். சிவந்த கண னும் நீண்டகையு முடைய வனும் காதுகளில தொங்கும் அழகான குண்டலங்களை யணிந்தவனுமான இராமனைக் காணாவிடில், நான், யமன் வீட்டை அடைவேன். “இந்த நிலைமையை யடைந்த நான், இக்ஷ்வாகுவம்சத்தை மகிழ்விக்குமவனான இராமனை இங்குக் காணவில்லை” என்ற இததுக்கத்தை விட அதிகமான துக்கம் எனக்கு எதுதான்? ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஹா பதிவிரதாத்ருமத்தைக் கைவிடாத சீதையே! துக்கத்தால் நாதனற்றவன்போல் மாளும் என்னை நீங்கள் அறிகின்றீர்கள்!!” எனப் பலவாறு பிரலாபித்தனா. துக்கம் நிரம்பிய மனதையுடைய அத்தசாதா, ஒருபொழுதும் கடக்கவரியதான சோக சாகரத்தில் மூழ்கினவராய்ப் பின்வருமாறு மறுபடியுஞ் சொல்லலானா:— “இராமசோகமாகிய மிகக் விசாலத்தை யடைந்ததும், சீதையின் பிரிவாகிற கரையுடன் சோந்ததும், பெருமூச்சுக்களாகிய பெரிய சுழல்களுடன் கூடியதும், கண்ணீராகிய துரைப்புனலைப் பெற்றதும், கைகளாகிய துளளும் மீன்களையுடையதும், என்கதறலாகிய மிகக் ஒலியுடன் பொருந்தியதும், விரிந்த கூந்தலாகிய பாசிகளைப் பெற்றதும், கைகேயியாகிற வடவைத்தீயின் முகத்தை யுடையதும், என்னுடைய கண்ணீர்ப்பெருக்குக்குக் காரணமும், கூனியாகிற பெருமுதலையையுடையதும், கொடிய கைகேயியின் வரமாகிய ஜலத்தின் பொங்குதலை யுடையதுமான இராமனைப் பிரிந்தலாகிற பெரிய இநதக்கடலில், கௌசலாய, இராமனிலலாம லீருக்கையில் விழுந்தாவிட்டேன்! தேவி, உயிருடன் பிழைத்திருக்கும் என்னால் இக்கடல் கடக்கவரியதா யிருக்கின்றதே!! நான் ‘லக்ஷ்மணனுடன் இராமனையுங் காணவேண்டும்’ என்று விரும்பினவனாய், அவ்வாறு பெறவில்லை’ என்ற இது, சுபமானதன்று” என்றறபோலப் புலம்பிப் புகழ்பெற்ற அவ்வரசா பரிதபிததுக்கொண்டு மூாசசையடைந்தது தமது

படுக்கையில் விழுந்தார இவ்வண்ணம் இராமாவிஷய
மாயத் துக்கத்துடன் அதிகமாகப் புலம்பும் மன்னவர்
மூர்ச்சை யடைந்தவளவில, இராமனுடைய தாயான
தேவி, அவவாரததையைக்கேட்டு மீண்டும் அசச மடைந்
தாள்.

அறுபதாஞ் சருக்கம்.

சுமந்திரர் கோசலையைத் தேற்றுதல்.

அதன்பிறகு, பேயபிடித்தவளபோல மிகப் புரளுபவ
ஞம உயிர்போனவள போன்றவளுமான
கௌசலையை
இராமரிடம் போ
யச சேர வே
ணுதல்
கௌசலையை, பூமியில விழுந்த சுமந்திர
ரைப் பார்த்து, “எங்கு இராமன் இருக்கி
ருளோ, எங்குச சீதை இருக்கிறாளோ,
எங்கு லக்ஷ்மணன் இருக்கிறானோ, அங்கு, என்னை யழை
த்துச் செல்லும். நான், அவர்களைவிட்டு இங்கு நொடிப்
பொழுதும் பிழைத்திருக்கப் பொறேன். இரத்ததைச் சீக்
கிரந திருப்பும், என்னையும் தண்டைக்ககு அழைத்துச்
செல்லும். நான் அங்குப் போகாவிடில், யமன்மனையைச்
சோவேன்” என்றாள் இப்படி அவள் சொன்னதைக்
கேட்டுச் சுமந்திரா, கௌசலையைப் பார்த்து, கண்
னீர் பெருகுவதால் தடைப்பட்டதாயும் தழுதழுத்த
தாயுமுள்ள வாக்கினால், அஞ்சலிபந்தமபண்ணிப் பின்
வருமாறு சொல்லுமாறு :—

“இராமா துயரத்தை லக்ஷ்யமபண்ணாமல் தளளி
விட்டு வனத்தில் வசிப்பதால், தாங்கள்,
சுமந்திரா
தேறறுதல்
சோகத்தையும், “இராமருக்கு என நேரு
மோ?” என்று எண்ணிக் குழப்பத்தை
யும், அறிவித்தலையும், சோகத்தினாலுண்டாகுஞ் சம்பிர

மததையும் அகற்றுங்கள். தருமத்தை யறிந்தவரும் இம் புலனை வென்றவருமான லக்ஷ்மணரும், காட்டில் இராமருடைய பாதங்களில் பணிவிடைசெய்பவராய் மறுமையைச் சாதிக்கிறார். சீதை, ஜனங்களுற்ற காட்டிலும் வீட்டிலிருப்பதுபோல வாசத்தை யடைந்து, இராமரிடத்தில் உள்ளத் தைச்செலுத்தி, பயமற்றவளாய் மகிழ்ச்சி யடைகின்றாள். வனவாசத்தால் தோன்றிய எளிமை, இவளிடத்திற்கொஞ்சமேனும் துண்ணியதாகவுங் காணப்படவில்லை. சீதை, காட்டில்வசிப்பதாலுண்டார்கும் வருத்தத்திற்பழகினவன்போல தோன்றுகிறாள். சீதை அயோத்திமாநகரத்தின் உத்தியானவனத்தையடைந்து எவ்வாறு மகிழ்ந்தாளோ, அவ்வாறே ஜனங்களுற்ற காட்டிலும் மகிழ்கிறாள் பூரண சந்திரனையொத்த முகத்தையுடையவனும் பதிவிரதையுமான சீதை, இராமரிடத்தில் மனத்தை வைத்தவளாய், ஜனங்களுற்ற காட்டிலும் பெண்குழந்தைபோல விளையாடுகிறாள் அவளுள்ளமும் இராமரையடைந்திருக்கின்றது; அவளுடைய பிராணனும் அவருடைய அநீனத்திலுள்ளது; ஆகையால் அவளுக்கு வனமும் அயோத்திமாநகரேயாம் இராமரின்றியிருக்கும் அயோத்தியும் காடேயாம். சீதை, நகரங்களையும் கிராமங்களையும் நதிகளின் ஓட்டத்தையும் பலவகையான மரங்களையும் பார்த்து, அவைகளைப்பற்றி இராமரையாவது லக்ஷ்மணரையாவது நோக்கி வினவுகின்றாள், அவர்களிடத்திலிருந்து அவற்றை அறிந்துகொள்கின்றாள். அவள் அயோத்தியின் ஒரு குரோசதூரத்திலிருக்கும் பூந்தோட்டத்திலிருப்பதுபோல இருக்கிறாள் இவளுடைய சம்பந்தமாக இவ்வளவுதான் நினைவுக்கு வருகிறது; கைகேயியைப்பற்றிச் சொன்ன சொல் இப்பொழுது எனக்குத் தோன்றவில்லை” என்றாள். அஜாககிரதையால் முதலில் வாயிலவந்த அக் கடைசியிற்கூறிய வாககியத்தை யடக்கிச் சுமந்திரா, கைகேயியை மகிழ்விக்குஞ் சொல்லை மீண்டும்

மதுரமாகப் பேசுஹறா :—“சந்திரகாந்திக்கு ஒப்பான சீதையின் காந்தி, வழிநடப்பதா லாவது, காற்றின் கொடுமையா லாவது, கொடிய மிருகங்களைக் கர்ணுதலா லுண்டாகும் மனக்கலக்கத்தா லாவது, வெயிலா லாவது வேறுபடவில்லை. நூற்றிதழத தாமரையையும், பூண்சந் திரனையு மொத்ததான இனியபேச்சையுடைய அவள முகம், தனது இயற்கையான அழகைக் கைவிடவேயில்லை. செம்பஞ்சுக்குழம்பு ஊட்டப்பெறாத அவளுடைய பாதங் கள், செம்பஞ்சு ஊட்டப்பெற்றனபோற செந்நிறத்தை யும் தாமரையையொத்த காந்தியையு முடையனவாயி ருக்கின்றன. சீதை, இராமரிடத்து அன்பினால் சிலம்பை யணியாதிருந்தும், சிலம்பை அணிந்ததனாலுண்டான விலாஸத்தை யுடையவளபோல அழகாகச் செல்லுகின்ற றாள். காட்டில் வசிப்பவளும் இராமருடையகைகளை யடைந்தவளுமான அவள், யானையையாவது சிங்கத் தையாவது புலியையாவது பார்த்து, பயத்தை ஏறிட்டுக் கொள்ளுகிறது மில்லை. அவர்களைப் பற்றியும் நம்மைப் பற்றியும் அரசரைப்பற்றியும் துக்கிக்க வேண்டியதில்லை, ‘பிதருவசன பரிபாலநம்’ என்ற இச்சரிதம் உலகத்தில சாக்ஸதமாக நிலைநிற்கப் போகின்றதன்றோ! அவர்கள், துக்கத்தை ஒரு பொருளாக எண்ணாமல் தள்ளிவிட்டு, மகிழ்ச்சியையடைந்த மனமுடையவர்களாய், மகாரிஷி கள் நடந்த நன்னெறியில் உறுதியுட னிருந்துகொண்டு, காட்டில் காய் கிழங்குகளைப் புசித்து மகிழ்ந்தவர்களாய், தந்தையினுடைய அழகிய கீதத்தியைப் பரிபாலிப்பார கள்” என்றா. புத்திரசோகத்தால் மெலிவடைந்த கௌசலாதேவி, இவ்வாறு மிகப்பொருத்தமாகக் கூறுஞ் சமந்திரரால் தேற்றப்பட்டாலும், “இஷ்டனே, புதல வனே, இராகவனே” என்று கூக்குரலிடுவதைத் தவிர வில்லை.

அறுபத்தோராஞ் சருக்கம்.

கௌசலையின் புலம்பல்.

தருமவழியில் தவறாது நடப்பவரும் எல்லாருள்ளங்
களையும் மகிழ்விப்பவாகளிற சிறந்தவருமான இராமர்
காட்டை யடைந்ததனால் மிக எளிமையையடைந்த கௌ
சலை, புலம்பாரின்றுகொண்டு, தமது கணவரைப்பார்த்துப்
பின்வருமாறு சொல்லலானாள் :— “இரகுவம்சத்தில்
தோன்றிய தசரதர், கருணையுள்ளவா ; கொடையாளி ;

கௌசலை விருப்பமானவற்றையே பேசுபவா’ என்று
இராமரை நினைத தங்களுடைய பெருமபுகழ் மூவுலகங்
துப் புலம்பல். களிலும் பிரசித்தமாயிருப்பினும், மிகவும்
அபகீர்த்தியை விளைக்குந் தொழிலைச் செய்துவிட்டார்கள்.
மனிதர்களிற் சிறந்தவரே, சுகமாக வளர்ந்தவர்களாகை
யால், அவ்விருபுதலவரும், துக்கத்தையடைந்தவர்களாய்ச்
சீதையுடன் எவ்வாறு காட்டில் வருத்தத்தைப் பொறுப்
பார்கள் ? கௌமாரநிலையைக் கடந்து யௌவனத்திலிருக்
கும் சுகுமாரியான சீதை, வெமமையையும் தண்மையை
யும் எவ்வாறு பொறுப்பாள் ? நீண்ட கண்களையுடைய
சீதை, நன்றான வியஞ்சனத்துடன் கூடிய உணவைப் புஜி
த்து, காட்டிலுண்டாகிய செந்நெலினாலாகிய உணவை
எவ்வாறு புஜிப்பாள் ? மாசற்றவளான சீதை, பாட்டு,
வாததியம் இவைகளுடைய இனிய ஒலியைக் கேட்டு,
மாமிசத்தைப் புஜிக் குரு சிங்கங்களுடைய பொலலாத
கர்ச்சனையை எவ்வண்ணங் கேட்பாள் ? சில நல்லகாலங்
களில் துவஜம்போல் தோன்றும் இந்நிரவிலலுக்கு ஒப்
பான்வனும் மகாபாகுவும் மிககபலமுள்ளவனுமான
இராமன, இருமபுத்தணடினையொத்த கையைத் தலையணை
யாக வைத்துக்கொண்டு எங்குப் படுப்பன் ? தாமரை
போன்ற நிறமுள்ளதும், அழகியமயிரா நுனியையுடையதும்,

தாமரைப்பூவின மணததையுடைய மூச்சுகாற்றை யுடையதும், தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையதுமான இராமருடைய அழகிய முகத்தை, நான் எப்பொழுது காண்பேன்? என்னுடைய மனம் வஜராயுதத்தின் வன்மையை யுடையது; சந்தேகமில்லை; நிச்சயம்; ஏனெனில், அந்த இராமனைக் காணாதிருந்த என்னுடைய இந்த மனம், ஆயிரந் துண்டுகளாக வெடித்து விழவில்லையன்றோ! “சுகத்திற்கு உரியவாகளும் எனக்குப் பந்துகளுமான இராமா முதலியோரா இராச்சியத்திலிருந்து ஓட்டப்பட்டவர்களாய்ப் பேதைகளபோல அரணியத்தில் அலைகின்றார்கள்” என்ற இத்தொழில், தங்களால் கருணையில்லாமற் செய்யப்பட்டதே.

பதினேந்தாம் வருஷத்தில் இராமன் மறுபடி திரும்பிவந்தாலும் “பரதன் ஆளகின்றான்” என்ற காரணத்தால், நாட்டையும் செல்வத்தையும் அப்பரதன் கொடுத்தபோதிலும் அங்கீகரியாமல் விட்டிடுவான். உலகத்தில் கௌசலை ஒருவன் அனுபவித்த காலடை இராமன் ஏற்றுக்கொள்ளான் எனநல் சிலபிராமணர்கள், கலவி குணம் பிராயம் இவைகளால் பெரிய அந்தணர்களிருப்பினும் “தக்ஷிணையைத் தமமவருக்கே கொடுக்கவேணும்” என்ற கருத்தால், தங்களுடைய சுற்றத்தாராகியே சிராதத்தத்தில் உண்பிக்கின்றனர். அதன்பின்பு சிராத்தகாரியம் முடிந்தவுடன், சிறந்த அந்த அந்தணர்களை இஷ்டப்பங்கதியில் உண்பிக்க விரும்புகின்றனர். தேவர்களை யொத்தவர்களும் குணவான்களும் வித்துவான்களுமான அந்த அந்தணத்தலைவர்கள், இஷ்டப்பங்கதியில் அமிருதத்தை உண்ணவும் விரும்பார். சிராதத்தில் முன் உண்டவர்கள் அந்தணர்களாயிருப்பினும், வித்துவான்களான அந்த அந்தணத்தலைவர்கள், நீஷ்பங்க தம் தம் கொம்புகளை வெட்டுதலைப் பொறுதவாறுபோல், பின்பு உண்பிக்கவிரும்புதலாகிற அந்த அவமானத்தைப் பொறுக்கின்றதில்லை. மன்னவரே, அது

போல, இளையசகோதரன் அநுபவித்த இராச்சியத்தை, சூத்த சகோதரனும் சிறந்தவனுமான இராமன், எதற்காகத் திரஸகரியாமலிருப்பான்? புலியானது மறறொரு விலங்கு சிறிது உண்டு மிகுந்த ஆகாரத்தை உண்ண விரும்பமாட்டாதவாறுபோல, மனிதரிற் சிறந்தவனான இராமனும் மறறவன் சுவைபார்த்த இராச்சியத்தை ஒரு பொருளாக மதிக்கமாட்டான். ஒரு யாகத்தில உபயோகிக்கப்பட்ட ஹவிஸ, ஆஜ்யம், புரோடாசம், குசம், கருங்காலியாற்செய்த யூபம் ஆகிய இவைகளை மறறொரு யாகத்தில் உபயோகிக்க மாட்டார்கள். ஸோமபாநரு செய்த யாகத்தைப்போலவும், சாராமசுந கழிந்த அமுதத்தைப் போலவும், முன்பு ஒருவன் அநுபவித்த இந்த இராச்சியத்தை இராமன் ஒருபொழுதும் விரும்பவே மாட்டான். மிகவுங் கருணையுள்ள இராமன், பொறுமையைக் கைப்பற்றாவிடின், மிகவுங் கோபமுண்டவனாய், தனது கூரிய அம்புகளால் மந்தரமலையையும் பிளப்பான். மகாத் மாவான் அவன், 'தகப்பனார்' என்ற கௌரவத்தினால், தங்களைக் கொல்ல உடன்படாம லிருக்கின்றான். எவன், சினங்கொண்டால், சந்திரன் சூரியன் கிரகங்களின் கூட்டம் இவைகளையுடையதும், நக்சத்திரங்களால் விசித்திரமுமான ஆகாசத்தையும் சுவர்க்கத்தையும் வீழ்த்துவானோ, அவன் தங்களை மீறுகின்றதில்லை. அவன், அனேக பருவதங்களுடன் கூடிய பூமியைக் கலக்கவும், பூமிக்கு வருங் கலக்கத்தைத் தடுக்கவும் வல்லமையுள்ளவன் பலத்தையுடைய புலி அவமதித்துத் தன் வாலேப்பிடித்திழுப்பதைச் சகியாததுபோல, இராமன், ஒருவன் அநுபவித்த இராச்சியத்தை அநுபவித்தலைப் பொறுக்கமாட்டான். பெருமபோரில் பதினான்குலோகமும் திரண்டிவந்தாலும், இராமனுக்கு அச்சத்தை விளைக்க வல்லமையுள்ளனவல்ல; ஆயினும், அதருமவழியிற் செல்லும் உலகத்தைத் தருமத்தில் நிற்கச் செய்வனாதலால், அவன்,

தானே எவ்வாறு அதருமத்தைச் செய்வான்? இல்லாவிடின், மிகக் வீரத்தன்மையுள்ளவனும் மகாபாகுவுமான இராமன், பிரளயகாலம்போல, தன் பொன்மயமான பாணங்களால் பஞ்சபூதங்களையும் நான்கு சமுத்திரங்களையும் எரித்துவிடுவான். சிங்கத்தின் பலத்தையொத்த பலத்தையும் இடபத்தின் கண்களையொத்த கண்களையுமுடைய புருஷசிரேஷ்டனான இராமன், மீனால தன்குடடிநாசம்பண்ணப்படுவதுபோலத் தனது தந்தையாரால் நாசம்பண்ணப்பட்டான். தருமத்தில கருத்தூன்றியவனான புதலவனைக் காட்டுக கு ஓடினால, சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ளதும், தொன்றுதொட்டு நடந்துவருவதும், அந்தணர்களால் அதுஷ்டிகப்படுவதுமாகிய தருமத்தைத் தாங்கள் உடையவர்களாவீர்களா?

ஒரு ஸ்திரீக்கு இவ்வுலகத்தில் முதலகதி தனது கணவன்; இரண்டாவது கதி தன் குமாரன்; மூன்றாவது கதி தனது சுற்றத்தாராக. அரசரே, நான்காவது கதியோ இங்கு வேறு கிடையாது அதில முதற்கதியான தாங்களும் எனக்கு இல்லை; என் இராமனும் காட்டுக்குப்போய விட்டான்; சுற்றத்தாரும் சமீபத்திலில்லை. நான் கணவனுடனிருப்பதால் காட்டுக்குப்போக விரும்பவில்லை. ஆகையால், நான் எல்லாவிதத்தாலும் தங்களுற் கெடுக்கப்பட்டேன்.

அநேக நாடுகளுடன் கூடிய இந்த இராச்சியம் தங்களால் கேடடைந்தது; மந்திரிகளுடன் தங்கள் ஆத்மாவும் கேடடைந்தது. நானும் புதலவனைப் பெற்றுக கேடடைந்தேன்; இந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்களும் கேடடைந்தார்கள்; தங்களுடைய மனைவியாகிய கைகேயியும் மைந்தனான பரதனும் மகிழ்ந்திருக்கின்றார்கள்” என்று.

கொடிய சொற்களுடன் கூடிய இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அம்மன்னவா, துக்கமடைந்தவராய் மோகித்தாரா, பின்பு, தமமுடைய கொடியவினையைச் சிந்தித்து மீண்டுந் துக்கத்தில் மூழ்கினா.

அறுபத்திரண்டாஞ் சருக்கம்.

அரசரின் வேண்டுகோள்.

தசரதமன்னவா, சினங்கொண்டவனும் துக்கமுடையவனுமான இராமருடைய தாயாற் சொல்லப்பட்ட இவ்விதமான கொடிய வார்த்தையைக் கேட்டு, துக்கித்தவரா

யச சிந்தித்து, ஐம்பொறிகளும் கலங்கிப் பெற்றவராய் மூச்சை யடைந்தாரா.

பகைவாகளைத் தவிர்த்துத் தசரதா, வெகுநாழிகையான பிறகு பிரஜைஞயை யடைந்து, துக்கத்தால் உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு எறிந்து, கௌசலையைத் தமது பக்கத்திற் கண்டு மறுபடியும் சிந்தையை யடைந்தா.

சிந்தையையடைந்த அவாக்கு, ஒலியால் இலக்கையறிந்து அதை யடிகளும் வலலமைபெற்ற தம்மால் முன்பு அறியாதுசெய்யப்பட்ட கொடியதொரு தொழில், நினைவுக்கு வந்தது. மனனவர் முனிசுமாரனைக்கொன்றதாலுண்டான சோகத்தாலும் இராமர் காட்டுக்குச் சென்றதாலுண்டான துக்கத்தாலும் மனங் கலங்கினவராய் மிகப் பரிதவித்தார். அவ்விரண்டு சோகமுங் கொளுத்தவே அம்மன்னவர், மெய்நடுங்கித் தமது கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு, தலைகுனிந்தவராய், கௌசலையைச்சமாதானப்படுத்தப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்:—

“கௌசலேயே, என்மீது கருணை புரிவாய். நான் உனக்கு அஞ்சலி செய்கிறேன். நீ, எப்பொழுதும் சத்துருக்களிடத்திலும் அன்புடையவனும் கொடுமையற்றவனும்ாயிருக்கின்றாய். தேவி, தருமத்தை ஆலோசிக்கும் மன்கைமாக குத்தம் கணவன்தான் குணமுள்ளவனான சரி குணமில்லாதவனான சரி பிரதியடசமான தெய்வம். ஜனங்களில் ஒவ்வொருவருடைய தாரதமயத்தை யறிந்தவனும், எப்பொழுதும் அறத்தைக் கைவிடாதவனான நீ, துக்க மடைந்தவளாயிருந்தபோதிலும், அதிகமாகத் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் என்னைப் பார்த்து இவ்வளவு கொடுமையாகப் பேசுவது, உனக்குத் தக்கதன்று” என்றா.

இப்படி வெகுபரிதாபமாகக் கூறிய எளிய மன்னவருடைய வாக்கியத்தைக் கேட்டுக் கௌசலை, ஜலதாரை மழைநீரை வெளிவிடுவதுபோலக் கண்ணீர் ருகுத்தாள். தருமத்துக்கு அஞ்சினவளான கௌசலை, துக்கம் அரசருடைய அஞ்சலியைத் தனது கைகளாற் பிடித்துத் தனது சிரசில் தாம்பரப் பூவைப்போல அணிந்து, அழுதுகொண்டே பரபரப்புடன் பின்வருமாறு வேண்டலுற்றாள்.—

“அருளபுரியுங்கள்; தலையால் நான் பூமியில் விழுந்துவணங்கி வேண்டிக்கொள்கிறேன். தாங்கள் என்னை வேண்டினதால் கேட்டைந்தே னுதலால், நான் அக்குற்றம் நீங்கத் தண்டிக்கத் தக்கவளல்லேனோ? வீரரே, எவள, புகழ்த்தக்கவனும் புத்திமானுமான கணவனான சமாதானப் படுத்தப்படுகிறாளோ, அந்நங்கை, இம்மை மறுமையிரண்டையும் இழப்பாளா. தருமத்தை நன்றாக

அறிந்தவரே, நான், தருமத்தை யறிவேன், தங்களை
“ உண்மையுரைப்பவா ” என்றும் அறிவேன், ஆனாலும்,
புத்திரனைப் பிரிந்ததாலுண்டான சோகத்தால வருத்த
மடைந்த நான், என்னவோ சொல்லிவிட்டேன்.

சோகம், தைரியத்தை அழிக்கின்றது, கேள்வியைக்
கெடுக்கின்றது, எல்லாவற்றையும் அழித்துவிடுகின்றது;

சோகத்துக்கு ஒப்பான பகை ஒன்றுமில்
சோகத்தின் லை. பகைவன கையால் அடிப்பதைப்
கொடுமை.

பொறுக்கலாம், எதிர்பாராது வந்த சோ
கம், சிறிதும் பொறுக்கமுடியாதது. வீரரே, ஐயந்திரி
பறத் தருமநூலை நன்றாகக் கற்றவாகளும் கேள்வியை
யுடையவாகளுமான முனிவர்களும், சோகத்தாற் கலங்
கின் மனத்தை யுடையவாகளாய் மூாச்சிக்கின்றனர்.
இப்பொழுது இராமருடைய வனவாசத்திலு ஐந்தாவது
இரவு எண்ணப்படுகின்றது சோகத்தால சந்தோஷமற்ற
எனக்கு, இவ்வைந்துஇரவுகளும் ஐந்துவருஷங்களுக்குச்
சமானங்கள். நதிகளுடைய வேகத்தால சமுத்திர ஜலம்
வளாவதுபோல, அவனையே நினைத்திருக்கும் எனக்கு
மனத்திற் சோகம் மிகுகின்றது.”

கௌசலயை இவ்வாறு அழகான வார்த்தையைச்
சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, சூரி
அரசா மயக்கம். யபகவான், குறைந்தகிரணங்களை யுடையவ
னான; இரவும் தொடங்க லாயிற்று.
தேவியான கௌசலையால் இவ்வாறு வேண்டப்பட்ட அரச
ர், துக்கத்தாற் கவரப்பட்டவராய், நித்திரைக்கும் வச
மாயினார்.

அறுபத்துமூன்றாண்டு சருக்கம்.

தசரதர், தாம் இளமையில் ரிஷிகுமாரனைக்

கொன்றதைக் கௌசல்யையிடங்

கூறுதல்.

அம் மன்னவர், முகூர்த்த காலம் தூங்கி, பின்பு விழித்து, சோகத்தால மிகக் கலங்கின புத்தியுள்ளவராய்ச் சிந்தை யடைந்தார். அசுரனான இராகு சூரியபகவானை அடைவதுபோல, இராம லக்ஷ்மணர்களுடைய பிரிவாலுண்டான வருத்தம் இந்நினை யொத்த தசரதரை யடைந்தது. கோசல நாட்டுக்கு மன்னவரான தசரதர், இராமர் தமது மனைவியுடன் காட்டுக்குப் போகத் தாமசெய்த கொடிய வினையை நினைத்து, கூறுத்த கடைக்கண்களையுடைய கௌசலேக்கு அதைச் சொல்ல விரும்பினவராயிருந்தார். அம் மன்னவர், இராமர் காட்டுக்குச் சென்ற ஆறாவது நாளில், தாமசெய்த கொடிய வினையை எண்ணிக்கொண்டே யிருந்தார். புத்திரசோகத்தால மிகவருத்தமடைந்த அம் மன்னவர், தாமசெய்த கொடியவினையை நினைத்து, புத்திரசோகத்தால பரிதபிதனாகக்கொண்டிருக்கும் கௌசலையைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்:—

“நற்குணங்கள் நிறைந்தவனே, மங்களத்தைச் செய்பவனே, இவ்வுலகத்தில் ஒருவன் புரிகின்றது நற்செயலோ தீச்செயலோ, அச்செயலுக்குத் தக்கவராய்தம் வினையின் பயனைப் பறையே. நேதான் அதைச் செய்தவன் பயனைப் பெறுகின்றான். எவன், ஒரு காரியத்தை ஆரம்பிக்கும்பொழுது அதனால் விளையும் பயன்களுடைய ஏற்றக்குறைவுகளையும், சுகரூபமா யிருப்பதையும் துக்கரூபமா யிருப்பதையும் அறியாமலிருக்கின்றானோ, அவன்,

இவ்வுலகத்தில் ‘சிறுவன்’ என்று சொல்லப்படுகின்றான். எவன் பலாசம்பூவின் அழகைக் கண்டு, ‘அதன் பழம் இனியதாயிருக்கும்’ என்று எண்ணி, அப்பழத்தில் விருப்பமுள்ளவனாய், அப்பலாச மரங்கள் வளரத் தடையாயிருக்கும் மாமரங்களை வெட்டிஎறிந்து பலாசமரங்களைப் போஷிக்கிறானோ, அவன், பழந் தோன்றிய பின்பு வருந்துகிறான். பயனை ஓராமலே தொழிலைச் செய்பவன், பயனுண்டாகுங் காலத்தில் பலாசமரத்தைவளர்த்தவனபோல வருந்துவான். நான் மாம்பொழிலை வெட்டிப் பலாசமரங்களைப் போஷித்தவன் ; கெடுமதியுடையனான நான், பயனுண்டாகும் வேளையில் இராமனைத் தள்ளிவிட்டுப் பச்சாத்தாப்பப்படுகின்றேன்.

கௌசலாய், “இச்சிறுவன் சத்தத்தை யறிந்தமாத் திரத்தில் இலகை யடிப்பவன்” என்று தசரதா செய்த பாவம் புகழ்பெற்ற நான், பின்னாக கூறப்படும் இப்பாவத்தைச் செயதேன். தேவி, சிறுவன் அறியாமையால் உட்கொண்ட விஷம் அச்சிறுவனுக்குத் துக்கமாய் முடிவதுபோல, நான்செய்த கொடுந்தொழிலே எனக்குத் துக்கமாய் முடிந்தது. பலாசம்பூக்களால், “அழகிய பூக்களுக்குத் தக்க இனிய பழங்கள் உண்டாகும்” என்று மயங்கும் மூடனபோல, நானும் சத்தமாத் திரத்தால இலகை யடிகின்ற பாணத்தின் பயனை அறிய வில்லை.

தேவி, உனக்கு விவாகமாகாத காலத்தில் நான் இளவரசனாக இருந்தபோது களிப்பையும் காதலையும் வளர்க்குங் காரகாலம் வந்தது. உலகிலுள்ள கார்காலம். நீரைப்பருகி, உலகத்தைத் தனது கிரணங்களால் தவிக் செய்த சூரியபகவான், தெற்குத்திசையை யடைந்தான். அப்பொழுது வெம்மையடங்கிற்று ; அழகிய மேகங்கள் காணப்பட்டன. தவளைகளும் சாதகங்கள்

ஞம மயில்களும் எல்லாம் களித்தன. பறவைகள், சிறகுள்ள மேற்பாகம் நனைந்ததால் மூழ்கினைவை போன்றவைகளாய், காற்றாலும் மழையாலும் அசையும் உச்சியையுடைய மரங்களை வருந்தி யடைந்தன. இடைவிடாது பொழியும் மழைநீரால் மறைக்கப்பட்ட மதயானை, மலை போலவும் அலையற்ற கடல்போலவும் விளங்கிற்று தெளிவையடைந்திருந்தும் அருவிகள், மலைகளிலுள்ள தாதுப் பொருள்களால் வெண்ணிறத்தையும் செந்நிறத்தையும் உடையனவாய்க் காட்டுத்தீயின சாமபல கலக்கப்பெற்று, பலவகை நிறத்தையுடைய பாம்புகள்போல வளைந்தோடின. காகாலத்தில், கலக்கமற்ற நீர்ப்பெருக்குக்களும், கலங்கிச் செந்நிறத்தையுடைய நீராய், வழியல்லாத வழியிலும் ஓடுவனவாயின. மிக இனிமையாக இருந்த அக்காலத்தில், நான், வேடடையாட விரும்பினவனாய், வில்லாளியும் பாணத்தை யுடையவனுமாய், இரதமேறிச் சரயூநதியை யடைந்தேன். ஐம்பொறியை யடக்காத நான், இரவில் மிருகங்கள் நீரகூழ்க்க இறங்குஞ் சரயூநதியின் துறையில் வரும் எருமை யானை வேறுகொடிய மிருகம் இவைகளைக் கொல்ல விருப்பமுடையவனாய் இருந்தேன். அந்த ஏகாந்த இடத்தில், இரவில் நானேறிட்ட விலலை

தசரதா
முனிகுமாரனைத்
தெரியாமற்
கொன்றது.

யுடைய நான், சரயூநதியின் துறையை வந்தடைந்த கொடியமிருகத்தை, அதன்குரலைக்கேட்டு அடித்தேன். பின்பு, கண்தெரியாத இருளில் யானையின் சத்தம்

போலுள்ள நீரை முகக்குங் குடத்தின் சத்தத்தைக் கேட்டேன். பின்பு நான், யானையைப்பெற விரும்பினவனாய், விளங்குவதாயும் பாம்புக்கு ஒத்ததாயுமிருக்கும் பாணத்தை எடுத்தது, சத்தத்தை இலக்காகச் செயது எய்தேன்.

பாமபையொத்த கூரிய அம்பை எய்த இடத்திலிரு
 நது, இராககாலத்தில், பாணததால உயிர்
 ரிஷிகுமரனு நிலையில் அடியுண்டு நீரில் விழுந்ததவசியி
 டைய கூக்குரல் னுடைய வாகு, 'ஹா! ஹா!!' என்று
 நன்றாக நிகழ்ந்தது. அநதப்பாணம் விழுந்தபிறகு, அங்கு
 “எங்களைப்போன்ற தவசிகளினமேல எவ்வாறு பாணம்
 விழும்? ஜனசஞ்சாரமில்லாத இநநதியில் ஜலம் எடுத்
 துப்போக இரவில வந்த என்னை எவன் பாணத்தா
 லடித்தான்? நான் எவனுக்கு எனன தீங்குசெய்தேன்?
 முனிவனும் கொலையைத்தவிரந்தவனும் காட்டில் கிடைக்
 கும் காயகிழங்குகளைப் புசித்துக்கொண்டிருப்பவனுமான
 என்னைப்போன்றவனை அம்பாற கொல்லுதல எங்கு விதிக்
 கப்படடிருக்கிறது? சடைமுடியைப் பூண்டு மானதோலை
 அணிந்திருக்கும் என்னைக் கொன்றதால், எவன் என்ன
 பயன பெறுவான்? அவனுக்கு நான் எனன குற்றஞ்
 செய்தேன்? இவ்வாறு பயன்றற தொழிலபுரிதல இத்
 தொழிலைச் செய்தவனுக்குத் தீங்கையே விளைக்கும். குரு
 விற்படுக்கையை யடைந்தவனை நல்லவனாக எண்ணாத
 வாறுபோல, ஒருவரும், இததொழிலசெய்தவனையும் நல்ல
 வனாக எண்ணா என்னுடைய வதததால துக்கிக்கும்
 தந்தைதாயாககு எவ்வளவு வருந்துகிறேனோ, அவ்வ
 ளவு வருந்தவில்லை நான் என் பிராணன் போவதற்காக.
 எனனால் வெகு காலமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டவாகளும்
 முதியவர்களுமான அவ்விருவர்கள், நான் மாணடபின்,
 எனன செய்வார்கள்! தாய்தந்தையாகளும் முதியவர்
 கள்; நானும் ஒரு பாணததால கொல்லப்பட்டேன். காரி
 யாகாரியங்களை யறியாத எந்தச் சிறுவனால, நாங்களெஸ்
 லாரும் கெடுக்கப்பட்டோம்?” என மனிதவாககு நன்றாக
 நிகழ்க கேட்டேன்.

இவ்விதமான அவ்வெளிய சொற்களைக் கேட்டு,
 தருமத்தையே செய்யவிரும்பும் என்னுடைய கைகளி

ஷிருநது பாணமும் விலலும் பூமியில் விழுந்தன. நான்,
 இரவில் இவ்வாறு கூக்குரலிடுமி அம்முனிவனுடைய
 பரிதாபமான மொழியைக் கேட்டுத் துக்கத்தாற் குழப்ப
 மடைந்து அறிவிழந்தேன் எளிய மனததையுடைய
 நான், மிகவுந் துக்கமடைந்தவனாய் அவ்விடத்தை யடை
 ந்து, சரஸ்வதிக்கரையில், பாணத்தால் அடியுண்டு பீடிக்
 கப்பட்டுப் படுத்திருப்பவனும், அவிழ்ந்த சடைக்கற்றை
 யையும் கொட்டுண்டகுடநீரையும் புழுதிபடிந்த இரத்தம்
 பெருகுகிறமேனியையு முடையனுமான தவசிசுமாரனைக்
 கண்டேன். அக்குமாரன், அச்சமடைந்தவனும் தன் நிலை
 மைக்கெட்ட மனத்தையுடையவனுமான எனனை, தன்
 ஒளியால் எரிப்பவன்போலக் கண்களாற் பார்த்து, கொ
 டிமையாகப் பின்வருமாறு சொல்லலானான்:— “அந்
 தனே, காட்டில் வசிக்ரும நான், உனக்கு என்ன தீங்கு
 செய்தேன்? என் தாய்தந்தைகளுக்கு நீர்
 முனிசுமாரனும் கொண்டுபோக விருப்பங்கொண்டு வந்த
 தசரதரும் எனனை ஏன் அடித்தாய்? உன்னால், ஒரே
 சம்பாஷித்தல் பாணத்தால் நான் உயிரிழையில் அடிக்
 கப்பட்டவளவில், கண்கெட்ட முதியவர்களான தாய்தந்தை
 யார்களிருவரும் கெடுக்கப்பட்டார்கள். பலமில்லாத
 வாகளும், எனனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்களும்,
 “நமது புதலவன் நீர் கொண்டுவருவான்” என்ற நம்
 பிக்கையுடன் கூடியவர்களும், தாக்கங்கொண்டவர்களான
 அவ்விருவரும், தாக்கத்தை எவ்வாறு பொறுப்பார்கள்?
 தவத்துக்காவது வேதத்துக்காவது பயன் ஒன்றுமில்லை;
 இது நிச்சயம்; ஏனெனில், பூமியில் அடியுண்டு விழுந்தது
 கிடக்கும் எனனை, என தந்தை அறியவில்லையன்
 றோ! அறிந்தாலும் முடமாயும் சகதியற்றவராயுமிருந்
 தும் அவர் என்னசெய்யமாடுவார்? வெட்டுப்படும
 ஒரு மரத்தைக் காப்பாற்ற வேறுமரத்தால் முடியாதது
 போல அவரும் வல்லமையற்றவா, ஆகையால், இரகு

வின்சுலத்திற பிறநதவரே, நீரே சீகிரமாகச் சென்று
என தநதைக்கு இசசங்கதியைத் தெரிவிப்பீர். மணடிய
தீ வனததை எரிப்பதுபோல, அவர் கோபங்கொண்டு உம்
மை எரிக்கமாட்டார். என தநதையின் ஆசிரமத்துக்
குப்போக இதுதான் ஒற்றைக்கால வழி. நீர் அவவிடஞ்
சென்று அவருக்கு அருளுண்டாகுமாறு செய்வீர். அவ்
வாறு செய்தால், அவர் உமமீது கோபங்கொண்டு சபிக
கமாட்டார் அரசரே, எனனுடைய சல்லியத்தைப்
போக்குவீர், நீரின்வேகம், உயரநத கரையை மெல்ல
அழிப்பதுபோல, பொத்திய கூரியஅம்பு உயிரிளையைப்
பிளக்கின்றது” என்றான். நான், ‘பாணத்தைப்பிடுங்
கினால் அவன் மாண்டுவிடுவான். பாணத்தை வாங்காம
லிருந்தால் வருந்துவான்’ என்று சிந்தையடைந்திருந்
தேன். நான் கொடுந்தொழில் செய்ததற்காகத் துக்கததை
யும் பிரமகத்திசெய்ததற்காகச் சோகததையும்எளிமையை
யும்அடைந்து உள்ளம் தியங்கிறகுமபொழுது, எனனுடை
யமனத்தி லுண்டாயிருந்த சிந்தையை அமுமுனிசுமாரன்
கண்டுகொண்டான். மிகவும் வருந்துபவனும், மாறிய
அங்கத்தையுடையவனும், சாவு கிட்டு சமயத்தி லிருப்
பவனுமான அவன், வாட்டமடைந்தவனாய், என்னைப்
பார்த்து, “நான், தைரியத்தாற் சோகததை அடக்கிக்
கொண்டு நிலையான மனதையுடையவனாயிருக்கிறேன்.
‘பிரமகத்தி செய்துவிட்டோம்’ என்ற துயரம் உமக்கு
நீங்கடும். அரசரே, நான் வைசியமுனிகுசகுத்திரஸ்திரீ
யினிடத்திற பிறநதவன்” என்று வருந்திக் கூறினான்.

இவ்வாறு வெகு சிரமத்துடன் சொல்லிக்கொண்டிருந்தவனும், பாணத்தால் அடியுண்ட உயிர் நிலையையுடையவனும், சுழலுபவனும், தொழிலற்றிருப்பவனும், பூமியிற புரளுபவனும், மிக வேண்டுபவனுமான அவனுடைய அப்பாணத்தை நான் வெளிப்படுத்தினேன் ; அத்தபோதனன்,

முனிசுமாரன்
மாண்டது.

என்னைப் பார்த்து, அசசமடைநதவனாய் உயிரைவிட்டான்.

தசரதா துயர
ததாலரிஷிகுமார
னது முதலிற
கண்ட நிலைமை
யை நினைத்து மீன
டுவ கூறல
மங்களத்தைச் செய்பவனே, நீரினால் நனை
நத சரீரத்தையுடையவனும், உயிரினிலையில
விரணப்பட்டவனும், இடைவிடாது பெரு
மூச்சு விடுபவனும், சரயூநதிக்கரையில
விழுநது கிடப்பவனுமான அம்முனிசுமா
ரனைப்பார்த்து நான், மிகவுந துக்கமடைந்தவனானேன் ”
என்றார்.

அறுபத்துநான்காஞ் சருக்கம்.

தசரதர் இறத்தல்.

அந்த மகாரிஷியினுடைய மாறுசெய்யமுடியாத
வகையை பற்றித் தருமாதமாவாகிய தசரதா, வாய்
பிதற்றிக்கொண்டே கௌசலையைப் பார்த்து மறுபடியும்
சொல்லலானார்:—

“ அறியாமையால் அப்பெருமபாவம் பண்ணிக் கலங்
கின மனத்தையுடைய நான், ‘இந்த முனிசுமாரான சொல்
லைச்செய்தல் நனமையைப் பயக்குமோ? தீமையைப்
பயக்குமோ?’ என்று தனியனாயிருந்து எண்ணினேன்.
‘அவனசொற்படி செய்தல் நனமையையே தரும’ என்று
நிச்சயித்துப் பிறகு, அக்குடத்தில் நல்ல தீர்த்தத்தை
நிறைத்து எடுத்துக்கொண்டு, அம்முனிசுமாரான சொன்ன
வழியே நடந்து அவவாச்சிரமத்தைச் சோநது, அங்குக்

குருடாகளும், பலமற்றவர்களும், முதிய
வர்களும், நான்கு பக்கத்திலும் நடத்து
விபவவரிலலாதவர்களும், சிறகுஅறுபட்ட
பறவைகளைப் போன்றவர்களும், தமது
குமாரனைப் பற்றின கதையையே பேசிக்
கொண்டிருப்பவர்களும், ‘நீர்கொண்டு வருவான்’ என்ற

தசரதா முதிய
வாகனான ரிஷி
குமாரனுடைய
தாயதந்தையாக
னை காணாதல்.

ஆசையை என்னால் நீங்கினவாகனும், முயற்சியற்றவாக
னும், முடவாகனும், நாதனற்றவாகனுமான அக்குமார
னுடைய தாயதந்தையாடனைக் கண்டேன். அவ்வாசிர
மத்தை அடைந்தவுடன், நான் சோகத்தால் உள்ளங்
கலங்கி மெய்பதறிப் பின்னும மிகக் அச்சமடைந்த அறி
வுடையவனுய்ச் சோக மடைந்தேன். என காலோசை
யைக் கேட்டு முனிவர், “புதலவா, ஏன் விளம்பிககின்
றாய்? சீக்கிரமாகத் தீர்த்தங் கொணடுவா. குழந்தாய்,
நீ ஏன் நீரில விளையாடியாய்? உனது தாய் உன்னைக்காண
ஆசைப்படுகிறாள், சீக்கிரம் ஆசிரமத்திற் புகுவாய். குழந்
தாய், நானாவது தாயாவது உனக்குக் குற்றஞ் செய்திருந்
தால், தவசியான நீ அதை உன்மனத்தில வைப்பதே.
கதியற்ற எங்களுக்கு நீதான் கதி. கண்ணிலலாத எங்களுக்
கு நீதான் கண் எங்களுடைய பிராணன்கள், உன்னிடத்
தில பொருந்தி யிருக்கின்றன. நீ ஏன் பேசவில்லை?”
என்றா.

நான், அம்முனிவரைப் பார்த்து, மனத்தின்தொழி
லையும் ஐம்பொறிகளின்செயலையும் வலிவில அடக்கி,
தடைப்படமித் தழுதழுத்திருக்குஞ் சொறகளால், தெளி
விலலாமலிருக்கும்படி, அச்சமடைந்தவனாயிருந்தும் அச்ச
மடையாதவனபோலப் புத்திரசோகத்தா லுண்டான
அச்சத்தைச் சொல்லலானேன்.

“நான் கூத்திரியன்; தசரதன் என்று பெய்ருள்ள
வன்; மகாத்மாவானதங்களுடையகுமாரன் அல்லேன். நல
லவார்களாலநிந்திக்கப்படுவதும் எனதுதொ
தசரதர் பிள்ளையி ழிலால் தோன்றியதுமான இத்துக்கம், தங்
றந்ததைமுனிவரு களுக்கு வந்துள்ளது; பகவானே, நான்,
க்கு அறிவித்தல துறையிலவரும் யானே புலி முதலிய கொ
டிய விலங்குகளைக் கொல்லவிரும்பி, கையில விற்பிடித்துச்
சரபூநதிககரையை யடைந்தேன். பின்பு, நான், ஜலத்தை
முகக்குங் குடத்தின் சத்தத்தைக் கேட்டேன். “நீரைக்

கொள்ளும் இது யானே” என்று நினைத்து அதைப் பாண ததால் அடித்தேன் ; பிறகு, நதிககரையை யடைந்து, அம்பால் மார்பிற பிளக்கப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்து, உயிர்போகும் நிலையிலிருந்த முனிவரைக் கண்டேன். பகவானே, யானையைக் கொல்ல விருப்பங்கொண்ட நான், சத்தத் தைக்கேட்டுச் சலத்தில் அம்பை எய்தேன், அந்த அம்பால் தங்கள் புத்திரர் அடியுண்டார். பின்பு, பரிதவித்துக்கொண்டிருந்த அவருடைய சொற்படியே நான், அப்பொழுது விரைவாகக் கிட்டி, மருமஸ்தானத்திலிருந்து பாணத்தை யெடுத்தேன். பாணத்தை யெடுத்ததால் “தாய் தந்தையர் குருடர்” என்று உங்களைப்பற்றித் துக்கித்துப் புலம்பி னவராய், அவர், அங்கேயே சுவாக்க மடைந்தார். தங்களுடைய குமாரர், எனனாலும், அறியாமையால் ஆலோசியாமற் கொல்லப்பட்டார். அஜாககிரதையால் இவ்வாறு நடந்த வளவில், இனிச் செயயவேண்டியதை அருளபுரியுங்கள்” என இவ்வாறு துக்கத்தையறிவிக்கும் எனனுடைய கொடியபேச்சைப் பகவானுள் அம்முனிவர் கேட்டு, தமக்கு உண்டான துயரத்தைச் சக்கிகமுடியாதவரானார்.

தேஜஸவியும் கண்ணீர்நிரம்பிய முகத்தை யுடைய வருமான அம்முனிவர், பெருமூச்செறிந்து, சோகத்தால் வாடினவராய், அஞ்சலி செய்துசொன்னு முனிவரின துயரம் அருகில் நிற்கும் என்னைப் பார்த்து, “அரசரே, நீர் சுயமாகவே இத்தீததொழிலை எனக்குச் சொல்லாமலிருந்தால், என சாபத்தால், அப்பொழுதே உமமுடைய தலை நூறாயிரம் துண்டுகளாய் வெடித்திருக்கும். காததற்றொழிலையுடைய இந்திரனால் அறியாமற் செய்யப்பட்டதாயினும், வாக்பரஸ்தனுடைய கொலை, அவ்விந்திரனையும், தனது பதவியை யிழந்தவனாகச் செய்யும்; தெரிந்துசெய்திருப்பின் சொல்ல வேண்டுமோ? தவத்தைப்பற்றியும் ரிஷியின்மீது ஆயுதத்தைத் தெரிந்து விடுபவனுடைய தலை பல துண்டுகளாக

வெடிதது விடும. அப்படிப்பட்ட பரப்பிரமத்தை அறிந்தவனமீது, அறியாமையால் பாணத்தை விட்டபடியால் தான் நீ பிழைத்திருக்கிறீர். தெரிந்து செய்திருந்தால் இஃகுவாகுவின்குலமே இல்லாமற் போயிருக்கும்; அவ்வாறாயின், நீ எப்படிப் பிழைத்திருப்பீர்? அரசரே, எங்களை அவ்விடத்திற் கொண்டுசேரும், இரத்தத்தால் நனைந்த சரீரத்தையும் விழுந்ததுகிடக்கும் மான்தோலாகிற வஸ்திரத்தை யுமுடையவனும், பூமியில் பிரஜைஞயற்றுக கிடப்பவனும், யமதருமராஜாவினுடைய அதீனத்தி லிருப்பவனும், இனிக காணமுடியாதவனுமான புதலவனை நாங்கள் பாரக்க விருமபுகிறோம்” என்று கூறினார்.

அதன்பிறகு நான், வெகுவாகத் துக்கப்படிகொண்டிருக்கும் அவர்களை அவ்விடத்துக்கு அழைத்துப்போய், காதலியுடன் அம்முனிவரைக் குமாரனைத் தொடுப்படிசெய்தேன். தவசிகளான அவர்கள், தமது புதலவனைக் கிடத்தித் தொட்டுப்பார்த்து, அப்புதலவனுடைய சரீரத்தினமேல் விழுந்தார்கள அந்த ரிஷிகுமாரனுடைய தந்தை பின்வருமாறு புலமபலானார்:—“இன்று நீ, என்னை அபிவாதனஞ் செய்வனில்லை; எனனுடன் பேசவில்லை. நீ ஏன் பூமியிற் படுத்திருக்கிறாய்? குழந்தாய், நீ, கோபித்துக்கொண்டிருக்கின்றாயா? புதலவனே, தருமத்தைத் தவறாது நடத்துபவனே, நான் உனக்கு இஷ்டனல்லனே யானால் தாயாரைப் பார. புத்திரனே, என்னை ஏன் கடடியணைக்கவில்லை? இனிய பேசக்களைப் பேசுவாய். இனி நான், விடியற்காலத்தில் இதிகாசபுராணங்களுையவது மனோகரமான சாஸ்திரததையாவது யார் இனிய குரலுடன் அததியயநம்பண்ணக் கேட்பேன்! புதலவனே, இனி எவன், ஸநாதத்தையுஞ் சந்தியாவநதந்தையுஞ் செய்து, ஹோமத்தை முடித்து, எனது சமீபத்திலிருந்து, புத்திரசோகத்தாற் பரிதபிக்கும் எனக்கு உபசரிப்பான்! எவன், அன்பிற்குரிய நித்திய கருமத்தை அநுஷ்டிக்க

முடியாதவனும், செந்நெல்முதலியவற்றைக் கொண்டுவரும் வல்லமை யற்றவனும், அநாதனுமான என்னை, விருந்தினனைப்போலக் கந்த மூலங்களைக் கொண்டுவந்து உண்பிப்பான்! குழந்தாய், நான், பிள்ளைமேல அதிக ஆசை வைத்துப் பரிதப்பிப்பவனும், முதியவனும், கண்கெட்டவனும், தபஸ்விதியும், உன் தாயுமான இவளை எவ்வாறு காப்பாற்றுவேன்? புத்திரனே, எனக்காக இங்கேயே இரு, நீ யமன்வீட்டை நோக்கிப் போகாதே. நீ, நாளைத்தினம் என்னுடனும் தாயுடனுங் கூடினவனாய் போவாய். நாங்களிருவரும் உன்னை யிழந்தது, மெலிவடைந்தவர்களும் காட்டில் எளிமையடைந்தவர்களும் நாதனற்றவர்களு மானபின், சீக்கிரமாக யமன்வீட்டை யடைவோம்; யமன்வீட்டைச் சோந்திப்பின்பு, யமனைக்கண்டு அவனிடத்தில், “தருமராஜா பொறுத்தருளவேணமம். என்னுடைய புதலவனான இவன், தந்தைதாயாகளைக் காப்பாற்றவேணமம். தருமாத்மாவும் லோகபாலரும் மிக்கபுகழுடையவருமான தாங்கள், அநாதனான எனக்கு, குறைவற்ற ஒருதகஷினை கொடுத்தருளவேணமம்” என்று சொல்லப்போகின்றேன். புத்திரனே, எப்பொழுது கொடுந்தொழிலாளனாற் கொல்லப்பட்டாயோ, அப்பொழுதே நீ, பாவமற்றவனாய்; ஆகையால், என்னுடைய சத்தியத்தால், ஆபுதங்களாற்போபுரியும்வீரர்கள் செல்லும் உலகங்களை விரைவில் அடைவாய். போரிற் பின்னிடாது முன்னின்று போர்புரியும் வல்லவர்கள் கொல்லப்பட்டவர்களாய் எவ்வுலகங்களைச் சோகிருடாக னோ, அவ்வுலகத்தை நீயும் போய்ச் சேரக்கடவாய். சகரர், சிபி, திலீபா, ஜநமேஜயா, நகுஷா, துருதமாரர் ஆகிய இவர்கள் எக்கதியை அடைந்தார்களோ, அக்கதியை என் மகனே, நீ அடைவாய். பெரியோர்க ளெல்லாருக்கும் எந்தக் கதியோ, வேதத்தாலும், தவத்தாலும் அடையத்தக்கது எந்தக்கதியோ, பூதானம் பண்ணு

பவனுக்கு எககதியோ, ஆஹிதாக்கினியானவனுக்கு எந்தக கதியோ, ஏகபத்தினிவிரதததையுடையவனுக்கு எககதியோ, ஆயிரமபசுக்களைத் தானமபண்ணுபவனுக்கு எககதியோ, ஆசிரியனைப் போற்றுபவனுக்கு எந்தக்கதியோ, கங்காசரயூசங்கமத்தில் உயிராவிடுகிறவனுக்கு எககதியோ, அக்கதியை யடைவாய். என் குழந்தாய், நமமுடைய குலத்திற பிறந்தவன் கெட்டகதியை யடைவதில்லை. எனது பந்துவான் உன்னை எவன் கொன்றுனோ, அவன்தான் கெட்டகதியை யடைவான்” என எளிமையுடன் இடைவிடாது அமமுனிவா புலம்பினா.

அதன் பிறகு, அமமுனிவா, தமது மனைவியுடன் மகனுக்கு ராமக்கடனைச் செய்ய ஆரம்பித்தார் தருமத்தையறிந்தவனான அமமுனி குமாரன், தனதுநலவினையால் திவ்விய ரூபத்தோடு இந்திரனுடன் விரைவிற சுவாக்கலோகஞ் சென்றான். இந்திரனுடன்கூடியவனும் ஐம்புலங்களுையடக்கியவனுமான முனிகுமாரன், அவர்களைப்பார்த்து வாராதைசொல்லியும், அததாயதநதையாகளதுக்கத்தால் அதை அறிந்துகேளாதிருந்தபடியால், ஒரு முகூடத்தகாலத்தில் முதியவர்களான அத தாயதநதையாகளைத் தேற்றிப் பின்பு அவர்களைப் பார்த்து, “உங்களுக்குப் பணிவிடை செய்ததால், நான் உயாந்தபதவியை யடைந்தேன். நீங்களும் என்னருகைச் சீக்கிரம் அடைவீர்கள்” என இவ்வாறு சொல்லி, சிறந்த வடிவையுடைய திவ்வியவிமானத்தாற் சுவாக்கலோகத்தில் ஏறினான்.

மிகக் ஒளியையுடையவரான அமமாமுனிவா, தமது மனைவியுடன் தாப்பணஞ்செய்து, அஞ்சலி செய்துகொண்டி சமீபத்திலநிற்கும் என்னை நோக்கிப் பின்வருமாறு பேசலானா:—“வேந்தரே, நீர் இப்பொழுதே என்னைக்கொல்லும்; மரணத்தில் எனக்குத் துயரமே

தசரதருக்கு
முனிவரிட
சாபம்

யிலலை; ஒரே பிள்ளையையுடைய என்னை நீர், பிள்ளையற
றவனாகச் செய்தீரன்றோ! பரிசுத்தனான என பிள்ளையை
நீர் அறியாமையாற் கொன்றபடியால், மிக்ககொடியதும்
மிகக் துயாவிளைபதுமான சாப மிடுவேன். அரசரே,
இப்பொழுது எனக்கு நோந்த புத்திரசோகத்தைப்
போன்ற புத்திரசோகத்தால், நீரும் மாண்டுபோவீர்.
க்ஷத்திரியரான நீர் முனிவனை அறியாமையாற் கொன்
றமையால், உமமிடத்திற் பிரமஹத்தி அணுகாது. பிரா
மணனுக்குக் கொடுத்த தகுந்ததக்ஷிணை விரைவில் தன
பயனை அநுபவிப்பிப்பதுபோல, பிள்ளையைக் கொன்ற
உமமையும், கொடியதும் பிராணனைப் போக்குவதுமான
புத்திரசோகம் இவ்வுலகத்திலேயே அடையப்போகின்
றது” என்றார்.

இவ்விதமாக என்னைச்சபித்துப் பின்பு, அவ்விருவர்
களும், பலவாறு எளிமையாகப் புலம்பி, தங்களதேகங்

களை ராமவிற்கில் ஏற்றிச் சுவாக்கலோ
தசரத்ருடைய கரு சென்றார்கள் “மரணத்திற்குச் சமான்
கணவியாத் தூக்கம் மானஇப்புத்திரசோகம் எப்படிவந்தது?”

என்று ஆலோசிப்பவனும ஒலியைக்கேட்டு
இலக்கையடிக்கக் கற்றவனுமான எனக்கு, சிறுபிராயத்
திற செய்த பாவம் நினைவுக்கு வந்தது தேவி, அபத்தி
யத்துடனுண்டசோற்றால் வியாதி யுண்டாவதுபோலமுன்
னாச்செய்த அததிவினையால் இப்பயன் வந்தது. மங்க
ளத்தை யுண்டாக்குபவளே, எதனால் நான் இப்பொழுது
புத்திரசோகத்தால் பிராணனை விடப்போகிறேனோ, அத
னால், மகானான் அவருடைய பேச்சு என்னை யடைந்தது
விட்டதென்பது திண்ணம். கௌசலயே, நான் உன்
னைக் கண்களாற் காணவில்லை, உனது கரத்தால் என்னை
நீ நன்றாகத் தொடுவாய்” என்று சொல்லி, அழும் அம்
மன்னவா, அஞ்சினவராய், மீண்டும் மனைவியைப் பார்க்
த்து, “தேவி, இராகவனிடத்து நான் செய்தது, சாபம்

பெற்ற எனக்கு ஒத்தது, எனனிடத்தில் இராமன் செய்தது, சற்குணநிதியான அவனுக்கே ஒத்தது இல்லாவிடின், பூமியில், நன்கு உணர்ந்த எவன், கெட்ட நடத்தை யுள்ள மகனைத் தான் கைவிடுவன்? காட்டுக்குத் துரத்தப் படும எப்பதலவன்தான், தகப்பனாரிடத்திற் பொறுமை கொள்ளான்? இராமன், இப்பொழுது என்னை ஒருகால தொடுவன? அல்லது, கண்ணுக்குப் புலனாவன? நான் இவ்வாறு வேண்டக காரணமென்னெனில்? — யமன் மனையையடைந்த மனிதர்கள், தமது சுற்றத்தார்களைப் பாக்கமுடியாதன்றோ! செளசலயே, கண்ணால் உன்னைக் காண்கின்றிலேன்; என்னுடைய ஸமீருதியும் அழிந்து விடுகின்றது; இந்த யமதூதர்கள் என்னை விரைவிகின்றனர். இதைவிட மிகத்துக்கமானது என்ன இருக்கிறது? உண்மையில் பராக்கிரமத்தை யுடையவனும் தருமத்தை யுணர்ந்தவனுமான இராமனைப் பிராணன்போகுஞ் சமயத்திற் காண்கின்றிலேனே! வெயில அற்ப ஜலத்தை வற்றச்செய்வதுபோல, நேரான தொழிலையே புரியும் புதலவனான அந்த இராமனைப் பாராததாலுண்டாகுந் துயரம் என்னுடைய உயிரை வற்றச்செய்கின்றது. பதினேந்தாமாண்டில், இராமனுடைய அழகிய குண்டலங்களைத் தரித்த அழகிய முகத்தை மீண்டும் எவர்கள் காண்பார்களோ, அவர்கள் மானிடர்களல்லா; தேவர்கள். அழகிய புருவத்தை யுடையவளே, தாமரை யிதழ் போன்ற கண்களையும், அழகான பற்களையும், சுந்தரமான மூக்கையு முடையதும் சந்திரனை யொத்ததுமான இராமன்முகத்தைப் பாக்கியவான்கள் பாக்கப்போகின்றார்கள்! பாக்கியவான்கள், சரத்கால சந்திரனையும், அலர்ந்த தாமரைப்பூவையு மொத்ததும் நறுமணங் கமழ்வதுமான என் நாதனுடைய முகத்தைப் பாக்கப்போகின்றார்கள்!! சுகிகள், வனவாசத்தினின்று திருமபி மீண்டும் அயோத்தியை யடைந்தவனும் ஸ்வஸ்தானத்தையடைந்த

சுககிரபகவானே யொததவனுமான இராமனைப் பராக்கப்
 போகின்றாராகள்! கௌசலயே, எனது உள்ளம், மிக்கதுய
 ரால உண்டான மூாசசையாற பிளபபதுபோலும் நான்,
 ஐம்பொறிகளின் புலன்களான சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை,
 நாற்றம் எனனும் இவைகளை அறிகின்றிலேன். எண்ணெ
 யிலலாத விளக்கின் ஒளிகளபோல, எனது எல்லாப்பொ
 றிகளும் மனம் அழிந்ததால் அழிகின்றன. நதியின்வேகம்
 அதனகரையை யறுப்பதுபோல, எனக்குண்டான இச
 சோகம் அநாதனும் அறிவற்றிருப்பவனுமான எனனை
 மெலியச்செய்கின்றது ஐயோ! இராகவனே, ஆ! மகாபா
 குவே, ஆ! ஆ! என துக்கத்தைப் போக்குபவனே, ஆ!
 தநதைமீது அன்பு வைத்தவனே, ஆ! எனக்கு நாதனே,
 ஆ! புதலவனே, நீ இப்பொழுது எங்கிருக்கின்றாய்? அந
 தோ! கௌசலயே, நான் சாகப் போகின்றேன், ஆ! பதிவிர
 தா தருமத்தைக் கைவிடாதிருக்குஞ் சுமித்திரையே, ஆ!
 ஆ! கொடியவளே, எனக்குப்பகையே, கைகேயி, குலத்தைக்
 கெடுக்க வந்தவளே ” என இவ்வாறு கூறிக் கோசலையின்
 முன்னிலையிலும் சுமித்திரையின் முன்னிலையிலும் தசரத
 மன்னவா துக்கித்துக்கொண்டே பிராணனுடைய முடிவு
 காலத்தை யடைந்தாரா. கம்பீரமான தோ
 தசரதா மாண டது. றறத்தைபுடைய தசரதா, அன்பனான
 புதலவனைக் காட்டுகரு ஓட்டிய துயரத்
 தால் மெலிந்தவராய், மிகவுந் துக்கத்தாற பீடிகப்பட்டு
 நளளிரவுக்குஅப்பால பிராணனை விட்டாரா.

அறுபத்தைந்தாஞ் சருக்கம்.

அந்தப்புரத்தின் பெருந் துக்கம்.

பிறகு இரவு கழிய மறுநாட் காலையில், இலக்கணம்
 முதலியவற்றில் நன்குபயின்றுவார்களும், புகழ்வதையே தன

மையாக்ககொண்டவாகளுமான வந்திகளும், ஸ்ருதாக்களும், மங்களம் பாடுபவாக்களும் கந்தருவசாஸ்திரத்தில தோந பணியாளர் அரசு தவாக்களுமான பாடகாக்களும், அத தசரையெதிர்பாத்த தாமாளிகைக்குத் தனித்தனியே பாடிக்கொண்டு வந்தார்கள். உரத்த குரலினால் ஆசிரியைக கூறுபவாக்களும் மன்னவரை ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய பவாக்களுமான அவர்கள் துதித்ததனாலாகியசத்தம், அரண்மனை முழுதும் பரவிறு ஸதுதிபாடகா ஸ்தோத்திரமபண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், கைத்தாளம்போடுபவர்கள், நடந்த வரலாறுகளைக் கூறிக்கொண்டு, கைகளால் தாளம் போட்டார்கள். அரண்மனையில், மரங்களின்களைகளிலிருப்பனவும் கூடுகளிலிருப்பனவுமான பறவைகள், அந்தஒலியால்கணவிழித்துக் கூவின. ஸதுதிபாடகாக்களின் மங்களமானசத்தங்களும், வீணைகளுடைய ஒலிகளும், ஆசி மொழிகளின் சத்தங்களும், கவிகளின் பாடடொலிகளும் அவவீட்டிலநிரம்பின. பின்பு, நல்லஆசாரம்பொருந்தியவர்களும் பணிவிடை செய்வதில் வல்லவாக்களும் அநேகஸ்திரீகளும் அலிகளுமான வேலைசெய்பவர்கள், முன்போலவே வந்து சேர்ந்தார்கள். ஸநானபிரகாரத்தை அறிந்தவர்கள், சிறந்த சந்தனத்துடன் கூடிய தீர்த்தங்களைப் பொற்குடங்களிற் காலந்தவறாது முறைமைப்படி கொணர்ந்து வந்தார்கள். சிறுமியா நிறைந்தாளள் வேசியா, மங்களமான தேயத்துக்கொளபவைகளையும், வேண்டிய ஒளவுதங்களையும், கண்ணாடி வஸ்திரம் ஆபரணம் பூ முதலியவைகளையும், கொண்டுவந்து சேர்த்தனா. அரசருக்காகக் காலையிற் கொண்டுவிருவேண்டிய மங்களவஸதுக்களெல்லாம், எல்லாலக்ஷணங்களும் அடைந்தனவாகவும், முறைப்படிக்கொண்டுவைக்கப்பட்டனவாகவும், நற்குணமும் நல்லகாந்தியும் பொருந்தியனவாகவும் இருந்தன. சூரியபகவான் உதிப்பதற்கு முன்பே அரசரைச்சேவிகை ஆவல

கொண்ட முன்னாகுகூறிய வேலைசெய்வோர்களெல்லாம், வராம லிருந்த அரசரைப்பற்றி, “ ஏன இன்னும் வரவில்லை ? ” எனச் சந்தேகித்திருந்தார்கள்.

கோசலைமுதலியவர்களல்லாத படுகைக்குச்சமீபத் திலிருந்த பெண்கள், பாததாவை யடைந்து எழுப்பி அந்தப்புரம் அரச னார்கள் தொடடுப பாததல முதலிய சா மாண்டதை தொழில் செய்யத் தக்கவார்களும் நித்யந்தல திரையின் தனமையை யுணர்ந்தவர்களும் அம் மங்கையா, எழுப்பியும், வணக்கத்தோடு முறைதவருது அவருடையபடுகையைத் தொடடும், தூக்கத்திற்கு அடையாளங்களான கைகாலஅசைதல முதலிய தொழில்களைக் காணவில்லை. அரசருடைய பிராணனிற சந்தேகித்த அம்மங்கையா, வெள்ளத்துக்கு எதிராகிற்கும் நீர்வஞ்சி முதலிய புறகளின் துனியைப் போல நடுங்கினார்கள். பின்பு மன்னவரைப்பார்த்து நடுக்கமடைந்த பெண்களுக்கு அவர்கள் எண்ணிய கொடியசங்கதியில் நிச்சயம் பிறந்தது. புத்திரசோகத்தாற கவரப்பட்டு, உயிரற்றவார்களபோலிருந்த கௌசலையை சுமித்திரைஇவர்கள் கணவிழிக்கவே யில்லை காந்தியழிந்து நிறம் மாறிச் சோகத்தால் மெலிவடைந்து, அதனால் வணங்கியுள்ள கௌசலையை, இருளால் மூடப்பட்ட நகூத்திரம்போல விளக்கமற்றிருந்தாள் மரணமடைந்த அரசரைப் போலவே அரசாக்குச் சமீபத்திற்படுத்திருந்தவளும் கண்ணீராற கலங்கிய முகத்தையுடையவளுமான கௌசலையும், அவள் சமீபத்தில் படுத்திருந்த சுமித்திரையும், விளங்க வில்லை. அந்தப்புரஜனம், நித்திரைகொண்டிருந்த கோசலை சுமித்திரை யென்னுமிருவார்களையும், உயிரி நீங்கித் தூக்கத்தையேயடைந்திருக்கும் மன்னவரையும் பார்த்தது.

அதன்பிறகு, கூட்டத்துக்கு அதிபதியான யானை
தங்கள்இடத்தைவிட்டு நீங்கப்பெற்றுவரு
அநதப்புரம்
கதறுதல
நதும் பெணயானைகளபோல, அச்சிறந்த
மாதாகள், எளிமையுடன் கூக்குரலிட்டுப்
புலம்பினார்கள். அவாக்குடைய அழகையின் ஒலியால்,
கௌசலையும் சுமித்திரையும், விரைவில் அறிவடைந்து, நித்
திரை நீங்கினவாக ளானார்கள்.

கௌசலையும், சுமித்திரையும், தசரதரைப் பாரத்
தும் தொடர்ந்து “ஆ! நாதரே” என்று கூக்குரலிட்டுப்பூமி
யில் விழுந்தார்கள். பூமியில் புரளும்
கௌசலையும்
சுமித்திரையும்
புலம்பல
கோசலராஜன்மகள், புழுதிபடிந்தமேனிய
ளாய், ஆகாசத்திலிருந்து நழுவி விழுந்த
நட்சத்திரம்போல விளங்கவில்லை. அம்மா
தாக்கெல்லாரும், அரசா மாண்டவளவில பூமியிலவிழுந்து
கிடக்குங் கௌசலையை, நாசமடைந்த பெணயானையைப்
போலப் பார்த்தார்கள் அதன் பிறகு, கைகேயி முதலான
அரசருடையமற்றைமனைவிமாரெல்லாரும், புலம்பி, துக்க
த்தாலதவித்தவர்களாய், அறிவிழந்து பூமி
யில் விழுந்தார்கள். கௌசலை முதலியவர்
களின் புலம்பலினோசை, பின்பு வந்த கை
கேயி முதலியவாக்குடைய புலம்பலினோசையால் பின்
தொடரப்பெற்றது. இந்த இரண்டுசத்தமும், ஒன்றுசோ
ந்து, அம்மாளிகைமுழுவதையும் எதிரொலியுண்டாகுமாறு
செய்தது. முன்னே அரசரைக்காண ஆவல்கொண்ட
ஜனங்களாற் சூழப்பட்டதான அரண்மனை, மன்னவா மர
ணமடைந்தவளவில, அச்சமடைந்தும் நிலையற்றுமுள்ள
ஜனங்களுடையதும், எங்குமிருந்த புலம்பலைப் பெற்ற
தும், துக்கத்தால் மெலிந்த சுற்றத்தைக் கொண்டதும்,
அரைக்கணத்தில ஆனந்தமற்றதும், மனவருத்தத்தை
யுண்டாக்கும் பாழ்ந்தோற்றத்தையுடையதும் ஆயிற்று.
அரசர்களிற் சிறந்தவரும் புகழ்பெற்றவருமான தசரதா

இறநதுபோயவிடாரென நனகு அறிநத அவரது மனை வியா, ஒன்றாகத்திரண்டு, கேட்போர மனம் உருகுமபடி மிகவுந துயரத்தாலழுது, நாதனற்றவாகளாயத் தோள களைக்கடிகொண்டு புலமபலானாகள.

அறுபத்தாறஞ் சருக்கம்: அயோத்திமாநகரின் கலக்கம்.

துக்கத்தாலமெவிவடைநதவளும் நீர்நிறைநத கண களையுடையவளுமான கௌசலை, அவிநத நெருப்புப் போ லவும், நீரற்ற சமுத்திரம் போலவும், ஒளி கௌசலை கைகே யியைப்பழித்தல் நீங்கிய சூரியனபோலவு மிருப்பவரும் சுவாக்கு சென்றவருமான மன்னவருடைய தலையைத் தனது மடியிலவைத்துக்கொண்டு, கைகேயியை நோக்கிப் பலவகையாகக் கூறலானாள் — “கொடியாய், கெட்டஒழுக்கமுள்ளவளே, கைகேயி, நீ மனோரதங்களைப் பெற்றவளாக இரு, அரசரைக்கைவிட்டுப் பகையற்ற இராச சியத்தை உனக்குத்தின்படி அநுபவி. என்னைவிட்டு இரா மனும சென்றான், கணவரும் சுவாக்கு சென்றான்: செல்ல முடியாத கொடியவழியில் துணையின்றி யிருக்கும் ஒரு ஸ்திரீயைப்போல, நான் பிழைத்திருக்கப்பொறேன. தரு மத்தைவிட கைகேயியைத்தவிர வேறு எமமாத், தனக் குத் தெய்வமானகணவனைவிட்டுப் பிழைத்திருக்கவிரும்பு வள? தாழ்நத உணவை உண்பவன் அவவுணவின் குற்றங் களை அறியாதவாறுபோல, பேராசை கொண்டவன், தன் குற்றங்களையுணரான். கைகேயி கூனியால இராகவகுலத்தை யழித்தாள். ஜனகா, “வரங்கொடுத்த காலத்தில் ‘இன்ன வை’ என்று சுட்டிக்காட்டாதிருந்தும், இப்போது கைகே யியால் ‘இராமனைக் காட்டுக்கு ஒட்டிப் பரதனுக்குப் பட டாபிஷேகஞ் செய்துவைக்கவேண்டிம’ என்று ஏவப்

பட்ட தசரதமன்னவா, இராமனை மனைவியுடன் காட்டுக்கு ஓடினா” என்று கேளவிப்பட்டு, என்னைப்போலப் பரிதவிப்பாரா. தாராமிகனும், தாமரையிதழையொத்தகண்களையுடையவனும், பிழைத்திருந்தும் இங்குநின்று காணுதுபோய விட்டவனுமான இராமன், என்னை இப்பொழுது அநாதையாகவும் கணவனற்றவளாகவும் அறியான். பதிவிரதா தருமத்தை யுணர்ந்தவளும், ஜனகமகாராஜருடைய புதல்வியுமான சீதை, இதுவரையில் துக்கத்தை யறியாதவள்; துன்பமுண்டாகுமபடி அச்சத்தை யடைவாள். சீதை, நிசிவேளையில் பயங்கரமாகக் கத்தும் மிருகங்கள் படசிகள் இவைகளின்சத்தத்தைக் கேட்டு, மிக்க அச்சமடைந்தவளாய் இராமனை யடைவள், இது திண்ணம். முதியவரும் சீதையைத்தவிர வேறு பிள்ளையிலலாதவருமான ஜனகரும், சீதையைப்பற்றிச் சிந்தித்துத் துயரத்தாற கவரப்பட்டவராய் உயிரை யிழப்பாரா. பதிவிரதையான நான், இப்பொழுதே சாகப் போகிறேன்; இச்சரீரத்தைத் தழுவிக்கொண்டு அக்கினிபிரவேசம் பண்ணப்போகிறேன்” என்றுள்.

பிறகு அமைச்சர்கள், தசரதரைத் தழுவிக்கொண்டு புலம்புவனும், பிறரால் இரங்கத்தக்கவனும், துயரத்தால் மெலிந்தவனுமான செளசலையை அங்கிருந்து வேற்றி

தசரதாது தேகத்தை எண்ணெயிலிட்டுப் பாதுகாத்தல்
 உததிற்குக் கொண்டுபோனார்கள் அம்மநதிரிமாரா, வசிஷ்டா முதலியோரது கட்டளையால், எண்ணெய் நிரம்பிய கடாரத்தில்

அரசரை யிட்டுப் பின்பு, மக்களைக்காததல்
 முதலிய அரசருடையதொழிலகளைச் செய்தார்கள். எல்லாத் தருமங்களையு முணர்ந்தவர்களான அவர்கள், புதல்வனிலலாமல், மன்னவருடைய ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்விரும்பவிலலை; அதனாலமன்னவரைக் காப்பவரானார்கள்.

அநதப்புரத்துப் பெண்கள், அரசரை எண்ணெய் நிரம்பிய கடாரத்திற் படுக்கவைத்ததை யறிந்தது, “அந

தோ ! மன்னவா இறந்தபட்டாரா !” என மீண்டும் சுற்றிக்
கொண்டார்கள் கண்ணீர்ப் பெருக்கையுடைய முகங்களு
டன் கூடிய அம்மாதர்கள், கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு
புலம்பித் துக்கத்தாற் பரிதாபமடைந்தவா
களாய், “ஆ! மகாராஜே, அனபாகப் பேசு
பவரும் சத்தியசந்தருமான இராமராற்
கைவிடப்பட்ட எங்களைத் தாங்கள் ஏன்
கைவிடுகிறீர்கள்? இராமனை விட்டுப்பிரிந்த நாங்கள், கண்
வளைக்கொன்ற கெட்ட நடக்கையுள்ள கைகேயியிடம்,
கைம்பெண்களாக எவ்வாறு வசிப்போம்? எங்களுக்கு நாத
னும் தங்களுக்கும் பிரபுவும் நல்லொழுக முடையவனும்
ஸ்ரீமானுமான இராமன், அரசசெலவத்தை விட்டிட்டுக்
கானகத்திற்குச் சென்றான்! தங்களுடைய வீரனான இராம
னையும் பிரிந்ததால் தோன்றிய துயரத்தாற் கலக்க
முற்றவர்களும் கைகேயியால் அவமதிக்கப்பட்டவர்களு
மான நாங்கள், எவ்வண்ணம் பிழைத்திருப்போம்? எவள,
அரசரையும் மிக்க பலமுள்ள இராமலட்சுமணர்களையும்
சீதையையும் பிரியச்செய்தாளோ, அவள் வேறு யாரைத்
தான் அடித்துத் துரத்தமாட்டாள்?” என்றுகத்தினார்கள்.

இவ்வாறு புலம்பும் அம்மங்கைமாரா, கண்ணீராலும்
மிகத் துயரத்தாலும் சூழப்பெற்று மகிழ்ச்சி
அயோத்தியின் சிறைவார்களாய்ப் புரண்டார்கள். மகாத்
அலங்கோலம், மாவாகிய மன்னவரை யிழந்த அயோத்
திமாநகரம், சந்திரனிலலாத இரவு போலவும் கணவனில
லாத பெண்போலவும் விளக்கமற்றிருந்தது. கண்ணீர்விட்
டு கலங்கும் ஜனங்களை யுடையதும், ஹா ஹா என்று
புலம்பும் குலப்பெண்களுன சோந்ததும், நீர் தெ
ளித்தல் முதலிய அலங்காரமின்மையால் பாழான நாத
சந்திகளையும் வீடுகளையும் பெற்றதுமான நகரம், முன்
போல விளங்கவில்லை

தசரதா புத்திரசோகத்தால சுவாககரு செல்ல
 அவாமனைவிமா பூமியில் கிடக்கையில்,
 சூரியாஸதமன சூரியபகவான், கிரணங்களின்சஞ்சாரத்தை
 மூம இரவு தோ யடக்கினவனாய அஸதமானான், இரவும்,
 னறலும் இருளைப் பரவச செயதுகொண்டு வந்தது.
 சிலா 'தைவவசத்தால புத்திராகளுள் ஒருவருமகிடபிரா
 மலிருப்பினும் தகனஞ்செயயவேண்டும்' என்று முயற்சி
 செய்ய அப்பொழுது வந்த சுற்றத்தார்கள், புத்திரனிலலா
 மல அரசருடைய தகனத்தைச் செய்ய விருமபவிலை;
 ஆகையால், எண்ண வொண்ணாத தோற்றத்தைபுடைய
 அவரை எண்ணைய நிரம்பிய அக்கடாரத்திலேயே வைத்
 தாகாள். அம்மகாணையிழந்ததால் தொண்டையில் தங்கிய
 கண்ணீரை யுடையவாக்கள் தததளிக்கும் நாற்சந்திகளை
 யுடைய அப்பட்டணம், சூரியபகவானிலலாமல ஒளியை
 யிழந்த ஆகாசம்போலவும், நட்சத்திரக் கூட்டங்களிலலாத
 இரவுபோலவும் விளங்கிற்று அரசா மரணமடைந்ததால்
 அச்சமயத்தில், ஆணகளும் பெணகளும், கூட்டமாகத்
 திரண்டு, பரதருடைய தாயாரைத் தூற்றி, மிகப் பரிதாப
 மடைந்தவார்களாயச் சிறிதுஞ் சுகத்தை யடையவிலலை.

அறுபத்தேழாரு சருக்கம்.

மந்திரிகள் இக்ஷவாகுவம்சத்தவனைப்
 பட்டாபிஷேகம்பண்ண வசிஷ்டரைவேண்டல்.

அழுதுகொண்டு ஆநந்தமற்றதும் தொண்டையைத்
 தூக்குங் கண்ணீரை யுடைய ஜனங்களால் கலக்கமடைந்
 ததும் துயரத்தால் அயோத்தியில் மிக வளநததுமான
 இரவு கழியச் சூரியோதயத்தின் பின்பு, ராஜாபிஷே

கத்தைச செய்யும் அநதணாகள, ஒன்றாயத்திரண்டு சபை
யை யடைநதாராகள. மாரக்கண்டேயா,
சபை கூடல மௌதகலயா, வாமதேவா, காசயபா, கா
தயாயநா, கொதமா, புகழ்பெற்ற ஜா
பாலி இவ்வநதணாகளும், மந்திரிகளும், அரசருடைய
முககியபுரோகிதரான வசிஷ்டமாமுனிவரை நோக்கித்
தனித்தனி பேசலானார்கள் “ நமது அரசா புத்திரசோ
கததால மரணத்தை யடைநதவளவில, நமக்கு நூறு
வருஷம்போலத தோன்றின இரவும் துயரமாயச சென்று
விட்டது. அரசரும் சவாக்கத்தை யடைநதாரா, இராம
ளும் காட்டை யடைநதாரா; பராக்ரமசாலியான லக்ஷ்
மணரும் இராமருடனேயே சென்றா, பகைவரைத
தவிக்ஞச செயபவாகளான பரதசததுருக்கனாகளும், கே
கயநாட்டில் ராஜகிருஹமனன அழகான நகரத்தில
மாதாமகனுடைய வீட்டில் இருக்கின்றார்கள். இப்பொ
ழுதே இங்கு இக்ஷவாகுவமசததிற பிறந்த இராமந
முதலிய நாலவரில் ஒருவா மன்னவராக ஏற்படுத்தப
பட்டும்; அரசனிலலாத இராசசியம் நிசயமாய நாச
மடையுமன்றோ ! அரசனிலலாத நாட்டில், மினனி முழங்
கும் மேகம், நல்லநீரால் மழை பொ
ழியாது. அரசனிலலாதநாட்டில், ஜனங்
கள, விதையையெடுத்ததுத தூவார்கள். அரச
னிலலாநாட்டில், தந்தைசொல்லைப் பிள்ளை கேளான் ;
கணவன்சொல்லை மனைவி கேளாள். அரசனிலலாநாட்
டில், பொருளும்மில்லை. அரசனிலலாதநாட்டில், மனைவிபு
மில்லை. முன்னாக் கூறியவற்றினும் வேறான பெரும்பய
முண்டு ; அது என்னவெனில் ?—‘ உண்மையிலலை ’ என்
பதாம். அரசனிலலாத நாட்டில், மனிதர்கள் மகிழ்ந்த
வாகளாயச் சபைகளைச் செய்யார்கள் ; மனத்தைக் கவா
வனவான பூந்தோட்டங்களையும் கோயில்களையும் நிரு
மிக் கமாட்டார்கள், அரசனிலலாதநாட்டில், யாக்குசெய

அரசிலலாநாடு
பாது

யுந் தன்மையுள்ளவாகளும், வேதமோதுபவாகளும், ஐம் பொறியையடக்குபவாகளும், கொடிய விரதத்தைப்பூண்டவாகளுமான பிராமணர்கள், 'இடையூறு உண்டாகும்' என்ற அச்சத்தால் பெரியவேளவிகளைச் செய்கின்றதில்லை; முறைப்படி வேளவிபுரியும் செலவாகளான அந்நணர்கள், பெரியவேளவியைச் செய்தாலும் 'அதிகாரிகள் தம்மைச் செல்வவா'னென்று தனடிப்பார்கள்' என்ற அச்சத்தால் பூரிதக்ஷணைகளைக் கொடுக்கின்றதில்லை. அரசனிலலா நாட்டில், இராசகியத்தைச் செழிப்பிக்கும்வைகளான நடா களும்நாத்தகாகளும்நிரம்பிய உறசவங்களும் தீர்த்தயாத் திரைகளும் வளரா. அரசனிலலாநாட்டில், வழக்குச்செய் பவர்கள் தமதுபயனைப் பெறார்கள், கதை கேட்பவர்கள், இதிகாசபுராணங்கள் முதலியவைகளைச் சொல்லுபவர் களிடத்துக் கதைகேட்டுச் சந்தோஷப்படார்கள். அரச னிலலாதநாட்டில், ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இளமங்கையா, களவாபயத்தால் காலையிலும் மாலையி லும் கூட்டங்கூட்டமாய்ப் பூந்தோட்டத்திற்கு விளையாடச் செல்லுகின்றதில்லை. அரசனிலலாதநாட்டில், விரைவாகச்செல்லும் வாகனங்களால், காதலகொண்டுள்ள மனிதர்கள், தங்கள் மனைவிமார்களுடன் அரணியத் திற்குப் போகின்றதில்லை. அரசனிலலாத நாட்டில், பயி ரிடுதல், பசுக்காத்தல் இவைகளால் செலவத்தை யடைந் தவர்கள், நன்றாகப் பாதுகாப்படைந்தவர்களாய் வீட்டுக் கத்தைத் திறந்துகொண்டு தூங்குகின்றதில்லை அரச னிலலாத நாட்டில், சிறந்த தந்தைகளை யுடையனவும், அறுபதுபிராய முள்ளனவும், மணி கட்டப் பெற்றனவு மான யானைகள், ராஜமாக்கத்தில உலாவுகின்றதில்லை. அரசனிலலாதநாட்டில், அம்பு விடப் பழகும்பொழுது இடைவிடாது அம்பைப்பொழிபவர்களால் செய்யப் படும டங்காரம் நிகழ்கின்றதில்லை. அரசனிலலாத நாட் டில், வெகு தூரதேசஞ் செல்லும் வணிகர்கள், அநேக

மான விற்கும் பண்டங்களுடன் கூடியவர்களாய், கேஷம் மாக வழியிற் போகின்றதில்லை அரசனிலலாதநாட்டில், துணையினறிச செலபவரும் பரமாதமாவை மனத்தில எப்பொழுதும் தியானமபண்ணுபவரும் ஐம்புலங்களை யும் அடக்கினவருமான முனிவா, உண்டியிடுபவா இல்லாதபடியால், எங்குச சாயங்காலம் வருகிறதோ அங்கு வசிப்பவராக இருப்பதில்லை. அரசனிலலாத நாட்டில், ஒருபொருளைப் பெறுதலும் பெற்றபொருளைக் காத்தலும் முடியாது. அரசனிலலாதநாட்டில், சேனையும் சததுருக்களைப் போரில் வெல்லாது. அரசனிலலாத நாட்டில், மனிதர்கள், சந்தோஷமடைந்த சிறந்த குதிரைகளாலும் தோகளாலும் அணியப்பட்டு விரைவாகச் செல்லார்கள். அரசனிலலாத நாட்டில், சாஸ்திரங்களில் தோந்த மானிடர்கள், காடுகளிலும் பூந்தோட்டங்களிலும் சம்பாஷிக்கமாட்டார்கள். அரசனிலலாதநாட்டில், ஜனங்கள், தெய்வங்களைப் பூஜிக்க, மாலைகளையும் மோதகங்களையும் தகஷிணைகளையும் சோகக்கமாட்டார்கள். அரசனிலலாதநாட்டில், அரசகுமாரர்கள், சந்தனம் அகில இவைகளைப் பூசிக்கொண்டு, வசந்தகாலத்து மரங்களபோல விளங்குகார்கள் அரசனிலலாதநாடு, நீரிலலாத நதிகள் போலும், புல்லிலலாத காடுபோலும், இடையனிலலாத பசுக்கள்போலும். தேரையுணராததுவது கொடி, நெருப்பை விளக்குவது புகை, அப்படியே நம்மை விளக்குபவரான மன்னவா, இங்கிருந்து தெய்வத்தன்மையை யடைந்தாரா. அரசனிலலாதநாட்டில், ஒருவனுக்கும் தனக்கென்று ஒருபொருள் கிடையாது, மனிதர்கள், மீன்கள் போல எப்பொழுதும் ஒருவரையொருவா விழுங்குகின்றார்கள்; சாதிகுலாசசிரமங்களின் மரியாதையைக் கடப்பதால் ராஜதண்டத்தாற் பீடிக்கப்படும் நாஸ்திகர்கள், 'ராஜதண்டம் நேரும்' என்ற சங்கை யற்றவர்களாயத் தலையெடுக்கின்றார்கள். பாவை தேகத்தின் தீமையைக் கடிந்து நன்

மையைச்செய்ய எப்பொழுதும் முயற்சி செய்வதுபோல், சத்தியத்துக்குத் தருமத்துக்குங் காரணமான அரசனும், நாட்டின் தீமையைக் கடிந்து நன்மையைச்செய்ய எப்பொழுதும் முயல்கின்றான். அரசன்தான், சத்தியத்தையும் தருமத்தையும் நடத்துவிடப்பவன். அரசன்தான், நற்குலத்திற பிறந்தவருடைய குலாசாரத்தை நடத்துவிடப்பவன். அரசன்தான், தாபுந் தருமத்தையும். அரசனே, மனிதர்களுக்கு நன்மையைப் புரிப்பவன். மன்னவன், நன்னடக்கையை யுடைமையால், யமன் குபேரன் இந்திரன் வருணன் இவாகளினும் மேம்பட்டு நிற்கின்றான். நன்மையையும் தீமையையும் பகுத்தறிவிக்கும் அரசன் இல்லாதிருப்பின், இவ்வுலகம் ஒன்றையும் அறியாது; இருள் மண்டியதாகவே யிருக்கும். கரையை யடைந்து அதைக் கடவாது நிற்கும் சமுத்திரம் போல, அரசா பிழைத்திருந்த காலத்திலும், தங்களுடையசொல்லை நாங்கள் கடவாமலே யிருந்தோம்; அரசா இறந்திருக்கையில் கேடகவே னுமோ? அந்தணத்தலைவரே, நீங்கள், அரசனிலலாமற் கேட்டைந்த எங்கள் நடக்கையையும் அரசிலலாமற் காட்டான நாட்டையும் பார்த்து, இப்பொழுது இகழ்வாகு வமசத்திற பிறந்த பிள்ளையும் கொடையாளியுமான ஒரு குமாரனை அரசனாகப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைக்கக் கடவீர்கள்” என்றார்கள்.

அறுபத்தெட்டாஞ் சருக்கம்:

வசிஷ்டர் பரதரை யழைக்கத்
தூதரை விடுத்தல்.

வசிஷ்டர், அவர்களுடைய சொல்லைக் கேட்டு, நண்பினராயுள்ள அமைச்சர்களான சுமந்திரர் முதலியவர்களை

யும், மாககண்டேயா முதலான அநதணாகளையும் நோக
கிப பின்வருமாறு மறுமொழி சொல்லலானா:—“ ராஜ
கிருஹம் எனற பட்டணத்தில் மாமன் வீட
வசிஷ்டர் மறு மொழி டில பரதா என்பவா தமதுதம்பியான சத
துருககனருடன் சுகமாக வசிடபதால்,
உடனபிறந்தவாகளான அவவிருவீராகளையும் அழைத்து
வர, வேகமாகச் செல்லுந தூதர்கள், விரைவையுடைய
குதிரைகளால் விரைவிற செல்லடமும். அரசா இராசசி
யத்தைப் பரதருக்குக் கொடுத்தவிட்டபடியால், நாம
ஆலோசிக்கவேண்டியதென்ன ? ” என்றா அவர்களெல
லோரும் வசிஷ்டரை நோக்கி, “ செல்லடமும் ” என்றார்கள்.

அவர்கள் கூறின அசசொல்லைக் கேட்டு வசிஷ்டர்
மாமுனிவா, “இங்கு வா, விததார்த்தனே,
வசிஷ்டர் பரதரை யழைக்கத் தூத
ரை அனுப்பதல் தனனே, உங்களுள்ளாரையுமே நோக்கிச்
சொல்லுகிறேன, நீங்கள் செய்யவேண்டிய
காரியங்களைக் கேளுங்கள் வேகமாகப் போகுங் குதிரைக
ளினமே லேறிககொண்டு, சீக்கிரமாக ‘ ராஜகிருகம் ’ எனற
பட்டணத்தை யடைநது, துயரத்தை விட்டவாகளாய், என்
னுடைய கட்டளையால் பரதரிடத்தில் “ தங்களை நோக்கிப்
புரோகிதரும், அமைச்சர்களெல்லோரும், கேஷமத்தைக்
கூறுகின்றனா. வேகமாயத் தாங்கள் வரவேண்டும், காலங்
கடந்த தொழிலொன்று தங்களுக்கு இருக்கிறது ” என்ற
இதைச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் அவரிடத்திற சென்று,
இராமா காட்டுக்குப்போனதையும், தந்தையான தசரதா
மாணடதையும், இரகுவின குலத்துக்கு வந்திருக்குங்
குறைவையும் சொல்லவேண்டாம். கேகயமன்னருக்காக
வும் பரதருக்காகவும் வெணப்பட்டாடைகளையும் சிறந்த ஆப்
ரணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரமாகச் செல்லுங்கள் ”
என்றார்.

வழிகுவுவேண்டிய உணவுக்கான பொருள்களைப் பெற
தாதாகளின் பயணம்
அததாதாகள, தங்களுக்கு விருப்ப
மான குதிரை யேறிக கேகயநாட்டிற்குச்
செல்லச் சித்தாகளாய்த் தங்களுடைய

பிரயாணத்தை அறிவித்தற்காகத் தம் தம் வீடுகளுக்குப் போனார்கள். பின்பு, தாதாகள, பயணத்திற்கு வேண்டிய மறறைக காரியங்களையுஞ் செய்துகொண்டு, வசிஷ்டரிடத்தில் அநுமதிபெற்று விரைந்துசென்றார்கள்.

அயோத்திக்கு மேற்காகப் போகும் அத்தாதாகள, ஒன்றுக்கு ஒன்றை நோக்கக் கிழக்குமேற்காக இருப்பனவும், தெற்குவடக்காக நீண்டிருப்பனவுமான அபரதாலம், பிரலம்பம் என்ற மலைகளின் நடுவாக 'மாவீனி' என்ற நதியைப் பார்த்துக்கொண்டே வடக்கு முகமாகச் சிறிதுதூரஞ் சென்று, பின்பு, 'பிரலம்பம்' என்ற மலையின் வடக்குப் பக்கத்தால் மேற்குமுகமாகச் சென்றார்கள். அவர்கள், ஹஸ்திரபுரத்தருகில கங்கையைக் கடந்து மேற்குமுகமாக நடந்து குருநாட்டின் நடுவிலிருக்கும் ஜாங்கலதேசத்தால் 'பாஞ்சாலம்' என்ற தேசத்தை யடைந்து, அங்கு, நீர் நிறைந்துள்ள பொயகைகளையும், தெளிந்த நீரையுடைய நதிகளையும் பார்த்துக் கொண்டே காரியவசத்தால் விரைந்துசென்றார்கள். அத்தாதாகள, நீர் தெளிந்தும் பலவகைப்பறவைகள் நிறைந்தும் மனிதர்கள் நெருங்கியிருக்கப்பெற்ற 'சரதணடை' என்ற சிறந்த நதியை விரைவிற கிடடி, அதைக் கடந்து சென்றார்கள். அநந்திக்கு மேற்குக்கரையி லிருப்பதும், தெய்வசானித்திய முளளதும், வணங்கத்தக்கதும், 'ஸத்யோபயாசநம்' எனத் தகுதியான பெயர்பூண்டதுமான, 'நிகூலம்' என்ற புண்ணிய விருஷத்தை யடைந்து, அதை வணங்கி, 'குலீங்கம்' என்ற நகரத்திற் புகுந்தார்கள். பின்பு, 'அபிகாலம்' என்ற கிராமத்தையடைந்து 'போதிபவநம்' என்ற மலையினின்று இழிந்து செல்லுவதும் இக்ஷ

வாகு வமசத்தவாகளால் அநுபவிக்கப்பட்டதுமான 'ருரி கூடமதி' என்ற ஆறறையும், கைந்நீர்பருகிப் பிழைத் திருப்பவர்களும் வேதபாரகாகளுமான அதன கரையி லுள்ள அநதணாகளையுங் கண்டு, 'பாஹ்லீகம்' என்ற நாட்டின நடுவாகச்சென்று 'சுதாமா' எனற மலையை யடை நதராகள். அவர்கள், அப்பருவத்ததிலிருக்கும் விஷ்ணு பாதத்தைச் சேவித்து, 'விபாசை' என்ற நதியையும், அதன்கரையிலிருக்கும் இலவமரத்தையும், மற்றுமுள்ள நதிகள், வாவி, தடாகம், சிறுகுளங்கள், பொய்கைகள் இவைகளையும், பலவகையான சிங்கம், புலி, மான், யானை ஆகிய இவைகளையும் பாராத்துக்கொண்டே, தலைவாசுக்குக் கட்டளையைச் சோக்க விரும்பி, இவ்வாறு பெருவழியைக் கடந்ததுசென்றார்கள். பின்பு, அத்தூதர்கள், வெகுதூரங் கடந்ததால் இளைத்த குதிரைகளை யுடையவாகளாய், 'கிரிவ்ரஜம்' எனற சிறந்தபட்டணத்தை விரைவாகச் சோநதார்கள். தலைவரான தசரதருக்கு நனமையைச் செய்யும்பொருட்டும், இகுவாகு குலத்தைக் காக்கும் பொருட்டும், யஜமானருடைய வமசத்தை நிலைநிறுத் தும்பொருட்டும் அநாதரமில்லாமல், வேகமாகச் செல்லும் அத்தூதர்கள், இரவிலேயே அப்பட்டணத்தை யடைந் தார்கள்.

அறுபத்தொன்பதாஞ் சருக்கம்:

பரதர்கண்ட கனவு.

எந்த இரவில் அத்தூதர்கள் அநநகரத்தைச் சோந தார்களோ, அந்த இரவில் பரதா, மேற் கூறப்படும் தீக்கனவைக் கண்டார். விடி யறகாலத்தில தீக்கனவைக் கண்டமை

யால், அரசாக்கரசரான தசரதருடைய குமாரா, மிகப் பரிதவித்தார்.

விருப்பத்தையே பேசுபவர்களான நண்பர்களிற சிலா,
 பரதா பரிதவிப்பதை யறிநது, அவரு
 பரதா துயரை நீக்க நண்பர்கள் செயதவை, டெச சபையிற கதை கூறினார்கள், சிலர்
 அவருடைய துக்கசாந்தியினிமித்தம் வீணு
 கானம் முதலியவற்றைச் செய்தார்கள்; வேறு சிலா
 நாததனஞ் செய்தார்கள்; மற்றுஞ் சிலர் நாடகத்தைக்
 கூறினார்கள்; ஏனையோர் பலவகையான ஹாஸ்யஞ்
 செய்தார்கள். இரகுவமசத்திற் பிறந்தவரும் மகாத
 மாவுமான பரதா, விருப்பத்தையே சொல்லுபவர்களும்
 சபையிறசெய்தற்குரிய ஹாஸ்யங்களைச் செய்பவர்களு
 மான நண்பர்களால், உள்ளங் களிக்கவே யில்லை அந்நரங்க
 சினேகிதனொருவன், நண்பர்களாற் சூழப்பட்ட அப்பரத
 ரைப் பார்த்து, “நண்பரே, தோழர்களுடன் சேர்ந்திருந்
 தும் நீங்கள் ஏன் மனம் மகிழவில்லை?” என்று வினவினான்.
 இவ்வாறு சொல்லும் அன்பனைப் பார்த்துப் பரதா பதில்
 சொல்லலானான்:—

“எதனால் இந்த எளிமை எனக்கு வந்ததோ, அக்கா
 ரணத்தைக் கேளும. நான், கனவில, என் தந்தை
 யாரா அழுகக்கூடநது, விரித்த கூந்தலு
 பரதா தமதயரத திறகுக் காரணங் கூறல
 டன் மலையினுச்சியிலிருநது கலங்கிய கோ
 மயமடுவில வீழ்க் கண்டேன்; அக்கோமய
 மடுவில மிதக்கவுங் கண்டேன். அவா, கை
 யால தைலத்தைப் பருகி அடிக்கடி சிரிக்கவுங் கண்டேன்;
 அதன்பிறகு, அவா எள்ளுடன் கூடிய சோறறைப் புசித்து,
 அடிக்கடி தாழ்ந்த தலையையுடையவராய், எண்ணெய் பூசிய
 எல்லா அங்கங்களை யு முடையவராய், எண்ணெயிலேயே
 மூழ்கினா. அன்றியும் ஸவபந்தில், சமுத்திரம் வறண்டு
 போகவும், சந்திரன் பூமியில் விழவும், பூதலம் இருளால்
 மறைக்கப்படவும், அரசரைத்தாங்கும் யானையின் தந்தம்
 ஓடியவும், கொழுந்துவிட டெரியும் அக்கினி விரைவில் அவி

யவும், பூமி வெடிக்கவும், பலவகையான மரங்கள் உலரவும், பர்வதங்கள் துண்டங்களாய் அழிந்து புகையுடன்ருக்க வுட்கண்டேன கருகிறததையும் மஞ்சள நிறத்தையு முடைய ஸதிரீகள், கரிய இரும்பாற செயத பீடத்தின்மேல இருப்பவரும் கறுத்தஉடையபுடையவருமான மன்னவரைச சிரித்தார்கள தருமாத்மாவான மன்னவர், செந்நிறமான மாலையையும் சந்தனத்தையும் அணிந்து, கழுதைகள் பூட்டிய தேரிலேறி விரைவாகத் தென்திசைநோக்கிச் சென்றா. செந்நிறத் துகில உடுத்தவனும் விகாரமான மூஞ்சியையுடையவருமான ராக்ஷஸஸதிரீ, மன்னவரைப் பரிஹசிப்பவளப்போல இருக்கக் கண்டேன். நான், இவ்விரவில இவ்வாறு பயங்கரமானகளைவைக் கண்டேன் நானாவது, இராமராவது அரசராவது லக்ஷ்மணனாவது, மாணடிப்போவோம். எந்தமனிதன், கனவில, கழுதை பூட்டிய இரத மேறிப் போகின்றானோ, அவனைக் கொளுத்தும் புகையின் துனி ராமவிற்கில விரைவில காணப்படும். இக்காரணத்தால்தான் பரிதாப மடைந்த நான், உங்களைக் கொண்டாட வில்லை. என் தொண்டை உலாவதுபோலவும் என்மனம் நோய்கொண்டது போலவும் இருக்கிறது. நான், பயகாரணத்தைக் காண்கின்றிலேன், ஆயினும் அச்சங் கொள்ளுகிறேன். எனதுகுரல் மாறிவிட்டது; எனது ஒளியுங் கெட்டு விட்டது; எனனையே நான் அருவருப்பவன்போ லிருக்கிறேன், ஆயினும் காரணம் தெரியவில்லை. பலவகையாயிருப்பதும் இதற்குமுன் எண்ணப்படாததுமான தீக்களைவைக் கண்டதால், எண்ணவரிய தோற்றத்தையுடைய அரசரைச் சிந்தித்து, எனமனத்தை விட்டு மிக்கஅச்சம் அகலவில்லை ” என்றா.

எழுபதாஞ் சருக்கம்:
பரதர் அயோத்திக்குப் புறப்படுதல்.

பரதா கனவைச சொல்லிக் கொணடிருந்தவளவில,
 களைத்த குதிரைகளையுடைய அத்தூதர்கள், அழகியதும்
 பகைவர்களாற் கிடக்கூடாத அகழியை
 தூதர்கள் பரத யுடையதுமான ‘ராஜகிருஹம்’ என்ற
 ரீடம் சங்கதி பட்டணத்திற் புகுநது, கேகயதேசத்து
 கூறுதல் மன்னவராலும் அவருடைய புதலவரான
 யுதாஜிததாலும், கொண்டு வந்த காணிகைகளை நோக்கிச்
 சம்மாளிக்கப்பட்டவர்களாய், பரதருடைய பாதங்களில்
 வணங்கி, அவரைப் பார்த்து, “புரோகிதரான வசிஷ்
 டரும், மந்திரிமார்களுலோரும் தங்களை நோக்கிக் கே
 மத்தைச் சொல்லுகின்றனர். வேகமாய்த் தாங்கள் வர
 வேண்டும. காலங்கடந்த தொழிலொன்று தங்களுக்கு
 இருக்கின்றது. நீண்ட கண்களையுடையீர், விலையுயர்ந்த
 இந்த ஆடைகளையும் அணிகளையும் வாங்கித் தங்கள்
 மாமனுக்குக் கொடுங்கள். தசரதமன்னவரின் குமாரரே,
 நாங்கள் கொண்டுவந்த இவைகளில் இருபதுகோடிவிலை
 யுள்ள பொருள்களை அரசருக்கும் பத்துகோடி விலையுள்ள
 பொருள்களை அரசருடைய குமாரரான தங்கள் மாம
 னுக்கும் கொடுங்கள்” என்றார்கள்.

தமது சுற்றத்தவர்களிடத்தில் மிக அன்புவைத்த
 பரதா, அதெல்லாவற்றையும் அங்கீகரித்து, அத்தூதா
 களை அவர்களுக்கு விருப்பமான அன்னபா
 பரதர் வீடு னாதிகளால் போஷித்து, அவர்களை நோ
 க்கி, “எனது தந்தையான தசரதமன்னவா சுகமாக இருக்கின்றனரா? இராமருக்கும் லக்ஷ்மணருக்கும் ஆரோக்கியமுள்ளதா? மூத்ததாயாகையால என்னுற பூஜிக்கத்தக்கவரும், தருமத்திலேயே கருத தூன்றியவரும், தருமத்தை

யுணர்ந்தவரும், குணத்தையே கொள்பவரும், புத்திமானுன இராமருக்கு அன்னையுமான கௌசலயை, நோயற்றவராக இருக்கின்றனரா? தருமத்தை நன்றாக அறிந்தவரும், லக்ஷ்மணரையும் வீரரான சத்துருக்களையும் பெற்றவரும் எனது நடுத்தாயுமான சுமித்திரை, நோயற்றவராக இருக்கின்றனரா? சுவநயம் [பாராட்டுபவரும், எப்பொழுதும் கொடுந தன்மையுடையவரும், கோப குணமுள்ளவரும், தமமை எல்லாந்தெரிந்தவராக மதிப்பவரும், என் தாயுமான கைகேயி, நோயற்றவராக இருக்கின்றனரா? அவர், எனக்கு என்ன சமாசாரஞ் சொல்லியிருக்கின்றா? ” என வினவினர்.

மகாதமாவான பரதரால இவ்வாறு வினாவப்பட்ட அத் தூதர்கள், அப்பரதரை நோக்கி வணக்கத்துடன் பின்வருமாறு சொல்லலானார்கள்:—“ மனிதாதர்கள் விரைவிரைவாகத் தரிச்சிறந்தவரே, தாங்கள் எவர்களுடைய கேஷமத்தைக் கேட்க விரும்புகின்றீர்களோ, அவர்களெல்லாரும் கேஷமமா யிருக்கின்றார்கள். தாமரையைக் கையிறகொண்ட லக்ஷ்மி தங்களை எதிர்பார்க்கின்றாள். தங்களுடைய தேரைப் பூட்டக் கட்டளை யிடுகளை ” என்றார்கள்.

இப்படித் தூதர்கள் சொல்லப் பரதா அவர்களைப் பார்த்து “ தூதர்கள் என்னை விரைவிகின்றனர் ” என்று மகாராஜரிடம் விடைபெற்று வருகிறேன் ” என்று சொல்லிவிட்டு, தூதர்களுடைய விடைபெறுதல். சொற்படி மாதாமகரிடத்தில், “ அரசரே! தூதர்கள் விரைவிப்பதால் தந்தையாருடைய அருகிற் செல்லப் போகின்றேன் ; மறுபடி என்னை எப்பொழுது வர எண்ணுகிறீர்களோ, அப்பொழுதே வருவேன் ” என்றா. பரதா இப்படிச் சொல்லப் பரதருடைய மாதாமகரான கேகயராஜா, இரகுவமசத்தில் தோன்றியவரான அப்பரதரை உச்சிமோநது, அவரை நோக்கி, அழகிய வாக

கியததைச சொல்லலானா : “குழந்தாய், நீ போகலாம். நான் உனக்கு அநுமதி கொடுக்கிறேன். கைகேயி, உன்னால் நல்லபுதலவனைப் பெற்றவ ளானாள். பகைவரைத் தவிக்ஞ்செய்யவனே, உன் தாய்தந்தையரிடத்திலுள் என் கேழ்மததைச சொல்லுவாய். புரோகிதரிடத்திலும் மற்றுமுள்ள பிராமணசிரேஷ்டர்களிடத்திலும் விலலாளிகளும் உடன்பிறந்தவர்களும் அந்த இராமலட்சுமணராக வரிடத்திலும் என்கேழ்மததைச சொல்லுவாய்” என்றார். கேகயமன்னவா, சிறந்தயானைகளையும், விசித்திரமான கம்பளங்களையும், மான்தோலங்களையும் பொருளாக அப் பரதருக்கு மரியாதைசெய்து கொடுத்தாரா. கேகயமன்னவா பொன்மயங்களான மாபிறபூணும் இரண்டாயிரம் அணிகளையும் ஆயிரத்தறுநூறு குதிரைகளையும், கைகேயி மைந்தரான பரதருக்குச் சற்காரஞ்செய்து, பொருளாகக் கொடுத்தாரா ‘அசுவபதி’ என்னும்வா, நண்பர்களும், நம்பத்தக்கவர்களும், நற்குணங்கள் பொருந்தியவர்களும் அநேகமந்திரிகளை உடன்செலப்பவர்களாகக் கொடுத்தாரா. பரதருடைய மாமன், அப் பரதருக்கு இராவத் என்ற பருவத்ததில் தோன்றினவும், இந்திரசிரமன்றப் பருவத்ததில் தோன்றினவும், பாவைக்கு அழகியனவுமான யானைகளையும், நன்றாகப் பழக்கப்பட்டு அதிவேகமாகப் போகும் கோவேறுகழுதைகளையும் பொருளாகக் கொடுத்தார்; அந்தப்புரத்திலேயே நன்குவளாதனவும், புலி போலப் பராக்ஷிரமமும் பலமு முடையனவும், கோரப்பற்களையே ஆயுதமாகக் கொண்டனவும், பருத்த உடம்பையுடையனவுமானநாய்களையும் பரதருக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தாரா அப்பொழுது கைகேயியின்புதலவரான பரதா, பயணத்தில் விரைவால் கேகயமன்னவரால் அளிக்கப்பட்ட பொருளைப்பற்றி மகிழ்விலலை. தாம கனவுகண்டதாலும் ராஜதூதர்கள் விரைவிப்பதாலும், அப்பொழுது அப்பரதருடைய மனத்தில், மிக்கசிறதை யுண்டா

யிற்று. ஸ்ரீமானுபரதா, தாமிருநத வீடடைவிட்டு வெளிப்படடு, மனிதர்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் நிறைந்ததுள்ள சிறந்ததான பெரிய ராஜவீதியையடைந்தாரா. பின்பு ஆழ்ந்த அறிவையுடைய பரதா, அதைக் கடந்து, அந்தப்புரத்தைக்கண்டு, அதில் தடையின்றிப் புகுந்தாரா. தம்முடன்வந்த மாதாமகனிடத்திலும் மாமனிடத்திலும் விடை பெற்றுச் சததுருக்கனருடன் தேரிலேறிப் புறப்பட்டாரா. அவ்வாறு செல்லும் பரதருக்குப் பின்னே, வேலைக்காரர்கள் வட்டவடிவமான சக்கரத்தையுடையனவும் நூற்றுக்கணக்கை விஞ்சினவுமான இரதங்களில், ஒட்டகங்களையும் எருதுகளையும் குதிரைகளையும் பூட்டி, அவரைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். மாதாமகனுடைய பலத்தாறகாக்கப்பட்டவரும் பகையற்றவருமான பரதா, தமக்குச்சமானரான மந்திரிமார்களோடு சததுருக்கனரை உடன் அழைத்துக்கொண்டு, இந்திரலோகத்தினின்று புறப்படும் சித்தனென்று கூறப்படும் தேவசாதி யான்போல வீட்டினின்று புறப்பட்டாரா

எழுபத்தோராஞ் சருக்கம்:

பரதர் அயோத்திமாநகரிற் புகுதல்.

தேஜஸவியும் இக்ஷ்வாகுசூலமமகிழ்வந்தவரும் ஸ்ரீமானுமான அபரதா, ராஜகிருகத்தை விட்டுக் கிழக்கு முகமாகப் புறப்படடு, பின்பு, சுதாமைஎன்ற நதியைக்கண்டு அதைக் கடந்து, விசாலமான ஹ
 பரதர் லாதினியென்ற நதியையுங் கடந்தாரா. சத்
 பயணம் தியசந்தரும் பரிசுத்தரும் ஸ்ரீமானுமான
 பரதர், மேற்குநோக்கி ஓடும் வெள்ளத்தையும் அலையையுமுடைய சதத்துருஎன்ற நதியை ஏலாதாமஎன்ற நகரத்தில் தாண்டி, அபரபாபபடமஎன்ற கிராமத்தை யடைந்

து, கலலைப் புரட்டுந் தன்மையையும் உண்மைப் பொருள்
 பொருந்தியபெயரையுமுடைய சிலாவஹுஎன்ற நதியைத்
 தாண்டி, அதன் தென்கிழக்குத் திசையிலுள்ளதும் மனசு
 சள்ளையைப் போக்குவதுமான சலயகாத்தநமஎன்ற
 நகரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே, சைத்ரரதமஎன்ற
 காட்டை யடைவதற்காக மகாசைலங்களைக் கடந்தாரா.
 ஸரஸவதியென்ற நதியும் கங்கையென்று பேர்பூணடுள்ள
 தும் மேற்குநோக்கிச் செல்லுவதுமாகிய ஒருநதியிஞ் சேரு
 மிடத்தை யடைநது அவ்வாறுகளைக் கடநது, வீரமத்ஸ்யம்
 என்ற நாட்டுக்கு வடபக்கத்திலிருக்கும் பாருணடமஎன்ற
 அரணியத்திற் புகுநதாரா. வெகுவேகமாகச் செல்லுவ
 தும் மனத்தை மகிழ்விப்பதும் மலைகளாற் சூழப்பட்டது
 மான குலிங்கமஎன்ற நதியை யமுநேநதியின் சமீபத்திற்
 கடநது, மத்தியான்னதது வெயிலால் மெலிவடைநத
 சைநியத்தை இளைப்பாறுவித்தாரா. ராஜபுத்திரரான அழ
 கிய பரதா, வெகுதூரஞ் சென்றதால் மிகத் தளாச்சி
 யடைநத குதிரைகளை, குளிப்பாட்டலமுதலிய தொழில
 களால் குளிராவிதது, தாமும் ஸநானஞ்செய்து அங்குத்
 தண்ணீர் குடித்து, இனிச செல்லும் வழியில் நீர் கிடை
 யாதானபடியால், ஜலத்தை யெடுத்ததுக்கொண்டு, வாயு
 பகவான் ஆகாசத்தைக் கடப்பதுபேரல், ஜனங்களுடைய
 போக்குவரவு அறறதான மகாரணியத்தைப் பத்திரம்
 என்ற ஜாதியிலுண்டான யானையின்மீது ஏறினவராய்க்
 கடநதாரா. இரகுவமசத்திற்பிறநதவரான பரதா, அம்சதா
 நமஎன்ற நாட்டுக்குச் சமீபத்தில தாண்டவரிய கங்
 கையைத் தாண்டுவதற்காக, போபெற்ற பிராகவடம்
 என்ற நகரத்தை யடைநதாரா. தசரதரின் புதலவரான
 அப்பரதர், சைநியத்துடன் அங்குக் கங்கையைத் தாண்டி,
 குடிகோஷ்டிகை என்ற நதியை யடைநது, அதைக் கடநது
 அங்கிருநது தர்மவாத்தநம்என்ற கிராமத்தையடைந்தாரா.
 அங்கிருந்து புறப்படடுத் தோரணம்என்ற கிராமத்தின்

தென்பாகமாகச் சென்று, ஜம்பூபரஸ்தமனெற கிராமத்
தை யடைந்தாரா, வருத்தமனெற அழகிய கிராமத்தையுங்
கிடமினா. அக்கிராமத்தின சமீபத்திலிருந்த அழகான கா
ட்டில் இரவில் தங்கிப் பொழுது விடிந்தபின்பு அவர்,
கிழக்கு நோக்கிச் சென்று, உஜ்ஜிஹானேஎன்ற நகரத்தில
கதம்பமரங்க ளடாந்த சிங்காரத்தோட்டத்தை யடைந்
தாரா. பரதா, அவ்வுத்தியாவனத்திலிருந்த ஆச்சாமரங்
களையும் கதம்பமரங்களையும் அடைந்து சிறிதுநேரம் இளைப்
பாறி, அக்கிராமத்துக்கு அப்பால் சுவதேசமானபடி
யால் அச்சமீன்றி மெல்லவருமபடி சைவியத்துக்குக் கட
டளையிட்டு, பின்பு, வேகமாகச் செல்லுங் குதிரைகளைத்
தேறிப் பூட்டி விரைந்து சென்றார். அப்பரதா, ஸாவதீத்
தம்என்ற கிராமத்தில் ஓரிரவு தங்கி, நாடிக் குதிரைக்
ளால் உத்தாரங்களை நதியைக் கடந்து மறுமுள்ள
பலவகை நதிகளையுந் தாண்டி, ஹஸதிபருஷ்டசமனெற
கிராமஞ் சேர்ந்து, அதற்குச் சமீபத்தில் குடிகைஎன்ற
நதியையுந் தாண்டினார். ஆண்புலியான அப்பரதா, கபி
வதிஎன்ற நதியை லௌஹிதயமனெற நகரத்தின்கண்
தாண்டினார்; ஏகசாலைஎன்ற கிராமத்துக்குச் சமீபத்தில்
ஸதாணுவிறதைஎன்ற நகரத்தின்கண் கோமதிஎன்ற நதி
யைத் தாண்டினார். மிக்க இளைப்படைந்த குதிரைகளையு
டைய பரதா, கலிங்கநகரத்தி னருகில் ஆச்சாமரக்காட்டை
யடைந்து மெல்லச் சென்று இரவில் அவ்வனத்தை விரை
வாகக் கடந்து, அருநோதயவேளையில் மநுமகாராஜா
வால் ஆதியில் ஏறப்படுத்தப்பட்ட அயோத்திமாநகரத்தைக்
கண்டார்.

ஆண்புலியான பரதா, வழியில் ஏழிரவுகளைக் கழித்து,

பரதா அயோத்தி
யைக் கண்டு
நிகைத்துச் சார
தியினிடங் கூறல்

எட்டாவதுநாட் காலையில் தமமெதிரில் அ
யோத்தியையைக் கண்டு தமதுசாரதியைப்
பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்:-
“சாரதியே, புகழ் படைத்ததும, முறைப

படி யாகஞ்செய்தவாகளும் நற்குணங்கள் பொருந்திய வாகளும் வேதங்களைக் கரைகண்டவர்களுமான அந்த ணர்களாலும் செலவவான்களாலும் நிறைந்திருப்பதும், ராஜரிஷியான தசரதரால் பரிபாலிக்கப்படுவதும், அழகிய உத்தியானங்களை யுடையதுமான இந்த அயோத்தியை, கோமயத்தாலமெழுகுதல முதலியவை யிலலாது வெ ணுத்தமண்ணையுடைமையால், தூரத்திலிருந்து பாக கும்பொழுதே மகிழ்ச்சியற்றதாகத் தோன்றுகின்றது. அயோத்தியில் எங்கேபார்த்தாலும் ஆண்பெண்களுடைய பெரிய கலகலத்தம் முன்பு கேட்கிறது, அச்சத்தம் இப்பொழுது எனக்குக் கேட்கவில்லையே! பூநதோட்டத் தைக்குறித்துச் சென்று சந்தோஷமாக இரவைக்கழித்துக் காலையில் வேகமாகத் தமது வீட்டை நோக்கி வருஞ் சனங்களால் முன்போல விளங்கவில்லையே! அப்பூநதோட் டங்கள், காமுகஜினங்களாற் கைவிடப்பட்டனவாய்க் கண் ணீர்விடுவனபோலத் தோன்றுகின்றனவே! சாரதியே, இந்நகரம் அரணியமாயவிட்டதாக எனக்குத் தோன்று கின்றது. இங்குச் சிவிகை முதலியவைகளும் குதிரைகளும் யானைகளும் காணப்படவில்லையே! பிரதான மனிதர்கள் முன்போல புறப்படவும் உடபுகவுங் காணவில்லையே! முன்பு, பழங்க்ளையும் தளிர்க்ளையும் சுவைப்பதால் களிப்ப டைந்த குயில்க்ளையும் வண்டிக்ளையு முடைமையால் மதத் தையடைந்தும், பாததிகட்டுதல் தோகதமிடுதல் நீர் வாரத்தல் முதலிய தொழில்களாற் செழிப்படைந்தும், பலவகைப்பூக்க்ளையும் கொடிக்ளையும் வாவிக்க்ளையும் சிறுகுள றுக்ளையு முடைமையால் ஜினங்களுடையகலவிகளில் மிக உதவிபுரிந்தும் வந்தபூநதோட்டங்களை, அடிக்கடி உதிரும இலைகளால் கதறுவன போன்றுள்ள மரங்க்ளையுடையன வாகவும் எங்கும் மகிழ்ச்சியற்றனவாகவும் காணகின்றேன். சூரியோதயமான இப்போதும், இராகத்துடன் கூடியும் மழலைத்தன்மைபொருந்தியும் மதுரமாய் மிருக்கும்படி

ஒலிக்கும் மதித்தமிருகங்கள் பறவைகள் இவைகளுடைய சததம் நிகழவில்லையே! சந்தனம் அகில ஆகிய இம்மரங்களிற பட்டு, தூபமிவதால வளரந்து நிகரற்றதான இனிய காரறு, முன்போல வீசவில்லையே! குணிலமுதலிய ஒலிக் கச்செய்யுங்கருவிகளால் தோன்றுவதும் முன்புளபொழுதுங் கம்பீரமாகத் தோன்றினதுமான பேரி, மிருதங்கம், வீணை இவைகளின் ஒலி, இப்பொழுது ஏன் நின்றிருக்கின்றது? ஏதோ அரிஷ்டத்தைத் தெரிவிப்பனவாயும் கொடியனவாயும் பாரக்குமொழுதே துக்கத்தை யுண்டாக்குவனவாயு முள்ள பலவகைக் கெட்டசருங்களைக் காண்கிறேன், அதனால் எனது மனம் துயரப்படுகின்றது. தோப்பாகனே, எல்லாப்படியாலும் என் சுற்றத்தார்க்குக் கேஷமிருப்பது அருமை; ஏனெனில், துயரப்படக் காரணம் ஒன்று மில்லாதிருந்தும் என்மனம் துக்கிக்கின்றதன்றோ?" என்று களைத்தவாகனத்தையுடைய பரதா சொல்லித் துக்கித்து, கலங்கினமனத்தை யுடையவராய் மெலிவடைந்து, ஐம்புலன்களும் தடுமாறப் பெற்று, இகழ்வாகு வமசத்தவர்களால் பாதுகாப்புப்பெற்ற அயோத்தியினுடைய 'வைஜயந்தம்' என்ற மேற்குப்பக்கத்து நகரவாயிலாற் புகுந்தாரா.

வாயிலகாப்பாளர்களால் எழுந்தது விஜயத்தைக் கேட்கப்பெற்ற பரதா, அவர்களுடன் கூடியவராய் உடசென்றா. துயரத்தாற் கலங்கிய மனத்தை யுடைய அப்பரதா வாயிலகாப்பாளரான ஜனத்தை உபசாரத்துடன் திருப்பி, அங்கு, அசுவபதியினுடைய களைத்திருக்குஞ்சாரதியைப் பார்த்துச் சொல்லலானா. "மாசற்றவரே, ஏன் காரணமின்றி விரைவாக நான் அழைக்கப்பட்டேன்? எனது

மனம் கெட்டதை எண்ணுகிறது. எனது பரதருடைய சந்தனமையும் அழிகின்றதுபோலும் சாரதியே, அரசர்களுடைய இறப்பில் எவ்வித அடையாளங்கள் காணப்படுமென்று நான் கேள்வியுற்ற

நிருக்கிறேனோ, அவைகள் எல்லாவற்றையும் நான் இந்நகரத்திற்குக் காண்கிறேன். குடுமபிகள் வசிக் குடும்பமனைகள், அலகிடுதலறமும், பாரககவழங்காமலும், கதவு மூடாமலும், எங்கும் சோபை யற்றும் பலியீதலின்றியும் தூபத்தின் மணம் நீங்கியும், நன்றாக உண்பியாத குடுமபங்களை யடைந்தும், தம முக்கார்த்தி இழந்த ஜனங்களைப் பெற்றும், அழகற்று மிருக்கக் காண்கிறேன். கோயில்களெல்லாம், மாலைகள் கட்டப்படாதனவாகவும், விளக்கப்படாத முன்றில்களை யுடையனவாகவும், பூஜை செய்வோர்களும் பரிசாரகர்களும் நீங்கப்பெற்றனவாகவும் இருப்பதால், முன்போல விளங்கவில்லையே! தேவதாராதனைகளும் யாகஞ்செய்யச் செய்ந்ருங் கூட்டங்களும் அழிந்துவிட்டனவே! மாலைகள் விறகுங் கடைகளில் மாலைகளும் காணவில்லையே! இந்நகரத்தில வணிகர்களும், விறகல வாங்கல ஆகிய தொழிலிலலாமல தடுக்கப்பட்டுச் சிந்தையுடன் கூடியவர்களாய், முன்போலக் காணப்படவில்லையே! கோயில்களிலும் சைத்தியங்களிலும் பக்கிகள் எளிமையுடன் நிருக்கின்றனவே! ஆண்பெண் என்ற பிரிவினை யுடைய ஜனங்களை, மாசுபடிந்தவர்களாகவும் நீர் நிறைந்த கண்களையுடையவர்களாகவும் எளிமை யடைந்தவர்களாகவும் சிந்தையுடன் கூடியவர்களாகவும் மெலிந்தவர்களாகவும் இழந்த பொருளில் ஆசை வைத்தவர்களாகவு மிருக்கக் காண்கின்றேன்” என்றார்.

பரதா, அவ்விதமான அபசருநங்களை அங்கு கண்டு மனமொந்நது, அச்சாரதியிடத்தில அவ்வாறு சொல்லி, அரணமனையிற் புகுந்தார். பரதா, இந்நிரபக வாணுடைய அமராவதிபட்டணம்போல பரதா தம தந தை மாளிகையிற் பிரகாசிக் குடும்பமனைகரை, ஜனங்க புகுதல ளற்ற சதுக்கங்களையும் வீடுகளையும் வீதிகளையு முடையதும், புழுதி படிதலாற் செந்நிறமாசு

படிந்த கதவுகளை யுடையது மாக்க கண்டு, துயரத்தால் நிறைந்தவரானா மகாதமாவான பரதா, இதற்கு முன்பு ஒருநாளுங்காணாதனவும் மனத்துக்குத் துன்பத்தை யுண்டாக்குவனவுமான அநேக அபபிரியங்களைக் கண்டு, தலையை வணக்கிக்கொண்டு எளிமையுடன்கூடி மகிழ்ச்சியற்ற வராயத் தந்தையினுடைய மாளிகையிற் புகுந்தாா.

எழுபத்திரண்டாஞ் சருக்கம்.
கைகேயி பரதரைப் பட்டாபிஷேஞ்
செய்துகொள்ளச் சொல்லுதல்.

பின்பு, பரதா, அந்தத் தந்தையா மாளிகையில் தமதுதந்தையைக் காணாமல், தமதுதாயைக் காணத் தாய மாளிகையை நோக்கிச் சென்றாா. கைகேயி வெளியூரிலிருந்து வந்துசேர்ந்த புதல்வரான அப்பர பரதா தம தாயைக் காணாதல், தரைக் கண்டு அப்பொழுது மகிழ்ந்தவளாய், பொறபீடத்தைவிட்டு எழுந்திருந்தாள். தருமாதமாவான பரதா, அழகற்றிருந்த தமது மாளிகையிற் புகுந்து, தமதுதாயினுடைய அழகிய தாள்களில் வணங்கினார்.

கைகேயி, புகழ்பெற்றவரானபரதரைக் கட்டியனைத்து உச்சிமோந்து தனது மடியில் வைத்துக்கொண்டு, “நீ, பாட்டனாவீடுவிட்டுப் புறப்படடு எத கைகேயி, பரதரைத் தனை இரவுகள் ஆயின? தேரேறி விரைநக்ஷேமம் விசாரித் துவந்த உனக்கு வழிச்சிரமம் இல்லையா? உனதுபாட்டனார் சுகமாக இருக்கின்றாரா? மாமனாகிய யுதாசிதது, சௌக்கியமாக இருக்கின்றாரா? இங்கிருந்து வெளிப்பட்டதுமுதல் உனக்குக் க்ஷேமமா? புதல்வனே, இவையெல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்” என்று வினவினாள்.

தன் இஷ்டத்தை அகக்கேயி வினாவ, அரசருமா
ரரும் செந்தாமரைக்கண்ணருமான பரதா, மாதாவி
னிடத்தில் எல்லாவற்றையுஞ் சொல்லலானா: “ பாட்ட
னா மாளிகையிலிருந்து புறப்பட்ட எனக்கு இப்பொழுது
ஏழிரவுகள் சென்றன. தங்களுடைய தந்தையாரும், என்

பரதா
விடையளித்து
கேழமம்
விசாரித்தல்.

மாமன் யுதாசித்தும், கேழமமாக இருக
கின்றார்கள். பகைவரைத்தவிககச்செய்யும்
அவ்வரசா, எனக்குக் கொடுத்த குதிரை
முதலியவைகள் வழியில் இளைப்படைந
தன; ஆகையால் நான் முன்னே வந்துவிட்டேன். அரசரு
டையவாக்கியத்தைக் கொண்டுவந்தவாகளான தூதர்கள்
என்னைவிரைவித்ததனால் நான், முன்னேவந்துவிட்டேன்.
நான் வினாவநிறுப்புவதற்கு, அமமா, தாங்கள் விடையளிக
கவேண்டும். பொன்னாலாகிய அலங்காரம் அமைந்ததும்
படுக்கவுரியதுமான தங்களுடைய மஞ்சம் தகப்பனாரை
யினறி யிருக்கின்றது; ஆதலால் இக்ஷவாகுவமசத்து மன்ன
வா மகிழ்ச்சியுடனிருக்கின்றாரென்று எனக்குத் தோன்ற
வில்லை. மன்னவா, பெருமபாலும் எனது தாயவிடான
இங்கு இருப்பார்; அதனால், நான், அவரைப் பார்க்கவே
ண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் இங்கு வந்தேன்; அவரைக்
காண்கின்றிலேன்; அவருடையபாதங்களைத் தழுவவேண்
டும். வினவும் எனக்கு அவரைச் சொல்லுங்கள். அமமா,
அல்லாக்கால, எல்லாரைக்காட்டிலும் மூத்தவரான கௌச
லையாரின் மாளிகையில் இருக்கின்றாரா?” என்றா. அரசா
நிலையை யறியாதவரான அப்பரதரை நோக்கிக் கைகேயி,
இராச்சியத்தில் ஆசையால மோகித்தவளாய அவாக்கு விரு
ப்பத்தைச் சொல்வதுபோ லெண்ணிக் கோரமான அநிஷ்ட

கைகேயி பரத
ருக்குத் தசரத
நிறந்ததைச்
சொல்லல

டத்தைக் கூறுபவளாய், “அரசரும் மகாத்
மாவும், தேஜஸவியும், யாக்குசெய்தவரும்
நல்லவாக்குக்குப்புகலிடமுமான உந்தகப்
பனார், எல்லாப்பிராணிகளுமடையுங் கதி
யைத் தாழு மடைந்தார்” என்றாள்.

அதைக் கேட்டு மகாபாகுவும் வீரத்தனமையுள்ள வரும் பரிசுத்தரும் தருமத்திற கருத்துடையவருமான பரதா, தந்தையிறந்த சோகததாற பீடிக்கப்பட்டவராய்,

“ஆ! நான் கெட்டேன்” என்று பரிதாப பரதா சோகம் மாகக் கதறிக் கைகளை உதறிகொண்டு பூமியில் விழுந்தாா. பிறகு, சோகததால்மூடப்படும் தந்தையின் மரணத்தால் துயரப்பட்டுக்கொண்டிம், கலங்கி வருந்துகின்ற அறிவையடைந்தும் உள்ளவரும், மகாகாந்திபொருந்தியவரும், வெற்றியாளரிற் சிறந்தவருமான பரதா, தமது அழகியமுகத்தை ஆடையாலமறைத்து, “நிர்மலமான ஆகாசமசரதகாலதது இரவில் சந்திரனூல விளங்குவதுபோல முன்புவிளங்கும் எந்தந்தையதான அழகிய இம்மஞ்சமே, புத்திமானான அவரிலலாமற் சந்திரனிலலாத ஆகாயமபோலவும் ஜலம்வற்றிய சமுத்திரமபோலவும் இப்பொழுது சோபிக்கவில்லையே!” என்று குரலெடுத்துப் புலம்பிக் கண்ணீர்வடித்து மிகப்பரிதாப மடைந்தாா.

தேவருக்கு ஒப்பானவரும், மதித்தயானையை நிகர்த்தவரும், சூரியசந்திரர்களுக்குச் சமானரும், துயரததையடைந்தவருமான பரதா, மிக்கப்பரிதாபததையடைந்து, காட்டில் கோடரியால் வெட்டப்பட்ட ஆசசாமரக்கிளை போலப் பூமியில் விழுந்ததுகிடக்க, கைகேயி, அதைக் கண்டு, பூமியினின்று அவரை எழுப்பி, அவரை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள்:— “எழுந்திரு, எழுந்திரு; அரசனே, புகழ்பெற்றவனே, ஏன் இங்குப் படுத்திருக்கின்றாய்? சபைகளில் சமமானிக் கப்பெற்ற உன்னைப்போன்ற ஸத்புருஷர்கள், துயரப்படுகின்றதில்லையன்

ரோ! நிறைந்த மதியுள்ளவனே, கொடையிற்றை யிலும், யாகத்திலும் கருத்துச் செல்லப் பற்றதும் நல்லொழுகததையும் வேத

வாக்கியங்களை யுங் கைவிடாததுமாகிய நினதுபுத்தி, சூரிய

காந்தி தன்னிடத்தினின்று அசையாததுபோல, நிசசலமானதன்றோ !” என்றாள்.

அபபரதா, வெகுகாலம் அழுது, பூமியிற புரண்டு, மிக்க துயரத்தாற் சூழப்பட்டவராய், தமது தாயைப்

பாத்ததுப பின் வருமாறு சொல்லலா
பாதரின துகக வாத்தை னா :—“நான், ‘அரசர், இராமருக்குப் பட

டாபிஷேகம் பண்ணிவைப்பாரா ; வேளவியைச் செய்வாரா’ என்று மனத்திலநினைத்து மகிழ்நது யாத

திரை செயதேன. அவ்வெண்ணம் மாறாயப்போக, எனக்கு விருப்பமானநன்மையைச் செய்யும் அவரைக் காணாத

தால என்மனம் பிளக்கின்றதே ! நானவநது சேராமலிருக்கும்பொழுதே, மன்னவா, அம்மா, எந்தவியாதி யால உயிரா

விட்டாரா ? அவரைத் தாங்களாகவே ராமக்கடன்செய்த இராமா முதலியோர் பாக்கியசாலிகள். விரைநதுவநது

வணங்கி உச்சி மோநதுபாரப்பவரும் எனது தந்தையுமான புகழ்பெற்ற மகாராஜா, நான் வந்ததை யுணரா ! புழு

திபடிந்தஎன்னையடிக்கடிதுடைப்பதான வருந்தாது காரியத்தை முடிக்கும் அத்தந்தையாருடைய அந்த ஸபரிசம்

எங்குப்போயவிட்டது ? எவா எனக்கு உடன்பிறந்தவரும் தந்தையும் சுற்றமுமோ, எவருக்கு நான்

பாதருடைய நற் கருத்து அடிமைப்பட்டிருக்கின்றேனோ, அவரை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். தருமத்தை

யறிந்த விவேகியான புருஷனுக்குத் தமையனா பிதாவன்றோ ! ஆகையால், அவருடைய தானைத் தழுவப்போகின்

றேன், அவரன்றோ இப்பொழுது எனக்குக் கதி. தருமத் தையுணர்நது நாடோறும் அதை நடத்தி உண்மையுடன்

கொண்டமோனபைக் கைவிடாதிருந்த என் தந்தையான மன்னவா, தமது முடிவில எச் சங்கதி

பாதா வின யைக் கூறினா ? அதைக் கேட்க ஆவ லுள்ளவனா யிருக்கின்றேன்” என்றாள். இவ்வண்ணம்

பாதர் வினாவ, கைகேயி, நடந்ததை உண்மையாகச் சொல்

லத் தொடங்கினாள்:— “மகாதமாவும் மிகவுத்தமருமான அம்மன்னவா, ‘ஹா! ராம, ஹா! சீதே, ஹா! லக்ஷ்மண!’ என்று புலம்பிக்கொண்டே பரலோகக்கேயியின் வீட கஞ சென்றா. பாசாயுதத்தாற கடடுண்ட பெருயானே போன்ற உனது தந்தையினுக்கு அதீனப்பட்டு, தமது முடிவுகாலத்தில, ‘மகா பாகுவானலக்ஷ்மணனுடனும் சீதையுடனும் மீண்டுவந்த இராமனைப் பாரப்பவர்களே பயன கைகூடப்பெற்றவர்கள்’ என்றா” என்றாள்.

பரதா, அதைக் கேட்டு, இரண்டாவது அநிஷ்டத்தைக் கூறியதால் மிகவுந் துயரப்பட்டாள். அவர், வாடிய முகத்தினராய், மறுபடி தமது தாயை நோக்கி, “கௌசலேயின் மகிழ்ச்சியைப் பெருக்கச் செய்வவரான அததரு

பரதா இராம மாதமா, உடன்பிறந்தவரான லக்ஷ்மணரைப் பற்றி ரோமம் சீதையோடும் இப்பொழுது எங்கே போயிருக்கிறா? ” என்று வினவினாள்.

இப்படித் தனது குமாரா கேட்க, அவா தாயான கைக்கேயி, பரதருக்கு விருப்பமில்லாததை விருப்பமானதாக வெண்ணி, “புதலவ, அந்த ராஜகுமாரன மரவுரியுதித்து, சீதையுடன் லக்ஷ்மணன பினதொடரத் தண்டகமென்னும் பெருவனஞ் சென்றான்” என்றாள்.

இதைக்கேட்ட பரதா, தமது வம்சத்தின்மேனமையைக்கருதி, தமது தமையனருடைய ஒழுகக்கத்திற சந்தேகப்பட்டு வாட்டமடைந்தவராய், தமதுதாயைப் பார்த்து,

“இராமரால் ஓர் அந்தணனுடைய பொருளும் பறிக்கப்படவில்லையா? பாபமற்ற தரித்திரனாவது செலவவானாவது இம்சிக்கப்படவில்லையா? அரசகுமாரா, பிறாமனை வியரை விருமபவிலையா? சகலசாகைகளையும் அததியயனம் பண்ணி நற்குணங்

பரதா, தமதுகுலமேனமையைநினைத்து ‘காடிகுழப்போம்படி இராமா பிழைசெய்தனரோ!’ என்றுஐயுறதுவினவுதல்

கள வாயநத அநதணனைக கொன்றவன்போல அவர் தண்டகாரணியததுக்கு ஏன் ஓட்டப்பட்டார் ?” என வினவினா

இப்படிமகாதமாவான பரதாவினாவினபின்பு, சபலத் தன்மையுள்ள பரதாதாயான கைகேயி, தான் அறிவு கெட்டவளாயிருந்தும் தன்னை மிகத் தோந்தவளாகத் தானே மதித்தது, மனமகிழ்ந்தது, தனது பெண்தன்மையால் தனதொழிலை நடந்தபடி சொல்லலானாள் :—“ இராமன் ஓர் அநதணன்பொருளையும் சிறிதும் அபகரிக்கவில்லை.

பாபமற்ற செல்வவாணையாவது தரித்திரனை கைகேயி பரதா யாவது இமச்சிக்கவில்லை. இராமன், பிறா சந்தேகத்தைப் போக்கிப் பட்டா மனைவியரைக் கண்ணினாலும் பார்க்கின்ற பிஷேக்குசெய்து திலலை. புதலவ, நான்தான் இராமனுடைய கொள்ளச் சொல்லல ய பட்டாபிஷேகத்தைக் கேளவியுற்று,

உனது பிதாவினிடத்தில, உனக்கு இராச்சியத்தையும், இராமன் காட்டுக்குப்போவதையும் வேண்டினேன். அவரும், தாம் முன்கொடுத்திருந்த வரத்தின் படி அவவாறே செய்தார். இராமனும், சீதையுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் காட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டான். பெரும்புகழ் பெற்ற அமமன்னவரும், அன்பான தமது புத்திரனைக் காணாமல் புத்திரசோகத்தாற் பரிதவித்தவராய் இறந்தார். அரசநீதியை யுணர்ந்தவனே, நீ இப்பொழுது அரசைக் கைப்பற்றுவாய் ; நான், உனக்காக வன்றோ இதெல்லாவற்றையும் இவ்வாறு செய்தேன் ! புதலவனே, துயரப்படாதே, சந்தாபத்தை யடையாதே ; தைரியத்தைக் கைப்பற்று ; இந்நகர உன் வசத்திலிருக்கின்றதன்றோ ! பகையற்ற இந்த இராச்சியமும் உன்னுடையதே ஆகையால், புத்திரனே, செய்யும் முறைமையுணர்ந்த வசிஷ்டாமுதலிய பிராமணசிரேஷ்டர்களுடன், முறைப்படி மிக்கபலமுள்ள உனதுதந்தையாரை ஸமஸ்கரித்து

விட்டு, உன்னைப் பூமியிற பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்வாய்” என்றனள்.

எழுபத்துமூன்றாஞ் சருக்கம்.

பரதர் கைகேயியை மெதுவாகப் பழித்தல்.

பரதா, தந்தை இறந்ததையும் உடனபிறந்தவரிருவா காட்டுக்குப் போனதையும் கேட்டுத் துக்கத்தால எரிககப் பட்டவராய்ப் பின்வருமாறு சொல்லலானா :—“ தந்தையிலலாமலும் தந்தைக்குச்சமானரான உடனபிறந்தவ ரிலலாமலும்நாசமாயப்போயப்புலம்பும் எனக்கு, இங்கு இரா சசியத்தால என்ன பயன்? நீர், அரசரை மரணமடைந்தவ ராகவும் இராமரைத்தவசியாகவுஞ்செய்து, புண்ணிலகாரத் தைப் பெய்தாற்போல, எனக்கு இப்பொழுது துயரத்தின் மேல் துயரமுடடினீர், குலத்தின் அழிவுக்காகக் காளராத் திரிபோலவந்தீர். எனது தந்தையார் நெருப்பைக் கடடிக் கொண்டு அறியாதிருந்தார். எனக்குத் தீங்கையாலோசிப்ப வரே, மன்னவா உமமால் கூற்றுவனுக்குக் கொடுக்கப்பட டார். குலத்தைக்கெடுக்கவந்தவரே, மோகத்தினால், இக்கு லத்திற் ஈகத்தை யழித்தீர். சத்தியசந்தரும் மிக்கபுகழ் பெற்றவரும் என் தந்தையாருமான தசரதமன்னவா உம மையடைந்தன்றோ கொடுந்துயரத்தால வாடி முடிந்தார். தருமத்திலன்பு வைத்த தந்தையான மகாராஜா, எப்பய னைக் கருதி உமமால் அழிக்கப்பட்டார்? இராமா எப்பய னைக் கருதி நாட்டிலிருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டிக் காட் டை யடைந்தார்? புதலவனைப் பிரிந்ததனால் தோன்றிய துயரத்தாற்பீடிக் கப்பட்ட கௌசலையும்சுமித்திரையும், என தாயான உமமை யடைந்த பிழைத்திருப்பார்களாயின், அருமையாய்ப் பிழைத்திருப்பார்கள். குரவாகளித்தது நடக்கவேண்டிய விதத்தை யுணர்ந்த இராமா, தமது தாயி

னிடத்தில் நடப்பதுபோல, உமமிடத்திலும் நல்லொழுக்கம் பூண்டு நடந்துவருகின்றா. எனக்குப் பெரிய தாயும் தீரக்காலோசனை யுள்ளவருமான கௌசலை, அவண்ணமே உமமிடத்தில் உடன்பிறந்தவனிடத்தில் நடப்பது போல் நடந்து வருகின்றா. கொடியவரே, அப்படிப்பட்ட உததமியினுடைய பெருமைதங்கிய குமாரரை மரவுரி கடக்கக்காண்டு காடடுக்குச் செல்ல வெளிப்படுத்தி, நீர் எவ்வாறு துயரப்படாதிருக்கின்றீர்? ஒருவருக்குத் தீங்குசெய்ய நினையாதவரும், குரளம், ஐம்பொறியையடக்கினவருமான கீததிபெற்று விளங்குகின்றவரை, மரவுரியுதிதிக காடடுக்கோட்டி என்ன பயனைக் கண்டீர்? பேராசைகொண்ட பதரே, நான், இராகவரிடத்து எவ்விதமாக இருக்கின்றேனோ, அது உமமால் அறியப்படவில்லையென்று எண்ணுகிறேன்; ஆகையால்தான், இராச்சியத்தினிமித்தம் உலோபகுணமுள்ள உமமால் இந்தப்பெரிய அநாததம் உண்டாகப்பட்டது. நான், ஆண்புலிகளான இராமலட்சுமணர்களைக் காணாமல், எந்த வல்லமையின்மேன்மையால் இராச்சியத்தைக் காக்க உதஸாகவ கொளவேன்? மேருபாவதம் பிறரால் ஆக்கிரமிக்க முடியாமைக்காகக் காட்டைப் பெற்றுள்ளதுபோல, தருமாதமாவும் மிக்கபலமுள்ளவருமான மகாராஜா, இராச்சியத்தைக் காக்கும்பொருட்டுப் பலவாணை அந்தஇராமரை யாச்சிரியத்திருந்தார். பெரிய எருதால் சுமக்கப்படும் பாரத்தை இளங்கன்று அடைவதுபோல, மிகச்சிறியநான், பெரியவரான அரசர் சுமந்த இராச்சியபாரத்தை யடைந்து, எந்தஆதாரத்தைக்கொண்டு எப்படிச் சுமப்பேன்? இல்லாவிடின், நான்கு வகையான உபாயங்களாலும் கிரகணதாரணதிகளான அஷ்டாங்கங்களோடு கூடிய அறிவின் வல்லமையாலும் எனக்கு ஆற்றலிருப்பினும், புதல்வனுடைய நன்மையிலேயே அன்புகொண்ட உமமை நிறைவேறினவிருப்பினராகச் செய்யேன். இராமருக்கு உம்

மிடததில் எப்பொழுதும் அனனையிடத்திற்போலப் பகதியோடு தரிசித்த லீலாதிருப்பின, தீமையில் உறுதி கொண்ட உமமைக் கைவிடுவதில் எனக்கு உபேட்சையுண்டாகாது. நன்னெறியினின்று தவறினவரே, எங்கள்முன்னோர்களெல்லாராலும்நிந்திக்கப்பட்ட தீங்கையெண்ணுதலாகிற இப்புத்தி, உமக்கு எப்படி உதித்தது? இக்குலத்தில் முன்னோர்களில் பெரியவர்கள், இராசசியத்தில் அபிஷேகஞ்செய்யப்பட்டார்கள், மற்றைய யினைய உடன்பிறந்தவர்கள், அப்பெரியவர்களுக்கு அதிநராய நடந்தார்கள். 'கொடியவரே, நீ இராசதருமத்தைப் பாரக்கவில்லை, அரசவொழுக்கத்தின் பழைய போக்கையும் அறிகின்றிலீர்' என்றெண்ணுகிறேன். ஏனெனில், அரசவொழுக்கத்தில் எப்பொழுதும், பெரியவர், இராசசியத்தில் அபிஷேகஞ் செய்ப்படுகின்றனர். இஃது அரசர்களுக்கு ஒப்பமுடிந்ததே; தருமத்தாற் பாதுகாக்கப்படுபவர்களும் குலவொழுக்கத்திற் குன்றாதவர்களும் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தவர்களுக்கு விசேஷமானது. இந்த இக்ஷ்வாகு குலத்தில் நல்லொழுக்கத்தால் வந்த உயாச்சி, நீர்புகுந்ததால் மாறுபட்டது உமமுடைய குலத்தைச் சோந்த மகாபாக்கியவார்களான மன்னவர்களும், குலத்திற் பெரியவர்களை அபிஷேகஞ்செய்யுந்தனமை யுள்ளவர்களே. அப்படியிருக்க, உமக்கு எல்லாராலும் பழிக்கப்பட்ட இந்தத் தூப்புத்தி எவ்வாறு உண்டாயிற்று? தீங்கு செய்ய உறுதிகொண்டவரே, நான், உம்கருத்தை நிறைவேற்றி வையேன். உமமால் எனது உயிரை மாயக்குந துன்பம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது நான், இப்பொழுதே உமக்கு விருப்பமல்லாததைச் செய்ய, சகலபநுக்களுக்கும் அன்பும் மாசற்றவருமான தமையனாரைக் காட்டிலிருந்து அழைத்துவரப்போகிறேன். நான் இராமரைத் திருப்பிக்கொண்டிவந்தபிறகு, விளங்குகின்ற ஒளியுள்ள அவாக்கு, நிலையான மனத்தினால் அடியனாகப்

போகிறேன் ” என இவ்வாறு மகாத்மாவாகிய பரதா, அன்பற்ற அநேக வாககியங்களாற் கைகேயியை வருத்தி, சோகத்தால அதிகமாகப் பீடிக்கப்பட்டவராய், பருவத குகையிலிருக்குஞ் சிங்கமபோல மறுபடியுங் காஜஜிக் கலாநா.

எழுபத்துநான்காஞ் சருக்கம்.

பரதர் கைகேயிசெய்த அநியாயத்தை நினைத்து அவளை அதிகமாகநிந்தித்தல்.

அப்பொழுது பரதா, தமதுதாயான கைகேயி யைக் கடிநதுபேசி, அதிககோபமடைந்து மறுபடியுஞ் சொல்லலானா : “ கொடியவரே, கெட்ட பரதா கொண்ட நடக்கையுள்ளவரே, கைகேயி, நீர் இராச்சி பெருங்கோபம் யத்தைவிட்டு ஓடிவிடும், தருமத்தால விட பபட்ட நீர், என்னை மாண்டவனாகவெண்ணிப் புலம்பும். அரசராவது, அதிகதருமசாலியான இராமராவது உமக்கு என்ன கெடுதி செய்தார்கள்? எதற்காக உமமால் ஏககாலத் தில் அவ்விருவரும் இறப்பையுமவனவாசததையும் அடைந தாராகள? இக்குலத்தைக் கெடுத்ததால், ஸாங்கவேதாத் தியயனமபண்ணின பிராமணனைக் கொன்ற பாவததை யடைந்தீர் கைகேயி, நீர்நரகத்துக்குப் பேரம். கணவரடை யும் உலகத்தை யடைபவேண்டாம். கொடுந்தொழிலால் இப்படிப்பட்டபாவத்தைச் செய்தது, எவவுலகத்துக்கும் அன்பரான இராமரை விட்டிருக்கும் எனக்கு அச்சத்தை யுண்டாக்கிறது. உமமாலதான், என் தந்தை மாண்டார், இராமரும் காட்டை யடைந்தார். உம்மாலதான் பிராணிக ளிடத்தில் அபகீர்த்தியை நான் அடைவிக் கப்பெற்றேன். தாய்வடிவததுடன் வந்த என்பகையே, கொடியவரே, இராச்சியத்திற் பேராசை கொண்டவரே, தகாதவொழுகக்

முடையவரே, கணவரைக கொன்றவரே, நான் உமமால் பேசத்தக்கவனல்லன். குலத்தைக் கெடுக்கவந்த நீர் புகுந்ததால், கௌசலையும் சுமித்திரையும் மறறைத்தாயமாக னும் பெருநதுயரை யடைந்தார்கள். நீர், தருமராசாவும், புத்திமானுமான அசுவபதியின் மக ளல்லீர். தாமிஷ்டரும எப்பொழுதும் உணமையைக் கைப்பற்றினவருமான இராமரை நீர் காட்டுக் கனுப்ப அததுக்கத்தால் எங்கள் தந்தையார் சுவாககமடைந்தபடியால், குலத்தைக்கெடுக்குநதன்மையுள்ள நீர், அரக்கியாக அவரிடத்திற் பிறந்தீர். எவவுலகதுக்கும் பகையே, நீர் செய்தபாவத்தால் என் தகப்பனாரிற்கு, நான், இரண்டு உடன்பிறந்தவராலுங்கைவிடப் படேன். பாவத்தொழிலில் உறுதியுள்ளவரே, நரகத்தை யடையப்போகின்றவரே, நீர், தருமத்தைக் கைப்பற்றி யிருக்குங் கௌசலையைத் தமது மகளை விட்டுப் பிரித்ததால் எந்த நரகத்தை யடைவீர்? கொடியவரே, சுற்றத்தாரைத் தாங்குபவரும் மூத்தவரும் தந்தைக்குச் சமானருமான கௌசலையின் குமாரரை ஒரேநிலையிலிற்பவ ரென்று ஏன் உணரவில்லை? கை கால முதலிய அங்கங்களினின்றும் விரலமுதலிய உபாங்கங்களிலிருந்தும் இதயத்திலிருந்தும் உண்டாவதால் புதலவன் தாயக்கு மிக அனபன், உடனபிறந்தோர் மிக அன்பரல்லா; மற்று, கேவலம அன்பா.

இவ்வாறு சொல்லுகிறார்களன்றோ முன்வரலாறு உணர்ந்தவர்கள் முனனொருகால்ததில், உழவேண்டிய காலத்தை யுணர்ந்ததும் தேவதைகளாற்
 காமதேனுவின பூஜிக்கப்படுவதுமான காமதேனு, பூலோகத்திலுக்கத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்ததன் இருபிள்ளைகள் மூாச்சித்திருக்கக் கண்டது. அந்தக் காமதேனு, நடுப்பகலளவும் களைத்துப் பூமியிற்கிடந்த தன் பிள்ளைகளைப்பார்த்து, கண்ணீராக கலங்கிய கண்களையுடையதாய்ப் புத்திரசோகத்தாற் புலம்பிற்று; அதன் கீழா

கப போயகொண்டிருந்த மகாதமாவானதேவேந்திரனுடைய மேனியில பரிமளமானவாஸனையுடைய கண்ணீரின்சிறுதுளிகள் விழுந்தன. வசசிராயுதத்தைக் கையிற கொண்ட தேவேந்திரன், தந்தேகத்தில வாசனையுடன் கூடிய கண்ணீர்ததுளி விழக் கண்டு அந்தக்காமதேனுவையெண்ணினான். இந்திர பகவான், ஆகாசத்தைப்பாராதது அசையாது நிற்கும் மிக்கபுகழ்பெற்ற அக்காமதேனு எளிமையடைந்தும் மிக்கதுயரமடைந்து சோகததாற பரிதபித்தும் நிற்கக்கண்டு, பயந்தவனாய், அஞ்சலியோடுகூடி “சுரர்களான எங்களில் ஒருவரிடமிருந்தும் உனக்குப்பெரிய அச்சமில்லையா? எல்லாருடைய நன்மையையுங்கருதுவாய், உனக்கு வந்த இச்சோகம் எதைக் காரணமாகக் கொண்டது?” என்றான். புத்திமானான தேவேந்திரனால் இவ்வாறு வினவப்பட்டகாமதேனு, தைரியத்துடன்பேசுவதில்வல்ல இந்திர பகவானை நோக்கி, “தேவர்களுக்கு அதிபரே, சாந்தம் பாபம். உங்களில் ஒருவரிடமிருந்தும் எனக்குச் சிறிதும் பயமுண்டாகவில்லை. நான், துக்கத்திலழுழ்கியும் சங்கடத்தைச்சோந்தும் இளைத்தும் எளிமையையடைந்தும் உழுவனால வருத்தப்படுததப்பட்டுமுள்ள என்பிள்ளைகளான இவ்வெருதுகளைக் கண்டு துயரப்படுகிறேன். தேவாகட்கதிபரே, பாரததால வருந்தித்துயரமடைந்த எவைகளைப் பார்த்து நான் பரிதபிக்கிறேனோ, அவைகள் எனதுசரீரத்திலிருந்து பிறந்தவைகளன்றோ! பிள்ளைக்குச் சமானமான அனபிறகிடன் வேறு இல்லை” என்றது. இந்திரன், எதனுடைய ஆயிரக்கணக்கான கன்றுகளால இவ்வுலகம்முழுதும் பரவப்பெற்றுள்ளதோ, அக்காமதேனு புலம்பக் கண்டு, ‘பிள்ளையைக் காட்டிலுஞ் சிறந்தது, ஒன்றுமில்லை’ என்றெண்ணினான்.

ஒப்பற்ற நடக்கையுள்ளதும் வளம்பொருந்தியதும் எப்பொழுதும் குணத்தை யுடையதும் நல்லொழுக்கத்தால நிறைந்ததுமான எதற்கு, உலகத்தைக் காக்கவேணு

மென்ற கருததால அநேக கனறுக ளிருக்கின்றனவோ, அக காமதேனுவும் துயரப்படுகின்றது, எவா, இராமரை விடமிருக்கின்றாரோ, அக்கௌசலையைப்பற்றிக் கேட்கவே ணுமோ? ஒரேபிள்ளையைப் பெற்றவரும் பதிவிரதையு மான அக்கோசலை, உமமால பிள்ளையிலலாதவராகச் செய்யப்பட்டா, ஆகையால், நீர் எப்பொழுதும் இங்கும், இறந்தும் துக்கத்தை யடையப்போகின்றீர்.

நாதே, இருடிகள் வசிக்கிற காடிற புருநது, மிக்க பலம் பொருந்திய இராமரை அழைத்து வந்து, உடன் பிறந்தவரான அந்த இராமருக்கு இராச்
பாதாந் கரு த்து சியத்தைக் கொடுத்தது, தந்தையாருக்கு நம்
ககடன்செய்த லாகிற பூஜையையுஞ் செ யது, புகழை வளரச்செய்யப்போகிறேன், இது திண்ணம். கொடிய எண்ணமுடையவரே, பாவி, கண்ணீரைத் தொண்டையிற் கொண்ட நகரத்தாரால பார்க்கப்பட்ட நான், உம் மாறச்செய்யப்பட்ட பாவத்தைச் சகிக்க வல்லமையுள்ளவ னல்லேன் இவ்வாறுகொடுமையுள்ளநீர், அக்கினியிலாவது பிரவேசியும், தண்டகையிலாவது புகும், கழுத்திற கபிற றையாவது கடடிகொள்ளும், உமக்கு வேறொரு கதியி லலை. நான், சத்தியத்திறபராக் கிரமமுள்ளவரான இராமா தமது பூமியையடைந்தவளவில, பாவமற்றவனாய்ச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்தவனாவேன் ” என இவ்வாறு கோப மடைந்தவராய், பாம்புபோற் பெருமூச்சு விட்டு, தோமரத் தாலும் அங்குசத்தாலும் குத்தப்பட்ட யானை காட்டுப் பள்ளத்தில் விழுவதுபோல பூமியில் விழுந்தார். சத்துருக் களைத் தவிக்கச்செய்யுமென்னவகுமாரரான பரதா, சிவந்த கண்களையும் கிழிந்த ஆடையையும் களைந்தெறியப்பட்ட எல லா ஆபரணங் களையுமுடையவராய், உறசவத்தின் முடிவில் இந் கிரதுவஜம் விழுவதுபோலப் பூமியில் விழுந்தார்.

எழுபத்தைந்தாஞ் சருக்கம்:

பரதருடைய சபதம்.

வீரத்தன்மையையுடைய அபபரதர், வெகுநேரங்
கழிந்தபின்னா எழுந்திருந்து அறிவையடைந்து, அமைச்
சாகளின் நடுவில், நீர் நிறைந்த கண்களால் எளிமைய
டைந்துநிற்குந தாயைக்குறித்து மீண்டும் பழிக்கலானா :
“நான், ஒருபொழுதும் இந்தஇராச்சியத்தை விருமபேன;
இராச்சியத்தைப் பெறுமபொருட்டுத் தாயுடன் ஒருபோ
தும் ஆலோசனைசெய்தது மில்லை. மன்ன
பரதா கதறுதல் வா எனக்கு அபிஷேகஞ்செய்ய எண்ணின்
தையும் நான் அறியேன்; சத்துருக்களனுடன் தூரதேசத்
தில் வசித்தே னன்றோ! மகாதமாவாகிய இராமருக்கு
நேரிட்ட வனவாசத்தையும் அறியேன், லக்ஷ்மணனும்
சீதையும் காட்டுக்கு ஓட்டப்பட்ட விதத்தையும் அறி
யேன் ” என்றனர்.

கௌசலே, இவ்விதமாகக் கதறும் மகாதமாவான
பரதருடையசத்தத்ததைக் கேட்டு, சுமித்திரையைப்பார்
தது, “கொடியதொழிலகளைசெய்த கை
கௌசலையை கேயியினுடைய புதலவனான பரதன் வந்
பரதரைக் காண வருதல் தான்; நான், நன்றாக ஆராய்ந்து தொழில்
புரிபவனான அபபரதனைப் பார்க்க விரும்
புகிறேன்” என்றாள். நிறம் வேறுபட்டு அழகாகடைந்து
இளைத்தமேனியையுடைய அககௌசலே, இவ்வாறு சொ
ல்லி நடுக்கமடைந்து அறிவுநீங்கி, பரதரிருக்குமிடத்தை
நோக்கி வரலானா

அப்பொழுது இராமரது தம்பியான
பரதரும், சத்துருக்களருடன், கௌசலே
பரதசத்தருக்க னாகள கௌ யின்மாளிகையை நோக்கிப் புறப்பட
லா.

பின்பு பரதசததுருக்கனாக, கௌசலையைக்கண்டு
 துயரமடைந்து, துயரத்தினால்தோன்றிய வருத்தத்தி
 னால் பூமியில் விழுந்து அறிவிழந்தவனும்,
 அவ்விருவரும் புலம்புவனும், பூஜிக்கத்தக்கவனும், நன்
 கௌசலையைக் கண்ண மனதையுடையவருமான அவளை, புலம்
 புதலோடு வெகுவருத்தப்பட்டுக் கிடிக்
 கட்டியணைத்துக்கொண்டார்கள்

மிகவுந்துக்கித்தவளான கௌசலை, பரதரைநோக்கி,
 “இராசசியத்தி லாசையுள்ள உன்னால் பகையற்ற இரா
 சசியம் அடையப்பட்டது, அதுதானும்,
 கௌசலை மனசு சளையால் கூறு வது
 கைகேயியின் கொடியதொழிலால் சடிதி
 யில் அடையப்பட்டது! எனபுதலவளை
 மரவரியுதித்துக் காட்டில் வசிப்பவனாக
 அனுப்பினதில், கொடியஎண்ணமுள்ளை-கேயி என்ன
 குணத்தைக் கண்டாள்? பொன்போல விருமபத்தக்க
 மேனியை யுடையவனும் மிக்கபுகழ்பெற்றவனுமான என
 து புத்திரன் என்கிருக்கிறோ, அங்கு என்னையுஞ் சடிதி
 யில் அனுப்புவது தகுதியானது. அல்லது, அரச
 ருடைய அசுக்கினிஹோதராக்கினியையும் அவரது இறந்த
 தேகத்தையும் எடுத்ததுக்கொண்டு, நானே, சுமித்தி
 ரையுடன், இராகவனிருக்குமிடத்துக்குச் சுகமாகப் புறப்
 படுவேன். அல்லது, புருஷசாரத்தூலமான என்புதல
 வன் என்கே தவம்புரிகிறோ, அங்கு நீயே என்னை அழை
 த்துப்போதல தக்கதே; அது எனக்கு இஷ்டநதான். மிக்க
 பரப்புள்ளதும் தனதானியங்கள் நிரம்பப்பெற்றதும் கஜ
 ரததுரகங்கள் மிகுதியாகவுள்ளதுமான இந்த ராஜ்யம்,
 அக்கைகேயியால் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டதன்றோ!”
 என்றாள்.

இவ்வாறு பலபடியான கொடியவாரததைகளால் பய
 முறுத்தப்பட்டவரும் மாசற்றவருமான பரதா, விரணத்

தில் ஊசியினால் வருத்தப்பட்டவாபோல
 பரதர் மூச்சை மிக்கவேதனையை யடைந்தாரா. அப்பொ
 ழுது, குழம்பிய மனத்தையுடைய அவர், பலவிதமாகப்
 புலம்பி, பிரஜைஞயற்றவராய்க் கௌசலையின் தாளில் விழுந்
 தார். பிறகு பரதர், மூச்சைத் தெளிந்தெழுந்து அஞ்சலி
 யுடன், மிக்கதுக்கத்தாற் குழப்பப்பட்டு இவ்விதமாகப் புலம்
 புங் கௌசலையைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்ல
 வுற்றார்:—

“ ஆரயே, பட்டாபிஷேகமமுதலியவைகளைப்பற்றி
 யறியாதவனும குற்றமற்றவனுமான என்னை ஏன் பழிக
 கின்றீர்கள்? இராகவரிடத்தில் மிகுதியாக
 பரதர் கௌசலை வுள்ள உறுதியான என் அன்பைத் தாங்
 யினசந்தேகத் கள் அறிவீர்களே. சத்தியசந்தரும் உத்த
 மாகளுஉத்தமருமான பெரியவர் எவ
 னுடைய அநுமதியின்மேல் காட்டுகுகுச் சென்றாரோ,
 அவனுக்கு, சாஸ்திரப்படிசெல்லக் குரவரால்திருத்தப்
 பட்ட புத்தி ஒருபொழுதும் உண்டாகவேண்டாம். எவ
 னுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவர் காட்டுகுகுச் சென்
 றாரோ, அவனை, நானசாதியரிடத்துப் பணிவிடைசெய்த
 பாவம் அணுகடமும், சூரியனமுன்னிலையில் ஜலமலவிஸர்ஜ
 ஜந்தாலுண்டாகும் பாவம் அடையடமும்; உறங்குமபச
 வைக காலால் வருத்தின பாவஞ் சேரடமும். எவனுடைய
 அநுமதியின்மேல் பெரியவர் காட்டுகுகுச் சென்றாரோ,
 அவனை, பணிபுரிவோனாற் பெருந்தொழிலைச் செய
 வித்துக்கொண்டு அவனுக்கு ஒருபிரயோஜனமுஞ் செய்
 யாதிருக்கும் யஜமானனுடைய அதருமம் அடையடமும்.
 எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவர் காட்டுகுகுச் சென்
 றாரோ, அவனை, சகலபிராணிகளையும் புத்திரனபோல்
 பரிபாலிக்கும் அரசனுக்குத் துரோகஞ்செய்யுமவனது பர
 வம் அடையடமும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரி
 யவர் காட்டுகுகுச் சென்றாரோ, அவனை, குடிகளிடத்தில்

ஆறிலொன்றான இறையை வாங்கிக்கொண்டு அககுடி-
 களைப் பாதுகாவாத அரசனுடைய பாவம் அணுகடமும்.
 எவன் அநுமதியின்மேல் பெரியவா காட்டுகஞ்ச சென்ற
 ரோ, அவனை, யாகததில் தவசிகளான ரிதவிகளுக்குக்கு
 யாகதக்ஷணை கொடுப்பதாக வாக்களித்தது அதைப்பொய்க
 குமவனுடைய பாவம் அணுகடமும். எவன் அநுமதியின்
 மேல் பெரியவா காட்டுகஞ்ச சென்றாரோ, அவனை, கஜரத
 துரகங்களமலிந்தும் ஆயுதங்கள் நிரம்பியுமுள்ள முனை
 முகத்தில் உததமவீரர்களின்செய்கையான முதுகுகொ
 டாமையாகிறதருமத்தைக் கைவிட்டவனுடைய பாவஞ்
 சேரடமும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா
 காட்டுகஞ்ச சென்றாரோ, அக்கொடியவன், மிகநுண்ணிய
 பொருள்பொருந்தியஹம் புத்திமானானகுருவால் முயற்
 சியா லுபதேசிக்கப்பட்டதுமான சாஸ்திரத்தை மறக்
 கடமும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா காட்
 டுகஞ்ச சென்றாரோ, அவன், சோதனம் பருத்துமுள்ள
 கைகளையும் தோள்களையு முடையவரும் சந்திரசூரியர்கள்
 போன்ற காந்தியுள்ளவருமாய இராசசியத்தையடைந்து
 சிங்காசனத்திலவீற்றிருக்கும்இராமரைத் தரிசிக்கும் பாக
 சியத்தை இழக்கடமும். எவன் அநுமதியின்மேல் பெரி
 யவா காட்டுகஞ்ச சென்றாரோ, அவன், பாயசத்தையும்
 எள்ளஞ்சசோற்றையும் ஆடடையும் தெய்வம், தென்புலத்
 தாரா, வீருந்து இவர்களுக்கு நிவேதனம்பண்ணுமல புசிக்
 கடமும், தனது குரவரையும் அவமதிக்கடமும். எவனுடைய
 அநுமதியின்மேல் பெரியவா காட்டுகஞ்ச சென்றாரோ,
 அவன், பசுக்களைக் காலா லுதைக்கடமும், குரவரைத்
 தானே நிறுதிக்கடமும், சிநேகிதனுக்குத் துரோகம் பண்
 ணடமும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா காட்
 டுகஞ்ச சென்றாரோ, அததுஷ்டாதமா, ஒருவன் ஏகாந்
 தத்தில் விசுவாசத்தாற் கூறிய அபவாதத்தை வேறே
 ரிடத்தில் வெளிவிட்டமும். எவனுடைய அநுமதியின்

மேல் பெரியவா காடடுக்குச சென்றாரோ, அவன், பிரதியுபகாரஞ் செய்யாதவனாகவும் செயதநன்றிமறந்தவனாகவும், நல்லோரால் நீக்கப்படடும பிராயச்சித்ததஞ் செய்து கொள்ளாது நாணமற்றவனாகவும், உலகத்துக்கெல்லாம்பகைவனாகவும் இருக்கடடும எவனுடைய அநுமதியின் மேல் பெரியவா காடடுக்குச சென்றாரோ, அவன், பெண்பிள்ளைகளுடனும வேலைக்காரர்களுடனும சூழப்படடு, அவர்கள் தாழ்ந்த உணவைப் புசித்துக்கொண்டிருக்கத் தான் அறுசுவையுடன் சோந்த நல்லுணவைப் புசிக்கடடும எவன் அநுமதியின்மேல் பெரியவா காடடுக்குச சென்றாரோ, அவன், ஒத்தகுலமுள்ள பாரையையப் பெற்றமல், பிள்ளையிலலாதவனாய், அறநெறியில் வழுவாதநற்றொழிலகளைச் செய்யாமல் மாண்டுபோகடடும. எவன் அநுமதியின்மேல் பெரியவா காடடுக்குச சென்றாரோ, அவன், தனது மனைவியரிடத்தில சந்ததியைக் காணாமல் துயரப்படடு, நீண்டஆயுளைப் பெறாமலிருக்கடடும. எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா காடடுக்குச சென்றாரோ, அவனை, அரசனுடையமனைவி, குழந்தை, முதியவர்கள் இவர்களை வதைப்பதில் எப்பாவம கூறப்படுகின்றதோ, பணியாளரைக் கைவிடுவதில் எப்பாவம கூறப்படுகின்றதோ, அப்பாவம அடையடடும; எவன் அநுமதியின்மேல் பெரியவா காடடுக்குச சென்றாரோ, அவன், காப்பாற்றத்தகுந்தவர்களை, அரசுக்கு களஞ் மாமிசம் உலோகம் விஷம் இவைகளை விறந்து, எப்பொழுதுங் காப்பாற்றடடும எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா காடடுக்குச சென்றாரோ, அவன், பகைவர்களுக்கு அச்சத்தை யுண்டாக்கும் முனைமுகத்தருகில ஓடினவனாகக் கொல்லப்படடடும. எவன் அநுமதியின்மேல் பெரியவர் காடடுக்குச சென்றாரோ, அவன், கந்தையுதித்துக்கையில் ஓடெடுத்துக்கொண்டு பிசையெடுத்துப் பித்தன்போல் திரியடடும. எவனுடைய அநுமதியின்மேல்

பெரியவா காட்டுக்குச் சென்றாரோ, அவன், கடகுடியிலும் பெண்களிடத்திலும் சூதாட்டத்திலும் முழுகி, கா மக்குரோ தங்களுக்கு ஆட்பட்டிருக்கட்டும் எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா காடு சென்றாரோ, அவனுக்கு, தருமத்தில் ஒருநாளும் மனஞ் செல்லவேண்டாம், அவன் அதருமத்தையே செய்யட்டும், துஷ்பாததிரததில் பொழியட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா காடு சென்றாரோ, அவன் ஆயிரக்கணக்காகத் தானே தேடிவைத்த பலவகைப்பொருள்களைத் திருடாகள கொள்ளையிட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா காடு சென்றாரோ, அவனுக்கு, இரண்டு சந்திகளிலும் தூங்குகிறவனுக்கு எந்தப்பாவம் உண்டாகுமோ, அப்பாவ முண்டாகட்டும் எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா காடு சென்றாரோ, அவனை, நெருப்புவைப்பவனுக்கு எப்பாவமோ, குருதலபத்தை யடைந்தவனுக்கு எப்பாவமோ, நண்பனுக்குத் துரோகஞ்செய்தவனுக்கு எப்பாவமோ, அப்பாவம் அடையட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் இராமர் காட்டுக்குச் சென்றாரோ, அவன், தேவதைகளுக்கும் பிதிராகளுக்கும் தாயதந்தையாகளுக்கும் பணிவிடை செய்யவேண்டாம். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா காடு சென்றாரோ, அவன், நல்லவர்களால் காணப்பட்டதும் நல்லவர்களால் அதுஷ்டிக்கப்படுகிறதும் நல்லவர்களால் கொண்டாடப்படுவதுமான தொழிலிலிருந்து இப்பொழுதே விரைவில் நழுவட்டும் எவனுடைய அநுமதியின்மேல் நீண்டகைகளையும் பரந்தமாரபையுமுடைய பெரியவா சென்றாரோ, அவன், தாயக்குப் பணிவிடை புரியாது அநாதத்ததி லிருக்கட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா சென்றாரோ, அவன், அநேகபிள்ளைகளைப் பெற்றவனும் தரித்திரனும் சுரநோயுடன் கூடியவனுமாகி, எப்பொழுதும் துயரப்படுபவ னாகட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் இராமா சென்றாரோ, அவன்,

துதிப்பவரும் எளியவரும் அண்ணாநதுநோக்குங் கண்களை யுடையவருமான இரப்பவரது விருப்பத்தைப் பயனற்ற தாகச் செய்யடமும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா சென்றாரோ, கொடியவனும் கோடசொல்லுபவனும் அசுசியும் அரசனிடத்தில் அசுசமில்லாதவனும் அதருமாத மாவுமான அவன், எப்பொழுதும் வஞ்சனையால் மகிழ்ந் தமும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா சென்றாரோ, அததுஷ்டாதமா, நுதுவாய ஸநாநஞ்செய்து, தனது அருகிலிருக்குமனைவியைக் கைவிட்டமும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா சென்றாரோ, அறத்தி லன பற்ற மூடனான அவன், தன்மனைவியை யகற்றிப் பிறா மனைவியரைச் சேரடமும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா சென்றாரோ, அவன், சநத்தியற்ற அநதண்ணு டைய பாவத்தை யடையடமும். எவனுடைய அநுமதி யின்மேல் பெரியவா சென்றாரோ, அவனொருவனே, பருகத் தக்க நீரைக் கெடுப்பவனுடைய பாவத்தையும் விஷத்தைக் கொடுப்பவனதுபாவத்தையும் அடையடமும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா சென்றாரோ, அவன், கலங் கின பொறியை யுடையவனாய் அநதண்ணுக்காகச் சித்த மான பூஜையைக் கெடுக்கடமும், இளங்கன்றையுடைய பசுவைக் கறக்கடமும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரிய வா சென்றாரோ, அவன், நீராகுடக்கவேண்டுமென்ற ஆசையுடையவனுக்கு, வீட்டில் நீரிருநதும் வஞ்சனையால் கொடாதவனுடைய பாவத்தை யடையக்கடவன். எவ னுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா சென்றாரோ, அவன், வாதிபிரதிவாதிகள் விவாதஞ்செய்துகொண்டிருந் தையில் ஒருவரிடத்திற் பகைபாதத்தால் ஜயோபாயத்தை யாச்சிரயித்துப் பேசுபவனது பாவத்தைச் சேரக்கடவன்” என்று இவ்வாறுசொல்லி அரசருடைய புதலவரான பர தா, கணவனையும் புத்திரனைப் பிழநத கௌசலையைச் சமா

தானப்படுததி, துக்கத்தாற் பீடிக்கப்பட்டவராய் விழுந
தார்! கஷ்டம் ||

அப்போது கடோரமான சபதங்கள் செய்து அறிவி
ழநது நிறகிற சோகத்தாற்பரிதாபமடைந்த பரதரை நோக்
கிக் கௌசலை, “புதல்வனே, எனக்குத் துக்கம் மீண்டு முண
டாகின்றது. நீ, சபதஞ்செய்து எனபிராணனை வருத்துகி

கௌசலை பரத
நுடன சோநது
துக்கத்தல

ருய. என் புதல்வனே, உனது மனம், லக்ஷ
மணன் மனம்போலதெய்வாதீநமாயத்தரு
மத்தினின்று தவருது நிறகின்றது, உண
மையான பிரதிஜைஞையுடைய நீ, ஸத்
துக்க ளடையுங் கதியை யடைவாய்” என இப்படிச்
சொல்லி, தமையனமேல அன்புவைத்தவரும் மகாபாகு
வுமான அவரை மடியிலவைத்துக் கட்டியணைத்துக்கொ
ண்டு, மிக்க துயரப்பட்டவளாய்ப் புலம்பினாள். அவவாறு
அழுதுகொண்டு துயரமடைந்திருக்கும் மகாதமாவான
பரதருடைய மனம், மோகத்தாலும் சோகத்தாலநேரிடுந்
தடையாலும் கலங்கிற்று அழுதும், மெய்மறந்தும், புத்தி
மயங்கிப் பூமியில் விழுந்தும், அடிக்கடி உஷ்ணமாகப் பெரு
மூச்சுவிடும் பரதருக்கு, அவவிரவு, மிக்க வருத்தத்தோடு
கழிந்தது

எழுபத்தாறாஞ் சருக்கம் :

தசரதருடைய ஸ்ம்ஸ்காரம்.

பேசுபவரிற் சிறந்தவரும் மேனமைதங்கிய வாகை
யுடையவரும் முனிவாகளி லுத்தமருமான வசிஷ்டா,
கைகேயியின் புத்திரரான பரதா இவ
வசிஷ்டா உத
தரகிரியை செய
யப் பரதருக்குக்
கட்டளையிடல்
வாறு துயரத்தாற் பரிதபித்தநிறக, அவ
ரைப்பார்த்து, “ராஜகுமாரரே, மிக்க
புகழ்பெற்றவரே, இனிச் சோகத்தை விட

டிடுங்கள். உங்களுக்கு மங்கள் முண்டாகுக. தகக்காலத் தில், மன்னவரைச சுவாக்கத்தை யடைவிகுஞ் சிறந்ததான கருமத்தைச செய்திடுக” என்றா. தருமத்தை யுணர்ந்த வரானபரதா, வசிட்டுருடைய வாராததையைக் கேட்டுத் தைரியமடைந்தவராய், பிரேதத்துக்குச செய்யவேண்டிய எல்லாக் கருமங்களையுஞ் செய்தா. பரதா, எண்ணெய்க் கடாரத்தினின்று எடுக்கப்பட்டு எண்ணெயைத் துடைப்ப தற்காகப் பூமியில் விடப்பட்டு நார்புறத்திலும் மஞ் சளநிறம் பொருந்திய முகத்தையுடையவராய்த் தூங்கு பவாபோலிருந்த மன்னவரை, பலவகை இரத்தினங்களை விழைக்கப்பட்டுச் சிறந்ததுள்ள படுக்கையிற் படுக்கவிட்டு, பின்பு அததசரதரைப்பற்றி மிகவுந் துக்கம்டைந்தவ ராய்ப் புலம்பலானா:—

“அரசரே, உமமைவிட்டுப் பிரிந்த நான் வருவதற்

குள உமமால் என்ன கருதப்பட்டது?

பரதா
புலம்பல

மகாராஜரே, அறத்தை யறிந்தவரான

இராமரையும், மகாபலம் பொருந்திய

லக்ஷ்மணரையுங் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு, புருஷசிங்க

மான இராமரைப் பிரிந்து துயரமுற்றிருக்கும் இந்தச்

சனங்களை யுங் கைவிட்டு, எங்குச் செல்லப்போகின்றீர்? அரச

சரே, தந்தையே, தாங்களும் சுவாக்கத்துக்குச் சென்று

இராமரும் காட்டைச் சோந்திருக்கையில் தங்களுடைய

பட்டணத்தின் யோக்கேஷமத்தைச் செய்பவா யாவா?

தங்களை நீங்கப்பெற்றதால் கைம்பெண்ணாண் இப்பூமி விள

ங்கவில்லை இந்நகரம் சந்திரனற்றஇரவுபோல எனக்குத்

தோன்றுகின்றது” என இவ்வாறு புலம்புவரும் மிக்க

எளிமையடைந்த மனத்தை யுடையவருமான அப்பரத

ரை நோக்கி மறுபடியும், மாமுனிவரான வசிஷ்டா, “மகா

பாகுவே, மன்னவாக்குச செய்யவேண்டிய

வசிஷ்டா
கட்டளை

உத்தரகிரியையை, தகப்பனாரிந்தத்தைப்

பற்றிச் சிந்தியாமல் விசாரமின்றிச் செய்க”

என்றா

பரதா, “ அபபடியே ” என்று வசிஷ்டருடையகட்ட
 னையைச் சிரத்தின்மேற்கொண்டு, ரிதவிகளுக்கும் புரோ
 கிதாக்களுக்கும் ஆசாரியாக்களுக்கும் எம்மருங்கும் விரைவித
 தாரா. ரிதவிகளுக்கும் யாஜகாக்களுக்கும், அரசருடைய அகநி
 மாடத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட
 தசரதருடைய அக்கினிகளை முறைப்படி கொண்டு வந்தாரா
 உத்தரகிரியை, கள. பின்பு, பரிசாரகாக்கள், உயிர்போன
 மன்னவரை, சிவிகையி லேற்றி, கண்ணீரடைக்குந் தொ
 ண்டையையும் வருத்தமடைந்த மனத்தையும் உடைய
 வாகளாய் வகித்தாராக்கள் சனங்கள், பலவகையாடைகளை
 யும் பொன்னாலும் வெள்ளியாலுஞ் செய்த பூக்களையும்
 வழியில் தூவிக் கொண்டு அரசருக்கு முன் சென்றார்கள்.
 வேறுசிலா, சந்தனம், அகில இவைகளாலுண்டாகிய தூப
 திரவியங்களையும் தூபஸரளத்தையும் பதுமகத்தையும்
 தேவதாருவையும் இன்னும் வேறு சிறந்தவாசனைப்பொ
 ருள்களையும் தூபத்திற்காக இந்நதனத்தில இட்டார்கள்.
 சிறந்த வாசனைப்பொருள்களான கட்டைகளைக் கொண்டு
 ராமவிற்கை யேற்படுத்தின பின்பு, ரிதவிகளுக்கள், அச்சிதை
 யி னருகிறசென்று சிவிகையினின்று அரசரைத் தூக்கி,
 சிதையின் நடுவில் அவரைப் படுக்கவிட்டார்கள். அப
 பொழுது ரிதவிகளுக்கள், பரதரால் ஹோமஞ் செய்யப்
 பட்டுள்ள திரேதாக்கினியை யிடுவித்தது, பிதிருமேதத்
 திற்குரிய மந்திரங்களை, மன்னவா நற்கதியடையும் பொ
 ருட்டு ஜபித்தார்கள். ஸாமத்தை யுணர்ந்தவார்களான
 அவர்கள், நூன்முறைப்படி ஸாமங்களை யோதினார்கள்.
 அப்பொழுது, அரசருடைய மனைவிமாராக்கள், தக்கவாறு
 சிவிகைகளையும் வாகனங்களையு மூர்ந்து, பருவஞ்சென்ற
 பரிசாரகாக்களாற் சூழப்பட்டவார்களாய், நகரத்தை விட்டுப்
 புறப்பட்டார்கள். அசுவமேதம் முதலிய யாகங்களைச்
 செய்தவரான அமமன்னவரை, ரிதவிகளுக்கும் மிகவும்
 பரிதாபமடைந்துள்ள கௌசலைமுதலிய மங்கைமாரும்,

வலமாகவும் இடமாகவுஞ் சுற்றினார்கள். துககத்தாற் பீடிக்கப்பட்டு மிக்க எளிமையடைநது கதறுபவர்களான ஆயிரக்கணக்கான மாதராகளுடைய புலம்பல, பெண்கிரௌஞ்சபற்றவைகளின் சததம்போல நிகழ்ந்தது. பின்பு, சிறந்த அம்மாதரர்கள், புலம்பி மூாசசையடைந்தவர்களாய், அடிக்கடி அழுதுகொண்டு, சரபூநதிக்கரையில் தங்குதங்கு வாகனங்களினின்று இறங்கினார்கள்.

அங்கு, ராஜஸ்திரீகளும் மந்திரிமார்களும் புரோகிதர்களும், பரதருடன், அரசருக்காகத் தண்ணீர் விட்டு, பட்டணத்திற் புகுநது, நீர் நிறைந்த கண்ணினாகளாய்ப் பத்துத்தினம் பூமியிற் படுதது ஆசௌசத்தைக் கழித்தார்கள்.

எழுபத்தேழாஞ் சருக்கம்: தசரதருடைய ஸபிண்டகரணம்.

பதது நாட்களும் சென்றபிறகு, பரதா, சுசியை யுண்டாக்கும் புண்ணியாஹ்வாசனம் நவசிராததம் முதலிய வைகாச செயது, பன்னிரண்டாம்நாள வேளாட்சமாஸயம் முதல ஸபிண்டகரணமவரையிற் செய்ஸபிண்டகரணம் தார. அந்நணாகளுக்கு வேண்டுமளவு மணியையும் தீரவியத்தையும் அன்னத்தையும் சிறந்தவஸ்திரங்களையும் பலவகைஇரத்தினங்களையுங் கொடுத்தாரா ராஜகுமாரரான பரதா, தந்தையிறுடைய அபரகிரியையில் அந்நணாகளுக்கு, மிக்க வெண்மைபொருந்திய ஆட்குட்படத்தையும் நூறுறுக்கணக்கான பசுக்களையும் வேலைகாரர்களையும் வாகனங்களையும் மிகப்பெரியமனைகளையும் தானம் பண்ணினார்.

பின்பு, விடியற்காலத்தில பதின்மூன்றாம் நாள், மகாபாகுவான பரதா, சோகத்தால மூாசசையடைநது

புலம்பினா, பரதா, சஞ்சயனத்தினபொருட்டுத் தந்தையினுடைய சிதையி னருகையடைந்து அழுமொலியாற சூழப்பட்ட கண்டத்தை யுடையவராய், மிகவுந் துககித் துப் பின்வருமாறு சொல்லலானா.—“தந்தையே, தங்களால் யாரிடத்தில் விடப்பட்டேனோ, தமையனாகிய அந்தஇராகவா இப்பொழுது காட்டிலிருக்கையில், பாழந்தலத்தில் விடப்பட்டவனாகிறேன். என் தந்தையே, மன்னவரே, அநாதையான எவருக்குக் கதியாய் நுநதபுதலவா கானகத்தை யடைந்தாரோ, தாயான அக்கௌசலையாரை விட்டிட்டு எங்கு சென்றார்?” என்றா. அப்பரதா, பஸமததால் நன்றாக காணப்படாத செந்நிறத்தையுடையதும் கொளுத்தப்பட்டதுமான எலும்பின்கூட்டத்தைப் பார்த்து, பிதாவின சரீர மழிந்ததைப்பற்றிக் கோவென நுகதறிக்கொண்டு புலம்பினா. உயரத்தூக்கப்படும இந்நிரதுவஜம் நழுவிவிழுவதுபோல, பரதா, அழுதுகொண்டே எளிமையடைந்து பூமியில் விழுந்தா. பின்பு, புண்ணியம் தேயந்தகாலத்தில் விழுந்த யயாதியைத் தெளஹித்திராகளான இருடிகள் கிடமினதுபோல, உறவினரான மந்திரிமாரெலலோரும், பரிசுத்தமான விரதத்தையுடைய அப்பரதரைக் கிட்டினார்கள்.

சோகத்தாற பரிதபிக் கும பரதரைப் பார்த்துச் சத்தருக்கனரின சோகம் யடைந்து பூமியில் விழுந்தா, அவ்வக காலங்களில் வேண்டுவதைக் கொடுத்தும் மகிழ்வித்தும் வரும் பிதாவின அங்கங்க ளையுங் குணங்களையும் நினைத்துக்கொண்டு, பைத்தியம் பிடித்தவன்போல ஒன்றுந் தெரியாமல அழலானா : “மந்தரையினிடத்தினின்று தோன்றியதும், கைகேயி என்ற முதலையால் நிரம்பியதுமான வரதான்ருபமாயுள்ள கலகக்கூடாத கொடிய சோகசாகரம், எங்களை முழுகச்

செய்தது நீர் எப்பொழுதும் அன்புவதது வளாதது
சுமாரரும் சிறுமுந்நதையுமான பரதரைப் புலம்பவிட்டு,
என் தந்தையே, எங்குசு சென்றீர்? உண்பவற்றிலும்
பருகுபவற்றிலும் ஆடைகளிலும் ஆபரணங்களிலும் வே
ணடும்வற்றை விசாரித்துத் தாங்கள் கொடுத்ததுபோல,
இனி யார் எங்களுக்குக் கொடுப்பார்? தாமஜ்ஞராயும்
மகாதமாவாயும் மன்னவராயுமுள்ள தங்களை யிழந்தும்
இப்பூமி பிளவாததால் பிரளயகாலத்திலும் பிளவாது.
தந்தையுஞ் சுவாக்கஞ்செல்ல இராமரும் காட்டைச்சோந்த
வளவில, பிழைத்திருக்கும் வல்லமை எனக்கு ஏது? நான்
அக்கினியிற் புகுவேன். தமையனையும் தந்தையையு
மிழந்த நான், இக்ஷ்வாகுவம்சத்தவர்களால் இரட்சிக்கப்
பட்டுவந்தது இப்போது சூனியமாகவிருக்கும் அயோத்
தியிற் புகமாட்டேன்; தபோவனத்திற புகுவேன்”
என்றார்.

அவ்விருவருடைய புலம்பலையுங் கேட்டு அத்துக்
கத்தையுங் கண்ட அவர்களுடன் வந்தவர்களெல்லாரும்,
மீண்டும் மிகவும் வருத்த மடைந்தார்கள்,
வசிஷ்டர் பரத பின்பு, மிகவுந்துக்கித்துத் தளாச்சியடை
ந்த பரதசத்தருக்கனாகளாகிய இருவ
ரும், கொம்பொடிந்த இரண்டு விருஷப்பங்களபோல பூமி
யிற் புரண்டார்கள். அதன்பிறகு, மேன்மையான தன்
மையுள்ளவரும், தத்துவததையுணர்ந்தவரும், தந்தைக்
கும் இவர்களுக்கும் புரோகிதருமான வசிஷ்டர், பரத
ரைத் தூக்கி யெடுத்து, அவரைப் பார்த்து, “தலைவரே,
இது, தந்தையிறந்த பதின்மூன்றாநாள, நீர், இன்று அஸ்தி
சஞ்சயனத்தைச்செய்யவேண்டியிருப்ப, ஏன் விளம்பிக்கின்
றீர்? பசி தாகம், சோகம் மோகம், ஜரை மிருதயு என்ற
இம்மூன்று இரட்டைத்துயர்கள் எல்லாப்பூதங்களிடத்
திலும் வித்தியாசமின்றி நடந்தேறிவருகின்றன. நீக்க

முடியாத அவைகள் வந்து நேரிடின், நீர் இவ்வாறு துயரப்படுதல் தக்கதோ ?” என்று கூறினார்.

தத்துவததையுணர்ந்தவரான சுமந்திரரும், சத்துருக்கனரை யெடுத்தது ஆசுவாசம பண்ணி, சுமந்திரா சத்துருக்கனரைத் தேற்றித் தலையும பற்றிக் கூறினார் எழுந்தது நின்ற ஆண்புலிகளான புகழ்பெற்ற அவவிருவரும், மழையிலும் வெயிலிலும் அடிபட்ட இரத்திரதுவஜம்போல தனித்தனி விளங்கினார்கள் மந்திரிமாரா, கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு, சிவந்தகண்களைப் பெற்றவாகளும் எளிமையாகப் பேசுவார்களான அவர்களைத் தசரதருடைய அபரகிரியைகளைச் செய்யும்படி விரைவித்தாரா.

எழுபத்தெட்டாஞ் சருக்கம் :

சத்துருக்கனர் மந்தரையைச் சிவத்தல்.

அபரகிரியைகளைமுடித்து வீட்டைச் சோந்தபிறகு, லக்ஷ்மணருடைய தம்பியாகிய சத்துருக்கனர், இராமருடைய அருகையடையவிரும்பும் சோகததாலதாபம் டைந்த பரதரைப் பார்த்து, “எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் துயரம் நேரிடுமென்பொழுது யாரொருவா சத்துருக்கனருடைய கருத்து கதியோ, அவா, தமக்குத் துக்கம் நேரிட்ட பொழுதுமதாமேகதி யெனப்பது கூறவேண்டுமோ ? இவ்வாறு துயரத்தைக் கடக்கும் வலலமையுள்ள இராமா, மிக்க பலமுள்ளவராயிருந்தும் ஒரு மெல்லியளால காட்டுக்கு ஓடப்பட்டாரென்பது மிக்க ஆச்சரியம், இதனினும் ஆச்சரியம், பலபராக்கிரமம் பொருந்திய லக்ஷ்மணரென்பவரும் தந்தையைக் கண்டித்து இராமரைக் காட்டில் வசிப்பதினின்றுமீட்கவில்லை யெனப்பது ஒரு பெண்பிள்ளை

ளைக்கு ஆட்பட்டு நோமையற்ற வழியில் நடக்கும் மன்னவன, அநியாயத்தை முடிக்கும்முன்னரே நியாயநியாயங்களை யாலோசித்துக் கண்டிக்கவுரியன” என்றார்.

இவ்விதமாக லக்ஷ்மணரினதம்பியாகிய சத்துருக்கனா சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கூனி, ‘தன்னால் விருமப்ப

பட்ட பரதருடையபட்டாபிஷேகம் எப
கூனி போது வரும்?’ என்று அக்காலத்தை யெ

திர்பாராதவளாய், பரதசததுருக்கனாகளிநுநத அரண்மனையின்வாயிலில் தற்செயலாய் வந்தாள். சிறந்த சந்தனம் பூசி ராஜாக்களுக்கு உரிய வஸ்திர முடிதது, பலவகையணிகளையும் பலபடியாக அணிநது, மேகலையையும் மற்றும் அவ்விடத்தில்தரித்துக்கொள்ளத்தக்க பலவகையணிகளையும் தரித்துக்கொண்டிருந்த அவள், கயிறறினாகட்டுண்ட பெண்குரங்குபோல விளங்கினாள். வாயில்காப்போர், மிக்க கொடுந்தொழிலைச் செய்பவளும் தையயற்றவளுமான அக்கூனியைக் கண்டு, பிடிதது, சததுருக்கனரிடத்திற்கொண்டுவிட்டு, “இராமா காட்டி லிருப்பதும் தங்கள் தந்தையாரா உடலை விட்டதும் எவள நிமித்தமோ, தையயற்ற பாவியான அவள் இவளே இவளுக்குத் தாங்கள் புத்தியிற்படுமவண்ணம் சிடசைசெய்யுங்கள்” என்றார்கள்.

விரதம் பூண்டுள்ள சததுருக்கனரும், அச்சொல்லைக் கேட்டு வெகுதுக்கப்பட்டு, அந்தப்புரத்திலிருக்கும் எல்லா

ரையும் பார்த்து, “எனது உடனபிறந்தவா
சததுருக்கனா களுக்கும், அவ்வாறேதந்தைக்கும் கொடுந
கூனியைத் தண டித்தது துயரைவிளைத்த இவள், அக்கொடிய

வினையின்பயனை அநுபவிக்கட்டும” என்று கூறினா இவ்வாறு அச்சததுருக்கனராற் சொல்லப்பட்டு நன்றாகப் பிடிக்கப்பட்ட அக்கூனி, தனதுதொழில்களாற் சூழப்பட்டவளாய், அந்தவீட்டில் எதிரொலியுண்டாகுமாறு

கதறினாள். பின்பு, மிகவுந் துயரத்தால் தவிக்கும் அக் கூனியினதோழிமாரா, சததுருக்கனா சினங்கொண்டதையறிநது, நான்மருங்கிலும் ஓடியொளித்ததுகொண்டார்கள. கூனியின தோழிமாரெல்லாருளு சோநது, “ இவா, நம மை மிச்சமில்லாமற் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறா. தயையையும் அழகானபேச்சையும் மிக்கபுகழையு முடைய தருமத்தையுணர்ந்த கௌசலையைச் சரணமாக அடைவோம் அவா நமக்கு நல்லகதி யாவா” என்று ஆலோசித்தார்கள். தமதுசததுருக்களைத் தபிக்கச் செய்யவல்ல அச்சத்துருக்கனா, சினத்தாற் சிவந்த கண்களையுடைய வராய, கோவென்று கதறுங் கூனியைப் பூமியில் தள்ளி இழுத்தாரா அவரா லிழக்கப்படுங் கூனியினுடைய விசித்திரமான பலவகைஆபரணங்கள், பூமியில் அங்கங்குச் சித்திறின் அப்பொழுது, அவைகளால் பரவியதும் அழகியதுமான அரண்மனை, சரத்காலத்து ஆகாசமபோல மிக விளங்கிற்று.

பலவானும் ஆனேறுமான அவா, பலமான கோபத்தால் மந்தரையைப் பற்றிக்கொண்டு, அவளை விடுவிக்க வந்த கைகேயியை வெருட்டி வெகுக்கூர சததுருக்கனா கைகேயியினமீது மாக வாரத்தை சொன்னா துயரத்தை கோபித்தல விளைக்குங் கொடிய அவவாரத்தைகளால் மிகவும்துன்பமடைந்த கைகேயி, சததுருக்கனரிடத்தில அஞ்சி, தனதுகுமாரனைச் சரணமாக அடைந்தாள்.

அக்கைகேயியைப் பார்த்துப் பரதா, கோபமடைந்திருந்த சததுருக்கனரை நோக்கி, “எல்லாப் பிராணிகளின் நடுவில் ஸ்திரீகள் கொல்லத்தகாதவா, ஆகையால் பொறுமைகொளவாய் தாரமிகரான இராமா சததுருக்கனரின கோபத்தைப் பர மாதாவைக்கொன்ற என்னை வெறுரே தா அடக்குதல் யாரின், நான், கெட்டவொழுக்கமுடையவரும் கொடியவருமான இக்கைகேயியைக் கொல்வேன்.

இந்தக் கூனியை நாம கொன்றோமென்று இராகவா அறிந்தாலும், தருமாதமாவான அவா, உன்னிடத்திலும் என்னிடத்திலும் பேசமாட்டாரென்பது நிச்சயம்” என்றார்.

லக்ஷ்மணரின் தம்பியாகிய சததுருக்கனர், பரதர் சொன்னதைக்கேட்டு, கோபத்தினின்று சததுருக்கனா கூனியை விட்டிடு தல மீண்டாரா ; மந்தரையையும் விட்டிட்டார். அம்மந்தரை, கைகேயியின் பாதமூலத்தில் விழுந்தாளா ; பெருமூச்செறிந்தனாகொண்டு மிக்கதுக்கததாற பீடிக்கப்பட்டுப் புலம்பினாள் பரதருடைய தாய், சததுருக்கனரால் பூமியில் வீழத்திசு சுற்றப்பட்டதால் மாறுபட்ட மதியையுடையவளுமா மிக்கதுயரமடைந்தவளுமா வலைபிறக்கிய கிரொஞ்சப்பேடுபோன்ற தோற்றத்தை யுடையவளுமான கூனியைப் பார்த்துத் தேற்றினாள்.

எழுபத்தொன்பதாஞ் சருக்கம் :

பரதர் இராமரை அழைத்துவரச்செல்லும்படி வழியைச் சீர்திருத்தக் கட்டளையிடல்.

பிறகு, பொழுதுவிடிந்தவுடன் பதினான்காம் நாள், அரசனையேற்படுத்திப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யுமவர்கள், ஒன்றுகூடிப் பரதரைப்பார்த்து, “மூத்த பரதரை முடி சூட்டிக்கொள்ள வேண்டல் குமாரராகிய இராமரையும் மகாபலம்பொருந்திய லக்ஷ்மணரையும் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு, நமக்கெல்லாஞ் சிறந்தகுரவரான தசரதமன்னவா சுவாககஞ் சென்றா ராஜகுமாரரே, மிக்க புகழுடையவரே, தாங்கள் இப்பொழுது எங்களுக்கு அரசராகவேண்டும். இந்தராஜ்யம், நாயகனற்றிருந்தும், தெய்வச்செயலால் குற்றஞ்செய்யாம லிருக்கிறது. ராஜ

குமாரரே, இரகுவம்சத்திற்பிறந்தவரே, பட்டாபிஷேகத்திறகுடரியபொருளைச் சித்தமாகவைத்துக்கொண்டு, அமைச்சர முதலிய ராஜாங்கத்தவாசனும் பட்டணத்தவாசனும், தங்களை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பரதரே, குலமுறையாகவந்த ஸதிரமான இந்திராச்சியத்தைக் கைப்பற்றுங்கள் மனிதரில் உயர்ந்தவரே, தங்களை அரசராக அபிஷேகம் பண்ணிக்கொள்ளுங்கள், எங்களையும் காத்தருளுங்கள்” என்றார்கள்.

விரதமபூண்ட பரதா, பட்டாபிஷேகத்துக்கு உரிய எல்லாப்பொருள்களையும் வலமவந்து, அந்தச் சனங்களெல்லாரையும் பார்த்து, “எப்பொழுதும், நமது குலத்திலஜயேஷ்டனாகே அரசு தக்கது ஆகையால், ஜனங்களே, சமாததார்களான நீங்கள், இவ்வாறு சொல்ல உரியவரல்லீர்கள். எனக்கு முன் தோன்றியவரும் தமையனருமான இராமா, நமக்குத் தலைவா. நான், அவருக்குப் பிரதிநிதியாகப் பதினான்குவருஷங்காட்டில் வசிப்பேன். சதுரங்கமென்ற மிக்கபலத்துடனகூடிய சேனை சித்தமாகட்டும்; சிரேஷ்டரும் தமையனருமான இராகவரை வனத்திலிருந்து அழைத்துவரப்போகிறேன். இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வதற்காக, அபிஷேகத்திற்கு உரிய இவ்வெல்லாப்பொருள்களையும் முன்னிடமிக்கொண்டு காட்டுக்குச் செல்வேன். அவ்விடத்திலேயே, மனிதப்புலியும் எல்லாராலும் பூஜிக்கப்படுபவருமான அவருக்குப் பட்டாபிஷேகம்பண்ணி, யாகசாலையிலிருந்து திரேதாக்கினியைக் கொண்டுவருவதுபோல காட்டிலிருந்து அவரை அழைத்துவரப் போகிறேன். நான், தாயென்ற போமாததிரமபூண்ட இக்கைக்கேயியினது விருப்பத்தை நிறைவேற்ற மாட்டேன். நான், கிட்டுதற்கரிய காட்டில் வசிக்கப் போகிறேன், இராமா அரசராகப்போகிறா. தொழில் புரிவோர், இராமருடைய அருகிற சோவதற்காக நோமையற்ற தலங்களை நோமையுடையனவாகச் செய்யட்டும். வழியில் கிட்டுதற்

கரிய தலங்களை யாராயும்வாகளும், காப்பவர்களாக உடன் செல்லடமும்” என்று மறுமொழி கூறினா.

ஜனங்களெல்லோரும், இராமரைக் குறித்து இவ்விதமான வாரததையைக் கூறும் பரதரைப்பார்த்தது “தாமரையில் வசிக்ரும லக்ஷ்மீதேவி, இவ்வித பரதா ஜனங்களை வாழ்த்தல மாகப்பேசுந தங்களை யணைந்து வசிகக்டம் தாங்கன, அரசருடைய குமாரரான இராமரிடத்தில் பூமியைக்கொடுக்க விரும்புகிறீரன்றோ!” என்று அழகிய சிறந்த வாரததையைக் கூறினார்கள். இராமரைக் காட்டிலிருந்து மீட்பதைப்பற்றி அரச குமாரரானபரதா சொன்ன ஒப்பற்ற்பேச்சைக் கேட்ட பெரியவாளுடைய முகத்திலிருந்து, ஆனந்தக்கண்ணீர்த்துளிகள், பரதரின்பொருட்டு விழுந்தன. அவ்வாரததையைக் கேட்டுத் துயரமீங்கிச் சந்தோஷமடைந்த மந்திரிமாாமுதலிய சபிகாக்கள், பரதரைப்பார்த்து, “உத்தம புருஷரே, தங்களைக் கட்டளைப்படி சிறப்பியாகளும் தங்களிடத்துஅன்புள்ள காவலாளர்களும் வழியைச் சரிப்படுத்துவதற்காக ஏவப்பட்டார்கள்” என்றார்கள்.

எண்பதாஞ் சருக்கம்:

அயோத்திமுதல் கங்கைக்கரைவரையில்

வழி திருத்தியது.

அதன்பிறகு, பூமியின்மேற்பள்ளங்களை யறிபவர்களும், கூடாரமுதலியவற்றை யேற்படுத்த நூல்பிடிக்க வல்லவார்களும், வழியைப் பாதுகாததல் வழி திருத்த வோகளுடைய வேளிப்பாடி முதலிய தங்கள்தொழிலில் கருத்தூன்றியவார்களும், சூரர்களும், சரங்கம் முதலிய வற்றைச் செய்பவார்களும், விலங்குகளையும் பறவைகளையும் பிடிக்கக் கருவியான வலை செய்பவார்களும்,

கூலிவேலைக்காரர்களும், ஸதபதிகளும், தலைவர்களான ராஜபுருஷர்களும், யந்திரங்களைச் செய்யவல்லவர்களும், தச்சர்களும், வழிகளை மேடுபள்ளமற்றனவாகச் செய்பவர்களும், வழிகுக்கு குறுக்காய்நிற்கும் மரங்களை வெட்டுபவர்களும், கிணறு வெட்டுபவர்களும், சுண்ணாம்படிப்பவர்களும், மூங்கிலால் கூடை முதலியவைகளை முடைப்பவர்களும், வேறுகாரியங்களில் சமாதானங்களும், இதற்குமுன்னமே அவ்வழியைக் கண்டறிந்தவர்களும், முன்னே புறப்பட்டார்கள். இராமா வசிக்ருமிடத்தைநோக்கிச் சந்தோஷத்துடன் புறப்பட்ட அச்சனக்கூட்டம், பருவகாலத்தில் வெகுவேகத்தையுடைய சமுத்திரம்போல விளங்கிற்று. வழியைச் செய்வதில் வல்லவர்களான அவர்களெல்லாரும், பரஸபரம் உதவிபுரிபவர்களாய், பலவகையான கருவிகளுடன் பரதருக்குமுன் வெளிப்பட்டார்கள்.

அவர்கள், வழிகுக்கு குறுக்கான கிளைகளையும் கொடிகளையும் புதாகளையும் முளைகளையும் கற்களையும் வழியைப் பலவகையான மரங்களையும் வெட்டி, வழியை யேற்படுத்தினார்கள் சிலா, மரமில்லாத பிரதேசங்களிலும் மரங்களை வைத்தனா சிலா, கோடரிகளாலும் உளிகளாலும் அரிவாடகளாலும் ஆங்காங்கு வெட்டினா மிக்க பலமுள்ளவரான வேறு சிலா, வேருன்றிய வீரனமென்றபுலலித தாள்களையும் புதாகளையும் நெருப்பாற கொளுத்தினா. வழியிலிருந்த கிணறுகளையும் பெரும்பள்ளங்களையும் தூளியினால் தூர்த்தனா. வேறுசிலா, நானமருங்கிலும் பள்ளமானதலங்களைச் சமநிலங்களாகச் செய்தனா. அப்பொழுது அம்மனிதர்கள், அணைகட்டவேண்டிய இடங்களுக்கு அணைகட்டினார்கள்; பொடியாக்கவேண்டிய பரலிறைந்தபூமியைப் பொடியாக்கினார்கள்; வெட்டிவிடவேண்டிய ஜலநிறைந்தஇடங்களை வெட்டிவிட்டார்கள், அறபமாக ஒடும பிரவாகங்களை, ஒரு கொடியில், அணைகட்டிவிடுவதால் மிக்க நீரையுடை

யனவாகச் செய்தாராகள் ; சமுத்திரமபோன்ற பெரிய நீர் நிலைகளுக்குப் படி முதலியவற்றை இயற்றினார்கள் , ஜலமேயிலலாத இடங்களிலும், திண்ணைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டனவான பலவகைக் கிணறுகளைத் தோண்டினார்கள் சுண்ணாம்படித்துக் கறப்படுத்தின திறையை யுடையதும், நன்றாய்ப் பூதத் விருகூங்களுடன் கூடியதும், மதித்துச் சத்திக்கும் படசிகளோடு சோந்ததும், பெருங்கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், சந்தனநீரால் தெளிக்கப்பெற்றதும், பலவகைப்பூக்களால் சிங்காரமடைந்ததும், தேவமாரக்கம்போன்றதுமான சைனியம்போகும் வழியானது மிகவும் விளங்கிற்று. வழியைச் செய்த பின்பு, படமாடம் முதலியவைகளை யியற்றக் கட்டளைபெற்றவர்கள், ஒன்று சோந்தது, மிக்க இனிமையுள்ள பலவகைப் பழங்களைக்கொண்ட அழகிய இடங்களில், மகாதமாவான பரதருடைய மனத்தின்படி, தங்குமிடத்தைத் தங்கள் முழுவல்லமையால் ஏற்பாடுசெய்து, தானே யழகாக அமைந்த அவவிடத்தை, மேற்கட்டு பொற்கலசம் கொடி முதலியவைகளால் பின்னும் அலங்கரித்தனர். வாஸ்து சாஸ்திரமுணர்ந்தவர்கள், மகாதமாவாகியபரதா தங்குமிடங்களை நல்ல நட்சத்திரங்களில் நல்ல முகூர்த்தங்களில் ஸ்தாபித்தாராகள் அப்பொழுது, மிக்கநுண்ணிய மணல்களையுடையனவும், அகழியாற் சூழப்பெற்றனவும், இந்திர கீலமலையை யொத்தனவும், சிறந்த வீதிகளால் விளங்குவனவும், தேவாலயங்களின்கோவைகளால் பரவப்பெற்றனவும், சுண்ணாம்படிக்கப்பட்ட மதிள்களுடன் சோந்தனவும், பதாகைகளால் விளக்கப்பெற்றனவும், நன்றாக நிரூபிக்கப்பட்ட பெருவீதிகளை யுடையனவும், இந்திரபட்டணமான அமராவதி போன்றனவுமான அத்தலங்கள், பலவகையானமரக்காடுகளை யுடையதும் குளிரந்த மாசற்றநீரை யுடையதும் பெருமீன்கள் நிறையப்பெற்றதுமான கங்கைவரையிலும் சீர்திருந்தப்பெற்று, ஆகா

யததிற் பாவதுபோன்றுள்ளனவும் உயரமுள்ளனவும் புருக்கூட்களுடன் கூடியனவுமான ஏழுநிலைமாடங்களால் பிரகாசித்தன. நல்ல சிற்பிகளால் முறைப்படி நிருமிககப் பட்ட முகிய அந்த ராஜமாரக்கமானது, சந்திரனாலும் நக்சத்த, ரக்கூட்டங்களாலும் அலங்காரமுற்ற ஆகாசம் இரவில் சாமலமாக விளங்குவதுபோல விளங்கிற்று.

எணபத்தோராஞ் சருக்கம் :
வசிஷ்டர் சபைகூட்டல.

பின்பு இராமரைவரவழைத்தலாகிற மங்களத்தின் ஆரம்பத்தையுடைய இரவன்பிறப்பொழுது வந்தியா முதலி தில், வாக்கின்மேனமையை யுணர்ந்தவாக யோரின துதி ளான ஸ்ரீதாசனும் மாகதாசனும், மங்களசொறகளுடன் கூடிய துதிகளால் பரதரைத் துதித்தார்கள். பொன்றாறசெய்த குறுந்தடியால் எறியப்பட்டதும் யாமம்முடிந்ததற்கு அறிகுறியுமான பறை முழங்கிற்று; நூற்றுக்கணக்காகச் சங்குகளும் ஒலித்தன. உயரந்தும் தாழ்ந்தமுள்ள ஸ்வரத்தையுடைய காகளிமுதலிய ஊதுகருவிகளை முழக்கினார்கள். ஆகாயத்தை நிறைப்பது போன்றுள்ள பெரிய அந்த வாததியகோஷம், சோகத்தாற் பரிதாபிக்கும் பரதரை மீண்டுந் சோகத்தாற் பிளக்கச் செய்தது.

பின்பு, கணவிழித்ததுகொண்ட பரதா, அக்கோஷத்தை நிறக்கசெய்து, “நான் அரசன அல்லன்” என்றுஞ் சொல்லி, சததுருக்கனரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானான். —“சததுருக்கனா, கைகேயியால் நோந்ததான வந்தியாமுதலியோரின் நோமையற்ற பெருந்தொழிலைப் பாரா. மன்னவரானதசரதா, எனக்குத் துன்

பரதா, அரச
மரியாதைகளைத்
தடுத்தது,
துக்கித்தலை

பததைக கொடுத்தாவிட்டுச் சுவாககஞ் சென்றா. தரும ராஜாவும் மகாதமாவுமான அத்தசரதருடையதும் தருமத்தைப் பற்றுககோடாகக கொண்டதுமான இந்த ராஜலக்ஷ்மி, நீரில மீகாமனிலலாத மரக்கலம்போற சுழலகினறது. நமக்குப் பெரியதிலைவரான அந்த இராகவரும், எனது இந்தத்தாயால, தருமந்தவறிச சுயமாகக காட்டுக்கு ஓட்டப்பட்டா” என்று இவவண்ணம்புலம்பி எளிமையடைந்து மூாசசித்த பரதரைப் பார்த்து, அப்பொழுது எல்லாப்பெண்களும் குரலெடுத்தபுலம்பினார்கள்.

இப்பால, பரதா இவவிதமாகத் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், அப்பால, அரசதருமத்தை யுணர்ந்தவரும் மிக்கபுகழ் பெற்றவருமான வசிஷ்டா^{வசிஷ்டா} டா, சீடர்களின் கூட்டத்துடன், ஸ்வாண^{சபை} கூட்டுதல. மயமும் சிறந்த மணிகளா விழைக்கப்பட்டதும் சுதாமையைப்போன்றதுமான இக்ஷ்வாகுநாதருடைய சபையை யடைந்தா. எல்லாவேதங்களையு முணர்ந்தவரான அந்த வசிஷ்டா, சுக்மானவிரிப்பையுடைய பொறபீடத்தில் வீற்றிருந்து, தூதர்களைப் பார்த்து, “வேறொரு காரியத்தில் கருத்து வையாதவர்களாயப் பிராமணர்களும, க்ஷத்திரியர்களையும், வைசியர்களையும், மந்திரிகளையும், கூட்டத்துக்குத் தலைவர்களையும், விரைவில் அழைத்து வாருங்கள். நமமுடைய காரியம் முயற்சியாற் சாதிக்கத்தக்கதன்றோ! அரசருக்கு அந்தரங்கரான பணியாளருடன் கூடிய சத்துருக்களையும், பெரும்புகழ்பெற்ற பரதரையும், யுதாஜித் என்ற மந்திரியையும், சுமந்திரரையும், பரதரிடத்தன்புள்ள மறநெல்லாரையும், விரைவில் அழைத்து வாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டா.

பின்பு, யானையிலும், குதிரையிலும், தேரிலு மேறி வரும் ஜனங்களால் ஹல ஹல வென்று சபையின அழகு ஒரு பெருஞ்சத்த முண்டாயிற்று. இந்

திரபகவானேபபற்றித தேவாகள மகிழுவதுபோலவும், தசரதரைபபற்றி ஜனங்கள் மகிழுவதுபோலவும், அபபொழுது வரும் பரதரைபபற்றியும் ஜனங்கள் மகிழ்ச்சிகொண்டார்கள் திமிங்கிலம் கடலானே இரத்தினம் சங்கு பெருமணல இவைகளுடன் கூடியதும் சமுத்திரத்தின சமீபத்திலுள்ளதுமான மடுவை யொத்ததும் தசரதருடைய புதல்வரான பரதரால் விளங்குவதுமான சபை, தசரதருடன் சோரது முன்விளங்கியதுபோலவே பிரகாசித்தது.

எண்பத்திரண்டாஞ் சருக்கம் :

பரதா இராமரை யழைத்துவரக்
காட்டுக்குப் புறப்படச் சித்தமாதல்.

பூணசந்திரன் கிரகங்களுடன்கூடிய இரவைக காண்
பதுபோல, புத்திமானான பரதா, பெரிய
வசுஷ்டா சபை வாகளின்கூட்டங்களால் நிறையப்பெற்ற
நடுவேநின்று தும் நியமத்துடன் கூடியதுமான அசசபை
பரதரை முடி துமையக கண்டார அபபொழுது அவவுத்தம்
சூட்டிக்கொள்ள யைக கண்டார அபபொழுது அவவுத்தம்
வேண்டல் சபை, முறைப்படி ஆசநத்தில் வீற்றிருந்த
பெரியவாக ளணிந்த ஆடைகளாலும் கலவைச்சாந்தாலும்
விளங்கிற்று அபபொழுது, வித்துவான்களிரம்பி மிக
அழகாய்விளங்கின அசசபை, சரதகாலத்தில் பூணசந்தி
ரணையுடைய இரவுபோல காணப்பட்டது தருமத்தை
யுணர்ந்தவரான புரோகிதா, அரசின எல்லா அங்கங்களை
யும் பார்த்து, பரதரைநோக்கி மெதுவாகப் பின்வருமாறு
சொல்லலானா — “ஐயா, தசரதா, சத்தியத்தைக்காப்பாற
றின்வராய், தனதானியங்களிறைந்த மிகப்பெரிய பூமியை
உமக்குக் கொடுத்துவிட்டுச் சுவாகக மடைந்தார உத்தித்த
சந்திரன் நிலாவை விடாதவாறுபோல, உண்மையை நடத்

துவதில் மகிழ்ச்சிகொண்ட இராமா, நல்லவர்கள் அநுஷ்டிக்குநதருமமான தநதைசொற்கேட்டலை யெண்ணித் தநதையாரின்கட்டளையைக் கைவிடவில்லை. பகை நீங்கிய இந்த இராச்சியம், தநதையாலும் தமையனாலும் உமக்குக் கொடுக்கப்பட்டது; ஆகையால், மந்திரிமார மகிழ்ச்சியடையக் கைக்கொள்ளும், விரைவில் உமமை அபிஷேகம் பண்ணிவைத்துக்கொள்ளும் கிழகத்தேசத்தவரும் மேற்குத்தேசத்தவரும் தெற்குத்தேசத்தவரும் வடக்குத் தேசத்தவரும் சமுத்திரத்தீவிலிருப்பவரும் சோடிககணக்கான இரத்தினங்களை உமக்குக் கொடுக்கட்டும்”

இவ்விதமாக வசிஷ்டா சொன்னதைக் கேட்டு, தருமத்தை யுணர்ந்தவரான பரதா, சோகத்தாலவருந்தித் தமையனையநுசரித்துநடத்தலாகிற தருமத்தில் விருப்பினால், இராமரைத் தம் உள்ளத்தால் நினைத்தாரா. கள

ஹமஸம்போன்ற ஸ்வரத்தையுடைய இளை
 பரதா தயரத் யவரான பரதா, கண்ணீரால் தழுதழுத்த
 தாலவசிஷ்டரைப் பழித்தல வாக்கினுற சபையின்மத்தியிற புலம்பி

னா, புரோகிதரையும் பழித்தாரா: “குரு குலவாசஞ்செய்து வேதத்தை அததியயனம்பண்ணி ஸநானஞ்செய்து தருமத்தில் முயற்சியெய்யும் புத்திமா னுடைய இராச்சியத்தை, என்னைப்போன்றவன் எவன் பறிப்பன்? பிறருடைய இராச்சியத்தை யபகரித்த நான், எவ்வாறு தசரதரிடத்தினின்று தோன்றியவனாவேன்? இராச்சியமும் நானும் இராமருடைமை, இவ்விஷயத் தில் தருமத்தைக் கூற விரியோகள். பெரியவரும், கிறந்த வரும், தருமமூர்த்தியும், திவீபரையும் நகுஷ்ணரையும் ஒத் தவரும், க்குலதவமசத்திற பிறந்தவருமான இராமா, தசரதரைப்போல இராச்சியத்திற்கு உரியவா கீழமக்க ளாறசெய்யப்படுவதும் நல்லுலகத்தைக்கொடாத்ததுமான பாவத்தை நான் செயயின், உலகத்தில், இக்ஷ்வாகுவம் சத்துமன்னவரின குலத்தைக் கெடுப்பவ னாவேன்.

என்தாயசெய்த பாவத்தை நான் விருமபவிலலை. இங்கிருக்கும் நான், அரணியத்திலிருக்கும் இராமரைக் கைகுவித்துத் தொழுகிறேன், இராமரையே நாடிச் செல்லுவேன் மனிதரிற்சிறந்த மன்னவரான அந்தஇராகவா, மூவுலகத்தினுடைய அரசிற்கும் உரியவா” எனறா.

இராமரிடத்துக் கருத்தானறிய பரதருடைய அவ்வாததையைக் கேட்டு அச்சபையிலிருந்தவரெல்லோரும் மகிழ்ச்சியால் கண்ணீர் விட்டனர். தருமாதமாவும் உடன்பிறந்தவரிடத்து மிக்கஅன்பு கொண்டவருமான பரதா, “நான், பெரியவரைக் காட்டிலிருந்து திருப்பி யழைத்துவர வல்லனலேனாயின், சிறந்தவனான இலட்சுமணனைப்போல அக்காட்டிலேயே வசிப்பேன். குணத்தையே கொள்பவர்களும் நல்லவர்களும் பெருமக்களுமான உங்களுடைய முன்னிலையில், வலிவில, இராமரைத் திருப்பியழைத்துவர எல்லா உபாயங்களாலும் முயற்சிசெய்யப்போகிறேன். கூலியில்லாமல் வேலைசெய்பவர்களும் தொழிலுமுடித்தபின்னாக கூலிவாங்கிக்கொள்ளுபவர்களுமாகிய எல்லோரும், வழியைச் சீர்திருத்தவும், பாதுகாக்கவும் எனனால் முன்னமே அனுப்பப்பட்டார்கள். எனக்கு இராமரை அழைத்து வரச் செல்வதிலேதான் விருப்பம்” என்று இவ்விதமாகச் சொல்லி, தமக்குச் சமீபத்திலிருந்தவரும் ஆலோசனையில் வல்லவருமான சுமந்திரரை நோக்கி, “சுமந்திரரே, நீங்கள் சடிதியில் எழுந்ததுசென்று, என்கட்டளையால் விரைவில் யாததிரையைப்பற்றிக் கட்டளையிடஞ்ச சைநியத்தையும் அழைத்துவாருங்கள்” எனறா.

மகாதமாவான பரதரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட சுமந்திரா, மகிழ்ச்சியோடு, பரதருடைய விருப்பத்திற் குத்த தக்கவாறு அவாகட்டளைப்படி உத்தரவிட்டா இராமரை யழைத்துவரும் பொருட்டுக் கட்டளையிட்ட சைநியத்தின்

இராமரை அழைத்துவர நடந்த ஏற்பாடுகள்

யாததிரையைக கேட்டு, பட்டணத்தொகளும சேனைத் தலைவாகளும மிகவுரு சந்தோஷமடைந்தார்கள் பின்பு, வீடுதொறுமுள்ள யுத்தவீரர்களுடைய மனைவிமாக ளெல்லோரும், இராமரை யழைத்துவருவதற்கு யாததிரை நிகழ்வதை யறிந்து மகிழ்ச்சி யடைந்தவாகளாய், தங்களகணவாசனைத் தொரைப்படுத்தினார்கள் சேனாபதிகள், குதிரைகளோடும், விரைவுள்ள வண்டிகளோடும், மிக்கவேகமாகப்போகும் இரதங்களோடும், வீரர்களோடும் கூடியவாகளாய் எல்லாச்சைநியங்களையும் புறப்படும் படி ஏவினார்கள். பரதா, அச்சேனை சித்தமானதைக் கண்டு, தமது குருவான வசிட்டரின் முன்னிலையில், தம் சமீபத்திலிருந்த சுமந்திரரைப் பார்த்து, “என் இரதத்தைச் சீக்கிரமாகக் கொண்டுவருங்கள்” என்றான். சுமந்திரா, அப்பரதருடைய கட்டளையைச் சிரமேல தாங்கி மகிழ்ந்தவராய், சிறந்தகுதிரைகள் பூட்டிய இரதத்தைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினாள். அழியாத மனவுறுதியை யுடையவரும், உண்மையில் உறுதியான பராக்ரமத்தை யுடையவரும், மிகத் தகுதியானதைச் சொல்பவருமான பரதா, தமக்குக் குருவும் பெருங்காட்டிலவசிப்பவரும் புகழ்பெற்றவருமான இராமரை மகிழ்விக் கப் போகின்ற வராய், அப்போது, சுமந்திரரை நோக்கி, “சுமந்திரே, சீக்கிரஞ்சென்று, சைநியத்தலைவாளைச் சைநியத்தைநடத்தக் கட்டளையிடுங்கள். நான் எல்லார்க்கும் நன்மையைச் செய்பவரான காட்டிலிருக்கும் இராமரை உலகத்தினன் மையின்பொருட்டு இப்பொழுது அழைத்துவர விரும்புகிறேன்” என்றான். பரதரால் நன்றாகக் கட்டளையிடப்பெற்ற அச்சுமந்திரா, நிறைந்த மனவிருப்பத்தையுடையவராய், ஜனககூட்டங்களின் தலைவர்களுக்கும், சேனைத்தலைவர்களுக்கும், அன்பர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். பின்பு, அவ்வூரிலுள்ள வீடுதொறுமிருக்கும் நான்கு வகைவருணத்தவர்களும, நல்லசாதியிற்பிறந்த குதிரை

களையும் யானைகளையும் இரதங்களையும் கோவேறுகழுதை
களையும் ஒட்டகங்களையுஞ் சித்தப்படுத்தினார்கள்

எண்பத்துமூன்றாண்டு சருக்கம் :
பரதர் பரிவாரத்தோடு புறப்பட்டுக்
கங்கைக்கரை சேர்தல்.

பிறகு பரதர், எழுந்த காலைப்பொழுதில் சிறந்த
தேரிலேறி, இராமரைக் காணவேண்டுமென்ற ஆவலால்
பரதர்
காட்டுக்குப்
புறப்படுதல்
விரைவிற புறப்பட்டார் அவருடைய மந
திரிமார் புரோகிதர்களெல்லோரும், சூரிய
பகவானுடைய இரதத்தை யொத்தனவும்
குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றனவுமான இர
தங்களிலேறி, அவருடைய முன்புறத்திற் சென்றார்கள்.
முறைப்படி சித்தமான ஒன்பதினாயிரமயானைகள், இக்ஷ
வாகுசூலம் மகிழ்வந்த பரதருடைய பின்முறத்திற் சென்
றன அறுபதினாயிரம் இரதங்களும் பலவகைப்படைகளை
யுடைய விலலாளிகளும், புகழ்பெற்றவரும் அரசருமார்
ரும் இராமரைநோக்கிச் செல்பவருமான பரதரைப் பின்
தொடர்ந்தனர் நூறாயிரம் குதிரைகள், குதிரைக்காரர்க
ளுடன்கூடியனவாய், சத்தியசந்தரும் ஜிதேந்திரியரும்
இராமரைநோக்கிச் செல்பவருமான பரதரைப் பின்தொ
டர்ந்து சென்றனர். கைகேயியும் சுமித்திரையும் புகழ்
பெற்றவையெல்லாம் மகிழ்வந்தவர்களாய், பிரகாசகும வாக
னமேறி, இராமரைத் திருப்பி யழைத்துவரும்பொருட்டுச்
சென்றார்கள். பட்டணத்தில் வசிகும பிராமணகூத்
திரியவைசியர்களின் கூட்டங்கள், லக்ஷமணருடன்கூடிய
இராமரைப் பாககவிரும்பினவாய், மகிழ்வதமனத்
தோடு, “கருமுகிலவண்ணரும், நீண்டகைகளை யுடையவ

நம, விடாமுயற்சியைக்கொண்டவரும், உறுதியான விரதத்தை யுடையவரும், உலகத்தினுடைய துன்பத்தைப் போக்குபவருமான இராமரை எப்பொழுது காண்போம்? உதிக்குஞ் சூரியன் உலகம் முழுவதுமுள்ள இருளைப் போக்குவதுபோல, இராகவா, காணப்பட்ட மாததி ரத்திலேயே நமதுதுயரத்தைப் போக்குவா” என இவ்வாறு பலவகையாக இராமரைப்பற்றின் கதைகளைச் சொல்லி மிகமகிழ்ந்தனவாய், பரஸ்பரம் கடடித் தழுவிக்கொண்டு பிரயாணஞ் செய்தன அநநகரத்தில் இராமருக்கு விருப்பமானவர்கள் யாவரோ, வணிகர்கள் யாவரோ, பட்டணத்திலுள்ளவர்களான அச்சனங்கள் எல்லோரும் மகிழ்ந்தவர்களாய், அப்பொழுது இராமரை நாடிச் சென்றார்கள் இரத்தினங்களுக்குச் சாணை பிடிப்பவர்களும், குயவர்களும், தமதொழிலில் நன்கு வல்ல தந்தவர்களும், ஆயுதங்களைச் செய்பவர்களும், மயில்தோகைகளால் விசிறிமுதலியவற்றை இயற்றுபவர்களும், அரங்களால் மரங்களை யராவிச் சீவிப்பவர்களும், தந்தம் முதலியவைகளுக்கு ஒளியை யுண்டாக்குபவர்களும், மணிகளுக்குத் துளை விடுபவர்களும், தந்தத்தால் சிவிகைமுதலியவைகளைச் செய்பவர்களும், சுண்ணாம்புப்பவர்களும், வாசனைத்திரவியங்களை விற்பவர்களும், மிகப்பிரசித்திபெற்ற பொற்கொல்லர்களும், கம்பளங்களை நெய்பவர்களும், எண்ணெய் தேய்த்து நீராட்டுதல் முதலியவைகளைச் செய்பவர்களும், உடம்பு பிடிப்பவர்களும், வைத்தியர்களும், வீடுகளில் வாசனைத் தூபம் இடுபவர்களும், கள்ளிறக்குபவர்களும், வண்ணங்களும், தையற்காரர்களும், கிராமத்தலைவர்களும், இடைச்சேரித் தலைவர்களும், பெண்களுடன் கூடிய நடர்களும், வலைஞர்களும், யோகிகளும், நன்னடக்கையுள்ள வேதமறிந்த பிராமணர்களும், இராமரைநோக்கிச் செல்லும் பாதரைத் தொடாநது, ஆயிரக்கணக்காக வண்டியி லேறிச்

சென்றார்கள். அவர்களெல்லோரும், நன்றாக அலங்கரித்து, மாசற்ற உடையுடுத்து, கோரோசனம் குங்குமம் முதலியவைகளின் கலப்பினுற செந்நிறமடைந்த நற்சந்தனத்தை மிகுதியாகப் பூசிக்கொண்டு, பலவகைவாகனங்களிலேறிப் பரதரை மெல்லத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். மயிர்சிலிரக்க மனமகிழ்ந்த களித்தசேனை, கைகேயியின் புதலவரும், உடன்பிறந்தவரை யழைத்துவரச் செல்பவரும், உடன்பிறந்தவரிடத்திலன்புடையவருமான பரதரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றது. அவர்கள், இரதங்களாலும் குதிரைகளாலும் யானைகளாலும் நடந்து, இராமருக்குண்படும் வீரரும் சுற்றத்தாராறகுழப்பப்பட்டவருமான குகா ஜாக்ஜிரதையோடு இராமருக்குப் பகைவாவாராது பாதுகாத்ததற்கு மிடமாகிய சிருங்கபேரபுரத்துக்குச் சமீபத்திற்கு வந்தவையே சோநதார்கள்.

பரதரைப் பின்தொடர்ந்துசென்ற அசசேனை, சக்கரவாகப்பறவைகளால் விளக்கமுற்ற கங்கைக்கரையைச்

கங்கையைச்
சேரல்

சோநதுநின்றது. பேசுவதில் வல்லவ

ரான பரதா, சேனை மேல் பிரயாணப்படு

வதில் முயற்சியற்றிருப்பதையும் புண்ணிய

மானதீர்த்தத்தையுடைய கங்கையையும் கண்டு, எல்லாமந்திரிமாரகளையும் பார்த்து, “எனதுசேனையை அதன் விருப்பத்தின்படி எல்லாப்பக்கங்களிலும் தங்க விடுங்கள். இப்பொழுது சிரமமடைந்த நாம், நாளைத்தினம் இந்நதியைக் கடப்போம். சுவாக்கத்தையடைந்த மன்னவரது மேலிடத்திலடைந்த உடம்பின் சுகத்திற்காக நதியிலிறங்கி ஜலங்கொடுப்பதற்கும் விரும்புகிறேன்” என்றார்.

அப்பரதர் இவ்வாறு சொல்ல, மந்திரிமார்கள், “அப்படியே” என்று சொல்லி அசசேனைத்

சேனை
கங்கைக்கரையில்
தங்குதல்.

தலைவர்களை அவரவரின்விருப்பின்படி வெவ்வேறாக இருக்க வைத்தார்கள். அப்பொழுது, பரதா, சேனையை அந்நத்ச

சாதிகு உரியனவாக ஏற்படுத்தின கூடாரங்களில், பெரிய நதியான அக்கங்கையின் கரையை யடுத்துத் தங்கவைத்து, மகாதமாவான இராமரை மீட்பதைப் பற்றி எண்ணினவராய் வசித்தார்.

எண்பத்துநான்காஞ் சருக்கம் :
சூகர் பரதரை யெதிர்கொள்ளல்.

பின்பு, வேடடுவத்தலைவரான சூகர், கங்காநதியை யடைந்து தங்கின சேனையைக் கண்டு, விரைந்தவராய், பந்துக்களைப் பார்த்து, “இந்தச்சிருங்கிபேர சூகர் புரத்தில், இப்பெரியசேனை சமுத்திரம் சந்தேகம் போன்றதாய்க் காணப்படுகிறது நான், இச்சேனையினமுடிவை மனத்தினால் நினைத்துப்பார்த்தும் அழிகின்றிலேன். இக்ஷவாகுவமசத்ததுப் பரமபரையாக வந்ததும் பெரியவடிவுள்ளதுமான கோவிதார [காட்டாததி] த்வஜம் தேரில் காணப்படுவதால், கெடுமதியையுடைய பரதன் தானே வந்திருக்கிறுனென்பது நிச்சயம் வேடாக ளானநமமைக் கடடியெடுத்துக்கொண்டு செல்வனோ? அல்லது கொல்வனோ? இல்லாவிடின், கைகேயியின் புதல்வனான பரதன், மன்னவராகைக்குடரிய இராமருக்குக் கிடையாமற்போன்சமபதது தன்னைவிட்டு நீங்காமல் நிற்கவேண்டி, தந்தையாரால் நாட்டிலிருந்து காட்டுக்கு ஓட்டப்பட்ட தசரதகுமாரரான இராமரைக் கொல்வதற்காக வருகிறான்.

தசரதபுத்திரராகிய இராமர், எனக்குத் தலைவரும் நண்பரும்; ஆகையால், அந்த இராமருக்கு நன்மைசெய்வதில் விருப்பங்கொண்ட நீங்களெல்லாரும், போபுரியச் சந்ததார்களாய்க் கங்கைக் கரையை நோக்கிப் புறப்படுங்கள். எல்லா

சூகரின்
ஜாகிரதை

வேடாகளும், கங்கையையடைந்து, மாமசங்களும் கிழங்கு
களும் கனிகளுமான உணவை யுடையவர்களாய், சேனையு
டன்கூடி, நதியைக்கடக்கும்வழியைப் பாதுகாத்துக்கொண்
டிருக்கடமும் ஐந்தாறு மரக்கலங்களும், எத்தொழிலநோந
தாலுஞ் செயயக்காததிருக்கும் நூற்றுகணக்கான இனைய
வலைஞர்களும் இருக்கடமும் பரதா, இராமரிடத்து அன்பு
கொண்டவராயிருந்தால், அப்பொழுது, நன்மைபூண்ட
அச்சேனை கங்கையைக் கடக்கலாம்” என்று கட்டளையிட
சி சொன்னார்.

வேடத்தலைவராகிய குகா, இவ்வாறு சொல்லி, காணிக
கையையும் மதஸ்யமாமசமதுக்களையும் எடுத்ததுக்கொண்டு,
பரதரை நாடிச் சென்றார். வணக்கத்தை
குகா பரதரைக் காமரையும
பிரதாபத்தையும் அறிந்தவரான சுமந
திரா, வணக்கத்துடன் பரதரை நோக்கி
வருங் குகரைக் கண்டு, பரதரிடத்தில் “ஆயிரக்கணக்கான
சுற்றத்தார்களாற் சூழப்பட்ட இவா, வேடாங்களுக்குத் தலை
வா, தண்டகாரணியத்திற் சஞ்சரிப்பதில் சமாததா, முதி
யவா, உங்களுடைய தமையனருக்கு நண்பா ஆகையால்,
கஞ்சதவமசத்திற் பிறந்தவரே, வேடமவாங்களுக்குமன்ன
வரான குகா தங்களைக் காணடமும். ராமலக்ஷ்மணர்கள்
வசிக்ருமிட மெதுவோ, அததலத்தை இவா நிச்சயமாக
அறிவார்” என்றார் சுமநதிராகூறிய சுபமானவார்த்தை
யைக் கேட்டு, பரதா, “என்னைக் குகா பார்க்கடமும்”
என்று விரைந்து கூறினார்.

குகா, பரதருடைய அநுமதிபெற்று மனமகிழ்ந்து,
சுற்றத்தார்களாற் சூழப்பட்டவராய், பா
குகா பரதரை ஓரிருவருங்
தரைக் கிடமி, வணக்கத்தோடு, “இந்தத்
வேண்டிக் தேசம் தங்களது வீட்டுத்தோட்டமே.
கொள்ளல் நாங்கள் இங்குத் தங்களவரவை முன்
னமே தெரிவியாததால் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களாய், எதிர்

கொள்ளுதல முதலியவற்றைத் தங்களுக்குச் செய்யவில்லை. நாங்களனைவரும், “தாங்கள், அடியவர்களின் வீட்டில் வசிக்கவேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்கின்றோம். வேட்டுவர்கள் கொணாநதுவந்தனவான கிழங்கும் காயும் உலர்ந்த மாமிசமும் ஈரமான மாமிசமும், சிறந்தனவும் அதிகமாகவுள்ளனவுமான காட்டில்விளையும் தானியம் முதலியவைகளும் இருக்கின்றன. தங்களுடைய சேனை, இன்றிரவில் நன்றாக இங்கு உண்க வசிக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன் தங்களுக்கு விருப்பமானவற்றால் பூஜிக் கப்பெற்றவர்களாய், தாங்கள், சேனையுடன் கூடியவர்களாய் நாளைச் செல்வீர்கள்” என்றார்.

எண்பத்தைந்தாஞ் சருக்கம்:

சூகர் பரதரைத் தேற்றுதல்.

ஸ்ரீமானும் மிக்கபராக் கிரமமுள்ளவரும் மிக்கவுண்மையுடையவருமான பரதா, இவ்வாறு சூகர் சொன்னதைக்கேட்டு, வேட்டுவமன்னரான சூகரை நோக்கி, “எனது தமையனருக்கு நண்பரே, தாங்கள், ஒரு பரதா சூகருடன் வராக இருந்தனொன்றி, எனனுடைய அளவிறந்த சேனையை மகிழ்விக்க விரும்புவதனால், இப்பெரிய தங்களுண்ணம், செய்யப்பட்டதே” எனக் காரணத்தையும் பயனையுமுடைய வாரதையைச் சொல்லிப் பின்னும் வேட்டுவமன்னரைப் பார்த்து, “சூகரே, எந்தவழியால் பரததுவாசமா முனிவருடைய ஆசிரமத்திற்குச் செல்வேன்? கங்கையின் நீரிற்றைத் தவிர்த்தல், புகுதற்கரியதாயும் கடக்கமுடியாததாயும் இருக்கின்றதே!” என்றார்.

புத்திமானும் அரசுமாரருமான பரதருடைய அவ்வாரதையைக் கேட்டு, காட்டில் திரிபவரான சூகர்,

அஞ்சலீபநதம் பண்ணிக்கொண்டு, “விலலாளிகளான வலை
 ஞர்கள், ஜாககிரதையையுடையவாகளாயத் தங்களைப் பின்
 தொடாநது வருவார்கள மிக்க புகழ்
 குகா ஐயத்தைத் தெரிவித்தல் பெற்றவரே, அரசுமாரரே, நான், தங்
 களைப் பின்தொடாநது வருவேன். ஆகை
 யால், வழியைப்பற்றி விசாரமவேண்டாம் வருந்தாது
 எத்தொழிலையும் முடிக்கவல்ல இராமாவிஷயத்தில நல
 லவராயச் செலகின்றீரா? இப்பெரியசேனை, எனக்கு ஐய
 ததை யுண்டாக்குவது போலும்” என்று கூறினார்

ஆகாசம்போல மாசற்றவரான பரதா, இவ்வாறு
 பரதா ஐய கூறுங் குகரைப் பார்த்து, “எப்பொழுது
 மகற்றல் எனமீது தீமை யெண்ணப்பட்டதோ,
 அக்காலமும் உண்டாகவேண்டாம். எனமீது தாங்கள்
 ஐயமுறுதல் கூடாது இராகவா, எனக்கு, பிதாவுக்குச்
 சமானமும் உடன்பிறந்தவரும் மூத்தவருமன்றோ! ககுஸ்த
 வமசத்திற்பிறந்தவரும், இப்பொழுதுகாட்டிலவசிப்பவரு
 மான அவரைத் திருப்பியழைத்துவரப் போகிறேன்.
 குகரே, வேறுவிதமாக எண்ணவேண்டாம் நான் தங்
 களிடத்தில் சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன்” என்று
 மெனமையாகக் கூறினார்

அக்குகா, பரதருடைய வசனத்தைக் கேட்டு மலாநத்
 முகத்தினராய, மனமகிழ்நது, பரதரை
 குகா பரதரைப் புகழ்தல் நோக்கி, மீண்டும், “தாங்கள் பாக்கியசாலிக
 ள். பூதலத்தில் தங்களையொத்தவரொருவ
 ரையும்நான்காண்கின்றிலேன்; வருத்தப்படாமற்கிடைத்த
 இராச்சியத்தை இப்பொழுது விட்டிடத் தாங்கள் விரும
 புகின்றீர்களன்றோ! காட்டில் திரிந்ததுழலும் இராமரைத்
 திருப்பியழைத்துப்போக விருமபுவதால், அழிவற்றதான
 தங்களுடையபுகழ், உலகங்களிற பரவி யுலாவும்” என
 இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்குமளவில், சூரியபகவான்

காணப்படாதவ னாயினுன , இரவும் வந்தது. குகராத்
புகழ்ப்பட்ட ஸ்ரீமானுன பரதா, அச்சேனையைச் சரியாக
இருக்கவைத்து, சததுருக்கனருடன் படுகைத்தலத்தை
யடைந்தார்.

மகாதமாவும், துயரமனுபவிககவுரிய ரல்லாதவரும்,
அறத்திலேயே கருத்தானறப பெற்றவரு
பரதா இராமரை மாண அபபரதருக்கு, இராமரைப்பற்றி
நினைத்தது துக்கத்தல எண்ணுதலாகிற பெருநதுக்கம் வந்தது.
பொந்திம்பொருந்திய தீ அருகிலுள்ள
தும காட்டு வெப்பத்தா லுலாந்திருப்பதுமான மரத்தை
யெரிப்பதுபோல, சிந்தையாகிற தீயால் கொளுத்தப்பட்ட
பரதரைச் சோகத்தீயானது எரித்தது சோகத்தீயால்
தோன்றியதும எல்லா அங்கங்களிலும் பரவியதுமான வோ
வையையுடைய பரதா, சூரியபகவானது கிரணங்களால்
தபிக்கப்பட்டுப் பனியைவெளிவிடும் இமயமலையை யொத்
தார். ராமவிஷயமான தியானமாகிற குகையினின்று
பிளந்ததனல்வந்த கற்களின்கூட்டத்தை யுடையதும, பல
வகையான மூச்சுக்களாகிற தாதுப்பொருள்களை யுடைய
தும, பொறிகள் தமதம் புலன்களிற செல்லாமையாகிற
மரக்கூட்டங்களைப் பெற்றதும், சோகம் ஆயாசம் முதலி
யனவாகிற சிகரங்களை யடைந்ததும, மோகித்தலாகிற
பலவகைப்பிராணிகளைக் கொண்டதும், சந்தாபமாகிற ஓஷ
திகளையும் மூங்கில்களையு முடையதும, எல்லாஉறுப்புக்
களிலும் உடபுகுவதுமான துக்கமாகிற மலையால் பரதர்
ஆக்கிரமிக்கப்பட்டார். ஆணேறான பரதர், பெருமூச்சு
எறிந்தது, மிகவும் வருத்தமடைந்த மனத்தினராய், அறி
விழந்து, மிகக் ஆபத்தை யடைந்தது, மனப்பீடையாற்
பீடிக்கப்பட்டு, கூட்டத்தினின்று தவறிவந்துவிட்ட இட
பம்போன்று சுகத்தைப் பெறவில்லை. ஒருவழிப்பட்ட மன
த்தையுடையவரும் பரிவாரங்களோடு கூடியவரும் மேன்
மைப்பொருந்தியவருமான பரதா, குகரைச் சமீபித்தார்.

பரதரைக் கண்டதால் அபரதரைவிட அதிகமாக மனத்
துயர மடைந்த குகா, தமையனாராகிய இராமரைப்பற்றித்
துயரப்படும பரதரை அப்பொழுது தேற்றினா.

எண்பத்தாருஞ் சருக்கம்.

குகர் லக்ஷ்மணருடைய நற்குணத்தைக்
கூறுதல்.

காட்டிற்சஞ்சரிகுமவரான குகா, எல்லையிலலாப பெ
ருமையுள்ள பரதரிடம், மகாதமாவாகிய லக்ஷ்மணரு
டைய தமையனாரையதுசரித்தலாகிற நற
குகர் லக்ஷ்ம
ணரைப் பரதரி
டம் புகழ்ந்து
கூறுதல்
குணத்தைப்பற்றி யுரைக்கலானா “தமை
யனரைப் பாதுகாப்பதற்காகக் கணவிழித்
துக்கொண்டிருப்பவரும் நற்குணங்களுடன்
கூடியவரும் வில், அம்பு, வாள் இவைகளைத் தரித்துக்
கொண்டிருப்பவருமான லக்ஷ்மணரை நோக்கி, “நான்,
‘ஐயா, தாங்களபடுததுத் தூங்க இதோ சுகமான படுக்கை
ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது, இராகவரை மகிழ்விப்பவரே,
இதில் சுகமாகப்படுதது இளைப்பாறுங்கள். இநதஜனங்க
ளெல்லாம் காட்டில் வசிக்குங்கஷ்டத்தை அனுபவிக்கத்தக்க
கவர்கள், தாங்களசுகத்துக்கேஉரியவர்கள். தருமாதமாவே,
ஆகையால், அவரைப் பாதுகாப்பதற்காக நாங்கள் கணவி
ழிப்போம் இவ்வுலகத்தில் இராமரைவிட அனபரானவா
எனக்கு ஒருவருமில்லை தாங்கள், இவ்விரவில இராமரைப்
பாதுகாக்கவிருப்பமுள்ளவராக இருக்கவேண்டாம் நான்,
தங்களுடைய முன்னிலையில் இராமரைப் பாதுகாப்பதைப்
பற்றியும் பொய் கூறுவேனா? நான் இவருடைய அருளால்,
இவ்வுலகத்தில் மிக்கபுகழையும் அறத்தையும் பொருளையும்
பெற வேண்டுகின்றேன் ஆகையால், நான், சீதாதேவியு
டன்படுததிருக்கும்உயிராணபரானஇராமரை, விற்பித்தத
கையனாய் எல்லாச் சுற்றத்தார்களுடனும் பாதுகாப்பேன்.

எப்பொழுதும் இக்காட்டிற் சஞ்சரிகுதம் என்னால் அறியப்படாததென்றுமில்லை பகைவாகளுடைய சதுரங்க பலத்தையும் நாங்கள் வென்றுவிடுவோம்' என்று இவ்வாறு கூற, தருமத்தையே நோக்கின மகாத்மாவான லக்ஷ்மணரால், நாங்களுள்ளலோரும், பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டோம்.— 'இராமா சீதையுடன் தரையிற்படுத்திருக்கையில், எனனால், தூக்கமாவது உயிராவது சுகங்களாவது எவ்வாறு அடைய முடியும்? குகரே, எவா தேவா சுராகளுள்ளலோராலும் போரில் எதிராக முடியாதவரோ, அவா சீதாதேவியுடன் புறகளில் படுத்திருப்பதைப் பாருங்கள். பெருந்தவத்தாலும் வேளவிமுதலியவற்றாலும் பெறப்பட்ட இவா, தசரதமன்னவரது ஒப்பற்ற புதலவா, தமக்குத்தக்க லக்ஷ்மணரை யுடையவா. இவா காட்டுக்குச்சென்றபிறகு அததசரதமன்னவா வெகுகாலம் பிழைத்திருக்கமாட்டாரா ஆதலால், விரைவில் பூமி நாதனற்றதாயவிடும், தின்னம். ஸதிரீகள், பேரொலி யுண்டாகுமாறு புலம்பிச்சிரமத்தால் ஓயவார்கள்; ஐயா, அதனால், அரண்மனை ஒலியடங்கினதாகுமென்று எண்ணுகிறேன். இனி, கௌசலையும் அரசரும் எந்தாயும் பிழைத்திருப்பார்களென்று நான் கருதவேயில்லை. ஒருகால பிழைத்திருந்தால் இவ்விரவிலமத்திரந்தான பிழைத்திருப்பார்கள் எந்தாயாரா, சததுருக்கனைப்பாக்கவேண்டுமென்று ஒருவேளை பிழைத்திருப்பா வீரப்புதலவரைப் பெற்றவரும் துக்கமடைந்தவருமான கௌசலையாரோ மாண்டே விடுவாரா இராமரை இராசசியத்திலவையாததால், மேன்மேலதாய வளநதுவந்தமனோரதம் கைகழிந்துவிட, எனது பிதா இறந்தேவிடுவாரா. அவா இறந்த அக்காலத்தில், உத்தரகிரியைசெய்ய நேரிடும்பொழுது, இறந்த அரசரைப் பாக்கியசாலிகள் ஸமஸ்காரஞ் செய்வார்கள். அழகான நாற்சந்திகளின் அமைப்பை யுடையதும், செவ்வனே யமைந்த பெருவீதிகள் பொருந்தியதும், மாடமாளிகை

கள நிறைந்ததும், சிறந்தபொருள்களெல்லாவற்றாலும் விளங்குவதும், யானைகளும் குதிரைகளும் இரதங்களும் நிரம்பியுள்ளதும், வாததியகோஷங்கள் முழங்கப் பெற்றதும், எல்லாமங்களும் மமைந்ததும், மகிழ்ந்த செல்வர்கள் வசிப்பதும், தோப்புகளும் தோட்டங்களும் அடாந்துள்ளதும், எல்லா உதஸவங்களாலும் விளங்குவதுமான எனது தந்தையாரதுராஜதானியாகிய அயோத்தியில், சூகிகள் வாழப்போகிறார்கள் நாங்கள், வனவாசத்தை நிறைவேற்றினபின்பு, மீண்டும், உணமையிற கருத்தான் நியதந்தையார கேஷமமாயிருக்க அயோத்தியிற புகுவோமா ?' என இவ்வாறு மகாதமாவும் ராஜபுத்திரருமான லக்ஷ்மணா புலம்பிக் கூறிக்கொண்டிருக்கும்ள வில், இரவு ஒழிந்தது. மாசற்ற சூரியன் உதித்தவளவில், அவ்விருவரும், இக்கங்கைக்கரையில் தலைமயிரைச் சடையாக்கிக்கொண்டு, சுகமாகக் கங்கையை எனஞல் கடத்து விக்ஷப்பட்டார்கள் சடைதரித்தவர்களும் மரவுரியுடுத்தவர்களும் மிக்க பலமுள்ளவர்களும் அரசயானைகளுக்கு ஒப்பானவர்களும், சிறந்த அம்பு, வில், வாள் இவைகளைத் தரித்தவர்களும், பகைவாளைத் தவிக்ஷ்செய்வவர்களும், நான்மருங்கிலும் கருத்தானபெற்றவர்களுமான அவ்விருவரும் சீதையுடன் சென்றார்கள் "

எண்பத்தேழாஞ் சருக்கம்:

சுகர்பரதரிடம் இராமர் அன்றிரவு தீர்த்தத்தை மட்டும் அருந்தி நித்திரைசெய்ததைக் கூறல்.

துக்கத்தை விளைவிப்பதான சுகா வாததையைக் கேட்டுப் பரதா, அவ்விடத்திலேயே சிறந்தையை யடைந்தா. மிக்கவலிமையையும், சிங்கத்தினபிடபரதா துயரம். ரியையொத்தபிடரியையும், நீண்ட கைகளை

யும், தாமரைமலர்போன்ற விசாலமான கண்களையும், அழகியதோற்றத்தையுமுடைய சுகுமாரரான இளைஞரான அப்பரதா, முகூடத்தகாலத்தில் தேறி, பின்பு, மிக்க துயரமடைந்த மனத்தினராய், அங்குசத்தாற்குததுண்ட யானைபோல் விரைவிற பூமியில் விழுந்தார். எப்பொழுதும் பரதாசமீபத்தி லிருப்பவரான சத்துருக்கனா, அந்நிலையையடைந்த பரதரைக் கடடித்தழுவிக் கொண்டு, சோகத்தால் மெலிந்தவராய் அறிவிழந்தது, உரக்கப் புலம்பினா பிறகு, உபவாசத்தாலும் கணவனையிழந்த சோகத்தாலும் மெலிந்தவர்களும் எளிமையை யடைந்தவாக னுமான பரதருடைய தாய்மராகளெல்லோரும் வந்தார்கள். அவர்கள், அழுகின்றவர்களாய், பூமியில் விழுந்தது கிடக்கும் பரதரைச் சூழ்ந்ததுகொண்டார்கள்.

கௌசலையோ, பரதருடையசமீபத்தை யடைந்தது, மிகவருந்திய மனத்தினளாய் அவரைக் கடடி யணைத்தாள். கனறையுடையபசு தனது கனறைத் தழுவுவதுபோல், எளிய வளானகௌசலை பரதரைத் தழுவி அழுதுகொண்டு துயரத்தால் வாடி, அவரைப் பார்த்து “புதலவா, உன் உடம்பை நோய்வருத்துகிறதா? இப்பொழுது, இந்த இராச குலத்தினுடையபிராணன் உனது அநீந்ததி லிருக்கின்ற தன்றோ! புத்திரனே, உடன்பிறந்தவனோடு இராமன் காமி சென்றபிறகு, உன்னைப் பார்த்துப் பிழைக்கிறேன். தசரத மன்னவா இறந்தபிறகு இப்பொழுது நீயொருவனே நாதன். புதலவனே, லக்ஷ்மணன்விஷயத்தில் ஏதாவது அறிஷ்டத்தைக் கேள்விப்பட்டனையா? அன்றி, மனைவியுடன் காட்டிறகுச்சென்றவனான ஒரேபிள்ளையைப்பெற்ற எனது புத்திரன்விஷயத்தில் அறிஷ்டத்தைக் கேள்விப்பட்டனையா?” என்று வினவினாள்.

மிககபுகழ்பெற்ற பரதா, ஒருமுகூடத்தததில் தேறி,
 அழுதுகொண்டே கௌசலையைத்தேற்றி,
 பரதர் இராமரைப்பற்றிக் குகரைப்பார்த்து, “இரவில எந்தமைய
 னா எங்கு வசித்தாரா? சீதை எங்கு வசித்
 தாரா? லக்ஷ்மணன் எங்கு வசித்தான்?
 இராமா, எப்படுக்கையில் எதை யுண்டு தூங்கினா? குகரே,
 இவைகளை எனக்குச் சொல்லுங்கள்” என்றனா

வேடாக்குக்கு மன்னவரான அக்குகா, மகிழ்ந்தவ
 ராயப் பரதரை நோக்கி, நண்பரும் இனியவருமான
 இராமா விருந்தாக வந்தபொழுது, தாம
 சுகா விடை
 எவ்வகையாய் நடந்தாரோ, அதைச் சொல்
 லலாரா. —“பலவகையான உண்டிகளும் சிறு உண்டிக
 ளும் பலவகைப்பழங்களும், வெகுவாக இராமருடைய
 உணவுக்காக நான் கொண்டுவந்தேன் சத்தியத்தில்
 உறுதிபொருந்திய இராமா, அரசதருமத்தை நினைத்து,
 அவைகளையெல்லாம் அங்கீகரிப்பது திருமபிக்கொண்டு
 போக அதுமதிபண்ணினா. “தோழ, நாங்கள் பிறரி
 டத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளுதல் தக்கதன்று எப்பொ
 ழுதும் கொடுத்தலே எமக்குத் தக்கது” என்று அம்மகாத்
 மாவினால நாங்கள் நலவாரத்தை சொல்லப்பட்டோம்.
 புகழ்பெற்ற இராமா, லக்ஷ்மணர்கொண்டுவந்த ஜலத்தை
 யருந்திச் சீதையுடன் அப்பொழுது உபவாசம்பண்ணி
 னா. அவா அருந்தியிருந்த தீர்த்தத்தை லக்ஷ்மணா பருகி
 னா. அம்மூவரும், நியமத்துடன் வாயைத்திறந்து சந
 தியையை யுபாசித்தார்கள் பிறகு லக்ஷ்மணா தாமே
 விரைந்து தருப்பைகொண்டுவந்து இராமருக்காகப் பரி
 சூததமானபடுக்கையைச் செய்தா. அவ்வழகியபடுக்கை
 யில் இராமா சீதாதேவியுடன் வீற்றிருந்தாரா அவ்
 விருவா காலங்களும் லக்ஷ்மணா அலம்பிவிட்டுத் தூரத்
 தில் இருந்தாரா. எங்குச் சீதையும் இராமரும் ஆகிய இருவ
 ரும் அவ்விரவில படுத்துக்கொண்டார்களோ, அந்த இங்கு

ணமரத்தினடி இதுதான், அந்தத்தருப்பை இதுதான். பகைவரைத்தவிக்கச்செய்யவரும நாண அடி படாதபடி காப்பதும் மணிக்கடழற கடடிகொள்வதுமான தலமென னூந் தோறசட்டையையும், விரலை யடிபடாதுகாக்கும்விரற சட்டையையும் அணிந்தவருமான லக்ஷ்மணா, பாணங்கள் நிரம்பிய அம்பருத்தூணிகளைப்பின் இருபுறத்திலுங் கடடிகொண்டு, நானேற்றிய பெருவிலலைத் தரித்தவராய், தனியாய் நான்குமருங்கிலுங் காததுகின்றா பின்பு நானும், உயரந்தபாணங்களுடைய எனது விலலைத் தரித்தவராய், நானேற்றிய விலையுடையவாகளும் சோமபலற்றவாகளுமான சுற்றத்தாருடன், அப்பொழுது, மகேந்திரனுக்குஒப்பான இராமரைப் பாதுகாததுகொண்டு லக்ஷ்மணரிருந்தஇடத்தி லிருந்தேன் ”

எண்பத்தெட்டாஞ் சருக்கம்:

இராமரது படுக்கையைப் பார்த்துப்

பரதர் துயரப்படுதல்.

பரதா, அவதாரத்தோடு அவவாரத்தையைக் கேட்டு, மந்திரிகளுடன் இங்குணமரத்தினடியை யடைந்து, இராமா படுத்திருந்த படுக்கையைப் பார்த்து, தாயமா ரெல்லோரையும் நோக்கி, “ இங்கு அம் இராமா படுத்திருந்த இடம் மகாத்மா, தரையில இரவிற படுததா. இவ்விடம் அவரால் மிதிக் கப்பட்டது. மிகக்மகாதமியம்பாருந்தியவரும மகாபாக்கியவானுமாகிய தசரதரிடத்தினின்று தோன்றிய இராமா, தரையிற படுதது உறங்கத்தக்கவரல்லா புருஷசிரேஷ்டரும சததுருக்களைத் தவிக்கச்செய்யவருமான இராமா, சிறந்தமேல் விரி பரப்பப்பெற்ற கடடில்களின் கூட்டத்திற படுத்து, எப்படித் தரையிற படுக்கிறா ! அரண்மனையில் விமான

வடிவாகச்செய்த வீடுகளிலும், மாளிகையின் மேனமாடங்களிலும், சிறந்தபடுக்கையால விளங்குவனவும் பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலும் செய்யப்பட்டனவுமான வீடுகளிலும், பூக்களின்கோவைகளால் விசித்திரமும் சந்தனம், அகில இவைகளின் மணத்தையுடையனவும் வெணமேகம்போலவிளங்குவனவும் கிளிகுழாங்களால் ஒலிக்கப்பெற்றனவும் பொன்னாற்செய்த சுவரையுடையனவும் குளிரச்சியும் நறுநாற்றமு முள்ளனவுமான மிகச்சிறந்தமேருவையொத்த அரணமனைகளிலும் வசித்து, பாட்டுக்களாலும் வாததியகோஷங்களாலும் சிறந்தஆபரணங்களின் ஒலிகளாலும் மிருதங்கத்தின் மனோகரமான சத்தங்களாலும் எழுப்பப்பட்டுப் பின்பு, காலவேளையில் வந்தியாகளாலும், அனேக ஸூதார்களாலும், மாகதார்களாலும், தக்கனவான் பாகங்களாலும் துதிகளாலும் துதிகப்பட்டு வந்தார்; அவர் இப்பொழுது, எப்படி வெறுந்தரையிற்படுக்கிறார்! நாயகனின் சத்தங்களால் எவ்வாறு எழுப்பப்படுகிறார்! எவ்வாறு ஒருத்தராய் இருக்கின்றார்? இராமர் வெறுந்தரையிற்புலவிற சயனித்தது முதலியன, உலகத்திலநம்பத்தகாதவை, பொய்யென்று எனது எண்ணம் இது பிரம்மோ? அன்றி, கனவென்று எனனுடைய சித்தாந்தம். காலத்தைக்காட்டிலும் தெய்வம் வலியுள்ளது, திண்ணம். ஏனெனில், தசரதருடைய புத்திரரான அந்த இராமரும், தரையிற்படுக்கின்றாரன்றோ! அந்தோ! விதேகராஜருடைய குமாரியும் தசரதராஜருடைய மருமகனும் இராமருக்கு உயிரினுஞ் சிறந்தவரும் அழகியதோற்றத்தை யுடையவருமான சீதையும் பூமியிற்படுத்தார்!! எனது தமையனருடைய படுக்கையிது. இது புரண்ட இடம், கடினமான தறையில் புல்லெல்லாம் தேக்கதால்துவைக்கப்பட்டது இச்சிறந்தபடுக்கையில், சீதை, ஆபரணங்களுடன் தூங்கி நொறெண்ணுகிறேன், அங்கங்குப் பொன்னின் பொடிகள் பொருந்திக் காணப்படுகின்றன

வன்றோ ! இங்குப்புலலின நுனிகளில் சீதையினுடைய மே
லாடையைவைத்தது நன்றாய்தெரிகின்றது , வெண்பட
மின்னுலக இடோ பொருந்தியனவாய விளங்குகின்றன
வன்றோ ! பதிவிரதைக்குத் தனதுகணவனது படுக்கை
சுகமானதென் றெண்ணுகிறேன் ; ஏனெனில், சிறியவ
ரும் எளிமையையடைந்தவரும் சுகுமாரியும் பதிவிரதை
யுமான மைதிலியாரா, இப்படுக்கையிற்படுததும் வருத்தமறி
யாதிருந்தாரன்றோ ! ஆ ! அந்தோ !! நான் கொடியவன் ;
எதனால், இராகவா என்பொருட்டு மனைவியுடன் அநா
தாபோல இப்படிப்பட்டபடுக்கையிற படுக்கிறாரோ. சுக
கரவாத்திகுலத்திற பிறநது உலகத்தவரெல்லோராகும்
இஷ்டமும், எல்லாஉலகத்தாராகும் நண்பரும், கருங்குவளை
மலாபோன்ற திருமேனிநிறத்தையும் செந்நிறமமைந்த
திருக்கண்களையும் அழகியவடிவத்தையும் பெற்றவரும்,
சுகத்தைப்பெற வுரியவரும், துக்கத்தையடையத் தகா
தவருமான இராகவா, மிகச் சிறந்த இராசசியத்தையும்
சுகத்தையும் விட்டு எப்படிப் பூமியிற்படுததாரா ? எவன்,
சங்கடகாலத்தில் உடனபிறந்தவரான இராமரையநுசரித்து
நடக்கிறானோ, நல்லிலக்கணம்பொருந்திய அநதலக்ஷணன்
தான் பாக்கியசாவி ; அடைதற்கரிய பேறு பெற்றவன்.
கணவனைக் காட்டில தொடாநதுசென்றதால வைதேகி
பேறுபெற்றவரன்றோ ! அமமகாதமாவையிழந்த நாமெல
லோருமே “பேறு கைகூடுமோ, கைகூடாதோ” என்று
சந்தேகமடைந்தோம். தசரதா சுவாககமடைய இராமரும்
காடுசென்றவனாவில், இப்பூதலம், மீகாமனிலலாதமரக்கலம்
போல எனக்குத் தோன்றுகிறது. இராமாகாட்டிலவசித்த
போதிலும், அவருடைய புஜபராக்ஷிரமத்தால ரக்ஷிக்கப்
படும பூமியை ஒருவனும் மனத்தாலும் வேண்டவில்லை.
காவலற்றமதின்களாற சூழப்படடும, குதிரைகளும் யானை
களுங் கட்டவிழந்தலைநதுகொண்டிம, கோட்டைவாசல்
மூடுதலற்றமும், சந்தோஷமற்ற போரவீரர்களைப் பெற்றமும்,

போருக்குவேண்டியகருவி யின்றியும், தூததசையையடை
நதும், வெளிககாவலற்றும், ஒருவராலும் பாதுகாக்கப்படாதுமுள்ள இராஜதானியைச் சததுருக்கள நஞ்சுக்கலந்த
சிற்றுண்டுகளைப்போல விருமபவிலை

இதுமுதல நான, பழங்குளையும் கிழங்குகுளையுமே எப்
பொழுதும் புசித்தவனாய், சடை முடித்து மரவுரியுதித்துக்
கொண்டு, தரையிலாவது புறங்களிலாவது
பரதா வரதம் படுப்பேன். இராமருடைய பிரதிஜைஞையை
என்மேலேறிடங்கொண்டு, அவாபொருட்டு, அவா வன
வாசஞ்செய்து கழித்து மிகுந்த காலத்திற் சுகமாக வனத்
தில வசிப்பேன். இராமா செய்யவேண்டியவனவாசத்தைச்
செயவேன் ; அதனால், இராமருடைய பிரதிஜைஞை பொய்
யாகாது. தமையனா நிமித்தம் காட்டிலவசிக்கும் எனனு
டன்சததுருக்கனன் வசிப்பான லக்ஷ்மணனுடன் பெரிய
வா அயோத்தியையைப் பாதுகாப்பாரா, அநதணாகள்
அயோத்தியில் இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்
போகிறார்கள். தேவதைகள் இந்த என்கருத்தை மெய்
யாககுவார்களா? இராமா, என்னால் நேராகத் தலையால்
வணங்கிப் பலபடியால் வேண்டப்பட்டவராய் எனது
வேண்டுகோளை அங்கீகரியாமலிருந்தால், பின்பு, வெகு
காலம் அவருடன் காட்டில் வசிப்பேன். வனத்தில வசிக்கு
மவா, உடன் வசித்தலையும் உபேக்ஷிக்க வுரியரல்லா”
என்றா.

எண்பத்தொன்பதாஞ் சருக்கம்.

பரதா பரத்வாஜ மகாரிஷியின் ஆச்சிரம

ம டை த ல்.

அங்குக் கங்கைக் கரையிலேயே, அவவிரவில வசி
த்து, காலையிலெழுந்த, சததுருக்கனரைப் பார்த்து,
“சததுருக்கனா, எழுந்திரு, ஏன் தூங்குகிறாய்? வேடாக்கனா

ககுததலைவரான குகரைச சீக்கிரமாக அழைத்துவா. உன
 ககு மங்கள் முண்டாகுக. அவா, சைரியத்
 பரதா சத்துருக கனரைச குகரை
 யழைத்துவரச சொல்லல
 தைத தாண்டுவிப்பாரா” என இவ்வாறு
 கட்டளையிடும் பரதரைநோக்கித் தமபியா
 ரான சத்துருக்கனா, “நான், அப்பெரிய
 வரையே நினைத்துக்கொண்டு விழித்திருக்கிறேன் ; தூங்க
 வில்லை ” என்றா.

இப்படிப் புருஷசிங்கங்களிருவரும் அநயோநயம் பே
 சிக்கொண்டிருக்கும்ளவில, குகா வரததக்க
 குகா கேஷமம்
 விசாரித்தல
 காலத்தில் வந்து அசுசலிபநதமபண்ணிக
 கொண்டு, பரதரைப் பார்த்து, “காகுஸ
 தரே, இரவுமுழுதும் நதிககரையிலசுகமாக வசித்தீர்களா?
 தாங்களும், சேனையும் எல்லாம் செளக்கியமா ?” என்றா.

அன்பிறுறசொன்ன குகருடைய வாராததையைக
 கேட்டு, இராமரையே தஞ்சமாக்க கொண்ட பரதரும்,
 “வேந்தரே, எங்களுக்கு இரவு சுகமாக இருந்தது. தங்க
 ளாலநாங்கள் பூஜிக்கவுமபட்டோம். மரக்கலத்தைச்செலுத
 துவோர்கள், அநேகமரக்கலங்களால் கங்கையை எங்களைத்
 தாண்டுவிக்கட்டும் ” என்று கூறினா.
 கங்கையைக் கட
 ததல
 பிறகு, பரதருடையகட்டளையைக் கேட்டுக்
 குகா, நகரத்துக்குச் சடிதியிற் சென்று,
 பநதுஜினங்களை நோக்கி, “எழுந்திருங்கள், கண்ணைவிழித்
 துக்கொள்ளுங்கள், உங்களுக்கு எப்பொழுதும் மங்கள்
 முண்டாகட்டும். சீக்கிரம் மரக்கலங்களை இழுத்துக்கொ
 ண்டி வாருங்கள், சைரியத்தைக் கட்டத்துவிப்போம்” என்
 றா. இவ்வண்ணம் கட்டளையிடப்பட்ட அவர்கள், தமது
 மன்னவாகட்டளையால் விரைந்து எழுந்து, நான்குபக்கங்
 களிலுமிருந்து ஐநநூறுமரக்கலங்களைக் கொண்டுவந்து
 சோததார்கள். அன்றியும், ‘ஸவஸதிகம்’ என்ற பெயரை
 யுடையனவும் பெரிய மணிகள் கட்டப்பட்டனவும் பெருங்

கொடிகளால் விளங்குவனவும் போதுமான செலுத்துவோரையுடையனவும் உறுதியானசந்திகளை யுடையனவுமான பெருமரக்கலங்களையுங் கொண்டுவந்தார்கள். அதன்பின்பு குகா, அவைகளில், வெண்கம்பளமவிரிக்கப்பட்டு மனத்தைக்களிப்பிக்கும் கிங்கினி முதலியவைகள் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸவஸ்திகம் எனற்பேரையுடைய அழகான ஒருபெருமரக்கலத்தைக் கொண்டுவந்தார்.

பரதரும், மகாபலம்பொருந்திய சத்துருக்களும் அதில் ஏறினார்கள். கௌசலையும், சுமித்திரையும், மறுமுள்ள ராஜஸ்திரீகளும், அவர்களுக்கு முனவந்த புரோகிதர்களும், குரவர்களும், மறைப்பிராமணர்களும் ஏறினார்கள். அவர்களினபின் அரசமனைவியருடன் வண்டிகளும் கடைப்பொருள்களும் ஏறின. லக்ஷ்மீதேவி யணைவதற்காகச் சேனையிருந்ததலத்தைத் தீயிடிக் கொளுத்தது பவர்களின் சத்தமும், துறையில் இறங்குபவர்களின் ஒலியும், தமதம் பொருள்களை யெடுத்ததுகொள்ளுபவர்களின் அவமும், ஆகாயத்தை அளாவின. விரைவாகச்செல்வனவும் பாய்மரங்களையுடையனவுமான அம்மரக்கலங்கள், கப்பலோட்டிகள் ஏறினவுடன், ஏறின ஜனத்தைச் சுமந்துகொண்டு சுயமாகவே சென்றன. அப்பொழுது, சிலமரக்கலங்கள் பெண்களால் நிரம்பியும், சில குதிரைகளால் நிறைந்தும், சில இரதம் முதலிய வாகனங்களையும் எடுத்துமுதலியவைகளையும் மிக்க பொருள்களையுஞ் சுமந்துகொண்டுமி நின்றன. அம்மரக்கலங்கள், தம்மீது ஏறியுள்ள ஜனங்களை அக்கரையிலிறக்கி, தோந்தவலைஞர்களால் நீரில் விசித்திரமான நடைகளைச் செய்தன. பாகர்களால் தூண்டப்பட்டுக் கங்கையைக் கடக்கின்றனவும் கொடிகளுடனகூடியனவுமான யானைகள், கொடிகட்டின மலைகள்போல விளங்கின. சிலாசிறுமரக்கலங்களிலேறினார்கள்; வேறுசிலா தெப்பத்தாற் கடந்தார்கள், மற்றுஞ் சிலா 'குமபம்' என்று பெயரையுடைய

பாணிகளால் தாண்டினார்கள் ; பின்னுஞ்சிலா கைகளால்
நீந்திச் சென்றார்கள்.

கப்பலோட்டிகளால் மைத்திரமென்ற முகூர்த்தத்தில்
கங்கையைக் கடத்துவிகப்பெற்ற அச
பிரயாகை சேனை, பிரயாகையென்ற சிறந்தவனத்தை
வனம் சேரல் யடைந்தது. மகாதமாவாகிய பரதா,
சேனையின் வழிச்சிரமத்தைப் போக்கி, அதனைத் தக்க சுக
த்திலிருக்கவைத்து, ரிதவிகளுக்காற் சூழப்பட்டவராய்,
பரததுவாசரென்ற சிறந்தரிஷியைப் பாரக்கச் சென்றார்.

அப்பரதா, தத்துவப்பொருளையுணர்ந்தவரும், மகா
தமாவும், தேவேந்திரரது புரோகிதராகிய
பரததுவாசாச பிரகஸ்பதியின் குமாரருமான பரதது
சிரமம் புகல் வாச மகாரிஷியின் ஆச்சிரமத்தைநோக்
கிச் சென்று, அழகிய பாணசாலையின் பக்கங்களிலுள்ள
மரக்கூட்டங்களை யுடையதான அந்நண்சிரேஷ்டராகிய
பரததுவாசரது அழகியபெரியவனத்தைக் கண்டார்.

தொண்ணூற்றில் சருக்கம் .

பரத்துவாசமகாரிஷியைப் பரதர் காணுதல்.

அறத்தை யுணர்ந்தவரான பரதா, பரததுவாச
முனிவரது ஆச்சிரமத்தைக் கண்டு, அதற்
பரதரும் பரதது கு ஒரு குரோசதூரத்துக்கு முன்னமே,
வாசரும் சைரியம்முழுவதையும் நிறுத்தி, ஆயுதங்க
ளையும் அரசின்னங்களையும் நீக்கிவிட்டு, வெண்பட்டுக்களை
யணிந்து, புரோகிதராகியவசிஷ்டரை முன்னிடங்கொ
ண்டு, மந்திரிகளுடனே காலாலநடந்து சென்று, பரதது
வாசரைத் தூரத்திற் கண்டவுடன் மந்திரிகளையும் நிறுத்தி

விடமி, வசிட்டருடைய பின்னே சென்றார். பின்பு, பெருநதவசியாகிய பரததுவாசா, வசிட்டரைக் கண்டவுடன், சீடர்களைநோக்கி “அருக்கியங் கொண்டவாருங்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தார் மிக்க தேஜஸவியான அவர், வசிட்டரைச் சேர்ந்து, பரதரால் அபிவாதநஞ்செய்யப்பட்டவராய், அவரைத் தசரதகுமாரரென்று அறிந்தார். முறைப்படி மரியாதைசெய்தலாகிற அறத்தை யுணர்ந்தவரான பரத்துவாசா, பரதர் சததுருக்கனா என்ற அவ்விருவருக்கும் அருக்கியத்தையும் பாதயத்தையும் பின்பு பழங்குளையுங் கொடுத்தது, அயோத்தி, அரணமனை, சேனை, பொருள, மித்திரர்கள், மந்திரிமார் இவர்களைப்பற்றிக் கேட்கத்தக்க வினாவினா, தசரதமன்னவர் காலஞ்சென்றதை யறிந்தபடியால், அவரைப்பற்றி வாய்திறக்கவில்லை. வசிஷ்டரும் பரதரும், பரததுவாசமாமுனிவரை, சரீரம் ஹோமாகிகளின்கள சீடர்கள் விருக்ஷங்கள மிருகங்கள் படகுகள் ஆகிய இவற்றைப்பற்றி கேட்கத்தக்க விசாரித்தாராக. பரததுவாசா, அவைகளுக்கு “அப்படியே” என்று சொல்லி, இராமரிடத்து வைத்திருந்த சிநேகமென்ற கட்டால் பரதரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கேட்கலானார்:—

“இராச்சியத்தைக் காகும் நீர், இங்கு வரக் காரணமென்ன? இதைமுழுவதும் என்கிடத்திற சொல்லும்.

என்மனம் தெளிவுபெற வில்லை. கௌசலை

பரததுவாசா

பரதரைச்

சேர்த்ததல்.

பகைவரைக் கொல்பவரும், தனக்கு மகிழ்ச்சியை

விளைப்பவருமான எவரைப் பெற்ற

ருளோ, மிக்க புகழையுடைய அவர், ஸ்தி

ரீயினுற கட்டளையிடப்பட்ட தந்தையாரால் ‘பதினாளுக்கு வருஷம் காட்டில் வசிப்பவனாக இரு’ என்று ஏவப்பட்டி, தமது தம்பியுடனும் மனைவியுடனும் வெகுகாலம் காட்டுக் கோட்டப்பட்டார். இராமருடைய இராச்சியத்தைப் பகையிலலாமல் அநுபவிக்க விரும்பினவராய், கொடுமையற்றவ

ரான அவருக்கும் அவர்தம்பிக்கும் கொடுமைசெய்ய விருமபா திருக்கினதீரா ?”

இப்படிப் பரத்துவாசராம் சொல்லப்பட்ட பரதர், கண்களில் நீர் ததுமப், துயரத்தால் வாய தழுதழுக்க, “மூன்றுகாலங்களைப் பறிந்த தாங்களும் பரதா புலம்பல இப்படி என்னை எண்ணுகிறீர்களேயானால், நான் அழிந்தேன். நான் என்னிடத்தில குற்றங் காண்கின்றிலேன்; ஆகையால், தாங்கள், கேட்கக்கூடாத வாதையைச் சொல்லாம விருக்கவேண்டும். நான் இல்லாத காலத்தில், தாய் சொல்லினது எதுவோ, அது எனக்கு விருப்பமானதன்று. நான், அத்தொழிலால் மகிழ்வு மில்லை, அச்சொல்லை அங்கீகரிக்கவு மில்லை. நான், அவருடைய தாளில் அபிவாதநஞ் செய்வும், அந்த மனிதப்புலியினிடத்து நலவாதத்தை சொல்லவும், அவரை அயோததிக்குத் திருப்பியழைத்துப்போகவும் வந்தேன். தாங்கள், என்னைப்பற்றி இவ்வாற்றிநது, என்னிடத்து அருளபுரிய வேண்டும் பகவானே, மன்னவரான இராமா, இப்பொழுது எங்கிருக்கிறார்? எனக்குச் சொல்லுங்கள்” என்று மறுமொழி கூறினா.

பின்பு, வசிஷ்டாமுதலிய நித்விகுக்களால் வேண்டப்பட்ட பரத்துவாசா, அருளோடு பரமுனிவருடைய தரைப் பாரதது “மனிதப்புலியே, இராமபசார கவகுலத்திற் பிறந்த உமக்கு, மூத்தோரைய நுசரித்து நடத்தலும், அரசில விருப்பினமையும், நல்லவர்களின் கருத்துப்படி நடத்தலும் தக்கனவே. நான் உம்முடைய மனத்திலிருப்பதை யோகத்தின மாகாத்மியததால் அறிவேன்; ஆயினும் தமையனான இராமர்விஷயத்திலுள்ள ஓறுமையாலுண்டான புகழை வளரக்கவும் அவ்வொற்றுமை உறுதிப்படவும் உமமை இவ்வாறு கேட்டேன். அறத்தை யுணர்ந்தவ

ரான இராமா, சீதையுடனும் லக்ஷ்மணருடனும் வசிகு
 மிட மறிவேன். சித்திரகூட மகாபருவத்
 தில் உமதுதமையனா வசிக்கிறா. நாளை
 அவவிடத்திற்குப் போவீர். இன்று மந்தி
 ரிகளுடன் இங்கு வசியும் விருப்பத்தை
 நிறைவேற்ற வல்லவரே, பிராஜைரே, இந்த எனதுவிருப்
 பத்தை நிறைவேற்றும்” எனறனா பரவிய புகழினரும்
 கம்பிரமான தோற்றத்தை யுடையவருமான பரதரும்
 ‘அபபடியே’ என்று சொல்லி, அப்பொழுது, அன்றிரவில்
 அம்முனிவராச்சிரமத்தில் வசிக்க எண்ணங்கொண்டார்.

தொண்ணூற்றேராஞ் சருக்கம்:

பரத்துவாசமாமுனிவர்

பரதரது சைநியததுக்கு விருந்தளித்தல்.

பரத்துவாசமுனிவர், அப்பொழுது, அவவாச்சிரமத்
 திலேயே வசிக்க எண்ணங்கொண்ட கைகே
 யியின் புத்திரரான பரதரை, விருந்தினரு
 க்குச் செய்யவேண்டிய சற்காரத்தின்பொ
 ருட்டு வேண்டினார். பரதா, முனிவரை
 நோக்கி, “காடடில் காயகிழங்குமுதலியவை கிடைப்பதால்,
 அருக்கியபாத்யங்கள்போலவே உமமால் விருந்துஞ்செய்
 யப்படடதே” என்றார்.

பின்பு, பரத்துவாசா, புனசிரிப்புடன் பரதரை
 நோக்கி, “உமமை எனவிஷயத்தில் மகிழ்ந்தவராக அறி
 வேன். யாதாயினும் ஒருபசாரத்தால் நீர் மகிழ்ந்தவ
 ராவீர் ஆயினும், உமமுடைய இச்சைநியததுக்கு உணவு
 செய்விக விருமபுகிறேன். ஆணேறே, எனவிருப்பம் எவ்

வாறிருக்கின்றதோ, நீர் அவவாறான விருப்பத்தை யடைய வுரியீர். நீர், சைநியத்தைத் தூரவிட்டிட்டு இங்கு வரக் காரண மென்ன? புருஷநிறசிற்றதவரே, நீர் படையுடன் கூடியவராய் இங்கு ஏன் வரவில்லை?” என்றார்.

பரதா, தமதுகைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அததபோ
 நிதியை நோக்கி, “பகவானே, தங்களிடம்
 சேனையை வெளி பயத்தால நான் சேனையுடன் வரவில்லை.
 யேவிட்டுவந்த காரணம் ஓர் அரசனாவது ராஜகுமாரனாவது ஒரு
 பொழுதும் ஆச்சிரமங்களில் வசிகும் தவ
 சிகளின் சமீபத்திற் சேனையுடன் போக்ககூடாதன்றோ? சிற்றத குதிரைகளும், போர்வீரர்களும், மதயானைகளும் பெருநிலத்தை மறைததுகொண்டு என்பின்வருகின்றன. அவைகள் ஆச்சிரமத்திலிருக்கும் விருக்ஷங்களையும் ஜலத் தையும் ஆச்சிரமபூமிகளையும் பாணசாலைகளையும் அழிக காம லிருக்கவேண்டுமென்று, நான் ஒருத்தனாகவே வந் தேன்” என மறுமொழி கூறினார்.

மகாரிஷியால் “சேன இங்குக் கொண்டுவரப்பட்ட
 சேனையை விருந் துக்கழைத்தல். பின்பு தமதுசேனையை யழைத்துவந்தார்.

அதன்பிறகு, முனிவா அக்கினிசாலையிற்புகுநது மூன்
 முனிவா விருநது றுதரம் ஆசமனமபண்ணி, இரணநிதரம்
 ககாகத்தேவதை வாயதுடைத்து, விசுவகருமாவை விருநத
 களை வேண்டிதல் ளித்தறகாகக் கூப்பிடலானார்:—

“நான் தேவசிறபியான விசுவகாமாவை யழைக்கி
 ரேன். அதிதிபூஜை செய்ய விரும்புகிறேன்; அதற்காக
 மனைமுதலியவைகளை யேறப்படுத்தவேண்டும். நான் இப்
 பொழுது இநதிரன், யமன, அக்கினி, குபேரன் ஆகிய
 உலோகபாலாங்களையும் அக்கினிமுதலிய தேவாங்களையும்
 கூப்பிடுகிறேன்; நான் அதிதிபூஜை செய்ய விரும்புகிறேன்;

அதில எனக்கு உதவி புரியட்டும். கிழக்குநோக்கிச்செல்லும் நதிகளும், மேற்குநோக்கிலும் நதங்களும், இப்பொழுது பூமிமுழுவதிலும் ஆகாசமுழுவதிலும் வரட்டும். இவைகளிற் சில மைரேயம் என்ற கள்ளையும், வேறு சில நன்றாக உண்டாக்கப்பட்ட மூவகையாயுள்ள சுரை என்ற கள்ளையும், மற்றுச்சில, குளிரந்தம் கருப்பஞ்சாற்றை யொத்து மிருக்கும் நீரையும் பெருக்கச் செய்யட்டும். நான், தேவகந்தருவாகளான விசுவாவசு, ஹா ஹா, ஹ-ஹ-ஹ என்பவர்களையும், தேவஜாதியிலும் கந்தருவஜாதியிலுமுள்ள அபஸர மாதர்களையும் பாடுவதனிமித்தம் எம்மருங்கிலும் அழைக்கிறேன். கிருதாசி, விசுவாசி, மிசிரகேசி, அலம்புச்சை, நாகதந்தை, ஹேமை, ஹிமை, அததிரி, கிருதஸ்தலை ஆகிய இவர்களும், இந்திரனிடத்துக் கிடடியிருப்பவர்களும் பிரமதேவரைக் கிடடியிருப்பவர்களுமாகிய அச்சரமாதர்களும் ஆகிய எல்லோரையும் அழைக்கின்றேன், அவர்களெல்லாரும் தங்களுடைய கருவிகளை எடுத்துக்கொண்டு தும்புருவுடன் வரவேண்டும். உத்தரகுருவிலிருப்பதும் தேவர்களுக்கு உரியதும் ஆடையாபரணங்களையே இலைகளாகக்கொண்டதும் எப்பொழுதும் தேவமாதர்களாகிய பழத்தைப் பெற்றதும் குபேரனுடையதுமான சைத்திரரத்மென்ற வனம், இந்தவனத்தில் வரட்டும் இங்குச் சந்திரபகவான், உண்பனவும் தின்பனவும் பருகுவனவும் நசுகுவனவும் ஆகிய சிறந்த உணவுகளின் மிக்க பலவகைகளையும், மரங்களினின்றித் தோன்றிய விசித்திரமான மாலைகளையும், சுரைமுதலிய பானங்களையும், பலவகை மாமிசங்களையும் கொடுக்கட்டும்” என இவ்வண்ணம் யோகத்தையும் தவத்தையும் ஒப்பில்லாத தேஜஸையு முடைய மாமுனிவா சிஷையென்ற வேதாங்கத்திற கூறியுள்ளபடி ஸ்வரத்தோடு கூடிய மந்திரத்தை ஜபித்தாரா.

கிழக்குமுகமாக இருந்து அஞ்சலிபண்ணிக்கொண்டு மனத்தினால் தியானமபண்ணும் அவரை, அந்தத்தேவ

தையகளெல்லாருந் தனித்தனியே யடைந்
 பிராத்தித்தடி-தாரகா பின்பு, மேனியில தீணடுவதால்
 எலலாரு சித்த மாதல வோவையைப் போக்குவதான காரற்று,
 மலயபருவத்ததையும் தாததுரபருவத்த
 தையும் அணைந்து நலலமணமபெற்று, சுககரமாயக குளிர்
 நது, இடைவிடாமல வீசிறுந்து, ஆகாயத்திலிருந்து நெருங்
 கிய பூமழைகள் பொழிந்தன, எலலாததிசையிலும் தேவ
 துந்துபியின் சததம் நிகழ்ந்தன, அபஸரமாதா ஆடினா;
 தேவகந்தருவா பாடினா, வீணைகள் ஸவரங்களை வெளி
 விட்டன மனத்தைக்கவாவதும் எலலாஸவரங்களிலும்
 நோமை பொருந்தியதும் லயமென்ற குணத்தை யுடைய
 தும் வீணைமுதலிய கருவிகளினின்று தோன்றியதுமான
 அவ்வொலி, ஆகாயத்திலுமபூமியிலுமிருக்கும் பிராணிக
 ளின் காதிற் புகுந்தது. மனிதர்களின் காதுக்குச் சுககரமான
 அந்தத் திவ்யசததம் அடங்கினவளவில, விசுவகருமாவின்
 செயலைப் பரதருடையசநியம் கண்டது அவ்வாசசிரமத்
 தில் ஐந்துயோஜனை தூரம், சமநிலமாகவும், நீலரத்தினங்க
 ளையும் வைரேயமணிகளையு மொத்த மிகுதியாயுள்ள இளம்
 புறகளால் நானமருங்கிலும் மறைக்கப்பட்டதாகவும் ஆ
 யிற்று அந்தவனத்தில, விலவம் விளா பலா குமமடி மா
 துளை நெல்லி தேமா இவை, பழங்களையுடையனவாய விளங்
 கின. உத்தரகுருவிலிருந்து அழைக்கப்பட்ட வனம், தேவ
 போகத்தையுடையதாய வந்தது. நதிகள், இருகரையிலு
 முள்ள பல மரங்களாற் சூழப்பட்டனவாய விளங்கின. அவ்
 வாசசிரமத்தில் நாலுபக்கத்திலும், தாழ்வாரம் போட்டு
 நடுவில இடமவிட்டிருக்கிற வெள்ளியவீடுகளும், யானைச
 சாலைகளும், குதிரைச்சாலைகளும், நெருக்கமானமாடமா
 ளிகைகளும், அழகிய தோரணங்களும், வெணமேகத்தை
 யொத்ததும் அழகிய தோரணத்தையுடையதும் வெண
 பூமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் திவ்யசநதனங்கள்
 பூசப்பெற்றதும் நாற்கோணமானதும் விசாலமானதும் படு

ககை, ஆசனம், சிவிகைமுதலியவாகனம் இவைகளையுடையதும் திவ்யமான எல்லாச்சுவைகளையும் பெற்றதும் திவ்யமான உணவுகளையும் ஆடைகளையுங் கொண்டதும் சித்தமாயுள்ள பலவகைச் சிறுநுணுக்களைத் தாங்கியதும் வெள்ளிய மாசற்ற கலங்களை யுடையதுமான அரணமனையும் வந்தன

கைகேயியின் புதலவரும் மகாபாகுவுமான பரதா, மகாமுனிவரால் உட்புகுமபடி கட்டளையிடப்பட்டவராய், சித்தமாயுள்ள ஆசனங்களை யுடையதும் சிறந்தபொருள்களைத் தாங்கியதும் அழகியமேலவிரியையுடைய சிறந்த படுக்கையைக் கொண்டதுமான அழகிய அவவீட்டிற புகுந்தாரா. புரோகிதர்களுடன் மந்திரிகளெல்லோரும், அவரைத் தொடர்ந்து சென்றார்களா, அமமாளிகையின் அமைப்பைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்களா பரதா, அங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்த அரசாக்குரிய ஆசனத்தையும், சிறந்தசாமரத்தையும், குடையையும் இராமரைப்போல எண்ணி, மந்திரிகளுடன் வலமவந்தாரா; இராமரைப்போல வெண்ணி ஆசனத்தைப் பூஜித்து, அங்கிருப்பவராக எண்ணப்பட்ட இராமரை வணங்கி, சாமரையை ஏந்திக்கொண்டு, அச்சிங்காசனத்துக்குச் சமீபத்தில் மந்திரிமார்க்காக இடப்பட்டிருந்த ஆசனங்களிலொன்றில் வீற்றிருந்தாரா. மந்திரிமாரா புரோகிதர்களா எல்லோரும், முறைப்படி வீற்றிருந்தார்களா அதன்பின், சேனாபதியும், பின்பு படமாடத்தலைவர்களும் தங்கினார்கள்.

பிறகு, அங்கு அமமுகூடத்தத்தில், பரத்துவாசருடையகட்டளையால், அளறுபட்ட பாயஸவீருந்து நதிகள் பரதரைக் கிடீன. அத்தபோ நிதியின் மகிமையால், அவற்றி னிருக்கையிலும் வெண்

சுதையுரிய அழகிய திவ்வியமான மனைகள் உண்டாயின. அமமுகூதத்ததிலேயே, பிரமதேவராலனுப்பப்பட்ட இருபதினாயிரம் அபஸரமாதாகள், திவ்யாபரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு வந்துசோந்தாக்கள் பொன்னுபரணங்களாலும் இரத்தினங்களாலும் முத்துக்களாலும் பவழங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவார்களும் குபேரனலனுப்பப்பட்டவார்களான இருபதினாயிரமாதாக்கள் வந்துசோந்தாக்கள் எவார்களா லீனையப்பட்ட புருஷன் பித்தன்போல காணப்படுவதே, அப்படிப்பட்ட இருபதினாயிரம்அபஸரஸ்திரீகள் நந்தவனத்தினின்று வந்துசோந்தாக்கள் சிறந்தவார்களும் சூரியனுடையகாந்தியையுடையவார்களான நாரதா துமபுரு கோபா ஆகிய கந்தருவவேந்தாக்கள், பரதரது முன்னேவந்து கானமபண்ணினார்கள் பரதரைக் குறித்து, பரத்வாஜமாமுனிவரின்கடடனையால, அலமபுசை, மிசரகேசி, புண்டரீகை, வாமனே இவாக்கள், மிகவும் நாததனமபண்ணினார்கள் பரததுவாசருடைய மகிமையால அந்தப் பிரயாகையில், தேவவனங்களான நந்தனாதிவனங்களிலும் குபேரனதுவனமான சைத்திரரதமென்றவனத்திலு முள்ள புஷ்பங்களெல்லாம் காணப்பட்டன விலவமரங்கள் மிருதங்கமடிப்பவார்களாயின; கலிமரங்கள் தாளமபோடுபவார்களாயின; விளாமரங்கள் நாததனஞ் செய்பவாக ளாயின. ஸரளம், பனை, திலகம், நகதமாலகம் இவைகள் கூனடைந்தது, குறளார்களாயின. சிமசுபை, நெல்லி, நாவல இவைகளும், காட்டிலுள்ள வேறுமரங்களும், மாலதி மல்லிகை ஜாதி முதலிய காட்டிலுள்ள கொடிகளும், பெண்களின் வடிவெடுத்துவந்து, பரததுவாசருடைய ஆசிரமத்தில், “கடகுடிப்பவாக்களே, இக்களஞ்சைக குடியுங்கள். பாயசத்தைப் பருகத்தொடங்கினவாக்களே, இப்பாயசத்தைப் பருகங்கள். பரிசுத்தமான மாமிசங்களை வேண்டுமெனவும் உட்கொள்ளுங்கள்” என்று கூறின. அழகிய நதிககரை

களில, ஓவ்வொரு புருஷரையும், அழகிய கண்களையுடைய ஏழெட்டிமங்கையா கிடடி, எண்ணெயமுதலிய வற்றால் உடம்பைப் பூசிப் பிடித்து, ஸநானமண்ணு வித்து, காலபிடித்து, அவர்களை யலங்கரித்து, ஏகாந்தத் தில பாணமண்ணுவித்தார்கள். மகாரிஷியின் மகிமையால் தோன்றிய வாகனங்காப்பார, குதிரைகளுக்கும் யானைகளுக்கும் ஓட்டக்கங்களுக்கும் கோவேறுகழுதைகளுக்கும் எருதுகளுக்கும் அவ்வவற்றிற்கேற்ற முறைப்படி தீனியிட்டார்கள் இருடியின்மகிமையால் தோன்றிய வரும் மிக்கபலமுள்ளவருமான வாகனங்காப்போர், இக்ஷ்வாகுவம்சத்தின் படாகளுடைய வாகனங்களை, கருமபு தேனுடனகூடியபொரிகள் இவற்றை, தூண்டி உண்பித்தார்கள். குதிரைபிடிப்போன் குதிரையை மறந்தான்; யானைப்பாகன் யானையை மறந்தான். அப்பொழுது, அசசேனை களித்து விவேகமற்று மகிழ்ச்சியடைந்ததாயிற்று. யானைவீரர்களும் குதிரைவீரர்களும் இரதிகளும் பதாதி களுமாகிய சைனிகர்கள் அவ்விருந்தைப் பெற்று எல்லா மனோரதங்களாலும் திருபதியடைந்து, செஞ்சாந்து பூசி, அபஸரமாதார்களுடன் கூடினவர்களாய், சுவாதந்திரிய மடைந்து, “நாங்கள் அயோத்திக்கும் போகமாட்டோம்; தண்டகவனத்துக்கும் போகமாட்டோம். பரதருக்குக் கேஷம் முண்டாகட்டும், இராமருக்கும் அவவாறே கேஷம்முண்டாகட்டும்” என்ற இமமொழியைக் கூறினார்கள் பரதருடன் வந்த ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்கள், மிக்ககளிப்பால் காஜஜித்தார்கள், “இது சுவாகம்” என்றுங் கூறினார்கள் சேனையைச்சேர்ந்த ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள், ஆடினார்கள், பாடினார்கள், சிரித்தார்கள், மாலை யணிந்துகொண்டு நான்குபக்கங்களிலும் ஓடினார்கள். பின்பு, அமுதத்துக் கொப்பான அந்த உணவை யுண்ட அவர்களுக்கு, திவ்யமானசிறுணடிகளைக் கண்டு, மீண்டும் உண்ணுவதில் புத்தி சென்றது. சேனையிலுள்ள ஆயிரக

கணக்கான வேலைக்காரிகளும், அடிமைப்பெண்களும், படா களின் மனைவிமராகளுமான அவர்களெல்லோரும், புதிய வஸ்திர மணிநது மிக்கசெருக்குக கொண்டார்கள். யானை களும் கோவேறுகழுதைகளும் ஓட்டகங்களும் குதிரைக் களும் எருதுகளும் மிருகங்களும் படசிகளும் முனிவரா லுண்டான உணவைவிட்டு வேறெனறை உட்கொள்ள விலலை. அங்கு, அழகுவஸ்திர முடித்தவனாகவாவது, பசி ததவனாகவாவது, மாசடைந்த தேகமுடையவனாகவாவது, புழுதிபடிந்த மயிரை யுடையவனாகவாவது ஒருமனிதனுங் காணப்படவில்லை அங்கு, மனிதர்கள், ஆட்டுமாமிசத் தாலும், பன்றிமாமிசத்தாலும், சிறந்த வியஞ்சனங்களின் கூட்டங்களினாலும், நன்றாய்ப் பழுத்த பழங்களுடன் சாக கரை முதலியவற்றைச் சோதனாக காய்ச்சின வெப்பமுள்ள ரஸங்களினாலும், பக்குவத்தினவேறுபாடுகளா லுண்டா கும மனததையுஞ் சுவையையுமுடைய பருப்புகளாலும், வெணமையான அன்னங்களாலும் நிரம்பியனவும், பூ வேலைசெய்யப்பெற்றனவுமான பொற்பாத்திரங்களை நான் மருங்கிலும் ஆசசரியத்துடன் கண்டார்கள் வனத்தின் இருமருங்கிலுமுள்ள கிணறுகள், அளறுபட்ட பாய்சத்தை யுடையனவாயின; முன்னமே காட்டிற் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த பசுக்கள், வேண்டிமளவு பால் கொடுப்பன வாயின; மரங்களும், நல்லதேனைச் சொரிவனவாயின; அங்கிருந்த வாடிகள் மைரேயமென்ற கள் நிரம்பினவும், குண்டத்திற் பக்குவமான மானின் மாமிசத்தாலும் மயி லினமாமிசத்தாலும் கோழியின்மாமிசத்தாலும் சூழப் பட்டனவு மாயின. ஆயிரம் அன்னதான குமபங்களும், லக்ஷம் வியஞ்சனபாத்திரங்களும், பத்துக்கோடி பொன் மயமான உண்ணுமபாத்திரங்களும் உண்டாயின. சுககு முதலியவைகள் சோந்த தயிர நிறைந்தனவான குண்டங் களும் சிறுகுமபங்களும் பெருங்குமபங்களுந் தோன்றின. கடைந்தது சிறிதுநேரமானதும், விளாமபழுத்தின மனததை

யுடையதும், வெணமையுள்ளதும், சுககு, மிளகு, திப
பிலி, ஏலம், இலவங்கம் முதலியவைசோந்ததும், 'ரஸா
லம்' என்ற பேரையுடையதுமான மோரால நிறைந்த
மடுக்களும், வெண்டயிர நிறைந்த வேறுமடுக்களும், சாக
கரைகலந்தது யவமெனறதானியத்தாறசெய்த படசியம்
நிறைந்த வேறு சில பாயஸமடுக்களும் தோன்றின மனி
தர்கள், நதியின் துறைகளில், நெல்லிமுதலியவற்றின் கல
கங்களையும், வாசனைப்பொடிகளையும், எண்ணெய வெநநீர்
முதலியவைகளையும் பாத்திரங்களில் வைத்திருக்கக் கண
டார்கள் அமமனிதர்கள், அங்கு நாற்புறத்திலும், மாசற
றனவும் கூாசங்களுள்ளனவுமான பலவிளக்குங் கொம்பு
களின் கூட்டங்களையும், மாசறற சந்தனச சேறுகளையும்,
குடலைகளிலிருப்பனவான துடைத்த கண்ணாடிகளையும்,
ஆடைகளின் கூட்டங்களையும், ஆயிரக்கணக்காயுள்ள இர
ட்டைகளான பாதுகைகளையும், செருப்புக்களையும், மை
வைத்திருக்குஞ் செப்புகளையும், சீப்புகளையும், ஸநாந்த
திறகு உரிய ஆசனங்களையும், ஆயுதங்களையும், விறகளையும்,
விசித்திரமான கவசம் முதலியவற்றையும், படுக்கைக்கள
யும், ஆசனங்களையும், யானை குதிரை ஓட்டகம் கோவேறு
கழுதை இவை தீனிதின்ற பின்பு குடிக்கவுரிய மடுக்கள
யும், நீலோதபலம் தாமரை இவைகளை யுடையனவும்
ஆகாசம்போல நிரமலமானவையும் சுத்ததீர்த்தமுள்ள
னவும் சுகமாக முழுகத்தக்கவையும் இறங்கச் சுகமான
துறையுள்ளவையுமான மடுக்களையும், நீலத்தையும் வைநீரி
யதையு மொத்த நிறத்தையுடையனவும் மிருதுவும் பசு
கள் உண்ண வுரியனவுமான புறங்களையும் நானமருங்கிலுங்
கண்டார்கள்.

அமமனிதர்கள், அமமகாஷி பரதருக்குச் செயததும்,
கனவையொத்ததும் ஆசசரியகரமுமான அவ்விருந்தைக்
கண்டு ஆசசரியப்பட்டார்கள். அழகிய பரத்வாஜாச்சிர
மத்தில், தேவர்கள் நந்தனவனத்தில் களிப்பதுபோல இவ

வாறு மகிழ்நதுகொண்டிருக்கும்பொழுது, அவ்விரவு கழிந்தது. அநந்திகளும், கந்தருவாகளும், அந்தச் சிறந்தமாதாரொல்லோரும், பரத்துவாசரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, வந்தவழியே திரும்பிப்போனார்கள். போகத்தாற் செருக்கிக் கள்ளாற களித்த மனிதர்கள், அநுபவகாலத்திலிருப்பவர்களேபோலவே யிருந்தார்கள்; திவ்யமான அகிற் சந்தனங்களைப் பூசினவர்கள் அவ்வாறே யிருந்தார்கள். மனிதர்களாற் கசக்கப்பட்டனவும் தனித்தனி எறியப்பட்டனவுமான பலவகையான திவ்யங்களான சிறந்தமால்கள், அவ்வாறே யிருந்தன.

தொண்ணூற்றிரண்டாஞ் சருக்கம் :
பரதா சித்திரகூடத்திற்குப் புறப்படுதல்,

அதிதிபூஜையைப் பெற்ற பரதா, அவ்விரவில பரிவாரத்துடன் வசுதது, பின்பு இராமரைக் காணவேணுமென்ற விருப்பத்தால் பரத்துவாசருடைய உபசாரவாததைத் திரததைப் பண்ணின அந்தப்பரததுவாசமுனிவர், தமது கைகளை அஞ்சலித்துக்கொண்டு வரும் மனிதரிற் சிறந்தவரான பரதரைக் கண்டு, “எமது ஆசிரமத்தில் உமக்கு இரவு சுக்மாகக் கழிந்ததா? மாசற்றவரே, உமமுடைய ஜனங்கள் என்னுடைய விருந்தில மகிழ்ந்திருக்கின்றார்களா? எனக்குச் சொல்லும்” என்றார்.

பரதா, அஞ்சலிபத்தம் பண்ணிக்கொண்டு ஆசிரமத்தினின்று வெளியிலவந்தவரும் மிகத்தேஜஸையுடைய வருமான முனிவரைநோக்கி, அவரைச்சேவித்து வினவலாறா : “பகவானே, தங்களால் மிகவும் திருப்திசெய்விக்கப்பட்டு, நிறைந்த சைவியங்களும் வாகனங்களும்

பரததுவாச
ரிடத்து விடை
கேட்டல்

முடையநான, மந்திரிகளுடன் சுகமாக வசித்தேன. பணிசெய்வோர் முதலிய எல்லோரும், சிரமம் தாபம் இவை நீங்கப் பெற்று, பூரணமான அனன்பானங்களையும் அழகிய வசிக் குமிடததையு மடைந்து, மிகவுஞ் சுகமாக வசித்தோம். ரிஷிகளிற சிறந்தவரே, பகவானே, நான் தங்களுடத்தில விடைகேட்கிறேன், என விருப்பின்படி நான் தமையனாருடைய அருகை யணைய, தாங்கள் சிநேகநகொண்ட கண்ணைக் கடைக்கித்தருளவேணும். தவத்தினமகிமையால் எல்லாச் சங்கதியையு முணர்ந்தவரே, தாமிரும் மகாத் மாவுமான அந்த இராமருடைய ஆச்சிரமத்தை எனக்குச் சொல்லுங்கள். அதற்கு வழி யெது? இங்கிருந்து அது எவ்வளவுதூரத்திலுள்ளது? இவற்றைப்பற்றியும் எனக்குச் சொல்லுங்கள்” எனறு கேட்பவரும், தமையனாரைப் பார்ப்பதற்கு வெகுஆவலகொண்டவருமான பரதரைப் பார்த்து, மிகக் தவததையுடைய வரும் மகாதேஜஸவியுமான பரததுவாசா,

சித்திரகூடத்
திறகுப் போகும்
வழி.

“ பரதமே, இரண்டரையோசனை தூரத் துக்கு அப்பால் நிரமாதுஷ்மான காட்டில், அழகிய குகைகளையும் காடுகளையு முடைய சித்திரகூடமென்ற பருவத் தம் இருக்கிறது. அதனுடைய வடபாகத்தில், பூத்தமரங்களுால் மறைக்கப்பட்டதும் பூத்து அழகிய காடுகளையுடையதுமான மந்தாகினியென்ற ஒருநதி இருக்கின்றது. அந்நதிக்குச் சமீபத்தில் சித்திரகூடமலை யுள்ளது. சிறியீர், அவ்விரண்டிற்குமநடுவில் பாணசாலை இருக்கிறது; அங்குத்தான், இராமலட்சுமணர்கள் வசிக்கிறார்கள்; இது திண்ணம் மிகப் பாகியசாலியே, சேனைகளுக்குத் தலைவரே, யானை குதிரை இரத்தம் இவைகளால் நிறைந்த சேனையை இங்கிருந்து நோ தெற்காகக் கொஞ்சதூரம் நடத்திப் பிறகு தென்மேற்குத்திசையாக நடத்தும். பின்பு, இராகவரைக்காண்பீர்” என்றனார்.

அரசாக்கரசராகிய தசரதருடைய மனைவிமாரா, இவ்
 வாறு பிரயாணத்தைக்கேட்டு வாகனத்
 தசரத மனை
 வரின மனை
 வியா முனிவரை
 வணங்கல
 தைவிடத்தகாதவர்களாக இருந்தும் வாக
 னத்தைவிட்டு, சேவிப்பதற்காக அத்
 தபோரிதியைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.
 அங்கு, இராமவிரகத்தால் மெலிந்து எளிமையை யடைந
 துள்ள கௌசலே, சுமித்திரையுடன், அம்முனிவரது
 பாதங்களில், உடம்புநடுங்க வணங்கினாள். தனது எண்
 னம் நிறைவேறப் பெறுதவளும் உலகத்தவரெல்லாரா
 லும் நிரதிகப்படுபவளுமான கைகேயி, வெகு வெட்கத்
 துடன் பரததுவாசமாமுனிவரை வணங்கினாள்; பகவா
 னுன் அநதமகாமுனிவரை வலமவந்து, எளியமனத்தின
 ளாய், பரதருடைய சமீபத்திலேயே அப்பொழுது இருந்
 தாள். பின்பு, உறுதியானவிரதத்தையுடைய பரதது
 வாசமாமுனிவா, பரதரைப் பார்த்து, “இராகவரே, உம
 முடைய தாயமாகளை ‘இன்னா இன்னார்’ என அறிய
 விருமபுகிறேன்” என்று வினவினா.

புத்திமானுன்பரத்துவாசரால் இவ்வாறு கேட்கப்பட
 டவரான பேசுவதிலவல்ல பரதா, கூப்பியகையராய்க்
 பரதா தமது
 தாயமாகளைப்
 பரதவாஜருக்குத்
 தெரிவித்தல்
 கூறலானா: “பகவானே, எளியவராகவும்,
 சோகத்தாலும் உபவாசத்தாலும் இளைத்
 தவராகவும், தருமதேவதையைப் போன்
 ரவராகவுங் காணப்படுகின்ற தந்தையின்
 பட்டமகிஷியான கௌசலையென்றபேரையுடைய இவா,
 விஷ்ணுவை அபிதிதேவி பெற்றதுபோல, பராகிரமத்
 துடன்கூடி யிருக்கும்படி சிங்கமபோற் செல்லும் நடை
 பொருந்திய மனிதப்புலியாகிய அநதஇராமரைப் பெற்
 றார். இக்கௌசலையாருடைய இடக்கையைப் பிடித்துக்
 கொண்டிருப்பவரும், வருத்தமடைந்தமனத்தையுடைமை
 யால காட்டின்நடுவில் வாடியபூக்களையுடைய காணிகார

விருக்ஷக்கிளை போனறவருமான இதேதேவியின் குமாராதாம், அசுவிந்தேவாகளை யொத்தவாகளும், வீராகளும், உணமையில் உறுதிகொண்டவாகளுமான லக்ஷ்மணசததுருக்கனாகள எவருடையகாரணமாக, அவ்விருபுருஷப்புலிகளும் உயிர மாயதற்கொத்த ஆபத்தை இக்காட்டில அடைந்திருக்கின்றார்களோ, புதலவரையிழந்த தசரத மன்னரும் சுவாகமடைந்தாரோ, அப்படிப்பட்ட கோப குணமுள்ளவரும், திருத்தப்படாத புத்தியையுடையவரும், கருவமடைந்தவரும், கட்டழகியாகத் தமமைக கருதுபவரும், செலவத்திற பேராசைகொண்டவரும், பெருந்தன்மையற்றவரும், பெருந்தன்மையுடையவா போலத்தோன்றுபவரும், கொடியவரும், பாவத்திற கருத்தானறியவரும், கைகேயியென்ற பெயருடையவருமான இவரை எனது தாயாக அறிமின. இவரால்தான் எனக்குப் பெரியவிசனம் நோந்ததென மெண்ணுகிறேன்” என மனிதப்புலியான அப்பரதா, இவ்விதமாகக் கண்ணீரால்தழுத்தழுத்த பேசுகின்ற கூறி, கண சிவநதுநிறகச் சினங்கொண்ட சாப்பம்போலப் பெருமூச்செறிந்தா

வெகுபுத்திமானாகிய பரததுவாசமாமுனிவா, அவவாறுகூறும் பரதரை நோக்கி, “பரதரே, உமமால், கைகேயி குற்றமுடையவராக நோக்கத்
 பரததுவாசா தககவரன்று, ஏனெனில், இராமரைக
 தேற்றதல காட்டுக்குத் துரத்தினது கடைசியில் நனமையாக முடியும். இப்பொழுது இராமரைக காட்டுக்குத் துரத்தினதால், தேவாக்களுக்கும், அசுராக்களுக்கும் ஆன்மாவையறிந்த ரிஷிகளுக்கும் நனமையே உண்டாகப்போகின்றது” என்று பொருள்பொருந்திய இவ்வார்த்தையை மறுமொழியாகக் கூறினா,

பரதர், அபிவாதநஞ்செயது பினபு, அமமுனிவரிடத்தினின்று ஆசீர்வாதமடைந்து, அமமுனிவரை வலமவந்து,

அவரிடம் விடைபெற்று, சைநியத்தைநோக்கிச் சித்த மாகுமபடி கட்டளையிட்டாரா.

பின்பு, பிரயாணஞ்செய்யவேண்டிய பலவகையான ஜனங்கள், பொன்னுல நன்குஅலங்கரிக்கப்பட்ட பலவகையான இரதங்களையும் குதிரைகளையுஞ் சோதது, அவற்றில் ஏறினார்கள். பொன்னுலாகிய கட்டுக்கயிறறை யுடையனவும் துவசத்தை யுடையனவுமான ஆணயான்களும் பெணயான்களும், மணியொலியுடன் கூடியனவாய், காகாலத்தில் மேகங்கள் எழுவதுபோல எழுந்தன. வாகனத்துக்கு உடையவர்கள், பெரியவையும் சிறியவையும் மிக்கவிலைபெற்றவையுமான பலவகையானவாகனங்களில் ஏறிப் பிரயாணப்பட்டார்கள் பதாதிகள், கால்களினாலேயே நடந்துசென்றார்கள். அப்பொழுது, இராமரைப் பாராக் விரும்பினவர்களான கௌசலேழுதலிய ஸதிரீகள், சந்தோஷத்துடன், உயர்ந்த அநேக வாகனங்களில் ஏறிக் கொண்டு சென்றார்கள். ஸ்ரீமான பரதா, இளஞ்சூரியனையும் இளஞ்சந்திரனையும் மொத்த காரதியையுடையதும், வசிட்டா முதலியோராரை கட்டளையிடப்பட்டதுமான அழகிய சிவிகையிலேறிப் பரிவாரத்துடன் சென்றார். கங்கையின் மேற்குப்பாகத்திலிருந்ததும் யானை குதிரை இரதம் இவைகளால் நிரம்பியதுமான அப்பெரியசேனை, மிருகங்களும் பறவைகளும் தங்கும் வனங்களைக் கடந்து, மலைகளிலும் நதிகளிலும் இளைப்பாறி, உயர்வெழுந்தமேகம்போலத் தென்திசையை மறைத்துக்கொண்டு சென்றது. அப்பொழுது, மிக்ககளித்ததும், யானைகளையும் குதிரைகளையும் போரவீரங்களையும் முடையதுமான பரதருடைய அசசேனை, மிருகங்களின்கூட்டத்தையும் பறவைகளின்கூட்டத்தையும் வெருட்டிக்கொண்டு, அம்மகாவனத்திற்புகுந்ததாய் விளங்கிற்று.

தொண்ணூற்றுமூன்றாம் சருக்கம் :
பரதர் இராமரது ஆச்சிரமத்தைக் காணுதல்.

காடடிலவசிகும மதிததபூதபதிகள, சென்றுகொண
டிருந்த அபபெருஞ்சேனையாற டீடிககப்
பிரயாணம் பட்டனவாய, தங்களுக்கூட்டங்களுடன்
ஓடின. கரடிகளும், புள்ளியையுடைய மானகளும், கலை
மான்களும், இதுவரையிலுங் கணடிலாத மனிதா முத
லியோரைக கண்டதால, காடுகளினகூட்டங்களிலும் மலைக
ளிலும் ஆறுகளிலும் நான்குபக்கங்களிலும் இமைகொட
டாத கண்களையுடையனவாய்க் காணப்பட்டன. தசரத
குமாரரும் தருமாதமாவுமான அந்தப்பரதர், ஒலியை
யுடைய பெரிய சதுரங்கசேனையாற சூழப்பட்டு, மனம்
கிழந்தவராய்ப் பிரயாணம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.
சமுத்திரத்தையொத்ததான மகாதமாவாகிய அப்பரதரு
டைய சேனை, காரகாலத்தில் மேகம் ஆகாயத்தை மூடி
யிருப்பதுபோலப் பூமியைமறைத்த அப்பொழுது, குதி
ரைக்கூட்டங்களாலும் மிக்கவேகத்தையுடைய யானைக
ளாலும் நிரம்பியதாய், நெடுநேரம் கண்ணுக்குப் புலப்படாம
லிருந்தது

ஸ்ரீமான அப்பரதர், வெகுதூரம் வழிகடந்து, மிகச்
சிரமமடைந்த வாகனத்தினராய், மந்திரிக
சேதிரகூடம் னிற சிறந்தவரான வசிஷ்டரைப்பார்த்து,
“என்னால் பரததுவாசரிடத்திலிருந்து எவ்வாறு கேட்கப்
பட்டதோ, அவ்வாறே காணப்படுகின்றது இவ்விடத்தின்
வடிவம். ஆகையால், நாம் பரததுவாசமா முனிவா சொன்ன
இடத்தை நிச்சயமாக யடைந்துவிட்டோம். இது சித்திர
கூடமலை இது மந்தாகினி நதி. இதோ கொஞ்சநூரத்
தில் காரமேகம்போற கறுத்த காடு விளங்குகின்றது.
இப்பொழுது, சித்திரகூடமலையின் அழகியதாழ்வரைகள்,

மலைகளையொத்த எனதுயானைகளால் இடிக்கப்படுகின்றன காரகாலத்துக் கறுத்தனவான கனத்தமேகங்கள் நீரைச் சொரிவதுபோல, மலைததாழ்வரையிலுள்ள இம் மரங்கள், பூக்களைச் சொரிகின்றன” என்றுகூறிப் பின்பு, “சததுருக்கனா, கின்னராகள சஞ்சரிக்ருந தலமாகிய இந் தப்பருவத்ததைப் பாரா. சமுத்திரம் சுருமீன்களால் நிரம்பியுள்ளதுபோல், இது, நான்குபக்கங்களிலும் மிருகங்களாற் பரவப்பெற்றுள்ளது. சைனிகர்களால் தூரத் தப்பட்டு விரைவானவேகத்தையுடைய இம்மான்கூட்டங்கள், சரத்காலத்துக்காற்றா லேவப்பட்ட ஆகாயத்திலுள்ள மேககூட்டம்போலத் தோன்றுகின்றன. மேகம்போல விளங்கும் தலைகடடுக்களையுடைய இச்சேனையிலுள்ள வீரர்கள், தென்னாட்டவாபோலத் தலைக்கணியாகப் பூக்களைச் சூடுகின்றனர். முன்னே ஜனங்களுடைய சத்தமின்றிக் கொடுந்தோற்றத்தை யுடையதாயிருந்த இவ்வனம், இப்பொழுது ஜனங்கள் நிறைந்திருப்பதால் அயோத்திபோல புலப்படுகின்றது. குதிரை முதலியவைகளின் குளம்புகளினூற் கிளப்பப்படுந் தூளி, ஆகாயத்தை மறைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றது, காற்று, எனக்கு விருப்பத்தைச் செய்வதுபோல, அதை வெகுவிரைவிற போக்குகின்றது. சததுருக்கனா, காட்டில் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றனவும் சிறந்தசாரதிகளைப் பொருந்தியனவுமான வெகுவேகமாக ஓடிவரும் இந்திரதங்களைப் பாரா. இவைகளால் வெருட்டப்பட்டு, விரைந்து தமது வாஸஸதலமான மலையிற்புகுகின்றனவும் சிறந்தஇறகு களையுடையனவுமான அழகாக்ககாணப்படும் மயில்களைப் பாரா இந்தத்தலம் மிகவும் மனத்தைக்கவாகின்றது, ஆகையால், தவசிகளுறையுமிடமாகிய இது, எனக்குப் பிரத்தியட்சசுவாக்கம்போல தோன்றுகிறது ஆணமான்களுடனும் பெணமான்களுடனும் கூடிய பல புள்ளிமாண்கள், பூக்களாற் சித்திரிக்கப்பட்டனபோல அழகாக விளங்கு

கின்றன சேனையிற் சோந்தவாகளில் தக்கவாகள, மனிதப்புலிகளான அந்தஇராமலட்சுமணர்களைக் காட்டில காணுமாறு தேட்டமும், புறப்பட்டமும்” என்றா

பரதருடையவாராததையைக் கேட்ட ஆயுதபாணிக
 கால்டில இராம ளும் சூராகளுமான புருஷர்கள், அக்காட
 ரது குடிலைத் திற புருந்தாராகள, பின்பு, புகையைபுங்
 தேடிபவர்களின கண்டாரகன. அவர்கள் தூமசிகையைக்
 அதுமானம் கண்டு திருமபிவந்த பரதரை நோக்கி,
 “மனிதநிலலாத இடத்தில் நெருப்பு இராது, ஆகையால்,
 இவ்விடத்திலேயே இராமலட்சுமணர்க ளிருப்பது நிச்சயம்.
 மனிதப்புலிகளும் சததுருக்களைத் தவிக்கச்செய்
 பவர்களுமான ராஜகுமாரர்கள் இங்கிலலாத பக்ஷத்தில்,
 இராமனையொத்தவசிகள் இங்கு நிச்சயமாய் இருக்கின்
 றாக ளென் றெண்ணுகிறோம்” என்றார்கள்

பகைவார்களின்வலமையை யடக்குபவரான பரதா,
 நியாயத்தை யுணர்ந்த அவர்களுடைய
 பரதரிட மனத்திற்குப்பிடித்த வாராததையைக்கே
 கட்டளை டம், அச்சைநியங்க ளெல்லாவற்றையும்
 நோக்கி, “நீங்கள் சததஞ்செய்யாம லிருங்கள். இங்
 கிருந்து இனிமேற் செல்லவேண்டாம். நானும் சுமந்திர
 நும் வசிஷ்டருமே செல்லப்போகின்றோம்” என்றா.

பின்பு, இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அவாக
 சேனை ளெல்லோரும் அங்கேயே நான்குபக்கத்தி
 கட்டளைப்படி லும் இருந்தார்கள். பரதரும், தூமசிகை
 நடத்தல் யிருந்த இடத்தில் கணவைத்தார. முன்
 னே புகையைக் கண்டும பரதரால் கட்டளையிட நின்றுத்
 தப்பட்ட அச்சேனை, விருப்பத்திற்கிடனான இராமரு
 டைய சோகை விரைவிற கிடைக்குமென்று அறிந்த
 தாய அப்பொழுது மகிழ்ந்திருந்தது

தொண்ணூற்றுநான்காஞ் சருக்கம் :
 இராமர் சித்திரகூடத்தைச் சீதைக்குச்
 காட்டுதல்.

தேவருக்கொப்பானவரும், அங்கு வெகுநாள வசித்
 தும் அப்பருவத்ததையும் அங்குள்ளவனத்தையும் புதிய
 வறறைப்போலக்கண்டு மகிழ்வருமான இராமா, காலைக்
 கடனை முடித்தபின்பு, சீதையை மகிழ்விக்கவும் அதனால
 தமது மனம் மகிழவும் விருப்பங்கொண்டு, சசிதேவிக்கு
 இந்திரன் காண்பிப்பதுபோல தமதுமனைவிகுச சித்திர
 கூடத்தைக் காட்டி, “மங்களகரையே, இராச்சியத்தை
 விட்டு வந்ததும், அன்பாகளை விட்டிருத்தலும், இரமணீய
 மான இப்பருவத்ததைப் பாராக்கும் என்னுடைய மனத்
 தை வருத்தவில்லை. மங்களகரையே, அநேகபறவைக்
 கூட்டங்களால் நிரம்பியதும், ஆகாயத்தைப் பிளந்த செல்
 வதுபோன்றுள்ளனவும் தாதுப்பொருள்களுடன் கூடிய
 னவுமான சிகரங்களால் அணியப்பெற்றதுமான இமமலையையப் பாரா. சிறந்த இமமலையினுடைய பலவகைத் தாதுப்
 பொருள்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இடங்களில் சில,
 வெள்ளியை யொத்திருக்கின்றன ; சில, இரத்தத்தை யொ
 த்திருக்கின்றன ; சில, பொன்னிறமமைந்த செம்பஞ்சின்
 நிறத்தை யுடையன ; சில, இந்திரநீலக்கலின்காந்தியை
 யுடையன ; சில, புஷ்பராகத்தையும் பளிங்கையும் தாழும்
 பூவையும் ஒத்திருக்கின்றன, சில, நடசத்திரம போலவும்,
 பாதரசம் போலவும் விளங்குகின்றன மிகப்பறவைகளு
 டன் கூடியதான இப்பருவதம், கொடியகுணமொழிந்த
 பலவகையான விலங்குகளின் கூட்டத்தாலும், புலி சிவி
 ற்கி கரடி இவைகளின் கூட்டத்தாலும் விளங்குகின்ற
 தது. இந்தமலை, மா, நாவல, வேங்கை, வெள்ளிலத்தி,
 பிரியாளம், பலா, தவம், அழிஞ்சில, பவியம், திநிசம், வில

வம, திருநகம், மூங்கில, காசமரி, அரிஷ்டம், வருணம், இலுப்பை, திலகம், இலந்தை, நெல்லி, கடம்பு, பிரம்பு, தநவநம், எலுமிச்சை முதலியனவான பூக்களையும் பலங்க ளையு முடைய நிழலைத்தருகின்ற அழகிய மரங்களாற் சூழப் பட்டதாய், அழகை வளாக்கின்றது. மங்களகரையே, கண்டமாத்திரத்தில் மயிர்ச்சிவிடப்படி உண்டாககுபவாக ளும், பரஸ்பரம் காத லுள்ளவாகளும், மிதுனமாய மன மகிழ்பவாகளுமான இம்மலைத்தாழ்வரையி லீருக்கும் கின் னராகளைப் பார. மரக்கிளையில தொங்கவிடப்பட்ட கத்தி களையும் சிறந்தஆடைகளையும், பார. வித்தியாதரஸ்திரீ கள் விளையாடும் அழகிய இடங்களைப் பார. இநதமலை, ஆங்காங்கு உயர்ந்ததலத்திலிருந்து பெருகுகின்ற மலை யருவிகளாலும் சுனைகளாலும் நீர்ப்பெருக்காலும், மதம் பெருகப்பெற்ற யானைபோல விளங்குகின்றது. பலவ கையானபூக்களின் மணங்களைத் தாங்கிக்கொண்டு குகை யினின்று தோன்றுங் காற்று, வீசி, நாசிகை திருபதி யடையும்படி எந்தமனிதனைத்தான மகிழ்வியாது? குற்ற மற்றவனே, நான் உன்னுடனும் லக்ஷ்மன்னுடனும் இங்கு அநேகவருஷம் வசிப்பேனையானால், அப்பொழுதும், நகரத்தை விட்டதன லுண்டாகுந் துக்கம், என்னை வருத் தாது. சிறந்த மடந்தாய், பலவகைப்படிப்பங்களையும் பல வகைப்பழங்களையும் பெற்று, இரமணீயமாக விளங்கி, பல வகைப்பறவைக்கூட்டங்களாற் சூழப்பட்டு, அழகியதாய், விசித்திரமான இநதச்சிகரத்தில் அகமகிழ்ந்தவ னாகிறேன் நான், இநதவனவாசத்தால், தந்தையின் வாக்கைஉண்மை யாக்குதலும் பரதனுடையபிரியத்தைச்செய்தலும் என்ற இரண்டுபயனை யடைந்தேன். வைதேகி, மனோவாக்காயங் களைத் தன்வசப்படுத்திகின்ற பலவகையான தென்றல், குயிலோசை, வண்டினொலி, மலாமுதலிய உத்தீபங்கள ளானபொருள்களைப் பார்த்துக்கொண்டு, என்னுடன்

சித்திரகூடத்தில் மனமகிழ்கின்றனையா? அரசி, என் முன னோகனும், பூர்விகராஜிவிஷிகளும், வனவாசமாகிற இதை, இசசரீரத்தைவிட்டபின் பு பிறவிகுமருநதாகச சொல லுகின்றனா சித்திரகூடமலையின் மிசகவிசாலமான கற் கள, கருமை பொனமை வெணமை செமமையாகிய நிறங களால் பலவகையாக நானசூபகங்ககளிலும் விளங்குகின் றன. சித்திரகூடமலையிலுள்ளனவும் தமதுஒளியால் அறி யத்தக்கனவும் ஆயிரகசணக்காய விளங்குகின்றனவுமான ஓஷதிகள், இரவில் அக்கினிஜவாலையோ லெரிகின்றன. நன்மடநதாய, இமமலையில், சில இடங்கள் வீடுபோலவும், சில இடங்கள் பூந்தோட்டம் போலவும், சில இடங்கள் ஒரேபாறைபோலவும் விளங்குகின்றன. சித்திரகூடபரு வதம், பூமியைப் பிளந்த கிளம்பி நிற்பதுபோல விளங்கு கின்றது. சித்திரகூடத்தின் இநதசசிகரம், நாற்புறத்திலும் அழகியதாய விளங்குகின்றது தாமரை யிதழ்களுடன் கூடியனவும் கீழாநெல்லி, சுரபுனனை, ஸதகரபுஷ்பம், பூஜ மரப்படை இவைகளை மேலவிரியாகக் கொண்டனவு மான காதலுடையவாகளினநல்லபடுகைகளைப் பார. நன் மடநதாய, காதலுடையவாகளால் கசக்கப்படும் அடிக் கப்பட்டுமுள்ள தாமரைமாலையையும் பலவகைப் பழங்களை யும்பார. பலவகையான கிழங்குகளையும் பழங்களையும் நீரையு ம்படைத்த இநதசசித்திரகூடபருவதம், அளகாபுரியையு ம் மாநஸஸரஸையும் உத்தரகுருவையும் அழகினால் வெல் லுகின்றது. சீதே, நலவழியில் சிறந்த நியமத்தாடன் நிற்கு ம் நான், இப்பதினான்குவருஷமும் உன்னுடனும லகூத் மணனுடனும இநதசசித்திரகூடத்தில் மகிழ்ந்திருந்து, பின்பு, ஜனங்களைப் பாதுகாத்தலை வளாக்கும் ராஜ சுகத்தை யடைவேன்” என்றா

ஃதொண் ணுற்றைந்தாளு சருககம்:
 இராமர் சீதையிடம் மந்தாகினிநதியை
 வருணித்தல.

அதன்பிறகு இராமா, சித்திரகூடப்ருவத்ததை
 னுட்பெ புறப்பட்டு, அழகியநீரையுடைய இரமணீயமான
 மந்தாகினிநதியைச் சீதைக்குக் காண்பித்
 தாரா. செந்தாமரைக்கண்ணரும் காதலி
 யுடன் கூடியவருமான இராமா, மிகக் அழகுள்ளவளும்,
 அழகிய சந்திரனையொத்த முகத்தினளும் விதேகராஜ
 ருடையபெண்ணுமான சீதையைப் பார்த்து, “விசித்திர
 மான மணற்குன்றுகளை யுடையதும், ஹமஸம் ஸாரஸம்
 இவைகள் பொருந்தப்பெற்றதும், தாமரைகளுடன் கூடிய
 துறையில முளைத்திருக்கின்றனவும் பூக்களும், பழங்களும்
 நிரம்பியனவுமான பலவகைமரங்களால் எல்லாப்பக்கத்தி
 லும் சூழப்பட்டதும், சூபேரனுடைய செளகந்திக்சரசு
 போல விளங்குகின்றதுமான மந்தாகினிநதியைப் பாரா.
 விலங்குகளின் கூட்டங்கள் குடித்தலாற் று கலங்கின நீரை
 யுடைய அழகிய துறைகள், இப்பொழுது எனக்குப்
 பிரீதியை யுண்டாக்குகின்றன காதலி, சடையைத்தரி
 த்து மான்தோலை அணிந்து மரவுரியை மேலாடையாகக்
 கொண்ட ரிஷிகள், மந்தாகினிநதியில் தக்ககாலத்தில
 மூழ்குகின்றனர். நீண்ட கண்களையுடையாய், கொடியவிர
 தத்தைக் கொண்ட வேறுமுனிவர்கள், இதோ கைகளை
 மேலே தூக்கிக்கொண்டு, நியமத்துடன் சூரியபகவானைக்
 குறித்து உபஸ்தாநஞ் செய்கிறார்கள் பருவதம், காற்றா
 லசைக்கப்படும உச்சியை யுடையனவும் நதியின் நான்கு
 பக்கங்களிலும் பூக்களை இறைப்பனவுமான மரங்களால்
 நாததனஞ்செய்ய முயலவது போலும். சில இடங்களில
 முத்துப்போன்ற ஜலத்தையுடையதும், சில இடங்களில

மணலதிட்டுக்களால் விளங்குவதும், சில இடங்களில் சித்
தர்களால் நிறைந்திருக்கப்பெற்றதுமான மந்தாகினிநதி
யைப்பாரா. வாயுவினால் உதிரக்கப்பட்டதால் நதிக்கரையில்
பரவியிருப்பனவான மலாக்கூட்டங்களைப் பாரா, நீர்நிலை
யடைந்து மிதக்கும் வேறுமலாக்கூட்டங்களையும் நீ பாரா.
கலயாணி, மனதைக்கவரு மொலியையுடைய சக்கரவா
கப்பறவைகள், அழகாகக் கூவிக் கொண்டு அம்மலாக்கூட்
டத்திலேறுகின்றன மனமொத்தவளே, சித்திரகூடவா
சம் பட்டணத்தில வசிப்பதினும் மிக்க இன்பநதருகின்
றது; மந்தாகினியின் தோற்றம், உன்னைக் காண்பதி
னும் அதிக சுககரமானது. தவம், ஐம்பொறியடக்கல்,
மனதைவெல்லல இவைகளுடன் பொருந்தியவாகளும்
மாசற்றவாகளுமான சித்தர்களாற் கலக்கப்பட்ட நீரையு
டைய மந்தாகினியில், எனனுடன் ஸநானஞ்செய்வாய். நன்
மடந்தாய், தோழியுடன் நீரில் மூழ்குவதுபோல, செந்தா
மரைகளையும் வெண்டாமரைகளையும் நீரி லமூந்தச் செய்து
கொண்டு, நீ, என்னுடன் மந்தாகினிநதியில் மூழ்குவாய்.
காட்டுவிலங்குகளை நாட்டுஜனங்களாகவும், சித்திரகூடபரு
வதத்தை அயோத்தியாகவும், இந்நதியைச் சரயூநதியாக
வுங் கருதுவாய் தருமாதமாவான லக்ஷ்மணனும் என கட்
டனாயில் நிற்கின்றான, வைதேகி, நீயும் எனக்கு அதுகூலை;
ஆகையால், நீவிரிநுவிரும், எனக்கு மகிழ்ச்சியை விளைக்கின்
தீர்கள் முக்காலமும் இந்நதியில் உன்னுடன் ஸநானஞ்
செய்து, தேன, கிழங்கு, கனி இவைகளைப் புசிப்பதால்,
எனக்கு அயோத்தியினமேலும் விருப்ப மில்லை; இராச்சி
யத்தினமேலும் விருப்பமில்லை வெகு அழகானதும், மான்
கூட்டங்கள் நிரம்பியதும், யானை, சிங்கம், குரங்கு இவைக
ளாற் குடிக்கப்படும் நீரையுடையதும், நன்றாகப் பூத்த பூக்க
ளைத்தாங்கும் மரங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டதுமான மந்தா
கினியில் ஸநானஞ்செய்வதால், சிரமம் நீங்கிச் சுகமடையா
தவா யாவா ?” என இவ்வண்ணம் நதியைக்குறித்து

அநேகவிதமாக ஒன்றைப்பற்றி மறவொருக விரிந்த வார்த்தையை மிக்க அனபோதி சொல்லிக்கொண்டு, கண்ணுக்கு மைபோற கறுததுத தோன்றுஞ்சித்திரகூடத்திற சஞ்சரித்தாரா.

தொண்ணூற்றாஞ் சருக்கம்:

லக்ஷ்மணர் பரதாமேல சந்தேகப்படுதல.

தருமாதமாவான அநதிராமா, இவவாறு மலை நதியைச் சீதைக்குக் காட்டிப் பிறகு, சீதையை நோக்கி, “இது மாசறந்து, இது சுவையுள்ளது, இது நெருப்பில வெந்தது” என இவவாறு சொல்லிக்கொண்டு, மாமசத்திலை அச்சீதையைத் தமது அதீனையாக்கிக்கொண்டு, மலை தாழ்வரையில் அச்சீதையுடன் வீற்றிருந்தாரா

இராமா அங்கு இவவாறிருக்கையில், சமீபத்தில் வரும் பரதருடைய சைனியதூளியும் சததமும ஆகாயத் தை யளாவித் தோன்றின இச்சமயத பரதா சைநிய கோலாகலம் தில, அப்பெருஞ்சததத்தால வெருண்டு, அச்சங்கொண்ட யூதபதிகளான யானைகள், கூட்டங்களுடன் மதங்கொண்டு திசைகளை நோக்கி யோடின. அநதிராமா, சைநியத்தாலுண்டான சததத் தைக்கேட்டாரா; மிகவும் வெருண்டோடும அநத அரச யானைகளெல்லாவற்றையுங் கண்டாரா.

இராமா, அவ்வொலியையும் ஓடும அநதயானைகளை யுங் கண்டு, விளங்குங் காரதியுடன் கூடிய லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து “லக்ஷ்மணா, இதை மரமேறிப் பாரா. சுமித்திரை, உன்னுல நன்மகனைப் பெற்றவரானா. பயங்கரமும இடிபோல கம்பீரமுமான பெருஞ்சததங் கேட்கின்ற தே, காட்டியானைக்கூட்டங்களும், காட்டெருமைகளும்,

மானகனும், சிங்கங்கனும் பயந்தோடுகின்றனவே, அரசனுவது அரசுமாரனுவது வேடடையாடக காட்டில வந்திருக்கிறானா? வேறு ஏதேனும் ஒருகொடிய விலங்கு வந்ததில்திரிகின்றதா? செளமித்திரி, நீ இதை யறிய வுரியாய். லக்ஷ்மணா, இம்மலை, படசிகளுக்கும் கடகக முடியாத்து இதையெல்லாம் உண்மையாய் விரைவில அறிவாய்” என்றா.

அந்தலக்ஷ்மணா, விரைந்து, பூத்திருந்த ஆச்சாமரத்திலேறி, எல்லாததிசைகளையும் பாரப்பலக்ஷ்மணருடைய கோபம் வராய், கிழக்குத் திக்கைப்பாராததார வடக்கு முகமாகப் பாரத்து, தோ, குதிரை, யானை இவைகள் நிரம்பியதும் சன்னத்தரான காலாட்களையுடையதுமான பெருஞ்சேனையைச் சண்டார. குதிரைகளாலும் யானைகளாலும் நிரம்பியதும் ரதத்வஜங்களால் அலங்கார மடைந்ததுமான சேனையை இராமருக்குத் தெரிவித்துப் பின்னும், “ஆயரே, அக்கினியை யவிகக வேண்டும், இல்லாவிடின, புகையை யடையாளமாகக் கொண்டு சேனை வந்துவிடும். சீதையும் குகையைச் சேரடும் விலலை நானேற்றுகள பாணத்தையும் கவசத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றனா மணிதப் புலியான இராமா, லக்ஷ்மணரைப் பாரத்து, “சுமித்திரையின்குமாரனே, நன்றாகப் பார. இச்சேனையை யாருடையதாக நினைக்கிறாய்?” என்றா இராமரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட லக்ஷ்மணா, அச்சேனையை அக்கினியைப்போல எரிப்பவாபோன்று சினைகொண்டவராய்ச் சொல்லுறறா. “கைகேயியின் புத்திரராகிய பரதா, பட்டாபிஷேகத்தை யடைந்து, இராச்சியம் நிஷ்கண்டகமாகும்பொருட்டு நமமிருவரையுங் கொல்ல வருகிறா, நிச்சயம். இதோ, இரத்ததில, உயாந்தகிளையுடன் கூடியதும் மிகப்பெரியதுமான மலையாததிமரத்தினாலாகிய துவசம் விளங்குகின்றது. குதிரைக்காரர்கள், வேகமாகச் செல்லுங்

குதிரைகளி லேறி, யதேசசையாக இவ்விடத்தை யடைகின் றார்கள். இந்தயானைப்பாக்காகும், வெஞ்சநதோஷத்து டன, யானைகளை யேறினவாகளாய்த் தோன்றுகிறார்கள். வீரரே, நாம, விற்பிடித்தவாகளாய்ப் பருவத்ததை யடை வோம், அல்லது, சன்னததாகளாகவும் உயரப்பிடித்த ஆயுதத்தினராகவும் இவ்விடத்திலேயே யிருப்போம். மலை யாததிகொடி, நமக்கு வசப்படுமா? இராகவரே, யாா நிமித்தமாகத் தங்களாலும் சீதையாலும் எனாலும் பெரிய விசனம் பெறப்பட்டதோ, யாாநிமித்தம் சாக்ஷதமான இராசசியத்திலிருந்து தாங்கள் நழுவினீர்களோ, அப்பர தரைப் பாப்பேனா? சததுருவாக வந்த இந்தப்பரதா எனக்குக் கொலலத்தக்கவரே இராகவரே, பரதரைக் கொலலுவதில் குற்றத்தை நான் காண்கின்றிலேன்; முத லில அபகாரஞ்செய்தவாகளைக் கைவிடுவதில் அதருமம் விதிக்கப்படவில்லை யன்றோ! இராகவரே, பரதா முதலில் அபகாரம் பண்ணினவா, தருமத்தையுங் கைவிட்டவா; இவரை நான் வதைத்தவளவில், தாங்கள் இவ்வுலகமுழுவ தையும் ஆளுங்கள். இராசசியத்தில் விருப்பங்கொண்ட கைக்கேயி, பாணையால முறிக்கப்பட்ட மரம்போல, எனால யுத்தத்திற் கொல்லப்பட்ட குமாரனை மிக வருந்தியவராய் இப்பொழுது காண்பா கைக்கேயியையும், மந்தரை முத லிய அவருடைய தோழிமார்களுடனும் பந்துக்களுடனும் கொன்றுவிடுகிறேன், பூமி, இப்பொழுது மகத்தான பாபத்தினின்று நீங்கட்டும். பகைவா்களுடைய மானத் தைக்கண்டிப்பவரே, இதுவரையில அடக்கப்பட்டகோபத் தையும் திரஸகாரத்தையும் நமது சததுருசையியத்தில், புதரில் தீயிடுவதுபோலச் செலுத்தப்போகிறேன். இப்பொழுது, எனதுகூரியபாணங்களால் சததுருக்க ளின் தலைகளை யறுத்துத்தள்ளி, அவாக ளிரத்தத்தால இந்தச் சித்திரகூடப்பருவத்தை நனைக்கப்போகிறேன். எனது பாணங்களாற் பிளக்கப்பட்ட மாபையுடைய

உயிராமாயநத குதிரைகளையும் யானைகளையும் வீரர்களையும், கொடியவிலங்குகள இழுககடமும். பெரிய யுத்தத்தில விறகளுக்கும் அமபுகளுக்கும் கொடுக்கவேண்டிய கடனை முன்னமே செலுத்திய யான, சேனையோடு கூடிய பரதரைக கொன்று இப்பொழுதும் கடனற்றவனாவேன்; இது தினணம்” என்றார்.

தொண்ணுற்றேழாஞ் சருக்கம் :

இராமா இலட்சுமணரைச் சாந்தப்படுத்தல்.

இராமா, முன்பு பரதரிடத்திற் பிரீதி யுள்ளவராயிருந்தும் அப்பொழுது அதற்குமாருக்க கோபம் வளரப்பெற்றவரும் சுமித்திரையின்குமாரருமான லக்ஷ்மணரைத் தேற்றி, “உசிதவிஷயத்தில் அமபு தொ
ராமா லக்ஷ்மண
ருக்குச் செய்த
உபதேசம்
டுபவனும் மிக்க அறிஞனுமாகிய பரதன
தானே விலலெடுத்து வருவானாயின, கேட
கத்தோடுகூடிய கத்தியினாலாவது விலலி
னாலாவது இப்போது நமக்கென்ன காரியம்? லக்ஷ்மண,
தந்தையின்வாக்கை உணமையாகக்கப் பிரதிஜைஞ்செய்த
நான், எதிர்த்துவரும் பரதனைக் கொன்று, பழியுடன்
கூடிய இராச்சியத்தால எனன் செய்யப்போகிறேன்?
நான், எனது பந்துக்களாவது மித்திரர்களாவது கேட
டைவதன்றி கிடைக்கும் பொருளை, விஷங்கலந்த சிற
றுண்டியைப்போல விருமபேன். லக்ஷ்மண, நான், அறம்
பொருளின்பங்களையும் பூமியையும் விருமபுவது, உடன்
பிறந்தவர்களான உங்களபொருட்டே; இந்நியமத்தை யான்
கடக்கமாட்டேன். லக்ஷ்மண, நான், உடன்பிறந்தவாக
ளுக்குச் செலவத்தைச் சோததற்காகவும், அவர்களுடைய
செலக்கியத்திற்காகவும், பகைமைக்குக் காரணமாயிருப்ப
தால் வெறுக்கத்தக்க இராச்சியத்தையும் விருமபுகிறேன்;

இது சததியமென்று ஆயுதத்தைத் தொடடுச சபதஞ் செய்கிறேன் சடலை யாடையாக்க கொண்ட பூமியை யடைதல எனக்கு அரியதன்று, ஆயினும் இவ்வாரிருக்க காரணம், அதருமத்தால் இந்நிரபதவியைப் பெறினும் நான் வேண்டே நென்பதே சததுருக்கலின்மானத்தைக் கண்டிப்பவனே, பரதனையும் உன்னையும் சததுருக்கன்னையு மின்றி எனக்குச் சுக்முண்டாயின, அதை, நெருப்பு நீருக் கடமும் ஆணேறே, வீரனே, 'உடன்பிறந்தவர்களமேல் அன்பு வைத்தவனும் எனக்கு உயிரினும்இஷ்டனுமான பரதன், அயோத்தியையையடைந்து, குலதருமத்தை நினை தது, நான் ஜானகிபுட்னும் உன்னுடனும் சடைதரித்தது மர வுரி யுதித்துக் காடுசென்றதைக்கேட்டு, அன்பினூற் கவரப் பட்ட மனத்தையும் துக்கத்தாற் கலங்கிய ஐம்பொறிகளையும் உடையவனாய், நமமைப் பாரக்க இங்கு வந்தான், வேறு வகையாக வரவில்லை' என்று நான் எண்ணுகிறேன். ஸ்ரீமா னுன் பரதன், தந்தாயான கைகேயியைக் கோபித்து, அரிஷ்டவாாததையைக் கடிந்து கூறி, தந்தையாரைத் தேற்றி, எனக்கு இராசசியத்தைக் கொடுக்க வந்தான். நம மைப் பரதன் பாரக்கவேண்டி வந்தானென்பதுதான் இக் காலத்திற்குத் தக்கது, ஏனெனில், இவன், நமமிடத்தில மனத்தினாலும் கெடுதியைச் சிறிதுஞ் செய்யான். இப் பொழுது பரதன் வந்ததைப்பற்றிச் சந்தேகங்கொள்ளும் உனக்கு, அவன் எப்பொழுதாவது தீமை செய்தது உண்டா? இவ்வாறு அச்சத்தை யுண்டாக்கும் வாக்கியமாவது கூறினது உண்டா? பரதன், உண்ணல் நிஷ்டிர மாயும் அப்பிரியமாயு முள்ள வாததை சொல்லத்தக்க வனல்லன், நீ பரதனைப்பற்றி அப்பிரியமாகக் கூறின, என்னைப்பற்றித்தான் அப்பிரியவாதத்தை கூறினதாகும். சுமித்திரையின் குமாரனே, ஓர் ஆபத்து நோந்தவள வில், பிள்ளைகள் தந்தையை எப்படிக் கொல்லுவார்கள்? உடன்பிறந்தவன் தனக்கு உயிரான உடன்பிறந்தவனை

எவ்வாறு கொல்லுவன் ? நீ இராசசியத்தின்பொருட்டு இவ்வாரததையைக் கூறுகின்றாயாகிலு, நான் பரதனைக் கண்டவுடன் ‘இராசசியத்தை இவனுக்குக் கொடு’ என்று கூறுவேன் லக்ஷ்மண, என்னால் மனப்பூர்வமாயல்லாமல் இவ்வாறு கூறப்பட்டானேயாயினும் பரதன், உண்மையாய் ‘ஓம்’ என்றே சொல்லுவான்” என இவ்வார்த்தையை யுங் கூறினா

தருமசீலரான உடன்பிறந்தவரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவரும், அந்த இராமருடைய நன்மையையே நாடி நிற்பவருமான லக்ஷ்மணர், நாணத்தால் தமது உறுப்புக்கள் ஒடுங்குபெற்றன அவர் சொன்ன வாக்கியத்தைக் கேட்டு, லக்ஷ்மணர் நாணங்கொண்டவராய், “தந்தையாரான தசரதா தாமே, தங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கின்றாரென் றெண்ணுகிறேன்” என்று மறுமொழி கூறினா.

தருமத்மாவான இராமா, நாணங்கொண்ட அந்த லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து, “மகாபாகுவும் எனது தந்தையும் ஸ்ரீமானுமான தசரதா, சுகத்திற்கு உரிய வாகளான நமமை நினைத்து, வனவாசதுக்கதையுஞ் சிந்தித்து, நமமைக் கண்டுபோக வந்தார் அல்லது, நமமை வீட்டிற்கு அழைத்துப்போக வந்திருக்கின்றார், நிச்சயம் அல்லது, எப்பொழுதுஞ் சுகத்திலேயே யிருந்த இச்சீதையைக் காட்டிலிருந்து அழைத்துப்போவார். வீரனே, நற்பிறப்பையுடைய அழகான சிறந்த குதிரைகளிரண்டும் வாயுவேகமுள்ளனவாய் இதோ விளங்குகின்றன. சைவியத்தின் முற்புறத்தில், பெரிய வடிவத்தையுடையதும் புத்திமான் தந்தையினுடையதுமான சத்துருஞ்சயமென்ற பெயருடைய முதியவரனை அசைந்துவருகிறது. மகாபாகுவே, தந்தையாரின் லோகோத்தரமான அந்தத்திவ்விய

வெண்குடையைக் காண்கின்றிலேன, அதனால், தந்தை விஷயத்தில் ஐய முண்டாகின்றது. மரத்தினதுனியை விட்டு இறங்கு. லக்ஷ்மணா, நான் சொல்லுவதைக் கேள்” என இவ்விதமாகச் சொன்னா சகதுருசைநியத்தை வெலப்பவரான லக்ஷ்மணா, அந்தஆச்சாமரத்துச்செயி லிருந்து இறங்கி, கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு இராமருடைய பக்கத்தில் நின்றா.

“இராமருடைய ஆச்சிரமத்துக்கு உபத்திரவம் உண்டாகக் கூடாது” என்று கட்டளையிடப்பட்ட சேனை, அம்மலையின் நாற்புறத்திலும் வசித்தது யானை, குதிரை, இரத்தம் இவைகளால் நிரம்பிய பரதாசேனை, பரதா சேனையை நிறுத்தலுக்குப் பருவத்தின் ஒன்றரையோஜனையளவு தூரம் மண்டலாகாரமாக வியாபித்திருந்தது. நீதிமானுபரதரால் நன்றாகப்பழக்கப்பட்ட ஆச்சேனை, தருமத்தை முன்னிட்டுச் செருக்கற்று, இராமருடைய அநுகரிக முண்டாவதற்காகச் சித்திரகூடத்தின் சமீபத்தில் தங்கி விளங்கிற்று.

தொண்ணூற்றெட்டாஞ் சருக்கம் :

பரதர்முதலியோர் காலால் நடந்து

இராமருடையஆச்சிரமத்தைத் தேடுதல்.

மனிதர்களிறகிறந்த பிரபுவான பரதா, தமதுசைநியத்தை நிறுத்திவிட்டு, தந்தையின்வசனத்தை நிறைவேற்றுவதை முக்கியமாகக்கொண்ட இராமரையோடும் பரதா இராமரைத் தேடுதலுக்கு மறைத தாள்களினால் நடந்து கிட்ட விரும்பினா தக்கதலத்தில் சேனையை நிறுத்தினபின்பு, மகாபாகுவும் ஆனேறும் மிக்ககாந்தியையும் வணக்கத்தையு முடையவருமான பரதா, உடனபிறந்தவரானசத்துருக்கனரைப் பார்த்து, “சௌமய

னே, மனிதக்கூட்டங்களுடன் இந்த வேடமெவரோடுங் கூடியவனாய், விரைவில் இவ்வனத்தில நாற்புறத்திலும் தேடிப் பாரா. குகரும், விறகளும் கத்திகளும் பிடித்து நிறகும் தமது ஆயிரம்பநதுக்களாற் சூழப்பட்டவராய், இராமலட்சுமணர்களைத் தாமே இவ்வனத்தில தேட்டமெ. நானும், மந்திரிமார நகரத்தாராகள குருக்கள அநதணா கள இவாகளாற் சூழப்பட்டவனாய், இக்காடுமுழுவதும் காலாற் சஞ்சரிக்கப்போகிறேன் எதுவரையில் நான் இரா மரையாவது, மகாபலம்பொருந்திய லக்ஷ்மணனையாவது, வெகுபாக்கியசாலிரியாகிய சீதையையாவது பாராமலிருப் பேனே, அதுவரையில் எனக்குத் துக்கசாநதி யுண்டாகாது. எதுவரையில் சந்திரனபோன்றதும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களை யுடையதுமான அழகான தமையனா முகத்தை நான் பாராமலிருப்பேனே, அதுவரையில், எனக்குத் துக்க சாநதி யுண்டாகாது எதுவரையில் மஹாராஜலக்ஷணங் கள பொருந்திய தமையனாரினபாதங்களைத் தலையாலதாங்க வில்லையோ, அதுவரையில், எனக்குத் துக்கசாநதியுண்டா காது எதுவரையில் தகப்பனா பாட்டனா முறையாக வந்த இராச்சியத்தில், இராச்சியத்திற்குஉரிய இராமா, அபிஷேகஜலத்தால நீராடியவராய் இருக்கவில்லையோ, அதுவரையில், எனக்குத் துக்கசாநதி யுண்டாகாது எவன் மாசற்ற சந்திரனை ஓத்ததும், தாமரைபோன்ற கண்களை யுடையதும், மிக்ககாந்தியைக் கொண்டதுமான இராமரு டைய முகத்தைக் காண்கின்றனே, அச்சுமித்திரையின் குமாரன் பயன் கைகூடப்பெற்றவன் எவா, கடலவரையி லுமுள்ள பூமிக் குத் தலைவரான இராமரைப் பினதொடா நது செல்கின்றாரோ, ஜநகாபுத்திரியான அநதவைதேகி யாரா, மகாபாக்கியமுள்ளவா, பயன் முற்றப்பெற்றவா. நநதனவனத்தில் குபேரனபோல எதில காகுஸ்தா வசிக் கின்றாரோ, இமயமலைக்கொப்பான அநத இச்சித்திரகூட பருவதம் அழகானது மகத்தான காந்தியையுடையவரும்

ஆயுதமேநதுபவரிற் சிறந்தவருமான இராமா வசிப்பதால், கிடடுதற்கரியதும் கொடியவிலங்குகளுக்கு உறையிடமு மான இடகாடு, செய்யவேண்டியதொழிலைச் செய்தது” என இவ்வாறு சொல்லி, பெருங்கானனத்தில்தாள்களினு லேயே புகுந்தாரா. பேசுவதில் வல்ல அப்பரதா, மலைத் தாழ்வரையி லுண்டான உச்சியிற்பூததுள்ள மரக்கூட் டங்களின் நடுவாற சென்றா

அப்பரதா, சித்திரகூடமலையிலுள்ள பூததிருக்கும் ஆச்சாமரத்தினமீது ஏறி, இராமராசசிரமத் திலிருக்கும் அக்கினியினது உயர்வெழும் பும புகையைக் கண்டாரா. அதைப் பாரத் து ஸ்ரீமானுன பரதா, “இங்கு இராமா” என அறிந்து, சுற்றத்தார்களுடன் ஆநந்தத்தாற் பரவச ரானா, சமுத்திரத்தின கரையை யடைந்தவன போல வும் ஆனா. மகாதமாவான அப்பரதா, சித்திரகூடமலையிலுள்ள புண்ணியஞ்செய்த ஜனங்களுடனகூடிய இரா மாசசிரமத்தை, அங்கிருந்தஜனங்களால் கேட்டறிந்து, இராமரைத் தேட உடன்கொணடுவந்த சேனையையும் நிறுத்தி, குகளுடன் கூடியவராய விரைந்து சென்றா

தொண்ணூற்றொன்பதாஞ் சருக்கம்:

பரதா இராமரைச் சோதல்.

தமையனாரிடத்து அனபுள்ள பரதா, தமதுசேனையை நிறுத்தினபின்பு, தமதுதமையனரைப் பாரக்க ஆவ

பரதசத்தருக் லுடையவராய, அப்பொழுது, “எனது கன சுந்திரா தாயமாகி விரைவில் அழைத்துவா கள் இராமரைக் குங்கள்” என்று வசிஷ்டமகாரிஷியிடஞ் சொல்லிவிட்டு, சத்தருக்கனருக்கு இரா

மாச்சிரமத்தின் அடையாளங்களைச் சுட்டிச் சுட்டிக்கொண்டு முன்னே விரைந்துசென்றா சுமந்திரரும், சததுருக கனரை அருகிற பின்தொடாநது சென்றா, இராமரைக் காண்பதில் ஆவல, பரதருக்குப்போல சததுருகனருக கும சுமந்திரருக்கும் உள்ளதொன்றே

செனறுகொண்டே யிருக்கும் ஸ்ரீமானுன பரதா, தவசிகளி னிருப்பிடத்திற்கு நடுவிலுள்ள பரதா இராமாச சிரமத்தை ஊசுத் தல தும இலைகளால் வேயப்பட்டதுமான பெருஞ்சாலையையும் அதனமத்தியில் எப்பொழுதுந் தங்கியிருத்தற்பொருட்டுச் செயத சிறியபாணசாலையையும் அடையாளத்தால ஊகித்தார பரதா, அப்பொழுது, அப்பாணசாலையின் முன்புறத்தில், வெடும்பொருட்டு வைத்திருக்கும் விறகுகளையும், பறித்து வைத்திருக்கும் புஷ்பங்களையும் கண்டார். நீர்நிலையினின்று ஆச்சிரமத்தை யடைந்த லக்ஷ்மணருடன்கூடிய இராமா ஆங்காங்கு மரங்களில் தருப்பைமரவுரிகளாற்செய்த அடையாளங்களைக் கண்டார் பரதா, அவ்வனத்தில் குளிராகாயவதற்காகக் குவித்திருப்பனவும், மான எருமைக்கடா இவைகளினுடையனவும், மிகக் உலர்ந்தனவுமான அதிகமான காட்டுவறட்டியின் குவியல்களைக் கண்டார் இவ்வாறு இவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே செல்லும் மிகக் காந்தியுள்ளவரும் மகாபாகுவுமான பரதா, வெகுசந்தோஷத்துடன், சத்துருக்கனரையும் மந்திரிமாகளெல்லாரையும் பார்த்து, “பரத்துவாசமகாரிஷி சொன்ன இடத்தை, நாம் சோந்தோமென்று எண்ணுகிறேன். இவ்விடத்துக்குச் சமீபத்தில் மந்தாகினிநதியுள்ளதென்று நினைக்கிறேன். உயரமுள்ளவிடங்களில் மரவுரிகள் கட்டப்பட்டிருப்பதால், இவ்வழி, சாயங்காலமமுதலியவேளைகளில் வேண்டிய உணவுமுதலியவைகளைக் கொண்டுவதற்குச் செல்ல விரும்பிய லக்ஷ்மணனாற் செய்யப்பட்ட அடையாள முடையதா யிருக்கலாம் இது, பெரியதந்தங்களையும்

மிக வலிமையையுமுடைய ஒன்றுக்கொன்று பார்த்துக் காஜஜிக்ரும யானைகள் சஞ்சரிக்குமிடம், ஆகையால், யானைகளால் வழி கலைந்துவிடுமென்று அவ்வழிகளை யுணர் அடையாளங் கட்டப்பட்டிருக்கிறது வனத்தில் தவசிகள் எப்பொழுதுங் காக்கவிருமபுகின்ற அக்கினியின் புகை, இங்கு நெருங்கிக் காணப்படுகின்றது. வந்தவர்களுக்கு மந்திரோபதேசஞ் செய்துகொண்டு மகாரிஷி போலிருக்கும் மனிதப்புலியான இராகவரை, இவ்விடத்தில் மன மகிழ்ந்து காண்பேன்” என்றார்

பின்பு பரதா, ஒருமுகூதத்தையில் மந்தாகினியின் அருகிலுள்ள சித்திரகூடத்தையடைந்து, உடன் வந்த அசனத்தைப் பார்த்து, “புருஷப்புவியும் ஜனங்களுக்குத் தலைவருமான இராமா, வீரசனத்தில் விருப்புடையவராய், நிர்சசனமாகிய காட்டை யடைந்து தரையில் வீற்றிருக்கிறார்! என பிறப்பும் உயிரவாழ்க்கையும் பழிககத்தககன். ‘லோக நாதரும் வெகுநாறியுடையவருமான இராகவா, பரதனபொருட்குத் துன்பமடைந்து, வனத்தில் வசிக்கிறார்!’ என்று உலகத்தால் நிரதிக்ஷபபடும நான், அவருக்கு அன்புண்டாகுமாறுசெய்ய, அந்தஇராமாதாள்களிலும், சீதை லக்ஷ்மணன் இவர்கள்தாள்களிலும் பணிவேன்” என இவ்வாறு கூறிப் புலம்பின இராமா குடில வராய், அக்காட்டில், பெரியதும், பரிசுத்தமானதும், மனோகரமானதும், ஆச்சா பனை அசுவகாணம் என்ற இவைகளின் மிகக்இலைகளால் வேயப்பட்டதும், விசாலமானதும், யாகசாலையிலுள்ள வேதிபோல மிருதுவான தருப்பைகள் பரப்பப்பட்டதும், இந்திரதனுசுபோல் விளங்குவனவும் மிகப்பெரியனவும் பின்புறத்தில் பொன்றா செய்ப்பட்டனவும் பகைவரை வதைக்க வல்லனவும் மிகக் உறுதியை யுடையனவுமான விறகளால் விளங்குவதும, விஷாக்கினியை வெளியுமிடும் முகத்தையுடைய சருப்

பங்களாலபோகவதியென்றபட்டணம் விளங்குவதுபோலச் சூரியகிரணங்களையொத்தனவும் பயங்கரமானவையும் அம் பறத்தூணியிலுள்ளனவுமான பாணங்களால் விளங்குவதும், பொன்னுறையுள்ளனவான இரண்கித்திகளால் சோபிப்பதும், பொற்பொட்டுக்களால் விசித்திரமான இரு கேடயங்களால் விளங்குவதும், பொன்னுல விளங்கும் விசித்திரமான நாணிநுலடிபடுவதைத் தடுக்குங்கருவி, விரற்சட்டை இவைகளுடன் கூடியதும், சிங்கத்தின் குகை மான்களால் கிட்டமுடியாதவாறுபோலப் பகைவராற கிட்ட முடியாததுமான பாணசாலையைக் கண்டா. பரதா, அந்த இராம நிருப்பிடத்தில் வடகிழக்குத் திசையாக விசாலமாயுள்ளதும் எரியுமக்கினியைக் கொண்டுள்ளதுமான புண்ணியமான வேதியையுங் கண்டா.

பரதா, பெரிய தேஜோருபம் தோன்றினபடியால் ஒருமுகாததகாலம் உற்றுநோக்கி, பின்பு தமது குரவரும பாணசாலையிலவீற்றிருப்பவரும் ஜடா இராமரைப் பரதா மண்டலதாரியுமான இராமரைக் கண்டா. தூரத்தினின்று காணல். மான்தோல தரித்தவரும், மரவுரியுதிதவரும், நான்குபக்கங்களிலுங் கொழுநது விட்டெரியுந தீப்போல ஒளியாற சூழப்பட்டவரும், சிங்கத்தின் பிடரிபோன்ற பிடரியையுடையவரும், நீண்ட கைகளையுடையவரும், தாமரையை யொத்த கண்களையுடையவரும், கடலவரையிலுமுள்ள பூமிகுத் தலைவரும், தாமிஷ்டரும், மகாபாகுவும், அழிவற்ற பிரமதேவாபோலிருப்பவருமான அந்தஇராமா, தருப்பை பரப்பப்பட்ட பூமியில், சீதையுடனும் லக்ஷ்மணருடனும் வீற்றிருக்கக் கண்டா.

மிக்க பாக்கியசாலியும் கைகேயியின்குமாரரும் வெகு தருமாதமாவதுமான பரதா, அவரைக் கண்டு, சோகத்தா

பரதா ஸம் துககததாலும சூழப்பட்டவராய,
 பரிதாபம் அவரைநோக்கி யோடினா பரதா, கண்ட
 வுடன, துகாததால வருததமடைநது, துயரத்தைப்பொ
 றுக்கச சாமாததிய மற்றவராய, கண்ணீரால் தழுதழுத்த
 வாசுகிற புலம்பி, பின்பு கொஞ்சந லதரியமடைநது,
 “சபையில் ஜனங்களாற் சேவிககததரகவரால என் தமைய
 னா, காட்டிலுள்ளவிலங்குகளாற் சேவிககப்பட்டவரா
 யிருக்கிறா! முன்பு எவா, அநேகமாயிரமவிலையுள்ள
 ஆடைகளையணிய உரியரோ, அவா, இங்கு மான்தோலைத்
 தரித்தது தவசிசனின தருமத்தை யதுஷ்டி நதுக் கொண்டி
 ருக்கிறா! எவா, பலவகையான விசித்திரமலகளை யணிந
 தாரோ, அநதிராமா, இநதசசடாபாரத்தை எவவாறு
 வகிக்கிறா? தருமத்தினகூட்டம் சாஸ்திரமுறைப்படி
 செய்த யாகங்களால் எவரை அடைநத்தோ, அவா, தேகத்
 தைவருத்துவதாலுண்டாகுந தருமத்தைத் தேடுகிறா! ஆ!
 எவாமேனி, மிகஉயர்ந்த சந்தனத்தாற் பூசப்பட்டதோ,
 அப்பெரியவாமேனி, புழுதியாற் பூசப்படுகின்றதே! சுகத்
 திறகுஉரிய இராமா, எனப்பொருட்டு இததுக்கத்தை யடைந
 தாரா உலகத்தவராற் பழிக்கப்படுவதான கொடிய என
 னுடைய உயிர பழிக்கத்தக்கதே” என இவ்வாறுபுலம்பி
 எளிமையையடைநது, முகமாகிய கமலத்தில் வோவைநீர்
 வடிய, இராமருடையதிருவடிகளை யடையாமல் விழுந
 தார! வெகு பலம்பொருந்தியவரும ராஜகுமாரருமான பர
 தா, துககததால தபிக்கப்பட்டவராய, ஒரு
 பரத சததுருக கனாகள இராமா தரம “ஐயா” என்று சொல்லி, மீண்டு
 தாளில் வீழல ஒன்றையுஞ் சொல்ல விலலை அப்பரதா,
 கண்ணீராலத்திக்கப்பட்ட கண்டத்தை
 யுடையவராய, புகழ்பெற்ற இராமரைக் கண்டு, பின்பு
 “ஐய” என்கூவி, அப்பொழுது மேலவாரத்தை
 சொல்ல வல்லவராகவிலலை. சததுருக்கனரும், புலம்பிக
 கொண்டு இராமாதிருவடிகளை வணங்கினா. இராமரும்,

அவ்விருவரையும் அணைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் வடித்தார். பிறகு, ஆகாசத்தில் சூரியசந்திரா சுகரபிருஹஸ்பதிகளுடன் சோவதுபோல, அரண்யத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்கள், சுமந்திரா குகா இவர்களுடன் சோந்தார்கள் காடடிவசிப்பவரெல்லோரும், அப்பெரியகாடடிவ யானை யரசையொத்தவர்களும், ஒன்று சோந்தவர்களுமான அவ்வரசாக்களைப் பார்த்து, சந்தோஷத்தை விடிக் கண்ணீர் வடித்தார்கள்.

நூறஞ் சருக்கம்:

இராமர் கேஷம்ம்விசாரிக்கும்வியாஜத்தால
ராஜ்யரக்ஷணநீதியைப் பரதருக்கு
உபதேசித்தல்.

இராமா, சடைதரித்து மரவூரி யுதித்து அஞ்சலியுடன் பூமியில்விழுந்து பராகவழங்காமலசந்தியாகாலத்துச் சூரியனை யொத்த பரதரைக்கண்டா. இராமா, நிறமமாரிய முகத்தோடு மெலிவடைந்த தமது உடன் இராமபரதரைத் தழுவுவ பிறந்தவரான பரதரை இன்னொருவராக அறிதல் அறிந்து, கைகளால்தூக்கி, அப்பரதரை உச்சிமோந்து, கட்டிக்கொண்டு, தமது மடிமேல் வைத்து வெகு அன்புடன் கேட்கலானா:—“குழந்தாய், நீ காட்டுக்கு வந்தபடியால் கேட்கிறேன்; உனதுதந்தை எங்கேபோனான்? அவர்உயிருடனிருக்க, நீ காட்டுக்குவருதல் தக்கதன்று. ஆசசரியம்! நிறம மாறுபாட்டதாலும் மெலிவடைந்த தேகத்தாலும் இன்னொருவரைக் கண்டறிய முடியாதவனும் வெகு தூரத்திலிருந்து வந்தவனுமான உன்னை வெகு காலத்திற்குப்பின்பு இக்காட்டிற்கு காண்கிறேன். குழந்தாய், காட்டிற்கு ஏன் வந்தாய்? குழந்தாய்,

நீ இங்குவந்ததால், அரசா பிழைத்திருக்கிறாரா? எரியவ ராய லோகாநதரத்தை யடையாமலிருக்கின்றாரா? பாகஞ் செயய உரியவனே, சிறியவனான உன்னுடைய உறுதியான இராசசியம் கைசோராம லிருக்கின்றதா? குழந்தாய், சத தியத்திற்பராககிரமமுள்ள தந்தைக்குப் பணிவிடை செய கின்றனையா? உண்மையான பிரதிஜனையைச் செய்பவரும், தருமத்தில் உறுதியுள்ளவரும், ராஜஸூயம் அசுவமேதம் என்கிற யாகங்களைச் செய்தவருமான தசரதமன்னவா ஷேஷமாயிருக்கின்றாரா? குழந்தாய், விதவா னுமரித்தியம் தருமத்தைத் தவறாது நடத்தப்பவரும், வெகுகாந்தியுடன் விளங்குபவரும், இக்ஷ்வாகுவம்சத்து உபாத்தியாயரு மாகிய வசிஷ்டர், முனபோல வெகுமதி செய்யப்படுகின் றனரா? குழந்தாய், அக்கௌசலையும் நற்புத்திரனைப் பெற்றசுமித்திரையும் சுகமாக விருக்கின்றனரா? ஆரைய யான கைகேயிதேவியார் சுகமாய் மகிழ்கின்றனரா? வணக்கம்பொருந்தி நல்லவம்சத்திற் பிறந்து அநேகசாஸ திரங்களைக்கற்றுப் பொறுமையுற்று வசிஷ்டருடைய உப தேசங்களைக் கண்டறிந்த உனதுபுரோகிதரான சுயஜஞ் சதகரிக்கப் படுகின்றனரா? அக்கினிகாரியங்களில் ஏவப் பட்டவரும், விதியையுணர்ந்தவரும், புத்திமானும், நோ மைப்பொருந்தியவருமான உனதுபுரோகிதர், தக்கசமயத் தில், ஹோமஞ்செய்ததையும் ஹோமஞ்செய்யப்போவ தையும் எந்நாளும் தெரிவிக்கின்றனரா? குழந்தாய், தேவார்களையும் தந்தைதாயார்களையும் குரவரையும் தந தைக்குச்சமானரானவார்களையும் முதியவார்களையும் வைத்தி யார்களையும் அநதணார்களையும் வெகுமதிக்கின்றனையா? குழந்தாய், சிறந்தபாணங்களுடனும் அஸ்திரங்களுடனும் கூடியவரும் நீதிசாஸ்திரத்திலவல்லவருமான சுதந்தவா வென்ற ததூவேதாசாரியரை வெகுமதிக்கின்றனையா? குழந்தாய், விசுவசிக்கத்தக்கவர்களும் சூரர்களும் நீதி சாஸ்திரங்களை யுணர்ந்தவர்களும் ஐம்புலங்களையடக்கி

யவாகளும் நற்குலத்திற்பிறந்தவாகளும் குறிப்பறிபவாக
 னுமாயிருக்கின்றவாகள, உனக்கு மந்திரிகளாகச் செய
 யப்பட்டனாகளா? நீதிசாஸ்திரங்களில் தோந்தவாகளும்
 ஆலோசனைகளை மனத்திலேயே மறைத்துவைப்பவாகளு
 மான மந்திரிகளால் மிகவுமமறைக்கப்பட்ட ஆலோசனை
 யல்லவோ வெற்றிகளுக்க காரணமாகும்! தூக்கத்திற்குப்
 பரவசமாய்ப் பொழுதுபோக்காம விருக்கிறாயா? தக்க
 காலத்தில் கணவிழித்துக்கொள்ளுகிறாயா? பொருளவிஷ
 யமான சாமாததியததைப் பின்னிரவில் ஆலோசிக்கி
 றாயா? நீ தனியாய் ஆலோசியாம லிருக்கின்றாயா? பல
 பேருடன்கூடி யாலோசனைசெய்யாம லிருக்கின்றனையா?
 உன் ஆலோசனை நாட்டிற் பரவாம லிருக்கின்றதா? இரகு
 வமசத்தி லுதித்தவனே, சிறுமுயற்சியையும் மிக்கபயனையு
 முடைய ஒருகாரியத்தை ஆலோசித்துத் துணிந்து, அதை
 விளம்பியாமல் விரைவில் தொடங்குகின்றனையா? அயல்
 தேசத்தரசர்கள், உனது செய்துமுடிந்த எல்லாக்காரியங்க
 ளையும், அல்லது, பெருமபாலுமமுற்றின எல்லாக்காரியங்
 களையுமே யறிகின்றார்களா? இனிச் செய்யுமவைகளை யுண
 ராமலிருக்கின்றார்களா? குழந்தாய், பகைவா, உனது காரி
 யத்தை, உனனாலாவது உனதுமந்திரிகளாலாவது, ஊகை
 யினாலாவது அதுமானத்தினாலாவது முக்ககுறிமுதலிய
 வைகளாலாவது தெரிந்துகொள்ளாம லிருக்கிறார்களா?
 ஆயிரமமூடாகளைக்காட்டிலும் ஒருபண்டிதனை விரும்பு
 கின்றனையா? அவ்வாறு விரும்பவேண்டியது எதற்காக
 வெனில், பொருளவரவு அரிதாகிறகாலத்தில் பண்டிதன்,
 பெருமபொருளை யடைவிப்பானன்றோ! அரசன் ஆயிரம
 மூடாகளைச் சேர்த்து வைத்திருந்தபோதிலும், அல்லது
 அவர்கள் பதினாயிரவ ரானும், மந்திராலோசனையில்
 அவர்கள் துணையாகமாட்டார்கள். மேதாவியும், சூர
 னும், ஆலோசனையிலவல்லவனும், நீதிசாஸ்திரத்தைத்
 தோந்தவனுமான அமைச்சன் தான் ஒருத்தனாயினும்,

அரசனையேனும் அரசகுமாரனையேனும், பெருஞ்சமபத்
தை யடைவிப்பான். பெரியகாரியங்களில் சிறந்தவேலைக
காரர்களும், மத்திமமானகாரியங்களில் நடுத்தரமானவே
லைக்காரர்களும், அற்பகாரியங்களில் சாதாரணவேலைக்கா
ரர்களும் ஏவப்படுகின்றார்களா? மிகச்சிறந்தகாரியங்க
ளில், குலமுறையாய் வந்தவர்களும் நன்குபரீக்ஷித்து நல
லவரென்று மதிக்கப்பட்டவர்களும் பரிசுத்தமாகளுமான
சிரேஷ்டர்களை ஏவுகின்றனையா? கைகேயியின்குமாரனே,
மந்திரிமாரா, உக்கிரமானதண்டனையால் இராசியததுச
சனங்கள் வருந்தும்படி உனக்கு அநுமதிசெய்யாம விருக
கின்றார்களா? தூததானமவாங்கின பதிதனை ரிதது
விக்ருகளபோலவும், பலாதகாரமாகவிருமபும புருஷனை
மாதரார போலவும், உன்னை ஜனங்கள் அவமதியாம
விருக்கிறார்களா? சதுர்வித உபாயங்களில் வல்லவனையும்,
நோமையற்ற நீதிகாஸ்திரங்களில் தோந்தவனையும், பணி
யாளமீது பொய்க்குற்றங் கற்பித்து அவரைப் பிரிப்ப
தில் கருத்தானறியவனையும், அரசனைக் கொல்வதிலும்
அச்சமற்றவனையும், அரசச்செல்வத்தைக் கைப்பற்ற
விருமபுபவனையும் கொல்லாத அரசன், கொல்லப்படு
வான், ஆகையால், இப்படிப்பட்டவன் உன்னிடத்தி
ல்லலாமலிருக்கின்றானா? மனமகிழ்ந்தவனும், சூரனும்,
புத்திமானும், தைரியமுள்ளவனும், நன்னடக்கை யுள
ளவனும், நற்குலத்திற்பிறந்தவனும், யஜமானனிடத்தில
விசுவாசமுள்ளவனும், சமாததனுமானவன், சேனாதிபதி
யாகச் செயப்பட்டிருக்கின்றானா? வெகுபலசாலிகளும்,
கூட்டத்தில் முக்கியர்களும், யுத்தத்தில் ஸமாததர்களும்,
உன்னாற் கண்டறிந்த பராக்ரமமுள்ளவாளுமான அப
படிப்பட்ட வீரர்கள், சற்காரஞ்செய்து கௌரவிக்ரபப
டார்களா? நீ, சைநியத்துக்கு, உணவினையும் சமப்ளத்
தையும் தக்ககாலத்தில் கொடுக்கவேண்டுமெனவு விளம்பி
யாமற் கொடுக்கிறாயா? யுத்தவீரர்கள், உணவும் சம்

பளமும் தக்ககாலத்திற்கிடடாது காலங்கடப்பதாலும் தலைவரிடத்துச்சினங்கொளருகின்றனா ; வேறுபாட்டையு மடைகின்றனா , அவா அவவாறு ஆதல், பெரியஅநாத் தத்தை யுணடுபண்ணும். க்ஷத்தரியவமசத்துப புதலவர்களான பிரதானாகளெல்லோரும், உன்னிடத்தில் அன்புட னிருக்கிறார்களா? அவர்கள் உன்விஷயத்தில் மண் மொப்பித் தமதுஉயிரகளை விடுகிறார்களா? பரதனே, நமது நாட்டிற்றிறந்தவனும், வித்வானும், சமாததனும், பிறருடையவாாததைக்குத் தக்கவாறு விளம்பமின்றி மறுமொழி யுரைப்பவனும், சொன்னவற்றைச் சொல்பவனும், பிறாதன்மையை யளவிடவல்லவனுமான புருஷன், உன்னுல தூதனாகச் செய்யப்பட்டுளானா? உன்னைச்சோந்த பதினைந்துதீர்த்தங்களும் சத்துருக்களைச் சோந்த பதினெண்தீர்த்தங்களும் ஆகிய எல்லாத்தீர்த்த

* மந்திரி, புரோகிதன், இளவரசு, சேனாபதி, வாயிலகாப்போன், அந்தப்புரக்காரிய நிரவாஹகன், சிறைச்சாலையினதிகாரி, பணத்தக்கதிகாரி, அரசனாணையை வெளியிடுவோன், வியவகாரத்தைக் கேட்போன், சேனைகளுக்குச் சம்பளம் பிழைப்பு முதலியவைகளைக் கொடுப்பவன், நகரத்தைச்சோதித்தல் நகரத்தினபிராகாரத்தைக்காதல் முதலிய தொழில்களைப்புரிபவன், தொழிலினமுடிவில்கூலிவாங்கிக்கொளருகின்ற சேனைத் தவிர மறமளலோராகும் கொடுக்கவேண்டிய பொருளை அரசனிடத்திலிருந்து ஒரேதரமாய்த தான் வாங்கிக்கொண்டு தனித்தனி அதைக் கொடுப்போன், அரசன் மந்திரி முதலியவர்களுக்குத் தக்க ஆசனமமைத்தல் சபிகாக்களைவரவழைத்தல் அசப்பியர்களைத்ததித்தல் சபையிறச்சத்தமுண்டாகாதபடிசெய்தல் சபையைக்காததல் முதலியவற்றைப் புரியுஞ் சனங்களுக்குத் தலைவன், தாயாதிக்களினபாக்விஷயத்திலேரும் வழக்கைத் தரும் சாஸ்திரப்படி தீர்ப்போன், குற்றத்தைச் செய்தவர்களுக்கு அரசனாணைப்படி தலையறுத்தல் கையைவெட்டிதல் முதலியவற்றைப் புரியுஞ் சனங்களை ஏவுபவன், மலையரண நீரரண காட்டரண முதலியவைகளைக் காப்பவர்களுக்குநிரவாஹகன், இராச்சியத்தினெல்லையிலிருந்துபகைவா முதலியோர் நிலத்தை யபகரித்தல் முதலியவற்றைப் புரிபவர்களுக்கு நிரவாஹகன் இவா, பதினெண்தீர்த்தமெனப்படுவா, தன்னைச்சோந்த மந்திரி புரோகிதன் இளவரசன் இவர்கள் தனதுசமீபத்தி லிருப்பதால் அவர்களினதன்மையைத் தானே யறிவதால், அவர்களை வேவுகாரர்களைக்கொண்டு பரீட்சிக்கக் கூடாது

தங்கனையும், ஒருவனையொருவனறியாத முமமுனறுவேவு
 காராகளைக்கொண்டு சரியாகநடக்கச் செய்கிறாயா? ஊரை
 விட்டுஓட்டப்பட்டுத் திரும்பிவந்துசோநத சததுருக்களை
 எப்பொழுதும் 'இவர்கள் வலியற்றவர்கள்' என்று அவ
 மதியாம் லிருக்கிறாயா? குழந்தாய், பிரதியகூடம் அது
 மானம் இவைகளையே பிரமாணமாகக்கொள்ளும் நாஸ
 திகபிராமணர்களைச் சேராமலிருக்கிறாயா? தததுவப்பொ
 ருளை உணமையாக அறிவதில் வலலமையற்றவர்களும்
 அறிவிற சிறியவர்களுமான இவர்கள், தமமைததாமே
 புலவர்களாகப் பாராட்டுபவர்கள், வேதமாகக்கத்துக்கு
 விபரீதப்பட்ட புத்தியை யுடையவர்களான இவர்கள்,
 முக்கியமான தருமசாஸ்திரங்கள் இருக்கும்பொழுது,
 கூவுகதாகக்கவிஷயமான புத்தியை யடைந்தது, வீணவாதம்
 பண்ணுகிறார்கள். குழந்தாய், நமமுடைய முன்னோக
 ளான வீரர்களால் வசிக்கப்பட்டதும், உறுதியான வாயிலை
 யுடையதும், யானை குதிரை இரதம் இவைகள் நிறைந்த
 தும், தமதம் தொழிலைச் செய்வதில் கருததூன்றியவாக
 ளும் ஐம்புலன்களையு மடக்கியவர்களும் உததமாகளும்
 வெகுஉதஸாகத்தோடு கூடியவர்களுமான ஆயிரக்கணக்
 காயுள்ள பிராமணா கூத்ததிரியா வைசியா இவர்களால்
 எப்பொழுதும் சூழப்பெற்றதும், பலவகையானகோயில்
 களாற் சூழப்பட்டதும், விதவான்கள் நிரம்பியுள்ளதும்,
 மிக்க மகிழ்ச்சியை யடைந்ததும், வளமுள்ளதுமான
 அயோத்திமாநகரை, அதனுடையபோ சததியமாமபடி நீ
 இரட்சிக்கிறாயா? இரகுவம்சத்திலுதித்தவனே, யாகங்
 கள்பண்ணின சாலைகள் நூற்றுக்கணக்காக இருக்கப்
 பெற்றதும், ஸதிரமாய வசிக்கும் ஜனங்களால் நிரம்
 பியதும், கோயில்களாலும் தண்ணீர்ப்பந்தல்களாலும்
 தடாகங்களாலும் சோபிப்பதும், மனமகிழந்த ஆண
 பெண்களை யுடையதும், கூட்டங்கூடிச் செய்யும் விழாக்
 களால் விளங்குவதும், உழாமலே விளையும் பூமியுள்

ளதும், பசுக்கள நிரம்பியுள்ளதும், ராதிபாதைகள் நீங்கிய
தும், ஆற்றுப்பாய்ச்ச லுள்ளதும், அழகியதும், கொ
டிய விலங்குகளை நீங்கியுள்ளதும், பலவகைப்பயத்தையும்
ஒழிந்திருப்பதும், பொன் வெள்ளி இரத்தினம் முதலிய
வைகளையுடைய கனிகளால் எம்மருங்கிலும் விளங்குவ
தும், பாபிகளான மனிதர்கள் இல்லாமல் நமது முன்னோர்
களால் நன்றாகப் பரிபாலனம் பண்ணப்பட்டதுமான
வளமுள்ள நாடு, சுகமா யிருக்கின்றதா? பயிரிடுதல்,
பசுவைக்காததல் இவைகளைச் செய்வா, உனக்கு இஷ
்டரா யிருக்கின்றார்களா? குழந்தாய், வாணிகஞ்செய்யும்
ஜனங்கள் சுகமாகவளாகின்றனரா? நீ, அவர்களுக்கு வேண
டியவைகளைக் கொடுத்ததுத் துன்பங்களை நீக்குவதால், அவா
களைப் போஷித்தாயா? அரசரால், நாட்டிலுள்ளவரால்
லாரும நீதிவழுவாமல் பாதுகாக்கப்பட்டவேண்டியவாகளன்
றோ! நீ பெண்களிடத்தில், அதுகூடலாக நடக்கின்றாயா?
அவர்கள் உனனால் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டார்களா? அவர்
களபேச்சை நம்பாமலிருக்கின்றனரா? அவர்களிடத்தில்
இரக்கியத்தை வெளிவிடாமலிருக்கின்றாயா? யானைக்காடு
பாதுகாக்கப்படுகிறதா? அவயானைகளைப் பிடிப்பதற்கு
வேண்டிய பெணயானைகள் உனக்கு இருக்கின்றனவா?
பெணயானைகளையும் ஆணயானைகளையும் குதிரைகளையும்
தேடுவதில், போதுமென்று திருப்தியடையாதிருக்கின்
றாயா? அரசுக்குமானே, நீ, அலங்கரித்தவுனனைச் சபையில்
நாடோறும் முற்பகலில் மானிடர்களுக்குக் காண்பிக்கின்
றாயா? பணியாளரெல்லோரும், உன்னை நிரப்பயமாய்க்
காணாமலிருக்கிறார்களா? எல்லாரும், காணுதலை விடாம
லிருக்கிறார்களா? இப்பணியாளர் விஷயத்தில் எப்பொழு
துங் காட்சிகொடுப்பதும், காட்சியே கொடாமலிருத்தலு
மின்றி நடுத்தரமாயத்தான் நடந்துகொள்ளவேண்டும்.
உனது எல்லாக்கோட்டைகளும், தனமதானியம் ஆபு
தங்கள் ஜலம் யந்திரங்கள் சிற்பிகள் விலலாளிகள் இவாக

ளால நிறைந்திருக்கின்றனவா? உனக்கு வரவு அதிகமாகவும் செலவு குறைவாகவு மிருக்கின்றனவா? இரகுவமசத்தி லுதித்தவனே, உனதுபொருள கெட்டபாததிரத்திற சேராதிருக்கின்றதா? உனது பொருட்செலவு, தெய்வங்க ளுக்காகவும், பிதிருக்களுக்காகவும், பிராமணர்களுக்காக வும், விருந்தினர்களுக்காகவும், போரவீரர்களுக்காகவும், உனது நண்பர்களுக்காகவும் உதவுகின்றதா? நல்லதன் மையுள்ளவர்களும், திரிகரணசத்தியுடையவர்களுமான பெரியவர்கள், களளத்தன்மையுள்ளவனா பழி கூறப் பட்டவர்களாய், சாஸ்திரத்தில்தோந்தவர்களால் கேள் விகளாற பரிசோதிக்கப்பட்டாமல், தனலோபங்கொண்டு கொல்லப்பட்டிருக்கின்றனாகளா? ஆணேறே, திருடிய காலத்தில் திருடியபொருளோடு கண்டுபிடிக்கப்பட்டிடு, கேள்வியாற சோதிக்கப்பட்ட களளன், பொருளாசையால் விடப்பட்டா மிருக்கின்றனா? மிக்ககேள்வியையுடையவா களான உனதுமந்திரிமார, செலவவானுகமும் தரித்திர னுகமும் வழக்குண்டாயின, அப்பொழுது, பொருளாசை யின்றி அவ்வழக்கை ஆராய்கின்றார்களா? இரகுலத் தவனே, தப்பாகத் தண்டனை யடைந்தவர்களுடைய கண் களிலிருந்து பெருகும் நீர், தனதுசுகத்திற்காகப் பூமியை ஆளும் மன்னவனுடைய புதலவரையும் பசுக்களையும் அழித்ததுவிடும். இரகுவமசத்தவனே, முதியவர்களையும் சிறுவர்களையும் சிறந்த வித்துவான்களையும் தானம், அன்பு, இனியபேச்சு ஆகிய இம்முன்றினுலும் வசப்படுத்தி கொள்ளுகிறாயா? குருக்களையும், பெரியவர்களையும், தவ சிகளையும், தெய்வங்களையும், விருந்தினர்களையும், நாற்சந்தி களி லுள்ளனவும் தெய்வங்களுக்கு வசிக்ருமிடமுமான விருக்ஷங்களையும், யாகமமுதலியவற்றால் அவவுலகவின் பதைதஇவவுலகத் திலேயேபெற்ற அநதணாகளையும்வணங் குகிறாயா? பொருளால் தருமத்தையேனும், தருமத்தால் பொருளையேனும், சுகத்தில் விருப்பத்தாலும் காமத்

தாலும் இவ்விரண்டையுமேனும், கெடாமலிருக்கின்றனையா? வெற்றிபெற்றவர்களுட்கிறந்தவனே, கேட்பவர்களுக்கு விருப்பத்தை யளிப்பவனே, காலத்தை யுணர்ந்தவனே, தருமாததகாமங்களைப் பிரித்து, காலத்தில் நடத்துகிறு யா? மிக்க அறிவுள்ளவனே, எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலுந்தேர்ந்த பிராமணர்கள், ஈட்டார்களுடனும் நகரத்தார்களுடனும் உனதுக்ஷேமத்தை வேண்டுகின்றார்களா? நாஸ்திகம், பொய், கோபம், ஜாக்கிரதையின்மை, நெடுங்காலம் ஓர்தொழிலைப் புரிதல், அறிவாளரைக் காணாமை, சோம்பல், ஐம்புலங்களை யடக்காமை, பெரிய இராச்சியகாரியங்களைத் தனியா யாலோசித்தல், காரியத்தை விபரீதமாக அறியும்வர்களுடன் ஆலோசித்தல், நிச்சயம்பண்ணின காரியங்களை யாரம்பியாமலிருத்தல், ஆலோசனையைக் காவாமை, அமங்களகரமானவற்றைச் செய்தல், எல்லோரையுமெதிர்கொள்ளல் ஆகிய இப்பதினான்கு ராஜதோஷங்களுமே நீ அகற்றியிருக்கிறாயா? இரகுலத்தவனே, மிக்க அறிவுள்ளவனே, உலோபம் குரோதம் சோம்பல் அசத்தியம் ஜாக்கிரதையின்மை அச்சம் நிலையின்மை அறியாமை நியாயமல்லாவழியிலவ்ருப்பம் அலட்சியஞ்செய்தல் என்ற தசவாககத்தையும், குலமுறையாயவந்தபகைமை இயற்கையால்தோன்றியபகைமை பெண்டிராலுண்டான பகைமை வாக்கினுலுதித்தபகைமை குற்றத்தால்தோன்றியபகைமை என்ற பஞ்சவாககத்தையும், சாமம் பேதம் தானம் தண்டம் என்ற சதுவாககத்தையும், அரசு அமைச்சு நாடு அரசு பொருள் படை நட்பு என்ற ஸபதவாககத்தையும், பயிர வாணிபம் கோட்டைகட்டுதல் அணை கோலுதல் யானையைக் கட்டல் பொன் வெள்ளி முதலியவைகளையுடையகனி கப்பம் வாங்கல் ஒன்றுமில்லாத இடங்களிலவீடுகட்டல் என்ற அஷ்டவாககத்தையும், அடையமுடியாத வஸதுக்களில் முயலுதல் அடையக்கூடியவஸதுக்களில்முயலாமை அடை

யக்கூடியவஸதுக்களில் அகாலத்திலமுயலுதல என்ற தரிவாகுகதையும், தரயீ வாராததை தண்டநீதி என்ற தரிவிதையையும், ஐம்புலனகளைவெல்லு முபாயத் தையும் அறிநது, சந்தி விககிரகம் பசைவரை நோக கிசசெல்லல காலத்தைநோக்கிக்கொண்டு சுமமாவிருததல பலமுள்ள பகைவரிடத்து வாயாலதனை அடைக்கல மாகக கொடுத்தல பகைவா தமமைவருத்துவதால வலியஅவரையாச்சிரயித்தல என்ற ஷாடகுணயததையும், தீ நீர நோய பஞ்சம மரணம் என்ற தெயவத் தால தோன்றும் விசந்ததையும், அதிகாரிகள், கள ளா, அநயா, அரசருடைய விருப்பததிற்கு இடமா னவா, அரசனுடைய லோபகுணம் என்ற மதுஷ்யரால தோன்றுவதுமான விசந்ததையும், சம்பளம்பெறுத வரும் அவமதிக்கப்பட்டவரும் சினமுண்டாகுமபடி செய்யப்பட்டவரும் அச்சமுறுத்தப்பட்டவருமாகிச சத் துருக்களைச்சோந்தவாகளுக்கு வேண்டியவற்றைக கொடுத்தது அவர்களைப் பகைவரிடத்தினின்று வேறுபடுத்தலை யும், இளையவன் முதியவன் வெகுகாலமாயவியா தியாற் பீடிக்கப்பட்டவன் சுற்றத்தாரால வெளிப்படுத்தப்பட்ட வன் அஞ்சுபவன் அச்சமடைந்தஅமைச்சசேனாபதிமுத லியஜனங்களை யுடையவன் பொருளாசைகொண்டவன் பொருளாசைகொண்டஅமைச்சமுதலியஜனங்களையுடைய வன் ஆசையற்றதன்மையுள்ளவன் ஐம்புலனகளிலமிகக ஊ றறமுள்ளவன் பலாமனத்துக்கெட்டியஆலோசனையுடைய வன் தெயவங்களையும்அநதணாகளையும்பழிப்பவன் சாபம் முதலியவற்றறதேக்டைந்தவன் ஊழையேவலியதென் றெண்ணிமுயற்சியற்றிருப்பவன் பஞ்சத்தா லுண்டான விசனமடைந்தவன் சேனையின்நாசத்தாலவருநதுபவன் தன நாட்டி லீலலாதவன் அநேகபகைவரையுடையவன் கெட்டகாலத்தையடைந்தவன் சத்தியத்தையும் தருமத் தையும் கைவிட்டவன் என்ற விமசதிபுருஷர்களையும், அமைச்ச நாடு அரண பொருள் தண்டம் என்ற பிரகிரு

தியையும், விஜிகிஷு சததுரு மிததிரன் சததுருமித்திரன் மிததிரமித்திரன் சததுருமித்திரன் மிததிரன் மததிமன பாரஷ்ணிகிராக்ஷ ஆககிரநதன் பாரஷ்ணிகிராக்ஷாரன் ஆககிரநதாசாரன் உதாசீநன் எனற தவாதசராஜமண டலததையும், பகைவரைக கடியசசெலலும் வகையினையும், சேனையைவகுத்தலையும், சந்திவிககிரகங்கனையும் உணமையாய அறிநது தக்கவாறு நடத்துகின்றனையா? சாஸ்திரங்களிற் கூறிய லக்ஷணம் பொருநதிய நான்கு அல்லது, மூன்று மந்திரிகளுடன் ஒன்றுசோநதும் தனித் தும் ஏகாநதத்தில் மந்திராலோசனை செய்கின்றனையா? நீ, அதயயனஞ்செய்த வேதங்கள், அக்கினிஹோத திரம் முதலானவைகளை நடத்துவதால் ஸபலங்களாகச் செய்யப்படுகின்றனவா? உன்னுடையபொருள்கள், தானம் முதலியவைகளுக்கு உபயோகப்படுவதால் பயன்பெற்றன வாகின்றனவா? உனதுமனைவிமார புத்திரரைப் பெறுவதால் பயன்பெற்றன ராகின்றனரா? நீ கேட்ட றிந்த சாஸ்திரம், நலநடத்தை முதலியவைகளை யுண்டாக குவதால் பயன்பெறுகின்றதா? அறம்பொருளினபங்களிற் கருத்தானறிய உனபுத்தி, என்னுடையபுத்தியைப்போல இவ்வாறு மங்களத்தைதருவதும் கீர்த்தியை விளைவிப்பதுமாக இருக்கின்றதா? நமது தந்தை எவ்வாறு நடக்கின்றாரோ, நமது தந்தைக்குப் பாட்டனார் முதலியோர் எவ்வாறு நடந்தார்களோ, அவ்வாறுள்ள தும் நலவழியிற்செல்வதும் மங்களகரமுமான ஒழுகுததையே கொண்டிருக்கின்றாயா? இரகுசுலத்தவனே, மதுரமான உணவைத் தனியாயப்புகியாம் லிருக்கின்றாயா? பொருளைவேண்டும் நண்பருக்கு அதைக் கொடுக்கின்றாயா? தண்டத்தைச் செலுத்தும் புத்திமானும் விதவானுமாகிய மன்னவன், முறைப்படி உலகமுழுவதையு மடைந்து, தருமநதவருது பாதுகாததுப் பின்பு இவ்வுலகத்தை விட்டுச் சுவாககமடைகின்றனன்றோ!”

நூற்றோராஞ் சருக்கம்:

பரதர் இராமருக்குத் தசரதர்மரணத்தைத்
தெரிவித்தல்.

இவ்வாறு கூறிய இராமருடைய வாராததையைக்
கேட்டுப் பரதா, “தருமத்தைக் கைவிட்ட என்னை ராஜ
தருமம் எனன செய்யும்? ஆணேறே,
பரதா அரசரே, ‘மூததகுமாரனிருக்கும்பொழுது
மறுமொழி. இனையவன் அரசனாவதிலை’ என்ற சாச
வதமானதருமம் நமமுன்னேரிடத்தி லிருந்தது. இராக
வரே, வளமுள்ள அயோத்திக்கு என்னுடன் வாருங்கள்.
நமமுடைய இக்குலத்தினன்மைக்காகத் தங்களை யபிஷே
கஞ் செய்துகொள்ளுங்கள் உலகத்தில் அரசனை மனித
னென்று சொல்லுகிறார்கள், எனக்குத் தேவனென்று
சொல்ல விருப்பம், ஏனெனில், அவனுடைய தருமாத்
தங்களுடன் கூடிய ஒழுக்கத்தைப் பெரியோர் அமாநுஷ்
மாகச் சொல்லுகிறார்களன்றோ!

நானும் கேகயநாட்டிலிருக்கத் தாங்களும் காட்டை
யடைந்தவளவில, யாகத்தையேபுரியுநன்மையுள்ளவரும்
நல்லவர்களுக்குஇஷ்டரும் பெரியவருமா
பரதா தசரதா ன மன்னவா சுவாகக் மடைந்தாரா. தாங்
மரணத்தைத் கள் சீதைபுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் புற
தெரிவித்தல் பபட்டமாததிரத்தில், அரசர் துக்கத்தா
லும் சோகத்தாலும் மேலிடப்பட்டவராய்ச் சுவாகக்
தைச் சோந்தாரா. புருஷ்நிற சிறந்தவரே, எழுந்திருங்கள்;
தந்தையாருக்கு ஜலகிரியையைச் செய்யுங்கள். நானும் இந்
தச்சத்துருக்கனனும் ஸபிண்டகரணமவரையிலுஞ் செய
யவேண்டிய எல்லாக்கிரியைகளையும் முன்னமே பண்ணி
விட்டோம். இராகவரே, இஷ்டரால் கொடுக்கப்பட்ட
ஜலம் பிதருலோகத்தில் என்றும் குறையாததாகின்ற

தெனறன்றோ சொலவுகிறார்கள , தாங்களே தந்தைக்கு இஷ்டா ; தங்களைப்பிரிந்தவரும் தங்களைப்பற்றிவந்த சோகத்தில் முழுகியவருமான தங்களபிதா, தங்களைப்பற்றியே புலம்பி, தங்களைக் காண விரும்பியவராய், தங்களிடத்திலேயே பொருந்திய புத்தியைத் திருப்பாமல், தங்களை நினைத்துக்கொண்டே பிராணனைவிட்டார்” என்று கூறினா.

நூற்றிரண்டாஞ் சருக்கம் :

இராமர் தசரதருடைய உத்தரகிரியையை

நடத்துதல்.

இராகவா, தகப்பனாரினமரணத்தைப் பற்றினதும் துக்கத்தையுண்டாக்குவதுமான பரதாசொல்கை கேட்டு அறிவிழந்தவரானா சததுருக்களைத் த இராமா பீதாவுக் குச் சோகத்தலை விகக்செய்யும் இராமா, சண்டையில இந் திரனா ஓவப்பட்ட வசகிராயுதம்போல் பரதராற கூறப்பட்டதும் காதுகொடுத்திக கேட்க முடியாததுமான கொடியவாகக்கை கேட்டு, தமகைகளைப் பிசைந்துகொண்டு, கோடரியால் வெட்டப்பட்டதும் பூத்த உச்சியையுடையதுமான விருக்ஷம்போல பூமியில விழுந்தா. மதச்செருக்கால் கரையை யிடித்து அதனால உண்டான அயாச்சியால் மூாச்சை யடைந்த யானைபோல சோகத்தால மெலிவடைந்து பூமியிலவிழுந்த லோகநாதரும் மகாவிலலாளியுமான இராமரின்மேல், உடனபிறந்தவர்கள், சீதையுடன், அழுதுகொண்டு தண்ணீர் தெளித்தார்கள. கஞ்சதவம்சத்தவரான அந்த இராமா, மீண்டும் அறிவை யடைந்து, கண்களினால் நீரைச் சொரிந்துகொண்டு, எளிமையாகப் பலவாறு கூறலானா. அந்தத்தருமாத்த மாவான இராமா, உலகத்துக்கு அதிபதியாகிய தந்தை சுவாககம்போய்விட்டதைக் கேட்டு, பரதரைப் பார்த்து,

“நமதுதநதையா தெயவததால விதிக்கப்பட்ட கதியை யடைநதபிறகு, அயோத்தியில் நான் எனன் செய்யப்போ கிறேன்? இனி எவன், உததமவரசரை யிழநத அவவ யோத்தியைப் பரிபாலனமபண்ணுவன்? எவா எனனைப் பற்றினசோகததால மரணமடைநதாரோ, எனனால் ஸம ஸகாரமுஞ் செய்யப்படடிலரோ, மகாதமாவான் அவ ருக்கு, கெட்டபிறப்பையுடையவனான எனனால் செய்யத் தக்கது என்ன இருக்கிறது? அகோ! பரத, குற்றமற்ற வனே, நீ பயன கைகூடப்பெற்றவன், எதனால், மனன் வா, பிரேதகாரியங்களைலலாங் கிடின்வளவில, உன னாலும் சததுருக்கனாலும் கௌரவிக்ஷப்பட்டாரோ. நான், பிரதானபுருஷனற்றும் ஆகுலத்தை யடைநதும் அரசனிலலாமலு மிருக்கும் அயோத்தியை, வனவா சத்தினின்று திரும்பினபின்பும அடைய விருமபேன். சததுருக்களைத் தவிக்கச்செய்பவனே, தநதையா பரலோ கஞ்சென்றவளவில, வனவா சத்தை நிறைவேற்றினஎனனை அயோத்தியில் காரியங்களிலெவ்வா யாவா? எனத் தந தை நல்லொழுக்கமுடையஎனனைப்பார்த்து முன்பு எந்த வாரத்தைகளைச் சமாதானப்படுத்திக் கூறினாரோ, அப் படிப்பட்ட காதுக்கினிமையான அவருடைய நலவாக்கி யங்களை நான் யாரிடத்திலிருந்து கேட்பேன்?” என வெகுதருமத்துடன் கூடிய சிலசொற்களைக் கூறினா.

இராமா, இவ்விதமாகப் பரதரைப் பார்த்துச் சொல் லித் துயரத்தால் தடுக்கப்பட்டவராய், பூணசந்திரன் போன்ற முகத்தையுடைய மனைவியிடஞ் சென்று, “சீதே, உன்மாமனா மரணமடைநதா லக்ஷ்மனா, தநதையை யிழநதவனாகின்றாய் பரதன், துக்கமுண்டாமபடி, தநதை சுவாக்கமடைநதாரெனச் சொல்லுகிறான்” என்றா. பின்பு, காஞ்சத்தா அவவாறு சொல்லியவளவில, புகழ்பெற்ற குமா ரர்களான அவர்களுக்குக் கண்களில் மிகுதியாகக் கண்ணீ ருண்டாயிற்று பின்பு அவவுடன்பிறந்தவாக்களைல்லோ

நம, இராமரை வெகுவாகத் தேற்றி, அவரைப் பார்த்து, “உலகத்துக்கு அதிபதியாகிய தந்தைக்கு உதக்கிரியை யைச் செய்யுங்கள்” என்றார்கள். அச்சீதை, மன்னவ ரானமாமனா இறந்ததைக்கேட்டு, நீர்நிறைந்தகண்களால், தனதுகணவரைப் பார்க்க முடியாதவளாக இருந்தாள்.

இராமா, அழுதுகொண்டிருந்த ஜனகபுத்திரியான சீதையைத் தேற்றி, தாம் துயரப்பட்டுக் கழுகச் செல்ல. கொண்டு, துக்கப்படுமலக்ஷ்மணரைப் பார்த்து, “லக்ஷ்மண, இங்குணப்பிணைக்கையும், மரவுரியையும் உத்தரீயத்தையும் எடுத்துவா. மகாதமாவாகிய தந்தையினுடைய உதக்கிரியையைச் செய்யப் போகிறேன். சீதை முன்னே போகட்டும்; அவளின் நீ நட; நான் பின்பு போவேன்; இதுவன்றோ துக்கப்பட்டவர்கள் மூழ்கச்செல்லுமமாதிரி” என்றா. அதன்பிறகு, குலமுறையாய் வந்த அதுசரநம, ஆதமஸ்வரூபத்தை யறிந்தவரும், மகாபுத்தரிமாமனம், மிருதுததன்மையினரும், ஐம்புலன்களையு மடக்கினவரும், சாந்தரும், இராமரிடத்து அசைவற்ற பக்தியுள்ளவருமான சுமந்திரா, அவ்விராசகுமாரர்களுடன் இராமரையுந் தேற்றி, இராமரைப் பிடித்துக் கொண்டு, பரிசுத்தமான மந்தாகினிநதியி லிறங்கச்செய்தா. புகழ்பெற்ற அவர்கள், வெகு அழகியதும் புஷ்பித் திருக்கின்ற காடுகளுடன் கூடியதும் விரை உத்தரகிரியை

நதபிரவாகத்தை யுடையதுமான மந்தாகினிநதியின் புண்ணியதீர்த்தத்தை யடைந்து, “தந்தையே, தங்களுக்கு இது ஆகட்டும்” என்று சேற்ற ஜலத்தை மன்னவரின்பொருட்டுக் கொடுத்தார்கள். மன்னவரான இராமர், நீரால் நிறைந்த அஞ்சலியுடன், தெற்குத் திசையைநோக்கி நின்று, “அரசப்புலியே, மாசற்றதும் குறையாததும் என்றாகொடுக்கப்பட்டதுமான இந்த ஜலம், பித்ருலோகத்திலுள்ள தங்களை இப்பொழுது அடையட்டும்” என்று சொல்லி அழுதுகொண்டே ஜலம் கொடுத்த

தனா. பிறகு, தேஜஸவியான அநத இராமா, உடன்பிறந்
தவாகளுடன் மநதாகினிதீரத்தினின்று சிறிது தூரங்
கடநது, தமதுதநதைக்குப் பிண்டபிரதானஞ் செயதாரா,
இலநதையுடன் கூடிய இங்குணப்பிண்ணுகைப்ப பரப்பிய
தருப்பைமேல வைதது, மிககதுக்கத்தாற பீடிக்கப்பட
டவராய, “மகாராஜாவே, எதை நாங்கன உணவாக வுடை
யோமோ, அநதஇதை மகிழநதவராய உண்ணுங்கன; மனி
தன எநத உணவை யுடையவனோ, அவனுடையதெயவங்
கன அவ்வுணவையே யுடையன” என்று அழுதுகொண்
டே இவவாறு கூறினா.

அதன்பிறகு, புருஷப்புவியான இராமா, மநதாகினிக்
கரையைவிட்டு வெளிப்பட்டு, தாம வநதவழியே, அழகான
தாழ்வரையையுடைய சித்திரகூடபருவத்
இராமா தக்கம் ததி லேறினா. ஜகதபதியாகிய இராமா,
பாணசாலையின வாயிலைச் சேர்நது, தமது இரணமிகரங்க
ளிநாலும் பரதலக்ஷ்மணா இருவரையும் தழுவிக்கொ
ண்டாரா. காசசிக்குஞ் சிங்கங்கன்போல சீதையுடன் புலம்பு
கின்ற அவவுடன் பிறநதவாகளுடைய ஒலியால, பருவதத்
தில எதிரொலி யுண்டாயிற்று. பிதாவின உதக்கிரியையைச்
செய்கின்றவாகளும் மகாபலம்பொருந்தியவாகளும் புலம்பு
கின்றவாகளுமான அவர்களுடைய பெரொலியை யறிநது,
பரதரின்சைநியத்தி லுள்ளவாகன, அசசமடைநதவாக
ளாய, பின்பு “பரதா இராமரைச்சேர்நதா ரென்பது
திண்ணம். இது, இறநதுபோன தநதையை யுததேசிததுப்
புலம்பும் அவர்களுடைய பெருஞ் சத்தமே” என்று
பேசினார்கள்.

பின்பு எல்லோரும், வாகனங்களை விட்டு, அசசத்தத்
திறகு எதிர்முகமாய்ச் சத்தமவநத இடத்தைநோக்கி
ஹேநாஜனங்கன ஒரேமனமாய விரைநது சென்றார்கள்.
இராமரைக் சுருமாராகளான வேறுசிலா குதிரைகளா
காணவருதல். லும், மற்றுஞ்சிலா யானைகளாலும், பின்

னுஞ்சிலா நன்றுகஅலங்கரித்த இரதங்களாலும், இன்னுஞ்சிலா காலகளினாலும் சென்றார்கள ஜனங்களெல்லோரும், கொஞ்சநாளைக்குமுன்னரே பிரிந்த இராமரை வெகுநாளைக்கு முன்னமே பிரிந்தவரைப்போலக் காண ஆவலகொண்டவர்களாய், விரைவாய் ஆசைமததை நோக்கிச் சென்றார்கள். அங்கு உடனபிறந்தவர்களின் சோகையைக் காண ஆசையுடையவர்கள், விரைந்தவர்களாய், குளம்புவட்டத்தினிலியுடன்சேர்ந்த பலவகையான சித்தமாயுள்ள வண்டிகளாற் சென்றார்கள். அவர்களசெல்லும்பொழுது, குளம்புவட்டத்தால அடிக்கப்பட்ட அப்பூமி, காரகாலத்து ஆகாசம்போல, நெருங்கிய சத்தத்தை வெளிக்காட்டிற்று அதனால் அச்சமுறுத்தப்பட்ட பெணயானைகளாற் சூழப்பட்ட ஆணயானைகள், மதஜலத்தினபரிமளத்தால வாசனையுண்டாகச் செய்துகொண்டு, அங்கிருந்து வேறொருவனத்தை யடைந்தன ; பன்றிக்கூட்டம், செநநாயக்கூட்டம், எருமைகள், ஸாப்பங்கள், குரங்குகள், புலிகள், பெருமான்கள், காட்டுப்பசுக்கள் ஆகிய இவைகள் அச்சமடைந்தன ; சக்கரவாகன்கள், நீர்க்கோழிகள், அன்னங்கள், நீர்க்காக்கைகள், பெருங்கொக்குக்கள், ஆண்குயில்கள், அன்றில்கள் இவை அறிவற்றனவாய்த திசைகளை யடைந்தன. அச்சத்தத்தால திகைத்த பறவைகள், ஆகாசத்திற சூழந்தன ; பூமி மனிதர்களால் மறைந்தது, அப்பொழுது ஆகாசம்பூமி ஆகிய அவவிரண்டுமே விளங்கின. பின்பு, ஜனங்கள், புருஷப்புவியும் சத்துருக்களையடக்குபவரும் புகழ்பெற்றவருமான அந்தஇராமா வெறுந்தரையில் இருப்பதை விரைவிற கண்டார்கள். ஜனங்கள், ஒன்று சேர்ந்து, கைகேயியையும் மந்தரையையும் நிரந்தித்து, இராமரைக் கிடடி, கண்ணீர்நிறைந்த முகமுடையவ ரானார்கள்.

அறத்தை யுணர்ந்தவரான அந்தஇராமர், நீர்நிறைந்த கண்களை யுடையவாகளும் மிக்கதுயரமுள்ளவர்களு

இராமரின் ஆதரவு
 மான அமமனிதர்களை அவர்களதுதாய்
 போலவும் தந்தைபோலவும் கடடியனை
 ததாரா. அரசகுமாரரான இராமர், அங்
 குச சிலரைக் கடடியனைத்துக்கொண்டாரா. சிலமனிதர்
 அவரை அபிவாதனஞ்செய்தனார் அவர், சினேகிதர்
 களையும் சுற்றத்தார்களையும் மடைநது, எல்லோருக்கும்
 அவரவரதுகுதிககுத்தக்கவண்ணம் சமமானஞ் செய்தார்.
 ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் பிரதித்தொனியுண்டாகுமாறு
 அழகின்ற அந்தமகாதமாக்களுடைய அழகை யொலி
 யானது, குகையுடனகூடிய மலையிடங்களில மிருதங்கத்
 தின்முழக்கத்தை யொத்ததாய்க் கேட்டது.

தூற்றுமுன்றஞ் சருக்கம்:

இ ரா ம ர்

வசிஷ்டர்முதலிய எல்லாரையுங் காணுதல்.

வசிஷ்டர், இராமரைக் காண ஆவல்கொண்டவராய்,
 தசரதருடையமனைவிமாரை முன்னிடிகொண்டு, அவ
 விடத்தை நாடி நடந்தார். மந்தாகினி
 வசிஷ்டர்முதலி நதியைநோக்கி மெல்லநடக்கும் தசரதரு
 யோரிராமரைக் கண்ட செல்லை டையமனைவியா, அங்கு, ராமலக்ஷ்மணர்
 களால் ஸநானஞ்செய்யப்பட்ட அததீர்த்
 தத்தைக் கண்டார்கள். கண்ணீர்நிறைந்து வாடியிருந்
 தும் முகத்தையுடைய கௌசலை, எளிமையடைந்தவ
 ளாய், சுமித்திரையையும், மற்றராஜஸ்திரீகளையும் பார்
 த்து, “இது, ஊரிலிருந்து காட்டுக்குத் தூரத்தப்பட்ட
 பிரசித்தார்களும் நாதனறறவர்களும் வருத்தமடையாதவர்
 களுமான அவர்கள் இறங்குந் துறை; நிச்சயம். சுமித்தி

கௌசலையின்
துயரம்

ரே, உமதுகுமாரனலக்ஷ்மணன் இவ்வி
டத்திலிருந்து, எப்பொழுதுஞ் சோம்ப
லினறி, எனதுகுமாரனுககாகத் தானே
ஜலங் கொண்டுபோகிறான்! உமபுதலவன், இவ்வாறான
இழிதொழிலகளைச் செய்தபோதிலும், பழிககப் படுகின்
றிலன்; மூதத உடன்பிறந்தவனுடைய பணிவிடைரூப
மான எல்லாத் தொழிலும்குண ததையேயுண்டுபண்ணுகின்
றன். இப்பொழுது அநுபவிக்குங் கஷ்டத்திற்கு உரியவ
னல்லாதவனான உமதுகுமாரன், இழிவான துயரத்தை
மூட்டுவதுமான உடன்பட்டுச் செய்யுந் தொழிலை இப்பொ
ழுதாவது விடுவாறா? ” என்றான் நீண்டகணகையுடைய
அக்கௌசலாதேவி, தெற்குப்பாராதத் துனியையுடைய
தருப்பையில, பூமியில, தந்தையையுத்தேசித்தது வைக்கப்
பட்ட இங்குணப்பிண்ணுகைக கண்டாள். தேவியான
அக்கௌசலை, துக்கமடைந்த இராமரால் தந்தையையுத்தே
சித்துப் பூமியிலவைக்கப்பட்ட அப்பிண்ணுகைக கண்டு,
தசரதருடைய மனைவிகளெல்லாரையும் பார்த்து, “ மகாத்
மாவும் இரகுவமசத்தவரும் இக்ஷ்வாகுவமசத்துநாதரு
மான தந்தையான தசரதருக்கு, இராமனால முறைப்
படி கொடுக்கப்பட்ட இதைப் பாருங்கள் தேவர்க்கு
ஒப்பானவரும், மன்னவரும், மகாதமாவும், போகத்தை
யநுபவித்தவருமான அவருக்கு இது தக்க உணவன்று
என்று எண்ணுகிறேன். இந்திரனுகொப்பான பிரபு
வாகிய அம்மன்னவா, நான்குதிக்குக்களின் முடிவையும்
எல்லையரக்ககொண்டபூமியை யாண்டு, இங்குணப்பிண்
னுகை யுணகின்றா! கஷ்டம்! ” இராசசியமாகிய ஐசு
வரியத்திற்கு உரிய இராமன், தந்தையாருக்கு இங்குணப்
பிண்ணுகைக கொடுக்கின்ற நென்ற இதனினும் மிகக்
துயரத்தைவிளைப்பது இவ்வுலகத்தி லிலலை யென்று
எனக்குத் தோன்றுகின்றது. இராமனால தந்தையாரின்
பொருட்டுக் கொடுக்கப்பட்ட இங்குணப்பிண்ணுகைக

கண்டும், என மனம், துயரத்தால ஆயிரந்துணடுகளாக
என் பிளக்கவில்லை? 'புருஷன் எதை அன்னமாக வுடைய
யனோ, அதையே அவனுடையதேவதைகள் அன்னமாக
வுடையவர்கள்' என உலகத்திற பிரசித்தமான சுருதி
உண்மையானபொருளையுடையதாக எனக்குத் தோன்று
கின்றது" என்று கூறினான்.

அவனுடைய சக்களத்திகள், அப்பொழுது, இவ
வாறு வருந்திய கௌசலையைத் தேற
இராமரை
காணல்
றிச சென்றார்கள், ஆகாசத்திலிருந்து நழு
விவிழ்ந்த தேவஜாதியிற்பிறந்தவனைப்
போன்ற இராமரை ஆசிரமத்திற கண்டார்கள்.

எல்லாவிதமான போகங்களைப் மொழித்த இராம
ரைப் பார்த்துத் தாய்மார்கள், சோகத்தால் மெலிந்தவாக
ளாய், வருத்தமுற்றுக் கூக்குரலிடிக
கௌசலை முதலி
யோரை இராமா
முதலியோ
வணங்குதல்
கண்ணீர் விட்டார்கள் மனிதப்புலியும் சத்
தியமானபிரதிஜ்ஞையை யுடையவருமான
இராமா, எழுந்திருந்து, அமமாதராரு
டைய அழகிய பாதங்களில் வணங்கினான். நீண்டகண்களை
யுடைய அவர்கள், மென்மையான ஸபாசத்தை யுடையன
வும் மிருதுவானவிரல்கள் பொருந்தியனவுமான தங்க
ளது அழகியகைகளால், இராமனுடையமுதுகினின்று
தூளியைப் போக்கினார்கள். லக்ஷ்மணரும், அந்தத் தாய்
மார்களெல்லாரையுங் கண்டு துக்கித்தவராய், இராமா
நமஸ்காரமபண்ணிப்பிறகு இடைவெளியில்லாமல் மெல்ல
அபிவாதனஞ் செயதார் தசரதரிடத்தினின்றுபிறந்த
வரும் சுபலக்ஷணங்களபொருந்தியவருமான அந்தலக்ஷ
மணரிடத்திலு, பெணடுகளெல்லோரும் இராமரிடத்து எவ்
வாறு தொழிலைச்செய்தார்களோ, அவ்வாறே செய்தார்
கள். சீதையும், மாமியரான அவர்களுடைய பாதங்களில்
வணங்கி, துக்கித்தவளாய், நீர்நிறைந்த கண்களை யுடை

யவளாய, அவாகளமுன்றினறுகொண்டிருந்தாள். கௌசலை, வனவாசத்தி லீளைத்து எளிமையையடைந்தது துக்கத்தால வருந்தாது சீதையை, தாய மகளைக் கட்டியணைப்பதுபோலக் கட்டியணைத்துக்கொண்டு, “விதேகராஜருடையமகளாயும் தசரதமன்னருக்குமருகியாயும் இராமனுடையமனைவியாயுமிருந்து நிரமாதுஷ்மான இக்காட்டில் எவ்வாறு துக்கத்தை யடைந்தாய்! வெயிலால வாட்டப்பட்ட தாமரைபோலவும், கசக்கப்பட்ட நீலோதபலம்போலவும், தூளியா லழுககடைந்த பொன்போலவும், மேகத்தா லொளிகுறைக்கப்பட்ட சந்திரன்போலவு முள்ள உன்முகத்தைப் பாரத்திருக்கும் எனனை, விசனமாகிய அரணிக்கடையினின்று தோன்றிய சோகாக்கினி, உள்ளத்திலிருந்துகொண்டு, நெருப்பு, தான இருக்குமிடத்தை யெரிப்பதுபோல, மிகவு மெரிககிறது” என்று கூறினாள். இராமா, துயரத்தால வருந்தா தமதுதாயா இவ்விதமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, வசிஷ்டருடைய திருவடிகளைக் கிடடி வணங்கினா தேவேந்திரன் பிருகஸபதி பகவானுடைய தாளில் வணங்குவதுபோல, இராமா, மிக அதிகமான காந்தியையுடையவரும் அக்கினிகொப்பான வருமான புரோகிதருடைய தாளில் வணங்கி, அவருடனே வீற்றிருந்தாள்.

அதன் பிறகு, மந்திரிகள், நகரத்துப் பிரதானங்கள், சைனியத்தைச் சோந்தவர்கள், தருமத்தை யறிந்தவர்கள் னிறசிந்தஜனங்கள் இவர்களுடன், தரு
 இராமா முதலியோர் வீற்றிருந்தல்
 மாதமாவான பரதா, தமையனாரது சமீபத்தி லிருந்தார். வெகுபரக்கிரமசாலியான பரதா, தவவேடத்துடன் காந்தியாலவிளங்கும் இராமரைக் கண்டு அப்பொழுது அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு, பிரமதேவாமுன இந்திரனிருப்பதுபோல, அவா சமீபத்திலிருந்தார் ‘இப்பரதா, இராகவரை வணங்கி, அவரைப்பாராட்டி அழகாக என்ன

சொல்லப்போகிறா? என்று கேட்க, அங்குவந்திருந்த அப
பெரியவர்களுக்கு, உணமையான மிக்ககுதூகலம் அப்பொ
ழுது உண்டாயிற்று சததியத்தில மகிழ்ச்சிகொண்ட இரா
மரும், மகாநுபாவரான லக்ஷ்மணரும், தாராமிகரான பரத
ரும், நண்பர்களாற சூழப்பட்டவர்களாய, யாகத்தில் சபை
ஜனங்களாற சூழப்பட்ட திரேதாசுரிகளபோல விளங்கி
னார்கள்.

நூற்றுநான்காஞ் சருக்கம்:

பரதர் இராமரை அயோத்திக்குவந்து
அரசுபுரிய வேண்டல்.

உடனபிறந்தவரான லட்சுமணருடன்கூடிய இராமா,
தம்பியைத் தமமேல மிக்க அன்புடையவராக அறிந்து,
“நீ, ஜடையையும் மரவுரியையும் தரித்து
இராச்சியத்தை விட்டிட்டு எந்தக்காரணத்
தினால் இதேசததிறகு வந்தனையோ,
அதைக் கேட்க விரும்புகிறேன். கிருஷ்ண
ஜினம் ஜடை இவைகளைத் தரித்தவனாய் எதற்காக இத்
தலத்திற புகுந்தாய்? அதெல்லாவற்றையும் நீ சொல்ல
வுரியாய்” என்று வினவினா

மகாதமாவான காகுத்தரால நன்றாய்க் கட்டித்தழு
விககொண்டு இவ்வாறு மீண்டுங் கேட்கப்பட்டவரும் மகா
பாகுவும் கைகேயியினபுதல்வருமான பர
தா, அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, “மகாபாகு
வான தந்தையாரா, ஒருபெண்டாட்டியின்
கட்டளையால மூத்தவாக்குஉரிய இராச்சியத்தை இளை
யவனுக்கு அநீநமாக்கி, பெரியவரான தங்களைக் கைவிட்டு,
புத்திரசோகத்தால வருத்தப்பட்டுச் சுவாகக மடைந்தாரா.

சத்துருக்களைத் தவிகரச்செய்பவரே, மன்னவா, எனதா யான கைகேயியென்ற மாதின் கட்டளையால் ஏவப்பட்டவ ராயத தமமுடையபுகழ்க்குக் கேட்டினைவினைக்கும் இப்பெ ரியபாவத்தைச் செயதாரா என்தாயான அவா, இராச்சி யத்தின்பயனை யடையாமல், கைமபெண்ணுயச சோகத் தால் மெலிவடைந்து, மகாகோரமானநரகத்தில் விழப் போகிறா கைகேயியின்சம்பந்தத்தால் அபவாதமடைந் தவனும் தங்களுடையஅடியவனுமான எனமீது அருள புரிய வுரிய இப்பொழுதே தேவேந்திரன்போல் இராச்சி யத்தால் அபிஷேகம் பண்ணிக்கொள்ளுங்கள். மந்திரிமா முதலிய இந்தப்பிரகிருதிகளனைவரும், கைமபெண்களான தாயமாராகளும், தங்களுக்கீழ்ப்பதை யடைந்திருக்கின்றா கள், ஆகையால், அருளபுரிய வுரிய பகைவார்களுடைய செருக்கைப் போக்குபவரே, முறைப்படிவந்ததும் பாது காகவல்ல தங்களை யடைந்ததுமான இராச்சியத்தைத் தருமத்தா லடையுங்கள், நண்பர்களை விருப்பமடைந்த வாகளாகச் செய்யுங்கள். நிரமலமான சந்திரனில் சரத்தால் ராத்திரி நிறைந்திருப்பதுபோல் தலைவரான தங்களால் நிறைந்த பூமி, தலைவனற்றிருத்தலை யிழந்ததாகடும். இம் மந்திரிகளுடன் என்னால் தலையாலிரக்கப்பட்ட தாங்கள், உடன்பிறந்தவனும் சீடனும் அடியவனுமான எனமீது மனமிரங்கவேணும். புருஷப்புவியே, பட்டணத்தில் வசிப்பதும், இப்பொழுதுஇங்குவந்திருப்பதும், கௌரவிக கததக்கதும், பிதாவிற் குடிவந்தமானதும், குலமுறையாய வந்ததுமான மந்திரிமாமுதலிய பிரகிருதிமண்டலத்தினு டைய மொழியைத் தட்ட வுரியீரலவீரர்கள்” என்றுசொ லலி நீர்நிறைந்த கண்ணினராய், இராமருடையதிருவடி களை மீண்டும் முறைப்படி பிடித்துக்கொண்டார்.

இராமர், மதித்த யானைபோல, அடிக்கடி பெருமூசு செறியும் தமதுதமபியான பரதரைக் கட்டியணைத்து,

பாதருக்கு
இராமாசெய்த
உபதேசம்

“ நற்குலத்திற பிறந்தவனும, சததுவ
குணத்தை மிகுதியாகவுடையவனும, பரா
ககிரமசாலியும், நல்லொழுக்கமுள்ளவனு

மான உன்னைப்போன்றவன, இராசசியவிஷயமாக, மூத்
தவனுக்கெதிராயிருந்தலாகிற பாபத்தை எவ்வாறு செய
வான் ? சத்துருக்களையடக்குபவனே, உன்னிடத்தில
நுண்ணியகுற்றத்தையும் நான் காணவில்லை நீ, இளமை
யால தாயை நிகதிக்கவுரியவனல்ல மாசற்றவனே, மிக்க
புத்தியுள்ளவனே, மனைவி, மக்கள், சிஷ்யா அடியவா முத
லியவர்களிடத்தில் எல்லாபபடியாலும் தங்கருத்தின்படி
செய்யப் பெரியவாளுக்கரசு சாஸ்திரத்தில் விதி கூறப்
பட்டிருக்கின்றது யாக்குசெய்ய வுரியனே, உலகத்தில்
மனைவிமுதலியோராமனத்தின்படிகட்டளையிடத்தக்கவராக
எவ்வாறு சாதுக்களால் எண்ணப்பட்டிருக்கின்றார்களோ,
அவ்வாறே நாமும் தசரதமன்னவருக்குக் கட்டளையிடத்
தக்கவர்களென்று நீ யறிவாய். யாக்குசெய்ய வுரியவனே,
என்னை, மகாராஜா, மானுடையவனாகி மரவுரிபோததுக்
காட்டில் வசிக்கச் செய்வதற்கும், இராசசியத்தில் வசிக்
கச்செய்வதற்கும் உரியவா அறத்தை யநுஷ்டிப்பவர்களி
லுத்தமனே, தருமத்தை யுணர்ந்தவனுனதந்தையினிடத்
தில் எவ்வளவு கௌரவம் பாராட்டவேண்டுமென்று உல
கத்தில் மதிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அவ்வளவு கௌர
வம் தாயிடத்திலுஞ் செய்யவேண்டியதே இரகுவம்சத்த
வனே, இந்தத்தருமத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் மேற
கொண்டுள்ள நான், “காட்டிறகுச் செல்” என்று தாய்தந
தையாக்காற சொல்லப்பட்டவனாய் வேறென்றை எவ
வாறு செயவேன் ? உலகத்தவரால் மதிக்கப்பட்ட இராச
சியம், அயோத்திமாநகரில் உன்னால் அடையத்தக்கது.
மரவுரியை யாடையாக்ககொண்டனக்குத் தண்டகார
ணியத்தில் வசித்தல தக்கது. மகாகாந்திமானும் மகாராஜ
ருமாகிய தசரதர், உலகத்தின்முன்னிலையில் இவ்வாறு

பிரிததுக கட்டளையிட்டுச் சுவாககஞ் சென்றா. லோக குருவும் தருமாத்மாவுமான அரசா, உனக்கும் பிரமாணம், ஆதலால், நீ, பிதா கொடுத்த பாகத்தை உள்ள படிய நுபவிக்கவுரியாய். யாகஞ்செய்யவுரியவனே, நான், பதினான்குவருஷம் தண்டகாரணியத்தை யாசசிரபித் தவனாய், மகாதமாவாகிய தந்தையாராற் கொடுக்கப்பட்ட பாகத்தை யநுபவிப்பேன். எல்லாஜனங்களாலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டவரும் தேவேந்திரன்போன்றவரும் தருமாத்மாவுமான தந்தையாரா, என்னைப்பற்றி யாது கூறினரோ, அதுதான் ஆதமாவுக்கு மிக்கநன்மையானதென்றெண்ணுகிறேன்; ஆதலால், எல்லாவுலகத்தலைமையையும் நான் விருமபேன்” என இவ்வாறு கூறினா.

நூற்றைந்தாஞ் சருக்கம் :

இராமர் அரசுபுரியவேண்டுமென்று

பரதரைத் தத்துவாரதத்தால் தேற்றுதல்.

அதன்பின்பு, அந்த அன்பார்களின் கூட்டத்தோடு கூடின அப்புருஷசிங்கங்கள் துயரப்படிகொண்டிருக்க, வந்தஇரவு கடந்தது. இரவு விடிந்தவளவில, அவவுடன் பிறந்தவர்கள், அன்பாக்களாற் சூழப்பட்டவர்களாய், மந்தாசினி நதியில் ஹோமம், ஜபம் இவைகளைச் செய்துவிட்டு, இராமரை யடைந்தார்கள். அங்கிருந்தவர்களில் ஒருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. பரதா, அன்பாக்களின் மத்தியில், இராமரைப்பார்த்துச் சொல்லியதாவது, “என் தாயார் நலவாராததை சொல்லித் தேற்றப்பட்டா; நான், எனக்குக் கொடுத்த இந்தஇராசசியத்தைத் தங்களுக்கே கொடுக்கிறேன்; நிஷ்கண்டகமான இராசசியத்தைத் தாங்க ளநுபவியுங்கள். காரகாலத்தில் ஜலத்தின்வேகத்தாலுடைந்த

பரதா
பிராததித்தல

அணைபோன்ற பரதகண்டமென்ற பெரிய இநதஇராசசியம், தங்களாலன்றி வேறொருவனால இரட்சிக்கமுடியாது. பூமிகுத்தலைவரே, குதிரையினநடையை யநுசரிக்கக் கழுதைகஞ்ச சகதியிலலாதது போலவும், கருடனுடைய கதியை யநுசரிக்க மறறைப்பறவைகளுக்கஞ்ச சகதியிலலாதது போலவும், தங்களநடக்கையை யநுசரிக்க எனகஞ்ச சகதியிலலை. எவன் மறறவார்களால் வாழ்க்கை பெறுகிறுனோ, அவனுக்கு எப்பொழுதும் நல்ல பிழைப்பு, எவன் மறறவாக்களை வாழ்விக்கிறுனோ, அவனுக்குக் கெட்டபிழைப்பு சிறந்ததலைவரான தாங்கள், பணியாளரானஎங்களைப் பாதுகாவாவிட்டால், அவ்விஷயத்தில், ஒருபுருஷனால விததி யுண்டாக்கப்பட்ட ஒருமரம் நன்றாக வளாநது குள்ளனால ஏறமுடியாத பெருங்கிளையை யுடைய பெருமரமாகிப் பூத்தும் காயாமலிருந்தால காயக்காத அதை யுண்டாக்கினவன் காயைப் பெற்றதனால லடையும் பிரீதியைப் பெறா னென்ற இது உவமையாம்; மகாபாகுவே, தாங்கள், இதன்பொருளை யறிய வுரியவர்கள் மகாராஜரே, ஜனக்கூட்டங்களும் பட்டணத்துப்பிரதானர்களும், விளங்குகின்ற சூரியபகவானைப் போன்றவரும் இராசசியத்திலிருப்பவரும் பகைவாக்களையடக்குபவருமான தங்களை எல்லாப்படியாலும் பாக்கடடும. காகுஸதரே, தங்கள் பின் செல்லும் யானைகள், மதித்தவைகளாய்ப் பிளிறடடும அநதப்புரத்தி லிருக்கும் பெணடுகள் ஒன்றுசோநது களிக்கடடும” எனபது பட்டணத்துப் பலவகை ஜனங்கள், இராமரை வேண்டும் அப்பரதருடைய வாரததையைக் கேட்டு நனறென்றுஎண்ணினார்கள்.

இவ்வாறு துக்கப்பட்டுப் புலம்பும் புகழ்பெற்ற பரதரைப் பார்த்து, தைரியசாலியும் நல்லொழுக்கமுடையவருமான இராமா, தேறுதல சொல்லலானா:—“புருஷனுக்குத் தன் விருப்பினுற செய்யத்தக்க காரியமொன்று

இராமா மறுபடியும்
பாதருக்குச் செயத உபதேசம்

மிலலை, இப்பருஷன் அஸ்வதந்திரன், இங்கிருந்து அங்கும் அங்கிருந்து இங்கும் இப்பருஷனைத் தெய்வ மிழுகுகின்றது. திரவியத்தின் கூட்டங்கள், வெகுவாகத் தேடப்படினும், நாசத்தையே முடிவாகவுடையன, மிகமேலான பதவியிலிருக்கும் பிரமதேவா இந்திரபகவான முதலியோரும், தம்பதவியினின்று நழுவுதலையே முடிவாகவுடையவர்கள், புத்திரன் களத்திரம முதலியவர்களின் சோகக்கொளும், பிரிவையே முடிவாகவுடையன, பிராணனும் மரணத்தையே முடிவாகவுடையது நன்றாகப் பழுத்த பழங்களுக்கு விழுவதைவிட வேறுவிதப்பயம் எப்படியிலையோ, அதுபோலப் பிறந்தமனிதனுக்கு மரணத்தைவிட வேறுவிதப்பய மிலலை எங்ஙனம் உறுதியான தூணையுடைய வீடும பழையதாகக் கிலமாயவிகிறதோ, அதுபோல, மனிதர்கள் நரை மிருத்யு வியாதி இவைகளுக்கு வசப்படடி அழிகிறார்கள் எந்தஇரவு போயவிகிறதோ, அது திரும்புகிறதிலலை, அலைக்கும் புனலால் நிறைந்த யமுனை, நீர் நிரம்பிய சமுத்திரத்தை நோக்கிப் போயேவிகின்றது; திரும்பிவருகின்றதிலலை. இளவேனிறப்பருவத்துச் சூரியனுடைய கிரணங்கள் ஜலத்தை யுலாத்துவதுபோல, அஹோராத்திரங்கள், இங்குள்ள ஓவ்வொருபிராணியினுடைய ஆயுளையுங் குறுக்கிக்கொண்டே, அப்பிராணிகளுடைய ஆயுள்களை யுலாத்துகின்றன நீ இருக்கும்பொழுதும் போகும்பொழுதும் உனது ஆயுள்வறறுவதால், உன்னைப்பற்றி வருந்து, பிறரைப்பற்றி ஏன் வருந்துகின்றாய்? யமன் கூடவே நடக்கிறான்; கூடவே இருக்கிறான், மிக நீண்டவழியிறசென்று கூடவே திரும்புகிறான். உடம்பு முழுதும் திரைகள் வந்தன, தலையிராகளும் வெளுத்தன, நரையால் முதிர்ந்த புருஷன், என்ன உபாயஞ்செய்து தன்னை வல்லமையுள்ளவ னுக்குவன்? மானிடர், சூரியபகவான உதிக்கும்ளவில் மகிழுகின்றனர்;

சூரியபகவான் அஸ்தமிகுமளவில மகிழ்கினறனா, அந
தோ! மானிடா, தங்களுடைய வாணுளினகழிவை அறி
கின்றிலா! புதிதுபுதிதாயத்தோனறும் பருவத்தின் ஆரம
பததைக கண்டு களிக்கினறனா, ருதுக்கள மாறுவதால
பிராணிகளுக்கு ஆயுளினகுறைவு உண்டாகினறதே! சமுத்
திரத்தில் கடடையும்கடடையும எவ்வாறு சோகின்ற
னவோ, ஒருகாலத்துப் பிரிகின்றனவோ, அவவாறே மனை
விமாரும் பிள்ளைகளும் சுற்றத்தாரும் பொருளும், சோநது
பிரிகின்றனா, இவாகளினபிரிவு நிச்சயமன்றோ! இவவுல
கத்தில் ஒருபிராணியும் தன்னுடைய விருப்பத்தின்படி சுற்
றத்தாருடன் இருப்பதில்லை, அக்காரணத்தினாலேதான்,
இறந்தவரைப்பற்றிபுலம்பும் புருஷனுக்கு, மாண்ட
வரை மீட்பதில் வல்லமையிலலை வழியிலிருக்கும் புரு
ஷன், வழியில் நடந்துபோகுகூட்டத்தைப் பார்த்து,
“உங்களுடைய பின்னே நானும் வருவேன்” என்று
கூறி எப்படிச்செல்லுவதோ, அவவாறே, தந்தை பாட்
டன முறையாய வந்த மரணமாகிய வழி, புத்திரா முத
லியவர்களாலும் செல்லத்தக்கதாய அறுதியிடப்படடி
ருக்கிறது மீட்கமுடியாத அமரணத்தை யடைந்த
வன் எவ்வாறு புலம்பவுரியன்? திருமபுந தன்மையற்ற
பிரவாகம் போன்ற ஆயுள திருமபாதபடி கழிந்துகொண்
டிருக்கையில், ஆதமா சுகத்திற்குக் காரணமான தலத்
திற சோக்கவுரியது, ஜனங்கள், அறத்தாற் சம்பாதிக்க
த்தக்க சுகத்தில் விருப்பமுடையவரன்றோ! தரு
மாதமாவும் உலகத்துக்கு அதிபதியும் நமது தந்தையாரு
மான அததசரதா, மங்களத்தைத் தருவனவும் வேண்டு
மளவு தக்ஷிணைய யுடையனவுமான அநேகயாகங்களாற்
பாபத்தை யுதறினவராயச் சுவாகக் மடைந்தாரா. நமது
பிதா, பணியாளரைப் போற்றினதாலும் ஜனங்களைப்
பரிபாலித்ததாலும் தருமவழியாற் பொருளை யீட்டின
தாலும் சுவாக்கஞ் சென்றா. நமது தந்தையான மன்ன

வா, பெருவழியில்குளமவெடநிதலமுதலிய லோகோப
காரமானதொழில்களைச் செயததாலும், விதிமுறை தவ
றாது ஒழுகினதாலுஞ் சுவாககஞ் சென்றா. மன்னவா,
பலவகை யஜஞங்கள் செய்து, பூரணமான போகங்களை
யடைநது, சிறந்தஆயுளையும் பெற்றுச் சுவாககஞ் சென்றார்.
உத்தமமானஆயுளை யடைநது நல்லவர்களால் நன்குமதிக்க
கப்பட்டுச் சுவாககஞ்சென்ற நமதுதந்தை, துயரப்படத்
தக்கவரல்லா நமதுதந்தையான அவா, மூப்படைந்த
மானுடேகததைவிட்டு, பிரமலோகத்தில் மகிழ்ச்சியடை
யும் திவ்யதேகம் முதலிய தேவசம்பத்தைப் பெற்றார்.
இப்படிப்பட்ட அறிவையடைந்தவன் அவரைப்பற்றிச்
சோகித்தல தக்கதன்று. கேள்வியையுடையவனும் மிக்க
அறிவை யடைந்தவனுமானவன் எப்படிப்பட்டவனோ, நீ
அப்படிப்பட்ட பிராஜனாகிறாய் தைரியசாலியும் புத்தி
மானுமான புருஷனால, அநேகவிதமான இந்தச்சோகங்
கள், வாய்பிதற்றுதல, கண்ணீர்விடுதல இவைகள், எல்லா
நிலைமைகளிலும் கைவிடத்தக்கன. அப்படிப்பட்ட நீ, ஸ்வஸ
தன யிரு; துக்கப்படாதே, அப்பட்டணத்தை யடைநது
வசி; பேசுபவரில் வல்லவனே, சுவாதீனரான பிதாவினால்
அவவாறே கட்டளையிடப் பெற்றாய். புண்ணியமானதொ
ழிலையுடைய பிதாவினால் நான் என்கு இருக்க ஏவப்பட்டே
னோ, பெரியவரான அவருடைய கட்டளையை அங்குத்
தானே செயவேன் சத்துருக்களைவெலப்பவனே, அவரு
டைய கட்டளையை மீறுதல எனக்குத் தக்கதன்று, எப்
பொழுதும் அக்கட்டளை உன்னாலும் மேற்கொள்ளத்தக்க
தே; அவாதாம் நமதுபநது. அவாதாம் நமதுபிதா. இரகு
வம்சத்தவனே, தருமத்தை யறுஷ்டிக்கும் பிதாவுக்குச்
சமமதமாயிருக்கும் அவவாத்தையையே, வனத்திலவசித்
தலாகிற தொழிலினுற காப்பேன். புருஷப்புலியே, பர
லோகத்தை யடையவேண்டும் மனிதன, தாமிகனாக
வும், கொடுமையற்றவனாகவும், பெரியவார்களின்கட்டளைப்

படி நடப்பவனாகவு மிருக்கவேண்டும். ஆணேறே, நமதுதந
தையான தசரதருடைய நன்னடகையை யாலோசித்
துப்பராதது நீ, உன்னை அரசனாகப்பட்டாபிஷேகம் பண
னிகொள்” என இவ்வாறு தமதுதநதையின் சொல்லைப்
பரிபாலனம் பண்ணுவதற்காகப் பிரபுவும் மகாதமாவுமான
இராமா, தமதுதமபியான பரதரிடம் பொருள் பொருநதி
யிருக்கும்படி ஒரு முகூர்த்தகாலம் சொல்லி நின்றா.

நூற்றாறஞ் சருக்கம்:

பரதர் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ள
இராமரை மறுபடி வேண்டதல்.

தாரமிகரான பரதா, இராமா இவ்வாறு பொரு
ளோடுகூடிய வராததையைச் சொல்லி நின்றபின்பு, மந
தாநீநீரததில், அமைச்சா முதலிய பிர
பரதா
விண்ணப்பம் கிருதிகளிடத்தில் அன்புள்ள இராமரைப்
பராதது, அறநெறியிற்பிழையாத விசித்
திரமான வராததையைக் கூறலானா: —“சததுருக்களை
யடக்குபவரே, உலகத்தில் தங்களைப்போன்றவா யாவா?
தங்களைத் துக்கமும் பிடிக்கமாட்டாது; சந்தோஷமும்
மகிழ்விக்கமாட்டாது தாங்கள், மூன்றுவேதங்களிலும்
வல்லவர்களான பெரியவர்களால் ஸாவஜஞ்ரென்று ஒப்புக்
கொள்ளப்பட்டவர்களு மாகினமீராகள்; அப்படியிருந்தும்
அவர்களிடத்துச் சந்தேகத்தையுங் கேடிகொள்ளாநுகிறீ
கள். ‘இறநதுபோனபுருஷன் எவ்வாறு பகைக்கு விஷய
மாகானே, பிழைத்திருப்பவனும் அப்படியே; இல்லாத
பொருளில் எவ்வாறு ஆசை யிராதோ, அவ்வாறே இருந்
தும்பொருளிலும்’ என்ற இப்புத்தியைப் பெற்றவ னெவ
னோ, அவன் எதனால் துயரப்படுவான்? அரசரே, எவன்
முகூர்த்தங்களை யு மறிந்தவனோ, அவன் இப்படிப்பட்ட விச

னத்தை யடைந்தபோதிலும், வருத்தப்பட வரிய னலன்; அவ்வாறே தாங்களும்; ஆயினும் நான், தாங்கள் நாட்டை விடிக் காட்டுக்குச்சென்றது, தங்களபிரிவு இவைகளா லுண்டான துக்கத்தை யடைந்து எவ்வாறு பொறுப் பேன்? இராகவரே, தாங்கள், தேவாக்கொப்பான பலம் பொருந்தியவா; மகாத்மா, சத்தியத்தைக் கைப்பற்றிய வா, எல்லாமறிந்தவர், எல்லாவற்றையுங் காண்பவா; புத்திமான். இப்படிப்பட்ட குணங்கள் பொருந்திப் பிராணிகளுடைய உதபத் திவிநாசங்களை யறிந்த தங்களை, சகிக்கமுடியாததுக்கம் அடையதக்கதன்று நான் ஊரி லிலலாம லிருக்கையில், எனனிமித்தமாக அறப்படுத்தி யுள்ள எந்தாய் எப்பாவத்தைச் செய்தாரோ, அந்த அநி ஷ்டத்தைத் தாங்கள் எனக்காகப் பொறுத்தருளவேண் டும். தருமபாசத்தாற் கட்டப்பட்டேன்; அதனால், இப் பொழுது, தண்டனைக்கு உரியவரும் பாவத்தைச்செய்த வருமான இரதமாதாவைக் கொடியதண்டத்தாற் கொல்ல வில்லை. நான், பரிசுத்தமானதும் பெரியவாகளா லநுஷ்டிக்கப்படுவதுமான தொழிலையே செய்யும் தசரதரிடத்தி னின்று பிறந்து, தருமத்தையும் அறிந்து, உலகத்தாரா வெறுக்கும் இராசசியத்தை யபகரித்தலாகிற அதருமகாரி யத்தை எவ்வாறு செய்வேன்? நமமுடையதத்தை, நமக்குக் குரு; யாகம் முதலிய நல்லகாரியங்களைப் பண்ணி னவர்; மூத்தவா; அரசா, உயிர்போனவா, நமக்குத் தெய்வம்; இவ்வாறான காரணத்தால பிதாவைச் சபை யிற் பழிக்கவுரியவ னல்லேன். தருமத்தையறிந்தவரே, தருமத்தை யுணர்ந்த எவன்தான், தருமாததங்களி னின்று விலகினதும், ஸ்திரீக்கு இஷ்டமுமான இவ்வித பாபகாரியத்தைச் செய்வான்? 'விநாசகாலத்தில் பிராணி களின் புத்தி விபீதமாகின்றது' என்பது பழமொழி; இவ்விதமாகச்செய்த மன்னவர், அப்பழமொழியை உல கத்தில் பிரதியடசமாக்கினா. தாங்கள் ஆலோசித்து,

கைகேயியின் கோபத்தாலும், அவர் விஷயமான மோகத்தாலும், ஆராயாதசெய்கையினாலும் நடந்த தந்தையின் பிழையைப் போக்கவேண்டும் 'பிதா தருமநதவறி நடந்ததை நேராகச் செய்ய எண்ணுபவனே பிள்ளை' என்றும், 'இதனினுமவேறாக நடப்பவன பிள்ளையன்று' என்றும் உலகம் எண்ணுகின்றது, தாங்கள் அப்படிப்பட்ட பிள்ளையாக இருக்கவேண்டும். தைரியமுள்ளவரே, உலகத்தில நிகழ்கப்படுவதும் பிதாவினாற் செய்யப்பட்டதுமான தீதொழிலைத் தாங்கள் அடையத்தக்கவர்களல்லீர். கைகேயி, நான், தந்தை, நண்பர்கள், நமதுபந்துக்கள், நகரத்தாரைகள், நாட்டாரைகள் இவர்களுையெல்லாம் இரட்சிக்கவேண்டும். அரணிய மெங்கே? கூத்தரியதரும் மெங்கே? ஜடைக ளெங்கே? பரிபாலன மெங்கே? இவ்விதகாரியத்தைத் தாங்கள் செய்ய வுரியவர்களல்லீர். மிக்க அறிவினரே, கூத்தரியர்களுடைய முதலதரும்ம, குடிகளைப் பரிபாலனம் பண்ணக்கூடிய அபிஷேகஞ்செய்துகொள்ளும் இதன்றோ! கண்ணுக்குத் தோன்றுஞ் சுகத்துக்கும் பரலோகத்துக்குஞ் சாதனமான குடிகளைக்காததலாகிற தருமத்தைக் கைவிட்டு, அப்பிரதியடசமான பயனவிளைவை யுடையதும், நிர்ணயிக்கப்பட்ட லக்ஷண மறந்தும், காலநதரத்தில பயனை விளைவிப்பதும், கூத்தரியன் முதலில அநுஷ்டிக்கவேண்டு மென்று ஒருவராலும் அறுதியிடப்படாததுமான தவசிகளினதருமத்தை எந்தக்கூத்தரியாதமன் அநுஷ்டிப்பான்? சிரமத்தை விளைக்குந் தருமத்தைச் செய்யத் தாங்கள் விரும்புவீர்களேயானால், முறைப்படி நான்குவருணங்களையும் பாதுகாததுச் சிரமத்தையடையுங்கள். தருமத்தையறிந்தவரே, தருமத்தையுணர்ந்தவர்கள், நான்குஆசிரமங்களில் கிருஹஸ்தாசிரமத்தைச் சிரேஷ்டமானதென்று கூறுகின்றார்கள்; அதைத் தாங்கள் எவ்வாறு கைவிட வுரியீர்கள்? கல்வியினாலும்

முறைமையினாலும் பிறப்பினாலும் தங்களுக்குப் பிறபட்டவனான் நான், தாங்களிருக்கும்பொழுது, எப்படிப் பூமியைக் காப்பேன்? தாழ்ந்த புத்தியின்குணமுடையவனும் இளையவனும் முறைமையிற் பிறபட்டவனுமான நான், தங்களைப் பிரிந்தது, சுமமாவிருத்தறமும் வலலமை பெற்றிலேன். தருமமறிந்த இராகவரே, தாங்கள் நிஷ்கண்டகமும் நற்குணமவாய்ந்ததுமான பிதாவினுடைய இந்நிராசசியமமுழுவதையும் பந்துக்களோடு கூத்தரியதருமத்தால்காப்பாற்றவேணும். இவ்விடத்திலேயே, வசிஷ்டமகாரிஷியுடன் கூடிய மந்திரமறிந்த ரிதவிக்ருகன், மந்திரிமார முதலிய பிரகிருதிகளுட் னென்றுசோந்தது, பட்டாபிஷேகத்தைத் தங்களுக்கு முறைப்படி நடத்தட்டும். அபிஷேகத்தை முடித்துக்கொண்டே நாம் அயோத்திக்குப் போவோம். தனதுபலத்தால் பகைவென்ற இந்நிரபகவான் தேவாகளால் அபிஷேகமபண்ணப்படுவது போல எவ்வளால் அபிஷேகமபண்ணப்பெற்ற தாங்கள், பாதுகாப்பதற்காக அயோத்தியை யடையுங்கள். தேவருணம் பிதருருணம் மதுஷ்யருணம் என்ற மூன்று கடன்களையும் போக்கிச் சத்துருக்களை நன்றாக எரித்துக்கொண்டு, அன்பாக்குடைய மனோரதங்களை நிறைவேற்றுவராய், தாங்கள் தாமே என்னை இங்குக் காககவேண்டும். பெரியவரே, இப்பொழுது தங்களுடைய பட்டாபிஷேகத்தில் தங்கள் நண்பர்கள் களிக்கட்டும். தங்களுடைய பகைவர்கள், இப்பொழுது அஞ்சினவர்களாய் பத்துத்திசைகளிலும் ஓடிவிட்டும். ஆணேறே, எந்தாயின பழியையும் போக்கி, பூஜிக்கத்தக்கவரான தந்தையையும் பாவத்தினின்று பாதுகாக்கவேண்டும். நான், தங்களைத் தலையால வேண்டிக்கொள்கிறேன்; எல்லாப்பிராணிகளிடமும், மனோசசுவரன் கருணை புரிவதுபோலத் தாங்கள் என்மேலும் எல்லாப்பந்துக்களமேலும் கருணை புரியவேண்டும். பின்னும், எனதுவேண்டுகோளைப் பின்னே தள்ளி

விட்டு, இங்கிருந்து தாங்கள் காட்டைத்தானே சோவீர் களையானால், நானும் தங்களுடன் காட்டையே சேர் வேன்” என்றார்.

தந்தையின்மொழியில் நிலையாயினவரும் சத்துவ குணமுடையவரும் பூமிக்குத்தலைவருமான இராமரின் உறுதி இராமா, துயரத்தால் வாடும பரதரால் இவ்வாறு தலையால் வேண்டப்படினும், நாட்டுக்குத் திருமபுவதில் புத்தியைச் செலுத்தவில்லை. ஆச்சரியப்படத்தக்க அந்தஉறுதியைக் கண்ட அங்கிருந்த ஜனங்கள், இராமரைப் பற்றி, ஒரேகாலத்தில் துயரப் பட்டவர்களாய்ச் சந்தோஷத்தையும் அடைந்தார்கள்: “இராமா அயோத்திக்கு வரப்போகிறதில்லை” என்று துக்கத்தை யடைந்தார்கள், உறுதியான பிரதிஜனையுடை மையைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள், ரிதவிக்கு வந்தவர்களின் செய்கைகளும், நகரத்தவர்களும், பிரதானங்களும், தாய்மாராகளும், அறிவிழந்தவர்களும் கண்ணீரால்நனைந்தவர்களு மானார்கள்; அவ்வாறு சொல்லும் அப்பரதரை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள், அவருடன் இராமரையும் வணங்கி வேண்டினார்கள்.

நூற்றேழாரு சருக்கம்:

இராமர் பிதாவின்மீதுபழியில்லை யென்றல்.

பின்பு, லக்ஷ்மணருக்கு மூத்தவரும், சுற்றத்தாராநி வில் துதிக்கப்பட்டவரும், ஸ்ரீமானுமான இராமா, மறுபடி இவ்வாறு சொல்லும் அப்பரதரைப் பார்த்து, “மன்னவர்களு ளுத்தமரான தசரதருக்குக் கைகேயிவயிறற்ற பிறந்த நீ சொன்ன இப்பேச்சு, யுக்தமானதே. உடன்பிறந்தவனே, முற்காலத்தில், உனதுதாயாரை மணம்புரிந்து

கொண்டபொழுது, நமது தந்தையாரான அவா, உனது பாட்டனாரிடம் ‘தங்கள் பெணவயிற்றிற பிறக்கும் புதலவனுக்கு இராசசியத்தைக் கொடுக்கிறேன்’ என்று பிரதிஜ্ঞை பண்ணினா. பிரபுவானமன்னவா, கைகேயியால மகிழ்விக்கப்பட்டு, யுத்தத்திலும், உனதாயாருக்கு மனமுந் வந்தது வரங்கொடுத்தாரா. மனிதப்புலியே, சிறந்தமங்கையான புகழ்பெற்ற உனதுதாய், அரசரிடத்துச் சபதம்பண்ணிவைத்துக்கொண்டு, மன்னவரைநோக்கி, உனக்கு இராசசியமும் எனக்குவனவாசமும் ஆக இரண்டுமவரங் கேட்டாரா, இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட மன்னவா, அவருக்கு இரண்டுமவரத்தையும் கொடுத்தாரா ஆணேறே, அதனால், நானும் வரதானததால் வந்த பதினான்கு வருஷகாலமவனத்தில வசித்தலை இங்குச் செய்யத் தந்தையாற் கட்டினையிடப்பட்டேன அவ்வாறு கட்டினையிடப்பெற்ற நான், ஒருவராலுந் தடுக்கமுடியாதவனாய், சீதையுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் இக்காட்டை யடைந்தேன், பிதாவின் உணமைமொழியி லிருக்கிறேன். அரசரிற் சிறந்தவனே, நீயும் ‘அப்படியே’ என்று ஒப்பி வெகுசீக்கிரமாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்வதனால் தந்தையைச் சத்தியவாதியாகச் செய்ய வுரியை பரதனே, நீ, எனக்காகப் பிரபுவானமன்னவரைக் கடனிலிருந்து நீக்கிவை, தருமத்தை யுணர்ந்த தந்தையையும் தாயையும் களிக்கச் செய். குழந்தைய, முன்னொருகாலத்தில், பிதருதேவதைகளை யுத்தேசித்துக் கையையிலேயே யாகஞ்செய்யும் புகழ்பெற்ற கய ரென்பவா ‘குமாரன் தந்தையைப் புத்என்னும் நரகத்திலிருந்து இரட்சிப்பதனாலாவது, பிள்ளை பிதருக்களைக் காப்பதனாலாவது புத்திரனென்பபடுகின்றான்’ எனக்கூறிய மொழி உலகத்தில் கேட்கப்படுகின்றதன்றோ! அரசுகுமாரனே, ‘ஒருவன், நற்குணத்தையும் மிக்ககௌவியையு முடைய பல புத்திரரை யடையவேண்டும், ஏனெனில, அவர்களில் யாராவதொருவன் கையக்குப் போ

வான் ' என இவ்வாறு ராஜரிஷிகளெல்லோரும் நிச்சயித்திருக்கின்றார்கள். மனிதரிற்சிறந்தவனே, பிரபுவே, ஆகையால், தந்தையை நீ நரகத்தினின்று காப்பாற்று. பரதனே, சததுருக்கன்னுடனும் எல்லா அநாதைகளுடனும் நீ அயோத்திக்குச் செல, குடிகளை மகிழ்வி, வீரனே, நானும், சீதை லக்ஷ்மணன் இவர்களுடன், விளமபமில்லாமல், தண்டகாரணியத்திற் புகுவேன் பரதனே, நீ சுயமாகவே மானிடர்களுக்கு அரசனாக விரு, நானும் அரணியத்திலுள்ள மிருகங்களுக்குச் சககரவாததியாயிருக்கிறேன் இப்பொழுது, நீ மிக மகிழ்ந்தவனாய், சிறந்தநகரத்திற்குப் போ, நானும் மிகமகிழ்ந்தவனாய்த் தண்டகையிற் புகுவேன் பரதனே, குடை, உனது சிரசில், சூரியனதுவெயிலை மறைக்குங் குளிரந்தநிழலைச் செய்யடடும; நானும், இக்காட்டுமரங்களுடைய மிக்கநிழலைச் சுகியாய் அடைவேன். நல்லபுத்தியையுடைய சததுருக்கன் உனக்குத் துணை, பிரசித்தனான லக்ஷ்மணன் எனக்கு முக்கியமானசினேகிதன். பரதனே, சிறந்தபுதலவர்களான நாம் நாலவரும், மன்னவரை உண்மைதவறாதவராகச் செய்வோம்; துயரப்படாதே ” என்றார்.

நூற்றெட்டாஞ் சருக்கம்:

ஜாபாலிமுனிவர் இராமரை இராசசியத்தை யாளும்படி ஒப்புக்கொள்ள நாஸ்திக்யமாயக் கூறல்.

பிராமணோத்தமரான ஜாபாலி யென்பவா, பரதரை யாசவாசப்படுத்திவரும் தருமந்தெரிந்தவருமான இராமரைப் பார்த்து, “இராகவரே, நல்ல புத்தியை யுடையவரும் ஊகமுள்ளவருமான தங்களுக்கு, சாதாரணமனிதனுக்கு இருப்பதுபோன்ற பயனற்ற இப்புத்தி, நன்றாய்த்

திருமபவேணமும். ஜநதுவானது தனியாகவே பிறந்து தனியாகவே யிறப்பதனால், எவனுக்கு எந்தப்புருஷன் பந்து? யாரால் எவனுக்கு என்ன பெறவேண்டியிருக்கிறது? ஆகையால், தாயதந்தை யென்று கிடப்பவன், பித்தன் போல எண்ணத்தக்கவன், ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தன் இல்லையன்றோ! காந்ததரே, எவ்வாறு, ஒருமனிதன் கிராமந்தரத்துக்குச் சென்று ஓரிடத்தில் வசிப்பதோ, மறுநாள் அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்படுவதோ, இவ்வாறாகவே, மனிதர்களுக்குத் தந்தை தாய் வீடு பொருள் இவைகள், தங்கும் இடமாததிர்ம, ஸதப்புருஷர்கள், இவைகளிற் பற்றுக்கொள்ளா. மனிதர்களுட்கிறந்தவரே, தாங்கள், தந்தையினிடத்தினின்று வந்த இராசசியத்தை விட்டிட்டு, துயரமுடிகுவதும் மேடுபள்ளமானதும் பல உபத்திரவங்கள் நிரம்பியதுமான கொடுவழியிற் செல்ல விரியவாகுதல் லீ. எல்லாவளங்களும் நிறைந்திருக்கும் அயோத்தியில், தங்களை அபிஷேகஞ்செய்துகொள்ளுங்கள் அயோத்தியா புரியின தேவதை, விரதமபூண்டதாயத் தங்களை யெதிர் பாரகின்றது சக்கரவாதத்திதிருமகனாரே, இந்திரன் தேவலோகத்திலிருப்பதுபோலத் தாங்கள், மிகச்சிறந்த ராஜபோகங்களை யநுபவித்துக்கொண்டு அயோத்தியில் சுகமாக விருங்கள். தசரதா, தங்களுக்கு ஒருத்தரு மல்லா; தாங்களும் அவருக்கு ஒருத்தரு மல்லீ, அம்மன்னவா வேறு; தாங்கள் வேறு, ஆகையால், நான் சொல்லுகிறபடி செய்யுங்கள் ஜநதுவுக்குப் பிதா, அறபமான காரணம், ருதுவானமாதாவினால் தரிக்கப்பட்ட சுகல சோணிதங்களை பிரதானகாரணம். அவ்வரசா லயத்தை யடையவேண்டிய பஞ்சபூதங்களில் லயத்தை யடைந்தாரா; மரணத்தை இயல்பாகக் கொண்டவர்களுக்கு இது சபாவம்; தாங்களோ, பொய்யானசம்பந்தத்தால் வருந்துகின்றீர்கள். எவரெவர்கள், பிரதியடசமான சுகத்தை விட்டு, பொருளைமாததிர்ம சம்பாதிப்பதை முக்கியமாகக்

கொண்டிருக்கின்றார்களோ, அறத்தைமாததிரம சமபாதிப்பதை முக்கியமாகக் கொண்டிருக்கின்றார்களோ, அவரவர்களைப்பற்றி நான் வருந்துகிறேன், கண்கூடான சுகத்தைமாததிரம முக்கியமாகக் கொண்டவர்களைப்பற்றி நான் துயரப்படுவதில்லை, அவ்வாறு வருந்தினவர்கள், இங்குத் துக்கப்பட்டுச் செத்துத் துக்கமடைந்தார்கள். அஷ்டகாசிராததம், பிதருசிராததம் இவ்வாறானவற்றைப் புரியும் ஜனங்களின் அனன்ம வீணாய்ச் செலவாதலைப் பாருங்கள், அதை இறந்தவன் தீன்பானா? வேறொருவன் உண்ணுஞ் சோறு மறறொருவனதேகத்தைப் போய்ச் சேருமாயின், தூரதேசம் போகிறவனுக்கு நாம் சிராததம் பண்ணவேணும், பண்ணினாலோ, பிரயாணிக் கு வழியுணவாகிறதில்லை. 'யாகம் பண்ணு, தானம் பண்ணு, தீக்ஷைப் பண்ணிக்கொள், தவம்புரி, எல்லாவிதமான சுகங்களையுந் துறந்துவிடு' என இவ்வாறு கூறும் நூல்கள், மேதாவிகள் தானத்தின்பொருட்டுச் செய்த வுபாயங்களே. மகத்தானபுத்தி படைத்தவரே, பரலோகமில்லை யென்றே கருதுங்கள், பிரதியட்சமான இராச்சியபோகம் முதலியவற்றைக் கைப்பற்றுங்கள், பரோக்ஷத்தைப் பின்னே தள்ளிவிடுங்கள். பரதரால் வேண்டப்படுந் தாங்கள், எல்லா ஜனங்களுக்குஞ் சமமதமும் நான் கூறியதுமான இப்புத்தியை முன்னிடம், இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றுங்கள்" என இவ்வாறு தருமந் தப்பிய வாராததையைக் கூறினா.

நூற்றொன்பதாஞ் சருக்கம்:

இராமர் ஜாபாலிக்குச் சமாதானஞ் சொல்லல்.

சத்தியத்திற கருதானறியவரும் சக்கரவாத்தித்திருமகனருமான இராமா, ஜாபாலியின் வாராததையைக்கேட

டு, வைதிககாரியங்களில் வைத்த சிரததையாலும், உதா
 ரணத்துடன்கூடிய ஜாபாலியின வாராததையாலுஞ் சலி
 யாதபுத்தியாலும், “எனக்குப் பிரியமான
 இராமா
 மறுமொழி விஷயத்தில் விருப்பஞ் செலவதற்காகத்
 தாங்கள் சொன்ன வாராததை, செய்யத்த
 காததாயிருந்தும் செய்யத்தக்கதுபோல தோன்றுவதாக
 வும், நன்மைவிளைபபதுபோலத் தோன்றினும் துக்கத்
 தையே பின்பு விளைபபதாகவு மிருக்கின்றது மரியா
 தையற்றுப்பாபாசாரனாய், அவைதிகமான ஒழுகுத்தை
 யுடைய மதத்தைப் பிறாக்குப்போதிப்பவன், நல்லவாகளி
 டத்தில் மதிப்பை யடையவேமாட்டான். ஒருவனை, மேற்
 குலத்திற பிறந்தவ னென்றும் தாழ்குலத்திற பிறந்தவ
 னென்றும், வீரனென்றும் வீரனபோல நடக்கின்றவனென்
 றும், சுசியென்றும் அசுசியென்றும் அவனுடைய நடக்கை
 யே யுரைக்கின்றது. நல்லவன்போல தோன்றுங் கெட்டவ
 னும், சுசியற்றவனாய்ச் சுசியுள்ளவன்போலதோன்றுபவ
 னும், பெரியோர்களின் நடக்கையுடையவன்போலதோ
 ன்றும் பெரியோர்களின் நடக்கையிலலாதவனும், கூடா
 வொழுகுமுடையனாய் நல்லொழுகுமுள்ளவன்போல்
 தோன்றுபவனுமான நான், வைதிகதருமத்தைக் கை
 விட்டு, உலகத்தைச் சங்கரமாக்குவதும் வைதிககிரியை
 யும் வேதவிதியு மற்றதும் தாங்களகூறியதுமான அதரு
 மத்தைத் தருமமென்று கைக்கொள்வனையானால், உல
 கத்தைக்கெடுப்பவனும் கெட்டவொழுகுமுடையவனு
 மான என்னை, காரியாகாரியங்களை யறியும் அறிவுள்ள
 எந்தப்புருஷன் நன்கு மதிப்பன்? பதினான்குவருஷங்
 காடழிவசித்த லாகிற பிரதிஜனையை விட்டுத் தாங்கள்
 மொழிந்த ஒழுகுத்தைப் பற்றின நான், யாருக்கு நல்லொ
 முக்கத்தை யுபதேசிப்பேன்? எந்தவுபாயத்தாற் சுவாகக்
 மடைவேன்? என்னால், இவ்வுலகமுழுவதும் தனதுவிருப்
 பின்படி நடப்பதாய்விடும்; அரசர்கள் எவ்வொழுக்க

முடையவர்களோ, அவ்வொழுக முடையவர்களன்றோ ஜனங்கள்! பிராணிகளிடத்துத் தயைவைத்தலை முக்கியமாகவுடைய பழைய அரசநடக்கை சத்தியத்தின் வடிவமே. ஆகையால், இராச்சியத்திலுள்ள ஜனக்கூட்டம், சத்தியத்தைப் பிரதானமாக வுடையது, உலகங்கள் சத்தியத்தில நிலைநிற்கின்றன. ரிஷிகளுந் தேவாளுந் சத்தியத்தைத்தான் சிறந்ததென்று எண்ணுகிறார்கள். இவ்வுலகத்தில சத்தியவாதிதான் பரமபதத்தை யடைகிறான். ஜனங்கள் பரமபின்புத்தினின்று நடுங்குவதுபோல பொய்பேசுகிறவனிடத்தினின்று நடுங்குகிறார்கள். உலகத்தில சுவாககத்துக்குக்காரணம் சத்தியம் சிறந்ததரும் மென்று கூறப்படுகிறது சத்தியந்தான். உலகத்தில ஈசுவரன் சத்தியந்தான். லக்ஷ்மி, சத்தியத்தை எப்பொழுதும் ஆசிரியத்திருக்கிறான். எல்லாம் சத்தியத்தையே ஆதாரமாகக்கொண்டன. சத்தியந்தான் பரமபதம். தானம் யாகம் ஹோமம் தவம் வேதங்கள் இவைகள், சத்தியத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டன, ஆகையால், புருஷன், சத்தியத்தை முக்கியமாகக் கொள்ளக்கடவன் : ஒருவன் உலகத்தை இரட்சிக்கிறான், ஒருவன் குலத்தை இரட்சிக்கிறான், ஒருவன் நரகத்தில் மூழ்குகிறான்; ஒருவன் சுவாககத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். சத்தியத்தினுற் சபதஞ்செய்த சத்தியசந்தனான், எந்தநதையின் கட்டளையை ஏன் காப்பாற்றமாட்டேன்? சத்தியசந்தனான் நான், உலோபத்தாலாவது மோகத்தாலாவது அறியாமையாலாவது தமோகுணத்தை யடைந்தவனாய், சிறந்ததான் சத்தியத்தின் மரியாதையை அழிக்கமாட்டேன். தேவதைகளும் பித்ருகளும், அசத்தியசந்தனாக விருந்து நிலையற்றமனத்தை யுடைய சஞ்சலனது ஹவ்யகவயங்களை வாங்கிக்கொள்ளுகிறதில்லையென்று எனது கேள்வி. நான், சத்தியரூபமான இத்தருமத்தை, ஆத்மாவைவிட்டுப் பிரியம் லிருக்கிறதாக நினைக்கிறேன், சத்புருஷர்களால் சம்பாதிக்கப்பட்ட ஜடை

முதலியவற்றின்பாரம, சத்தியருபமான தருமத்தின்பொருட்டு இஷ்டமாகிறது நான், அதருமமே நிறைநது திளையளவு தருமமுள்ளதும், அறபாகளும் கொடியவர்களும் பாவத்தொழிலையுடையவர்களும் உலோபிகள் கைப்பற்றியதுமான க்ஷத்ரியதருமத்தை விட்டிடுவேன். தேகத்தால் பாவத்தைச் செய்கிறான், மனத்தினால் தீங்கு செய்ய நிகழ்கிறான், வாயால் பொய் பேசுகிறான். ஆக, பாவம் மூன்றுவிதம். திரிகரணங்களாலுஞ் சத்தியத்தையே கைக்கொண்ட புருஷனை, பூமியும் புகழும் லட்சுமியும் வேண்டுகின்றன; அவன் சுவாசகரு சென்றுவிட்டபோதிலும் இவைகள் அவனைத் தொடர்கின்றன. ஆகையால் ஒவ்வொருவனும் சத்தியத்தையே கைப்பற்ற வேண்டும்.

தாங்கள் சிறந்ததென்று நிகழித்தது, 'இந்தநகரிகரியத்தைச் செய்யுங்கள்' என்று யுகதியுடன் கூடிய மொழிகளாற கூறியதை, நான், பெருமையற்ற இராம ஜாபாலையெய்தித்தது பேசுதல் வழியென்றே எண்ணுகிறேன். நான், தந்தையார் முன்னிலையில் இவ்வனவாசத்துக்கு மனமொப்பி, அதந்தையாராவாத்தையை விட்டிட்டுப் பரதனுடைய மொழிப்படி எவ்வாறு நடப்பேன்? நான், குரவாமுன்னிலையில், உறுதியான பிரதிஜைஞ செயதேன், அப்பொழுது, அக்கைகேயி தேவியுள் களித்தவரானா. நான், காரியாகாரியங்களை யாராயந்தறிந்து, சூசியாய், வனவாசஞ்செய்து, தீங்கற்றவான பழங்களாலும் மூலங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் பிதருக்களையும் தேவதைகளையுந் திருபதிபண்ணுவித்து, காட்டிற கிடைப்பதைப் புசித்தது, மகிழ்ச்சியடைந்த ஐம்பொறிகளையுடையவனாய், கபடமற்று, சிரத்தையோடு பிதருவசன பரிபாலனமாகிற உலகமரியாதையை நடத்துகிறேன். கருமபூமியான இப்பூமியை யடைந்த நற்கருமத்தைச் செய்யவேண்டும்; அக்கினியும் வாயுவும சந்திரனும், அவ்வாறு

நற்கருமங்கள்செய்து அவற்றின் பயனைப் பெற்றவர்களே. தேவேந்திரன், நூறு யாகங்கள் செய்து சுவாககஞ் சென்றான். மகாரிஷிகளும், கடுந்தவம்புரிந்தே சுவாகக மடைந்தார்கள்” என்றுகூறி, நாஸ்திகமான குதாசகததை மனத்தினுள்ளேயே நினைத்தது, அவருடைய வாக்கியங்களைப் பொருதவராய், உக்கிரமான காந்தியுடன், மீண்டும் அவரை நோக்கி, “சத்தியமும், தருமமும், பராக்ரமமும், பிராணிகளிடத்திலிரக்கமும், அன்பாகப் பேசுதலும், அந்தணர் தேவா விருந்தினர் இவர்களைப் பூசித்தலுமாகிய இவைகளெல்லாம், சுவாககத்துக்குச்செல்லும் வழியாகச் சதபுருஷர்கள் உரைக்கின்றார்கள், அக்காரணத்தால், அந்தணர்கள் இவ்வாறான உண்மைப்பொருளை யறிந்து, ஒற்றுமையைடைந்து, எல்லாத் தருமங்களையும் ஜாக்கிரதையோடு உள்ளபடிசெய்து சுவாககமுதலிய உலகங்களை யடைய விருமபுகிறார்கள். நான், இவ்வாறான நாஸ்திக புத்தியைப் பிறாக்கு உபதேசித்துக்கொண்டு திரிகின்றவரும் தருமத்தைக்கவிட்டவரும் நோமையற்ற அறிவினரும் நாஸ்திகருமான தங்களை வைத்துக்கொண்டிருந்த எனத்தையாருடைய அததொழிலைப் பழிக்கிறேன். திருடன் எப்படியோ, அப்படியே அப்புத்தனைப்பவனும். இவ்வுலகத்தில் சாவாக்களைப் புத்தனைப்போலவே யெண்ணுங்கள். ஆகையால், அவைதிகளுக்கெண்ணத்தக்க நாஸ்திகனுக்கு வித்துவான முகங் கொடான் தங்களுக்கு முன்னிருந்த அறிவாறப்பெரியோர்கள், அநேகவிதமான சுபகாரியங்களைச் செய்தார்கள்; அவர்கள் இம்மையிலும் மறுமையிலும் வெற்றி பெற்றிருக்கின்றார்கள். ஆகையால், பிராமணர்கள், மங்களமான யாகாதிகளையும் தவம் தானம் முதலியவைகளையும் செய்கிறார்கள். சிறந்த முனிவர்கள், காந்தியால் விளங்குபவர்களாய், தருமத்தி லன்பு கொண்டு, நல்லவாக்குடன்கூடி, நாகைக்குணத்தை முக்கியமாகக்கொண்டு, கொல்லாமையை யுடையவர்களாய், பா

வங்குள நீங்குபபெற்று, உலகத்தாரால பூஜிக்கப்படுபவா
களாகின்றார்கள்” என்று கூறினா

அநதனா, இவவண்ணம் வெகு கோபத்துடன்பே
சின மகாதமாவும பராககிரமசாலியுமான இராமரைப

பார்த்து, “நான நாஸ்திகாகளுடைய வச
ஜாபாலி தமது னத்தைச சொல்லவில்லை, நானும் நாஸ
நாஸ்திகயத்துக குக காரணம் திக னலலன், பரலோக மொன்றுமில்லை
கூறல யெனப்பது மில்லை, எவனாவது நாஸ்திக

மத்ததைப பேசினால், நான அக்காலத்தைப்பார்த்து,
ஆஸ்திகனு யிருப்பேன், தருமசங்கடகாலத்திலோ நாஸ
திகனயிருப்பேன். நான நாஸ்திகவசனங் கூறுமபடியான
அக்காலம் வந்தது இராமரே, தங்களைத் திருப்பியழைத்
துப் போவதற்கும் தங்களுக்கு அருளவரவேண்டு மென
பதற்கும் பரதருக்கு மகிழ்ச்சியை விளைத்ததற்கும், என்னால்
இந்தநாஸ்திகவாதஞ் செய்ப்பட்டது” என்று உண்மை
யாகவும் ஆஸ்திகமாகவும் நல்லவர்களுக்குச் சமமதமாக
வும் இராமருடைய தேற்றரவுடனிருக்கும் வாராததையைக்
கூறினா

தூற்றுப்பத்தாஞ் சருக்கம்:

வசிஷ்டர் இராமரைப் பட்டாபிஷேகம்

பண்ணிக்கொள்ள வேண்டல்.

இராமா கோபமடைந்ததைக்கண்டு, வசிஷ்டர், அவ
ரை நோக்கிச் சொல்லலானா. —“ஜாபாலியும், உலகத்தி

னுடைய இறப்பையும் பிறப்பையும் அறி
வசிஷ்டர் இரா வாரா. அவர், தங்களைத் திருப்பியழைத்
மருக்குக் குல துப்போக விருமபினவராய், தங்களைப்
முறை கூறுதல் பார்த்து, இமமாதிரி வாராததை சொன்
னார். லோகநாதரே, எனனிடத்தினின்று, இவவுலகத்

தோற்றத்தை யறியுங்கள். முன்னே அங்கு எல்லாம ஜல ரூபமாகவே யிருந்தது அதில பூமி சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அதன்பிறகு, சுயம்புவானபிரமா, தேவதைகளுடன் தோன்றினா பின்பு, பிரசித்தரான நாராயணமூர்த்தி, வராஹ ரூபங்கொண்டு பூமியை ஜலத்திலிருந்து எடுத்ததா பிரமா, நன்றாய்க்கற்பிக்கப்பட்ட குணங்களுடன் கூடிய புத்திரா களோடு உலகமெல்லாவற்றையுஞ் சிருஷ்டித்ததா. பிரம தேவா, பரப்பிரமத்தினிடத்திலிருந்து உத்பத்தியானா : அவா பிரவாஹரூபத்தால நித்தியா, மற்ற எல்லோரினும வெகுகால மிருப்பவா; அந்நிலையினின்று தாழ்வுபடா தவா. அவரிடமிருந்து மரீசி யுண்டானா. மரீசியினிடமிருந்து காசியபா பிள்ளையாகப் பிறந்தா காசியபரிடமிருந்து சூரியபகவான உண்டானான். அவனுடைய பிள்ளை மது, அவா ஒருபிரஜாபதி. மதுவின்குமாரா இக்ஷுவாகு. மது, வளமுள்ளபூமியை முதல முதல இக்ஷுவாகுவுக்குக் கொடுத்தா. அந்தஇக்ஷுவாகுவை அயோத்தியில பூரவஅரசராக வெண்ணுங்கள் இக்ஷுவாகுவின மகனா, பிரசித்திபெற்ற ஸ்ரீமானான குக்ஷியென்பவா குக்ஷிக்கு, விசுக்ஷியென்ற ஒருவீரா பிள்ளையாயப் பிறந்தா விசுக்ஷியின் குமாரா, வெகுகாந்தியுடன்விளங்கிய பிரதாபமுள்ள பாணா. பாணருக்கு, மகாபாகுவான அநரணய ரென்ற கீர்த்திபெற்றமகனா பிறந்தா, ஸத்துக்களு ஞாதமரான அவா மகாராஜராயிருந்தகாலத்தில், மாதம் மும்மாரி பெய்தது; தூப்பிக்ஷ முண்டாகவில்லை, ஒருதிருடனு மில்லை. அநரணயருக்கு, மகாபாகுவான பிருதுளன் மன்னவா பிறந்தா. மகாராஜாவே, அப்பிருதுவினிடமிருந்து திரிசங்கு பிறந்தா, அவ்வீரா, தமது சத்தியவசனத்தால தேகத்துடன் சுவாக்களு சென்றா. திரிசங்குவின் குமாரா, மிக்கபுகழ்பொருந்திய துருதுமாரா, மிக்கபராக கிரமமுள்ள யுவனசுவரே, துருதுவென்ற அசுரனைக்கொன்றதனால, துருதுமாரரென்று பெயர்பெற்றா. யுவனசுவர்

பிள்ளை, ஸ்ரீமானுன மாந்தாதா. மாந்தாதாவுக்கு, மஹா தேஜஸவியான ஸுஸந்தி யுண்டானா. ஸுஸந்திக்கு, தருவஸந்தி, பிரஸேஷித என்ற இரண்டு குமாரர் பிறந்தார்கள். தருவஸந்திக்கு, புகழ்பெற்றவரும் பகை வரைக கொல்லவல்லவருமான பரதரென்பவா பிறந்தா. மகாபாகுவான பரதரிடமிருந்து அஸிதரென்பவா பிறந்தா; அவருக்கு, ஹேஹயா தாலஜங்கர் சசி பிந்து என்ற சூரர்களான இவர்கள், சததுருக்களாயிருந்தார்கள், அமமன்னவா, அவர்களெல்லாருடனும போர புரிந்ததால், ஊரைவிட்டு ஓடப்பபட்டா அவா, அழகிய சிறந்தபருவதமான இமயமலையில முனிவராய மகிழ்ந்திருந்தா. அப்பொழுது அவருடைய இரண்டு மனைவியரும் காப்பிணிக ளென்று உலகவாாததை. ஒருததி சக்களத்தியின் கருவை யழிப்பதற்காக விஷங்கொடுத்தாள். அச்சமயத்தில், பிருகுமகரிஷியின் குமாரரான ச்யவனா இமயமலையை யடைந்தா காளிந்தியென்பவள, அந்த ரிஷியை யடைந்து வணங்கினாள். அவ்வந்தனா, பிள்ளை பெறுமபடி வரததையுடைய விருப்பங்கொண்ட அவளைப் பார்த்து, “தேவி, உனக்கு மகாத்மாவும, உலகத்தில் மிக்க புகழ் பெறுபவனும், தாமிசனும், சீலமுள்ளவனும், சத்துருக்களை வெற்றிகொள்பவனுமான ஒருபிள்ளை யுண்டாவான்” என்றா. அவள, மனங்களிதது அமமுனிவரை வலமவந்து பூஜித்துப் பின்பு தனதுவீட்டை யடைந்து, தாமரைபித்தழபோன்ற கண்களை யுடையவனும் தாமரைப் பூவின நடுததலத்தையொத்த நிறமுடையவனுமான ஒரு மகளைப் பெற்றாள். காப்பத்தையழிக்கச் சக்களத்தியாற கொடுக்கப்பட்ட விஷத்துடனேயே பிறந்தபடியால், பிறந்த அவருக்குச் சகரரென்று பெயராயிற்று. சகரரென்று பிரசித்தரான அவவரசா, யாகதீனக்ஷெய்து, பருவகாலத்தில் ஜனங்களை ஜலவேகததால் அஞ்சுவிக்குஞ் சமுத்திரததைத் தோண்டிவித்தா. சகரருடையபிள்ளையாக அஸு

மஞ்ச னுண்டானு னென்று எமதுகேளவி பாவகாரி
யங்களையே செய்யும் அவன், உயிருடனிருக்கும்பொழு
தே தந்தையால் துரத்தப்பட்டான் அஸமஞ்சனுக்கு
வீரியவானான அமசுமான என்ற பிள்ளை யுண்டானா.
அமசுமானகுமாரா திலீபா, திலீபருக்குப்பிள்ளை பகீ
ரதா, பகீரதரிடமிருந்து ககுஸ்தா பிறந்தாரா, அவரால்
இவ்வமசத்தவர்கள் காகுஸ்தரென்று பெயாபெற்றார்கள்.
ககுஸ்தா பிள்ளை ரகு, அவரால் இவ்வமசத்தவர்கள் ரா
கவரென்று பெயாபெற்றார்கள் ரகுவினகுமாரா, ஒளியை
யுடையவரும் புருஷரைப்பகிழ்ப்பவருமான ஸௌதாஸ
ரென்றும் கலமாஷபாதரென்றும் பேருள்ளவா, இவரு
டையகுமாரா சங்கணா, இவா, என சாபத்தால் அரக்கனான
கலமாஷபாதருடைய பலத்தால் சைரியத்தூடன் கொல
லப்பட்டா. சங்கணருடைய புத்திரா, சூரரும் பாககிய
வானுமான ஸுதாசநா. ஸுதாசநருடைய குமாரா, அகநி
வாணா. அகநிவாணாமகனா சீகரகா சீகரகருடைய
பிள்ளை மரு மருவினமகனா பரசுசருகா பரசுசருகருடைய
குமாரா, வெகுகாந்தியுள்ள அம்பரீஷா அம்பரீஷாகுமா
ரா, உண்மையும் பராக்கிரமமும் பெற்ற நஹுஷா நஹு
ஷாகுமாரா, தருமத்தைக்கவிடாதவரான நாபாகா.
நாபாகருக்கு, அஜரென்றும் ஸுவரதா என்றும் இரண்டு
குமாரகள். அஜருடையகுமாரா, வெகுதருமாதமாவா
கிய தசரதா இராமரென்று புகழ்பெற்ற தாங்கள் அவ
ருடைய மூத்தகுமார ராகினதீர்கள். ஆகையால், தாங்கள்
தங்களுடைய இராசசியத்தைக் கைப்பற்றுங்கள், மன்ன
வரே, குழகளைப் பரிபாலனமபண்ணுங்கள். இக்ஷ்வாகு
வமசத்தில எல்லாருக்கும், முன்னவரே
வசிஷ்டா இராமா அரசராகிறா. மூத்தவரிருக்கும்பொழு
தான பட்டத அரசராகிறா. மூத்தவரிருக்கும்பொழு
துக்கு உரியவா து, அவருக்குப் பின்பிறந்தவருக்கு இ
என்றல ராசசியத்தில் அபிஷேகம் பண்ணப்படுவ
திலை, மூத்தவருக்குத்தான் அபிஷேகம் பண்ணப்படு

கின்றது தாங்கள், தங்களைச் சோந்த இராகவாகளுடைய குலமுறையாயவந்த தருமத்தை இப்பொழுது கெடுக்க வுரியவ ரலலீர் தாங்கள், பலவகை இரத்தினங்களும் நாடு களும் நிரம்பியிருக்கும் பூமியை, தந்தையாரைப்போல மிக்கபுகழ்பெற்றவராயப் பரிபாலனமபண்ணவேண்டும்” என்று கூறினார்.

நூற்றுப்பதினோரஞ் சருக்கம் :

இராமர் பரதருக்கு நல்வார்த்தை கூறுதல்.

ராஜபுரோகிதரானவசிஷ்டர், இராமரைப் பார்த்து இவ்விதமாகச் சொல்லி, அப்பொழுது மறுபடியும் அவரை நோக்கி, வெகுதருமத்துடன் கூடிய வசிஷ்ட ருபதேசம் மறுகுசிலமொழிகளைக் கூறலானார். “இவ்வுலகத்தில் பிறந்தபுருஷனுக்கு மூன்று குரவாக னுண்டு; காகுஸ்தரே, அவராவார், ஆசிரியரும் தந்தையும் தாயும் என இவர. ஆனேறே, மாதாபிதாக்கள் புருஷனுடைய தேகத்தையே யுண்டுபண்ணுகின்றனர், ஆசிரியர் அறிவை யளிக்கிறார். அவர் மாதாபிதாக்களினும் சிறந்தவர். சததுருக்களைத் தவிக் கச்செய் பவரே, நானே, தகப்பனருக்கும் தங்களுக்கும் ஆசிரியன். தாங்கள் என்சொல்லைச் செயது, முன்னோசென்ற வழியைக் கடவாதிருங்கள். கூட்டமான இரதப் பரிஜனங்களும், இருபிறப்பாளரும் தங்களைச் சோந்தவர்கள். இனையவரே, இவர்களவிஷயத்தில் தருமம்புரிந்து, முன்னோர்களின் வழியைக் கடவாதிருங்கள். முதியவரும் தருமத்திலேயே யொழுபவருமான அன்னைக்குப் பணிவிடை செய்யாமலிருக்க வுரியவரலலீர். இத்தாயினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, முன்னோர்களின் வழியைக் கடவாதிருங்கள். இராகவரே, சத்தியத்திலும் தருமத்திலும்

உறுதியுள்ளவரே, இரக்கின்ற பரதருடைய பேச்சுப்படி நடந்து, அடைந்தவாக்கு வசப்பட்டிருத்தலாகிற குணத்தைக் கடவாதிருங்கள்.”

இவவாறு மதுரமாகக் குருவாகிய வசிஷ்டராற் கூறப்பட்டவராய், ஆணேறான இராமா, வீற்றிருக்கும் அவ வசிஷ்டரைப் பார்த்து, “புத்திரனைப்பெறுவதற்காக மாதா பிதாக்கள எவ்வொழுக்கத்தை மேற்கொண்டார்களோ,

இராமா
மறுமொழி

அது, மாறுசெய்ய வரியது, பிள்ளையை யடைந்தபிறகு, அப்பிள்ளைக்கு ஆகாரம் முதலியவைகளைக் கொடுப்பதாலும், எப

பொழுதும் அன்பானபேச்சுக்களைப் பேசுவதாலும், எப போதும் வளர்ப்பதனாலும் எவ்வெத்தொழிலைச் செய்தார்களோ, அதுவும் கைமமாறுசெய்ய வரியதே. அததசரத மன்னவா, என்னைப்பெற்றதந்தை; அவா எனக்குஇட்ட கட்டளை பொய்யாகமாட்டாது” என்று சொல்லவே, உதார சீலரான பரதா, மிகவும் வருந்திய மனத்தினராய், தமது சமீபத்திலிருந்த சுமந்திரரைப் பார்த்து, சாரதியே, எனக்

பரதருடைய
மனவுறுதி

காக்ச சீக்கிரந தருப்பங்களைக் கொண்டு வந்து இங்குத் தரையிற பரப்பும். எனது பெரியவா எனனிடம் மனமிரங்குகிற

வரையில், நான் அவரைத் தகைவேன பெரியவா திருமபிவருமவரையில், கடன்கொடுத்ததன்ற பொருளற்ற பிராமணன் கடன்காரன வீட்டுவாயிலி லிருப்பதுபோல, ஆகாரமற்று முகத்தை மூடிக்கொண்டு, பாணசாலையின்வாயிலிற படுத்திருப்பேன்” எனச் சொல்லி, உடனே, சுமந்திரர் இராமருடையகட்டளையை விருமபி நோக்குவதைப் பார்த்து வருத்தமடைந்த மனத்தினராய், தாமாகவே தமக்குத் தருப்பைப்படுக்கையைக் கொண்டுவந்து பூமியிற பரப்பினா. மிகக்கேஜஸவியும் ராஜரிஷிகளு னுத்தமருமான இராமா, பரதரைநோக்கி, “குழந்தாய், பரதனே, நான் என்ன பிழை செயதே

னென வெண்ணுகிருய ? கடன்கொடுத்த அநதனா, ஒரு மருங்காயப படுதது, மனிதர்களை நிரப்பநதிகக வுரியா; பட டாபிஷேகத்திற்குஉரிய அரசாக்கு நிரப்பநதிகக விதி யில லை. மனிதப்புலியே, இககொடியநோன்பை விட்டு எழுந திரு, இங்கிருநது சிறநதபட்டணமான அயோத்தியையை விரைவிற சோ” என்றனா.

பரதா, இருநதுகொண்டே நாட்டா நகரத்தா ரெல்லாரையும் பாரதது, “பெரியவரை ஏன் வேண்டாம லிருக்கின்றீர்கள்?” என்று வெகுபரிதா பமாகச சொன்னா. நாட்டாரும நகரத்தா ருமாகிய அவர்களும, மகாதமாவாகிய பர தரைப பாரதது, “காகுஸதரைச சத்திய சநதரென்று அறிவோம, இராகவா, நன்றாயச சொல்லு கிருா. மகாபாக்கியவானான இவா, தநதையாரின்சொ லலில இருக்கின்றா ஆக்கயால, விரைவில திருப்ப, நாங்க வலலமையுடையோ மல லோம” என்றாகள.

பரதா நாட்டு
நகர ஜனங்களை
இராமரைவேண
டுமபடி கூறல

நாட்டாராமது
மொழி

இராமா, அவர்களுடையசொல்லைக கேட்டு, பரத ரைப பாரதது, “தருமத்தைககண்ணாக கொண்ட அன்பார்கள சொன்ன இவவா ருன சொல்லையறி. இராகுலத்தவனே, என்வார்த்தையையும், நாட்டு நகர ஜனங்களின் வாரத் தையையும் நன்றாக ஆலோசிததுப பார. மகாபாகுவே, நீ எழுநதிரு; எனனையுந தொடு; அவவாறே ஜலத்தையுந தொடு” என்றார்.

பரதருக்குப
பிராயசசித்தம்

பினபு, பரதா, எழுநது ஜலத்தைத் தொட்டு, “சபை யோர்களே, மநதிரிமாகளே, பட்டணத தவார்களே, கேளுங்கள; நான் பிதாவினி டத்தில இராசசியத்தை வேண்டவிலலை.

பரதா ஜனங்களை
நோக்கிக்
கூறிய மொழி.

‘இவ்வாறு செய்யும்’ என்று தாயககுங் கட்டளையிட விலலை. மகாதருமஜனரும் பெரியவருமான இராமா காட்டுக்குப் போக, நான் மனமொப்பவுமில்லை. அவ சியம் இராமா காட்டில் வசிக்கவேண்டுமென்றும், அவா பித்ருவாக்கியபரிபாலனம் பண்ணவேண்டு மென்றும் நீங்கள் எண்ணுகிறீர்களேயானால், நானே, அவாக்குப் பதிலாகக் காட்டில் பதினான்குவருஷம் வசிப்பேன்” என்றனா.

தருமாத்மாவான இராமா, அச்சகோதரருடைய உண்மையானவாததையினால் ஆச்சரிய இராமா சத்தியம் முற்று, நாட்டாராகளையும் நகரத்தாராக்ளையும் பாரதது, “பிழைத்திருந்த தகப்பனா ரால் விறகப்பட்டதும், வாங்கப்பட்டதும், அட்குவைக்கப் பட்டதுமாகிய இவைகள், என்னாலாவது பரதனாலாவது மாற்றமுடியா. வனவாசத்தில் வல்லமையையுடைய என்னால், வனவாசத்தில் பதிலொருவனைவைத்தல் என்கிற வெறுக்கப்படுகிறதொழில் செய்யத்தக்கதன்று. கைகே யியால் யுகதமாகவே உரைக்கப்பட்டது, தந்தையாலும் நற்காரியமே செய்யப்பட்டது. நான், பரதனைப் பொறு மையுள்ளவனாகவும் பெரியவார்களிடத்தில் மரியாதையாக நடப்பவனாகவும் அறிவேன். சத்தியசந்தனும் மகாதமா வுமான அவனவிஷயத்தில், எல்லாமுமே மங்களகரமா கும்” எனக்கூறி, பரதரைப்பார்த்து, “நான் வனவாசம் பண்ணித் திருமபிவந்தபின்பு, தருமசீலனாகிய உடன்பிறந தவனுடன் மீண்டும் பூமிக்குத் தலைவனாவேன். கைகேயி, அரசரை வரங்கேட்டாரா, நான் அமமொழியைச் செய் தேன்; நீ இராசசியத்தைக் காப்பதால், தந்தையான அம் மன்னவரைப் பொய்யினின்று விடுவி” என்றாரா.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாஞ் சருக்கம்:

பரதர் பாதுகை பெற்றது.

அங்குசசோநத மகாஷிகள், ஒப்பறற்காந்தியையுடைய அவவுடன்பிறந்தவர்களின் மயிரைச்சிலிரப்பிக்குஞ்சோகையைப் பார்த்து, ஆசசரியமடைந்தவ ரானார்கள். முன்னமே யந்தாததானமடைந்துநின்ற ராஜாஷிகணங்களும் சித்தர்களும் தேவாஷிகளும், மகாதமாக்களும் கஞ்சதவமசத்தவர்களுமான அவவுடன்பிறந்தவர்களை நோக்கி,

ராஜரிஷிகள்
முதலியோரின்
மகிழ்ச்சி

“ஒருதரங்கேட்டு மீண்டுமீண்டுங் கேட்க
விருமபத்தககமொழிகளையுடையவர்களும்,
தருமத்தை யுணர்ந்தவர்களும், தருமத்திற
பராக்கிரமமுள்ளவர்களுமான இருபுத்தி

ராகளைப் பெற்ற அம்மன்னவாபாக்கியசாலி” என்று துதித்தார்கள். அதன்பிறகு, ராஜாஷிகளும் தேவாஷிகளும் கந்தருவர்களும், சீக்கிரம் இராவணனுடைய வத்ததை விரும்பினவர்களாய், ஒற்றுமையை யடைந்து, இராசசாத்தாலராகியபரதரைப் பார்த்து, “நற்குலத்திற பிறந்தவரே, மிக்க அறிவுடையவரே, நல்லொழுக்கமுடையவரே, மிக்க புகழ்படைத்தவரே, பிதா நற்கதியடையவேணு

ரிஷிகள் பரதரை
ஆறறுதலை.

மென்று கருதுகின்றரேயானால், இராமருடையவாராதையை யங்கீகரிக்கவேணும். நாங்கள், இராமரைத் தந்தையின் கடனை நீக்கியவராயிருக்கும்படி எப்பொழுது

மும் விரும்புகின்றோம். கைகேயியின்கடனை நீக்கியதால், தசரதாசுவாக்கமடைந்தார்” என்று இவ்வளவு சொல்லி, அப்பொழுது தமதமகதிகளை யடைந்தார்கள். நல்லவற்றையே யறியும்வரான இராமர், அவ்வழகியவாராதையால் மகிழ்ந்து, மலாந்தமுகத்துடன் அவர்களைப் பூஜித்தார்.

அபபரதா, மெயநநிங்க, இராமரைப்பாரதது, அஞ
சலிபநதம பண்ணிக்கொண்டு, “காகுஸதரே, ராஜதரு

மததையும், குலதருமத்தினதொடாபை
பரதருடைய யும எனதுதாயின வேண்டுகோளையும்
அழியா அனபு செயயவுரியீர். நானொருவனாக இநதபபெ

ரியஇராசசியத்தை இரட்சிக்க வல்லமையுள்ளவ னன்று;
அனபுள்ள நாட்டாரையும் நகரத்தாரையும் மகிழவிக்கவும்
அவவாறே. உழவா மேகத்தை எதிர்பாரப்பதுபோல,
நமதுசுற்றத்தார்களும, போரவீரர்களும், அனபாகளும்,
நேசர்களும் தங்களுையே எதிர்பார்க்கிறார்கள். மிக்கவறி
வுடையவரே, இநதஇராசசியத்தை அங்கீகரித்து நிலை
நிறுத்துங்கள்; காகுஸதரே, உலகத்தைப் பரிபாலிப்பதில்
தாங்கள் வல்லமையுள்ளவாகளாகினீர்கள்” எனத் தழு
தழுத்தவாக்கால இவவாறு சொல்லி, தமையனா தாளக
ளில் விழுந்தார, பிரியத்தைப் பேசுபவரான பரதா, இரா
மரையே மிகவும் வேண்டினா. இராமாதாமே, தாமரை
யிதழ்போன்ற கண்களை யுடையவரும் கறுத்திருப்பவரும்
மதித்தஅன்னத்தின் குரலை யுடையவரும் சகோதரரு
மான அபபரதரை மடியில் வைத்துக்கொண்டு, அவரைப்
பார்த்து, “இயலபாயும் குருவினுபதேசத்தாலவநததா

யுமுள்ள புத்தி, உனக்கு வந்திருக்கின்றது,
இராமரின நல குழந்தாய், அதனால் நீ, உலகத்தைக் காகக்
மொழி. மிகவும் வல்லவனே. பிரதான அமைச

சாக்களாலும், நண்பாக்களாலும் புத்திமான்களான மந
திரிமராகளாலுஞ் சேரப்பெற்றவனாய், எல்லாதொழிலக
ளையும் ஆராயநது, மிகப்பெரியனவாயிருப்பினும் அவற்றைச்
செயவி. சந்திரனும் காததியை விட்டிருப்பான்; இமய
மலையும் பனியை விட்டிருக்கும், சமுத்திரமும் கரையைக்
கடக்கும், நான் தந்தையின் பிரதிஜனையைக் கடவேன்.
குழந்தாய், அன்பினாலோ லோபத்தாலோ அன்னையால்
உன்பொருட்டுச்செய்யப்பட்டஇதை நீ மனத்தில் வைத்

துக்கொளளகூடாது. அவரிடத்தூத தாயினிடத்திற்போ
லவே நடநதுகொளளவேணும்” என்றா.

பரதா, ஒளியால சூரியன போன்றவரும் பிரத
மையிலுதித்த சந்திரனுடைய ஒளியை
வகிஷ்டா இரா மரை நோக்கி “ப யுடையவருமான இராமரைப்பார்த்து,
ரத்ருக்குப் பாது “பெரியவரே, பொன்னினு லலங்கரிக
கை கொடுக்கவே ண்டு” என்று க கப்பட்ட பாதுகைகளைத் தாள்களினுல
ட்டளை யிட்டபின ஏறுக, இவைகள், எல்லாவுலகத்தின
பு அவருடையகட யோக்கேஷமங்களைச் செய்யும்” என்றா.
ட்டளையால் பரதா, இராமரைப் பாது மிக்க தேஜஸவியான அநதமணிதப்புலி
கைகளைத் தாள்க ளில அணிந்து த யானவா, பாதுகைகளி லேறி யிறங்கி,
ருமபடி வேண்ட, மகாதமாவான பரதருக்கு அப்பாதுகை
இராமா பாதுகை யளித்தல களைக் கொடுத்தார.

அப்பரதா, பாதுகைகளை வணங்கி, இராமரை நோ
க்கி, “வீரரே, சததுருக்களைத் தவிககச்செய்பவரே, நான்
பதினான்குவருஷ்காலம், ஜடைதறித்து, மர
பரதருடைய பிர வுரி யுமித்து, பலங்களையும் மூலங்களையும்
திஜனா. உணவாக்ககொண்டு, தங்களுடையவரவை
நோக்கினவனாய்த தங்களுடைய ஊருக்கு வெளியில
வசித்துக்கொண்டு, தங்களபாதுகையிடத்தில இராச்சிய
தந்திரத்தைவைத்து, பதினான்குவருஷம் நிரமபினபின்பு
அமிததவருஷ்த்து முதலதினத்தில தங்களைக் காணாவி
டின, அக்கினியிற புகுவேன்” என்றா.

இராமா, அப்படியே யென்று பிரதிஜ்ஞைபண்ணி,
அவரை அன்புடன் தழுவியணைத்து, சததுருக்கனரையுந
தழவி, பரதரைப் பார்த்து, “தாயானகைக்கேயியைக் காப
பாற்று; அவாமேல கோபங் கொள்ளாதே.
இராமருடைய இரகுவமசத்தி லுத்தமனே, என்னும
கட்டளை. சீதையாலும் ஆணையிடப்பட்டிருக்கிறாய்”
என இவ்வாறுகூறி, நீர்கொண்ட கண்ணினராய், தம்

பிககு விடைகொடுத்தாரா. தருமததையுணர்ந்தவரும் பிரதாபமுள்ளவருமான அபபரதா, நன்றாக அலங்கரிக்கப்படமுள்ள பாதுகைகளைப் பூசிதது, இராமரையும் வலம்வந்தாரா, அவைகளையும் உயர்ந்தயானையினதலையில் வைத்தாரா. இரகுவினவம்சத்தை வளர்க்கவந்த இராமா, தமது தருமத்தில் இமயமலைபோல அசைவற்றவராய, பிறகு முறைப்படி அச்சனங்களைக் கொண்டாடி, குரவாகளையும் மந்திரிமாமுதலிய பிரகிருதிகளையும், தம்பிகளையும் விடைகொடுத்தனுப்பினா. தாயமாரகன, கண்ணீரற்ற கவரப்பட்ட கண்டமுடையவர்களாய, துயரத்தால் இராமரிடத்து விடைபெற்றுக்கொள்ள முடியாதவர்களாக விருந்தாரகன, அந்த இராமரோ, எல்லாததாயமாரகளையும் அபிவாதனஞ்செய்து புலம்பிக்கொண்டே தமது பாணசாலையிற் புகுந்தாரா.

நூற்றுப்பதின்மூன்றாஞ் சருக்கம்:

பாதுகைகளுடன் பரதா அயோத்தியிற்புகுதல்.

அதனமேல அப்பொழுது பரதா, பாதுகைகளைத் தலையினமேல வைத்துக்கொண்டு, மகிழ்ந்து, சத்தருக் கண்டுன கூடியவராய, இரதமேறினா.

பரதாசேனையு
டன் திருமபுதல் வியாததமாகாதபடி காரியத்தை விசாரிப்பதில் வலவர்களான வசிஷ்டா, வாம

தேவா, உறுதியானவிரதததையுடைய ஜாபாலி முதலிய மந்திரிமாரெல்லோரும், முன்னே புறப்பட்டாரகன. அப்போது அவரகன, அழகிய மந்தாகினிந்தியையும் சித்திரகூடமென்ற மகாபருவதததையும் வலவவந்து, கிழக்கு முகமாய்ச் சென்றாரகன. அப்போது பரதா, சைநியத்துடன், அப்பருவத்திலிருந்த அழகிய பலவகையான மிகுதியாயுள்ள தாதுப்பொருள்களைப் பார்த்துக்கொண்டு,

அமமலையின வடக்குப்பக்கத்தாற சென்றா. அப்பொழுது, பரதா, சித்திரகூடத்துக்குச் சமீபத்தில் பரத்து வாசமாமுனிவா வீற்றிருந்த ஆச்சிரமத்தைக் கண்டார

புத்திமானாகிய அப்பரதா, அவவாச்சிரமத்தை யடை
 பரதா நது, தேரிலிருந்து இறங்கிப் பரத்துவாசரு
 பரத்துவாசரை கையதாள்களை வணங்கினார். பின்பு,
 காணல் மகிழ்ச்சியடைந்தாள் பரத்துவாசா, பர
 தரைப் பார்த்து, “இளையவரே, இராமரைக் கண்டாரா?
 அவா, உமமுடைய வேணடுகோளைச் செய்தாரா?”
 என்று வினாவினார். பின்பு, இவ்வாறு புத்திமானான
 பரத்துவாசரால் வினாவிப்பட்டவரும் தமையனாமேல
 அன்புவைத்தவருமான பரதா, பரத்துவாசரை நோக்கி,
 “உறுதியான பராக்கிரமமுடைய அந்த இராகவா, என்
 னாலும் குருவாகிய வசிஷ்டமுனிவராலும் வேண்டப்பட
 டவராய், மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்த வசிஷ்டரை நோக்கி,
 “பதினான்குவருஷம் காட்டில் வசிக்கவேண்டுமென்று
 கைகேயியின்பொருட்டுத் தந்தையிட்ட கட்டளையையே
 யுணமையாய்க் காப்பேன்” என இவ்வாறு கூறவே, மகா
 பிராஜனான பேசுவதிலவல்ல வசிஷ்டா, வெகு சா
 மாததியமாகப் பேசவல்ல இராமரைநோக்கி, “மகா
 பிராஜனாரே, மகிழ்ந்தவராய், அயோத்தியில் தங்களு
 டையயோக்கேஷமங்களைச் செய்யத்தக்கனவும் பொன்னால்
 அலங்கரிக்கப்பட்டனவுமான பாதுகைகளைக் கொடுங்கள்”
 என மகத்தான வார்த்தையைச் சொன்னார். இவ்வாறு
 வசிஷ்டரார் சொல்லப்பட்ட இராமா, கிழக்குமுகமாக
 நின்றனாண்டு, இப்பாதுகைகளி லேறி, இவற்றை என
 னுடைய இராச்சியத்திற்காகக் கொடுத்தாரா. மகாதமாவா
 கிய இராமரால் அநுமதிபண்ணப்பட்டதிருமபின் நான்,
 அழகியபாதுகைகளை யெடுத்தாக்கொண்டு, அயோத்தியை
 நோக்கியே செல்லுகிறேன்” என்றார்.

மகாதமாவாகிய பரதருடைய அழகிய இநதவராத
தையைக் கேட்டு, பரததுவாசமாமுனிவா, அவரை நோ
ககி, பின்வருமாறு சொல்லலானா.—
பரததுவாசா பர
தரைப் புகழ்தல “ மனிதப்புலியே, நற்குணமும் நலநடக
கையு முள்ளவர்களு னுத்தமரே, பள்ளத
தாக்கிலுள்ள பொய்கை முதலியவைகளில் நீர் தங்குவது
போல, தங்களித்ததில் மூத்தோரிஷ்டப்படி நடத்தலாகிற
நன்மை யிருப்பது, ஆசசரிய மன்று தருமத்தை யறிந்து
தருமத்தி லாசைவைத்துள்ள இப்படிப்பட்ட பிள்ளையைப்
பெற்றதால், மகாபாகுவும் தங்குதகப்பனாருமான தச
ரதா மரணமடையவில்லை ” எனப் பரதருடையமொழி
யினும் அழகாயிருக்குமபடி கூறினா.

பரதா, இவவாறுகூறிய மகாதமாவான அநதரிஷி
யை நோக்கி அஞ்சலி பண்ணித் தாளில்
பரதா பரிஜனங்
களுடன் அயோ
த்தி சேரல வணங்கி, செல்ல விடைகேட்க ஆரம்பித்
தாரா பிறகு ஸ்ரீமானுனபரதா, பரதது
வாசரை அடிக்கடி வலமவந்து மந்திரிகளு
டன் அயோத்தியை நோக்கிப் போனா இரதங்களாலும்
சிவிகைமுதலியவாகனங்களாலும் வண்டிகளாலும் குதிரை
களாலும் யானைகளாலும் நிரம்பியதான பரதரைத்தொ
டாந்து செல்லும்அசைநிபம, மீண்டுந் திரும்பிற்று. அதன்
பிறகு, அவாக்கெல்லோரும், அலைவரிசைகளையுடைய
யமுனையென்ற திவயந்தியைக் கடந்து, அழகியஜலத்தை
யுடைய அக்கங்காந்தியை மறுபடியுங் கண்டார்கள பர
தா, இரமணீயமான தீர்த்தத்தால் நிரம்பிய அநந்தியை,
தமது பந்துக்களுடனும் சைநியங்களுடனும் தாண்டி, அழ
கியசிநுங்கிபேரபுரத்திற் புகுந்தாரா, சிநுங்கிபேரபுரத்தி
னின்று மீண்டும அயோத்தியைக் கண்டாரா. பர
தா, தமது தந்தையுந் தமையனு மிலலாத அயோத்தி
யைப் பார்த்து, துக்கத்தால் வாட்டப்பட்டவராய், தமது
சாரதியைப் பார்த்து, “ சாரதியே, முறியுண்டதாய் அழ

கிய வடிவற்று மகிழ்ச்சியின்றி எளிமையடைநது ஒலி யடங்குகிறகும் இநதஅயோததி, விளங்கவில்லை, பாருங் கள்” என இவ்வாறு கூறினா.

தூற்றுப்பதினான்காஞ் சருக்கம்:

பரதர் அரண்மனையிற் புகுதல்.

கம்பீரமாயும் மனோகரமாயுஞ் சததிகருங் தேரி லேறிச் செல்லும் பிரபுவான பெருமபுகழ் பெற்ற பரதா, பூனையும் கோட்டானும் நடையாடப்பெற்றும், மனி அயோததியின் தாகளும் யானைகளுங் காணப்படாமலும், அலங்கோலம் ஒளியற்ற கிருஷ்ணபகூத்துஇரவுபோல வும் சந்திரனுடைய அன்பானமனைவியும் காந்தியாலவிளங் குபவளும் உதயமானகிரகத்தாறபீடிககப்பட்டுத் தனியா யுள்ளவளுமாகிய உரோகிணிபோலவும் இருளாலமூடப் படமும், மலையாறுபோல கொஞ்சம் உஷ்ணத்தையு ம் கலக்கத்தையுங் கொண்ட நீரையும் வெயிலின்வெம் மையால தவிககும் பறவைகளையும் ஜலத்தில்மறைந் துள்ள மீனையும் முதலையையும் பெற்று இளைப்படைநதும், யாகத்தீயிலிருந்து கிளம்பியெரிவதும் பொன்னிறமான தும் அவிஸாலஓமஞ்செய்யப்பட்டதுமாய்ப பின்பு அவி நத ஜவாலையை யொத்து மிககபுகை யடைநதும், பெரும் போரில் ஆபத்தையடைந்த சேனைபோல நொருங்கிய கவசத்தையும் நோயடைந்த யானை குதிரை தோ கொடி இவைகளையும் அழிந்தவீரர்களையும் கொண்டும், நுரையோடும் சததத்தோடும் எழுந்துகொண்டிருப்பதும் பின்பு மந்தமாருதத்தாற் சலிப்பிக்கப்பட்டதுமான சமுத்திரத்தின அலைபோல ஒலியடங்கியும், யாகம் முடிந்ததினத்திற்குப்பின்பு ஒலியடங்கியுள்ள வேதி போல் யாகத்திற்குவேண்டியஎல்லாகருவிகளையும் சிற

நதயாஜகாகளையும் கைவிடும், எருதினால விடப்படப்பெ
 புதியபுலையுந தினனாது கோட்டத்தின்நடுவில் எளிமை
 யடைநதுநிற்கும் பசுகூட்டம்போல ஆசைகொண்டும்,
 ஜாஜவலயமாயுள்ள அழகிய சிறந்த பதுமராகமமுத
 லிய இரத்தினங்கள் நீங்கிய முகதாகாரம் போன்று
 சிறந்தபொருளாக ளற்றும், புண்ணியங் கழிநதுவிட்ட
 தால விரைவாய்த தனதுஇருப்பிடத்தினின்று சலிததுச
 சுவாககத்தினின்று பூமியை யடைந்த நட்சத்திரம்போ
 னறு விரிந்தகாந்தி குறுகப்பெற்றும், கிரீஷ்மகாலத்
 தில் நன்றாகப்பூத்ததும் வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்
 றதும் வேகமானகாட்டுத்தீயாற் கதுவப்பட்டதுமான
 காட்டுக்கொடிபோல வாட்டமுற்றும், வழியில் ஜனசஞ
 சாரமற்றும் விககிரயமநீங்கியும் கடைகள் மூடப்பட்டு
 மிருப்பதால் சூழந்தமேகங்களால் மறைந்த சந்திரனையும்
 நட்சத்திரங்களையுமுடைய ஆகாயத்தையொத்ததுத் தமபித்
 தும், மறைவில்லாதவிடத்திலுள்ளதும் மயங்கிக்கிடக்
 கின்ற மதித்தஜனங்களை யுடையதுமான பானபூமியை
 யொத்ததுச சிறந்தபானங்கள் குறையப்பெற்றுப் பானபாத்
 திரங்கள் உடையப்பெற்றும், எல்லார்க்கும் தண்ணீருதவி
 யழிந்ததுபோன தண்ணீர்ப்பந்தல போல விளக்கப்படா
 மல பிளந்த பூதலங்களைப் பெற்றும் பள்ளத்தாக்குக்
 களை யடைந்தும் உடைந்தபாத்திரங்களாற் சூழப்பட்டும்,
 விசாலமாய் ஏற்றப்பட்டிக் கயிறறுடன் கூடி வீரர்களின்
 பாணத்தா லறுக்கப்பட்ட நாணை யொத்ததுப் பூமியிற்
 கிடந்தும், போரிலவல்ல குதிரைக்காரனால் ஆலோ
 சியாமல ஏறிக் குதிரைச்சேணங்கள் போடப்பட்டுள்ள
 தும் ஏறுதற்குரியதல்லாததால் விடப்பட்டதுமான
 பெண்குதிரைபோல வலியற்றும், இடிந்துள்ளகரைநிறை
 யப்பெற்ற வாவிபோல் நீர் வற்றிப் பலபெரிய மீன்களா
 லும் ஆமைகளாலுஞ் சூழப்பட்டிக் கருங்குவளைமலர்
 கள் பறிக்கப்பட்டும், மகிழ்ச்சியற்றபுருஷனது சோகத்

தாலதவிதத உடம்புபோல் ஆபரணங்களையும் கலவைச சாநதுமுதலியவைகளின் பூசையும் நீங்கியும், காரகாலம் வளாநதவளவில மேகமண்டலத்திற் புகுநததால நீல மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சூரியனுடையகாநதிபோல ஒளிமழுங்கியுமுள்ள அயோத்தியில் விரைவிற புகுநதரா.

ஸ்ரீமானும தசரதகுமாரருமான பரதா, இரதத்தி லிருநதபடியே, தமது சிரேஷ்டமானஇரதத்தை யோட

6௫ சாரதியைநோக்கி, “ இப்பொழுது
பரதா அயோத
தியின் நிலையைச் சூறல
சுமந திரரிடத்திற் மேனமேல வளாவதாயுமுள்ள பாட்டு,

வாததியம் இவைகளின் ஒலி, ஏன் கேட
கப்படவில்லை ? கள்ளினுடைய மதகரமானவாசனையும்,
மாலைகளின் வளாநதுள்ள மணமும், தூபமிடப்பட்ட
அகிலினகநதமும் நான்குபக்கங்களிலும் வீசவில்லையே !
இராமா ஊரைவிட்டுப் போனவளவில, இநநகரத்தில,
சிவிகைமுதலிய சிறநதவாகனங்களின் சததமும், குதி
ரைகளின் மனோகரமான கனைப்பும், மதிததயானைகளின்
வீரிடுதலும், பெரிய இரதத்தினொலியும் இப்பொழுது
நிகழவில்லையே ! இராமர் ஊரைவிட்டுப்போனபின், காளைப
பருவமுடையவர்கள், துன்பமடைநதவாகளாய், சநத
னம் அகில இவைகளின் வாசனைகளையும், விலையுயாநத
புதுமாலைகளையும் அணிவதில்லையே ! மனிதாக்கள் விசித்திர
மானமாலைகளை யணிநதுகொண்டு வெளியில் யாததிரை
போவதில்லையே ! பட்டணம் இராமரைப்பற்றின சோகத்
தாற பீடிக்கப்பட்ட வளவில, உதஸவங்களும் நடக்கவில்
லையே ! என் தமையனாருடன் இநநகரத்தின் சோபை நிசசய
மாய்ப் போயவிட்டது, வேகமானமழை பொழிகின்ற சுக
கிலபடசதது இரவுபோல, இவவயோத்தி விளங்கவில்லை
யன்றோ ! வநதுள்ள மகோதஸவம்போலவும் கிரீஷ்மகா
லத்தில தோன்றிய மேகம்போலவும், அயோத்தியில்
வநது என் தமையனா எப்பொழுது மகிழ்ச்சியை யுண

டாக்குவா? அயோத்தியின பெரிய வீதிகள், நன்றாக ஆடையாபரணங்கள் அணிந்து கருவத்தைக் கொண்ட நடையுடன்வரும் இனையவாசனான மனிதர்களால் விளக்க முறவில்லையே!” என இவ்வாறுகூட பலபடி சொல்லிக்கொண்டு, அததசரதமன்னவரை நீங்கினதால் சிங்கமநீங்கிய குகைபோன்ற தந்தைமாளிகையிற் புகுந்தாரா. தைரியவா னுன பரதா, தேவதைகளாற் கைவிடப்பட்டுக் குரியனற்ற தினமபோலக் காந்தியற்ற அந்த அரணமனை முழுவதையும்தனித்தனி பார்த்து, வெகு துக்கமடைந்து கண்ணீர் விட்டாரா.

நூற்றுப்பதினைந்தாஞ் சருக்கம்:

பரதா நந்திகிராமத்தில் அரசாட்சிசெய்தல்.

பிறகு, உறுதியான விரதத்தையுடைய அபபரதா, தமதுதாயமாகளை அயோத்தியில் விட்டிட்டு, சோகத்தால் தாபமடைந்தவராய், பெரியோர்களைப் பார்த்து, “நான் இப்பொழுது நந்திகிராமத்திற்குப்போகஉங்களெல்லாரிடத்திலும் விடை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன் இராமரைப் பிரிந்ததாலுண்டாகுநதுக்கத்தை அங்குப் பொறுப்பேன். அரசரோ சுவாக்கஞ் சென்றா, எனதுபெரியவரோ காட்டி வீருக்கிறா நானே, இவ்விராச்சியத்தினபொருட்டு இராமரை எதிர்பார்க்கிறேன், புகழ்பெற்ற அந்தஇராமா அரசரன்றோ!” என்றா.

மகாதமாவாகிய பரதருடைய அழகியஇவவாக்கியத்தைக் கேட்டு, எல்லாமந்திரிகளும் புரோகிதராகிய விசிஷ்டரும், “பரதரே, தமையனாரிடத்து அன்பால் தாங்கள் சொன்ன மிக்ககொண்

விடை
யளித்தல்

டாடத்தக்க சொல், தங்களுக்கே தக்கது. எப்பொழுதும் படுத்துக்களிடத்து அனபுவைத்துத் தமையனாராய இராமாமேல சிநேகநதவறாமல் நிற்கின்ற நல்லவழியை யடைந்துள்ள தங்களசொல்லையாதாம சரியானதென்று ஒப்புக்கொள்ளமாட்டாரா ?” என்றார்கள்.

பரதா, தமதுசருத்தின்படி மந்திரிகளாகிய இஷ்டமான சொல்லைக் கேட்டு, தமது சாரதியைப் பார்த்து, “எனதுஇரதம் கட்டப்பட்டமே” என்றா. ஸ்ரீமானான பரதா, மலாநதமுகத்துடன் தாயமாரைக் கண்ட லோரையும வணங்கி, சததுருக்கனருடன் தமது இரதத்தி லேறினா. பரதசததுருக்கனரிருவரும், சீககிரமாக இரதத்திலேறி வெஞ்சநதோஷ மடைநத மந்திரிகளாற சூழப்பட்டவாகளாய்ச் சென்றார்கள். முன்னே, வசிஷ்டா முதலிய குரவாகளான அநதணாகளெல்லோரும், கிழக்குத்திசைமுகமாய நந்திகிராமத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள் பரதா போகாரின்ற வளவில, யானை குதிரை இரதம் இவைகளால் நிரம்பிய அச்சேனையும் அழைக்கப்பட்டாமலே சென்றது; நகரத்தில் வசிப்பவரெல்லோரும் சென்றார்கள். இரதத்திலிருப்பவரும் தருமாதமாவும் உடன்பிறநதவரிடத்து அனபுள்ள வருமான அபபரதா, இராமரது பாதுகைகளைச் சிரமேற்கொண்டு விரைவில் நந்திகிராமஞ் சென்றா.

அதன்பின் அபபரதா, நந்திகிராமத்திற் புகுநது சீககிரம் இரதத்தைவிடிக கீழேயிறங்கித் தமதுகுரவர்களைப்பார்த்து, “எனது தமையனாராற கொடுக்கப்பட்ட இந்த இராச்சியம் பாதுகாக்கவைக்கப்பட்ட நிதிபோலும்; இந்த இராச்சியத்தினுடைய யோக்கேஷமங்களை நடத்து பவை, பொன்னுலலங்கரிக்கப்பட்ட இப்பாதுகைகளே” என்று சொன்னா அதன்பிறகு, மிக்க புகழ்பெற்ற பரதா, தமக்குப் பதிலாக இராமரால் அளிக்கப்பட்ட

அம்மரவடிகளைத் தலையால தாங்கி, துக்கத்தால தபித்
துக்கொண்டு, மந்திரிமாமுதலான பிரகிருதிகளெல்லா
ரையும் நோக்கி, “ இவ்விருபாதுகைகளும் எனது பெரி

யவ ருடையன, இவைகளுக்குக் குடைமுத
பாதுகா
பட்டாபிஷேகம் லியவைகளைச் சீக்கிரம் பிடியுங்கள். எனது

பெரியவருடைய இப்பாதுகைகளால் இரா
ச்சியத்தில் தருமம் தங்குகின்றது எனதுதமையனா,
என்மீதுள்ள அனபால், மரவடியாகிற இந்தப்பிரதிநிதியை
யளித்தாரா. நான், இராமருடையவரவை யுத்தேசித்து,
இப்பிரதிநிதியைக் காப்பேன இராகவரிடத்து விரைவிற
பாதுகைகளைச் சோததிட்டு, இராகவருடையஅத்திருவடி
களைப்பாதுகைகளுட் னிருக்கக் காண்பேன நான், இரா
கவருடன் சோதநபின்பு, பாரத்தை நீக்கி, இராமரிடத்து
இராச்சியத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துப் பணிவிடை செய்
யப்போகிறேன். இராமரிடத்தில், அவருக்குப் பிரதிநிதி
யான சிறந்த இப்பாதுகைகளையும் இந்தஇராச்சியத்தை
யும் அயோத்தியையும் கொடுத்துவிட்டுப் பாவத்தை உத
றினவனாவேன இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கச்
சனங்கள் மிகமகிழ்ந்து களித்தால, எனக்குச் சந்தோஷ
மும் புகழும், இராச்சியத்தினும் நான்மடங்கு அதிகம்
உண்டாகும்” என இவ்வாறு புலம்பி, எளிமையடைந்து
துக்கித்தவராய், நந்திகிராமத்தில் மந்திரிகளுடன் அரசு
புரிந்தாரா. வீரரும் பிரபுவுமான அப்பரதா, அப்பொழுது,
மரவூரியுதித்துச் சடைமுடிதரித்து முனிவேஷம்பூண்டு,
சைநியத்துடன் நந்திகிராமத்தில் வசிக்கலானா அப்பொ
ழுது, தமதுதமையனரிடத்து அதிகஅன்பு வைத்தவரும்
இராமருடையசொல் தவறாதவருமான பரதா, இராமரு
டையவரவை யெதிர்பார்த்து, தாங்கொண்ட பிரதிஜ்ஞை
யை நிறைவேற்றுவவராய், அப்பாதுகைகளுக்கு அபிஷே
கம்பண்ணிவைத்து நந்திகிராமத்தில் வசித்தாரா. பரதா,
கட்டளைகளையெல்லாம் பாதுகைகளுக்குத் தெரிவித்தாரா.

ஸ்ரீமானுபரதா, அப்பொழுதுபெரியவாபாதுகைகளுக்கு அபிஷேகத்தை நடத்தி, அவைகளுக்குத்தாம எப்பொழுதும் கீழ்ப்படிந்தவராய், இராசசியபரிபாலனம் பண்ணிவந்தாரா. ஏதாவதொரு சிறியகாரியம் நோந்தாலும் வெகுவிலையுயர்ந்த காணிகைகளைப் பொருள் வந்தாலும், பரதர், அவைகளை முதலிற பாதுகைகளுக்குத் தெரிவித்துப் பிறகு நடத்த வேண்டியபடி நடத்துவராயினார்.

நூற்றுப்பதினாறஞ் சருக்கம் :
ரிஷிகள் சித்திரகூடத்தை விட்டுப்
புறப்படுதல்.

பரதா திருமபின் பின்பு, தபோவனத்திலவசிகும் இராமா, தவசிகளுடைய இங்கிதம் முதலியவைகளால், அததவசிகள் அச்சததால் வேறுஆசிரிசரிமததிறகுப்போகவிருமபியதை யறிந்தார். முன்னே, இராமா, சித்திரகூடத்திலுள்ள தவசிகளின் ஆசிரிமததில் தமமையாசிரியித்து இருந்தவர்கள் போக விருப்பமுடையவராய் இருப்பதை யறிந்தார். கண்களாலும் புருவத்தின் நெறிப்பாலும் இராமரை யுத்தேசித்துச் சங்கித்தவாகளாய், ஒருவாக்கொருவர் இரகசியமாய் விஷயங்களைப்பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இராமா, அவர்களுடைய ஆவலைக் கண்டு, தம்மிடத்துக் குற்றமுண்டோவென்று சந்தேகித்து, பின்பு, குலபதியென்ற ரிஷியைக் கண்டு, அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக் கொண்டு, “பகவானே, தவசிகள் வேறுபடுமபடி எனது முன்னடக்கை வேறுபட்டுள்ளதாகக் காணப்படாம லிருக்கிறதா? எனக்குப் பின் பிறந்தவனாகிய லக்ஷ்ம

இராமா தவகள்
ஒழுக்கத்தில் சந்
தேகித்துக் குல
பதிமுனிவரை
வினாவல.

ணன், அஜாககிரதையால், தனக்கொவ்வாத ஏதோ ஒன்றைச் செய்ய ரிஷிகள் காணும் லிருக்கின்றார்களா? எனக்குப் பணிவிடைபுரியுஞ் சீதை தங்களுக்குப் பணி விடை புரிவதில் மாதாக்குடரிய யுக்தமான தொழிலைக் கடக்கவில்லையா?'' என இவ்வாறு வினவினா.

பிறகு, பிராயத்தாலும் தவத்தாலும் மூத்த அநதரிஷி யானவா, உடம்பு நடுங்க, எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் அருளபுரியும் இராமரைப் பார்த்து, “நல்ல ரிஷியின் தனமையை யுடையவனும் நல்லவற்றைச் செய்வதில் விருப்பத்தை யுடையவனும் மான சீதைக்குத் தவசிகளவிஷயத்தில் தவறு எவ்வாறு உண்டாகும்? ராக்ஷஸர்களிடத்தினின்று தோன்றிய இநதஉபத்திரவங்கள், உங்களுடைய நிமித்தமாகத் தவ சிகளுக்கு வந்திருக்கின்றன, அதனால் அச்சங்கொண்டு தங்களுக்குள்ளேயே இரகசியமாகப் பேசிக்கொள்ளுகிறா கள். ஐய, இராவணனுக்குப் பின்பிறந்தவனும் புரு ஷனைத் தின்னுங் கொடியவனுமாகிய கரனென்ற ஒரு ராக்ஷஸன், ஜநஸதாநத்தில் வசிக்கும் எல்லாத் தவசிக லோயுந் தூரத்தி, வெகுதூரமடைந்து, போர்களில் வெற்றிபெற்று, செருக்குற்றவனாய், அநேகவிதமான பாவத்தொழில் புரிந்து, உங்களுடைய பொறுக்காம லிருக்கிறான். நீங்கள் இநதஆச்சிரமத்தில் எதுமுத லிருக்கிறீர்களோ, அதுமுதல் ராக்ஷஸர்கள் தவசிகளை இமசிக்கிறா கள்; வெறுப்பை யுண்டாக்குபவையும் கொடியவையும் அச்சத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றவையும் உலகத்திலுள்ள ரீதிகு வேறுபட்டவையும் விகாரத்தையடைந்த கண்களை யுடையவையுமான பலவகைவடிவங்களால் அச்சமுண்டாக குகின்றார்கள்; தீயவர்களான அவர்கள், முன்னின்று, அம் மங்களமும் அசுத்தமுமான திரவியங்களைக் கைக்கொண்டு, தங்களுக்கு மாறான தவசிகளை அடிக்கிறார்கள்; அற்பபுத்தி யையுடையவர்களாய் அந்தநதஆச்சிரமங்களில் தாபதர்

களுக்குத் தெரியாது மறைந்திருந்து, அங்கு அவர்களைக் கொன்று மகிழ்கின்றார்கள். ஹோமகாலங் கிடமினவள வில், ஸருக்குக்களையும் பாண்டங்களுமே எடுத்தது எறிந்து விடுகிறார்கள் ; அக்கினியைச் சலத்தால நனைக்கின்றார்கள், கலசங்களை யுடைத்துவிடுகிறார்கள். ரிஷிகள், அந்தத் துராதமாகக் கள நிண்டிய ஆச்சிரமங்களை அடியோடே விட விருமபி, வேறுதேசத்தை யடைவதற்காக என்னைத் தூண்டுகின்றார்கள். துஷ்டங்களான அவர்கள், தவசிக ளுக்குச் சரீரபாதையைக் காண்பிப்பார்கள் ; ஆகையால், இவ்வாச்சிரமத்தை விடப்போகிறோம். இவ்வரணியத் துக்கு வெகு தூரத்திலு, பலவகையான மூலங்களும் பலங் களும் நிறைந்த வனத்திலுள்ள பழைய ஆச்சிரமத்தையே, கூட்டத்துடன், மறுபடியும் அடையப்போகிறேன். ஐயா, இராமரே, கான் உங்களிடத்திலும் தீங்குசெய்வான், எனது பேச்சில உமது புத்திசென்றால், நீங்களும் இங்கிருந்து எங் களுடன் வரவேணும். இராகவரே, வல்லமையுடையவரா ன்லும் நீங்கள் சன்னத்தராய, சந்தேகத்தைவினைக்கின்ற இங்குமனைவியுடன்வசிப்பது, எப்பொழுதும் துக்கத்துக்கே காரணம்” என்றனா.

அரசகுமாரரான இராமா, இவ்வாறு சொல்லியவரும் வேறு ஆச்சிரமத்தை யடைய ஆவல்கொண்டவருமான

அந்தரிஷியை மறுமொழிசொல்லித் தடு
 ரிஷிகள் கக் வல்லமையற்றவராக விருந்தார். அக்
 கெதிரகூட்டத்தை குலபதி, இராமரைக் கொண்டாடி அவரி
 விட்டுப் போதல் டம் விடைபெற்று, அந்தஇராமரைச் சமா
 தாநப்படுத்தி, தமது ரிஷிகூட்டங்களுடன் அவ்வாச்சிர
 மத்தைவிட்டுச் சென்றார். இராமா, ரிஷிகளை அவ்விடத்தி
 னின்று வழிவிடப் பின்தொடாவதால் பிரயாணப்படுத்தி,
 குலபதிரிஷியை அபிவாதனஞ் செய்து, மிகவும் மகிழ்ச்சி
 யடைந்த அம்முனிவர்களால் மஹார்த்தங்கள் உபதேசிக்
 கப்பெற்றவராய், புண்ணியமான தமதுவாஸஸ்தானத்

தை வசிப்பதற்காக அடைந்தார். இராமருடைய நிஷிசம் பந்தமான நடகைகளால் குணத்தைச் சம்பாதித்த முனிவர்கள் இராமரை யதுசரித்திருந்தபடியால், இராகவா, நிஷிகளிலலாமலிருந்தும் ஆசிரமத்தை ஒருநிமிஷமும் விடவில்லை

நூற்றுப்பதினேழாஞ் சருக்கம் :

இராமர் முதலியோர் அத்திரிமுனிவரின்
ஆசிரமத்தை யடைதல்.

பின்பு இராமா, நிஷிகள் போனவளவில், “ இவ்விடத்தில், நான் பரதரைக் கண்டேன் ; நகரத்தார்களுடன் தாயமாகளையுங் கண்டேன். நித்தியம் இராமா துன்பப்படுகின்ற என்னுடைய நினைவு, சித்திரகூடத்தை விடல அவர்களைப் பின்செலுகின்றது. இவ்விடம், மகாதமாவான பரதனுடைய சேனை யிறங்கியதாலும் யானை குதிரை இவைகளின் சாணத்தாலும் மிகவும் உபமாததஞ் செய்யப்பட்டது ” எனப் பலகாரணங்களை யாலோசித்து அங்கு வசிக்க விருப்பமில்லாதவராய், இவ்வாறான காரணங்களால் வேறறிடத்திற்குச் செல்வோமென்றெண்ணி, லக்ஷ்மணருடனுஞ் சீதையுடனுங் கூடியவராய் அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டார்.

மிகப்புகழ்பெற்ற அந்த இராமா, அத்திரிமகாரிஷி அத்திரிமகரிஷி யின் ஆசிரமத்தை யடைந்து, அம்முனியை வணங்கினான் ; பகவானாகிய அத்திரிமுனியும் அவரைப் புதலவனையடைவதுபோலடைந்தார். அம்முனிவர், தாமே, இராமருக்குத் தக்கபடி எல்லா அத்திபூஜையையும் . பண்ணி, லக்ஷ்மணரையும் மகாபாக்கியவதியான சீதையையும், உபசரித்தார். தருமத்தை யுணர்ந்த

வரும், எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நனமைபுரிவதில் கருத்
துள்ளவருமான அதிநிரிமுனிவா, அங்குவந்த எல்லோ
ராலும் கௌரவிக்கப்பட்ட பருவஞ்சென்ற தமதுமனை
வியை அழைத்துத் தேற்றினா. அம்முனிகிரேஷ்டா,
மகாபாககியவதியும் தாபசியும் தருமத்தை யநுஷ்டிப
பவருமான அநஞயையைப் பார்த்து, “சீதையை விசா
ரித்துக்கொள்” என்றா. தருமத்தை நடத்தும் அத்
தாபசியைப்பற்றி இராமரிடத்தில் “மாசற்றவரே, உல

அநஞயையின்
மகிமை

கம் இடைவெளியிலலாமல மழையின்மை
யால கொளுத்தப்பட்டவளவில, எவ
ளால தந்தவமகிமையால பலங்கனும்

மூலங்களும் உண்டாக்கப்பட்டுக் கங்கையும் பிரவாக
மெடுத்தோடசு செய்யப்பட்டதோ, எவள பதினாயிரம்
வருஷம் பெருந்தவம் புரிந்தாளோ, எவளால் விரத
ஸநாநஞ செய்யப்பட்டுத் தவததின் இடையூறுகளும்
போக்கப்பட்டனவோ, தேவகாரியமாக விரைவு கொண்
டிருந்த எவளால் பத்துராத்நிரி ஒரேராத்நிரியாகசு
செய்யப்பட்டனவோ, கடுந்தவததையுடையவளும் நிய
மங்களையணிந்தவளும் இவ்வாறான மகிமை தங்கியவளு
மான இந்தஅநஞயை, உமமால் தாயபோலப் பூஜிக்க
வுரியள். எல்லாப்பிராணிகளாலும் வணங்கத்தக்கவளும்,
புகழ்பெற்றவளும், மூப்படைந்திருப்பவளும், எப்பொ
ழுதும கோபிக்குந்தனமையற்றவளும், தனது தொழில
களால் “அநஞயை” என்று போபெற்றவளுமான
இவளைச் சீதை யநுசரிக் கட்டு” என்று கூறினார்.
அந்தஇராகவா, இவ்வாறுகூறும் முனிவரை நோக்கி,
“அப்படியே” என்றுசொல்லி, சீதையை நோக்கி, “தரு

அநஞயையும்
சீதையும்

மத்தை யறிந்த ராஜபுத்திரி, இம்முனி
வர் சொன்னதைக் கேட்டாயா? உனது
நன்மையின்பொருட்டுத் தாபசியைச் சீக

கிரம அடைவாய” என்ற இவவுத்தமவசந்ததைச் சொல்

லீனா, மிதிலாநகரத்தின் அரசரது புத்திரியாகிய சீதை, தனதுநன்மையை நாடுகின்ற இராமருடைய வசனத்தைக் கேட்டு, தருமங்களை யறிந்த அத்திரிமுனிவருடைய மனைவியாகிய அந்ருயையை யெதிராகொண்டாள். சீதையானவள், உடம்பெல்லாம தளரந்து சுருங்கி, மூப்படைந்து, நரையால் வெளுத்த தலைமயிரையுடையராய், மிகக்காற்றில் வாழைமரம் நடுங்குவதுபோல நடுங்குஞ் சரீரதையுடைய மகாபாக்கியவதியும் பதிவிரதையுமான அந்ருயையை படைந்து, வேறறிடத்தில மனஞ்செல்லாமல தனதுபேரைச்சொல்லி அபிவாதநம் பண்ணினாள். சீதை, அபிவாதநம் பண்ணி மகிழ்ந்தவளாய், அஞ்சலியுடன், குற்றமற்றதாபசியாகிய அவ்வந்ருயையினுடைய ஆரோக்கியத்தை வினாவினாள்.

அதன் பின்பு, அந்ருயை, மகாபாக்கியவதியும் தருமத்தைநடத்துபவளுமான அநதச்சீதையைக் கண்டு, மகிழ்ந்தவராய், நல்லவராதை சொல்பவராய், “பாக்கியத்தால பதிவிரதாதருமத்தை அவதானத்தோடு பாக்கின்றாய். சீதே, பந்துக்களையும் அஹங்காரத்தையும் வளத்தையுந் துறந்து, அரணியத்தில் வசிக்கும்படி கட்டளை யிடப்பட்ட இராமரைப் பாக்கியத்தால பின் செல்கின்றாய். கணவன் நகரத்தில் வசிப்பவனாக விருந்தாலும், வனத்திலவசிப்பவனாக விருந்தாலும், பாவியாகவிருந்தாலும், புண்ணியவானாகவிருந்தாலும், எந்தஸ்திரீகளுக்கு இஷ்டமாக விருக்கிறானே, அநதஸ்திரீகளுக்கு மேலான வுலகங்கள் கிடைக்கின்றன. கெட்டநடக்கை யுள்ளவனானாலும் காமியானாலும் பொருளிலலாதவனானாலும், நன்னடக்கையுள்ளமடந்தைமாராக்குக் கணவனே சிறந்ததெய்வம். நான், ஆலோசித்துப்பார்த்து, ஸ்திரீகளுக்குத் தனது கணவனைத் தவிர வேறு உயர்ந்தபந்துவைக் காண்கின்றிலேன். வைதேகி, நன்னடக்கையற்ற ஸ்திரீகள், அழிவில

லாத தவம்போல எல்லாநிலைமையிலும் பாதுகாக்கவல்ல கணவனை யதுசரிப்பதிலுள்ள குணதோஷங்களை யறியார்கள. மிதிலாநகரத்தரசன் குமாரி, காமத்திறகு உள்ளானவர்களும், தங்களகணவரை யடக்கியாளுபவர்களும், கெட்ட காரியத்தைச் செய்பவர்களுமான பெண்கள், அபகீர்த்தியை யடைகிறார்கள்; தாம் அடையக்கூடிய தருமத்தையும் இழக்கிறார்கள். உலகத்தில் 'இது உயாநதது; இது தாழ்ந்தது' என்பதை யறிந்தவர்களும் நறகுணம்பொருந்தியவர்களுமான ஸ்திரீகள், தருமத்தை யநுஷ்டித்த புருஷர்கள் போலவே சுவாககத்தில் சஞ்சரிககின்றனர். ஆகையால், பதிவிரதைகளின் வழியில் நடக்கும் நீ, இராமரை யதுசரித்தது, கணவனுடன் தருமங்களை யநுஷ்டிப்பவளாகவிரு; அதனால், நீ, புகழையும் புண்ணியத்தையும் பெறுவாய்" என்றாள்.

நூற்றுப்பதினெட்டாஞ் சருக்கம்:

சீதை, அநகுயை இவர்களுடைய ஸம்வாதம்.

அநகுயையால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அகுயை யறநிருக்குஞ் சீதாதேவி, அவ்வசனத்தைக் கொண்டாடி,
 சீதை "பெரியவரான நீர் எனக்கு உணமைப்
 மறுமொழி. பொருளை யுபதேசமபண்ணினது ஆச்சரிய
 மன்று. நானும், 'பெண்ணுக்கு அவளுடைய
 கணவன் தான் குரு' என்பதை அறிவேன். ஆர்யே, என்
 கணவர் நன்னடக்கையற்றவராக விருப்பினும், மனத்தில
 வேறுபாடின்றி உபசரிககததக்கவரே; அப்படியிருக்க, சிறந்த
 குணங்கள் பொருந்தப்பெற்று அருளுடையவராய், ஐம்பு
 லங்களையும் அடக்கி, அழியாத காதலுடன் கூடி, தந்தை
 போலவும் தாய்போலவும் இஷ்டராயும் நன்மையைச்

செயபவராயுமிருக்குந் தருமாத்மாவைப்பற்றியுஞ் சொல்ல வேண்டுமோ? மகாபலம்பொருந்திய இராமா, கௌசலை யிடத்தில எவ்வாறு நடந்துகொளளுகிறாரோ, அவ்வாறே மறறைத்தாயமராகளிடத்திலும் நடந்துகொளளுகிறார். தருமத்தை யுணர்ந்தவரும் மன்னவரிடத்து அன்புள்ள வருமான இராமா, தசரதமன்னவரால் ஒருதரம்பாராக கப்பட்ட பெண்குளிடத்திலும் தமது தாயிடத்தி லிருப்பதுபோல அகங்காரத்தை விட்டிருக்கிறார். ஜனமற்ற தும் அசசமுறுத்துவதுமாகிய இவ்வாறானகாடடைநோக ளுப புறப்படுமபோது எனக்கு மாமியா உபதேசித்த உபதேசம், என மனத்தில் கௌரவத்துடன் தாங்கப்பட்டது. அக்கினிபகவானுக்குமுன்னிலையில் கலியாணகாலத்தில எனதாய உபதேசித்த வாக்கியமும், எனமனத்திலேயே கொள்ளப்பட்டது தருமத்தைநடத்துவரே, உம்முடைய வாக்கியத்தால், அதெல்லாம் புதிதாகச் செயப்பபட்டது. கணவனுக்குப்பணிவிடைசெய்வதினும் வேறுதவம் ஸ்திரீக்கு விதிக்கப்படவில்லை. சாவித்திரியென்பவள், கணவனுக்குப் பணிவிடைசெய்து சுவாககலோகத்தில் சிறப்புப்பெற்றாள், அவ்வாறான ஒழுக்கத்தையுடைய உமக்கும கணவன்பணிவிடையால் சுவாககமகையிலேயே யிருக்கின்றது. எல்லாப்பெண்களைக்காட்டிலுஞ் சிறந்த ரோகினியென்ற தெய்வப்பெண், ஆகாயத்தில் சந்திரபகவானைவிட்டு ஒருநிமிஷமுங் காணப்படுவதேயில்லை. சங்கடகாலத்திலும் கணவன்விஷயமாயுள்ள உறுதியான விரதத்தைக் கைக்கொண்ட கீழ்க்கூறியவாறுள்ள சிறந்தமரீதர்கள், பரிசுத்தமான தம்முடைய தொழிலால் தேவலோகத்தில் நன்குமதிகப்படுகின்றனர்” என்று மெதுவாகக் கூறினாள்.

அதன்பிறகு, அந்நாயை, சீதைசொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு வெகுசந்தோஷ மடைந்து, அவரை உச்சி

அந்நூயை
சீதையை வரம
கேடக வேணடு
தல

மோநது, மைதிலியைக் களிககச் செய்து
கொண்டு, பின்னும், “சீதே, பலவிதநியமங்
களால அடையப்பட்ட பெருந்தவம், என
ககு இருக்கிறது; அத்தவத்தினால் வலவ்
மையும் எனக்கு உள்ளது; வெண்மையான சிரிப்புடைய
வளே, ‘வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்’ என்று உன்னை
வேணடுகிறேன். மிதிலாநகரத்தரசா புதல்வி, உன்மொழி
உனக்கு ஒத்ததாகவும், கேட்பதற்கு இனியதாகவு மிருக
கின்றது; அதனால், நானும் மகிழ்ந்தவ ளானேன். நான்,
உனக்குத் தக்க எதைச் செயவேன்? எனக்குச் சொலவாய்”
என்றாள்.

சீதே, அவளுடையமொழியைக் கேட்டு, ஆச்சரிய
மடைநது, புன்னகையெய்து, தபோபலம்,
சீதையின் மறுமொழி பொருந்தியஅவளைப் பார்த்தது, “செய்யப்
பட்டதே” என்றாள்.

அச்சீதையால் அவவாறு சொல்லப்பட்ட தருமத்தை
யுணர்ந்த அவ்வந்நூயை, பின்னும் மகிழ்ந்தவளாய், “சீதே,
நான், உன்னைப்பற்றிவந்த சந்தோஷத்
தைச் சுலபமாகச் செய்கிறேன். இந்தச்
சிறந்த திவ்யமானமாலையையும், வஸ்திரமும்,
ஆபரணங்களும், மிககவிலையுள்ளதும் வாச
னைத்திரவியங்கள் சோககப்பெற்றதுமான கலவைச்சாந்
தும் ஆகிய என்னுற கொடுக்கப்பட்ட உனக்குத் தக்கனவும்
ஒளியைக் குறையாதனவுமான இவைகள், உன தேகத்
தை அலங்கரிக்கும். ஜநகராஜபுத்திரி, இந்தத் திவ்யமான
கலவைச்சாந்தை மேனியிற பூசினவளாய், லக்ஷ்மீதேவி
என்றுமழியாத விஷ்ணுபகவானை விளங்கச்செயவது
போல, நீ கணவரை விளங்கப்பண்ணுவாய்” என்று கூறி
னாள். அச்சீதே, பிரீதியாறகொடுத்த மிகச்சிறந்த பூசகக
னையும் ஆடையையும் கலவைச்சாந்தையும் ஆபரணங்களை

அந்நூயை சீதைக்
சூச சந்தநம்
முதலியவைகளை
யளித்தல.

யும் மாலைகளையும் வாங்கிக்கொண்டாள். புகழ்பெற்ற சீதை, பிரீதியாறகொடுத்த அவைகளை யங்கீகரித்து, அஞ்சலிபந்தம் பண்ணினவளாய், அததபோதனையின சமீபத்திலிருந்தாள்.

உறுதியான விரதத்தைபுடைய அந்ருயை, தன்னருகிலிருக்குஞ் சீதையைப் பார்த்து, அவளகணவன்கதையைப்பற்றிக் கேட்க வாரம்பித்தவளாய், அந்ருயை முன் வரலாற்றைக் கூறச் சீதையை வினவல, “சீதே, இந்தப்புக்குப்பெற்ற இராமரால் நீ சுயமவரத்தி லடையப்பட்டாயென்று ஒரு கதை என் காதை யடைந்திருக்கின்றது. மைதிலி, நான அக்கதையை விரிவாய்க் கேட்க விரும்புகிறேன் ; ஆகையால், அக்கதைமுழுவதையும் நடந்தபடி சொல்லவேண்டும” என்றாள்.

பிறகு, இவ்வாறு வினாவப்பட்ட அச்சீதை, தருமத்தையதுஷ்டிகும அந்ருயையை நோக்கி, சீதையின் விடை, ‘கேட்கவேணும்’ என்று சொல்லி அக்கதையைக் கூறலானாள் : “வீரரும், தருமத்தையறிந்தவரும், கூத்திரியார்களின்தருமத்தில் கருத்து ஊன்றப்பெற்றவரும், மிதிலைக்குத்தலைவருமான ஜனகரென்றுபேர்பெற்ற மன்னவா, முறைப்படி பூமியை யாள்கின்றார். அவர் கலப்பையைக் கையிற்கொண்டு யாகபூமியை யுழும்பொழுது, நான், பூமியைப் பிளந்துகொண்டு, அம்மன்னவருக்குப் புத்திரியா யெழுந்தேன். கைப்பிடியாலெடுத்து விதைத்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த ஜனகமன்னவர், உடம்புமுழுவதும் புழுதி படிந்துள்ள என்னைப் பார்த்து, ஆச்சரியமடைந்தார். பிள்ளையில்லாத அவர், தாமே என்னை அன்புடன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு, ‘இவள் என் பெண்’ என்று சொல்லி, என்மீது அன்பு வைத்தார். அப்பொழுது, என்னைப்பற்றி “மன்னவனே, இது இப்படித்தான் ; உனக்கு இவள தருமத்தாற் பெண்” என ஒருதெய்வச்சொல் ஆகாயத்திலிருந்து நிகழ்ந்தது.

பிறகு, தருமாதமாவும் எந்தநதையும் மிதிக்ககுத்தலை வருமான அமமன்னவா, என்னைப்பெற்றதால, மகிழந தவராயப பெருமபாக்கிய மடைநதார். நற்றொழிலையே புரியும் அநதமன்னவரால், பிள்ளையைப் பெற விருப்ப முள்ள பெரியதேவியினிடத்திற் கொடுக்கவும் படடேன் ; வெகுஅன்புள்ள அத்தேவியால், தாயபோல் அன்பு வைத்து வளரக்கவும் படடேன். எந்தநதை, கணவனைச் சோதற்குஉரிய பருவம் எனக்கு வந்ததைப் பார்த்து, வறியவன் பணமில்லாததால் சிந்தையடைவதுபோல சிந்தையடைநதார. கன்னிகையின் தநதை இநதிரனுக்கு ஒத்த வனாகவிருப்பினும், கன்னிகையை வாங்கிக்கொள்ளுஞ் சம பநதிகளான தனக்குச்சமானர்களிடத்தினின்றும் தன்னிலும் தாழநதவாகளிடத்தினின்றும் உலகத்தில அவமான மடைகிறான். மன்னவா அமமாதிரியான அவமானம் தமக்குஞ் சமீபத்திலிருப்பதாக ஆலோசித்துச் சிந்தையாகிற கடலில் முழுகியவராய, புணையிலலாதவன் போல கரையை யடையவில்லை. அவர், என்னை, உலக வழக்கப்படிபிறவாதவனாகஅறிந்து, ஒத்தகுலத்தையும் குணத்தையு முடையவனும் எனக்குத்தக்கவனுமான கணவனை, ஆலோசித்தும் பெறவில்லை. எப்பொழுதும் ஆலோசிகும் புத்திமானான அவருக்கு, ‘பெண்ணுக்குச் சுயம் வரம் செயவேன்’ என்ற புத்தி யுண்டாயிற்று. மகாயஜஞ் த்தில், மகாத்மாவாகிய வருணன், பிரீதியினால், சிறந்த விலலையும் இரண்டுஅம்பறத்தாணியையும், அவருடைய முன்னவரான தேவராதாக்குக் கொடுத்திருநதார். மனிதர்களால் பெருமுயற்சியாலும் அசைக்கக்கூடாத அவ்விலலை, மன்னவர்கள் கணவிலும் வளைக்கவல்லமையுடையவரல்லார்கள். சத்தியவாதியான எந்தநதை, அவ்விலலைப் பெற்று, முன்னே எல்லாஅரசார்களையும் வரவழைத்து, மன்னவர்களின்கூட்டத்தில், “எவா இவ்விலலை எடுத்து நானேற்றுகின்றாரோ, அவருக்கு என்

பெண் மனைவியாவாள்; சந்தேக மிலலை” என்றா. மன்னவர்கள், பருமையால மலைக்கு ஒத்த அச்சிறந்தவில்லைக கண்டு, அதை அசைத்தற்குஞ் சகதியிலலாதவர்களாய், அதற்கொரு நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டுச் சென்றார்கள். வெகுசாலஞ்சென்றவளவில், மகாகாந்தியுள்ள இவ்விராகவர், உடன்பிறந்தவனு லக்ஷ்மணனுடனும் விசுவாமித்திரமுனிவருடனுங் கூடியவராய், எந்தநதை நடத்திய யாகத்தைப் பராக் வந்தாரா. தருமாதமாவாகிய விசுவாமித்திரா, எந்தநதையால நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவராய், அப்போது எந்தநதையைப் பார்த்து, ‘தசரதமன்னவருடைய குமாரர்களாகிய இராமா லக்ஷ்மணர் என்ற உடன்பிறந்தவர்களான இவ்விருவரும், தங்களிடமிருக்குமவிலலைப் பராக் விருப்பமுடையவர்கள். அதைவிடமான விலலை அரசுகுமாரரான இராமருக்குக் காண்பிக்கவேண்டும’ என்றா. இப்படி அவ்வநதணரார் சொல்லப்பட்ட மன்னவா, அவ்விலலை யழைப்பித்தார். அப்பொழுது ஒரு கணப்பொழுதினுள்ளே, வீரரான இராமா, அதில் நானேற்றித் தந்தையின்கருததை முற்றுவித்தாரா. அவா வேகமாக நானேற்றும்பொழுது வில் நடுவில் இரண்டு துண்டாகப் பிளந்தது. பயங்கரமான அதன் சத்தம், இடிவிழந்தாற்போன்றதாய் நிகழ்ந்தது பிறகு, அங்குத் தமதுகையிற் சிறந்த ஜலபாததிரத்தை எடுத்துக் கொண்டுள்ள சத்தியசந்தராகிய தந்தையால, நான் இராமருக்குக் கொடுக்க நிச்சயிக்கப்பட்டேன். இராகவர், தந்தையாகிய அயோத்திக்குமன்னவரான பிரபுவினுடைய கருததை யறியாமல், அப்பொழுது என்னு தந்தையாரார் கொடுக்கப்படும் எனனை யங்கீகரிக்க விரும்பவில்லை. பின்பு என் தந்தை, என் மாமனாராகிய தசரதமன்னவரை வரவழைத்து, புகழ்பெற்றவரான இராமருக்கு என்னைக் கொடுத்தாரா. எந்தநதை, தாமே, பதிவிரதையும் மிக்கஅழகுடையவனும் எந்தங்கையுமான ஊர்மிளையை லக்ஷ்மண

னுக்கு விவாகமபண்ணிக் கொடுத்தாரா. நான், அப்பொழுது அசுசுயம்வரத்தில் இப்படி இராமருக்குக் கொடுக்கப் பட்டேன்; வீரர்களுள் முதலவரான கணவரிடத்தில் தருமப்படி காதலுள்ளவளாய் மிருக்கிறேன்” என்றாள்.

நூற்றுப்பத்தொன்பதாஞ் சருக்கம்:

இராமர் முதலியோர்

அத்திரியாச்சிரமத்தினின்று புறப்படுதல்.

தருமத்தையறிந்த அந்நேரம், அப்பெருங்கதையைக் கேட்டு, மைதிலியைக் கைகளாற் கடையினைத்து, உச்சிமோந்தது, “நான், ஸபஷ்டமான அக்ஷரத்தையுடைய பதத்தை யுடைத்தாயிருக்கும்படி விசித்திரமாகவும் மதுரமாகவுஞ் சொன்ன உன் சுயமவரவிருத்தாந்தமழ்வுவதையும் கேட்டேன். மதுரமாயப்பேசுவளே, உன்கதையால் நான் மிகவும் மகிழ்கின்றேன். ஸ்ரீமானுன் சூரியபகவான், மங்களமான இரவை வரவிட்டு அஸ்தமயமானான்.

பகலில் இரைக்காக ஓடித்திரிந்தது அநதிப்
சூரியங்காலப் பொழுதில் தூங்குவதற்காகக் கூட்டில்
வருணனை.

மறைந்துகொண்டுள்ள பறவைகள் கத்து மொலி, கேட்கப்படுகின்றது. ஸநாந்ததாலுண்டானாரத் துடன்கூடிய இநதமுனிவர்களும், கலசத்தைக் கையிலேந்திகொண்டு, நீராலநனைந்தமரவுரியையணிந்தவாகளாய்ச் சமீபத்தில் நடக்கிறார்கள். நிஷிகளுடைய அக்கினிஹோத்திரங்கள் விதிப்படி செய்யப்பட்டவளவில், காற்றினால் உயரக் கிளப்பப்பட்ட புகை, மாடப்புறவின கழுத்துப் போல நன்றாயத்தோன்றாத செந்நிறத்தையுடையதாய்க் காணப்படுகின்றது. சிறிதுதூரத்திலுள்ளனவும் கொஞ்சம் இலைகளையுடையனவுமான மரங்களும், இருளால்,

நான்குபக்கத்திலும் நெருங்கியுள்ள இலைகளை யுடையன போலும்; திகடுக்களும் விளங்குகின்றனவில்லை. இரவில வெளிப்படும ஜநதுக்கள நான்குபக்கங்களிலுஞ் சஞ்சரிகின்றன. இநதததபோவனததுமிருங்களும், ஆசிரமப்பிரதேசங்களிற படுக்கின்றன. சீதே, நக்ஷத்திரங்களா லலங்கரிக்கப்பட்ட இரவு, வளநதுவிட்டது. விளக்கமான ஆகாயத்தில் நிலவைப் போவையாகக்கொண்ட சந்திரபகவான் காணப்படுகிறான். நீ, இராமருக்கு உடன் செல்பவளாக விரு, நான் அதுமதிக்கொடுக்கிறேன். மதுர

அந்நுய்யின்
வேண்டுகோள்

மான உன்னுடைய வார்த்தையால நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். மைதிலி, என்முன்னிலையில் நீ உன்னை அலங்கரித்துக்கொள். குழந்தாய், திவ்யமான அலங்காரங்களால் விளங்குபவளாய் எனக்கு மகிழ்ச்சியை விளைவி” என்றாள்.

சீதை அந்நுய்யின்
வேண்டுகோள்
தலைக்கட்டி
இராமரைநோக்கி
செல்லுவதல்

தெய்வப்பெண்ணுக்கு ஒப்பான அசீதை, தன்னை அவவாறே யலங்கரித்துக் கொண்டி, தனதலையால் அவரை வணங்கி, இராமரைநோக்கிச் சென்றாள்.

பேசவல்லவாகளிற சிறந்தவரான இராமர், அவவாறு அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்த சீதையைக் கண்டார, தாபசி பிரீதியா லளித்ததற்காக மகிழ்ச்சியுங் கொண்டார். பிறகு,

சீதை அந்நுய்ய
கொடுத்த ஆடை
முதலியவைகளை
இராமருக்கு அறி
வித்தல்

சீதை, அததாபசி தனக்குப் பிரீதியாற கொடுத்த ஆடை ஆபரணம் மாலை ஆகிய எல்லாவற்றையும் இராமருக்குத் தெரிவித்தாள். இராமர், அந்நுய்யசீதைக்குச்செய்த

மனிதர்களாலடையமுடியாத சத்காரங்களைக் கண்டு மிக மகிழ்ந்தார்; மகாரதராகிய லக்ஷ்மணரும் மிகமகிழ்ந்தார். அதன்பிறகு, சந்திரனையொத்த முகத்தினரும் இரகுசூலங்

இராமர் இவைக்
கழித்து விடை
கேட்டுச்செல்லலை

களிக்க வந்தவருமான இராமர், தவசிகளாலும் சித்தர்களாலும் அருச்சிக்கப்பட்டவராய், மிகமகிழ்ந்தது, பரிசுத்தமான அவ

விரவைக கழித்தாரா. அவவிரவுகழிந்தவளவில், மனிதப் புலியான அவவிருவரும், மூழ்கி, ஹோமஞ்செய்துமுடித்த வாகனமகாட்டிலவசிப்பவாகருமான முனிவாகளித்ததில்,

விடை கேட்கும்
போது முனிவா
கள் ராக்ஷஸா
களா ஹண்டான
கஷ்டத்தை எடு
த்துக்கூறல்

செல்ல விடைகேட்டாராகன. தருமத்தை நடத்துபவர்களாய்க் காட்டில வசிக்கும் அததவசிகள், காயகிழ்நுகுகளுக்காக நடக் கும்போது அரக்கர்களால் உபத்திரவிகப்ப படுவதாகச் சொல்லலுற்றனா : “ இராக

வரே, இந்தமகாரணியத்தில் நரமாமசத்தைப் புசிக்கும் பலவகையான ரக்ஷஸஸ்க்களும் இரத்தத்தை யுறிஞ்சங் கொடியவிலங்குகளும் வசிக்கின்றன. அவைகள், ஆசார மற்ற தவசியையும், தருமத்தை யதுஷ்டிக்கின்ற அவதார மற்ற தவசியையும் உணகின்றன ; இராகவரே, அவைகளை நீக்கிவைப்புகள். தவசிகள், காட்டிலிருந்து பழங்களைக் கொணரும் வழி இதுதான், இந்தவழியால், அடாந்த வனத்திற போதல தங்களுக்குத் தக்கது” என்றார்கள்.

இவ்வண்ணங்கூறி அஞ்சலிபந்தம்பண்ணிய அததிரியின் ஆசிரமத்தை விட்டு தாபதாகளான அந்தணர்களால் ஸவஸ்தி ஏகுதல்

யயனஞ் செயப்பபட்டவரும் சததுருக்க னைத் தவிககச்செயப்பவரும் மனைவியுடனும லக்ஷ்மணருட் னுங் கூடியவருமான அந்த இராமா, சூரியபகவான் மேக மண்டலத்திற புகுவதுபோல, மகாரணியத்திற் புகுந்தாரா.

→* அ யோ த் தி யா கா ண் ட ம் *←

முற்றிற்று.

